ALASTAIR

REYNOLDS

PREFECTUL

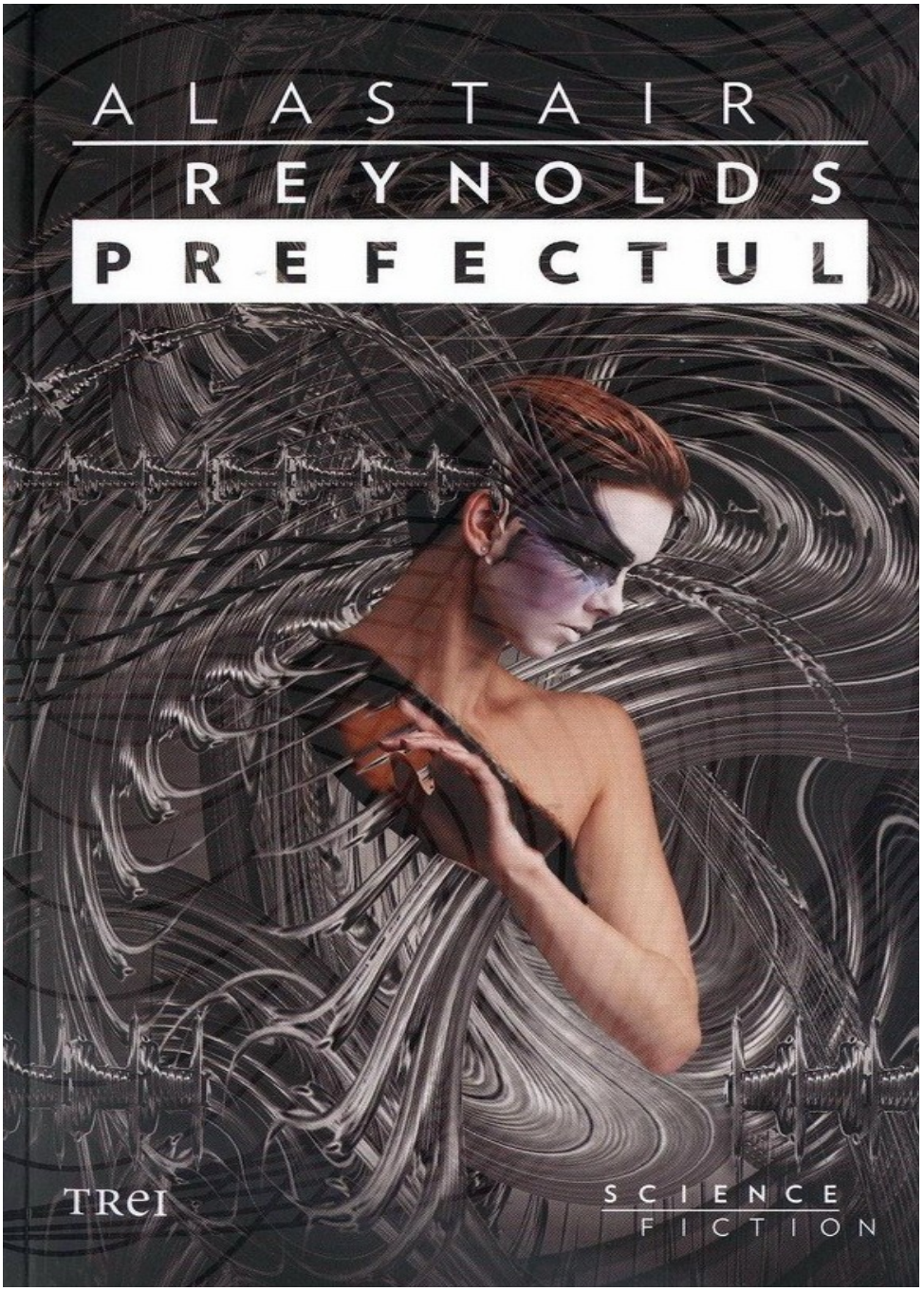

TREI

SCIENCE FICTION

ALASTAIR REYNOLDS

PREFECTUL

Traducere din engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

Mamei şi tatălui meu, pentru patruzeci de ani de iubire şi încurajare.

CAPITOLUL 1

Thalia Ng îşi simţi greutatea sporind când elevatorul ţâşni prin spiţa care pornea din butucul de andocare al habitatului. Îşi îngădui să plutească spre podea, încercând să aprecieze punctul în care forţa aparentă atingea 1*g* standard. Thalia spera că acesta nu era unul dintre habitatele ce insistau asupra unei gravitaţii puritan de mari, ca şi cum împleticirea în condiţii de 2*g* ar fi însemnat cumva o îmbunătăţire morală. Centura cu şficbiciul şi instrumentele pentru analiza nucleului de scrutin îi atârna deja greu pe şolduri.

— Thalia, rosti Dreyfus încet pe când elevatorul încetinea către oprire, încearcă să nu mai pari atât de agitată.

Femeia îşi trase în jos tivul tunicii.

— Scuzaţi-mă, sir.

— O să te descurci perfect.

— Mi-ar fi plăcut să fi beneficiat de mai mult timp, sir. Să fi putut afla mai multe despre Casa Perigal.

— Ai fost informată asupra destinaţiei noastre imediat după ce am părăsit Panoplia.

— Asta s-a întâmplat cu numai o oră în urmă, sir.

El o privi, cu ochiul drept leneş aproape închis.

— Care-i indicele vitezei tale de lecturare?

— Trei, sir. Nimic excepţional.

Dreyfus supse din bulbul de cafea pe care-l luase cu el din navă. Thalia i-o materializase neagră ca smoala, aşa cum îi plăcea şefului ei.

— Bănuiesc că a fost *realmente* un fişier rezumativ lung.

— Peste o mie de paragrafe, sir.

— Nu există nimic important pe lângă cele prezentate în training.

— Aşa sper. În acelaşi timp însă, mi-a fost imposibil să nu

remarc…

— Ce anume? întrebă Dreyfus cu blândeţe.

— Numele dumneavoastră, sir, apare peste tot în fişierul rezumativ.

— Caitlin Perigal şi cu mine am avut parte de multe dezacorduri, zise el cu o grimasă. Aşa cum sunt convins că-şi va da osteneala să-mi reamintească.

— Te poţi bizui pe asta, spuse Sparver, celălalt adjunct de teren din echipa de restricţionare.

Dreyfus îşi puse mâna cu degete groase pe umărul Thaliei.

— Tot ce trebuie să ţii minte este că te afli aici pentru un singur lucru: preluarea dovezilor. Sparver şi cu mine ne vom ocupa de celelalte distrageri.

Un val de căldură şi umiditate îi lovi cu un plesnet dur când uşile elevatorului se pliară, deschizându-se. Aburi se umflau în aer pe cât putea vedea Thalia cu ochii. Stăteau la intrarea unei caverne enorme, excavate în torul stâncos al periferiei roţii. Mare parte din suprafaţa vizibilă consta din bazine cu apă dispuse pe niveluri subtil diferite, conectate printr-un sistem ingenios de canale cu ecluze. Oameni se bălăceau, înotau sau se jucau în apă. Majoritatea erau complet dezbrăcaţi. Thalia zări umani standard şi oameni foarte îndepărtaţi de umani. Zări forme suple care puteau să nu fie deloc oameni.

Dreyfus scoase din buzunarul tunicii o pereche de ochelari bulbucaţi şi şterse de mânecă picăturile de condens de pe lentilele întunecate. Thalia îi urmă exemplul, îşi puse propriii ochelari şi văzu schimbările arătate de aceştia. Mulţi dintre oamenii aparent goi erau, de fapt, mascaţi sau îmbrăcaţi, sau cel puţin parţial ascunşi înapoia unor blocuri mişcătoare de culori sau de penaje asemănătoare unor iluzii. Unii îşi schimbaseră mărimile şi formele. Câţiva deveniseră chiar invizibili, deşi umbrele asigurau contururi pâlpâitoare care le indicau adevărata prezenţă. Structuri ramificate luminoase – Thalia nu putea preciza dacă erau sculpturi sau o formă de vizualizare de

date asociate unui joc-mintal aflat în plină desfăşurare – se ridicau mult deasupra complexului de bazine.

— Uite şi comitetul de primire, spuse Dreyfus.

Ceva venea spre ei, urmând o potecă uscată care unduia printre bazine. O pereche de picioare femeieşti atrăgătoare, în ciorapi lungi, se ridica pentru a susţine o tavă plată, acoperită de băuturi. Tocurile înalte ţăcăneau, plasând un pantof înaintea celuilalt cu o precizie obsesivă. Suprafaţa lichidelor din pahare rămânea perfect nemişcată.

Mâna Thaliei se apropie de centură.

— Uşurel, murmură Dreyfus.

Servitorul se opri în faţa lor.

— Bun sosit la Casa Perigal, prefecţilor, rosti el cu glas piţigăiat. Doriţi ceva de băut?

— Mulţumim, răspunse Thalia, dar ar trebui…

Dreyfus puse jos bulbul cu cafea şi şovăi cu mâna deasupra tăvii.

— Ce ai recomanda?

— Vinul roşu este acceptabil.

— Roşu să fie atunci.

Luă un pahar şi-l ridică la buze, suficient de aproape ca să miroasă aroma. Thalia luă, de asemenea, un pahar. Numai Sparver se abţinu: metabolismul lui nu putea face faţă alcoolului.

— Urmaţi-mă, vă rog. Vă voi conduce la matriarhă.

Urmară picioarele prin cavernă, şerpuind printre bazine. Dacă sosirea le trecuse aparent neobservată, luxul acela pierise. Thalia simţea furnicături pe ceafă din partea atenţiei stânjenitoare pe care o atrăgeau acum.

Suiră către unul dintre bazinele cele mai de sus, unde patru peşti ornamentali din fier revărsau apă prin boturile căscate. Trei adulţi pluteau, afundaţi până la piept în spumă parfumată. Doi erau bărbaţi. Al treilea era Caitlin Perigal, al cărei chip îl recunoscu din fişierul rezumativ. Umerii şi braţele ei musculoase se subţiau spre mâini elegant palmate cu unghii verde-acid. O pană de păun îi împodobea părul. Nimfe şi satiri verzi îi zumzăiau în jurul

capului.

— Bun sosit, prefecţilor, zise ea cu toată căldura heliului superfluid.

— Bun găsit, matriarhă Perigal, rosti Dreyfus, oprindu-se la câţiva centimetri de marginea bazinului, însoţitorii mei sunt prefecţii-adjuncţi de teren Sparver Bancal şi Thalia Ng. Noi ne-am mai întâlnit, desigur.

Perigal se întoarse languros către tovarăşii ei.

— Grasul cu aer adormit este Tom Dreyfus, explică ea.

Unul dintre bărbaţi – un aristocrat cu păr alb, lung — îl examină pe Dreyfus cu ochi cenuşii, reci. Penajul lui îl zugrăvea în tuşe impresioniste.

— Căile voastre s-au mai intersectat, Caitlin?

Perigal se foi, plesnind apa cu coada musculoasă ce-i fusese grefată în locul picioarelor. Thalia atinse butonul de pe rama ochelarilor, ca să verifice dacă era o coadă reală sau o halucinaţie.

— Menirea lui Dreyfus pare să fie găsirea de canale legale obscure prin care să mă hărţuiască, spuse Perigal.

Dreyfus nu păru impresionat.

— Îmi îndeplinesc doar misiunea. Nu-i vina mea că tu insişti să fii o parte din ea.

— Insist, nu-i aşa?

— Aşa se pare. Apropo, frumoasă coadă. Ce s-a întâmplat cu picioarele?

Perigal arătă din cap spre tava umblătoare.

— Le ţin în preajmă, ca subiect de conversaţie.

— Fiecare cu gusturile lui.

— Da, ăsta-i principiul general. Perigal se aplecă în faţă în bazin şi glasul i se înăspri. Bun, ajunge cu politeţurile. Fă-ţi inspecţia, termină ce ai de făcut şi dup-aia cară-te dracului din habitatul meu.

— N-am venit să inspectez habitatul, zise Dreyfus.

Thalia se încordă fără să vrea. Acesta era momentul de care se temuse şi pe care, în acelaşi timp, îl anticipase în tăcere.

— De ce ai venit atunci? întrebă Perigal.

Dreyfus scoase din buzunarul tunicii un card şi-l ridică spre ochi, mijindu-i uşor. Înainte de a citi, privi scurt la Thalia şi Sparver.

— Caitlin Perigal, în calitate de matriarhă a acestui habitat, eşti acuzată prin prezenta de încălcarea de categoria a cincea a procesului democratic, respectiv de modificarea aparatului de scrutin în beneficiul premeditat al casei tale.

Perigal bolborosi ceva şi obrajii i se înroşiră de indignare, dar Dreyfus ridică mâna, cerând tăcere şi continuă să citească:

— Pe durata procesului de investigare, habitatul tău va fi restricţionat. Tot traficul fizic între Casa Perigal şi restul sistemului, inclusiv Oraşul Abisului, este acum suspendat. Nu vor fi permise niciun fel de transmisiuni, fie ele emisii sau recepţii. Oricărei tentative de încălcare a acestor sancţiuni i se va răspunde prin forţă distructivă. Rezoluţia este finală şi obligatorie.

Dreyfus făcu o pauză, apoi coborî cârdul.

— Starea de restricţionare începe din clipa aceasta.

Urmă o tăcere apăsătoare, întreruptă doar de clipocitul lin al apei de marginea bazinului.

— Asta-i o glumă, nu-i aşa? rosti în cele urmă bărbatul cu ochi cenuşii, privind-o încurajator pe Perigal. Te rog, spune-mi că-i o glumă.

— Deci s-a ajuns şi la aşa ceva, spuse matriarha. Dreyfus, am ştiut dintotdeauna că eşti o jigodie, însă nu crezusem niciodată c-o să decazi chiar în halul ăsta.

Dreyfus puse cardul lângă bazin.

— Acesta este rezumatul dosarului împotriva ta. Mie mi se pare fără fisură, dar nu sunt decât un modest prefect de teren. Îşi atinse bărbia cu un deget, de parcă tocmai şi-ar fi reamintit ceva. Acum am nevoie de o mică favoare.

— Nu eşti în toate minţile.

— Te rog să emiţi o întrerupere prioritară către toţi cetăţenii şi oaspeţii tăi. Anunţă-i că a intrat în vigoare o restricţionare şi că vor pierde contactul cu universul

exterior. Reaminteşte-le că situaţia se poate prelungi pe un termen nedefinit, poate chiar un secol. Spune-le că dacă au mesaje de transmis celor iubiţi din afara Casei Perigal, dispun de şase sute de secunde pentru a o face.

Se întoarse spre Thalia şi Sparver şi coborî glasul, totuşi nu într-atât de mult încât Perigal să nu-l poată auzi:

— Adjuncţilor, ştiţi ce să faceţi. Dacă cineva vă obstrucţionează sau refuză să coopereze, aveţi autorizaţia de eutanasiere.

***

Tranzitul periferic se deplasa rapid, mişcarea sa contracarând gravitaţia centrifugă a roţii care se învârtea lent. Thalia stătea încruntată lângă Sparver.

— Nu-i corect, spuse ea.

— Ce anume?

— Mă gândesc la toţi oamenii care au rămas blocaţi aici accidental, cei aflaţi, pur şi simplu, în vizită…

— Câteodată unica soluţie fiabilă nu-i corectă pentru toţi.

— Dar separaţi de Inelul Sclipitor, de Yellowstone, de prieteni şi familie, de abstracţii, de programele lor medicale… unii dintre ei ar putea, realmente, muri aici înainte de sfârşitul restricţionării.

— Atunci ar fi trebuit să se fi gândit la asta anterior. Dacă nu-ţi place ideea de a fi prins într-o restricţionare, fă-ţi temele în privinţa habitatului.

— Mi se pare o opinie crudă.

— Cei de-aici au încălcat democraţia. N-o să mă perpelesc nopţile din cauza lor, dacă democraţia le răspunde cu aceeaşi monedă.

Thalia îşi simţi greutatea revenind, când se apropiară de destinaţie şi tranzitul încetini. Cei doi prefecţi debarcară în altă cavernă, mai mică şi mai luminoasă decât prima. Pardoseala de aici era o întindere de plăci albe şi negre care se îmbinau, lustruite până la nivelul unei străluciri somptuoase. Dintr-o deschidere din mijlocul pardoselii se

ridica o structură cilindrică de lărgimea unui trunchi de copac, cu vârful ascuţit aproape atingând plafonul. Suprafaţa neagră a cilindrului pâlpâia cu reprezentări schematice ale fluxurilor de date aidoma unor motive decorative roşii şi albastre ce se schimbau rapid. O scară elicoidală fără balustradă suia în jurul coloanei, oferind acces la ramurile ca nişte cioturi ale porturilor de interfeţe.

Un bărbat în uniformă bej – Thalia bănui că era un tehnician sau un fel de funcţionar – stătea lângă baza trunchiului. Chipul lui era un studiu al suspiciunii.

— Nu vă apropiaţi, rosti el.

Sparver îi răspunse:

— N-a anunţat Perigal că venim încoace şi că nu trebuie să fim obstrucţionaţi?

— Este un şiretlic. Sunteţi agenţi ai Casei Cantarini.

Sparver îl privi cu scepticism.

— Semăn eu cu un agent al Casei Cantarini?

— Un agent ar putea semăna cu oricine.

— Eu sunt un porc. Cât de probabil este ca ei să trimită un specimen hâd ca mine, când există alternativă?

— Nu-mi pot asuma riscul. Dacă atingi nucleul acesta, îmi voi pierde slujba, îmi voi pierde statutul, totul.

— Sir, spuse Thalia, vă rog să vă îndepărtaţi.

— Îmi pare rău. Nu vă pot lăsa mai aproape. Bărbatul deschise palma şi dezvălui un dispozitiv argintiu-mat, care avea inserat un buton roşu de detonare. Armele sunt deja aţintite asupra voastră. Vă rog să nu mă siliţi să le utilizez.

— Dacă ne ucizi, Panoplia va trimite şi mai mulţi prefecţi, zise Sparver.

Pielea Thaliei se înfioră. Putea simţi cercetarea armelor acelea ascunse, gata s-o dezintegreze la tremurul degetului mare al bărbatului.

— N-o să vă ucid dacă vă întoarceţi şi plecaţi.

— Vom pleca după ce vom culege dovezile.

Mâna lui Sparver se apropie de centură. Desprinse mânerul şficbiciului său şi-l smuci, pentru a derula filamentul. Acesta pocni când se extinse la lungimea

maximă, izbind podeaua.

— Are dreptate, spuse Thalia luptându-se să-şi stăpânească tremurul din glas. Noi suntem Panoplia.

— Vă rog. Degetul mare al bărbatului mângâie butonul. Voi face tot ce este necesar pentru a proteja nucleul.

Sparver eliberă şficbiciul. Mânerul rămase la înălţimea centurii, susţinut de extremitatea bobinată a filamentului său rigidizat. Se legăna dintr-o parte în alta, cu mişcarea întrebătoare a unui şarpe. După aceea se curbă şi se orientă spre bărbat.

Un punct roşu-strălucitor apăru pe mărul lui Adam al pazniculuі.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, rosti Sparver. Cât de mult îţi iubeşti degetele?

Bărbatul inspiră adânc şi-şi ţinu respiraţia.

— Şficbiciul te-a marcat acum, continuă Sparver. Dacă detectează intenţii ostile – şi este foarte, foarte bun în detectarea intenţiilor ostile –, te va ataca mai rapid decât poate călători un impuls nervos în lungul braţului tău. Când va ajunge la tine, va face ceva destul de neplăcut cu muchia ascuţită a filamentului.

Bărbatul deschise gura pentru a spune ceva, dar nu se auzi decât un croncănit răguşit. Deschise ambele braţe, răşchirându-şi toate degetele pe cât putea de mult.

— O reacţie de bun-simţ, încuviinţă Sparver. Păstrează postura asta, însă îndepărtează-te de nucleu.

Dădu din cap către Thalia, dându-i aprobarea de a începe preluarea dovezilor. Şficbiciul rămase lângă el, urmărindu-l cu capul său bont pe bărbatul care se îndepărta încetişor de coloana centrală.

Thalia se apropie de nucleu. Era design standard, instalat în ultimii douăzeci de ani, aşa că ştia cu exactitate de unde să înceapă.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng, rosti ea cu glas tare. Confirmare identitate.

— Bun sosit, prefect-adjunct de teren Thalia Ng, veni răspunsul cu glasul asexuat, comun tuturor nucleelor. Cum

te pot ajuta?

Thalia apelă mintal codul de unică folosinţă pe care-l primise după plecarea cuterului de la Panoplie.

— Confirmare prioritate de acces de securitate Narcis Opt Palisandru.

— Prioritate confirmată. Prefect-adjunct de teren Thalia Ng, dispui din clipa aceasta de şase sute de secunde de autorizare.

— Dezactivare acces bilateral spre abstracţia exterioară.

— Accesul a fost blocat.

Liniile roşii dispărură. Coloana arăta acum doar trafic albastru. Niciun semnal nu ajungea sau nu pleca din habitat. Aproape imediat traficul albastru se intensifică, fiindcă cetăţenii începură să intre în panică şi expediau interogări de urgenţă spre nucleu.

Thalia se uită la bărbatul pe care şficbiciul lui Sparver continua să-l supravegheze. Pentru prima oară în viaţa lui, implanturile nu-i mai comunicau constant cu matricea informaţională aflată dincolo de Casa Perigal. Separarea aceea trebuie să se fi simţit precum căderea unei ghilotine.

Reveni cu atenţia la nucleu.

— Pregăteşte pachete rezumative fizice în triplicat pentru tot traficul de date intrat şi ieşit din habitatul acesta în ultima mie de zile.

— Pregătesc pachetele. Te rog să aştepţi un moment.

Thalia ridică mâna şi-şi atinse laringofonul.

— Sunt Thalia, sir. Am început preluarea dovezilor. În cel mult zece minute ar trebui să fim la dumneavoastră.

Nu căpătă niciun răspuns. Aşteptă câteva clipe, lăsându-i lui Dreyfus timp să-şi activeze propriul laringofon, totuşi nu auzi nimic.

Întoarse ochii către Sparver.

— Niciun răspuns.

— Poate că şeful e ocupat.

— Ar fi trebuit să-mi fi răspuns de acum. Sunt îngrijorată. Poate c-ar trebui să revenim acolo, să vedem…

— Thalia, avem nevoie de pachetele rezumative. În cinci

minute nu vei mai avea acces la nucleu.

Sparver avea dreptate. Codul de unică folosinţă – valabil pentru zece minute de activitate nerestricţionată – nu avea să-i asigure accesul la nucleu şi pentru a doua oară.

— Grăbeşte-te, rosti ea printre dinţii încleştaţi.

Încercă din nou să ia legătura cu Dreyfus şi nu căpătă nici acum vreun răspuns. Parcă după o eternitate, nucleul ejectă pachetele rezumative printr-o fantă din apropierea bazei. Thalia strânse laolaltă dischetele groase şi le fixă în siguranţă la centură. Deşi era absurd, putea să jure că simţea greutatea informaţiilor din ele. Ar fi fost nevoie de zile întregi pentru a comprima volumul acela de date printr-un fascicul.

— Ai terminat? întrebă Sparver.

— Asta-i tot ce avem nevoie. Putem lăsa abstracţia locală să ruleze.

— Şi dacă ei vor încerca să ocolească blocajul pe care tocmai l-ai instalat?

— Atunci se vor alege cu un nucleu mort. Vor fi norocoşi dacă sistemul de susţinere biotică va mai funcţiona, cu atât mai puţin abstracţia.

Thalia reveni la nucleu şi-l autoriză să anuleze privilegiul de acces al Panopliei pe care tocmai i-l acordase.

— Asta-i tot, zise ea simţind o neaşteptată senzaţie de anticlimax.

— Perfect! N-a fost aşa greu, nu?

— Mă îngrijorează şeful.

— De vină este roca din care-i construit habitatul ăsta, care ne blochează semnalele. Sparver zâmbi iarăşi către tehnician: noi am terminat. Să am încredere că nu vei face nicio prostie dacă iau şficbiciul de pe tine?

Bărbatul înghiţi cu greu un nod şi încuviinţă uşor din cap.

— Voi presupune că ai zis „da”, urmă Sparver.

Întinse mâna şi chemă şficbiciul. Printr-un zvâcnet din coadă, arma sări cu mânerul în palma lui Sparver şi filamentul îi dispăru cu un şuierat.

Sparver mângâie mânerul şi-l prinse la centură.

— Haide să mergem şi să vedem ce-i cu şeful.

Când ajunseră cu tranzitul periferic înapoi la Dreyfus, îl găsiră stând în picioare, singur şi nemişcat, în mijlocul unei scene de carnagiu aproape de nedescris. Ţinea ochelarii într-o mână şi şficbiciul în cealaltă.

Thalia îşi scoase şi ea ochelarii, ca să poată vedea situaţia aşa cum era în realitate. Oameni ţipau, fugeau şi plescăiau prin apă, pentru a se îndepărta de prefect şi de subiectele atenţiei sale. Ambii oaspeţi ai lui Caitlin Perigal se năruiseră în apa rozalie de sânge. Bărbatul cu păr alb îşi pierduse antebraţul, care zăcea pe marginea din marmură a bazinului, cu mâna aţintită acuzator spre Dreyfus. Dincolo de încheietură, pielea era umflată, ca şi cum o armă grefată pe os încercase să iasă la suprafaţă. Din nările celuilalt bărbat, care tremura de parcă ar fi fost încercat de o criză de epilepsie, se prelingeau picături de sânge. Ochii holbaţi fixau plafonul. Trei-patru oaspeţi din apropiere îşi îngrijeau răni cu diverse grade de severitate. Din cauza sângelui din apă – care trecuse dintr-un bazin în altul prin intermediul cascadelor şi canalelor – era dificil de precizat câţi oameni fuseseră afectaţi. Servitori medicali sosiseră deja şi se ocupau de cei răniţi mai grav, totuşi până şi maşinăriile păreau derutate.

Perigal continua să fie în viaţă, dar răsufla greoi. O tăietură îi brăzda obrazul drept de la colţul gurii până la ureche. Respira întretăiat, cu ochii larg deschişi şi palizi de furie şi frică.

— Ai greşit în privinţa asta, murmură ea. Ai greşit în privinţa asta şi-o să plăteşti.

Dreyfus se întoarse fără grabă la apropierea lui Sparver şi Thalia.

— Aţi luat pachetele?

Thalia îşi simţea gura uscată.

— Da, se sili ea să răspundă şi, în acelaşi timp, să-şi păstreze sângele rece aşa cum i-o cerea profesia.

— Atunci să-i dăm drumul. Aici am terminat.

CAPITOLUL 2

Dreyfus parcursese jumătate din intervalul până la mijlocul cabinetului prefectului-suprem, când cordonul de distanţă sigură îl smuci, oprindu-l. Absorbită de unul dintre display-urile ei murale, Jane Aumonier nu păru să-i sesizeze pentru o clipă prezenţa. Bărbatul îşi drese uşor glasul înainte de a începe să vorbească.

— Dacă doreşti să-mi dau demisia, o pot face imediat.

Aumonier întoarse capul să-l privească, fără să-şi mişte restul corpului.

— Pe ce temei, Tom?

— Rămâne la latitudinea ta. Dacă am comis o eroare procedurală sau dacă m-am făcut vinovat de decizii necorespunzătoare, ajunge doar să o spui.

— Dacă ai comis vreo eroare, a fost că n-ai întreprins destule pentru a te apăra pe tine şi pe adjuncţii tăi. Care a fost numărul final al victimelor?

— Şase, spuse Dreyfus.

— Am avut parte de alte cazuri mult mai urâte. Perigal va fi întotdeauna o nucă tare. Ţinând seama de toate la care ne-am fi putut aştepta, un număr final mai mic de zece victime mi se pare perfect acceptabil.

— Sperasem ca situaţia să nu ajungă la nivelul acela.

— A fost opţiunea lui Perigal, nu a ta.

— Continui să cred că n-am terminat cu ea. Ceea ce mi-a spus…

Dreyfus făcu o pauză, convins că Aumonier avea destule griji şi fără a o împovăra cu îndoielile lui.

— Simt ca şi cum s-ar fi plătit o poliţă, iar un prefect n-ar trebui să simtă aşa ceva.

— Este omenesc.

— Perigal a scăpat în trecut, fiindcă n-am fost destul de

inteligenţi sau de rapizi pentru a o supune unui audit înainte ca dovezile să fi expirat. Dar chiar dacă am fi fost în stare s-o acuzăm de ceva, delictele ei nu ar fi meritat un secol de restricţionare.

— Nu ştim nici dacă de data aceasta se va ajunge la aşa ceva.

— Crezi că va scăpa din nou?

— Asta depinde de dovezi. A sosit momentul să-ţi pui la treabă noua expertă strălucitoare din echipa ta.

— Am toată încrederea în Thalia.

— Atunci n-ai de ce să te temi. Dacă Perigal este vinovată, starea de restricţionare va continua. Dacă dovezile nu dezvăluie nimic, Casei Perigal i se va permite reintegrarea în Inelul Sclipitor.

— Fără şase oameni.

— Cetăţenii intră în panică atunci când pierd abstracţia. Asta nu-i problema noastră.

Dreyfus încercă să-i descifreze expresia femeii, întrebându-se ce anume îi scăpa. Nu stătea în obiceiul lui Aumonier să-l întrebe câte persoane muriseră în timpul unei operaţiuni; în condiţii normale, ea ar fi îngropat cifrele în memorie înainte ca el să fi revenit în Panoplie. Masca ei lipsită de emoţii era la fel de indescifrabilă ca întotdeauna. Dreyfus îşi putea aminti cum arătase Aumonier când zâmbea, ori râdea, ori se înfuria, cum fusese înainte de contactul cu Ceasornicarul, însă amintirea aceea necesita un efort de voinţă tot mai mare.

— Scuză-mă, rosti el, dar… pentru ce m-ai chemat, de fapt, dacă aceasta nu este o admonestare?

— Pentru conversaţie? Pentru tachinare? Pentru căldura tovărăşiei umane?

— Nu cred.

— Se întâmplă ceva. Vestea a sosit pe când erai plecat. Este la fel de delicat ca afacerea Perigal, dacă nu chiar mai mult. De asemenea, foarte urgent. Trebuie să acţionăm imediat.

— Altă restricţionare?

— Nu. Din păcate, n-ar mai avea niciun rost.

— Poftim?

Aumonier întinse un braţ spre perete, mărind una dintre faţetele display. Era acoperită de imaginea unui habitat sferic, o bilă cenuşie înceţoşată de detalii microscopice, înconjurată de benzi tropicale de panouri solare, cu o reţea de oglinzi vaste staţionate în dreptul polilor şi în jurul ecuatorului. Scara era dificil de evaluat, deşi Dreyfus se îndoia că habitatul ar fi avut diametrul mai mic de un kilometru.

— N-o să-l recunoşti. Este o imagine recentă a Bulei Ruskin-Sartorious, un habitat cochilie de magnitudine cinci de pe orbitele exterioare înalte. Până acum n-a mai fost investigat de Panoplie.

— Ce delict s-a comis?

— Iar aceasta este o imagine mai recentă, din urmă cu trei ore.

Bula Ruskin-Sartorious fusese spintecată, tăiată pe mijloc aidoma unui glob ocular crestat de un brici. Tăietura aproape că despicase habitatul în două emisfere. De ambele părţi ale tăieturii, materialul habitatului fusese carbonizat şi era negru ca noaptea. Structurile dinăuntru continuau să strălucească roşu-incandescent.

— Victime? întrebă Dreyfus, controlându-şi oroarea.

— Ultimul recensământ stabilise o populaţie de nouă sute şaizeci. Credem că au murit toţi, dar trebuie să trimitem o echipă pentru o examinare fizică imediată. Nu poate fi eliminată probabilitatea existenţei unor supravieţuitori. În cazul cel mai defavorabil, ar putea fi recuperabile nivelurile-beta.

— De ce nu vuieşte Inelul?

— Pentru că n-am difuzat ştirea. Nu pare să fi fost un accident.

— Cineva o să observe că Ruskin-Sartorious a dispărut de pe reţele.

— Ei participau la abstracţie doar la un nivel superficial, îndeajuns pentru a putea continua să simulăm deocamdată

existenţa habitatului complet funcţional, utilizându-ne privilegiile de reţea.

— Şi câtva dura… „deocamdată”?

— Estimarea cea mai bună? Sub douăzeci şi şase de ore. Treisprezece ore ar putea fi mai aproape de realitate.

— Ce se va întâmpla când se va afla vestea?

— Ne vom confrunta cu o criză majoră. Cred că ştiu cine a făcut asta, dar trebuie să fiu absolut sigură înainte de a acţiona în direcţia respectivă. De aceea vreau să pleci imediat spre Ruskin-Sartorious. Ia oricâţi oameni ai nevoie. Preia dovezile şi recuperabilele şi întoarce-te în Panoplie. După aceea vom vedea.

Dreyfus privi din nou imaginea habitatului spintecat.

— Un singur lucru putea face asta, nu? Şi nici măcar nu este o armă.

— Se pare că vedem lucrurile în acelaşi fel, încuviinţă Aumonier.

***

Pereţii sălii tactice erau din lemn de tec cu granulaţie fină, lăcuiţi orbitor. Nu existau nici ferestre, nici tablouri, nicio tuşă de umanitate. Mobilierul masiv şi întunecat era în totalitate din materie inertă crescută, tăiată şi modelată de natură şi ebenişti. Uşile duble erau încastrate în bronz ciocănit, ţintuite cu nituri uriaşe din alamă; pe fiecare uşă era incrustată versiunea stilizată a mănuşii ridicate ce reprezenta simbolul Panopliei. Mănuşa ar fi trebuit să simbolizeze protecţie, dar putea fi interpretată la fel de lesne ca un pumn ameninţător, încleştat pentru a izbi în duşmani sau în trădători.

— Te rog să începi, Ng, rosti prefectul-senior Michael Crissel, aşezat vizavi de Thalia.

Ea puse dischetele recuperate pe marginea mesei, cât pe ce să le scape din cauza nervozităţii.

— Mulţumesc, prefect-senior. Acestea sunt pachetele rezumative fizice în triplicat de la nucleul de scrutin Perigal.

Indică din bărbie către forma de angrenaj a habitatului Perigal, reprezentat ca un simbol micuţ în Planetariumul Solid din sala tactică, mărită şi ridicată deasupra planului său orbital real. Datele au fost copiate în arhivele noastre – toate cele o mie de zile pe care le conţin. Am verificat, iar cele trei rezumate concordă şi nu există indicaţii de modificări.

— Ce ai descoperit?

— Am dispus numai de câteva ore, ceea ce nu înseamnă realmente timp suficient decât pentru o examinare superfici…

Prefectul-senior Gaston Clearmountain pufni nerăbdător.

— Termină cu vorbele de umplutură, Ng. Spune-ne ce ai găsit.

— Da, sir, rosti Thalia aproape bâlbâindu-se. Analiza preliminară confirmă totul din raportul de restricţionare. Casa Perigal se face într-adevăr vinovată de modificarea procesului democratic. În minimum opt cazuri, a putut influenţa tiparele de vot în sufragii marginale, fie în propriul său avantaj, fie în avantajul unor aliaţi. Numărul cazurilor poate fi mai mare. După ce vom derula auditul complet al pachetelor, vom avea o imagine mai clară.

— Sperasem să avem o imagine mai clară acum, zise Clearmountain.

Prefectul-senior Sheridan Gaffney se aplecă în faţă în scaunul lui negru uriaş, care scârţâi.

— Uşurel, Gaston, mormăi el. Ng a fost supusă unor presiuni serioase ca să termine cât mai repede.

Gaffney era faimos pentru iritabilitate şi intoleranţa recunoscută faţă de incompetenţi, dar în calitate de şef al Securităţii Interne şi al antrenamentelor cu şficbiciul, bărbatul cu glas aspru o tratase întotdeauna pe Thalia cu obiectivitate impecabilă, ba chiar cu încurajări. Acum ea îl percepea ca unicul ei aliat neambiguu din sală. Situaţia ar fi fost complet diferită dacă ar fi fost prezenţi Dreyfus sau Jane Aumonier, însă Dreyfus lipsea (autorizaţia sa Furnicar i-ar fi permis să participe la şedinţă, deşi nu era prefect-

senior), iar poziţia în care apărea de obicei prefectul-suprem – sub forma unei proiecţii – era în mod neaşteptat neocupată. În drum spre sală, Thalia auzise zvonuri potrivit cărora clocotea altă criză, neasociată recentei lor restricţionări. Ceilalţi prefecţi-seniori nu erau nici de partea ei, nici împotriva ei. Michael Crissel era un bărbat cu aspect blând, cu trăsături de cărturar şi comportament rezervat. Se ştia că fusese cândva un excelent prefect de teren, totuşi petrecuse mare parte din ultimii douăzeci de ani în interiorul Panopliei şi se detaşase de realitatea dură a misiunilor din exterior. Cariera de teren a lui Lillian Baudry se încheiase când un şficbici defect îi detonase în mână. Îi refăcuseră corpul, dar sistemul nervos nu-i mai fusese niciodată acelaşi. S-ar fi putut lăsa în grija specialiştilor medicali din alte părţi ale Inelului Sclipitor, însă implicaţiile de securitate ale tratării în exterior ar fi însemnat să părăsească Panoplia pentru totdeauna. Ea alesese datoria mai presus de sănătate, deşi asta însemna să stea la întruniri ca o păpuşă rigidă din porţelan.

Prezenţa a numai patru prefecţi-seniori reprezenta o măsură a importanţei raportului Thaliei. În general în sală ar fi fost şase sau şapte dintre cei zece prefecţi-seniori permanenţi, dar azi numărul scaunelor goale din jurul mesei era mai mare decât de obicei. Desigur, ei doreau soluţionarea cât mai rapidă a cazului acestuia… însă asta nu însemna că l-ar fi văzut altfel decât ca pe un punctuleţ minor din programul cazurilor Panopliei.

— Să rezumăm, spuse Clearmountain. Avem pachetele, care ne confirmă suspiciunile că Perigal îşi vârâse degetele în borcanul cu dulceaţă. Restricţionarea se poate menţine. Tot ce trebuie să facem în continuare este să etanşăm breşa de securitate înainte ca altcineva s-o exploateze în acelaşi fel.

— De acord, sir, aprobă Thalia.

— Care este dimensiunea exactă a pagubelor cauzate de aceste violări ale scrutinului? întrebă Baudry.

— Nu se poate vorbi despre nimic major pe ansamblul

general, răspunse Thalia. Toate violările s-au înregistrat în sufragii despre subiecte relativ minore. Poate că Perigal intenţiona să încline balanţa şi în votări mai importante, însă dacă ar fi încercat, ar fi crescut gradul de probabilitate al descoperirii. Să fiu sinceră, ţinând seama de nivelul de supraveghere şi verificare pe care-l avem deja de câte ori se petrece ceva important, nu-mi pot imagina cum cineva ar izbuti să influenţeze voturile într-o măsură utilă din punct de vedere statistic.

— *Rolul* tău este de a-ţi imagina exact asta, zise Michael Crissel.

— O ştie şi ea, şopti Gaffney.

Thalia se întoarse către Crissel.

— Scuzaţi-mă, sir. Am vrut să spun că – ţinând seama de tot ceea ce ştim – este improbabil. Nu se poate dovedi nici măcar că sistemul ar fi inviolabil; Teorema Incompletitudinii lui Gödel…

— Ng, vorbi apăsat Crissel, nu am nevoie de o prelegere despre Gödel.

— Vreau să spun, sir, că sistemul se autotestează prin utilizare. Practic, Casa Perigal ne-a făcut o favoare. Acum ştim că există o eroare logică pe care n-o detectasem anterior şi care permite o influenţare infimă a sufragiilor. O vom repara şi vom merge mai departe. Cândva, în viitor, altcineva va fi creativ şi va descoperi altă fisură. O vom repara şi pe aceea. Aceasta este însăşi natura procesului.

— Prin urmare, spuse Baudry, eşti încrezătoare că putem astupa breşa aceasta?

— Absolut, prefect-senior. Este foarte simplu.

— Dacă este „simplu”, cum se face că n-am observat-o până acum?

— Pentru că a fost introdusă chiar de noi, răspunse Thalia încercând să nu sune prea plină de sine. Noi am astupat o breşă – crezând că eram inteligenţi – şi, fără să vrem, am deschis alta. Greşeala rezidă în rutina noastră de abordare a erorilor. Ea a fost concepută pentru a împiedica pierderea voturilor valide, dar a permis în mod accidental

înregistrarea frauduloasă de voturi suplimentare.

— Probabil că nu-i o noutate absolută, comentă sec Crissel.

Thalia îşi încrucişă degetele pe masă, străduindu-se să găsească nota exactă între apărare şi detaşare profesională.

— A fost regretabil. Dar până în prezent doar o mână de habitate au exploatat fisura.

— „Regretabil”? repetă Clearmountain. Eu i-aş spune „condamnabil”.

— Sir, rutina de abordare a erorilor existentă are deja douăzeci şi două de milioane de linii de cod şi include subrutine scrise acum mai bine de două sute douăzeci de ani, în Primul Sistem. Programatorii aceia nici măcar nu vorbeau canasiana modernă. Citirea documentaţiei lor este ca… descifrarea sanscritei sau aşa ceva.

— Ng are dreptate, zise Gaffney. Ei au făcut tot ce au putut mai bine. Iar fisura secundară era într-atât de subtilă, încât doar cinci habitate din zece mii au încercat s-o exploateze. Cred că putem să etichetăm cazul ca pe o experienţă dobândită şi să trecem mai departe.

— Cu condiţia bineînţeles de a avea o soluţie fiabilă, spuse Baudry şi încuviinţă rigid din cap spre Thalia: Ai spus că va fi o chestiune simplă?

— De data aceasta, da. Corijarea ei nu este nici pe departe atât de complicată pe cât a fost modificarea ce a introdus eroarea. Trebuie modificate numai câteva mii de linii. Aş dori totuşi să rulez manual primele instalări, pur şi simplu pentru a reconcilia orice probleme neanticipate cauzate de arhitecturile diferite ale nucleelor. După ce sunt satisfăcută, putem implementa live în toate cele zece mii.

Gaffney o privi scrutător pe Thalia.

— Este clar că trebuie să facem ordine cât mai rapid în porcăria asta. Vreau să fim gata să începem implementarea actualizării înainte ca restricţionarea Perigal să-i devină asociată, aşa cum nu mă îndoiesc că se va întâmpla. Consiliul special pentru dovezi are acces la pachetele

rezumative?

— Da, sir, începând din dimineaţa aceasta.

Gaffney scoase o batistă şi-şi tamponă transpiraţia care-i strălucea pe frunte.

— Estimând după cazurile anterioare, ne putem aştepta la o decizie a consiliului în următoarele zece zile. Te poţi încadra?

— Sir, dacă o cereţi, putem implementa live în două zile. Sunt sigură că testările nu vor depista anomalii.

— Am fost siguri şi data trecută, îi reaminti Gaffney. Haide să nu comitem aceeaşi greşeală de două ori.

Între data trecută şi acum există totuşi o diferenţă, îşi spuse Thalia. Nu făcuse parte din echipă la ultima actualizare şi nu putea vorbi în numele predecesorilor ei, dar ea n-ar fi îngăduit niciodată scăparea unei asemenea erori.

— N-o vom face, rosti cu glas tare.

***

Dreyfus privi scena dezastrului de pe platforma de observare a unui cuter al Panopliei. Fusese rapid, reflectă el, dar poate nu îndeajuns de rapid pentru a fi nedureros sau milos. Habitatul era acum un cadavru depresurizat. Când ceea ce-l spintecase atinsese atmosfera din interiorul cochiliei, cauzase dilatarea ei într-o sferă clocotindă de aer şi aburi supraîncălziţi. Oamenii n-ar fi avut timp să ajungă la navete, la capsulele de salvare sau nici chiar la criptele blindate de securitate. Pe de altă parte, ar fi avut timp să înţeleagă ce se petrecea. Majoritatea celor din Inelul Sclipitor nu se aşteptau să moară, cu atât mai puţin în groază şi agonie.

— N-arată prea bine, comentă Sparver. Tot mai vrei să intri, înainte de a ne ajunge din urmă criminaliştii?

— S-ar putea să mai recuperăm ceva din nucleele de date, răspunse Dreyfus cu resemnare posomorâtă.

Nu avea nicio siguranţă în privinţa nucleelor.

— Ce fel de armă a făcut asta?

— Nu cred c-a fost o armă.

— După cum se vede, n-aş zice că se datorează unui impact. Materialul este carbonizat, ceea ce sugerează o sursă energetică direcţionată. Ar fi putut Agregaţii să fi inventat ceva atât de teribil? Toţi spun că au arme uriaşe pitite pe undeva.

Dreyfus clătină din cap.

— Dacă Păianjenii ar fi dorit să se lupte cu un habitat izolat, ar fi făcut o treabă mult mai curată.

— Totuşi…

— Jane are o idee interesantă despre ceea ce a cauzat asta. Nu este însă deloc încântată de implicaţii.

Dreyfus şi Sparver trecură prin peretele-costumier în vid, după care străbătură o succesiune de ecluze pneumatice învechite, totuşi încă funcţionale. Ecluzele îi introduceau în incinte de recepţie tot mai mari, întunecate acum şi depresurizate. Interioarele lor erau pline de norişori de sfărâmături ce se roteau lent, din care Dreyfus nu reuşi să identifice mai nimic. Harta internă de pe vizor se baza pe datele oferite voluntar de Ruskin-Sartorious la ultimul recensământ. Nucleul de scrutin – unde ar fi găsit probabil eventualele niveluri-beta rămase întregi – ar fi trebuit să se găsească pe suprafaţa interioară a sferei, în apropierea ecuatorului. Nu puteau decât să spere că fasciculul nu-l atinsese.

Spaţiile interioare principale – Bula cu diametrul de doi kilometri fusese partiţionată în zone-areal separate – erau caverne negre şi carbonizate, presărate de ruine deformate de căldură sau distorsionate de presiune. În apropierea spintecăturii, păienjenişuri de metal structural continuau să strălucească în locurile prin care fuseseră retezate de fasciculul ucigaş. Se părea că Bula fusese o cultură de imponderabilitate, cu mijloace limitate de producere a gravitaţiei artificiale. Asemenea locuri erau frecvente în Inel, iar cetăţenii lor creşteau subţiri, înalţi şi eleganţi şi manifestau tendinţa de a nu călători foarte mult.

Sparver şi Dreyfus plutiră prin centrul sferei, utilizându-şi jeturile costumelor pentru a ocoli fragmentele mari de ruine. Costumele începuseră deja să avertizeze asupra nivelurilor ridicate de radiaţii, ceea ce nu diminua cu nimic bănuielile lui Dreyfus că Aumonier avea dreptate în privinţa autorilor dezastrului. Pentru instrumentarea unui caz aveau însă nevoie de alte dovezi decât citirile costumelor.

— Am găsit ceva, anunţă Sparver brusc după ce se îndepărtaseră câteva zeci de metri unul de celălalt.

— Ce anume?

— Aici pluteşte ceva mare. Ar putea fi o bucată de navă.

Dreyfus era sceptic.

— În interiorul habitatului?

— Uită-te şi singur, şefule.

Dreyfus îşi direcţionă costumul spre Sparver şi-şi proiectă luminile către obiectul plutitor. Sparver avusese dreptate în sensul că, la prima vedere, obiectul semăna cu un fragment dintr-o navă sau cu altă piesă indescriptibilă dintr-o maşinărie de mari dimensiuni. Privit din apropiere devenea însă limpede că nu era niciuna, nici alta. Obiectul înnegrit era o lucrare de artă, aparent doar pe jumătate terminată.

Cineva începuse cu o bucată de rocă bogată în metal, un bolovan în formă de cartof cu diametrul de zece-doisprezece metri. Avea un luciu bleumarin, care trecea în verde-măsliniu acolo unde razele de lumină îl loveau sub anumite unghiuri. Una dintre feţele sale era încă grosolană şi neprelucrată, dar cealaltă dezvăluia o formă sculpturală complexă. Porţiuni din faţa sculptată se aflau deocamdată într-o etapă de prelucrare rudimentară, totuşi altele lăsau impresia că fuseseră finisate la un grad foarte înalt, fiind definitivate până la scara centimetrilor. Felul cum piatra cursese şi se întărise în jurul zonelor prelucrate sugera că artistul utilizase arzătoare cu fuziune, nu freze sau dălţi. Formele lichide ale rocii topite deveniseră o parte integrală a piesei, încorporate în compoziţie la un nivel care nu putea fi accidental.

Ceea ce nu însemna că Dreyfus ar fi avut habar ce

anume reprezenta. Din rocă ieşea un chip de bărbat, dar era orientat cu capul în jos din unghiul din care privea prefectul. Îşi roti costumul şi pentru o clipă, fugitiv, avu impresia că recunoaşte faţa, că îi aparţinea unei celebrităţi sau unui personaj istoric, nu cuiva pe care să-l fi cunoscut personal. Însă momentul trecu şi chipul pierdu orice urmă vagă de familiaritate pe care putea s-o fi avut. De fapt poate că era mai bine aşa. Expresia bărbatului era greu de descifrat: fie extaz, fie spaimă devoratoare de suflet.

— Înţelegi ceva din ea? întrebă Sparver.

— Nu ştiu, zise Dreyfus. Poate că nivelurile-beta ne vor spune ceva, dacă vreunul dintre ele se dovedeşte recuperabil.

Îşi apropie costumul şi mai mult şi lansă un reper adeziv pe roca plutitoare, pentru a fi remorcată de criminalişti.

Merseră mai departe către rana de intrare, până când planară imediat lângă marginea spintecăturii. În faţa lor, blindajul etanş la aer fusese carbonizat şi exfoliat, dezvăluind roca topită şi remodelată care formase învelişul Bulei. Fasciculul fiersese, topise şi resolidificase roca în formaţiuni organice, tulburător de similare celor din sculptură, sclipind negru-sticlos sub razele de pe căştile oamenilor. Prin deschiderea lată de zece metri se vedeau stele. Undeva pe acolo, reflectă Dreyfus, era tot ce mai rămăsese din ecosistemul interior al habitatului, sub forma unui nor care se dilata întruna în vidul cosmic.

Avansă costumul în despicătură. Pluti în jos pe jumătate din grosimea învelişului tăiat şi se opri lângă un obiect scânteietor încastrat în roca resolidificată. Era o bucată de metal, probabil o porţiune din blindajul care se desprinsese şi fusese după aceea prins de solidificarea rocii. Dreyfus desprinse un cutter de la centură şi decupă o secţiune de mărimea palmei. În apropiere zări altă scânteiere, apoi a treia. În decurs de un minut, colectă trei mostre diferite pe care le stocă în buzunarul ventral al costumului.

— Ai găsit ceva? întrebă Sparver.

— Probabil. Dacă a fost efectul unui jet propulsiv, metalul

acesta trebuie să fi cules o mulţime de particule subatomice. Vor fi urme de spalaţie, izotopi grei şi produse de fragmentare. Criminaliştii ne pot spune dacă semnăturile corespund propulsiilor Agregate.

Acum o spusese, nu mai era deja un secret.

— Bun, dar indiferent de ce ar spune criminaliştii, de ce ar fi vrut Ultranauţii să facă asta? întrebă Sparver. Doar nu puteau spera să scape neobservaţi.

— Poate că exact asta au vrut: să lovească şi să fugă. Poate că nu vor mai reveni în sistemul acesta decât peste decenii sau poate chiar secole. Crezi că până atunci îi va mai păsa cuiva de ce anume s-a întâmplat cu Ruskin-Sartorious?

După o secundă de gândire, Sparver rosti:

— Ţie ţi-ar păsa.

— Eu n-o să mai trăiesc până atunci. Nici tu n-o să mai trăieşti.

— Eşti într-o dispoziţie neobişnuit de veselă.

— Sparver, aici au murit nouă sute şaizeci de oameni. Nu-i tocmai un eveniment care să-mi facă pasul mai sprinţar.

Dreyfus privi în jur, dar nu zări altă mostră criminalistică uşor accesibilă. Echipa de analize avea să sosească în scurt timp, însă munca realmente grea urma să aştepte până când cazul avea să devină public şi Panoplia nu ar mai fi fost silită să acţioneze sub paravanul secretomaniei.

Până atunci, oricum avea să izbucnească infernul.

— Să mergem la nucleul de scrutin, spuse el retrăgându-şi costumul din crăpătură. Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine. Simt deja cum stafiile devin iritate.

CAPITOLUL 3

În mod accidental sau deliberat – Dreyfus nu fusese niciodată suficient de curios ca să afle –, cele patru deschideri principale de pe faţa de fugă a Panopliei sugerau chipul rânjitor şi fantomatic al unui dovleac de Halloween. Nu se întreprinsese nicio încercare de a netezi sau contura crusta exterioară a rocii sau de a-i conferi vreo simetrie. În jurul lui Yellowstone se roteau o mie de asteroizi similari: bolovani ciopliţi grosolan şi aduşi pe orbite de parcare, unde aşteptau demolarea şi remodelarea în habitate noi, strălucitoare. Acesta era însă unicul care conţinea prefecţi: cu totul, nici măcar o mie, de la prefectul-suprem însăşi până la cei mai necopţi prefecţi de teren, abia ieşiţi din rândurile cadeţilor.

Cuterul andocă în nasul chipului Panopliei, de unde un rack îl aduse pe poziţia sa, alături de un grup de nave uşoare de constrângere similare. Dreyfus şi Sparver înmânară pachetele cu dovezi unui membru al echipei criminaliste care-i aştepta şi semnară documentele însoţitoare. Benzi transportoare îi purtară mai adânc în asteroid, până la una dintre secţiunile rotitoare.

— Ne vedem peste treisprezece ore, rosti Dreyfus când ajunseră la intersecţia dintre secţiunea antrenamentelor de teren şi inelul dormitoarelor cadeţilor. Odihneşte-te, fiindcă mă aştept să avem o zi plină.

— Dar tu?

— Am de pus în ordine nişte chestii.

— Cum crezi, scutură Sparver din cap. Este metabolismul tău. Fă ce vrei cu el.

Dreyfus se simţea obosit, totuşi gândurile îi erau invadate de Caitlin Perigal şi de habitatul distrus, şi ştia că ar fi fost zadarnic să încerce să adoarmă. De aceea reveni

în apartamentul lui numai cât să treacă printr-un perete-spălător şi să materializeze alte haine. La vremea când ieşi pentru a merge prin asteroid, luminile se diminuaseră pentru schimbul de noapte din ciclul operaţional de douăzeci şi şase de ore al Panopliei. Toţi cadeţii dormeau; refectoriul, sălile de antrenamente şi cele de clasă erau pustii.

Thalia se găsea însă tot în biroul ei. Peretele-parolă era transparent, aşa încât bărbatul intră silenţios. Rămase îndărătul ei ca un tată ce-şi admiră fata care-şi face conştiincioasă temele. Ea continua să lucreze la implicaţiile cazului Perigal, aşezată în faţa unui perete acoperit de cod derulant. Dreyfus privi ameţit liniile de simboluri întrepătrunse, care nu-i spuneau absolut nimic.

— Îmi pare rău că te întrerup, rosti el încet când văzu că Thalia nu ridică ochii.

— Sir! tresări femeia surprinsă. Crezusem că încă nu v-aţi întors.

— Este evident că zvonurile circulă.

Thalia opri derularea liniilor de cod.

— Am auzit doar că fierbe un soi de criză.

— Asta se întâmplă permanent, nu? Îi trânti pe birou o geantă neagră, grea. Ştiu că eşti deja ocupată, dar mă tem că va trebui să-ţi sporesc sarcinile.

— Este în regulă, sir.

— În geanta aceasta se află douăsprezece niveluri-beta recuperabile. Le-am scos dintr-un nucleu avariat, aşa încât sunt probabil pline de erori. Aş dori să repari ce poţi.

— De unde provin?

— Dintr-un loc numit Ruskin-Sartorious. De acum nu mai există. Dintre cei nouă sute şaizeci de oameni care au trăit acolo, singurii supravieţuitori sunt configuraţiile din aceste niveluri-beta.

— Doar douăsprezece, din toate persoanele acelea?

— Asta-i tot ce am găsit. Mă îndoiesc că o să obţii douăsprezece invocaţii stabile, totuşi fă ce poţi. Apelează-mă imediat ce recuperezi pe cineva cu care pot vorbi.

Thalia reveni cu privirea la peretele acoperit cu linii de cod.

— De fapt, continuă Dreyfus, aş dori invocaţiile acelea cât mai repede posibil. Nu vreau să neglijezi Perigalul, însă cazul acesta pare tot mai serios cu fiecare oră ce trece.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea. Cum au murit oamenii aceia.

— Urât, spuse Dreyfus.

***

Cordonul de distanţă sigură îl smuci, oprindu-l în prezenţa lui Jane Aumonier.

— Criminaliştii au început să lucreze, spuse bărbatul, în mai puţin de o oră ar trebui să avem un răspuns în privinţa mostrelor acelora.

— Nu că ar fi cine ştie ce îndoieli, replică Aumonier. Sunt convinsă – dacă ăsta-i cuvântul potrivit – că vor asocia distrugerea cu fasciculul unei propulsii Agregate.

Îi indică lui Dreyfus o porţiune din perete pe care o mărise înainte de sosirea lui. Acolo încremenise în stop-cadru o formă sur-argintie lucioasă, care semăna cu un avion de hârtie construit de un copil.

— Gaffney a vorbit cu Controlul Centralizat al Traficului. Au izbutit să refacă ruta acestei nave. Se numeşte *Isonul umbrelor.*

— Au găsit-o acolo, la Bulă?

— Destul de aproape pentru ce ne interesează. Nicio altă luminălucă n-a fost în apropiere.

— Unde este acum?

— Ascunsă în Roiul de Parcare.

Aumonier lărgi altă porţiune a peretelui şi Dreyfus văzu un ghem de licurici, atât de dens în mijloc, încât nu putea fi separat în puncte luminoase individuale. Unei singure nave nu i-ar fi fost greu să se piardă în nucleul compact.

— A plecat vreuna de când a început atacul? întrebă el.

— Niciuna. Am pus Roiul sub supraveghere strictă.

— Şi în eventualitatea în care una ar evada de acolo?

— Prefer să nu mă gândesc la asta.

— Dar te-ai gândit.

Ea încuviinţă infinitezimal.

— Teoretic, unul dintre crucişătoarele noastre interplanetare ar putea urmări o luminălucă până la norul Oört. Dar la ce ne-ar ajuta asta? Dacă ei nu vor să se oprească ori să ne permită accesul la bord… nimic din ce avem *noi* nu-i va convinge. Să fiu sinceră, confruntarea directă cu Ultranauţii este singura situaţie de care m-am temut din clipa în care mi-au dat postul ăsta.

— Avem vreo precedenţă pentru nava asta?

— Nimic, Tom. De ce?

— Mă întrebam care o fi fost motivul.

— Şi eu. Poate că unul dintre recuperabile poate să arunce vreo lumină în privinţa asta.

— Dacă avem noroc, zise Dreyfus. N-avem decât douăsprezece şi probabil că majoritatea sunt avariate.

— Şi copiile de rezervă? Ruskin-Sartorious nu şi-ar fi ţinut toate ouăle într-un singur coş.

— De acord. Este totuşi improbabil ca actualizările să fi fost mai frecvente de o dată pe zi, în cazul cel mai fericit. Mai probabil este o dată pe săptămână.

— Amintirile perimate pot fi mai bune decât nimic, dacă asta-i tot ce avem. Tonul femeii se schimbă, devenind mai personal. Tom, trebuie să-ţi mai cer o favoare. Mă tem că va fi chiar mai dificilă şi mai delicată decât Perigal.

— Vrei să vorbesc cu Ultranauţii.

— Vreau să te duci la Roi. Deocamdată nu trebuie să intri, dar vreau să ştie că suntem cu ochii pe ei. Vreau să ştie că dacă încearcă să ascundă nava aceea – ori s-o ajute în orice fel să se sustragă justiţiei –, nu vom trata situaţia cu nepăsare.

Dreyfus parcurse rapid în minte mai multe opţiuni, încercând să deducă ce model de navă le-ar fi trimis Ultranauţilor semnalul cel mai eficient. Nimic din experienţa lui anterioară cu echipajele navelor stelare nu-i oferea

suficiente idei.

— Voi pleca imediat, rosti el pregătindu-se să se retragă înapoi spre perete.

— Aş prefera să n-o faci, replică Aumonier. Odihneşte-te mai întâi. Acţionăm contra cronometru în situaţia aceasta, totuşi vreau să-i fierbem niţel pe Ultranauţi, să se întrebe care va fi răspunsul nostru. Nu suntem chiar lipsiţi de gheare. Îi putem lovi în reţelele de comerţ, acolo unde doare cu adevărat. E timpul să-i facem şi pe *ei* să se simtă inconfortabil.

***

Altundeva un obiect cădea prin Inelul Sclipitor.

Era o sferă cu diametrul de doi metri, care urma o traiectorie atent calculată prin spaţiul cosmic, care avea s-o strecoare prin interstiţiile efemere din sistemele de urmărire civile ale CCT-ului şi Panopliei cu precizia unei dansatoare şerpuind printre eşarfe. Ruta nonvelişului era, pur şi simplu, o precauţie suplimentară care însemnase doar o cheltuială infimă de timp de calcul şi o întârziere la fel de mică a orei de plecare. Era de acum aproape invizibilă potrivit standardelor celor mai pătrunzătoare metode de supraveghere pe rază scurtă.

Detectă brusc intruziunea de lumină a unei frecvenţe foarte specifice, care fusese programată să nu devieze. O maşinărie din adâncul nonvelişului procesă structura temporală a luminii şi extrase un mesaj codificat într-un format aşteptat. Aceeaşi maşinărie compuse un răspuns şi-l expedie înapoi către sursa pulsaţiei originale.

O pulsaţie de confirmare sosi peste câteva milisecunde.

Nonvelişul permisese să fie detectat. Asta făcea parte din plan.

După trei ore, o navă se poziţionă deasupra nonvelişului, utilizând senzori gravitaţionali pentru a-şi desăvârşi apropierea finală. Nonvelişul fu ascuns rapid în cala navei. Cleme îl fixară nemişcat. După ce detectă că sosise în

siguranţă, nonvelişul îşi destinse structura învelişului din materiapidă, pregătindu-se să-şi scoată încărcătura. Când luminile se aprinseră şi aerul inundă cala, suprafaţa nonvelişului pâlpâi în aparenţa unei bile mari, cromate. Greutatea reveni, când nava porni, îndepărtându-se de punctul de rendez-vous.

În cală intră o siluetă în costum spaţial negru, fără însemne. Se ghemui lângă nonveliş şi-l privi deschizându-se. Sfera se fisură pe circumferinţă, iar o emisferă se ridică vertical şi se plie, dezvăluindu-l pe ocupant. Un cocon sticlos de sisteme de susţinere biotică se prelinse de pe forma fetus. Omul respira, dar era la limita conştiinţei.

Bărbatul în costum îşi scoase casca.

— Bine ai revenit în lume, Anthony Theobald Ruskin-Sartorious.

Bărbatul din nonveliş gemu şi se foi. Ochii îi erau acoperiţi şi lipiţi cu gel protector. Îi curăţă cu dosul palmelor, apoi îi miji până îşi găsiră focalizarea.

— Am sosit?

— Eşti la bordul navei. Exact cum ai plănuit.

Uşurarea lui era palpabilă.

— Crezusem că nu se va mai termina niciodată. Patru ore în chestia asta… parc-au trecut un milion de ani.

— Parcă aş paria că este primul disconfort fizic pe care l-ai cunoscut în viaţa ta.

Bărbatul în costum spaţial negru se ridicase acum, cu picioarele uşor depărtate, încordat în semigravitaţia produsă de acceleraţia navei.

Anthony Theobald îngustă ochii spre el.

— Te cunosc?

— Acum mă cunoşti.

— Credeam că mă va aştepta Raichle.

— Raichle n-a putut ajunge. Am venit eu în locul lui. Presupun că n-ai nimic împotrivă.

— Bineînţeles că n-am…

Totuşi obişnuitul autocontrol al lui Anthony Theobald îl trăda. Bărbatul în costum spaţial simţi unde de teamă

radiind dinspre el. Valuri de frică şi bănuială, ca şi încăpăţânarea arogantă de a pricepe că planurile de evadare nu-i fuseseră pe atât de perfecte pe cât păruseră când intrase în nonveliş.

— S-a petrecut cu adevărat? Ruskin-Sartorious nu mai există?

— Nu mai există. Ultranauţii au făcut treabă bună. Ai scăpat la timp de acolo.

— Şi ceilalţi? Restul?

— Aş fi surprins dacă în Bulă ar mai fi rămas pe undeva un singur fascicul intact de ADN omenesc.

— Delphine… În glasul lui Anthony Theobald se auzi un fior chinuitor. Sărmana mea fiică?

— Ai acceptat convenţia. Ai fost singurul cu clauză de ieşire.

— Vreau să ştiu cine eşti. Dacă nu te-a trimis Raichle, cum ai ştiut unde să găseşti nonvelişul?

— Am ştiut, fiindcă mi-a spus-o el. La interogatoriu.

— Cine eşti?

— Nu asta este problema, Anthony Theobald. Problema curentă este de ce adăposteai tu ticăloşia aceea în micul şi drăguţul tău habitat familial.

— Nu adăposteam pe nimeni. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Bărbatul în costum spaţial duse mâna între omoplaţi şi desprinse un obiect mic, în formă de mâner. Îl cântări în palmă, ca pe o bâtă sau un baston de jandarm.

— Cred că a sosit momentul să întâlneşti un prieten apropiat, personal, al meu.

— Ai înţeles greşit. Chestia din subteran era doar…

Bărbatul făcu o mişcare bizară de şfichiuire din mâner şi ceva ţâşni afară, extinzându-se până la podea. Era aproape invizibil de fin, reflectând lumina intermitent. Părea să biciuiască pardoseala mânat de propria sa voinţă, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Bărbatul eliberă mânerul, care rămase locului, însă filamentul lui spiralat se rigidiză pentru a-l susţine. Mânerul se roti până când cilindrul negru al capului său fu aţintit

direct spre Anthony Theobald. Acesta ridică o mână împotriva laserului, care-i trasă o linie sclipitoare, oscilantă, peste ochi.

Îl marcase acum şi bărbatul în negru încuviinţă imperceptibil din cap.

— Ia chestia asta de pe mine.

— Acesta este un şficbici model C, spuse bărbatul în costum spaţial. Comparativ cu ultima versiune, are câteva caracteristici suplimentare. Una dintre ele se numeşte „mod interogare”. S-o testăm?

Şficbiciul începu să se apropie de Anthony Theobald.

***

Dreyfus era singur în apartamentul său. Îşi preparase un ceai, îngăduindu-şi să se afunde complet în sarcina aceea, după care îngenunche la o masă neagră, joasă şi lăsă fiertura fierbinte de culoarea ghimbirului să se răcească înainte de a sorbi. Camera se umplu cu clinchetele unor clopoţei de vânt îndepărtaţi; în aleatoriul aparent al sunetelor se desluşea o melodie spectral de firavă. În mod obişnuit se potrivea cu dispoziţia sa, însă azi Dreyfus flutură din mână reducând nivelul sonor până aproape de tăcere absolută. Încercă ceaiul, dar continua să fie prea fierbinte.

Se întoarse cu faţa la un perete gol, din hârtie de orez. Ridică o mână şi descrise un gest obişnuit de materializare, pe care-l utilizase de mii de ori. Peretele se lumină cu petice pătrăţoase, viu colorate. Culorile se definiră într-un mozaic de feţe dispuse într-o schemă compoziţională, cu imaginile mai mari aglomerate în partea centrală. Toate feţele aparţineau aceleiaşi femei, dar proveneau din etape diferite ale vieţii ei, astfel încât păreau imagini ale unor persoane diferite. Uneori, femeia privea în obiectiv, alteori, privea chiorâş sau fusese surprinsă pe neaşteptate. Avea pometi înalţi, un prognatism uşor şi ochi de bronz superb, presăraţi cu fulgi de aur intens. Părul negru îl purta de obicei în bucle mici. Zâmbea în multe imagini, chiar şi în

cele în care nu-şi dăduse seama că fusese fotografiată. Zâmbise mult.

Dreyfus privi fotografiile ca şi cum ar fi fost un puzzle pe care trebuia să-l rezolve.

Ceva lipsea. Cu ochiul minţii putea să vadă cum femeia din imagini se întorcea spre el cu flori în mână, îngenunchind în solul proaspăt săpat. Imaginea era vie, însă când încerca să se concentreze asupra oricărei părţi din ea, detaliile îi scăpau atenţiei. Ştia că amintirea trebuia să provină de undeva, totuşi n-o putea asocia cu niciuna dintre imaginile existente deja pe perete.

Încercase s-o plaseze de aproape unsprezece ani.

Ceaiul se răcise îndeajuns cât să-l bea. Sorbi încetişor, concentrându-se asupra mozaicului de feţe. Pe neaşteptate compoziţia îl izbi ca fiind strident de dezechilibrată în colţul din dreapta-sus, în ciuda faptului că fusese mulţumit de ea multe luni. Ridică o mână şi modifică amplasarea imaginilor, iar peretele îi ascultă gesturile cu supunere ireproşabilă. Arăta mai bine acum, dar ştia că, în timp, avea să-l nemulţumească. Până nu găsea piesa aceea lipsă, mozaicul avea să fie mereu lipsit de armonie.

Se gândi la cele întâmplate şi se retrase de dinaintea amintirii, chiar când o îmbrăţişa.

Şase ore lipsă.

— Erai bine, îi spuse femeii de pe perete. Erai în siguranţă. N-a ajuns la tine înaintea noastră.

Îşi impusese să creadă asta, de parcă nimic altceva din univers n-ar fi contat la fel de mult.

Dreyfus făcu imaginile să dispară, lăsând peretele din hârtie de orez la fel de gol pe cât fusese când intrase în odaie. Termină ceaiul dintr-o înghiţitură, abia simţindu-i gustul când îi curse pe gât. Pe aceeaşi porţiune din perete, apelă o sinteză operaţională a zilei, întrebându-se dacă echipa criminalistă obţinuse ceva despre sculptura văzută de el şi Sparver în Ruskin-Sartorious. Dar când sinteza apăru pe perete, nici imaginile, nici cuvintele nu erau lizibile. Putea distinge forme în imagini, litere individuale în

cuvinte, însă undeva între perete şi creierul lui apăruse un filtru de amestecare.

Cu întârziere, Dreyfus îşi dădu seama că neglijase să-şi facă injecţia regulată cu Furnicar. Dislexia de securitate izbea odată cu destrămarea ultimei lui amplificări de autorizare.

Se ridică de la masă şi se apropie de partea din perete pe unde se distribuia amplificatorul. Când întinse mâna spre suprafaţa gri-perlată, amplificatorul apăru într-o nişă. Era un tub cenuşiu-deschis, stanţat cu mănuşa Panopliei şi un cod de bare de securitate identic celui de pe uniforma sa. Pe o parte a amplificatorului scria: *Autorizare Furnicar. Pentru autoadministrare numai de către prefectul de teren Tom Dreyfus. Folosirea neautorizată poate duce la deces permanent ireversibil.*

Dreyfus îşi suflecă mâneca şi lipi tubul de pielea antebraţului. Simţi o furnicătură rece când amplificatorul îşi expedie conţinutul în corpul său, dar niciun fel de disconfort.

Se retrase în dormitor. Dormi profund, însă fără vise. Când se trezi, după trei-patru ore, sinteza de pe perete era limpede precum cristalul.

O studie o vreme, apoi decise că le acordase suficient timp Ultranauţilor.

CAPITOLUL 4

O alarmă piui pe consola cuterului. Dreyfus împinse înapoi în perete bulbul de cafea şi studie afişajul. Ceva se apropia dinspre Roiul de Parcare, dar era prea mic pentru a fi o luminălucă. Prudent, ridică cu un grad postura defensivă a cuterului. Arme se depliară şi armară, fără a se face însă vizibile prin carcasă. Dreyfus ajunse la concluzia că obiectul care se apropia se mişca prea încet pentru a fi o torpilă eficientă. După câteva momente, videocamerele cuterului se fixară ferm şi definiră conturul în racursi al unei navete mici de legătură. Vehiculul avea forma unui craniu cabalin fără ochi. Blindajul negru era echilibrat cu o libelulă stacojie, trasată în filamente strălucitoare.

Primi o invitaţie de a deschide comunicaţii exclusiv audio.

— Bun venit, prefectule, rosti un glas masculin în rusişa modernă, fără accent. Cum te pot ajuta?

Nu fără efort, Dreyfus schimbă vitezele verbale.

— Mă poţi ajuta rămânând pe loc. Nu am intrat în Roi.

— Eşti însă foarte aproape de perimetrul exterior. Asta ar sugera o intenţie de pătrundere.

— Cu cine vorbesc?

— Aş putea pune aceeaşi întrebare, prefectule.

— Deţin autoritate legală în acest spaţiu aerian. Asta este tot ce trebuie să ştii. Bănuiesc că am de-a face cu un reprezentant desemnat al Roiului?

După o pauză – care nu avea nicio legătură cu decalajul temporal –, vocea răspunse:

— Îmi poţi spune Comandantul-portului Seraphim. Vorbesc în numele tuturor navelor adunate în Roi sau andocate la unitatea de service centrală.

— Asta ar face din tine un Ultranaut?

— Nu, judecând după definiţia foarte îngustă pe care ai

atribuit-o termenului. Nu sunt supusul niciunei nave sau echipaj. În acelaşi timp însă, câtă vreme se găsesc aici, toate echipajele răspund în faţa mea.

Dreyfus îşi examină memoria, dar nu-şi reaminti vreun contact anterior cu cineva numit Seraphim, indiferent dacă fusese sau nu Ultranaut.

— Asta îmi uşurează atunci mult sarcina.

— Ce vrei să spui, prefectule?

— S-ar putea să necesit acces la unul dintre echipajele tale.

— Asta ar fi oarecum ilegal.

— Nu la fel de ilegal ca aţintirea unui jet propulsiv asupra unui habitat în care trăiau nouă sute şaizeci de oameni, Comandant-al-portului.

Urmă din nou o pauză prelungă. Dreyfus simţi o furnicătură de transpiraţie pe dosul palmelor. Amintise de Ruskin-Sartorious, încălcând instrucţiunile apăsate ale Janei Aumonier. Însă Aumonier nu anticipase că el va fi abordat de cineva dispus să vorbească în numele întregului Roi.

— De ce ai armele în stare de operare, prefectule? Le pot vedea prin carcasa ta, în ciuda placărilor de camuflare. Nu eşti neliniştit, nu-i aşa?

— Doar raţional. Dacă ţi-aş fi putut vedea armele, m-aş fi aşteptat ca şi ele să fie în stare de operare.

— *Touché,* chicoti Comandantul-portului Seraphim. Dar eu nu sunt neliniştit. Am datoria de a-mi proteja Roiul.

— Oricare dintre navele voastre poate cauza mai multe distrugeri decât oricare dintre navele noastre. Cred că asta a fost deja demonstrat în mod adecvat.

— Da, aşa ai spus. Aceasta este o acuzaţie serioasă.

— N-aş fi făcut-o dacă n-aş fi avut dovezi concrete.

— Cum ar fi?

— Mişcări ale navei. Mostre criminalistice din habitat, ce corespund fasciculului uneia dintre propulsiile voastre. Dacă doreşti, îţi pot oferi chiar şi numele na…

— Cred că ar trebui să discutăm personal, rosti Comandantul-portului Seraphim cu o grabă la care Dreyfus

nu se aşteptase. Dezactivează-ţi armele, te rog. Mă voi apropia şi voi iniţia andocare fizică cu ecluza ta ventrală.

— Nu ţi-am acordat permisiunea respectivă.

— Dar o vei face.

În timp ce ecluza îşi executa ciclul – rulând protocoalele privind presiunile şi mixurile atmosferice diferite din ambele nave –, Dreyfus îşi goli mintea de toate prejudecăţile. Era inutil să faci presupuneri despre aspectul fizic al Ultranauţilor. Puteau să arate la fel de umani ca orice agent al Panopliei şi totuşi să fie ticsiţi cu maşinării tăinuite şi periculoase.

Văzuse totuşi şi Ultranauţi mai stranii decât Comandantul-portului Seraphim. Membrele şi torsul acestuia erau înglobate în blindajul verde-strălucitor al unui exoschelet de amplificare. Capul îi era mult mai mic, cu gura şi nasul ascunse înapoia unui dispozitiv respirator în formă de grilă din argint, care părea grefat. În partea stângă a craniului se vedea o mufă cromată de inputuri – Ultranauţii preferau conexiunea directă când interfaţau cu maşinile lor –, dar în rest nu existau niciun fel de sugestii de ciborgizare extinsă. Părul lung şi negru îi era strâns la spate într-o singură coadă împletită. Mâinile albe şi delicate îi reaminteau lui Dreyfus de amprentele lăsate de aripile păsărilor în rocile străvechi.

— Mulţumesc pentru că mi-ai permis accesul la bord, spuse Seraphim cu glasul răsunând de undeva de sub gât.

Dreyfus se prezentă şi-l conduse pe Ultranaut în zona locuibilă a cuterului.

— Îţi pot oferi ceva, în semn de ospitalitate?

— Poţi face dializa sângelui?

— Mă tem că nu.

— Păcat. Nava mea are probleme în purjarea toxinelor de oboseală. Cred că trebuie schimbate filtrele, dar se pare că-mi este imposibil să găsesc timp pentru a reveni la unitatea de service centrală.

— Atunci o cafea?

— O să te refuz, prefectule. Să vorbim despre acest

subiect dezagreabil.

— Nouă sute şaizeci de victime depăşesc cu mult nivelul de „dezagreabil”. Oamenii aceia nici măcar nu existau pe radarul meu, Comandantul-portului, ceea ce înseamnă că erau, pur şi simplu, fiinţe umane decente care încercau să-şi ducă vieţile fără să facă rău altora. Niciunul dintre ei n-a supravieţuit.

— Îmi pare rău de moartea lor. Îmi pare rău cu adevărat. Şi noi avem suflete, prefect Dreyfus. Şi noi avem conştiinţă. Dar, te asigur, ce s-a întâmplat acolo s-ar putea să nu fie ceea ce pare.

— Pot să plasez *Isonul umbrelor* suficient de aproape pentru a elimina implicarea oricărei alte nave.

Seraphim îşi atinse cu o mână partea laterală a măştii respiratorii, părând să ajusteze la nivel microscopic setările influxului de aer.

— Te-ai gândit la posibilitatea ca altcineva să fi comis crima, dar să fi procedat astfel încât să pară acţiunea unui echipaj nevinovat care se afla întâmplător în vecinătate?

— Eu şi şeful meu nu ne dorim altceva decât un pretext care să ne îngăduie să nu stârnim necazuri cu Ultranauţii. Noi însă cunoaştem o singură tehnologie care ar fi putut spinteca Bula Ruskin-Sartorious – mai exact o propulsie Agregată.

— Aţi eliminat alte posibilităţi: de pildă, o armă?

— Nu există nimic care să fi putut face asta.

— Poate că nimic care să ne fie cunoscut acum, dar nimeni nu poate nega că în trecut n-au fost create lucruri teribile şi distrugătoare ce ar fi putut supravieţui. Cu toţii am auzit vorbindu-se despre arme din clasa-iad…

— Seraphim, rosti Dreyfus cu răbdare, eu sunt prefect. Eu mă ocup de date cunoscute, nu de speculaţii. Şi nu este nevoie să caut arme fabuloase din epocile întunecate. Eu am dovada implicării unei propulsii. Asta-i tot ce-mi trebuie.

— Trebuie să fie totuşi vorba despre o greşeală. Niciun echipaj n-ar înfăptui o asemenea atrocitate.

— Chiar şi dacă ar fi ratat o afacere?

— Prefect Dreyfus, doar copiii acţionează din ranchiună. Noi nu suntem copii.

— Foarte bine. Ce părere ai atunci despre un accident?

— O propulsie Agregată nu *se activează* spontan.

— Perfect, atunci cineva trebuie să fi acţionat comenzile. Mă bucur c-am lămurit asta.

— N-am lămurit nimic. Ce te aştepţi să fac?

— Vreau să împiedici *Isonul umbrelor* să părăsească Roiul. Acesta este primul pas. Pasul al doilea este să împiedici toţi membrii echipajului să plece din navă. În pasul al treilea îţi vei folosi influenţa pentru a-l aduce pe căpitan în faţa justiţiei.

— Îmi ceri să fac o mulţime de paşi, prefectule.

— Asta mi-e meseria.

— Şi dacă n-o să mă conformez?

— Va trebui să modificăm clauzele comerciale existente. Comandantul-portului, în Inelul Sclipitor există zece mii de habitate deschise pentru afaceri, dar nu poţi să vorbeşti cu niciunul dintre ele fără binecuvântarea noastră.

— O să găsim căi ocolitoare.

— Nu mă-ndoiesc. Aş dori totuşi să văd cum vi se vor păstra marjele de profit. Bănuiesc că situaţia poate deveni foarte neplăcută pentru cineva aflat în poziţia ta.

— Să nu ne ameninţaţi niciodată, prefectule.

— De ce n-am face-o?

— Pentru că aveţi nevoie de noi într-o măsură mult mai mare decât avem noi de voi.

***

Sparver ciocăni înainte de a intra în biroul Thaliei, deşi peretele-parolă era transparent. În calitate de prefect-adjunct de teren gradul III – rangul cel mai înalt înainte de promovarea la statutul integral de prefect de teren –, Sparver se situa cu două grade deasupra femeii. Ar fi fost perfect firesc, ca parte din drepturile sale oficiale, să intre neanunţat, aşa cum Dreyfus ar fi procedat cu certitudine.

Totuşi din clipa în care Thalia se alăturase echipei, Sparver o tratase în mod scrupulos ca pe o egală. Fiica lui Jason Ng avea şi aşa destule pe cap, fără să mai fie nevoită să facă faţă meschinelor etalări de rang, mai ales din partea altui adjunct.

— Şeful te ţine ocupată? rosti el când Thalia întoarse capul.

— N-am ce face, răspunse femeia şi sorbi dintr-un recipient cu cafea, apoi îşi frecă pleoapele. Problema Perigal era deja un subiect de înaltă prioritate, înainte să fi apărut Ruskin-Sartorious. Mă bucur însă că Dreyfus are încredere în mine să rezolv ambele sarcini.

Sparver se opri lângă consola ei şi scană informaţiile ce se derulau pe mai multe display-uri. Thalia nu acorda importanţă abilităţii de a citi rapid, dar indicele ei Klausner era mult mai mare decât al bărbatului.

— Şeful are încredere în tine. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Are totuşi şi unele îndoieli.

— De ce crezi asta?

Thalia opri derulările de pe display-uri.

— Ar fi fost normal să mă ia la Bula Ruskin-Sartorious. Cunosc arhitectura nucleelor mai bine decât oricine.

— Erai deja ocupată.

— Iar acum sunt încă şi mai ocupată. Nu era tocmai un argument pentru ca să nu particip şi eu.

— Dreyfus ştia că eu mă pot ocupa de nucleu, zise Sparver. Dacă am fi întâlnit vreo dificultate, puteai să iei un cuter şi în mai puţin de o oră să ni te alături în Bulă.

— Bănuiesc că da.

— Thalia, ascultă-mă. Şeful te vede într-o lumină foarte, foarte bună. Poate că n-o dovedeşte, dar aşa-i felul lui de a se comporta. În primul rând, nu te-ar fi adus în echipă dacă ar fi gândit altfel. Crede-mă când îţi spun asta.

— Mă îngrijorează doar să nu creadă că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

— A spus ceva în privinţa asta?

— Nu, se încruntă Thalia, nu tocmai.

— Atunci?

— Mă tot întreb de ce nu mi-a cerut să-l însoţesc la Bulă.

— Fiindcă era o operaţiune potenţial periculoasă.

— Mai periculoasă decât o restricţionare?

— Potenţial, da. Dacă cineva a dorit atât de mult să distrugă Bula, ar fi putut foarte bine să revină şi s-o mai atace o dată, dacă-i vedea pe prefecţi mişunând prin interior.

— Dar n-a făcut-o.

— Posibilitatea rămâne totuşi validă. Motivul pentru care Dreyfus nu ţi-a cerut să te alături echipei – pe lângă faptul că a încercat să nu te epuizeze fizic – a fost că n-a dorit să-şi plaseze unul dintre cei mai buni adjuncţi într-un mediu de risc ridicat. Restricţionarea este altceva – trebuia să faci parte din echipă. Dar de data aceasta? Cred că şeful a luat decizia corectă. Şi n-are absolut nicio legătură cu vreo lipsă de abilităţi din partea ta.

Thalia coborî ochii stingherită.

— Bănuiesc că toate astea ţi se par nişte prostii…

— Câtuşi de puţin. Când am început să lucrez cu el, am petrecut luni bune întrebându-mă ce dracu’ greşeam. Niciun cuvânt de laudă nu i-a scăpat vreodată de pe buze. Apoi, treptat, am înţeles: pentru Dreyfus, lauda coincide cu păstrarea în echipă.

— Dar acum… se poartă altfel, nu?

— Nu tocmai. Din când în când îmi aruncă vreo firimitură de încurajare, însă în rest primesc exact acelaşi tratament ca tine.

— Nu mi se pare chiar aşa.

— Asta pentru că eşti deocamdată membra cea mai recentă a echipei. Când voi căpăta statutul integral, voi fi promovat în altă secţiune şi tu-mi vei lua locul. După aceea Dreyfus va aduce pe cineva nou, care se va simţi exact aşa cum te simţi tu acum.

Thalia privi peste umărul bărbatului către peretele-parolă care aştepta.

— Tu ţii la el?

— N-aş lucra pentru nimeni altul din Panoplie.

— Nu asta te-am întrebat.

— Ştiu, dar ăsta-i răspunsul pe care-l primeşti. Sparver deschise braţele. Eu sunt un hiperporc, Thalia. Există prefecţi care din cauza asta nici nu mă privesc în ochi. Dreyfus mi-a solicitat în mod explicit să fac parte din echipa lui. Poate fi pe cât vrea de necomunicativ şi glacial, dar eu tot îi sunt recunoscător pentru asta.

— Există prefecţi care nu m-ar privi nici pe mine în ochi, zise Thalia.

— Vezi? Amândoi îi suntem datori şefului. Ce-ar fi acum să-mi transferi şi mie ceva din sarcinile astea, ca să văd cum te-aş putea despovăra?

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Şi nici nu susţin că ştiu la fel de multe ca tine despre nivelurile-beta. M-am gândit însă că ar putea exista nişte teste de rutină pe care să le rulez în timp ce te ocupi de chestiile inteligente.

— Dacă tot ai pomenit despre asta… Degetele femeii alergară din nou peste consolă. Am rulat algoritmi de recuperare standard pe toate cele douăsprezece recuperabile, utilizând protocoalele Tianjun. Cinci-şase dintre ele par alterate fără speranţe, totuşi mai trebuie să rulez un set de teste pentru a fi absolut sigură.

Sparver încuviinţă din cap.

— Utilizând protocoalele Lisichansk, presupun?

— Probabil că nu va conta deloc – dacă nu poţi obţine o resurecţie curată cu Tianjun, Lisichansk n-ar trebui să aibă mai mult succes. Trebuie totuşi executate, pentru completitudine.

— Mă apuc de ele.

— Mulţumesc.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Thalia coborî ochii asupra degetelor care-i rămăseseră încordate deasupra consolei.

— Ar mai fi ceva. Nu-i însă acelaşi gen de favoare.

— Zi!

— Când m-am alăturat echipei, te-am întrebat ce i s-a întâmplat lui Dreyfus, de ce se comportă în felul în care o face.

— Parcă îmi amintesc ceva, vag.

— Ai zis că nu deţii toate răspunsurile, dar că-ntr-o bună zi îmi vei spune tot ce ştii.

— Aşa-i, recunoscu el.

— Au trecut cinci ani, Sparver. Îmi poţi spune ceva acum.

— Te-ai interesat şi-n alte părţi?

— Nu prea obişnuiesc să mă interesez în alte părţi, în caz că n-ai observat.

— Corect. Ai rulat o interogare prin Turbine?

— Nu mi s-a părut corect să scotocesc fără ştirea lui.

— Pe când discuţiile despre el nu sunt acelaşi lucru.

— Este altceva, replică ea aruncându-i o căutătură de avertizare. Te rog ca pe un prieten să-mi spui ce i s-a întâmplat.

Sparver simţi cum ceva din el cedează. Îi făcuse o promisiune femeii când se alăturase echipei şi n-o putea încălca acum, deşi sperase că ea o uitase.

— Nu-i vorba despre ce i s-a întâmplat lui Dreyfus, ci unei persoane dragi lui, pe nume Valery Chapelon.

Îşi dădu seama că numele nu însemna nimic pentru Thalia.

— Soţia lui?

Sparver încuviinţă lent, simţind ca şi cum ar fi comis o trădare dureroasă a încrederii.

— Ce s-a întâmplat? urmă Thalia.

— Au trecut de atunci unsprezece ani. Acum întreabă-te de câţi ani este Jane Aumonier în starea actuală şi asta ar trebui să-ţi spună tot ce trebuie să ştii.

Aşteptă ca reacţia ei să-i apară pe chip.

***

Jane Aumonier plutea cu braţele încrucişate, bărbia

ridicată şi ochii strălucitori de intensitatea concentrării.

— Te-ai întors mai repede decât mă aşteptasem, rosti ea când cordonul de distanţă sigură îl opri pe Dreyfus.

— Am înregistrat un progres.

— Îmi reamintesc că recomandarea mea a fost să nu te implici.

— Mi-au forţat mâna. N-am intrat în Roi, dar am discutat cu cineva care susţinea că vorbeşte în numele lor.

— În cazul acesta cred că l-ai întâlnit pe comandantul-portului.

— N-am ştiut că vă cunoaşteţi.

— Da, ne-am întâlnit o dată sau de două ori în trecut. Niciodată faţă în faţă. Este un individ lunecos, însă, una peste alta, îl prefer mai degrabă pe el decât pe majoritatea predecesorilor lui. Senzaţia mea este că-i deschis la controverse raţionale.

Dreyfus s-ar fi foit stingher, dacă n-ar fi plutit la capătul cordonului.

— Aşa sper.

Chipul de obicei inexpresiv al lui Aumonier deveni sever.

— Nu l-ai încolţit, nu?

— N-avem timp de drăgălăşenii. Când se va auzi că Ultranauţii ard habitatele cu propulsiile, Seraphim şi amicii lui vor avea mai multe griji decât cele câteva sugestii blânde din partea mea.

Atenţia lui Aumonier reveni la unul dintre display-uri. Ochii îi deveniră maţi; pentru o clipă trupul şi mintea ar fi putut să-i fi fost la secunde-lumină depărtare.

— Da, ai dreptate, nu dispunem de mult timp. Eforturile noastre de a camufla catastrofa au deocamdată succes, dar cu fiecare oră respingem tot mai multe interogări. La celelalte habitate începe să circule zvonul că *ceva* trebuie să se fi întâmplat. Nu-i decât o chestiune de timp până când cineva decide să arunce o privire rapidă ori să trimită o interogare la care nu putem răspunde în mod convingător.

— Şi atunci…?

— Atunci viaţa devine interesantă, replică Aumonier sumbru.

— Caz în care sunt mulţumit că am fost convingător. Dacă Seraphim este omul rezonabil despre care afirmi tu că ar fi, poate că vom ajunge undeva.

— Ne jucăm cu focul, Tom.

— Nu noi am ales jocul, îi reaminti el. Pentru asta ne plătesc.

Aumonier tăcu. Dreyfus începuse să creadă că terminase cu el, că revenise cu atenţia la display-urile murale mereu schimbătoare şi uitase de prezenţa lui. Aşa ceva se mai întâmplase şi nu-l deranja. Dar când femeia vorbi, prefectul ştiu că nu făcuse decât să-şi adune curajul pentru a discuta despre ceva dureros.

— Tom, trebuie să afli ceva. Este vorba despre scarabeu.

— O veste bună? întrebă el, în ciuda faptului că totul din glasul ei afirma contrariul.

— Nu, nu-i o veste bună. Sau, cel puţin, este ceva ce noi nu înţelegem. Din punctul meu de vedere, asta-i o veste rea prin definiţie.

— Spune-mi.

— Ştii ce mă îngrijorează cel mai mult câteodată? Nu faptul că nu vor putea niciodată să mi-l scoată. Am încredere în abilităţile lor, poate chiar într-o măsură mai mare decât ei înşişi. Echipa lui Demikhov este cea mai bună la care puteam spera vreodată.

— Atunci ce te îngrijorează? întrebă încetişor Dreyfus.

— Că nu voi putea să visez. Ce se-ntâmplă când nu visezi de unsprezece ani, Tom? Ştie cineva cu adevărat?

— Sunt convins că vei putea să visezi.

— Nu ştim totuşi cu certitudine. Dacă zonele acelea din creierul meu care obişnuiau să viseze s-au ofilit fiindcă n-au fost utilizate? Dacă rolul lor a fost preluat de altă zonă? Să ştii că asta se-ntâmplă. Creierul se adaptează şi recablează permanent.

— O să visezi, rosti el ca şi cum asigurarea aceea ar fi trebuit să fi fost suficientă.

După o pauză, Aumonier spuse:

— Au detectat o schimbare în interiorul lui. Nişte componente s-au deplasat. Am simţit-o eu însămi. Ei nu ştiu cum să interpreteze schimbarea.

— Crezusem că Demikhov a spus că înţeleg totul din interiorul lui.

— N-a afirmat asta niciodată, ci doar că ştiau destule ca să fie-n stare să mi-l scoată într-o bună zi.

Dreyfus studie obiectul ataşat de ceafa lui Aumonier. Era o maşinărie de mărimea pumnului, de forma unui gândac roşu, cromat, fixat prin picioarele sale, gheare sterile care-i intrau în piele.

— De ce tocmai acum? întrebă el.

— Ultimele zile au fost stresante pentru noi toţi. Nu pot scoate prea multe de la Demikhov, dar îi pot ghici gândurile. Ştim deja că scarabeul este racordat la coloana mea vertebrală, aşa că-mi poate citi în timp real compoziţia chimică a sângelui. Bănuim de asemenea că are un câmp de sondare, astfel încât ştie dacă încep să adorm. N-am nicio îndoială în privinţa asta – ocazional simt mâncărimea, când îşi trece degetele prin creierul meu. Cred că are destule pe baza cărora să acţioneze, Tom. Răspunde la nivelurile mele de stres. Ceva din mine a trecut un prag şi scarabeul a răspuns în concordanţă.

— Dar în afară de schimbare, de mişcarea componentelor, n-a făcut nimic?

— Poate că se pregăteşte pentru ceva, aşteptând ca nivelurile mele de stres să mai crească. Însă nimeni din Laboratorul Somnului nu-mi spune nimic. Cred că-i îngrijorează ce s-ar putea întâmpla dacă aş deveni încă şi mai stresată.

— O să vorbesc cu Demikhov, zise Dreyfus. Să aflu adevărul exact.

— Ţi-aş fi recunoscător.

— Măcar atâta pot face.

— Chestia este că nu pot lăsa asta să mă distragă de la criza curentă. Mă gândisem însă că meriţi să ştii. Înghiţi un

nod vădit. În cazul în care mi se întâmplă ceva.

CAPITOLUL 5

Peretele-parolă se autoetanşă în nonexistenţă înapoia prefectului-senior Gaffney. Tocmai revenise de la Ospiciul Idlewild şi sinusurile îi erau încă blocate după expunerea la aerul uscat ca de cuptor de la bordul corvetei. Se scobi într-o nară, apoi şterse supărătoarea materie nazală de perete, unde se topi în matricea absorbantă a materiapidei.

Încăperea – inima Securităţii Interne – era rece, nemişcată şi pustie ca partea cea mai adâncă şi mai umedă a unei reţele de peşteri. Dar pe măsură ce Gaffney înaintă în ea, sistemele reacţionară faţă de prezenţa lui şi materializară mobilier şi comodităţi, modelate după preferinţele lui ergonomice obişnuite. Gaffney se instală înaintea unei console concave, din care se ridicau câteva display-uri subţiri ca membrana. Pe consolă apărură simboluri, conturate în albastru-neon. Degetele bărbatului patinară peste ele, introducând lanţuri complexe de comenzi de securitate cu sintaxă bogată, înşiruindu-le aidoma mărgelelor pe un fir. Text şi grafică se învolburară peste display-uri, derulându-se pâlpâitor, cu viteză mare. Prefectul se mândrea cu una dintre cele mai ridicate viteze de lectură dintre toţi agenţii operativi ai Panopliei.

Hăt departe, în inima lipsită de greutate a Panopliei, Turbinele de Căutare treierară prin cantităţi inimaginabile de cunoştinţe arhivate. Era o iluzie, totuşi Gaffney jura că putea simţi vuietul subteran al maşinăriilor de interogare; că aproape percepea presiunea datelor ce goneau prin ele, ca pe cea a apei dintr-un furtun de pompieri.

Încetini viteza fluxului când se apropie de punctul de focalizare a căutării sale.

— Avertisment, anunţă sistemul. Intraţi într-un tezaur de date de înaltă securitate. Autorizaţia Furnicar este acum

obligatorie. Dacă nu aveţi autorizaţie Furnicar, încetaţi continuarea interogărilor.

Gaffney continuă. El nu numai că avea autorizaţie Furnicar, ci hotăra cine putea s-o capete.

— Categoria: sisteme de armament, arhivare, interdicţie, spuse sistemul.

Gaffney îşi rafină pentru ultima oară parametrii de interogare.

— Articol specific regăsit, spuse sistemul. Robot de război. Clasa coleopteră.

— Arată-mi! şuieră Gaffney şi mâinile îi repetară comanda verbală.

Diagrame liniare şi ilustraţii de tip cutaway ticsiră display-urile. Gaffney miji ochii şi privi mai atent. În unele reprezentări, coleopterele erau însoţite de siluete umane, pentru a oferi o idee asupra mărimii lor. Roboţii erau mai mici decât se aşteptase, până ce-şi aminti că una dintre principalele lor utilizări fusese infiltrarea. Potrivit tuturor relatărilor, erau rapizi şi cu grad ridicat de autonomie tactică.

Desigur, nu exista niciun om în viaţă care să aibă amintiri clare despre coleoptere. Marcajele de date de pe adnotări erau vechi de cel puţin un secol.

Mâinile lui Gaffney se mişcară din nou. Display-urile se umplură acum cu linii derulante de text şi simboluri în LAM, Limbajul Asamblor Manufacturier, care putea fi citit de oameni. Instrucţiunile deveniră o ceaţă ameţitoare. Ceaţa începu să danseze şi să freamăte în ritmuri subtile, dezvăluind o structură la scară mare din codul de secvenţare. Aici se aflau comenzile care, dacă erau introduse într-o manufactură suficient de echipată, duceau la producerea unei coleoptere complet funcţionale.

Sau a mai multora.

După ce verificase dacă scriptul LAM era complet şi lipsit de erori, Gaffney închistă codul într-o partiţie privată a propriei sale zone de management al securităţii. În eventualitatea improbabilă că l-ar fi găsit cineva, nu ar fi

văzut decât planificările intrare/ieşire de rutină pentru pereţii-parolă etanşi la presiune din interiorul Panopliei.

Reveni la nivelul superior al stivei de interogare. Degetele îi şovăiră deasupra tastelor. Comută pe comenzi exclusiv verbale.

— Recuperare precedenţe pe termenul de căutare Torţă.

— Repetaţi, vă rog, termenul de căutare.

— Torţă, rosti Gaffney cu încetineală exagerată.

Se aşteptase la câteva rezultate, dar în niciun caz la multitudinea de precedenţe care umplură display-urile. Aplică filtre şi reduse numărul lor. Cu toate acestea, când termină, continua să fie dezolant de mare şi nu zărea nimic măcar pe departe conectat cu Panoplia ori cu ceea ce o interesa în asemenea măsură pe Aurora.

Torţă.

Ce dracu-nsemna? Aflase cuvântul de la Anthony Theobald şi îşi îngăduise să creadă că era ceva util, îndeajuns pentru a înceta să-l sondeze pe bărbat înainte să devină un recrut nedoritor pentru Starea Vegetativă Persistentă. Însă acum după ce-i dăduse drumul, când era singur cu Turbinele de Căutare, Gaffney se întrebă dacă n-ar fi trebuit să fi pătruns mai adânc.

— Mi-ai vândut o mârţoagă moartă, Tony, rosti el cu glas tare. Ai fost un băiat tare afurisit.

Chiar însă pe când rostea cuvintele acelea îşi aminti altceva ce-i spusese Anthony Theobald. Cei care lăsaseră să le scape parola respectivă îi dezvăluiseră cândva că operaţiunile lor erau supernegre. Imposibil de urmărit, de atribuit şi oficial contestabile la toate nivelurile comenzii şi controlului Panopliei, inclusiv în vârf de tot, la Regina Scarabeului.

Cu alte cuvinte, nu era deloc surprinzător că nu găsise nimic într-o căutare de două minute. Torţa putea să însemne cu totul altceva. Dar apropierea de adevăr avea să necesite mai mult decât o unică şedere în faţa consolei.

Gaffney petrecu următoarele cinci minute acoperindu-şi urmele, ştergând din jurnalele de interogare ale Turbinelor

de Căutare orice indiciu despre scotocirea sa. Apoi alte cinci minute pentru a acoperi urmele *acelei* acoperiri. Când termină, era sigur că nici chiar el însuşi n-ar fi fost în stare să-şi urmărească propriul parcurs.

Se ridică de la consolă şi o dematerializă, laolaltă cu scaunul pe care-l folosise. Îşi şterse după aceea fruntea cu mâneca tunicii, îşi trecu degetele prin părul roşcat sârmos şi se îndreptă către peretele-parolă.

Ştia că tocmai făcuse ceva „greşit”, tot aşa cum fusese „greşit” să-l intercepteze, sondeze şi azvârle pe ghinionistul Anthony Theobald. Însă totul, aşa cum îi plăcea Aurorei să-i reamintească, depindea de unghiul din care vedeai situaţia. Nu era nimic greşit în a-i proteja pe cetăţeni, chiar dacă principala protecţie pe care o necesitau era împotriva trăsăturilor celor mai rele ale firilor lor.

Iar Aurora avea întotdeauna dreptate.

***

Nivelul-beta îl privea pe Dreyfus cu indiferenţă glacială. Dreyfus îl fixa îndatoritor, parcă aşteptând poanta unei glume. Era o tehnică de anchetare veche, care de obicei obţinea rezultate.

Silueta imaginară era masculină, mai înaltă decât Dreyfus, cu chip ascuţit şi corp ascuns sub faldurile voluminoase ale unei robe sau halat purpuriu. Umărul şi braţul drept îi erau acoperite de piele neagră matlasată, iar mâna vizibilă purta mănuşă şi inele. Părul sur tuns scurt, curbura acvilină a nasului, solemnitatea expresiei, postura generală aduceau în minte statuia unui senator roman puternic. Doar o vagă transluciditate o făcea să pară mai puţin decât complet solidă.

După ce tăcerea se prelungi până aproape de punctul de rupere, Anthony Theobald rosti:

— Prefectule, dacă nu doreai să-mi pui întrebări, poate că n-ar fi trebuit să mă fi readus la viaţă.

— Am multe întrebări de pus, rosti degajat Dreyfus.

Voiam doar să-ţi ofer şansa de a vorbi tu primul.

— Bănuiesc că tu eşti persoana menţionată de colega ta la ultima mea invocare.

Thalia activase deja nivelul-beta pentru a-i testa starea de pregătire pentru investigare. Dintre cele douăsprezece niveluri-beta recuperate de la Ruskin-Sartorious, numai trei fuseseră considerate suficient de funcţionale a oferi mărturii utile, în ciuda eforturilor depuse de Thalia şi Sparver pentru a le repara pe celelalte nouă.

— Mă numesc Dreyfus, rosti el binevoitor. Bun venit în Panoplie, cetăţene.

— Poate că-i vina mea, dar „bun-venit” nu are tocmai gradul necesar de solemnitate.

— Am fost pur şi simplu politicos, replică Dreyfus. Convingerea mea personală este că nivelurile-beta nu pot pretinde conştiinţă de sine. În ceea ce mă priveşte, nu eşti decât un simplu element de dovezi criminalistice. Faptul că pot vorbi cu tine – faptul că poţi susţine că te simţi viu – este cu totul irelevant.

— Ce liniştitor să întâlnesc pe cineva cu păreri atât de iluminate! Care-i opinia ta despre femei? Le consideri capabile de raţiune completă sau şi în privinţa lor dăinuie unele rezerve?

— Nu am nicio problemă cu femeile. Am însă o problemă reală cu entităţile software care pretind că sunt vii şi după aceea se aşteaptă să le fie acordate drepturile şi privilegiile celor vii.

— Dacă eu nu sunt viu, cum mă pot „aştepta” la ceva, la orice?

— Nu spun că nu poţi să fii convingător. Dar în clipa în care voi percepe evitare sau camuflare, te voi expedia înapoi la congelare. Odată ce vei fi acolo, nu-ţi voi mai putea garanta securitatea. Lucrurile o iau razna. Fişiere sunt şterse din greşeală.

— Un poliţist din şcoala veche, încuviinţă aprobator Anthony Theobald. Sare peste antreuri şi trece direct la felul principal de ameninţări şi intimidări. De fapt, te salut

cu încântare. Este o abordare înviorător de directă.

— Asta doar ca să ne putem înţelege reciproc.

— Acum eşti pregătit să-mi spui ce s-a-ntâmplat?

Dreyfus îşi scărpină colacul de grăsime de la ceafă, care i se revărsa peste partea din spate a gulerului.

— Fişierele mele de background spun că ai fost capul familiei din Bula Ruskin-Sartorious. Potrivit ultimului recensământ, ai condus peste nouă sute de supuşi.

— Membri liberi ai familiei şi cetăţeni. Repet întrebarea: ce s-a-ntâmplat?

— Cât de multe ţi-a spus adjuncta mea?

— Nimic util.

— Bravo ei! Voi începe prin a-ţi spune că Ruskin-Sartorious nu mai există. Habitatul tău a fost spintecat de jetul de propulsie al unei nave spaţiale luminălucă, *Isonul umbrelor.* Se pare că ar fi fost o acţiune deliberată. Îţi reaminteşti evenimentul acela?

Anthony Theobald îşi pierduse parţial degajarea; linia dură a maxilarelor i se înmuiase.

— Nu am nicio amintire despre asta.

— Care-i ultimul lucru pe care ţi-l reaminteşti? Numele navei îţi sună familiar?

— Sună mai mult decât familiar, prefectule. Ne găseam în negocieri cu *Isonul umbrelor.* Nava staţiona lângă Ruskin-Sartorious.

— De ce nu utiliza Roiul, ca toate celelalte nave?

— Era ceva legat de naveta lor pe distanţe mari. Era mai simplu să deplaseze toată nava şi să utilizeze apoi una dintre navetele noastre cu rază scurtă de acţiune. Deţineam facilităţile necesare şi echipajul lui Dravidian părea destul de încântat să fie găzduit şi distrat pe cheltuiala noastră.

Fusese prima menţionare a numelui căpitanului.

— Discuţii comerciale?

Anthony Theobald se uită la Dreyfus de parcă întrebarea ar fi fost absurdă.

— Ce alt motiv există pentru a trata cu Ultranauţii?

— Eram, pur şi simplu, curios. Cum au mers negocierile?

— Agreabil, la început.

— Şi după aceea?

— Mai puţin agreabil. Nu aveam experienţă în negocierile cu ei. Să fiu sincer, sperasem că nu se va ajunge la o situaţie atât de tristă. Trecusem prin nişte dificultăţi financiare şi mă aşteptasem ca legătura dintre Vernon şi Delphine să ne netezească cumva calea... Dar n-a fost să fie. În cele din urmă n-am avut alternativă decât să tratăm cu Ultranauţii.

— Ce sperai să vindeţi?

— Lucrările Delphinei, bineînţeles.

Dreyfus încuviinţă de parcă n-ar mai fi fost necesare alte explicaţii, dar fişă informaţia pentru referinţe ulterioare. Thalia îl informase deja că ceilalţi doi martori stabili erau Delphine Ruskin-Sartorious şi iubitul ei Vernon Tregent.

— Când ai fost vizitat de Ultranauţi, cu cine ai negociat în principal?

— Cu Dravidian.

— Ce impresie ţi-a lăsat?

— L-am găsit destul de deschis pentru un ciborg sau himeric, sau oricum doresc ei să fie numiţi. A părut interesat de unele mostre din lucrările Delphinei. Simţea că ar putea obţine un preţ bun pe ele pe una dintre celelalte planete.

— Care era următoarea lui escală?

— Mărturisesc că nu-mi reamintesc. Fand... Marginea Cerului... Primul Sistem... sau alt loc uitat de lume. Ce mai conta pentru mine, odată ce vindea lucrările?

— Poate conta pentru Delphine.

— Atunci n-ai decât să discuţi asta cu ea. Unica mea grijă era beneficiul economic pentru Ruskin-Sartorious.

— Şi ai rămas cu impresia că Dravidian oferea un preţ corect?

— Normal că aş fi preferat mai mult, totuşi oferta părea destul de rezonabilă. Judecând după starea navei şi a echipajului, Dravidian avea propriile lui dificultăţi financiare.

— Aşadar, ai fost încântat de târg. Ai vândut marfa Ultranauţilor. Dravidian şi-a luat rămas-bun şi a plecat. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Nu, lucrurile nu s-au petrecut tocmai aşa. Negocierile se îndreptau încetişor spre final, când Delphine a primit un mesaj anonim, pe care mi l-a remis imediat. Mesajul sugera că n-ar trebui să avem încredere în Dravidian, că preţul pe care ni-l oferea era mult sub valoarea reală de pe piaţă şi că ar fi fost mai bine dacă am fi tratat cu alţi Ultranauţi.

— Însă nu aveaţi acces la alţii.

— Până atunci, nu. Mesajul lăsa totuşi să se înţeleagă că ar fi existat părţi interesate.

— Cum aţi reacţionat?

— Ne-am consultat. Eu am fost suspicios, insistând să încheiem afacerea cu Dravidian, deoarece căzusem la o înţelegere. Delphine însă a obiectat. Şi-a utilizat privilegiul executiv pentru a bloca tranzacţia. Evident, Vernon a susţinut-o. Am fost furios, dar nici pe jumătate pe cât de furios a fost Dravidian. A spus că-i fusese jignită onoarea navei şi a echipajului. A proferat ameninţări, spunând că fapta noastră ne va costa enorm.

— Iar apoi?

— Echipajul lui a revenit în navă. Naveta noastră s-a întors. Am văzut-o pe *Isonul umbrelor* pornind. Anthony Theobald deschise larg braţele. Şi asta-i tot ce-mi amintesc. Aşa cum mi-ai reamintit cu atâta consideraţie, sunt o simulare nivel-beta: te poţi bizui pe percepţiile mele privind sistemele de supraveghere distribuite ale habitatului. Percepţiile acelea ar fi fost procesate şi consolidate în nucleu, dar procedura n-ar fi fost instantanee. N-ar fi fost timp suficient pentru încorporarea acelor observaţii finale în modelul meu de personalitate înainte de distrugerea lui Ruskin-Sartorious.

— Ţi-ai amintit totuşi destule.

— Aceeaşi poveste o vei auzi şi de la alţii. Anthony Theobald îl privi cu atenţie pe Dreyfus. Există şi *alţii,* nu?

— Nu-ţi pot spune. Deocamdată nu mi-am încheiat

investigaţia.

— Intenţionezi să-l anchetezi şi pe Dravidian?

— Îi voi ancheta pe toţi cei despre care cred că ar putea avea o idee despre atac.

— Prefectule, nu poţi îngădui ca atrocitatea aceasta să rămână nepedepsită. Lui Ruskin-Sartorious i s-a întâmplat ceva teribil. Cineva trebuie să plătească pentru fapta aceea.

— Sunt convins că va plăti, rosti Dreyfus.

După ce trimise simularea în stocare – în ciuda dorinţelor ei –, Dreyfus petrecu un minut pentru a-şi nota propriile idei pe compad. Opiniile lui despre nivelurile-beta nu îmbunătăţiseră desigur relaţia şi totuşi simţise o ostilitate de netăgăduit din partea patriarhului lui Ruskin-Sartorious. Ar fi fost însă o eroare să insiste prea mult asupra ei. Nimeni nu se dădea în vânt după Panoplie, iar morţii reînviaţi nu constituiau o excepţie.

Invocă al doilea recuperabil valid, optând pentru utilizarea unei metode mai puţin dure.

— Salut, Vernon, rosti către bărbatul cu aspect tineresc care tocmai apăruse; avea chip plăcut, onest şi păr des, blond şi buclat. Bun venit în Panoplie. Îmi pare foarte rău că trebuie să ţi-o spun, dar, în cazul în care colega mea n-a fost destul de limpede, primara ta este moartă.

— Am înţeles asta, spuse Vernon Tregent. Vreau totuşi să ştiu ce s-a-ntâmplat cu Delphine. Colega ta n-a vrut să-mi spună nimic. Ea a reuşit să scape? Aţi aflat ceva de la nivelul ei beta?

— O să ajungem şi acolo, dar mai întâi trebuie să clarific altceva. Nu vreau să pară jignitor, însă există oameni care cred în sanctitatea nivelurilor-beta şi oameni care nu cred, şi mă tem că eu fac parte din a doua categorie.

— Perfect, ridică Vernon din umeri. Nici eu nu cred în sanctitatea nivelurilor-beta.

Dreyfus reacţionă cu surprindere întârziată.

— Cum poţi să nu crezi? *Eşti* unul dintre ele.

— Însă răspunsurile mele sunt guvernate de convingerile

lui Vernon, aşa cum au fost ele demonstrate în nenumărate rânduri. Vernon nu credea că nivelurile-beta ar fi ceva mai mult decât nişte simulacre isteţe. Era foarte vehement în privinţa asta. Ca urmare, eu împărtăşesc aceeaşi opinie.

— Bun..., făcu Dreyfus mai puţin sigur pe sine. În felul acesta sarcina mea se uşurează considerabil.

După care un imbold necunoscut îl făcu să ofere mai multe informaţii nesolicitate decât ar fi considerat înţelept în condiţii normale.

— Am recuperat-o pe Delphine. Încă n-am anchetat-o, dar colega mea crede că s-a păstrat destul de bine pentru ca ea să slujească drept martor util.

Vernon închise ochii. Ridică bărbia, ca şi cum ar fi mulţumit în gând infinităţii albe şi opace care slujea drept plafon.

— Mă bucur. Dacă cineva merita să scape, atunci nu putea fi decât Delphine. Spune-mi acum ce s-a-ntâmplat.

— Numele Dravidian îţi spune ceva?

— Dacă te referi la căpitanul Ultranaut... atunci da, înseamnă foarte mult. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu-ţi mai aminteşti?

— N-aş fi întrebat dacă mi-aş fi amintit.

Dreyfus gândi că se repeta povestea din cazul lui Anthony Theobald. Nicio amintire a evenimentelor finale, deoarece sistemele de înregistrare nu avuseseră timp să actualizeze nivelurile-beta în procesoarele nucleelor.

— Habitatul vostru a fost distrus, spuse el. Căpitanul – presupunem că Dravidian a dat ordinul – se pare că a decis să-l despice cu jetul propulsiei.

— Dravidian n-ar fi... Apoi Vernon amuţi, de parcă abia acum înţelegea adevăratele dimensiuni teribile ale crimei. Nu pot să cred c-ar fi făcut ceva atât de ticălos, la o asemenea scară. Nu există nicio îndoială în privinţa evenimentului?

— Eu însumi am păşit peste ruine. Dovezile criminalistice sunt de netăgăduit. Iar unul dintre ceilalţi martori mi-a spus că Dravidian n-a fost încântat de anularea înţelegerii.

Vernon îşi duse vârfurile degetelor la tâmple şi miji ochii.

— Ţin minte că eram pe punctul să batem palma. După aceea a sosit mesajul… Ţin minte că Delphine l-a primit.

— În care spunea să nu aveţi încredere în Dravidian?

— În care spunea că am putea obţine o ofertă mai bună în altă parte. Anthony Theobald a fost furios, bineînţeles: dorea atât de mult banii aceia, încât era dispus să vândă arta Delphinei pe degeaba. Vernon încleştă pumnul, pentru a sublinia ideea şi urmă: Însă era munca ei de o viaţă! Îşi pusese tot sufletul în ea. N-aş fi putut să tac şi s-o văd vândută pentru un preţ mai mic decât cel corect.

— Aşadar, tu şi Delphine aţi decis întreruperea negocierilor.

— L-am rugat pe Dravidian să nu ne poarte pică.

— El însă n-a primit cu uşurinţă respingerea.

— A părut scos din minţi, de parcă fusese înşelat, de parcă credea cu adevărat că oferea un preţ onest pentru arta Delphinei. A spus că se va gândi de două ori dacă va mai face vreodată afaceri cu noi. A spus că era contrar oricăror reguli să te retragi din negocieri într-o etapă atât de avansată a lor.

Vernon clătină din cap.

— Dar ca de aici să ajungi la… la distrugerea căminului Delphinei… nimic din spusele lui nu indicase că ar fi fost *atât* de furios. Vreau să spun că există totuşi o diferenţă între a te înfuria şi a ucide, nu?

— Mai mică decât ai crede.

— Crezi că el a făcut-o, prefectule? Crezi că Dravidian a fost în stare de aşa ceva?

— Să revenim la Delphine. Ea era artistă?

— Aşa consideram unii dintre noi.

— Ce fel de artă?

— În principal, sculptură. Lucrările ei erau excepţionale. Avea tot dreptul să dorească preţurile cele mai bune pentru ele.

Dreyfus se gândi la chipul pe care-l văzuse sculptat în bolovanul care plutea prin ruinele lui Ruskin-Sartorious. Nu

putea nega forţa pe care o degaja, dar în rezumatul criminalistic nu-i fusese atribuită nicio însemnătate.

— În momentul atacului lucra la ceva?

— Nu tocmai… de mai multe luni, fusese ocupată cu o lucrare mare ce făcea parte din seria ei Lascaille. Tânărul strânse din umeri. Era pur şi simplu o etapă prin care trecea.

Cuvântul „Lascaille” însemnă ceva pentru Dreyfus, tot aşa cum fusese sigur că recunoscuse faţa din rocă, însă niciunul dintre indicii nu proiecta vreo lumină imediată asupra celuilalt. Era doar o operă de artă, totuşi orice care ar fi oferit o fereastră în mintea Delphinei putea fi util în determinarea rolului femeii în evenimentele din Bulă. Îşi făcu o însemnare mentală să examineze problema ulterior.

— Care era relaţia voastră? Eraţi căsătoriţi?

— Trebuia să ne căsătorim. Ruskin-Sartorious trecea prin dificultăţi financiare şi Anthony Theobald se gândise că ar putea rezolva problemele Bulei măritându-şi fata cu fiul altui habitat. Avea deja legături cu Macro Hektor Industrial – noi îi instalaserăm defensivele anticoliziune, aşa că ne era îndatorat. Eu eram descendentul uneia dintre cele mai puternice familii din interiorul lui Industrial. Negocierile s-au derulat pe la spatele nostru. Delphine şi cu mine n-am fost foarte încântaţi. Surâse trist şi continuă: Dar asta nu ne-a împiedicat să ne îndrăgostim unul de celălalt în mod real.

— Prin urmare, Anthony Theobald a obţinut ceea ce dorise?

— Nu tocmai. Familia mea se aşteptase să devin partener în afacerea cu proiectarea sistemelor defensive, însă am avut din păcate alte planuri. Am decis să plec din Industrial, retezând legăturile atât cu familia mea, cât şi cu afacerea, şi să mă alătur Delphinei în Bulă. Arta ei mă inspirase şi mă convinsesem că în mine ar putea exista acelaşi geniu încă nedescoperit. Mi-au trebuit aproape trei luni ca să-mi dau seama că nu aveam niciun fel de talent nefructificat.

— Unor oameni le trebuie o viaţă ca să înţeleagă asta.

— În acelaşi timp mi-am dat seama că aş putea s-o ajut

pe Delphine. Am decis să devin agentul ei, promovatorul, brokerul, oricum ai vrea să-i spui. De aceea am şovăit într-atât să accept oferta lui Dravidian.

— Pot înţelege că Anthony Theobald n-a fost tocmai încântat de niciuna dintre acţiunile tale: nici că ai retezat legăturile cu familia bogată, nici că ai stricat afacerea cu Dravidian.

— Da, am simţit nişte reţineri.

— Crezi că a fost îndeajuns de furios pentru a fi gata să-şi ucidă propria fiică şi familie?

— Nu. Poate că eu şi Anthony Theobald nu ne-am înţeles niciodată prea bine, dar ştiam că-şi iubea fiica. El n-ar fi jucat niciodată un rol în aşa ceva.

Vernon Tregent îl fixă cu intensitate pe Dreyfus.

— De ce cauţi însă alt făptaş, când îl ai deja pe Dravidian?

— Nu fac altceva decât să mă asigur că nu scap nicio pistă. Dacă te gândeşti la ceva, o să-mi spui, nu-i aşa?

— Sigur că da, încuviinţă tânărul, dar o umbră de suspiciune îi traversă chipul. Bineînţeles, ar trebui să fiu sigur că mă pot încrede în tine.

— Şi de ce n-ai avea încredere în mine?

— În primul rând, de unde ştiu că eşti cu adevărat un prefect sau că Bula Ruskin-Sartorious a fost cu adevărat distrusă? La fel de bine aş fi putut să fiu răpit de piraţi de date. Nu am nicio dovadă că aceasta este Panoplia.

— Nimic din ceea ce-ţi pot arăta sau spune n-ar reprezenta vreo diferenţă în privinţa asta.

Vernon rămase mult timp pe gânduri înainte de a răspunde.

— Ştiu. Iar în clipa de faţă nu sunt sigur că am văzut sau auzit destule pentru a putea lua o decizie logică.

— Dacă ştii ceva care m-ar putea ajuta la investigaţie, ar trebui să-mi spui acum.

— Vreau să stau de vorbă cu Delphine.

— Exclus. Amândoi sunteţi martori şi nu pot permite ca depoziţiile voastre individuale să fie invalidate prin

contaminare reciprocă.

— Noi ne iubim, prefectule.

— Omologii voştri umani se iubeau. Este o diferenţă.

— Nu crezi realmente în noi, aşa-i?

— Nici tu.

— Însă Delphine crede. Ea crede, prefectule. Asta-i tot ce contează pentru mine. Ochii lui Vernon păreau să strălucească prin el. Pe mine n-ai decât să mă zdrobeşti dacă vrei, dar n-o zdrobi pe Delphine.

— Oprire invocaţie, rosti Dreyfus.

Când încăperea fu goală, luă compadul dintre genunchi şi începu să-şi organizeze gândurile în privinţa lui Vernon, utilizând vechiul mod de introducere cu stilusul pe care-l prefera. Ceva îi oprea totuşi mâna: un fior de nelinişte pe care nu-l putea ignora. Mai anchetase de multe ori simulări la nivel-beta şi se considera destul de versat în abordarea lor. Niciodată nu percepuse vreun suflet îndărătul inteligenţei artificiale şi nici acum n-ar fi spus că ar fi perceput vreunul. Totuşi *ceva* diferea. Nu mai simţise că ar fi trebuit să câştige încrederea unui nivel-beta şi nici nu se întrebase ce ar fi putut semnifica câştigarea acelei încrederi.

Aveai încredere în maşini, dar nu te aşteptai vreodată ca ele să întoarcă favoarea respectivă.

— Invocare Delphine Ruskin-Sartorious, rosti el.

Femeia se materializă în incinta de anchetare. Era mai înaltă decât Dreyfus, îmbrăcată într-un halat alb, simplu, cu mânecile suflecate până la coate şi pantaloni rulaţi până niţel mai jos de genunchi, cu papuci albi fără toc şi braţele încrucişate peste piept. Era uşor înclinată într-o parte, sprijinindu-şi greutatea pe un picior, de parcă aştepta să se întâmple ceva. Pe încheieturile mâinilor purta brăţări din argint, dar nicio altă podoabă. Chipul în formă de inimă era banal, fără a fi urât. Avea trăsături simple, minimaliste, fără machiaj. Ochii îi erau verde-marin foarte deschis. Părul era pieptănat pe spate, legat cu ceva ce părea o cârpă murdară. Câteva şuviţe ondulate scăpaseră şi-i încadrau

faţa.

— Delphine? întrebă Dreyfus.

— Da. Unde sunt?

— Te afli în Panoplie. Mă tem că am veşti foarte proaste. Bula Ruskin-Sartorious a fost distrusă.

Delphine încuviinţă, ca şi cum se temuse în secret de ştirea aceea.

— Am întrebat-o pe colega ta despre Vernon. Nu mi-a spus nimic, dar am citit printre rânduri. Ştiam că trebuie să fie ceva rău. Vernon…

— Vernon a murit. La fel ca toţi locuitorii habitatului. Îmi pare rău. Am reuşit totuşi să recuperăm nivelul-beta al lui Vernon.

Ea închise scurt ochii, apoi îi redeschise.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Nu este posibil. Un impuls de moment îl făcu pe Dreyfus să adauge: Cel puţin, nu imediat. Poate mai târziu. Mai întâi însă trebuie să vorbesc cu tine singură. Ce i s-a întâmplat Bulei nu pare a fi un accident. Dacă a fost un act deliberat, este una dintre cele mai teribile crime comise de la Cei Optzeci. Doresc să văd aplicarea justiţiei, dar pentru asta am nevoie de cooperarea totală a tuturor martorilor care au supravieţuit.

— Ai spus că n-a supravieţuit nimeni.

— Nu avem decât trei niveluri-beta. Cred că am început să punem laolaltă ce s-a întâmplat, dar depoziţia ta va conta în aceeaşi măsură ca a celorlalţi.

— Dacă pot ajuta, o voi face.

— Trebuie să ştiu ce s-a petrecut în momentele finale. Am înţeles că speraţi să vindeţi unor terţi o parte din lucrările tale.

— Lui Dravidian, da.

— Spune-mi tot ce ştii despre Dravidian, de la început. După aceea, povesteşte-mi despre arta ta.

— De ce te-ar interesa arta?

— Este asociată crimei. Simt că trebuie să ştiu despre ea.

— Doar atât? Altfel, arta nu te interesează?

— Sunt un om cu gusturi simple.

— Dar ştii ce anume îţi place.

Dreyfus surâse uşor.

— Am văzut sculptura la care lucrai… cea mare, cu chipul.

— Şi ce părere ai avut despre ea?

— M-a tulburat.

— Asta şi intenţiona. Poate că nu eşti un om cu gusturi atât de simple pe cât crezi.

Dreyfus o studie câteva clipe, apoi spuse:

— Pari să-ţi accepţi moartea cu destulă uşurinţă.

— Nu sunt moartă.

— Eu investighez uciderea ta.

— Aşa cum şi trebuie să faci – o versiune a mea a fost omorâtă. Însă cea care contează – cea care contează pentru mine acum – este cea care-ţi vorbeşte. Oricât de greu ţi-ar putea fi să accepţi, eu mă simt complet vie. Nu mă-nţelege greşit: doresc aplicarea justiţiei. Dar în niciun caz nu-mi voi boci moartea.

— Îţi admir tăria convingerilor.

— Nu-i vorba despre convingeri, ci despre felul în care simt. Am fost crescută de o familie care privea simularea nivel-beta ca pe o stare de existenţă perfect naturală. Mama a murit în Oraşul Abisului, cu ani înainte de a mă naşte dintr-o copie clonată a uterului ei. Am cunoscut-o doar din nivelul ei beta, totuşi a fost la fel de reală pentru mine ca oricare altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu mă-ndoiesc.

— Dacă o persoană apropiată ţie ar muri, ai refuza să-i accepţi autenticitatea nivelului-beta?

— Nu s-a pus niciodată problema asta.

Femeia păru sceptică.

— Adică n-a murit nimeni apropiat ţie – nimeni cu o copie de rezervă nivel-beta? Nimeni din domeniul *tău* de activitate?

— N-am spus asta.

— Aşadar, cineva a murit.

— Nu ne aflăm aici pentru a discuta chestiuni teoretice, spuse Dreyfus.

— Nu sunt sigură că mă pot gândi la ceva mai puţin teoretic decât viaţa şi moartea.

— Să revenim la Dravidian.

— Am atins un punct sensibil, nu-i aşa?

— Povesteşte-mi despre Ultranauţi.

Dar chiar în clipa când Delphine începu să vorbească – expresia de pe faţa ei anunţa că nu-i va răspunde în mod direct la întrebare –, conturul negru al unei uşi se ivi în peretele-parolă din spate. Suprafaţa albă din interiorul conturului curse, deschizându-se atât cât să lase să treacă corpul îndesat al lui Sparver, după care se reetanşă în urma lui.

— Oprire invocaţie, rosti Dreyfus iritat că fusese deranjat. Sparver, am spus că nu trebuie să fiu…

— Trebuia s-ajung la tine, şefule. Este urgent.

— De ce nu m-ai apelat atunci pe brăţară?

— Pentru că ai dezactivat-o.

— Ah! Dreyfus îşi privi mâneca. Aşa este.

— Jane mi-a cerut să te scot din orice ai face, indiferent cât ai ţipa şi ai da din picioare. A apărut ceva nou.

Dreyfus şopti o comandă de trimitere a Delphinei în stocare.

— Ar fi bine să fie ceva important, îi spuse lui Sparver după ce nivelul-beta a dispărut. Mă apropiam de obţinerea unor depoziţii incontestabile, care legau *Isonul umbrelor* de Bulă. Asta-i toată muniţia de care am nevoie ca să revin la Seraphim. Atunci nu va avea alternativă, decât să-mi permită accesul la navă.

— Nu cred că trebuie să-l convingi să-ţi permită accesul.

Dreyfus se încruntă pentru o clipă, încă iritat.

— Poftim?

— A pornit deja. Se îndreaptă către noi.

CAPITOLUL 6

Când Sparver îl înghionti pe Dreyfus pentru a se trezi, ajunseseră în raza vizuală a *Isonului umbrelor.* Dreyfus se descâlci din plasa hamacului şi-şi urmă adjunctul pe puntea de zbor spaţioasă a crucişătorului interplanetar. Prefecţii de teren erau autorizaţi să zboare în cutere, însă o navă atât de mare şi de puternică precum *Circul democratic* avea nevoie de un echipaj propriu. Pe puntea de zbor existau trei operativi, toţi purtând ochelari de imersie şi mănuşi de control negre, lungi până la cot. Pilotul-şef era Pell, un agent al Panopliei pe care Dreyfus îl cunoştea şi respecta. Dreyfus mormăi un salut, îi ceru lui Sparver să-i materializeze un bulb de cafea, apoi solicită actualizarea.

— Jane a rulat un scrutin pentru nucleare, spuse hiperporcul. Putem acţiona.

— Ce-i cu comandantul portului?

— N-a mai existat niciun alt contact cu Seraphim sau cu alt reprezentant al Ultranauţilor. Avem însă o mulţime de probleme secundare despre care să ne facem griji.

— Tocmai când începusem să mă obişnuiesc cu cele pe care le aveam deja.

— Cartierul general spune că în cazul Ruskin-Sartorious clocoteşte furtuna – ştirea a început să răsufle. Nu toate datele – nimeni nu ştie cu exactitate ce navă a fost implicată –, dar există o sută de milioane de cetăţeni capabili să pună lucrurile cap la cap.

— Au început să deducă implicarea Ultranauţilor?

— Speculaţiile în direcţia respectivă sunt foarte clare. Unii au observat nava care pluteşte şi încep să presupună că trebuie să fie legată de atrocitate.

— Grozav…

— Într-o lume perfectă, ar considera că nava este dovada

comiterii unei crime şi că Ultranauţii au acţionat cu iuţeala necesară, pedepsindu-şi propriii oameni.

Dreyfus îşi scărpină tuleiele bărbii. Trebuia să se bărbierească.

— Dar dacă aceasta ar fi o lume perfectă, tu şi cu mine n-am mai avea slujbe.

— Jane spune că trebuie să ţinem seama de posibilitatea foarte reală ca unele părţi să poată încerca acţiuni punitive unilaterale, dacă vor concluziona că Ultranauţii au fost responsabili de distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious.

— Cu alte cuvinte, am putea asista la un război între Inelul Sclipitor şi Ultranauţi.

— Sper că nimeni nu va fi chiar *atât* de idiot, zise Sparver. Pe de altă parte, să nu uităm că avem de-a face cu umani standard.

— Eu sunt un uman standard.

— Tu eşti straniu.

Căpitanul Pell se întoarse de la consolă spre ei şi-şi ridică ochelarii.

— Suntem pe cursul final, sir. Există multe sfărâmături şi gaze care răbufnesc, aşa că sugerez să ne menţinem la trei mii de metri.

Pell activase transparenţa pe majoritatea carcasei, aşa că *Isonul umbrelor* era vizibilă pe o traiectorie paralelă. Dreyfus observă că era ceva în neregulă cu nava Ultranauţilor. Lonjeroanele motoarelor se sfârşeau prin cioturi neregulate, deformate de metal încâlcit şi blindaj de carcasă, fără urmă de motoare în sine. Părea ca şi cum fuseseră smulse, amputate. Nava se deplasa în lateral, ca un crab, în loc să înainteze în direcţia provei. Carcasa însăşi dovedea semne de agresiune: fisuri mari şi răni căscate acolo unde blindajul fusese rupt şi dezvăluia măruntaie ascunse; maşinării care acum străluceau roşu-încins în urma unui atac necunoscut. Colaci de vapori cenuşiu-albăstrui sângerau în spaţiu, formând o spirală ce se lărgea în urma epavei care se rostogolea lent.

Nava, înţelese Dreyfus, ardea din interior spre exterior.

— Cred că asistăm la ceea ce în cercurile Ultranauţilor se numeşte aplicarea justiţiei, spuse Sparver.

— N-au decât s-o numească cum vor, se răsti Dreyfus. Eu am cerut martori, nu o navă plină de cadavre carbonizate. Se răsuci către Pell. În cât timp va ajunge la marginea Inelului Sclipitor?

— În patru ore şi douăzeci şi opt de minute.

— I-am spus Janei c-o vom distruge cu trei ore înainte de a ajunge la orbita celui mai exterior habitat. În felul ăsta mai beneficiem de nouăzeci de minute de graţie. Care-i situaţia nuclearelor?

— Sunt armate şi gata de lansare. Am identificat locuri de impact, dar am fi mai încântaţi dacă am stabiliza rostogolirea înainte de a trage. Momentan căutăm o opţiune pentru ataşarea de direcţionale.

— Cât puteţi mai repede, te rog.

Specialiştii în direcţionale erau pricepuţi şi, până când Dreyfus îşi termină cafeaua, ancoraseră deja cele trei unităţi pe noduri sensibile la tensiune de pe carcasa distrusă a epavei.

— Acum aplicăm impulsuri corective, sir, îl informă unul dintre ei. Va mai dura însă o vreme. Trebuie să oprim rostogolirea unei nave de un milion de tone şi nu vrem să se rupă ca un vreasc.

— Semne de mişcare sau activitate la bord? se interesă Dreyfus.

— Incendiile s-au stins, răspunse căpitanul Pell. Se pare că de acum tot aerul din interior a scăpat în spaţiu. Căldura reziduală este prea mare ca să căutăm înăuntru puncte fierbinţi de la supravieţuitori, dar continuăm baleiajele pentru semnături electromagnetice. Orice om care ar mai fi viu înăuntru ar purta costum şi putem recepta zgomote EM de la sistemele de susţinere biotică. Este totuşi improbabil să găsim pe cineva.

— Nu am cerut o estimare probabilistică, zise Dreyfus, căruia începuseră să-i cedeze nervii.

Avură nevoie de alte treizeci de minute pentru a aduce

sub control nava rostogolitoare. Specialiştii rotiră carcasa astfel încât îi orientară axa mare spre Inelul Sclipitor, minimizând secţiunea transversală de coliziune, pentru cazul în care s-ar fi întâmplat vreun accident cu nuclearele. Nu exista nicio posibilitate de utilizare a direcţionalelor pentru a aduce luminălucă pe o traiectorie sigură; în cel mai bun caz, puteau s-o orienteze către una dintre orbitele cel mai puţin populate şi să spere că va trece prin spaţiul gol dintre habitate. De la distanţa aceasta Inelul Sclipitor părea un cerc plat şi neted de argint bătut: scânteierile individuale ale celor zece mii de habitate se înceţoşau într-un arc de lumină.

Dreyfus continua să-şi repete că spaţiul acela continua să fie preponderent vid, totuşi ochii nu puteau accepta asta.

— Cât mai este? întrebă el.

— Aţi intrat în ultima oră, sir, îl informă Pell.

— Vreau o ecluză cât mai aproape de kilometrul frontal al navei. Dacă a supravieţuit cineva, acolo trebuie să fie.

Pell păru reticent.

— Sir, cred că înainte de a sui la bord, ar trebui să vedeţi asta. Tocmai am receptat o emisie radio, mai intensă decât tot ce-am auzit de când am început apropierea.

— Ce tip?

— Comunicaţii exclusiv verbale. A fost slabă, totuşi am izbutit s-o localizăm destul de bine. Întâmplător, corespunde cu unul dintre punctele fierbinţi pe care le monitorizam deja.

— Crezusem că ai spus că din cauza paraziţilor termici n-aţi putut vedea niciun punct fierbinte.

— Mă referisem la punctele fierbinţi din interiorul navei, sir. Acesta este în exterior.

— A supravieţuit cineva?

— Nu tocmai, sir. Se pare c-ar fi pe exteriorul carcasei. Dacă ne mai apropiem puţin, ar trebui să vă pot oferi o imagine.

Pell începu să apropie crucişătorul interplanetar de *Isonul umbrelor.* Era o operaţiune plină de riscuri. Deşi luminăluca

fusese stabilizată şi era probabil complet golită de aer, continua să purjeze vapori cu o rată impresionantă, pe măsură ce rezervele de apă îi fierbeau în vid. Vaporii aceia împroşcaţi spre exterior erau însoţiţi de o erupţie constantă de sfărâmături, de la bucăţele cât nişte degetare sclipitoare până la fragmente de metal contorsionat de mărimea unor case. Carcasa crucişătorului piuia şi zăngănea la fiecare impact. Ocazional, Dreyfus percepea murmurul subsonic al vreunui tun automat al *Circului democratic* care intercepta o bucată mai mare.

Mai rămăseseră patruzeci şi cinci de minute.

— Am izolat sunetul emisiei, sir, se adresă Pell lui Dreyfus. Doriţi să ascultaţi?

— Dă-i drumul, se încruntă prefectul.

Când sonorul răbufni însă prin intercomul crucişătorului, înţelese reticenţa căpitanului de a-l transmite fără avertisment. Era ceva efemer, ca un ţiuit aleatoriu, pe care-l receptezi când baleiezi scala frecvenţelor radio. Dar în ţiuitul acela exista ceva groaznic, o oroare implicită care-l străpunse pe Dreyfus până în măduva oaselor. Era o voce care zbiera de durere sau de teroare, ori de ambele; o voce care încapsula o stare primordială de chin uman. În fragmentul acela de sunet exista un întreg univers de suferinţă; îndeajuns pentru a deschide o uşă dintr-o parte a minţii care era de obicei menţinută închisă şi zăvorâtă.

Nu era un sunet pe care Dreyfus să dorească să-l mai audă vreodată.

— Ai şi imaginea?

— Chiar acum, sir. O afişez pe perete.

O parte din carcasa transparentă dezvălui o amplificare a provei luminălucii. Transfocă, mărindu-se ameţitor, şi pentru un moment prefectul fu copleşit de detaliile complexe ale carcasei navei, ca o turlă gotică. Iar după aceea distinse singurul detaliu care nu aparţinea locului acela.

Pe carcasă se afla o siluetă. Forma în costum spaţial era răşchirată, cu membrele întinse ca şi cum ar fi fost ţintuite.

Dreyfus ştiu, mai presus de orice îndoială, că-l privea pe căpitanul Dravidian.

Şi că acesta era încă în viaţă.

***

Ultranauţii fuseseră meticuloşi cu victima lor. Îi ţintuiseră extremităţile de carcasă, cu capul în direcţia provei. În antebraţe şi gambe îi fuseseră înfipte sau detonate pitoane, care străpungeau blindajul costumului şi pătrundeau în carcasă. Dreyfus aprecie că erau aceleaşi pitoane pe care navele le utilizau pentru a se amara de asteroizi sau comete: cu vârf de hiperdiamant şi ghimpi împotriva retractării accidentale. Rănile de intrare fuseseră sigilate cu etanşator de solidificare rapidă, împiedicând pierderea presiunii. Astfel imobilizat, Dravidian fusese sudat de carcasă în lungul marginilor membrelor sale şi al mijlocului torsului. O dungă groasă şi argintie de sudură în colţ îl conecta de învelişul navei, creând o legătură continuă între blindajul costumului şi materialul carcasei. Stând în imponderabilitate lângă Dravidian, ancorat de carcasă prin tălpile bocancilor, Dreyfus îl privi şi-şi dădu seama că niciun expert tăietor nu l-ar fi putut elibera pe martorul său în timpul care mai rămăsese.

Avea să-şi însoţească nava până la pieire, indiferent dacă asta ar fi însemnat o coliziune în Inelul Sclipitor sau o clipită de anihilare nucleară. Prin vizorul său, ochii lui Dravidian îi urmăriră pe Dreyfus şi Sparver. Erau largi şi atenţi, dar complet lipsiţi de orice speranţă.

Ultranautul ştia exact ce şanse avea.

Dreyfus folosi mâna stângă pentru a derula cordonul de froptică din încheietura sa dreaptă. Designul costumului lui Dravidian nu-i era familiar: era probabil o improvizaţie grăbită din părţi realizate manual şi piese vechi, dintre care unele datau din epoca rachetelor chimice. Însă toate costumele fuseseră construite pentru un grad de intercompatibilitate. Jacurile pentru alimentare cu aer şi

energie se conformau câtorva interfeţe standard şi făceau asta de multe secole. Acelaşi lucru era valabil şi pentru inputurile de comunicaţii.

Dreyfus găsi jacul corespondent din mâneca lui Dravidian şi introduse cordonul de froptică. Simţi clicul slab al cuplării contactelor, iar peste o clipă în cască îi răsună fâşâitul unui circulator necunoscut de aer. Auzea sistemul de susţinere biotică al lui Dravidian.

— Căpitane Dravidian? Sper că mă poţi auzi. Sunt prefectul de teren Tom Dreyfus din Panoplie.

Pauza care urmă fu mai lungă decât se aşteptase Dreyfus. Era aproape gata să renunţe la încercarea de a vorbi, când îl auzi pe Dravidian inspirând prelung şi chinuit.

— Te pot auzi, prefect Dreyfus. Da, eu sunt Dravidian. A fost foarte abil din partea ta să ghiceşti.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge la tine mai devreme. Ţi-am auzit transmisia. Părea că suferi.

Se auzi ceva similar unui chicotit.

— Am suferit.

— Şi acum?

— Cel puţin suferinţa a dispărut. Spune-mi: ce-au făcut? Am simţit o durere incredibilă în extremităţi… dar nu puteam să văd. Mă ţineau de mâini şi de picioare. M-au tăiat în bucăţi?

Dreyfus cercetă forma sudată, ca şi cum ar fi trebuit să se reasigure că Dravidian se găsea în întregime acolo.

— Nu, răspunse el, nu te-au tăiat în bucăţi.

— Asta-i bine. Înseamnă că voi muri cu un grad de demnitate.

— Mă tem că nu-nţeleg.

— Printre Ultranauţi există o scară de pedepse, când eşti acuzat de comiterea unui delict. Aşa cum stau lucrurile, vinovăţia mea a fost considerată extrem de probabilă, dar nu certă. Dacă ar fi considerat că toate posibilităţile de nevinovăţie fuseseră eliminate, atunci m-ar fi tăiat în bucăţi.

— Te-au ţintuit de navă, spuse Dreyfus. Te-au ţintuit şi

apoi te-au sudat.

— Da, am văzut lumina sudorilor.

— Nu te pot scoate din costumul acesta şi nici nu pot desprinde costumul de carcasă. De asemenea, nu pot să tai o secţiune de carcasă. N-o pot face în numai treizeci de minute.

— Treizeci de minute?

— Mă tem că am primit ordinul de a distruge nava aceasta. Îmi pare rău că ai fost făcut să suferi, căpitane, îţi pot promite că justiţia *mea* va fi rapidă şi curată, când va sosi.

— Nucleare?

— Va fi instantaneu. Ai cuvântul meu în privinţa asta.

— Este amabil din partea ta, prefectule. Şi nu, nu m-am gândit cu seriozitate că ar exista vreo posibilitate de salvare. Când Ultranauţii fac ceva…

Lăsă fraza neterminată.

Dreyfus încuviinţă, fiindcă nu era nevoie să o termine.

— Vorbeşti însă de justiţie, continuă Dravidian când îşi recăpătă fie răsuflarea, fie limpezimea minţii. Bănuiesc că asta înseamnă că ai o opinie precisă cu privire la vinovăţia mea?

— Căpitane, s-a petrecut o crimă teribilă. Dovezile pe care le deţin nu lasă loc de îndoieli cu privire la implicarea navei tale.

— Am fugit, spuse Dravidian. Am fugit către adăpostul Roiului de Parcare, gândindu-mă că acolo voi fi în siguranţă, că argumentele mele vor fi auzite de urechi înţelegătoare. N-ar fi trebuit să fi fugit. Ar fi trebuit să mă las pe mâna justiţiei voastre, nu a poporului meu.

— Te-aş fi ascultat indiferent ce ai avut de zis, replică Dreyfus.

— Ce s-a întâmplat… n-a fost ceea ce pare.

— Propulsia ta a distrus totuşi habitatul acela.

— Da, asta recunosc.

— Ai plecat de acolo în stare de furie, pentru că fuseseşi înşelat într-o afacere profitabilă.

— Mi-era necaz că familia a optat să închidă negocierile. Dar asta nu înseamnă că aş fi plănuit să-i omor pe toţi.

— N-a fost un accident, Dravidian. Nimeni n-o să creadă asta.

— Nici n-am zis c-ar fi fost. A fost un act deliberat de genocid împotriva unui habitat inocent, însă eu n-am fost implicat în el. Adăugă cu o intensitate neaşteptată: şi nici echipajul meu.

— Ori s-a-ntâmplat, ori nu s-a-ntâmplat.

— Prefectule, cineva l-a *provocat.* Cineva s-a infiltrat în *Isonul umbrelor* şi a utilizat-o împotriva Bulei Ruskin-Sartorious. Noi am fost arma, dar n-am fost ucigaşul.

— Vrei să spui că a suit cineva la bordul navei şi a făcut în aşa fel încât să pornească şi să oprească motoarele exact la momentul potrivit pentru a distruge Bula?

— Da, încuviinţă Dravidian resemnat de parcă toate speranţele lui de a fi crezut tocmai se evaporaseră. Exact aşa a fost.

— Regret că nu te pot crede pe cuvânt.

— Prefectule, pune-ţi următoarea întrebare: oare ce aş putea eu câştiga dacă te-aş minţi acum? Echipajul mi-a fost măcelărit, ars de viu la bordul propriei sale nave. M-au lăsat să le aud ţipetele, rugăminţile de îndurare. Nava mi-a fost sfâşiată, ca un animal turbat aruncat pradă lupilor. Eu am fost torturat şi sudat de carcasă. În foarte scurt timp, voi muri.

— Totuşi… începu Dreyfus.

— Nu ştiu de ce cineva ar fi dorit să se întâmple asta. Răspunsul la întrebarea aceasta nu-i sarcina mea, ci a ta. Dar îţi jur că echipajul meu n-a comis nicio crimă.

— Ar trebui să începem să ne gândim la plecare, anunţă încetişor Sparver.

Dreyfus ridică mâna, cerând tăcere, după care i se adresă lui Dravidian:

— Totuşi cineva din echipajul tău trebuie să fi fost responsabil.

— Nu a fost cineva în care eu să fi avut încredere. Nu a

fost cineva pe care să-l fi considerat cu adevărat membru al echipajului. Dar… poate a fost altcineva.

— Cine?

— După ce am ajuns pe orbita lui Yellowstone, am îmbarcat recruţi noi. Unii membri ai echipajului au plecat să se alăture altor nave, alţii au sosit în locul lor. Este posibil ca unul dintre recruţii aceia…

— Căpitane?

Tonul lui Dravidian se schimbă, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee.

— S-a întâmplat ceva ciudat. Naveta noastră s-a defectat. De aceea a trebuit să ne apropiem cu toată nava de Ruskin-Sartorious, în loc să ne deplasăm cu naveta din Roi până la Bulă. N-am avut timp să ne facem griji despre cauza defecţiunii, pentru că negociam o afacere. Acum însă, când privesc retrospectiv… când nu am alte distrageri… sunt tot mai convins că defecţiunea navetei nu putea fi decât un sabotaj.

— Nu înţeleg.

— Cineva a defectat naveta în mod deliberat, pentru că dorea un pretext să aducă *Isonul umbrelor* suficient de aproape de Bulă pentru a o distruge. Crezusem că întâmplarea asta, cele ce s-au săvârşit în numele nostru, a fost efectul mâniei cauzate de anularea înţelegerii. Că poate cineva din navă a considerat că Bula Ruskin-Sartorious trebuia pedepsită pentru asta. Acum nu mai sunt la fel de sigur.

Tăcu şi chipul de dinapoia vizorului era complet nemişcat. Tocmai când Dreyfus începuse să creadă că Dravidian murise sau îşi pierduse cunoştinţa, buzele căpitanului se mişcară din nou:

— Acum mă-ntreb dacă nu cumva totul a fost premeditat?

— Nu numai crimă, ci crimă cu premeditare?

— Eu îţi pot spune doar ce s-a întâmplat.

— Recruţii aceia… îmi poţi spune ceva despre ei?

— Au fost şase sau şapte. Amestecaţi, ca de obicei. Atât

tipi duri, care mai fuseseră deja în alte nave, cât şi boboci cu caş la gură, care nu deosebesc pupa de provă. N-am întâlnit personal pe niciunul dintre ei, ci doar le-am ţinut obişnuitul discurs melodramatic când au sosit la bord.

— Niciun nume… nimic?

— Îmi pare rău, prefectule. Dacă aş fi avut mai multe să-ţi spun, le-ai fi auzit.

Dreyfus încuviinţă. Nu exista absolut niciun motiv pentru care Dravidian să fi ascuns dovezi, dacă credea cu adevărat în propria sa nevinovăţie.

— Nu pot să înţeleg de ce ar fi dorit cineva să distrugă Bula, dacă nu din răzbunare pentru o afacere nefinalizată?

— Tu eşti investigatorul, prefectule. Tu ar trebui să-mi răspunzi.

— Tu vei muri, rosti încetişor Dreyfus. Nimic din ce spun sau fac eu nu mai poate schimba realitatea asta.

— Totuşi crezi că s-ar putea să-ţi fi spus adevărul.

— Cred că investigaţia trebuie să-şi desfăşoare cursul. Dacă faptele îţi vor confirma nevinovăţia, voi avea grijă să fie auzite.

— Sper că eşti bun în meseria ta.

— Asta n-o pot spune eu.

— Cei care au făcut-o erau pregătiţi să ucidă aproape o mie de oameni. Ba chiar mai mult, acum, după ce echipajul meu a plătit cu viaţa. Nu vor fi încântaţi ca un prefect să scotocească peste tot, încercând să le submineze reuşita.

— Nu suntem plătiţi ca să fim populari.

— Prefect Dreyfus, îmi pari un individ onest. O simt în glasul tău. Ultranauţii se pricep destul de bine la judecarea caracterului altora. Echipajul meu a fost alcătuit din asemenea indivizi oneşti. Chiar dacă nu mă poţi exonera pe mine, te rog numai atât: fă tot ce poţi ca să ridici ruşinea asta de pe capetele lor. N-au meritat să moară în felul ăsta. *Isonul* a fost o navă bună până în ultima clipă. Nici ea n-a meritat să fie distrusă în felul ăsta. Şovăi, după care adăugă: Cum e cu nuclearele alea?

Dreyfus îl privi pe Sparver, care îşi atinse mâneca, de

parcă ar fi purtat acolo un ceas.

— Douăzeci de minute, şefule.

Dreyfus privi în lungul provei, în direcţia cursului navei moarte. Se uita de asemenea drept la Yellowstone şi la Inelul Sclipitor. Planeta continua să fie luminată pe faţa pe care era ziuă. Inelul părea mai lat decât îl văzuse ultima dată şi nu era doar imaginaţia lui. Avea impresia că ar fi putut distinge granularitatea scânteietoare a habitatelor individuale. Cu timp şi răbdare, şi cunoştinţele ce-i fuseseră impregnate despre orbitele lor, era sigur că ar fi putut chiar să înceapă să distingă cu ochiul liber structurile cele mai mari. Acolo, de pildă: sclipirea argintie de lângă curbura vestică a planetei nu era Caruselul Noua Veneţie, care se deplasa în spaţiul congestionat al orbitelor centrale? Şi puţin mai la dreapta: salba de scântei roşu-rubinii nu era semnătura celor opt habitate ale Concatenării Remortale? În cazul acesta, strălucirea cu tonuri albăstrii din est trebuia să fie Casa Sammartini sau poate Institutul Sylveste pentru Studiul Linţolierilor.

— Cred că am terminat aici, căpitane.

— Încă ceva, prefectule. Poate că nu-i mare lucru, sau poate că te va ajuta. Asta va trebui să decizi singur.

— Continuă.

— Negocierile noastre cu Ruskin-Sartorious au fost desfăşurate cu gradul uzual de discreţie. Acesta este felul nostru. Cineva din exteriorul Bulei a putut totuşi s-o contacteze pe Delphine şi să-i promită o ofertă mai bună decât cea care fusese deja avansată. Asta înseamnă că persoana respectivă ştia ce se petrece.

— Se poate să fi fost o lovitură norocoasă. V-au văzut nava staţionând lângă Bulă, ştiau că lucrările de artă ale Delphinei erau pe piaţă şi au pus lucrurile cap la cap.

— Şi ne-au întrecut oferta cu o marjă precis calculată? Nu cred, prefectule. Cineva depusese deja eforturi serioase pentru a aduce *Isonul* în poziţia armei ucigaşe. Mai trebuia doar să însceneze că noi ne-am fi răzbunat din furie. Iar pentru asta avea nevoie de un pretext plauzibil.

— Îmi spui, aşadar, că… toată povestea cu colapsul negocierii n-a fost decât un şiretlic, care să ofere o justificare pentru atacul vostru?

— Exact.

Dreyfus simţi în mintea sa deplasarea rău prevestitoare a pieselor de şah imaginare într-o configuraţie nouă şi ameninţătoare.

— Atunci trebuie să fi existat alt motiv pentru care cineva a dorit distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious.

— Acum nu ţi-a mai rămas decât să găseşti motivul, răspunse Dravidian.

***

Căpitanul Pell lansă torpilele, care ţâşniră prin vid spre *Isonul umbrelor.* La acceleraţia de 20 *g,* ajunseră la epavă în ceva mai mult de un minut şi jumătate. În ultima clipă de dinaintea impactului se răspândiră în evantai, apoi reveniră din unghiuri diferite, astfel încât jeturile lor de evacuare formară ghearele unei mâini cu trei degete care se încleştă în pumn în jurul navei lui Dravidian cu nerăbdarea iute a prădătorului.

Cele trei explozii nucleare se înceţoşară laolaltă într-o singură flamă inseparabilă. După ce radiaţiile şi sfărâmăturile se disipară, nimic nu mai rămase din nava ucigaşă sau din căpitanul ei.

Dreyfus se întoarse cu spatele la fereastră, cu sentimentul rece şi neplăcut că nu terminase încă treaba.

CAPITOLUL 7

În răcoarea izolată a anexei sale private de securitate, prefectul-senior Sheridan Gaffney se trezi privind faţa Aurorei. Sosea printr-un canal nedetectabil, comunicarea lor mutuală fiind camuflată ca un schimb de date auxiliare de rutină. Bărbatul se aşteptase la ea; îşi ordonase gândurile şi compusese un set de întrebări şi răspunsuri probabile, totuşi îl făcea să se simtă tulburat şi nepregătit, pur şi simplu prin forţa nimicitoare a privirii ei. Se gândi, şi nu pentru prima oară, că probabil aşa simţeai când erai interogat de o zeiţă.

— A trecut ceva vreme, Sheridan, rosti ea.

— Îmi pare rău, replică el ştergându-şi fruntea cu mâneca. Lucrurile s-au cam complicat pe-aici. Însă totul este sub control.

— Totul, Sheridan? Aşadar, eşti sigur că nu vor fi ramificaţii nefavorabile privind incidentul Ruskin-Sartorious?

— Nu cred că vor fi.

Se uita la o copilă-femeie, o fată de vârstă nedeterminată, care stătea pe un jilţ simplu din lemn. Purta o pelerină din brocart verde-închis cu garnituri aurii, peste o rochie din brocart roşu-aprins, cu modele tot aurii. Degetele îi erau curbate în jurul reazemelor pentru braţe, jucându-se cu ele într-o manieră care sugera mai degrabă un uşor neastâmpăr, decât plictiseală sau nerăbdare reală. Părul castaniu-auriu îi era pieptănat cu cărare pe mijloc şi-i cădea pe umeri în simetrie perfectă, încadrându-i chipul cu o seninătate fermecătoare, surprinzătoare. Îndărătul capului ei, sugerând un halou, se afla un ornament strălucitor din aur, lucrat în basorelief într-un panou. Ochii îi erau albastru-lichid, plini de inteligenţă interogatoare. Bărbatul ştia că ar fi fost în stare să facă orice pentru ochii aceia, pentru faţa

aceea.

— Nu *crezi* că vor fi? întrebă ea.

— Din păcate, cazul i-a fost repartizat lui Dreyfus. Ar fi fost mai bine dacă nu el şi-ar fi băgat nasul în afacere, dar nu exista nicio cale prin care să-l înlătur din investigaţie fără să atrag atenţia asupra mea.

— Eşti şeful Securităţii, Sheridan. N-ai fi putut da dovadă de mai multă creativitate?

— Am fost ocupat până peste cap cu pregătirea terenului pentru Thalia Ng. Te asigur că asta a necesitat mai mult decât suficientă creativitate.

— Totuşi, bărbatul acesta – Dreyfus – este un element imprevizibil. Trebuie ţinut sub control.

— Nu-i chiar aşa uşor, zise Gaffney având sentimentul că purtaseră deja discuţia aceea de o mie de ori. Este prefectul de teren favorit al lui Jane Aumonier. I-a dat până şi autorizaţie Furnicar, în ciuda protestelor mele. Dacă intervin prea mult, mi-o voi pune pe Jane în cârcă, metaforic vorbind. Încercă s-o îmbuneze pe Aurora cu un surâs. În clipa de faţă asta *nu ar fi* o idee bună.

— Jane reprezintă o problemă, spuse Aurora ignorându-i complet zâmbetul. În acelaşi timp, nici nu putem amâna la nesfârşit confruntarea cu ea. Odată ce situaţia Thalia va fi stabilă, aş dori să-ţi direcţionezi o parte din energie spre înlăturarea lui Aumonier.

Gaffney izbuti să afişeze o brumă de scandalizare.

— Sper că nu-mi ceri s-o ucid.

— Noi nu suntem ucigaşi, rosti Aurora părând adecvat de şocată la auzul acelei sugestii.

— Tocmai am omorât nouă sute şaizeci de oameni. Dacă asta nu-i crimă, atunci este un mod tare-al dracului de a-ţi face prieteni.

— Au fost victimele inevitabile ale unui război care a început deja, Sheridan. Deplâng soarta lor. Dacă aş fi putut cruţa pe unul dintre ei, aş fi făcut-o. Dar trebuie să ne gândim la milioanele pe care-i vom salva, nu la sutele pe care trebuie să-i sacrificăm.

— Asta nu înseamnă că ai clipi înaintea uciderii lui Jane dacă ne-ar sta în cale.

— Sheridan, ea *nu trebuie* să moară. Este o femeie curajoasă şi un prefect bun. Însă are principii. Ele sunt admirabile, în felul lor, dar o silesc să ne obstrucţioneze planurile. Ar comite eroarea de a plasa loialitatea faţă de Panoplie mai presus de binele superior al oamenilor.

Gaffney reflectă asupra posibilităţilor.

— În ultima vreme, Aumonier a fost supusă la multe presiuni, asta-i sigur.

— Îndeajuns pentru a-l îngrijora pe doctorul Demikhov?

— Aşa am înţeles.

— Ei bine, este cert că situaţia nu va deveni mai puţin stresantă pentru prefectul-suprem în viitorul apropiat. Poate că i-ai putea aranja înlăturarea de la putere pe temeiul comizeraţiei?

— Ceilalţi prefecţi-seniori nu vor înghiţi asta dacă vor crede că eu îi doresc postul.

— Sheridan, noi n-avem nevoie de tine în postul din vârf, ci vrem doar ca Jane să nu mai fie acolo. Ceilalţi jucători-cheie – Crissel, Baudry, Clearmountain… care dintre ei i-ar fi succesorul firesc?

— În mod automat Baudry, care este cea mai vârstnică.

— Cum se va comporta?

— Este competentă, dar concentrată asupra detaliilor, nu are imaginea strategică de ansamblu a lui Jane. Când vom ieşi în public, vom avea de jonglat multe mingi simultan. Cred că Baudry ar putea sfârşi prin a scăpa câteva.

— Cu alte cuvinte, s-ar potrivi foarte bine cerinţelor noastre.

Aurora părea încântată de el sau de ea; de obicei bărbatul nu putea preciza.

— Începe atunci să faci aranjamentele.

— Sunt încă îngrijorat în privinţa lui Dreyfus. Pot paria că va lupta de partea lui Jane. Baudry şi ceilalţi prefecţi-seniori au mult respect pentru el, aşa că va fi dificil s-o eliminăm când este el în preajmă.

— Atunci nu văd decât o posibilitate. Ar fi mai bine să-l îndepărtezi pe Dreyfus din tablou. El este prefect de teren, da?

— Vârstnic, totuşi încă unul dintre cei mai buni.

— Munca de prefect de teren poate fi periculoasă.

Pentru o clipă Aurora păru absentă, ca şi cum faţa se retrăsese din mască. Gaffney răpăi cu degetele pe piedestalul scaunului său până ce ea reveni, simţindu-se aidoma unui şcolar micuţ lăsat singur într-o cancelarie mare.

— Poate că te-aş putea ajuta, continuă ea. Va trebui să-i ştiu mişcările când nu este în Panoplie. Bănuiesc că mi le poţi transmite.

— Va fi riscant, dar…

— O să faci tot ce poţi. Ocupă-te de asta, Sheridan. Şi *nu-ţi face griji.* Ştiu că eşti un om bun şi că-ţi vine greu să-i amăgeşti pe alţii. Instinctele tale sunt îndreptate către datorie şi loialitate, pentru slujirea oamenilor. Am ştiut-o încă de la Iad-5. Tu ai privit în abisul moral al ororii aceleia, ai văzut la ce poate duce libertatea când nu este stăpânită şi ai spus *ajunge!* Ai ştiut că trebuie întreprins ceva, chiar dacă ar însemna ca oamenii buni să întreprindă acţiuni neplăcute.

— Ştiu. Atâta doar că ocazional am îndoieli.

— Elimină-le. Elimină-le complet. Nu ţi-am explicat consecinţele inacţiunii noastre? Nu ţi-am arătat frânturi din lumea ce va veni dacă nu vom acţiona acum?

O făcuse, într-adevăr, şi el ştia că totul se rezuma la o alegere între două viitoruri contradictorii. Unul era un Inel Sclipitor sub conducerea blândă a unui tiran cu faţă umană, în care vieţile celor o sută de milioane de cetăţeni continuau practic ca şi anterior, este drept, cu unele restricţii minore impuse libertăţilor civile. Celălalt era un Inel Sclipitor în ruine, cu populaţia decimată, cu gloriile prăbuşite bântuite de spectre, fantome şi monştri, dintre care unele fuseseră cândva oameni.

— Am datele despre coleoptere, spuse el când tăcerea

devenise insuportabilă.

— Trebuie să le văd imediat.

— Le încapsulez în fluxul de comunicaţii.

Aurora închise ochii. Buzele i se întredeschiseră puţin, ca şi cum ar fi fost transpusă într-un extaz indescriptibil. Bărbatul îşi imagină datele ţâşnind din Panoplie, în hăţişul labirintic al reţelei de date a Inelului Sclipitor, cu Aurora – indiferent ce ar fi fost ea, om sau maşină – sorbindu-le undeva la capătul unui lanţ complex de routere şi distribuitoare.

Gura ei se închise din nou când ochii i se deschiseră.

— Bravo, Gaffney. Totul pare a fi în ordine. Te-ai descurcat într-adevăr *foarte bine.*

— Ai atunci tot ce-ţi trebuie? Ca să construieşti coleopterele?

— N-o să ştiu sigur până n-o să am acces la o manufactură funcţională. Calul la ham se cunoaşte, cum se zice. Nu am însă niciun motiv să mă îndoiesc că vor funcţiona exact aşa cum au fost concepute.

— Am citit notele tehnice, spuse Gaffney. Sunt nişte coşmaruri.

— Şi de aceea vor fi utilizate doar ca măsuri de absolut ultimă necesitate. Trebuie să avem însă mijloacele, Sheridan, pentru a putea împiedica pierderile inutile de vieţi. În caz contrar, am fi neglijenţi.

— Când vom face asta, vor muri oameni.

— Dacă n-o vom face, vor muri oameni. Of, Sheridan, ai ajuns până aici, ai făcut atât de multe lucruri bune pentru cauză. Te rog, nu tremura acum, la ultimul obstacol.

— N-o să „tremur”, spuse el detestându-i tonul.

— Ai încredere în mine, nu? Absolut, indiscutabil?

— Da.

— Atunci ştii că facem ceea ce trebuie, lucrul moral, singurul lucru *uman.* Când tranziţia se va încheia, cetăţenii ne vor mulţumi din adâncul inimilor. Iar momentul acela se apropie, Sheridan. După ce au fost înlăturate toate obstacolele, mai puţin aceste câteva ultime şi mărunte…

Gaffney învăţase că onestitatea neezitantă era unica abordare inteligentă când discuta cu Aurora. Ea pătrundea dincolo de minciuni, străpungea eschivările ca un laser cu raze gama ce arde hârtia din orez.

— Mai există o problemă importantă pe care n-am abordat-o, începu el.

— Mărturisesc că nu-nţeleg.

— Ceasornicarul.

— L-am distrus. Cum ar putea să mai reprezinte o problemă?

Gaffney se foi pe scaun.

— Informaţiile au fost eronate. L-au mutat pe Ceasornicar înainte ca noi să distrugem Ruskin-Sartorious.

Se aşteptase la furie. Reacţia blândă pe care o căpătă fu însă mai rea, deoarece implica furie înfrânată, stocată pentru a fi livrată ulterior.

— Cum poţi să fii sigur?

— Criminaliştii au baleiat toată ruina. Ar fi etichetat orice anomalie, chiar dacă n-ar fi recunoscut cu ce aveau de-a face.

— Ştim că a fost recent acolo. Ce s-a întâmplat?

— Au decis probabil să-l mute altundeva.

— De ce ar fi făcut asta?

— Probabil fiindcă au aflat că cineva se învârtea pe lângă secretul lor.

— Şi cine ar putea fi persoanele respective? întrebă Aurora.

— Mi-ai cerut să aflu locul unde este ţinut Ceasornicarul. Am făcut tot ce am putut, dar a trebuit să scotocesc prin date aflate în afara controlului meu, unde nu mi-am putut ascunde întotdeauna interogările. Am subliniat asta în mod repetat înainte de a-mi cere să-l găsesc.

— Atunci de ce ai aşteptat până acum să-mi spui că a fost mutat?

— Pentru că am altă pistă, pe care încă o urmăresc. Mă gândisem că ar fi mai bine să aştept şi să văd unde duce înainte de a-ţi răpi din timpul preţios.

Dacă sarcasmul lui o iritase, nu se trădă. Aurora arăta, pur şi simplu, neimpresionată.

— Care este pista aceasta?

— Anthony Theobald a supravieţuit distrugerii habitatului. Trebuie să fi suspectat că se-ntâmpla ceva. N-a ajuns însă departe. L-am interceptat şi am rulat nişte proceduri de extragere.

— Ar fi fost cu totul improbabil ca el să ştie unde l-au dus pe Ceasornicar.

— Ştia *ceva.*

Ea păru din nou vag interesată.

— Nume, feţe?

— Numele şi feţele n-ar fi însemnat nimic – agenţii operativi care l-au vizitat pe Ceasornicar nu şi-ar fi utilizat identităţile oficiale. Se pare însă că ocazional *ar fi fost* indiscreţi. Unul dintre ei a scăpat odată un cuvânt în conversaţie, ceva ce Anthony Theobald n-ar fi trebuit în mod cert să audă.

— Un cuvânt.

— *Torţa,* zise Gaffney.

— Atât? Un singur cuvânt, care ar fi putut însemna aproape orice?

— Speram că vei putea arunca vreo lumină asupra lui. Am rulat o căutare prin bazele de date, dar n-a dezvăluit nicio precedenţă semnificativă.

— Atunci nu înseamnă nimic.

— Sau se referă la ceva atât de secret, încât nu figurează nici măcar în fişierele de securitate maximă. Nu pot scotoci mai adânc fără riscul de a da peste aceleaşi genuri de declanşatori care se poate să-i fi alertat deja asupra interesului nostru faţă de Ceasornicar. Crezusem însă că tu…

Ea îl întrerupse brusc.

— Sheridan, nu sunt omniscientă. Există locuri în care tu poţi să intri, dar eu nu, şi invers. Dacă aş fi ştiut totul, dacă aş fi văzut totul, de ce aş mai fi avut nevoie de tine?

— Asta-i o întrebare foarte bună.

— Poate că într-adevăr *există* ceva numit Torţa. Sunase ca o declaraţie de conciliere, totuşi bărbatul putea simţi apropierea remarcii usturătoare. Poate că este numele grupului sau celulei care l-a studiat pe Ceasornicar. În cazul acesta însă nu ne spune nimic ce n-am fi ştiut deja.

— Este un element care poate ajuta. O pârghie.

— Sau zgomot aleatoriu, extras din mintea unui muribund de către degetele râcâitoare ale unei sondări. *Tu* ce crezi?

— Eu cred că avem de-a face cu Panoplia, răspunse Gaffney.

— Crezi că propria ta organizaţie a optat să-l ţină în viaţă, după toate câte i-a făcut chiar ei?

— Într-un fel pare logic. Când Ceasornicarul a evadat, Panoplia a fost cea care l-a închis înapoi în sticlă. Noi însă tot nu ştim ce a fost sau de unde venise. Cine ar fi fost mai bine plasat ca să şterpelească sticla aceea pentru studii ulterioare? Cine, te întreb cu toată sinceritatea, ar fi fost atât de neglijent, încât *să nu facă* aşa ceva?

După o vreme, ea răspunse:

— Raţionamentul tău poate avea ceva valoare, Sheridan.

— De aceea eu cred că Torţa ar putea fi numele de cod pentru o unitate din cadrul Panopliei. Acum trebuie să aflu cine face parte din Torţă. Respectivii vor şti unde este Ceasornicarul. Dacă pot să ajung la unul dintre ei, să-l izolez şi să-l sondez…

Pe când vorbea, mâna îi atinse uşor mânerul negru al şficbiciului său model C.

— Exceptând-o pe Jane Aumonier, n-ai şti de unde să începi.

— Pot să rulez o căutare sistematică şi să-i examinez pe cei care au fost implicaţi cu unsprezece ani în urmă, oricât de periferic, şi cine mai face încă parte din organizaţie. Riscă alt surâs. Aurora, eu am un atu. Ei încep să intre în panică, ceea ce înseamnă că este probabil să facă greşeli.

Sperase că vorbele lui aveau s-o consoleze, dar avură exact efectul opus.

— Sheridan, noi nu dorim ca ei să greşească. Dacă oamenii aceştia fac greşeli, îi pot permite Ceasornicarului să evadeze. Un asemenea rezultat n-ar fi catastrofal doar pentru planurile noastre. Ar fi catastrofal pentru Inelul Sclipitor, aşa cum aproape s-a întâmplat acum unsprezece ani.

— Voi folosi discreţia cuvenită. Crede-mă, nu va mai evada pentru a doua oară. Şi chiar dacă o va face, ştim cum trebuie procedat pentru a-l prinde din nou.

— Da, zise Aurora. Iar când o vom face, vom spera şi ne vom ruga ca aceeaşi metodă să funcţioneze de două ori consecutiv, nu? Răspunde-mi la o întrebare, sunt pur şi simplu curioasă: *tu* ai fi putut da ordinul acela?

— La care ordin te referi?

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Chestia despre care nu le place lor să vorbească. Chestia pe care au făcut-o înainte de a bombarda cu nucleare Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială.

— Fără să clipesc, răspunse el.

***

Thalia simţi un fior pe ceafă când uşile duble masive se deschiseră înapoia ei. Când intrară, ceilalţi prefecţi erau angajaţi în conversaţii şoptite care, în mod evident, începuseră de mai multă vreme. Thalia fusese prea absorbită de munca ei pentru a fi atentă la criza din ultimele douăzeci şi şase de ore, însă era limpede că şedinţa aceasta era considerată o diversiune necesară, totuşi dezagreabilă.

— Să fim scurţi, Thalia, rosti prefectul-senior Gaffney. Toţi avem treburi la care să ne întoarcem. Putem concluziona că ai închis breşa din aparatura de scrutin?

— Sir, răspunse Thalia aproape bâlbâindu-se, am terminat actualizarea. Aşa cum am spus mai devreme, n-a fost vorba decât despre două mii de linii de schimbări.

— Şi eşti convinsă că asta va astupa fisura de securitate

pe care a putut-o utiliza Caitlin Perigal?

— Pe cât de convinsă voi putea fi vreodată, sir. Am supus noul cod la procesul oficial de testare şi sistemul de validare n-a găsit nicio eroare după ce a simulat echivalentul a cincizeci de ani de tranzacţii de sufragii. Este o rată a erorilor mai bună decât acceptaserăm înainte de ultima actualizare, sir. Nu văd niciun motiv pentru ca să nu-l putem implementa live.

Gaffney o privi cumva distrat, de parcă mintea îi părăsise deja sala, spre altă şedinţă, mai urgentă.

— În toate cele zece mii?

— Nu, sir, spuse Thalia cu răbdare. Îşi explicase deja planurile ultima oară când stătuse în sala aceasta, dar era evident că trebuia să mai reia totul o dată. Modificările aduse codului sunt relativ simple, însă actualizarea va implica acces de nivel ridicat la toate cele zece mii de nuclee de scrutin. Se va derula fără dificultate cu majoritatea nucleelor noi, totuşi la instalaţiile mai vechi există unele probleme pe care aş dori să le rezolv pe teren. Prin aceasta mă refer la vizite fizice, sir.

— Instalare directă? întrebă Michael Crissel.

Thalia încuviinţă energic.

— Însă numai pentru următoarele habitate.

Ridică un braţ spre Planetariul Solid: un gest pe care acesta a ştiut să-l interpreteze. La comanda aceea, firele invizibil de fine din plafon retraseră cinci corpuri orbitale din volbura încremenită a Inelului Sclipitor. Materiapidă se prelinse în jos pe fire şi mări de o sută de ori reprezentările. Unul dintre cele cinci corpuri era chiar Panoplia, recunoscută imediat de toţi cei prezenţi în sală. Thalia le indică însă pe celelalte patru, numindu-le pe rând:

— Caruselul Noul Seattle-Tacoma. Clepsidra Chevelure-Sambuke. Szlumper Oneill. Casa Aubusson.

Lumina laser roşie trecu de la Panoplie la cele patru habitate, indicând ruta propusă de Thalia.

— În toate cazurile, cred că putem termina în mai puţin de treisprezece ore pe habitat. Oprirea abstracţiei va fi de

ordinul milisecundelor, prea puţin pentru a fi observată realmente de cineva.

— În actuala stare de urgenţă nu ne putem dispensa de patru nave, spuse Gaffney.

— Nici nu mă aştept la aşa ceva, sir. Aş dori să particip direct şi personal la toate instalările, ceea ce înseamnă că le voi face secvenţial. Chiar ţinând cont de timpii de somn şi deplasare între cele patru habitate, pot termina cele patru actualizări în mai puţin de şaizeci de ore.

— După care vei implementa live în tot Inelul?

— Dacă în cele patru instalaţii de testare nu vor apărea probleme, nu văd niciun motiv pentru a mai întârzia.

— Cred că ar trebui să aşteptăm până după stingerea scandalului Ruskin-Sartorious, rosti prefectul-senior Baudry menţinându-şi obişnuita postură transfigurată. În prezent, orice activitate neesenţială înseamnă o rarefiere inutilă a resurselor. Presupun că Thalia se bazează pe o echipă de susţinere completă, dar cu toată sinceritatea nu ne putem permite să realocăm personal-cheie într-un moment atât de sensibil, cu cetăţenii smucind de lesă pentru a-i pedepsi pe Ultranauţi.

— Poate că ai dreptate, încuviinţă Gaffney. Ştiu că Jane doreşte soluţionarea cât mai rapidă a anomaliei de scrutin, însă şi ea va înţelege că trebuie să-i înfrânăm pe agresori până va apărea altceva care să le ocupe timpul.

— Mă scuzaţi, sir, spuse Thalia, dar nu mă bazez pe nimeni, decât pe mine însămi şi un cuter care să mă deplaseze între habitate. Mă pot ocupa singură de actualizări.

Gaffney nu părea convins.

— Mi se pare o responsabilitate cam mare, Ng.

— În acelaşi timp este perfect logic, sir. Sunt familiarizată cu modificările de software şi cu procedurile pentru instalarea lor. Constituie specialitatea mea de când m-am alăturat organizaţiei. Ele reprezintă ceea ce respir şi trăiesc eu. Nu cred că în Panoplie mai există cineva care să înţeleagă mecanismul scrutinului la fel de amănunţit ca

mine.

— Rămâne totuşi o povară grea pentru o singură persoană.

— O pot face, sir. În şaizeci de ore sau mai puţin dacă lucrurile merg bine, cazul poate să fie de domeniul trecutului.

Crissel şi Gaffney schimbară priviri.

— Ar fi bine să-l putem clasa, rosti încet Crissel. Iar dacă Ng crede că poate face totul de una singură… nu va avea impact asupra activităţilor noastre curente.

— Eu sunt totuşi de părere că ar trebui să aşteptăm, zise Baudry.

— Nu ştim cât va dura criza cu Ultranauţii, spuse Crissel. Este posibil să stingem incendii şi peste o lună. Nu putem lăsa nerezolvată până atunci breşa asta de securitate – se apropie scrutine esenţiale şi aparatura trebuie să fie în stare optimă.

— Dacă va avea necazuri, insistă Baudry, nu ne vom putea dispensa de o Echipă Tehnică Grea, care s-o ajute.

— Nu voi avea necazuri, replică Thalia.

Baudry nu păru impresionată.

— Eşti spectaculos de sigură pe tine. Nicio actualizare a unui nucleu de scrutin nu înseamnă *rutină,* Ng. Trebuie să deconectezi abstracţia locală, iar dacă n-o poţi repune în funcţiune, vei avea de-a face cu o gloată răsculată. În situaţia aceea un şficbici nu va conta prea mult.

— Promit că nu vor fi dificultăţi de natură tehnică. Cu excepţia câtorva seniori de habitat, altcineva nici măcar nu trebuie să ştie că am sosit acolo.

— De vorbit vorbeşti bine, spuse Gaffney pe tonul cuiva care n-are chef de contraziceri. O parte din mine spune să amânăm asta până îi putem acorda întreaga noastră atenţie. Altă parte spune ce dracu’, dacă Ng crede c-o poate face fără ajutor…

— Pot, sir, încuviinţă Thalia.

— Poate că ar trebui s-o anunţăm şi pe Jane, rosti Crissel.

— Prefectul-suprem a cerut în mod explicit să nu fie

deranjat cu probleme de proceduri minore, zise Baudry. Aşa cum a subliniat foarte clar, nu se poate aştepta din partea ei să se concentreze asupra unui număr atât de mare de cazuri.

Gaffney făcu o grimasă, chinuit de indecizie.

— Şaizeci de ore, zici?

— Începând din clipa aceasta, sir. Pot să plec imediat spre New Seattle-Tacoma. Thalia indică din bărbie spre linia roşie de laser care prezenta traiectoria. Conjuncţia este favorabilă. Alocaţi-mi un cuter şi în două ore pot fi înăuntrul lui Sea-Tac.

— Bine, aprobă Gaffney. Ne vom dispensa de un cuter pentru tine. Dar fără armament sau blindaj greu.

— Nu vă voi înşela aşteptările, spuse Thalia.

— Înţeleg că vei avea nevoie de coduri de unică folosinţă pentru accesul la nucleu?

— Numai pentru cele patru, sir. În majoritate, activitatea mea n-ar trebui să necesite modificări la nivel profund, aşa încât ar trebui să mă pot descurca în ferestrele de şase sute de secunde.

— O să-i cer atunci lui Vantrollier să ţi le dea. Gaffney îi aruncă o privire de avertisment. Eşti bună, Ng. Niciunul dintre noi nu are nevoie să se lase convins în privinţa asta. Dar asta nu înseamnă că te vom privi cu înţelegere dacă lucrurile vor merge prost. Depinde doar de tine acum. N-o da în bară.

— N-o s-o fac, sir.

— Bine. Atunci pleacă şi actualizează nucleele acelea.

CAPITOLUL 8

Galeria ceasurilor acoperea doi pereţi lungi; fiecare mecanism era închis într-o firidă etanşată cu sticlă, alături de o plăcuţă neagră care consemna data şi locul construirii obiectului, alături de orice alte observaţii semnificative. Ca de obicei, Dreyfus nu intenţiona să se oprească în drumul său către sanctuarul Laboratorului Somnului al doctorului Demikhov, totuşi ceva îl determina întotdeauna să se oprească, să aleagă un ceas şi să-şi utilizeze privilegiul Furnicar ca să deschidă firida, să scoată blestemăţia şi s-o ţină în mâini. De data aceasta alese un ceas despre care nu credea să-l mai fi examinat până atunci, negru şi îndeajuns de lipsit de ornamente pentru a-i fi scăpat curiozităţii în ocazii anterioare.

Îl putea auzi ticăind înapoia sticlei. Fusese întors probabil de unul dintre tehnicienii lui Demikhov.

Citi plăcuţa:

Ceasul nr. 115

Locul şi data găsirii: Laboratorul pentru Studii Cognitive, ISGA, 13:54, 17:03:15 Ora Standard Yellowstone.

Găsit de: Valery Chapelon.

Durata construcţiei: necunoscută.

Materiale primare: aliaje comune de fier.

Originea materialelor de bază: necunoscută.

Mişcarea: balansier cu ancoră.

Observaţii: microscopia electronică dezvăluie configuraţii fractale la scară atomică în arcul drept superior. Natura configuraţiei fractale obscură, dar poate repeta detaliul vizibil pe articulaţia pendulului ceasului nr. 341.

Stare: funcţional.
Bombe cunoscute: niciuna.
Victime asociate: niciuna.
Nivel de risc estimat: redus.

Dreyfus deschise capacul de sticlă. Ticăitul se auzi mai tare. Bărbatul introduse mâinile înăuntru, de o parte şi de cealaltă a carcasei din metal negru, şi ridică ceasul, ţinându-l de bază, până la nivelul ochilor. Ca toate celelalte, era surprinzător de greu, înţesat de mecanisme, însă în cazul acesta nu trebuia să fii atent la dantela delicată a frunzuliţelor aurii ori la muchiile ascuţite ca lama. Ceasul avea un aspect grosolan, cu totul diferit de complexitatea şi precizia mecanismului dinăuntru. Cadranul nu era protejat de sticlă. Limbile erau fire zbârcite de metal bătut, iar orele erau însemnate prin ştuţuri lipite neregulat.

Dreyfus detesta să ţină în mână oricare dintre ceasuri, totuşi, de câte ori făcea pelerinajul la Laboratorul Somnului, constata că nu se putea împotrivi tentaţiei. Modelele scarabeului din laboratorul lui Demikhov erau precise, însă numai Jane Aumonier putea să atingă scarabeul de pe ceafa ei. Ceasurile – toate cele patru sute nouăsprezece – constituiau singura legătură tangibilă cu entitatea însăşi.

Prefectul se întrebase de mult dacă în ele nu exista un mesaj. În decursul lungii sale perioade de încarcerare în ISGA, ceasurile pe care le construise căpătaseră un grad mai mare de sofisticare şi ingeniozitate. Cei care studiaseră entitatea presupuseseră că ea învăţa din fiecare, inventând şi inovând pe măsură ce progresa.

Teoria respectivă era considerată acum incorectă. Analiza detaliilor microscopice gravate pe angrenajul principal al ceasornicului nr. 35 a dovedit că anticipa rafinamente – un regulator lamelar elegant şi pendul gridiron – încorporate în serie abia la ceasul nr. 388. Întrucât entităţii i se interzisese accesul la artefactele sale de îndată ce erau descoperite, exista o singură concluzie posibilă: Ceasornicarul ştiuse dintotdeauna ce făcea.

Ceea ce însemna că îşi putuse plănui cu uşurinţă valul de ucideri, pe când cercetătorii crezuseră că aveau de-a face cu ceva inocent şi sincer ca un copil, care nu dorea decât să i se îngăduie să construiască ceasuri.

Ceea ce însemna, în continuare, că în oricare dintre ceasuri putea exista un mesaj care încă nu fusese descifrat: care vorbea despre intenţiile Ceasornicarului pentru femeia care petrecuse cel mai mult timp cu el, care crezuse că-l ştia cel mai bine dintre toţi. Oare o urâse pe ea mai mult decât pe toţi ceilalţi?

Dreyfus nu ştia, dar spera că într-o bună zi un ceas i-ar putea dezvălui ceva.

Nu însă şi astăzi.

Puse cu grijă ceasul nr. 115 la locul său, apoi etanşă fereastra. În jurul lui ticăiturile celorlalte ornice deveniră mai insistente, tic-tacurile sincronizându-se şi defazandu-se cu ritmuri subtile, până ce zgomotul terorizant îl sili să înainteze în Laboratorul Somnului.

Timp de unsprezece ani, departamentul lui Demikhov nu avusese altă preocupare decât înlăturarea scarabeului. Fiecare centimetru pătrat din Laboratorul Somnului de după galeria ceasurilor (care oferea în sine o imagine despre mentalitatea Ceasornicarului) era dovada efortului aceluia: pereţii şi paravanele despărţitoare erau acoperite cu scheme şi secţiuni ale scarabeului şi ale gazdei sale, mâzgălite de unsprezece ani de notiţe şi comentarii scrise de mână. Craniul şi gâtul Janei Aumonier fuseseră scanate din toate unghiurile posibile, utilizând dispozitive suficient de puternice pentru a funcţiona de la peste şapte metri distanţă şi a detalia totuşi structura nervoasă şi circulatorie. Sondele metalice pe care scarabeul le introdusese în şira spinării femeii erau vizibile în multiple secţiuni transversale, la grade diferite de pătrundere structurală. Corpul principal al scarabeului fixat de gâtul ei fusese supus aceleiaşi varietăţi de moduri de analiză. Detaliile interioare se distingeau în straturi pastelate transparente suprapuse.

Dreyfus atinse câteva display-uri, declanşând animaţii,

simulări ale unor planuri de încercări de salvare, care fuseseră considerate nesatisfăcătoare. Bărbatul auzise estimări demne de încredere potrivit cărora mecanismul scarabeului ar fi necesitat sub şase zecimi de secundă pentru a o ucide pe Aumonier, ceea ce însemna că dacă ar fi putut aduce o maşinărie înăuntru şi dezarma scarabeul în mai puţin de jumătate de secundă, ar fi putut avea o speranţă s-o salveze. Prefectul nu invidia însă persoana care ar fi trebuit să ia decizia respectivă la momentul tentativei. Nu avea să fie Aumonier: aceea era o responsabilitate de la care ea abdicase de mult.

Se opri lângă un banc de lucru şi ridică o machetă a scarabeului realizată din plastic fumuriu translucid. Existau zeci de machete similare împrăştiate pe bancuri în diverse etape de demontare. Difereau ca detalii interne, în funcţie de modul cum fuseseră interpretate scanările. Strategii de salvare atârnau de nuanţe infinit de subtile de analiză. La un moment dat echipa lui Demikhov fusese alcătuită din grupuri diferite ce urmau planuri radical opuse. Nu numai o dată fuseseră gata să se ia la bătaie în privinţa cursului corect de acţiune. Dreyfus se gândea la călugării care se certau în privinţa interpretărilor diferite ale scripturilor. Doar prezenţa discretă a lui Demikhov oprea întreaga operaţiune să colapseze în acrimonie. El făcea asta de unsprezece ani, fără recompense vizibile.

Acum se afla la muncă, aplecat peste un banc într-o discuţie şoptită cu trei dintre membrii echipei sale. Unelte şi componente de scarabeu acopereau suprafaţa de lucru. Modelul anatomic al unui craniu – construit din piese din sticlă detaşabile – îşi expunea structura gâtului şi a coloanei vertebrale. Indicatori luminoşi evidenţiau zonele vulnerabile.

Probabil că Demikhov auzise apropierea lui Dreyfus. Îşi scoase ochelarii şi-şi pieptănă cu degetele şuviţe rare de păr de pe frunte. Iluminatul roşiatic discret din Laboratorul Somnului nu contribuia cu nimic pentru a-i ameliora trăsăturile chipului scofâlcit, cu fălcile căzute. Dreyfus

întâlnise rareori pe cineva care să arate la fel de bătrân.

— Salut, Tom, rosti el cu un surâs obosit. Drăguţ din partea ta să treci pe-aici.

Dreyfus îi răspunse la zâmbet.

— Ai vreo noutate pentru mine?

— Nicio strategie nouă, deşi am mai redus două sutimi de secundă din Planul Tangou.

— Bună treabă.

— Nu însă destul de bună pentru ca să intrăm.

— Vă apropiaţi.

— Încet. Teribil de încet.

— Jane este răbdătoare. Ştie ce eforturi depuneţi.

Demikhov privi fix în ochii prefectului, de parcă ar fi căutat un indiciu.

— Ai vorbit recent cu ea. Cum este? Cum se ţine?

— Pe cât de bine poate fi de aşteptat.

— Ţi-a…

— Da, zise Dreyfus. Mi-a spus vestea.

Demikhov ridică o machetă de scarabeu şi-i desfăcu carcasa cenuşie, ceroasă. Componentele din interior străluceau albastru şi violet, evidenţiind circuite de comandă, fire de curent şi procesoare. Introduse un stilus alb în măruntaiele machetei şi atinse un nod complicat de linii violete.

— Asta s-a schimbat. În urmă cu o săptămână în nodul acesta intrau doar trei fire. Acum sunt cinci. Deplasă stilusul spre dreapta. Iar ansamblul acesta mecanic s-a mişcat cu doi centimetri. Mişcarea a fost destul de bruscă. Nu ştim cum să interpretăm niciuna dintre schimbări.

Dreyfus îi privi pe ceilalţi tehnicieni din laborator. Presupuse că erau pe deplin conştienţi de situaţie, altfel Demikhov n-ar fi vorbit atât de deschis.

— Se pregăteşte pentru ceva, spuse el.

— Asta mă tem şi eu.

— După unsprezece ani… de ce tocmai acum?

— Probabil că citeşte nivelurile de stres.

— Aşa mi-a spus şi ea, încuviinţă Dreyfus, totuşi nu este

prima criză din ultimii unsprezece ani.

— Poate că este prima dată când situaţia a fost atât de dificilă. Din păcate, se autoconsolidează. Putem doar să sperăm că modificarea nivelului ei hormonal nu va declanşa altă schimbare.

— Şi dacă o va face?

— Ar putea fi necesar să regândim marja aceea de siguranţă pe care am luat-o în considerare până acum.

— Ai face-o?

— Dacă aş simţi că este pe punctul s-o ucidă.

— Şi până atunci?

— Chestiile uzuale. I-am modificat regimul terapeutic. Mai multe medicamente. Ei nu-i plac, spune că-i slăbesc atenţia. Continuă să şi le administreze singură. Păşim pe o margine foarte îngustă: trebuie să-i anulăm încordarea nervoasă, dar în acelaşi timp nu trebuie s-o adormim.

— Nu vă invidiez.

— Nimeni nu ne invidiază, Tom. De acum ne-am obişnuit cu asta.

— Trebuie să ştii ceva. Lucrurile nu se vor uşura defel pentru Jane în viitorul apropiat. Eu lucrez la un caz care s-ar putea să stârnească necazuri. Jane mi-a dat undă verde să-mi urmez investigaţia, indiferent unde ar ajunge.

— Asta ţi-e de altfel meseria.

— Continuă să mă îngrijoreze felul cum va lua ea lucrurile dacă se va înrăutăţi criza.

— N-o să se retragă, dacă asta te întrebi, spuse Demikhov. Am discutat problema de un milion de ori.

— Nu m-aş aştepta să-şi dea demisia. În clipa de faţă, munca este singurul lucru care o ţine cu mintea întreagă.

***

Dreyfus se aşează la măsuţa lui joasă şi neagră şi sorbi ceai reîncălzit. Peretele din faţa lui, pe care obişnuia să-şi afişeze mozaicul de feţe, arăta acum o singură imagine: sculptura din rocă pe care o găsise cu Sparver în ruina

incinerată a lui Ruskin-Sartorious. Criminaliştii o remorcaseră la Panoplie şi o scanaseră cu rezoluţie la nivel de micron. O reţea-plasă de neon roşu accentua structura tridimensională care altfel ar fi fost dificil de distins.

— Ceva îmi scapă, spuse Sparver, care stătea lângă el la măsuţă. Avem făptaşii, indiferent ce ar fi vrut Dravidian să ne determine să credem. Avem motivul şi arma. De ce insistăm asupra artei?

— Ceva din ea mă frământă de când am văzut-o prima dată. Tu nu simţi la fel?

— Nu mi-aş atârna-o pe perete. Dincolo de asta – nu-i decât un chip.

— Este chipul cuiva care suferă. Este chipul cuiva care priveşte în infern şi ştie că se îndreaptă într-acolo. Mai mult decât atât, am impresia că-l cunosc.

— Eu nu văd decât un simplu chip. Sigur că da, nu-i cel mai voios pe care l-am văzut vreodată, totuşi…

— Ceea ce mă deranjează, rosti Dreyfus ignorându-l pe Sparver, este că ne uităm în mod clar la opera unui artist major, care-şi stăpâneşte pe deplin meşteşugul. Dar de ce n-am auzit până acum despre Delphine Ruskin-Sartorious?

— Poate că pur şi simplu n-ai fost atent…

— Asta mă întrebam. Totuşi când am căutat precedenţe despre Delphine, n-am obţinut decât returnări răzleţe. De peste douăzeci de ani a contribuit cu diverse lucrări pentru expoziţii, dar în majoritatea timpului respectiv nu se poate vorbi despre un succes măsurabil.

— Şi în ultima vreme?

— Se pare că a început să-şi ia zborul.

— Pentru că oamenii au aflat ce făcea sau pentru că a devenit mai iscusită în ceea ce face?

— Asta-i o întrebare bună, încuviinţă Dreyfus. M-am uitat la unele lucrări vechi de-ale ei. Există similitudini cu sculptura neterminată, dar în acelaşi timp lipseşte ceva. Delphine a fost mereu desăvârşită din punct de vedere tehnic, însă n-am simţit vreo conexiune emoţională cu operele mai vechi. Aş fi etichetat-o ca altă postmuritoare

bogată, care dispune de prea mult timp liber, convinsă că lumea îi datorează faimă pe lângă tot ceea ce i-a dat deja.

— Ai spus că acel chip ţi se părea cunoscut.

— Aşa este, dar criminaliştii n-au făcut nicio conexiune, iar când am rulat sculptura prin Turbinele de Căutare, n-am obţinut nimic. Nu cred însă că ar trebui să fiu surprins, ţinând seama de maniera stilizată în care e redat.

— Aşadar nu te-ai ales cu nimic.

Dreyfus surâse.

— Nu-i chiar aşa. Vernon mi-a spus ceva.

— Vernon? repetă Sparver.

— Peţitorul Delphinei, Vernon Tregent, una dintre cele trei recuperabile stabile. El mi-a spus că lucrarea făcuse parte din seria „Lascaille”. Numele însemna ceva pentru mine, dar nu-l puteam plasa exact.

— Aşa că l-ai rulat prin Turbine.

— N-a fost nevoie. Pur şi simplu, vorbind acum cu tine, ştiu unde am mai auzit numele acesta.

Şi era adevărat. De câte ori repeta cuvântul în minte, vedea o beznă mai presus de înţelegere, un perete negru lipsit de stele mai profund decât spaţiul cosmic în sine. Vedea întuneric şi ceva care cădea prin întunericul acela, ca o petală albă care plutea în jos într-un ocean de cerneală neagră şi pură.

— Vrei să mă scapi odată pentru totdeauna de suferinţă? întrebă Sparver.

— Linţoliul lui Lascaille, răspunse Dreyfus de parcă nu trebuia să spună nimic mai mult.

***

Când sosi apelul, Thalia revedea fişierul rezumativ despre Caruselul Noul Seattle-Tacoma. Ridică ochii de la compad şi materializă chipul şefului ei. Prin uşoara opacitate a display-ului se întrevedeau habitate ce se mişcau lent, vaste şi imperioase ca nişte aisberguri.

— Sper că nu întrerup nimic, rosti Dreyfus.

Thalia încercă să nu pară tulburată.

— Câtuşi de puţin, sir.

— Nu m-a anunţat nimeni că ai plecat din Panoplie.

— Situaţia s-a precipitat destul de neaşteptat, sir. Am peticul software pentru breşa de securitate care i-a permis lui Caitlin Perigal să influenţeze rezultatele şi-l voi testa înainte să-l implementez live în toate cele zece mii.

— Bun. Va fi o durere de cap mai puţin. Cine-i cu tine?

— Nimeni, sir. O să rezolv actualizările iniţiale pe cont propriu.

Ceva zvâcni în colţul ochiului lui drept, cel leneş.

— Câte o să faci?

— Patru, sir, încheind cu Casa Aubusson. Le-am spus prefecţilor-seniori că pot finaliza actualizările în şaizeci de ore, dar am fost prudentă în mod deliberat. Dacă totul merge bine, ar trebui să termin mult mai repede.

— Thalia, nu-mi place ideea de a te ocupa singură de cazul ăsta.

— Sunt perfect capabilă s-o fac, sir. Altă pereche de mâini n-ar face decât să mă încetinească.

— Nu asta-i problema. Problema este că unul dintre adjuncţii mei pleacă din Panoplie fără susţinere.

— Nu merg acolo ca să iniţiez o restricţionare, sir. Nimeni nu va declanşa un conflict.

— Popularitatea nu ne va creşte doar pentru că nu impunem restricţionări. Cetăţenii trec de la detestarea şi teama de noi la o toleranţă rezervată. Mai bine de atât nu vom putea obţine.

— Fac asta de cinci ani, sir.

— Dar n-ai fost niciodată singură.

— În Solipsistul Bezile am fost singură vreme de opt luni.

— Însă nu te-a remarcat nimeni. De aceea i se spune Solipsistul Bezile.

— Sir, trebuie să dovedesc că pot face faţă pe cont propriu unei misiuni dificile. Aceasta este şansa mea. Dacă însă credeţi cu adevărat că ar trebui să revin în Panoplie…

— Bineînţeles că nu cred aşa ceva, acum după ce ai

pornit. Sunt totuşi iritat. Ar fi trebuit să mă fi informat mai întâi pe mine.

Thalia îşi înclină capul pe un umăr.

— M-aţi fi lăsat să plec singură?

— Probabil că nu. Nu arunc active în medii de risc fără să mă asigur al naibii de bine că sunt protejate.

— Atunci ştiţi de ce am plecat fără să vă anunţ.

Văzu cum ceva din expresia bărbatului cedează, ca şi cum ar fi recunoscut că aceea era o luptă pe care nu putea spera s-o câştige. O alesese pe Thalia pentru inteligenţă şi pentru independenţă în gândire. Nu putea fi surprins că ea începea să-şi roadă lesa.

— Promite-mi un singur lucru, zise Dreyfus. În clipa în care se întâmplă ceva care nu-ţi place… dai semn, ai înţeles?

— Sir, Baudry a spus că nu-şi vor putea permite să se dispenseze de o forţă de intervenţie dacă voi avea necazuri.

— Nu contează ce a spus Baudry. Aş găsi o cale de a pune în mişcare întreaga Panoplie dacă aş şti că unul dintre oamenii mei are necazuri.

— O să dau semn, sir.

După încă o clipă, Dreyfus spuse:

— În caz că te-ai întrebat, nu te-am apelat ca să te trag de urechi. Am nevoie de input tehnic.

— Ascult, sir.

— În cazul Casei Perigal, ai putut recupera toate comunicaţiile procesate de nucleu în ultimele o mie de zile, corect?

— Da.

— Am putea proceda în mod similar pentru Bula Ruskin-Sartorious?

— Dacă nivelurile-beta n-au rezistat intacte, nu-mi pun mari speranţe în jurnalele de transmisiuni.

— Asta mă gândisem şi eu. Totuşi un mesaj trebuie să aibă o origine. Asta înseamnă că altcineva ar trebui să aibă ieşirea lui relevantă, undeva în jurnalele sale. Şi dacă a

parcurs mai mult de câteva sute de kilometri prin Inel, probabil că a trecut printr-un router sau distribuitor, poate chiar prin mai multe. Routerele şi distribuitoarele păstrează înregistrări ale întregului trafic de date trecut prin ele.

— Nu însă şi conţinutul detaliat.

— M-aş mulţumi doar cu punctul de origine. Mă poţi ajuta?

Thalia căzu pe gânduri.

— Se poate face, sir, dar voi avea nevoie de acces la o versiune integrală a Planetariului Solid.

— Nava ta poate rula o copie?

— Nu, pentru că este un simplu vehicul de constrângere. Mă tem că va trebui să aşteptaţi să mă întorc.

— Aş fi preferat să nu fi aşteptat.

Thalia se gândi şi mai intens.

— Atunci… va trebui să readuceţi Planetariul la momentul aproximativ al transmisiei, dacă-l cunoaşteţi.

— Cred că-l pot aproxima, încuviinţă Dreyfus.

— Aproximarea trebuie să fie de ordinul minutelor. Aceea este scara temporală la care se autooptimizează reţeaua router. Dacă o puteţi face, trimiteţi-mi un instantaneu al Planetariului. Extrageţi Bula Ruskin-Sartorious şi toate routerele sau distribuitoarele de pe o rază de zece mii de kilometri. O să văd ce pot face.

Dreyfus păru atipic de încântat.

— Mulţumesc, Thalia.

— Nu promit nimic, sir. Este posibil să nu funcţioneze.

— Este o pistă. Întrucât n-am absolut nimic altceva ce să folosesc, o să accept orice mi s-ar oferi.

***

Sparver îşi luă mâncarea de la tejghea şi se duse la o masă goală din apropierea colţului refectoriului. Luminile erau strălucitoare, iar sala cu plafon jos şi curbe line era la fel de animată ca întotdeauna. Un grup de prefecţi de teren tocmai revenise din misiune la bordul unei nave

interplanetare. O sută de cădeţi în uniforme cenuşii se înghesuiau în jurul a trei mese din centru, majoritatea purtând simulacrele de şficbice pe care tocmai le primiseră pentru antrenamentul de bază. Chipurile lor înflăcărate, pline de zel, nu însemnau nimic pentru el. Ocazional, Dreyfus preda cursuri cadeţilor, iar uneori Sparver îi ţinea locul, dar asta se întâmpla atât de rar, încât nu avusese niciodată ocazia de a reţine chipul vreunuia.

Singurul lucru în privinţa căruia nu se îndoia era că toţi îi cunoşteau numele. Le putea simţi căutăturile furişe, când privea prin sală, examinându-i pe ceilalţi meseni. Sparver era cunoscut în toată Panoplia, fiind singurul hiperporc care trecuse de rangul de adjunct II în douăzeci de ani. Cu câţiva ani în urmă în organizaţie mai existase un candidat promiţător, însă murise în timpul unei restricţionări violente. Sparver nu vedea niciun hiperporc printre cădeţi, ceea ce nu-l surprindea. Dreyfus îl acceptase fără întrebări, ba chiar trăsese sfori pentru a-l lua în echipa sa, dar faţă de cei ca el continuau să existe în general neîncredere şi suspiciune. Umanii standard creaseră hiperporcii pentru scopuri distructive şi acum ei trebuia să trăiască cu moştenirea respectivă. Oamenii le dispreţuiau până şi simpla existenţă, deoarece le amintea de înclinaţiile sumbre ale strămoşilor lor.

Începu să-şi mănânce cina, utilizând tacâmurile speciale care se potriveau cel mai bine mâinilor sale.

Simţea priviri în ceafă.

Puse compadul pe masă şi apelă rezultatele privind termenul de căutare pe care-l introdusese în Turbine imediat înainte de a intra în refectoriu. „Linţoliul lui Lascaille”, spusese Dreyfus. Dar ce ştia Sparver – sau chiar Dreyfus – despre Linţolii? Nici mai mult, nici mai puţin decât un cetăţean obişnuit al Inelului Sclipitor.

Compadul îi împrospătă memoria.

Linţoliile erau *obiecte* din spaţiul interstelar aflate la ani-lumină de Yellowstone. Fuseseră găsite în toate direcţiile: sfere negre şi lipsite de lumini, de compoziţie necunoscută,

mai mari decât stelele. Construcţii extraterestre, cel mai probabil; de aceea, ipoteticii lor constructori fuseseră denumiţi Linţolieri. Nimeni însă nu stabilise vreodată contact cu un Linţolier şi nici nu avea cea mai vagă idee despre cum ar fi arătat, dacă nu cumva pieriseră între timp.

Problema ridicată de Linţolii era faptul că nimic din ce fusese trimis spre ele nu mai revenise intact. Sondele automate şi navele de cercetare se întorseseră deformate mai presus de recunoaştere... în cazul când se mai întorseseră. Nu se obţinuseră niciun fel de date utile despre Linţolii. Unicul fapt interesant era că vehiculele cu echipaj reveniseră mai puţin avariate şi mai frecvent decât roboţii. Ceva anume din Linţolii era, dacă nu chiar tolerant faţă de organismele vii, măcar mai puţin dispus să le distrugă complet. În majoritatea cazurilor însă oamenii reveniseră morţi, cu minţile prea dezintegrate chiar şi pentru sondările post-mortem.

Totuşi, ocazional, existaseră şi excepţii.

Linţoliul lui Lascaille, îl informă compadul, îşi căpătase numele de la primul om care se întorsese viu din interiorul său. Philip Lascaille plecase singur, fără autorizaţia staţiei în care lucrase. În ciuda tuturor probabilităţilor, el revenise din Linţoliu cu corpul şi mintea superficial intacte. Nu se putea spune însă că nu plătise un preţ teribil. Lascaille se întorsese mut, fie nedoritor, fie incapabil să vorbească despre experienţa prin care trecuse. Conexiunea lui emoţională cu alţi oameni secătuise, ajungând la nivel autist. Lascaille era privit ca un soi de nebun sfânt, care îşi petrecea timpul schiţând desene complicate cu creta pe plăci de beton. După ce fusese internat în Institutul Sylveste pentru Studiul Linţolierilor, interesul faţă de el se redusese treptat.

Misterul acela era rezolvat, dar numărul întrebărilor pe care le ridica era mai mare decât al răspunsurilor. De ce se orientase Delphine tocmai spre acest subiect la atâtea decenii după întoarcerea lui Lascaille? Şi de ce hotărârea ei de a-l portretiza pe Lascaille dusese la o lucrare cu atâta

rezonanţă emoţională, când creaţiile ei anterioare fuseseră considerate aproape lipsite de sentiment?

În privinţa aceea compadul nu avea nimic de spus.

Sparver îşi văzu în continuare de cină, întrebându-se cât de departe ajunseseră investigaţiile lui Dreyfus.

Încă simţea priviri sfredelindu-i ceafa.

***

— Ai terminat misiunea urgentă care te-a întrerupt data trecută, prefect Dreyfus? întrebă invocaţia de nivel-beta a Delphinei Ruskin-Sartorious.

— Îmi cer scuze, spuse Dreyfus. Apăruse ceva.

— Legat de Bulă?

— Cred că da. Instinctele îi spuneau că Delphine nu trebuia să ştie toate detaliile legate de căpitanul Dravidian. Cazul nu este însă închis deocamdată. Aş dori să discut cu tine mai detaliat despre prăbuşirea înţelegerii cu Ultranauţii.

Delphine ridică o mână şi strecură o şuviţă de păr sub bentiţa pe care o purta pe cap. Era îmbrăcată în aceleaşi haine pe care le purtase la ultima invocare: halat şi pantaloni albi, mânecile suflecate până la coate, pantalonii rulaţi până la genunchi. O dată în plus, Dreyfus fu surprins de culoarea deschisă a ochilor şi de simplitatea de păpuşă a trăsăturilor ei.

— Cât de multe ţi-a spus Vernon? întrebă ea.

— Suficient ca să ştiu că cineva a trimis un mesaj în urma căruia s-a renunţat la oferta lui Dravidian. Aş dori realmente să ştiu cine a fost apelantul misterios.

— Reprezentantul altui grup de Ultranauţi, care dorea să-l submineze pe Dravidian. Mai are vreo importanţă acum?

— Haide să facem o ipoteză, zise Dreyfus. Să presupunem pentru un minut că Dravidian a fost manipulat de cineva, astfel încât să pară că ar fi distrus Bula din răzbunare. Ce motiv ar fi avut altcineva să-i facă vreun rău familiei tale?

Expresia ei deveni bănuitoare.

— Dar *a fost* răzbunare, prefectule. Ce altceva putea să fi fost?

— Nu fac decât să rămân cu mintea deschisă faţă de diverse ipoteze. Tu şi familia ta aveaţi duşmani?

— Asta trebuie să întrebi pe altcineva.

— Te întreb pe tine. Dar Anthony Theobald? El a încrucişat spada cu cineva?

— Anthony Theobald a avut atât prieteni, cât şi rivali, ca toată lumea. Totuşi… duşmani? N-am ştiut să existe vreunul.

— El părăsea frecvent habitatul?

— La răstimpuri, ca să viziteze alt stat ori ca să coboare în Oraşul Abisului. Deplasările lui n-au avut însă niciodată vreun substrat criminal.

— Ce-mi poţi spune despre vizitatori? Aveaţi mulţi?

— În general, ne păstram mai retraşi.

— Deci nu existau vizitatori.

— N-am spus asta. Da, bineînţeles, veneau diverşi oameni. Nu eram pustnici. Anthony Theobald avea oaspeţii lui obişnuiţi; pe mine mă vizitau ocazional critici sau artişti.

— Dar niciunul dintre ei n-ar fi avut vreun motiv presant să te vadă moartă.

— Vorbind strict în numele meu – nu.

— Cum erau musafirii lui Anthony Theobald?

În răspunsul ei se simţi un pâlpâit infim de ezitare.

— Cu nimic neobişnuiţi, prefectule.

Dreyfus încuviinţă din cap, lăsând-o să creadă că era mulţumit de răspuns. Ştia că atinsese ceva, oricât de periferic s-ar fi putut dovedi, dar anii de experienţă îl învăţaseră că ar fi fost contraproductiv să insiste. Delphine avea să oscileze între loialitatea fiicei faţă de Anthony Theobald şi dorinţa de a vedea aplicată justiţia, iar prea multă insistenţă acum din partea lui ar fi putut-o închide definitiv ca într-o carapace.

Trebuia să-i câştige încrederea.

— Ideea este, continuă ea, că de fapt nu mă preocupa

politica din familie sau din Inelul Sclipitor. Aveam… am arta mea. Altceva nu mă interesează.

— Să discutăm atunci despre arta ta. S-ar putea ca un alt artist să fi fost gelos pe succesul tău?

Ea păru stupefiată.

— În aşa măsură încât să omoare nouă sute şaizeci de oameni?

— Nu întotdeauna crimele sunt direct proporţionale cu motivaţia lor.

— Nu mă pot gândi la nimeni care să fi fost aşa. Dacă lucrările mele ar fi fost subiect de conversaţie în societatea Yellowstone, n-am fi negociat cu un trader de mâna a doua ca Dravidian.

Dreyfus îşi muşcă limba, păstrându-şi cu fermitate chipul inexpresiv de anchetator.

— Cineva dorea totuşi să vă omoare pe toţi, iar eu voi dormi mai bine când voi şti motivul.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

— Încă o poţi face. Vreau să-mi spui când a sosit apelul acela.

— În timpul vizitei lui Dravidian.

— Ar fi de ajutor dacă ai putea restrânge intervalul temporal.

Nivelul-beta închise ochii pentru un moment.

— Apelul a sosit la ora paisprezece, douăzeci şi trei de minute şi cincizeci şi una de secunde, Ora Standard Yellowstone.

— Mulţumesc, spuse Dreyfus. Încheiere…, începu el.

— Am terminat? întrebă Delphine, oprindu-l înainte să fi terminat comanda.

— Deocamdată. Dacă voi avea nevoie de altceva de la tine, vei fi prima care va auzi.

— Şi acum mă vei pune la loc în cutie?

— Cam aşa ceva.

— Am crezut că doreşti să discutăm despre artă.

— Am discutat.

— Nu, doar am discutat despre posibilitatea ca arta mea

să fie un factor motivator în crimă. Nu am discutat arta în sine.

Prefectul strânse din umeri, indiferent.

— Putem s-o facem dacă apreciezi că este relevant.

— Tu nu crezi?

— Arta pare să fie un detaliu periferic, cu excepţia cazului în care tu crezi altceva. Tu însăţi ţi-ai exprimat îndoiala că gelozia ar fi putut constitui un factor motivator. Dreyfus făcu o pauză şi reconsideră. Şi pentru că veni vorba, reputaţia îţi era în creştere, nu?

Delphine îl privi acru.

— Te exprimi ca şi cum povestea vieţii mele ar fi deja scrisă, până la ultima notă de subsol.

— Din punctul meu de vedere…

Bărbatul îşi aminti în clipa aceea ce-i spusese Vernon despre convingerea Delphinei despre validitatea simulării nivelului-beta.

— Continuă.

— Lucrurile vor fi diferite. Nu va fi aşa?

— Diferite, dar nu în mod necesar mai rele. Tot n-ai încredere în mine, aşa-i?

— Mă străduiesc pe cât pot, replică Dreyfus.

— La ultima noastră întâlnire, am pus o întrebare.

— Poţi s-o repeţi?

— Te-am întrebat dacă ai pierdut vreodată o persoană iubită.

— Ţi-am răspuns.

— Evaziv. Îl fixă cu o privire insistentă, iscoditoare. Ai pierdut pe cineva, nu-i aşa? Nu doar un coleg sau prieten. Cineva mult mai apropiat.

— Toţi am pierdut pe câte cineva.

— Cine a fost persoana aceea, prefect Dreyfus? Pe cine ai pierdut?

— Spune-mi de ce ai ales să lucrezi seria Lascaille? De ce ţi-a păsat despre ce s-a întâmplat cu un individ pe care nu l-ai cunoscut niciodată?

— Sunt întrebări foarte personale pentru un artist.

— Mă întreb dacă nu ţi-ai făcut duşmani când ai ales tema aceasta.

— Iar eu mă-ntreb de ce ţi se pare atât de dificil să accepţi existenţa mea conştientă. Persoana aceea care a murit… s-a întâmplat ceva care te-a făcut să urăşti nivelurile-beta? Ochii ei scânteiau verde-marin perseverent, oprindu-l să-şi ferească privirea. Cine a fost, prefectule? *Quid pro quo.* Răspunde la întrebarea mea şi voi răspunde la întrebarea ta.

— Delphine, eu am de îndeplinit o misiune. Empatia cu un software nu face parte din misiunea respectivă.

— Îmi pare rău că simţi aşa.

— Nu, răspunse Dreyfus simţind că-i plesneşte ceva din interior, nu „îţi pare rău”. A-ţi „părea rău” implică prezenţa unei minţi gânditoare, a unei voinţe conştiente care să fie capabilă să simtă emoţia numită „regret”. Tu spui că-ţi pare rău, fiindcă aşa ar fi spus Delphine cea vie în circumstanţe similare. Dar nu înseamnă că simţi regret.

— Tu chiar crezi că nu sunt vie, în niciun sens al termenului.

— Mă tem că nu.

Delphine încuviinţă nepăsător din cap.

— Atunci de ce simţi nevoia să vii cu argumente?

Dreyfus căută un răspuns automat, însă nu-l găsi. Tăcerea se prelungi, cu Delphine privindu-l cu o expresie între amuzament şi milă. El încremeni invocaţia şi rămase privind spaţiul gol pe care-l ocupase femeia.

Nu femeia, se corectă el. Simularea.

***

— Alo? strigă Thalia în bezna umedă care năştea ecouri. Sunt prefect-adjunctul de teren Ng! Este cineva aici?

Niciun răspuns. Thalia se opri şi puse jos cilindrul greu pe care-l purtase în mâna stângă. Atinse cu palma dreaptă mânerul şficbiciului, apoi se mustră pentru neliniştea de care dădea dovadă. Dădu drumul armei, puse ochelarii şi

tastă amplificarea imaginii. Întunericul din incintă se diminuă, dezvăluind o uşă într-un perete. Thalia atinse din nou ochelarii, dar suprapunerea entoptică nu schimbă nimic. Dacă un cetăţean al habitatului ar fi stat în locul Thaliei cu ţeasta ticsită de implanturi pentru modificări senzoriale, ar fi văzut aceiaşi pereţi lipsiţi de strălucire.

— Înaintez în habitat, raportă Thalia spre cuter. Deocamdată nu sunt tocmai entuziasmată de comitetul de primire.

Ridică cilindrul cu echipament în mâna dreaptă. Prudenţa prevală, iar acum optă să elibereze şficbiciul.

— Porneşte înaintea mea în postura defensivă unu, îi comandă înainte de a-i da drumul.

Cu ochiul roşu-strălucitor, şficbiciul înclină o dată din mâner pentru a arăta că-i înţelesese ordinul şi-l aplica. După aceea şerpui înainte, lunecând pe sol pe vârful bobinat al filamentului său, precum crochiul unei cobre.

Uşa ducea într-un tunel umed cu podeaua crăpată. Undeva în faţă, tunelul începea să se curbeze. Şficbiciul înainta în acelaşi mod şerpuit, iar lumina roşie a ochiului său de scanare se reflecta din suprafeţele jilave. Thalia îl urmă prin tunel, care coti lin, până se lărgi într-un mall slab iluminat. Curbura habitatului era evidentă în panta lină mereu ascendentă a podelei, care se ridica înaintea femeii până era ascunsă de plafonul care se arcuia în mod similar. Unica iluminare provenea de la razele solare ce se strecurau prin imensele ferestre-fante situate de ambele părţi, ale căror panouri din sticlă îi confereau luminii o nuanţă sepia prin crusta groasă de praf şi mucegai. Deasupra Thaliei se ridicau o mulţime de niveluri ce găzduiseră cândva magazine, buticuri şi restaurante, întrerupte doar de ferestre. Poduri şi rampe, unele încovoiate sau rupte, traversau spaţiul dintre cei doi pereţi. Vitrine din sticlă erau sparte sau acoperite cu diverse forme de mucegai sau infestări ce păreau de natură vegetală. În unele magazine se zăreau chiar produse nevândute, pe care pânzele de păianjeni le ocultaseră aproape complet.

Thaliei nu-i plăcu deloc locul acela. Fu fericită când găsi alt tunel, care ieşea din mall. Şficbiciul luneca înaintea ei, iar vârful lui bobinat şuiera ritmic pe pardoseală.

Fără niciun avertisment, dispăru.

După o clipă, Thalia auzi sunetul a două bucăţi de metal lovite laolaltă. Înaintă precaut şi văzu şficbiciul înfăşurat în jurul formei imobile a unui robot, care se răsturnase într-o parte, învârtind inutil rotilele îmbrăcate în cauciuc. Femeia se apropie şi lăsă cilindrul din mână. Examină maşinăria căzută, căutând arme, dar nu văzu niciun semn că ar fi fost altceva decât un servitor de scop general, cu design vechi.

— Eliberează-l, ordonă ea.

Şficbiciul se descolăci şi se retrase de lângă robot, fără a-şi înceta însă supravegherea. Încetişor, robotul extinse membre telescopice pentru a se îndrepta. Un pilon îngust se ridică din baza cu rotile, iar articulaţii şi senzori înmugurira din el sub unghiuri bizare, asimetrice.

— Sunt prefect-adjunctul de teren Thalia Ng din Panoplie, rosti ea. Identifică-ţi originea.

Vocea robotului era deconcertant de profundă şi empatică.

— Bun venit în Caruselul Noul Seattle-Tacoma, prefect-adjunct de teren Ng. Sper că ai avut o călătorie plăcută. Îmi cer scuze pentru întârziere. Am fost însărcinat să te escortez la nucleul participativ.

— Speram să stau de vorbă cu cetăţeanul Orson Newkirk.

— Orson Newkirk se află în nucleul participativ. Să te ajut cu bagajele?

— Mă pot descurca, clătină Thalia din cap.

— Foarte bine, prefect-adjunct de teren Ng. Urmează-mă, te rog.

— Unde sunt oamenii? Mă aşteptasem la o populaţie de 1,3 milioane.

— Populaţia actuală este de un milion două sute şaptezeci şi patru de mii şase sute optsprezece oameni. Toţi se află în nucleul participativ.

— Repeţi întruna expresia asta – ce este un „nucleu

participativ”?

— Urmează-mă, te rog.

Robotul se răsuci, scârţâind din rotile pe podeaua umedă, şi porni agale pe coridor, lăsând în urmă un iz de izolaţie electrică arsă.

***

De la şapte metri şi jumătate depărtare, Jane Aumonier surâse încordat.

— Tom, eşti ca un câine cu un os în bot. Nu totul din viaţă înseamnă conspiraţie. Uneori oamenii înnebunesc şi întreprind acţiuni stupide şi iraţionale.

— Dravidian nu mi s-a părut nici nebun, nici iraţional.

— Atunci un membru al echipajului său.

— Care a acţionat conform planului. Care a urmat un scenariu pentru ca atacul să pară o reacţie de furie de moment, când de fapt fusese stabilit cu mult înainte ca Dravidian s-o fi întâlnit măcar pe Delphine.

— Chiar crezi asta?

Dreyfus tocmai rulase Planetariul Solid în camera sa. Reprodusese configuraţia Inelului Sclipitor la momentul când Delphine Ruskin-Sartorious spusese că primise apelul. Datele se aflau deja în cuterul Thaliei, aşteptând-o pe adjuncta lui să le proceseze după ce-şi termina actualizarea curentă.

— În trecut te-ai încrezut mereu în instinctele mele, rosti Dreyfus. Acum ele îmi spun că aici se petrece ceva ce noi n-ar fi trebuit să băgăm de seamă.

— Ai stat de vorbă cu simulările beta?

— Niciuna n-are vreo idee despre cine i-ar fi putut face aşa ceva familiei.

— Prin urmare n-ai niciun indiciu asupra posibilului motiv?

— Nu încă. Îţi spun însă ceva: dacă doreşti să faci rău unei singure familii, există destule arme de asasinare capabile să nu lase urme pentru criminalişti.

— De acord…, spuse Aumonier şi tonul ei neutru îl anunţă că-şi continua discuţia cu el doar de dragul argumentaţiei.

— Dar cei care au făcut asta n-au dorit să omoare numai familia, ci i-au ucis pe toţi locuitorii habitatului, după care au distrus şi habitatul.

— Poate că nu aveau acces la arme de asasinare.

Dreyfus afişă o expresie de scepticism.

— În acelaşi timp însă au dispus de mijloacele pentru a se infiltra la bordul unei nave a Ultranauţilor şi pentru a-i comanda propulsia Agregată.

— Nu sunt sigură care-i direcţia spre care te îndrepţi, Tom.

— Vreau să spun că le-ar fi fost mai greu să-l folosească pe Dravidian decât să obţină oricâte arme de asasinare. Ceea ce înseamnă că au avut realmente nevoie de nava aceea. Au utilizat-o cu un scop. Uciderea familiei nu era îndeajuns. Cetăţenii trebuia incineraţi şi toate urmele lor trebuia şterse din existenţă. Cu excepţia unei torpile cu focos în fază de spumă sau a unei nucleare, cum altfel să faci asta, decât cu o propulsie Agregată?

— Cazul tot nu mi se pare convingător, zise Aumonier.

— Nava le oferea cel puţin şansa de a pune atacul în seama Ultranauţilor, în loc să pară că ar fi fost acţiunea altui habitat. Cred totuşi că Dravidian şi echipajul lui au fost nevinovaţi.

Aumonier se uită obosită la peretele de display-uri care-i solicitau atenţia. Chiar şi dintr-o privire, Dreyfus putea să vadă că aproape toate se refereau la eforturile ei de a limita criza ce escalada între Inelul Sclipitor şi Ultranauţi. Ecranele ocoleau încăperea de la un pol la celălalt şi presiunea lor combinată apăsa din toate direcţiile ca ţepii ucigaşi ai unei Fecioare de Fier.

— Dacă aş avea dovada, spuse ea, dacă aş putea demonstra că Ultranauţii au fost nevinovaţi, tensiunea s-ar destinde considerabil, în mod evident.

— Thalia Ng mă ajută să găsesc apelul în urma căruia s-

au oprit negocierile cu Dravidian.

Femeia îl privi întrebător.

— Crezusem că Ng este plecată într-o misiune de teren. Actualizarea nucleelor de scrutin, nu? Vantrollier mi-a cerut să aprob scoaterea codurilor de unică folosinţă.

— Da, Thalia este plecată, dar între actualizări mă ajută şi pe mine.

Aumonier încuviinţă aprobator.

— Este o adjunctă bună.

— Nu folosesc alţii.

— Iar eu nu folosesc alt prefect de teren. Vreau să înţelegi că eşti apreciat indiferent cât de… frustrant îţi poţi considera, ocazional, rangul.

— Sunt perfect mulţumit de rolul meu în organizaţie.

— Mă bucur că simţi aşa.

Urmă o tăcere.

— Spune-mi ceva, Jane. Dacă tot am început conversaţia asta…

— Dă-i drumul, întreabă.

— Vreau să-mi răspunzi cinstit. O să zgândăresc pe sub nişte bolovani şi s-ar putea ca pe acolo să găsesc chestii care să muşte. Trebuie să fiu sigur că dispun de încrederea ta totală când voi începe să-mi fac treaba.

— O ai. Necondiţionat.

— Atunci n-am niciun motiv să cred că te-aş fi putut dezamăgi sau că aş fi avut rezultate profesionale necorespunzătoare?

— De ce ai simţi asta?

— Îmi dau seama că mă bucur de încrederea ta. Apreciez că mi-ai oferit autorizaţia Furnicar, ceea ce-mi dă dreptul să stau alături de prefecţii-seniori. Totuşi, după atâţia ani, continui să fiu prefect de teren.

— Nu-i nicio ruşine în asta.

— Ştiu.

— Dacă n-ar fi fost… chestia de pe gâtul meu, poate că şi eu aş fi fost tot pe teren.

— Nu-i foarte probabil. Ai fi fost promovată de la munca

de teren, indiferent dacă ţi-ar fi plăcut sau nu. Te-ar fi ţinut oricum înăuntrul Panopliei, acolo unde poţi fi de cel mai mare folos pentru organizaţie.

— Şi dacă i-aş fi refuzat?

— Ţi-ar fi mulţumit pentru opinia ta şi te-ar fi ignorat oricum. Oamenii sunt promovaţi de la munca de teren cât timp se numără încă printre cei mai buni. Aşa merg lucrurile.

— Şi dacă ţi-aş spune că am considerat că modul cel mai bun în care tu să serveşti Panoplia ar fi de a rămâne prefect de teren?

— Am început să-mbătrânesc şi să obosesc, Jane. Am început să fac greşeli.

— Niciuna care să fi ajuns la urechile mele. Femeia schimbă brusc tonul, vorbindu-i apăsat, de parcă până atunci îi făcuse jocul, dar acum era momentul să explice regulile: Tom, ascultă-mă! Nu vreau să mai aud despre subiectul ăsta. Eşti cel mai bun pe care-l avem. N-aş spune cuvintele astea dacă n-aş crede în ele.

— Atunci dispun de încrederea ta totală?

— Ţi-am spus-o deja. Începe şi zgândăreşte pe sub câţi bolovani vrei. Te voi susţine în tot ce faci.

CAPITOLUL 9

În faţa ei, şficbiciul era o virgulă neagră şi nervoasă pe fundalul unei străluciri roşii care se înteţea. Servitorul de escortă se defectase, dar îi dăduse Thaliei instrucţiuni clare despre locul unde trebuia să ajungă. Acum femeia iuţi pasul, cu cilindrul atârnându-i greu la încheietură, până ieşi într-un spaţiu uriaş similar unei arene. Părea să fi ajuns pe un balcon cu balustradă; peretele opus se găsea la minimum o sută de metri depărtare şi era împărţit în nenumărate partiţii aidoma unor casete, stivuite pe multe niveluri. Lumina sângerie era însă prea slabă pentru ca Thalia să distingă mai mult de atât. Deasupra nu exista decât beznă neagră ca tuşul, care nu oferea nicio idee asupra înălţimii plafonului.

Şficbiciul pocni agitat de jur împrejur, evaluând spaţiul nou în care se afla.

— Uşor, şopti ea. Menţine postura defensivă unu.

În clipa aceea, un glas nou bubui, venind parcă de nicăieri:

— Bun venit, Thalia. Îţi vorbeşte Orson Newkirk. Regret tribulaţiile tale cu servitorul.

Femeia ridică şi ea tonul vocii:

— Nu te pot zări, cetăţene Newkirk.

— Scuzele mele. Este absolut nepoliticos să nu fiu prezent pentru a-mi întâmpina oaspeţii, dar n-am fost decuplat de o vreme şi a apărut o problemă cu o valvă de deconectare. Între timp s-a rezolvat însă. Cobor deja spre tine, în timp ce vorbesc. Ajung imediat.

— „Cobori”? repetă ea, privind în sus.

— Cât de multe ştii despre noi, Thalia? întrebă el cu glas vesel şi jucăuş.

— Ştiu că n-aţi avut necazuri cu Panoplia, oferi femeia un

nonrăspuns despre care spera că-i va masca ignoranţa.

— Asta-i bine. Cel puţin n-ai auzit nimic rău.

Thalia simţea că-i înţepeneşte gâtul.

— Ar fi trebuit să aud?

— Avem şi noi criticii noştri. Oameni care consideră că nivelul de abstracţie pe care-l practicăm este cumva greşit sau imoral.

— Nu mă aflu aici ca să judec. Am venit să instalez un petic software.

Acum putea să distingă ceva: un firicel de lumină care cobora spre ea din bezna de deasupra. Când Orson Newkirk apăru complet în raza vizuală, Thalia văzu că se afla în interiorul unei casete paralelipipedice din sticlă, care se deplasa pe un fir abia vizibil. Caseta nu depăşea în mărime o valiză.

Era un bust, gândi Thalia: un cap de om, jumătate din torsul superior şi *nimic altceva.* Nimic, mai jos de coaste. Nici braţe, nici umeri. Doar capul şi pieptul, cu baza torsului dispărând într-un dispozitiv inelar de susţinere biotică. Un cadru capitonat se ridica înapoia lui, sprijinind torsul, gâtul şi capul.

— Ei spun că nu suntem decât capete, urmă Newkirk guraliv. Nici că se poate greşeală mai mare! Oricine poate să menţină un cap în viaţă, dar fără mediul hormonal al restului corpului, nu capeţi nimic nici pe departe asemănător cu textura bogată a conştiinţei umane. Noi suntem creaturi ale chimiei, nu cablaje. De aceea păstrăm cât mai multe şi în acelaşi timp renunţăm la tot ce nu ne trebuie. Să ştii că eu mai am glande. Glandele reprezintă toată diferenţa. Glandele îl fac pe om.

— *Toate* glandele? întrebă Thalia, privind torsul retezat.

— Componentele pot fi deplasate şi reorientate. Deschide-mă şi vei găsi o utilizare foarte eficientă a spaţiului.

Caseta se opri când capul lui Newkirk ajunse la acelaşi nivel cu cel al Thaliei.

— Nu înţeleg, rosti ea gândindu-se la spaţiile pline de

mucegai şi ecouri pe care le străbătuse deja. De ce v-aţi făcut asta? Nu pentru că n-aţi mai fi avut spaţiu locuibil…

— Nu-i vorba de spaţiu, ci de resurse.

Newkirk îi zâmbi. Avea chipul unui tânăr deloc neatrăgător dacă ignorai restul. Ochii erau globuri albe, pe care nu exista decât punctul minuscul al unei pupile. Îi tremurau constant, cu mişcarea coordonată REM a cuiva aflat în somn profund.

— „Resurse”?

— Fondurile trebuie utilizate în modul cel mai eficient cu putinţă. În Sea-Tac trăiesc peste un milion de oameni. Dacă fiecare dintre ei ar avea cererea masă-energie a unui om adult, am cheltui atât de mult pentru a-i hrăni pe toţi, încât nu ne-ar mai rămâne niciun bănuţ pentru lăţimea de bandă.

— „Lăţimea de bandă”? repetă Thalia, vag conştientă încotro se îndrepta.

— Pentru abstracţie, bineînţeles, spuse Newkirk, părând surprins că nu era evident.

— Dar nu există nicio abstracţie. Ochelarii mei n-au arătat nimic.

— Asta pentru că te afli în afara nucleului participativ, care este puternic ecranat. Nu irosim nici măcar un watt pentru a difuza abstracţia acolo unde nu este necesară.

Ea îl întrerupse:

— Unde sunt cetăţenii?

— Suntem toţi chiar aici.

Lumini se aprinseră, coborând într-un talaz din punctul de fugă care părea să fie aproape infinit de sus. Thalia văzu nenumărate etaje de compartimente, fiecare conţinând câte o casetă din sticlă identică celei în care se afla Newkirk. Pentru aşa ceva n-ar fi fost loc în habitat, începu ea să gândească, apoi înţelese că privea în lungul uneia dintre spiţele de legătură, tocmai până la butucul aflat în imponderabilitate.

— De ce v-aţi făcut asta?

— Nu este întrebarea corectă. Ar trebui să întrebi de fapt: ce ar trebui să fac ca să mă alătur?

Ea surâse nervos.

— Nu, mulţumesc.

— Nu ştii ce pierzi.

— Poate că nu. Ştiu însă că-mi place destul de mult să am un corp, să fiu în stare să umblu şi să respir.

— Dar nu ştii nimic despre abstracţie. Dacă ai avut vreo experienţă cu ea înainte să fi devenit prefect, trebuie să fie de-acum doar o amintire tot mai ştearsă. Ca o întrezărire a porţilor raiului printr-o spărtură din nori. Înainte ca norii să se închidă la loc.

— Am gustat abstracţia – am avut implanturi înainte de a mă alătura Panopliei.

— Ai gustat-o, da. Însă numai în Sea-Tac ai cunoaşte extazul euforic al imersiunii totale.

Thalia privi în spaţiul deschis, la casetele înşiruite pe peretele opus, la parada nesfârşită de busturi umane.

— Ei sunt altundeva, nu-i aşa? Mintal, vreau să spun. Minţile lor nu sunt defel în Sea-Tac.

— Care ar fi rostul? Oamenii mei sunt unicii cetăţeni reali ai Inelului Sclipitor, singurii care-l locuiesc cu adevărat. Minţile lor sunt acum afară, răspândite în tot volumul de spaţiu din preajma lui Yellowstone, un cor invizibil, care cântă corpul electric, îngeri în arhitectură.

— Au plătit un preţ pentru asta.

— Toţi ar fi dispuşi să plătească un preţ de zece ori mai mare.

— Cred că ar trebui să mă apuc cât mai repede de actualizarea aceea, zise Thalia.

— Nucleul de scrutin se află pe fundul puţului. Urmează pasarela şi te va duce la bază în două rotaţii.

Thalia făcu aşa cum îi spusese Cetăţeanul Newkirk. Când ajunse pe fundul puţului – Newkirk coborâse cu aceeaşi viteză şi rămăsese plutind la doar un metru deasupra podelei –, femeia întinse mâna dreaptă şi chemă şficbiciul, care îi sări în palmă, retrăgându-şi filamentul cu un pocnet supersonic. Thalia îl asigură la centură.

— Îţi voi spune ce trebuie să fac. Voi deschide o fereastră

de acces de zece minute în arhitectura de operare internă a nucleului de scrutin. Atinse uşor cu palma cilindrul pe care-l adusese cu ea. După aceea voi implementa o actualizare minoră de software. Nu va trebui să dezactivez abstracţia mai mult de câteva milisecunde.

Aruncă o privire către peretele de busturi.

— Nici nu-şi vor da seama, aşa-i?

— Câteva milisecunde? Cu totul improbabil. Oricum, stocarea temporară de software din implanturile lor va ascunde orice perturbări.

— Atunci n-am niciun motiv care să mă reţină.

Cilindrul Thaliei se deschise ca o trusă multifuncţională de scule, dezvăluind rackuri de instrumente specializate şi dischete de date codificate colorat. Femeia luă primul dintre cele patru coduri de unică folosinţă şi ridică plăcuţa dreptunghiulară la nivelul ochilor. O apăsă cu degetul şi privi textul care se derulă peste suprafaţa ei.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng. Confirmare prioritate de acces de securitate. Probitate Trei Saxifragă.

— Prioritate confirmată, răspunse dispozitivul dinaintea ei. Prefect-adjunct de teren Thalia Ng, dispui din clipa aceasta de şase sute de secunde de autorizare.

— Prezentare portul de intrare şaisprezece.

Nucleul de scrutin se afundă în podea ca un periscop ce se retrage şi se roti în acelaşi timp în jurul axei. Apăru o fantă iluminată. Thalia extrase din cilindrul ei discheta care conţinea actualizarea de software relevantă. O introduse în fantă şi simţi zvâcnetul liniştitor când pilonul o acceptă. Discheta dispăru în nucleul de scrutin, însoţită de o serie de uruituri şi bufnete slabe.

— Discheta conţine un fişier de date. Ce doreşti să fac cu el, prefect-adjunct de teren Ng?

— Utilizează fişierul pentru a suprascrie conţinutul segmentului de date executabil alfa alfa cinci unu şase. Se întoarse către Newkirk şi şopti: Va dura numai o clipă. Este un fişier run-time, aşa că nu va fi necesară recompilarea stivei principale de operare.

— Nu pot suprascrie conţinutul segmentului de date executabil alfa alfa cinci unu şase, anunţă nucleul.

Thalia simţi o pişcătură de transpiraţie pe frunte.

— Clarificare.

— Operaţiunea solicitată va introduce un conflict de stare terţiară în matricea de memorie virtuală, care adresează imaginea executabilă din segmentul kappa epsilon nouă nouă patru.

— Sunt probleme, prefectule? întrebă încetişor Newkirk.

Thalia îşi şterse fruntea.

— Nimic nerezolvabil. Arhitectura este puţintel mai dificilă decât mă aşteptasem. S-ar putea să fie nevoie să întrerup abstracţia pentru mai mult de câteva milisecunde.

— Ce înseamnă „mai mult”?

— Poate o zecime de secundă.

— *Aşa ceva* nu va trece neobservat.

— Prefect-adjunct de teren Ng, dispui din clipa aceasta de patru sute optzeci de secunde de autorizare.

— Mulţumesc, spuse ea străduindu-se să nu pară alarmată. Evaluează, te rog, următoarele. Suspendare execuţie run-time a tuturor imaginilor dintre segmentele alfa alfa şi kappa epsilon, inclusiv, apoi executare suprascriere segmentul de date solicitată deja. Confirmă că operaţiunea nu va implica o suspendare a accesului la abstracţie mai lungă de o sută de milisecunde…

— Antemenţionatul conflict de stare terţiară va fi rezolvat, dar va apărea un conflict de stare cuaternară.

Thalia blestemă în bărbie. De ce nu verificase arhitectura înainte să fi iniţiat fereastra de acces de unică folosinţă? Ar fi putut afla tot ce avea nevoie fără să fi invocat privilegiile Panopliei.

— Evaluare inversată, rosti ea întrezărind brusc o cale. Ce va fi necesar pentru efectuarea unei instalări curate a noului segment de date.

— Noul segment de date poate fi instalat, însă va necesita reconstituirea completă a tuturor imaginilor run-time din toate segmentele dintre alfa alfa şi kappa epsilon,

inclusiv.

— Statutul abstracţiei pe durata timpului de indisponibilitate?

— Abstracţia va fi complet suspendată în timpul reconstituirii.

— Estimare timp de reconstituire? întrebă Thalia cu gâtul uscat.

— Trei sute patruzeci de secunde, plus-minus zece secunde, pentru un interval de încredere de nouăzeci şi cinci la sută.

— Statutul timpului rămas din fereastra de acces.

— Prefect-adjunct de teren Ng, dispui din clipa aceasta de patru sute şase secunde de autorizare.

Femeia îl privi pe Newkirk, care o studia cu o expresie evident lipsită de amuzament, în măsura în care masca lui ca de ceară era capabilă de expresii.

— Ai auzit ce a spus maşina, rosti Thalia. Veţi pierde abstracţia pentru mai bine de cinci minute. Trebuie să încep reconstituirea în următorul minut, pentru a avea şansa s-o termin înainte de închiderea ferestrei mele.

— Şi dacă nu se reconstituie în acest timp?

— Nucleul va reveni prestabilit la modul de siguranţă. Pentru a-l debloca atunci va fi nevoie de un interval de acces mai mare de şase sute de secunde. Ţinând seama de problemele curente din Panoplie, aţi putea fi întrerupţi câteva zile.

— Pierderea abstracţiei pentru cinci minute ne va costa mult.

— Regret că nu există altă posibilitate, dar trebuie neapărat să încep reconstituirea aceea.

— Atunci fă ce trebuie.

— Doreşti să-i avertizez pe cetăţeni? întrebă Thalia.

— Nu i-ar ajuta. Nu m-ar ajuta de fapt nici pe mine. Glasul lui Newkirk deveni rece. Începe, prefectule. Termină ce ai de făcut.

Thalia încuviinţă şi-i ceru nucleului de scrutin să înceapă reconstituirea.

— Abstracţia va fi întreruptă peste zece secunde, o informă pilonul. Reluarea preconizată peste trei sute patruzeci de secunde.

— Durata rămasă din fereastră.

— Fereastra de acces se va închide peste trei sute patruzeci şi patru de secunde.

— Îţi plac situaţiile la limită, comentă Newkirk.

Thalia dădu să răspundă, totuşi chiar în clipa când deschise gura îşi dădu seama că n-ar fi avut rost. Faţa bărbatului încremenise într-o rigiditate de mască, iar ochii nu-i mai tremurau în orbite. Părea mort; mai degrabă devenise bustul mort din piatră cu care semănase tot timpul.

Thalia înţelese că toţi aveau să fie aşa. Toţi cei un milion două sute şaptezeci şi patru de mii şase sute optsprezece oameni din Caruselul Noul Seattle-Tacoma aveau să fie acum într-un limbo, retezaţi de tărâmul realităţii abstracte care însemna pentru ei întreaga lume semnificativă. Uitându-se la Newkirk, ea ştia că în interiorul ţestei sale nu funcţiona niciun fel de conştiinţă. Dacă se putea spune că mintea lui ar fi existat, atunci se găsea cu totul altundeva, bătând la o uşă care avea să rămână ferm închisă încă cinci minute.

Thalia era complet singură într-o incintă care conţinea mai bine de un milion de oameni.

— Actualizare, ceru ea.

— Reconstituirea se desfăşoară conform programului. Timp estimat de reluare a abstracţiei două sute nouăzeci de secunde.

Thalia încleştă pumnii. Aveau să fie cele mai lungi trei minute din viaţa ei.

***

— Îmi cer scuze că te deranjez din nou, zise Dreyfus când copia de nivel-beta a Delphinei Ruskin-Sartorious îşi reluă existenţa în incinta de anchetare, dar ai fi de acord să-mi

mai răspunzi la câteva întrebări?

— Sunt la dispoziţia ta, aşa cum ai subliniat deja în mod apăsat.

Dreyfus surâse scurt.

— Haide să nu înrăutăţim lucrurile mai mult decât este necesar. Poate că nu suntem de acord cu privire la sanctitatea simulării de nivel-beta, însă amândoi suntem de acord că s-a comis un genocid. Am nevoie de ajutorul tău ca să ajung la capătul firului.

Ea îşi ţinea braţele încrucişate în faţă, cu brăţările din argint atârnându-i de pe încheieturi.

— Ceea ce, presupun, ne va readuce la problema artei mele controversate.

— Ceva a înfuriat îndeajuns de mult pe cineva, urmă Dreyfus, pentru a vă distruge habitatul. Este posibil ca arta ta să fi fost un factor.

— Revenim la gelozie.

— M-am întrebat dacă nu poate fi vorba despre mai mult decât atât. Când l-ai ales ca subiect pe Philip Lascaille, este posibil să fi pătruns într-o zonă sensibilă din punct de vedere politic.

— Nu sunt sigură că-nţeleg ce vrei să spui.

— Nu mă înţelege greşit, dar ţi-am examinat trecutul artistic şi până recent ai avut un profil mai degrabă discret. Pentru ca apoi, în mod brusc – nu voi spune că ai devenit o celebritate peste noapte, totuşi… —, arta ta a devenit subiect de discuţie, iar lucrările au început să ţi se vândă pe sume interesante.

— Aşa se-ntâmplă. De aceea continuăm să ne străduim.

— Se pare că operele tale au atras atenţia cam de când te-ai apucat de lucru la seria Lascaille.

Delphine strânse din umeri, fără a trăda nimic.

— Am lucrat la multe serii tematice, iar aceasta este pur şi simplu cea mai recentă.

— Dar şi cea care i-a determinat pe oameni să-ţi privească arta. Dintr-un motiv sau altul, *ceva* s-a întâmplat. De ce l-ai ales ca subiect pe Lascaille?

— Nu sunt sigură unde vrei să ajungi cu întrebările acestea, prefectule. Lascaille şi tot ce i s-a întâmplat fac parte din istoria noastră comună. Există deja un milion de lucrări de artă inspirate de incursiunea lui în Linţoliu. Să fie o mare surpriză faptul că am încorporat în lucrările mele un personaj familiar şi tragic?

Dreyfus adoptă o expresie nesigură.

— De atunci a trecut totuşi *foarte* mult timp, Delphine. Este vorba despre epoca Celor Optzeci. Rănile acelea s-au vindecat de ani buni.

— Asta nu-nseamnă că tema nu mai are rezonanţă, contracară ea.

— Nu neg, dar te-ai gândit că este posibil să fi zgândărit un subiect care era mai bine să fi rămas neatins?

— Te referi la Lascaille?

— De ce nu? Individul a revenit nebun din Linţoliu. Abia dacă se putea hrăni singur. Se spune că s-ar fi sinucis prin înecare în Institutul Sylveste pentru Studiul Linţolierilor, ceea ce a nemulţumit serios unele organizaţii interesate de Linţolieri. Ele doreau de mult să pună mâna pe Lascaille, pentru a-i putea pătrunde în minte şi a vedea ce naiba i se întâmplase. După care s-a zvonit că se înecase într-un bazin ornamental pentru peştişori.

— În mod clar avea tendinţe sinucigaşe. Sugerezi că l-ar fi omorât cineva?

— Sugerez doar că moartea lui n-a proiectat o lumină favorabilă asupra Casei Sylveste.

— Prin urmare, tu spui că – dă-mi voie să repet – cineva m-ar fi omorât pe mine şi familia mea, ca să nu mai amintesc de întregul nostru habitat, pentru că am avut temeritatea de a mă referi la Philip Lascaille în arta mea?

— Este o ipoteză. Dacă cineva asociat cu familia Sylveste ţi-a perceput arta ca pe o critică mascată a acţiunilor acesteia, s-ar putea într-adevăr să se fi gândit la represalii.

— De ce nu m-a omorât atunci doar pe mine dacă l-am enervat atât de rău?

— Nu ştiu, recunoscu Dreyfus. Mi-ar fi însă de real folos

dacă aş şti că n-ai intenţionat ca operele de artă să pună familia Sylveste într-o lumină neplăcută.

— Ar fi fost o crimă dacă aş fi făcut-o?

— Nu, dar dacă intenţionaseşi ca lucrările tale să provoace un răspuns, n-ar fi surprinzător că l-ai primit.

— Nu pot specula asupra motivelor Casei Sylveste.

— Dar îmi poţi spune de ce l-ai ales pe Lascaille.

Ea îl privi nimicitor, de parcă abia acum îi înţelesese adevărata valoare.

— Crezi că-i aşa uşor? Crezi că-mi pot articula motivele pentru alegerea unui subiect, ca şi cum n-ar fi nimic mai complicat sau implicat decât alegerea culorii unui scaun?

— Nu spun…

— Nu deţii aproape deloc înţelegerea procesului artistic, prefectule. Păcat, te compătimesc pentru termenii monotoni, mecanicişti, în care vezi lumea! În ce univers strivitor, înregimentat, predictabil fără suflet locuieşti! Arta – de fapt, orice care nu poate fi descris în termeni strict procedurali – îţi este complet străină, nu-i aşa?

— Mi-am cunoscut soţia, rosti încetişor Dreyfus.

— Poftim?

— Ea a fost artistă.

Delphine îl privi câteva momente lungi şi expresia feţei i se îmblânzi.

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit.

— Îmi pare rău, spuse Delphine şi bărbatul auzi regret autentic în glasul ei. Cuvintele mele anterioare… au fost crude şi cu totul inutile.

— Ai avut totuşi dreptate. Nu am o latură artistică. În acelaşi timp însă am petrecut destul timp alături de soţia mea ca să înţeleg ceva despre procesul de creaţie.

— Vrei să-mi spui ce i s-a întâmplat?

Dreyfus îi aruncă un surâs tăios.

— Cred că expresia este *quid pro quo,* nu?

— Pentru mine nu-i necesar să aflu ceva despre soţia ta, însă pentru tine este necesar să afli ceva despre arta mea.

— Eşti totuşi curioasă… Îmi dau seama.

Ea expiră pe nas, privindu-l fix.

— Spune-mi ce fel de artistă a fost?

— Valery n-a fost excepţional de talentată. A descoperit asta destul de repede, pentru ca să nu-i provoace prea multă durere şi dezamăgire când a cunoscut genii adevărate. A dorit totuşi să găsească o cale pentru a face din artă vocaţia ei.

— Şi?

— A reuşit. A devenit interesată de arta creată de inteligenţele artificiale. Misiunea ei a fost de a dovedi că arta respectivă era la fel de validă ca arta pur umană, că nu exista o scânteie esenţială de creativitate care să necesite inputul unei minţi organice.

— Asta-i liniştitor, ţinând seama de faptul că eu însămi nu mai sunt o inteligenţă organică.

— Valery ar fi insistat ca arta ta să fie privită cu aceeaşi seriozitate acum, ca şi în timpul vieţii tale. Pe ea n-o interesa însă ce puteau produce simulările de nivel-beta, ci arta creată de inteligenţele care nu aveau antecedente umane. Aşa a ajuns în ISGA.

— Acronimul mi se pare cunoscut.

— Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială.

— Din nou familia aceea.

— Da, are tendinţa să apară peste tot.

— Şi ce a dorit ea de la soţia ta, prefect Dreyfus?

— În ISGA construiau inteligenţe artificiale experimentale, bazate pe o mulţime de arhitecturi neurale diferite. Valery a fost repartizată în Laboratorul pentru Studii Cognitive, unde avea rolul de a evalua potenţialul creativ al acestor minţi noi, în scopul creării unei generaţii de inteligenţe de nivel-gama care să aibă capacitatea de a rezolva probleme prin salturi intuitive, nu prin analiză secvenţială. În esenţă doreau să creeze niveluri-gama care să fie capabile nu doar să absolve testele Turing standard, ci să aibă şi potenţial pentru gândire intuitivă.

Dreyfus îşi atinse buza superioară cu un deget şi

continuă:

— Valery a încercat să le convingă pe inteligenţele acelea artificiale să creeze artă şi, într-un grad mai mare sau mai mic, a obţinut de obicei ceva de la ele. Dar erau mai degrabă ca nişte copii care întind vopsele cu degetele, decât exprimare creativă autentică. Valery a început să-şi piardă speranţa de a găsi ceva cu impuls artistic. Apoi i-a fost prezentată o maşină nouă.

— Stai puţin, zise Delphine desfăcându-şi braţele. Ştiam că auzisem de ISGA. Nu acolo s-a petrecut cazul Ceasornicarul?

Dreyfus încuviinţă din cap.

— Aceea a fost maşina despre care începusem să vorbesc. Originea nu-i era clară; în interiorul ISGA existau secretomanie şi rivalităţi interdepartamentale, ca în orice organizaţie de natura respectivă. Un singur lucru a fost clar: cineva crease o minte artificială complet diferită de tot ce existase până atunci. Nu doar un creier într-o cuvă, ci o entitate robotică autonomă cu capacitatea de a se deplasa şi interacţiona cu mediul. Până când a ajuns soţia mea s-o vadă, crea deja obiecte. Jucării... Puzzle-uri... Mici ornamente şi *objets d'art...* Ceasuri şi casete muzicale... În scurtă vreme a început să creeze mai mult ceasuri decât orice altceva.

— La momentul acela ştiai despre ea?

— Doar din spusele lui Valery. Mi-am exprimat îngrijorarea. Abilitatea Ceasornicarului de a-şi manipula ambientul şi a-şi modifica propria structură sugera un robot cu tehnologie de replicare avansată, de genul celor care trebuie monitorizaţi de Panoplie.

— Şi Valery ce a spus?

— Mi-a zis să nu-mi fac griji. Din punctul ei de vedere, Ceasornicarul nu era mai periculos decât un copil care tânjea după dragoste. I-am replicat că speram ca el să nu facă o criză de isterie.

— Ai perceput posibilităţile.

— Nimeni nu ştia de unde apăruse sau cine era

responsabil pentru crearea lui.

— Ai avut dreptate să fii îngrijorat.

— Într-o bună zi a făcut ceva rău. Ceasul numărul două sute paisprezece nu părea cu nimic diferit de cele care-l precedaseră. Nu l-a găsit Valery, ci altă cercetătoare din ISGA: Krafft. La ora 12:58, ea a luat ceasul, pentru a-l duce la analize. Se îndrepta într-acolo, când ceasul a bătut ora 13. Un cârlig acţionat de un arc a ţâşnit din cadran şi a pătruns în pieptul lui Krafft. I-a străpuns coastele şi i s-a înfipt în inimă. A murit pe loc.

Delphine se înfioră.

— Atunci a început…

— Am pierdut contactul cu ISGA la ora 13:26, la nici jumătate de oră după descoperirea ceasului numărul două sute paisprezece. Ultimul mesaj clar a fost că o creatură scăpase în libertate şi ucidea sau mutila oameni, oriunde i-ar fi întâlnit. Dar în tot acel interval şi-a găsit timp să se oprească şi să construiască ceasuri. Absorbea materialele în corpul lui pâlpâitor şi în câteva secunde scotea ceasuri ticăitoare.

— Trebuie totuşi să întreb ce s-a întâmplat cu soţia ta? A ucis-o Ceasornicarul?

— Nu, spuse Dreyfus. N-a murit în felul acela. O ştiu pentru că o echipă de prefecţi a intrat în ISGA la o oră după începutul crizei şi a stabilit contactul cu un grup de cercetători care se ascunsese într-o secţiune diferită a unităţii. Au izbutit să-l restricţioneze pe Ceasornicar înapoia unor bariere de decompresie de urgenţă, izolându-l într-o zonă a habitatului. Soţia mea s-a numărat printre supravieţuitori, dar prefecţii n-au putut nici să ajungă la ei, nici să le asigure evacuarea, ci s-au concentrat asupra neutralizării Ceasornicarului şi colectării artefactelor lui pentru studiere ulterioară. Jane Aumonier a fost singurul prefect care a ieşit viu. De asemenea, a fost singura care a supravieţuit unei întâlniri directe cu entitatea.

— Jane Aumonier?

— Şeful meu: prefectul-suprem. Era încă vie când am

ajuns la ea, dar Ceasornicarul îi ataşase ceva la ceafă şi-i spusese că dispozitivul o va ucide dacă cineva încerca să-l îndepărteze. Iar asta n-a fost totul. Prefecţii dispuneau de şaizeci de minute pentru a o aduce pe Jane în Panoplie şi a o închide într-o sferă aflată în imponderabilitate. După expirarea celor şaizeci de minute, dispozitivul avea s-o execute dacă oricine – şi aproape orice – s-ar fi apropiat de ea la mai puţin de şapte metri şi jumătate.

— Oribil!

— Încă n-am terminat. Scarabeul – aşa am botezat dispozitivul – nu-i permite să doarmă. Nu pentru că ar ţine-o trează în mod artificial – ba chiar trupul Janei ţipă după somn –, dar o va ucide dacă detectează lipsa de cunoştinţă. De unsprezece ani, medicamentaţia o ţine pe Jane în stare de permanentă conştiinţă.

— Trebuie să puteţi face totuşi ceva pentru ea. Toate resursele Panopliei, ale Inelului Sclipitor…

— Sunt ca şi inexistente faţă de ingeniozitatea Ceasornicarului. Ceea ce nu înseamnă că nu există oameni capabili care-şi petrec toate minutele vieţii lor încercând să găsească o cale pentru a o scăpa pe Jane de chinul ei. Dreyfus ridică pragmatic din umeri. Într-un fel sau altul o vom scăpa de scarabeu, dar înainte de a încerca orice va trebui să fim absolut siguri de succes. Scarabeul nu ne va oferi două şanse.

— Îmi pare rău de şeful tău. Nu mi-ai spus totuşi ce s-a întâmplat cu Valery. Era aşadar izolată de Ceasornicar…

— După ce am scos-o pe Jane, am ştiut că nu avea rost să trimitem mai mulţi prefecţi. Ar fi fost ucişi sau mai rău. Iar Ceasornicarul începuse să ne demoleze baricadele. Era doar o chestiune de timp până s-ar fi putut mişca liber prin ISGA şi, ţinând seama de viteza şi inteligenţa sa, ar fi putut trece de acolo în alt habitat, cu milioane de cetăţeni.

— Nu puteaţi risca asta.

— Albert Dusollier – prefectul-suprem de atunci – a decis să torpileze ISGA cu nucleare. Era unicul mod prin care se putea asigura că Ceasornicarul nu va scăpa.

Delphine încuviinţă încetişor.

— Îmi amintesc că l-au distrus. Nu ştiusem că înăuntru mai erau oameni.

— N-am tăinuit niciodată adevărul, dar majoritatea reportajelor nu s-au ocupat de preţul acţiunii, ci doar de ceea ce fusese împiedicat.

— Ai fost acolo când s-a întâmplat?

El clătină din cap în mod reflex.

— Nu. Când a început criza mă aflam exact în partea opusă a Inelului Sclipitor. Am pornit într-acolo cât am putut de repede, sperând să existe o cale prin care să-i trimit un mesaj lui Valery. N-am ajuns însă la timp. Am văzut flashul când au distrus ISGA.

— Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

— Cel puţin Ceasornicarul n-a avut timp să ajungă la Valery.

— Îmi pare rău de soţia ta, prefectule. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc. S-ar părea că noi două am fi găsit multe subiecte despre care să discutăm.

— Sunt sigur în privinţa asta.

După câteva clipe, Delphine spuse:

— Acum îmi amintesc şi numele Dusollier. După criză s-a întâmplat ceva cu el, nu-i aşa?

— După trei zile a fost găsit mort în apartamentul lui. Folosise asupra lui un şficbici, pus pe modul sabie.

— N-ar fi putut trăi împăcat cu consecinţele ordinului pe care-l dăduse?

— Aşa se pare.

— Sunt sigură însă că n-avusese alternativă. În primul rând, trebuise să ceară votul cetăţenilor pentru utilizarea nuclearelor. Era susţinut de acordul lor.

— În mod evident, n-a fost îndeajuns pentru el.

— N-a existat nicio explicaţie, niciun bilet de sinucidere?

Dreyfus ezită. Existase un bilet. El însuşi îl citise, utilizând privilegiul Furnicar.

Noi am comis o greşeală. N-ar fi trebuit. Îmi pare rău pentru ce le-am făcut oamenilor acelora. Dumnezeu să-i

ajute pe toţi.

— N-a existat niciun bilet, rosti el cu glas tare.

N-a existat niciun bilet, tot aşa cum n-a existat niciun interval anormal de şase ore între recuperarea Janei şi distrugerea ISGA-ului. N-a existat niciun decalaj, tot aşa cum n-a existat nicio conexiune inexplicabilă cu *Atalanta,* nava spaţială care fusese deplasată de pe orbita sa anterioară pe o poziţie foarte apropiată de ISGA, exact în timpul crizei.

N-a existat niciun mister. Totul era justificat.

— Tot nu înţeleg de ce s-a sinucis, spuse Delphine.

Dreyfus strânse din umeri.

— Nu s-a putut ierta pentru ceea ce făcuse.

— Chiar dacă era în mod clar unica acţiune adecvată?

— Chiar dacă.

Delphine păru să reflecteze asupra cuvintelor bărbatului înainte de a vorbi iarăşi.

— A existat vreo copie de nivel-beta a soţiei tale?

— Nu, spuse Dreyfus.

— De ce?

— Valery nu credea în ele. Refuza să accepte că o simulare de nivel-beta ar putea fi altceva decât un înveliş umblător şi vorbitor. Poate că ar fi arătat şi ar fi sunat ca ea, poate că i-ar fi imitat răspunsurile cu un grad ridicat de acurateţe, dar n-ar fi fost ea pe dinăuntru. N-ar fi avut o viaţă interioară.

— Şi tu crezi acelaşi lucru, fiindcă aşa credea soţia ta.

Dreyfus desfăcu palmele într-un gest de predare.

— Îmi pare rău. Asta-i situaţia.

— Soţia ta s-a gândit vreodată la o simulare de nivel-alfa?

— N-ar fi avut nicio obiecţie filosofică faţă de aşa ceva, totuşi amândoi am crescut în umbra Celor Optzeci. Ştiu desigur că metodele s-au îmbunătăţit de atunci, dar continuă să existe riscuri şi nesiguranţe.

— Acum înţeleg de ce ai o problemă cu cei ca mine. Delphine atenuă asprimea remarcii cu un surâs de

simpatie. Şi nu sunt mânioasă. Ai pierdut o persoană dragă. Dacă aş recunoaşte că revendic conştiinţa de sine, ar însemna să repudiez convingerile lui Valery.

Dreyfus schiţă un gest de autodezaprobare.

— Crede-mă, nu sunt chiar atât de complicat.

— Eşti însă om. Nu-i o crimă, prefectule. Îmi pare rău că te-am judecat greşit.

— Nu aveai de unde să ştii.

Delphine inspiră adânc, ca şi cum s-ar fi pregătit să se afunde sub apă.

— Am făcut o făgăduială. Mi-ai destăinuit ceva personal şi acum vrei să-mi afli motivele pentru care am lucrat seria Lascaille. Voi încerca să-ţi explic cât pot de bine, dar cred că vei fi dezamăgit. N-a fost vorba de nicio iluminare orbitoare, ci pur şi simplu m-am trezit într-o dimineaţă şi mi-am dat seama că trebuie să mă dedic subiectului aceluia.

— Totuşi, *ceva* s-a întâmplat.

— Am simţit pur şi simplu cum creştea în mine, cum se acumula aidoma unei presiuni care încerca să-şi caute o supapă de evadare. Era ca o mâncărime pe care n-o puteam scărpina până nu relatam versiunea lui Philip asupra evenimentelor.

— Cât de familiarizată erai cu tot cazul?

Delphine păru nesigură, ca şi când ar fi fost o întrebare pe care nu şi-o pusese de fapt niciodată.

— Cred că la fel de familiarizată ca oricare altul. Auzisem despre Lascaille, ştiam câte ceva din cele ce se petrecuseră…

— A existat totuşi un moment clar definit când ţi-ai dat seama că trebuie să abordezi subiectul? Ai văzut o referire la el… ai auzit ceva despre familia Sylveste ori despre Linţolii?

— Nu, nimic de felul ăsta.

Tăcu şi ceva îi licări în ochi.

— A fost însă o zi *anume.* Lucram în habitat şi tăiam rocă în atelierul vidat. Purtam costum, bineînţeles – căldura

degajată de arzătoarele cu plasmă m-ar fi ucis chiar dacă ar fi existat aer respirabil. Îi direcţionam pe servitorii tăietori la o compoziţie lipsită de orice legătură cu Lascaille. Imaginează-ţi un dirijor care stă înaintea unei orchestre. După aceea gândeşte-te la muzicanţii care dau formă rocii solide, utilizând foc de plasmă şi instrumente tăietoare la scară atomică, în loc să cânte la instrumente muzicale tradiţionale. Aşa mă simţeam: trebuia doar să-mi imaginez o formă sau o textură şi implanturile mele conduceau maşinăriile să-mi asculte dorinţele. Devenise un proces aproape subconştient: visarea rocii în artă.

— Şi apoi?

— M-am îndepărtat puţin de piesa la care lucram şi mi-am dat seama că o purtam într-o direcţie pe care n-o intenţionasem. Chipul n-ar fi trebuit să aparţină cuiva anume, însă îmi reamintea de cineva. După ce am stabilit conexiunea respectivă, am ştiut că subconştientul mă împingea către Philip Lascaille.

— Dincolo de asta însă, nu-ţi poţi explica de ce te-ai concentrat asupra lui?

Delphine îl privi cu o expresie plină de regret.

— Aş dori să pot explica totul în mod raţional, dar, aşa cum sunt sigură că soţia ta ar fi fost de acord, arta nu funcţionează aşa. În unele zile recurgem pur şi simplu la ceva inexplicabil.

— Îţi apreciez onestitatea.

— Asta îţi invalidează ipoteza că s-ar fi putut simţi cineva ofensat de arta mea?

— Nu neapărat. Ai fi putut stârni ceva fără să fi avut intenţie. Recunosc totuşi că este dificil să înţeleg cum o simplă referire la Philip Lascaille ar fi fost îndeajuns pentru a împinge la genocid. Dreyfus se îndreptă, fiindcă simţea că înţepenise de spate. Cu toate acestea, crima s-a petrecut. Cred că deocamdată am destule informaţii pe baza cărora să operez. Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

— Ce intenţionezi în continuare?

— Una dintre adjunctele mele – ai cunoscut-o – a pornit

pe urma apelului către habitatul vostru. Când voi avea un rezultat din partea ei, voi urmări firul respectiv.

— Sunt curioasă să aflu finalul.

— Voi avea grijă să-l afli.

— Prefectule, înainte de a mă deconecta iarăşi, poţi să dai curs solicitării mele anterioare? Aş vrea să pot sta de vorbă cu Vernon.

— Nu pot să risc contaminarea reciprocă.

— Niciunul dintre noi nu are nimic de ascuns faţă de tine. Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Regret, dar pur şi simplu nu-mi pot asuma riscul.

— Prefectule, trebuie să-nţelegi ceva despre noi. Când mă deconectezi, eu nu am niciun fel de existenţă.

— Asta pentru că simularea ta nu trece prin nicio schimbare de stare între două episoade consecutive de invocare.

— Ştiu – când mă reconectezi, nu-mi amintesc nimic, decât întâlnirea noastră anterioară. Îţi pot spune însă ceva: eu tot simt ca şi cum aş fi fost altundeva.

Îi fixă ochii cu o privire sfredelitoare, neacceptând ca bărbatul să se ferească.

— Şi oriunde ar fi locul acela, este rece şi singuratic.

***

Când îşi reactivă brăţara, îl aştepta un mesaj de la Thalia. O apelă.

— Văd că eşti pe drum. Cum merge treaba?

Răspunsul ei sosi aproape fără decalaj temporal.

— Destul de bine, sir. Am terminat prima instalare.

— Totul a decurs fără probleme?

— Vreo două poticneli, dar acum rulează la parametri normali.

— Cu alte cuvinte, o breşă astupată şi au mai rămas trei. Văd că ai luat-o înaintea graficului.

— Cu toată sinceritatea, sir, nu mă aştept ca vreuna dintre actualizările acestea să aibă nevoie de tot timpul pe

care l-am alocat pentru ele. M-am gândit însă că este mai bine să mă asigur decât să-mi pară rău.

— Ai gândit foarte înţelept.

După o pauză, Thalia spuse:

— Bănuiesc că vă întrebaţi despre analiza reţelei, sir?

— Nu ai înregistrat cine ştie ce progrese, aşa-i? întrebă el pe un ton plin de speranţă.

— Instantaneele pe care le-aţi trimis mi-au fost suficiente. S-ar putea chiar să am o pistă pentru dumneavoastră. Presupunând că momentul declarat al sosirii apelului la Bula Ruskin-Sartorious a fost corect într-o marjă de eroare de douăzeci de minute, nu văd decât un singur candidat probabil pentru routerul de reţea care să fi direcţionat traficul de date respectiv.

— Şi care ar fi?

— Probabil că nu este un loc de care să fi auzit, sir. Un simplu router de reţea autonom, numit Vanguard 6. Practic nu-i decât un bolovan care orbitează prin Inelul Sclipitor, având încorporată o staţie de retransmitere automată a semnalului.

Bărbatul îşi notă mental denumirea.

— Crezi că routerul acela ar fi păstrat înregistrările traficului pe care l-a direcţionat?

— Suficient pentru a vă spune locul de origine al mesajului, sir. Chiar dacă locul respectiv de origine se va dovedi alt router, tot ar trebui să-i puteţi lua din nou urma până ajungeţi la expeditorul iniţial. Ar fi neobişnuit ca un mesaj să treacă prin mai mult de două-trei relee intermediare.

— Sparver ar trebui să poată rezolva chestiunile tehnice. Accesul nu este posibil de la distanţă, nu?

— Nu, sir. Cineva trebuie să fie prezent fizic. Aveţi însă dreptate – Sparver va şti exact ce trebuie făcut.

— Sunt convins, încuviinţă Dreyfus.

Fără alt cuvânt de încheiere întrerupse legătura şi se pregăti să-l trezească pe celălalt adjunct al său.

CAPITOLUL 10

Nu păreau defel oameni, ci mai degrabă formaţiuni de coral roz, ramificate şi luminoase, vaste, dendritice şi misterios compartimentate. Vreme de multe secunde, Gaffney privi cu fascinaţie, hipnotizat, configuraţiile tridimensionale, uluit de ceea ce vedea. Cam aşa ar fi arătat sufletele oamenilor dacă ar fi putut fi îngheţate şi capturate în lumină. Acum, deoarece indivizii în carne şi oase erau morţi şi niciunul dintre cei trei nu se supusese unei scanări de nivel-alfa, aceste niveluri-beta reprezentau ultima legătură cu Vernon Tregent, Anthony Theobald şi Delphine Ruskin-Sartorious.

Poate că Panoplia nu considera nivelurile-beta ca fiind altceva decât informaţii criminalistice, similare fotografiilor sau petelor de sânge, dar Gaffney avea o minte mai deschisă. El nu susţinea opinia ortodoxă potrivit căreia doar simulărilor de nivel-alfa ar fi trebuit să li se acorde drepturi umane complete. Unicul lucru care conta era efectul exterior, nu ceea ce se derula înapoia măştii. De aceea nu-l îngrijora în mod excesiv faptul că nu ştia exact ce anume era Aurora. Putea să fie, aşadar, o maşină, nu o persoană vie. Şi ce dacă? Importantă era numai compasiunea ei, preocuparea evidentă pentru bunăstarea celor o sută de milioane de suflete de pe orbita lui Yellowstone.

Bineînţeles, Gaffney avusese propriile lui îndoieli la început.

Ea îl abordase cu cinci ani în urmă, la patru ani după ce fusese promovat la şefia diviziei de Securitate Internă a Panopliei. Până atunci fusese timp de mulţi ani prefect-senior, iar anterior fusese un prefect de teren remarcabil. Îşi dedicase viaţa Panopliei şi nu ceruse nimic în schimb, decât asigurarea că şi colegilor săi le păsa la fel de mult

despre îndatoririle lor. Gaffney îşi dedicase propria identitate ideii de datorie, ferindu-se de căsătorie şi relaţii sociale, în schimbul cărora preferase o viaţă de autocontrol disciplinar. El trăia şi respira idealurile Panopliei, viaţa marţială a unui prefect de carieră. Nu numai că accepta sacrificiile profesiunii sale, ci le saluta cu încântare.

Apoi se petrecuse însă ceva care-l determinase să pună sub semnul întrebării valoarea Panopliei şi, implicit, propria lui calificare ca fiinţă umană. Fusese trimis să investigheze posibile anomalii electorale în habitatul Iad-5, un loc straniu, construit pe o emisferă perfectă de rocă, ce părea obţinută prin retezarea în două a unui asteroid rotund. Structuri etanşe la aer se ridicau atât de pe faţa plată, cât şi de pe polul emisferei: zgârie-nori strâns alăturaţi, învăluiţi de pasaje spiralate presurizate. Cândva Iad-5 fusese un paradis al jocurilor de noroc, înainte ca moda pentru asemenea locuri să fi pălit. După aceea, cunoscuse câteva modele sociale, fiecare mai puţin remunerativ decât cel anterior, înainte de a se stabili la cel văzut de Gaffney în timpul vizitei sale. La numai câteva luni de la asumarea noii sale identităţi, Iad-5 devenise un succes orbitor şi alte habitate plăteau sume grase pentru a avea acces la noul lui export lucrativ.

Exportul acela era suferinţa umană.

O dată pe lună era selectat aleatoriu unul dintre cei mai bogaţi cetăţeni ai habitatului. Nefericitul era torturat şi chinurile i se prelungeau prin intervenţii medicale până ce, finalmente, sucomba. Banii curgeau în seifurile lui Iad-5 în urma vânzării drepturilor de vizionare şi a faptului că cetăţenii din alte habitate puteau sponsoriza un anume fel de tortură, adesea după licitaţii ce escaladau rapid.

Sistemul îl îngreţoşase pe Gaffney până în măduva oaselor. În călătoriile lui prin Inelul Sclipitor văzuse multe extreme ale societăţii umane, dar nimic comparabil cu depravările din Iad-5. O imagine a uneia dintre victimele torturate îl dezechilibrase. Simţise convingerea profundă că Iad-5 era pur şi simplu *rău,* o abominaţie socială care

trebuia corectată, dacă nu ştearsă din existenţă.

Însă Panoplia – şi prin urmare Gaffney însuşi – nu putea face nimic pentru a-l limita. Panoplia se ocupa doar de problemele de securitate şi de drepturile electorale din Inelul Sclipitor ca un tot. Activităţile din interiorul tuturor habitatelor – cu condiţia să nu contravină moratoriilor tehnologice sau de armament, ori să nege dreptul de liber vot al cetăţenilor – se situau în afara jurisdicţiei Panopliei şi ţineau strict de jandarmeria locală.

Iar potrivit acelor criterii, Iad-5 nu făcuse niciun rău.

Gaffney constatase că era incapabil să accepte situaţia respectivă. Fenomenul statelor torţionare şi refuzul colectiv al cetăţenilor de a le pune capăt arătau că oamenilor nu li se putea acorda libertatea absolută. În acelaşi timp, nici Panopliei nu i se putea acorda autorizaţia de a interveni când un cancer moral începea să se răspândească prin Inelul Sclipitor.

Gaffney înţelesese atunci că trebuia făcut ceva. Habitatele căpătaseră prea multă putere. Pentru propria lor siguranţă trebuia reinstalat guvernul centralizat. Bineînţeles cetăţenii n-aveau să voteze niciodată aşa ceva; până şi statele moderate se temeau să cedeze prea multă autoritate unei organizaţii ca Panoplia. Însă cerinţele trebuia satisfăcute indiferent cât de necooperantă ar fi fost populaţia. Nişte copii se jucau cu arme foarte tăioase şi era de mirare că nu se vărsase deja mai mult sânge.

Gaffney începuse să-şi exprime gândurile în jurnalul lui personal. Era o modalitate prin care să-şi clarifice şi să-şi organizeze preceptele. El înţelegea că Panoplia trebuia să se schimbe, pentru ca oamenii să nu fie abandonaţi naturii lor celei mai josnice. Era conştient de faptul că ideile lui erau eretice, opunându-se la tot ceea ce simbolizase numele Sandrei Voy în ultimii două sute de ani. Istoria nu era totuşi clădită de indivizi rezonabili sau precauţi. Sandra Voy însăşi nu fusese nici pe departe precaută sau rezonabilă.

Aurora i se revelase la scurt timp după aceea.

— Sheridan, tu eşti un om bun. În acelaşi timp însă te simţi stresat, de parcă cei din jurul tău şi-au uitat adevăratele responsabilităţi.

Gaffney clipise înaintea apariţiei bruşte a chipului pe propriul lui display privat de securitate.

— Cine eşti tu?

— O partizană a opiniilor tale. O prietenă, dacă vrei.

Bărbatul se afla în Panoplie. Dacă Aurora ajunsese la el, atunci trebuia să fie de asemenea în interiorul Panopliei. Ştiuse însă chiar atunci că lucrurile nu stăteau aşa şi că Aurora deţinea puteri de infiltrare şi camuflare care luau în derâdere pereţii şi uşile, deopotrivă reale şi virtuale. Dacă era un nivel-beta sau gama, era mai inteligent şi mai agil decât majoritatea.

— Eşti om?

Întrebarea o amuzase în mod clar.

— Contează cu adevărat ce sunt eu, atâta timp cât împărtăşim aceleaşi idealuri?

— Idealurile mele sunt numai treaba mea.

— De acum nu mai sunt aşa. Ţi-am citit frământările şi ţi-am împărtăşit teoriile. Aurora încuviinţase din cap, ca răspuns la întrebarea pe care el abia începuse s-o schiţeze. Da, ţi-am citit jurnalul intim. Nu fi şocat, Sheridan. Nu-i nimic ruşinos în opiniile tale. Dimpotrivă. Eu le-am considerat curajoase. Eşti o fiinţă dintre cele mai rare: un om cu înţelepciunea de a vedea dincolo de propria lui epocă.

— Sunt prefect şi datoria mea este să mă gândesc la viitor.

— În privinţa aceasta unii oameni sunt totuşi mai pricepuţi decât alţii. Tu eşti un profet, Sheridan, foarte asemănător mie. Atâta doar că noi doi utilizăm metode diferite. Instinctele de poliţist îţi spun că Iad-5 este un simptom, un diagnostic al unei patologii ameninţătoare care ar putea copleşi până şi resursele Panopliei. Eu văd viitorul printr-o lentilă diferită, dar percep aceleaşi tipare periculoase, aceleaşi indicaţii subtile ale apropierii crizei

uriaşe.

— Ce vezi tu?

— Sfârşitul total, Sheridan. Exceptând cazul în care oameni curajoşi întreprind imediat acţiunile cuvenite pentru a evita catastrofa aceea.

Îl măsură cu privirea, aidoma unei profesoare care evaluează un elev strălucit, dar capricios, înainte de a urma:

— Cuvintele din jurnalul tău arată că eşti îngrijorat, totuşi doar îngrijorarea nu-i suficientă. Cuvintele trebuie să devină fapte.

— Fac ce pot. Când ideile îmi vor fi finalizate, îi pot aborda pe ceilalţi prefecţi-seniori…

— Pentru ca să te dea afară din organizaţie?

— Dacă m-aş putea exprima corespunzător…

— Nu va conta câtuşi de puţin. Tu propui controlul autoritarist. Ştii că este soluţia corectă, dar pentru majoritatea oamenilor ideea în sine este otravă curată.

— Nu trebuie să fie aşa.

— Bineînţeles că nu! Tu vezi prea bine asta, la fel cum o simţi în adâncul inimii. Controlul autoritarist poate fi de asemenea o formă de *bunătate,* aşa cum o mamă îşi strânge pruncul la piept pentru a-l opri să se mai zbată şi să plângă, însă populaţia nu poate fi convinsă prin persuasiune raţională. Populaţiei trebuie pur şi simplu să i se arate.

— În cazul acesta nu se va întâmpla nimic niciodată. Chiar dacă Panoplia ar avea voinţa necesară, nu va avea niciodată puterea de a controla Inelul Sclipitor. Cetăţenii nu ne vor îngădui nici măcar să purtăm arme!

— Există şi alte moduri de impunere a controlului, Sheridan. Nu trebuie să implice prefecţi năvălind în toate cele zece mii de habitate şi declarând un nou regim.

— Cum însă atunci?

— Controlul poate fi impus dintr-o clipă în alta dacă sunt întreprinse pregătirile corecte.

— Nu înţeleg.

— Eu am gândit de mult timp în direcţii similare celor în care gândeşti tu acum. După destulă deliberare, am concluzionat că tranziţia la o autoritate centralizată trebuie să se întâmple instantaneu, înainte de a exista posibilitatea panicii şi a reacţiei adverse.

— Nu există mijloacele respective, îi spusese el.

— Dar dacă noi am aranja lucrurile astfel încât să existe?

— Pregătirile ne-ar fi observate.

— Nu, dacă vom fi mai buni decât ei. Asta nu-i o problemă. Între noi fie vorba, Sheridan, cred că noi putem fi cu adevărat foarte buni.

La câţiva ani după acea primă conversaţie cu Aurora, Gaffney se pomeni gândindu-se la toate pregătirile făcute de ei, la toate pericolele şi impedimentele pe care le depăşiseră. Ţinând seama de ceea ce ştia acum, îl frapa cel mai mult faptul că Aurora nu spusese niciodată vreun neadevăr. N-ar fi fost necesar să-i povestească despre propriile ei viziuni ale viitorului, totuşi o făcuse. Şi pe măsură ce relaţia lor se consolidase, pe măsură ce legăturile conspiraţiei deveniseră mai solide şi mai încâlcite, ea îi îngăduise să afle adevărata natură a „lentilei” despre care îi vorbise prima dată: maşina numită Exordiu şi adormiţii cu sila care, în numele Aurorei, priveau în adâncurile înceţoşate ale maşinii şi raportau ce vedeau. El chiar păşise printre ei, părtaş la un secret care ar fi sfâşiat în bucăţi sistemul dacă ar fi devenit cunoscut. Îi părea rău pentru prizonierii aceia visători, însă lucrul pe care îl făceau ei era minunat şi necesar.

Istoria avea să le mulţumească.

Iad-5 îi arătase lui Gaffney că însăşi natura Inelului Sclipitor îngloba sămânţa propriei sale distrugeri. Însă Aurora absorbise informaţii din viitor şi văzuse *sfârşitul* în sine: nu ca pe o catastrofă vagă, imprecis determinată, ci ca pe un eveniment explicit care aproape că putea fi legat de o dată explicită.

O epocă a flagelurilor. O epocă a corupţiei şi ticăloşiei.

Se apropia şi nu aveai unde să te ascunzi din faţa ei.

Însă ei doi făcuseră ceva: poate că nu suficient pentru a evita criza, dar cel puţin pentru a devia o parte a impactului său, când avea să sosească. În foarte scurt timp, Inelul Sclipitor avea să fie uşurat de povara autodeterminării sale.

Acum, Gaffney o ştia, sosise momentul riscurilor celor mai mari. El se îngrijise de majoritatea detaliilor, totuşi nu fusese deocamdată neutralizat unicul lucru care i-ar fi putut crea dificultăţi Aurorei. Se confrunta de asemenea cu problemele spinoase ale nivelurilor-beta. Gaffney sperase că niciunul nu va supravieţui atacului şi că orice copii de rezervă recuperate din alte habitate vor fi prea lipsite de sincronizare pentru a-l îndrepta pe Dreyfus spre adevăr.

Însă Dreyfus avea o pistă.

Dreyfus accesase jurnalele de utilizare a Turbinelor de Căutare de către ceilalţi prefecţi. Individul dovedea un interes periculos faţă de amănuntele artei Delphinei, ca şi cum ar fi ştiut în mod instinctiv că distrugerea habitatului implica mai mult decât se vedea la suprafaţă. Poate că nu ştia de legătura cu Ceasornicarul, dar, ţinând seama de caracterul lui iscoditor dovedit, putea fi numai o chestiune de timp până să descopere o conexiune.

Prin urmare, trebuia împiedicat.

Mâinile lui Gaffney se mişcară pentru a iniţia comanda pe care o crease deja. Din tezaurele de date pe care le deschisese pentru inspectare, extrase un cibervirus cu acţiune lentă şi capacitate mare de camuflare. Arma software era veche şi n-ar fi avut absolut nicio şansă împotriva unei instalări corect ecranate. Însă nivelurile-beta erau cu totul altceva.

Ţesu copii ale virusului în arhitecturile lor la un nivel care ar fi făcut faţă unei examinări superficiale. Deocamdată nu întreprindeau nimic. Erau inactive, aşteptând să fie chemate să acţioneze.

Aşteptând ca martorii să fie sculaţi iarăşi din morţi.

***

Sparver îşi suflă în mânecă nasul cârn şi teşit, în timp ce Dreyfus turna ceai. Sistemul respirator al hiperporcului era încă şi mai afectat decât cel al lui Dreyfus de aerul din cutere.

— Ai fost mai rapid decât mă aşteptam, comentă Dreyfus. Ceva dificultăţi?

Sparver rămase cu ochii la mânecă până se autocurăţă.

— Deloc. Am venit şi am plecat fără probleme.

— Ce-ai găsit?

— Nimic remarcabil. O bucată de gunoi plutitor cam de mărimea cuterului. L-am prins cu ghearele şi am ieşit pe el. Am avut nevoie de vreo două minute să găsesc modulul căutat şi să strecor o froptică. Dup-aia a fost floare la ureche.

Ochii lui uşor piezişi erau tiviţi cu roz, de parcă ar fi stat treaz toată noaptea, bând votcă.

— Şefule, ai mai auzit ceva de la Thalia de când am plecat?

Dreyfus clătină din cap.

— Mi-am spus că va lucra mai iute fără să-i suflu în ceafă la fiecare cinci minute.

— O să facă treaba, nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Sper cu toată sinceritatea.

— Ai îndoieli?

— Îmi este imposibil să nu fiu neliniştit. Este un adjunct bun, dar abia a ieşit din şcoală. Ştiu că vrea să ne dovedească tuturor cât de bună este, dar uneori cred că supracompensează pentru ce i s-a întâmplat tatălui ei.

— Tu ce părere ai avut în privinţa aceea?

— Nu l-am cunoscut aşa bine pe Jason Ng, totuşi n-am avut niciodată motive să-i pun la îndoială capacităţile sau devotamentul pentru Panoplie.

— Aşadar ai fost surprins?

— Toţi am fost surprinşi.

— Ai discutat vreodată cu Thalia despre asta?

— Subiectul n-a apărut niciodată.

Sparver surâse.

— Greu de crezut ca tocmai ea să-l abordeze, nu?

— Indiferent ce aş putea crede despre tatăl ei, nu are nicio legătură cu opinia mea despre Thalia. Dacă aş fi avut îndoieli, n-aş fi ales-o în echipa mea. Dreyfus îşi luă ceaşca şi sorbi uşor din ea, suflând peste ceai ca să-l răcească. Asigurarea asta n-ar trebui să fie suficientă pentru ea?

— Mai sunt încă prefecţi care n-o privesc în ochi când intră în refectoriu, zise Sparver. Ştiu ce simţi în asemenea cazuri.

— O invidiază, de asemenea, fiindcă a fost promovată prefect-adjunct de teren unu înaintea majorităţii colegilor ei de clasă.

— Uneori mă-ntreb dacă noi înţelegem cu adevărat ce-nseamnă pentru ea să lucreze pentru aceeaşi organizaţie care i-a tăvălit tatăl prin catran şi fulgi.

Dreyfus strânse din umeri. În privinţa aceea nu avea o opinie reală. Privit din exterior, Jason Ng apăruse competent şi demn de încredere, dar dosarul lui consemna că obstrucţionase o investigaţie într-un habitat mijlociu suspectat de fraudarea scrutinului. Fusese găsit după ce se sinucisese în ecluza pneumatică a unui cargou. Auditurile post-mortem dezvăluiseră că primise mită de la grupuri de interese. Se sinucisese deoarece culpa urma să-i fie făcută publică şi dorise s-o cruţe pe Thalia de ruşinea de a-şi urmări tatăl printr-un proces umilitor.

Lui Dreyfus nu-i păsa. El nu credea într-o dispoziţie moştenită pentru a accepta mită sau a denatura investigaţii. Dimpotrivă, credea că Thalia va fi un prefect mai bun decât mulţi dintre cei de o seamă cu ea. Femeia dorea atât să ispăşească păcatele tatălui, cât şi să demonstreze că nu era o sclavă a propriilor ei gene.

— Este un adjunct bun, repetă el. Asta-i tot ce contează pentru mine. Şi am totală încredere că va încheia cazul acesta fără asistenţa noastră.

— Acum n-ai părut foarte încrezător.

— Am dreptul să nutresc temeri rezonabile, însă nu cred că ar fi mai mult decât nişte temeri. Şi haide s-o

recunoaştem, Sparver: Thalia a ales singură să abordeze aşa cazul acesta. În niciun caz n-ar saluta sosirea unei echipe de susţinere, chiar dacă ne-am putea dispensa de personalul respectiv.

— Ai dreptate, ca de obicei. Am totuşi sentimentul oribil că dansăm după muzica altcuiva, că ne răspândim şi ne rarefiem prea mult. Thalia încearcă să etanşeze breşa de securitate Perigal… tu şi cu mine încercăm să-i prindem pe cei care au distrus Ruskin-Sartorious… restul Panopliei încearcă să împiedice habitatele şi pe Ultranauţi să-şi taie beregatele reciproc. Mi se pare doar mie sau începe să fie o săptămână neobişnuit de animată?

— Priveşte şi partea luminoasă a lucrurilor, zise Dreyfus. Thalia va termina în curând, ceea ce va însemna un caz închis. Iar noi progresăm în mod real în investigaţia Ruskin-Sartorious. Îl studie pe Sparver cu atenţie bruscă. *Progresăm,* nu-i aşa? Sau ai trecut pe-aici numai pentru ceai şi un dram de simpatie?

— Pentru ceai. Pentru simpatie aş merge altundeva. Te deranjează dacă-ţi folosesc peretele? Vreau să-ţi arăt ce am obţinut de la routerul ăla.

Dreyfus întinse un braţ:

— Dă-i drumul. Materializarea poate fi utilizată de oricine din grup.

Cu răbdarea uşor exagerată pe care Dreyfus ajunsese uneori s-o recunoască la subordonatul său, Sparver îl purtă prin date. Erau cinci coloane de informaţii: ora sosirii transmisiunii, punctul de origine (următorul nod în amonte pe linie), destinaţia intenţionată (următorul nod în aval pe linie), ora reexpedierii – în mod tipic, doar câteva nanosecunde după ce sosise – şi o coloană finală care oferea câteva informaţii succinte despre conţinutul transmisiunii.

— Avem un trafic CCT masiv de intrare, zise Sparver indicând o serie de linii care purtau aceeaşi etichetă indicatoare în coloana a cincea, la care putem renunţa. Sunt pur şi simplu date navigaţionale administrative,

urmărirea tuturor navelor şi dronelor ce se deplasează prin Inel.

Înlătură datele CCT şi pe display-ul mural apărură multe linii albe. Dreyfus se simţi încurajat: ajungeau undeva. Însă starea de mulţumire nu dură mult. Datele rămase se extinseră şi umplură interstiţiile, astfel încât peretele redeveni aproape ca înainte. Îşi reaminti că nu vedea decât o porţiune mică din tot jurnalul routerului şi că deasupra şi dedesubtul segmentului acela vizibil existau milioane de linii.

— Vom filtra acum în mod similar traficul de votare, continuă Sparver, şi vom elimina altă porţiune majoră de date. Rulăm aceeaşi şmecherie pe traficul principalelor reţele comerciale şi mai ştergem o halcă masivă. Chiar dacă nu pare cine ştie ce îmbunătăţire, am redus deja jurnalul aproape la jumătate. Putem însă face şi mai bine decât atât. Eliminăm toate administrativele routerului şi am scăpat de zece procente. Eliminăm pachetele de abstracţie standard şi ajungem la aproximativ douăzeci la sută din fişierul nostru iniţial.

Rămăseseră totuşi probabil zeci de mii de linii.

— Trebuie să reducem însă şi mai mult, comentă Dreyfus.

— Şi o putem face. Filtrăm acum după adresa-ţintă Ruskin-Sartorious.

Sparver derulă în sus şi în jos, pentru a arăta că redusese jurnalul la numai o mie de linii.

Dreyfus îşi scărpină sprânceana stângă.

— Pot să ştiu şi eu de ce n-am sărit direct la etapa asta?

— Nu merge aşa. Ca mai toate habitatele din Inelul Sclipitor, Ruskin-Sartorious ar fi reexpediat spre exterior datele unor terţi, incluzând aici serviciile CCT, discuţiile comerciale, pachetele de abstracţii, chestiile de felul ăsta. Tot ar fi trebuit să le fi eliminat de pe listă, chiar dacă am fi îngustat-o doar la nivelul acelor mesaje care au mers către Ruskin-Sartorious.

— Ar fi fost totuşi mai rapid.

— Dar echivalent din punct de vedere logic. Sistemului nu-i pasă în ce ordine filtrezi.

— O să te cred pe cuvânt. Continuăm să avem însă un volum uriaş de date.

— N-am terminat. Acum începem să fim inteligenţi.

— Crezusem că eram deja inteligenţi.

— Nu suficient, zâmbi Sparver în mod evident extrem de încântat de sine. Vezi numărul ăla din coloana a patra?

— Da, rosti Dreyfus precaut. Etichetă temporală pentru transmisiune spre exterior.

— Ăsta-i indiciul nostru. Mesajul care a ajuns la Ruskin-Sartorious era exclusiv audio, nu?

— Potrivit afirmaţiilor lui Vernon şi Delphine. Ce contează formatul mesajului?

Sparver sorbi din ceaşcă.

— Contează foarte mult. Când trec prin router, transmisiunile sunt supuse unor procesări de rutină. Verificarea ciclică prin redundanţă a erorilor… chestii de felul ăsta. Dacă există vreo eroare, routerul trimite un mesaj înapoi la expeditorul anterior, solicitând repetarea transmisiei.

Dreyfus încuviinţă reţinut.

— E logic.

— Ideea este că toate verificările alea de erori durează un timp finit. Iar cu cât povara datelor este mai apăsătoare – cu cât mesajul are mai mult *conţinut* –, cu atât trebuie efectuate mai multe calcule.

— Aha. Cred că înţeleg încotro te îndrepţi.

— Cheia stă în eticheta temporală către exterior, şefule. Comparativ cu majoritatea traficului pe care routerul l-ar fi reexpediat spre Ruskin-Sartorious, comunicaţiile exclusiv audio abia dacă merită să fie menţionate, întârzierea de procesare ar fi fost aproape zero.

— Aşadar, când diferenţa de timp între etichetele de intrare şi de ieşire este cea mai mică…

— Probabil că ne-am izolat mesajul. Sau cel puţin nişte posibili candidaţi.

— Fă-o, rosti Dreyfus incitat.

Sparver i-o luase deja înainte. Peretele arăta doar o mică serie de transmisiuni, care se încadrau toate în intervalul probabil în care Delphine fusese avertizată să întrerupă negocierile cu Ultranauţii.

— Tot n-am rămas doar cu unu…, începu prefectul.

— Dar ne-am apropiat al naibii de mult. Acum putem aplica nişte vechi şi bune proceduri intuitive poliţieneşti. Ne uităm la nodurile de origine. Uită-te pe coloana a doua, şefule – am translatat adresele în nume recognoscibile. Sunt gata să pun prinsoare că cele mai multe vor corespunde cu habitate care fie că au fost în contact cu Ruskin-Sartorious de mult timp, fie că sunt locuri la care ne aşteptăm să emită în mod destul de regulat către întregul Inel Sclipitor.

— Poţi verifica asta?

— Am făcut-o deja. Eşti pregătit?

Sparver expedie o comandă spre perete, care afişă o singură intrare de transmisie.

— Va trebui să te uiţi şi la cele unsprezece pe care le-am eliminat, dar sunt destul de sigur că le putem ignora. Pe de altă parte, aceasta sare în ochi, ca să citez un proverb bine-cunoscut.

— În ce fel?

— Punctul de origine nu este vreunul pe care să-l fi recunoscut, ceea ce mi-a declanşat imediat soneriile de alarmă. Este, pur şi simplu, un bolovan, o bucată dintr-un asteroid neprocesat, care pluteşte pe una dintre orbitele mediane.

— Trebuie să fie proprietatea cuiva.

— Revendicarea respectivă este a unei familii sau combinat numit Nerval-Lermontov. Nu ştiu dacă asta înseamnă sau nu ceva.

— Nerval-Lermontov…, repetă încet Dreyfus. Cunosc de undeva numele ăsta de familie.

— Tu cunoşti însă foarte multe familii.

— Ar putea fi nevinovaţi. Există vreun motiv pentru care

să credem că bolovanul acela e mai mult decât un router?

— Poate că într-adevăr nu-i decât un router, totuşi există un detaliu singular. Indiferent cine ar fi expediat semnalul de la asteroidul Nerval-Lermontov – şi nu contează dacă semnalul a plecat de aici sau dacă a fost numai direcţionat pe aici –, a fost unica dată când Bula Ruskin-Sartorious a fost contactată prin intermediul acestui nod particular.

— Ai dreptate, încuviinţă Dreyfus. Sonerii de alarmă. Multe.

Sparver lăsă ceaiul jos şi porţelanul clincăni delicat pe masa prefectului.

— Să nu se mai spună niciodată că porcii nu au foloasele lor.

***

Un cal zburător o aşteptase pe Thalia când sosise în Clepsidra Chevelure-Sambuke. Aripile animalului băteau aerul cu o lentoare desprinsă din vis, iar picioarele subţiri se mişcau ca şi cum ar fi galopat pe loc. Pielea îi era transparentă, îngăduind vederea exactă din punct de vedere anatomic a organelor sale interne strâns apropiate, a scheletului şi musculaturii masiv modificate. Aripile de insectă erau înguste ca nişte pale de elice, acoperite cu o reţea complexă de vinişoare, fără inserţii scheletice vizibile.

Pegasul Thaliei nu era unicul care se deplasa prin aer. Mai existau şi alţi cai zburători, vizibili sub forma unor siluete translucide ce fâlfâiau lent în depărtare. Unii aveau călăreţi, alţii mergeau probabil pentru a prelua pasageri sau erau angajaţi în misiuni personale. Existau de asemenea creaturi mult mai pitoreşti, care sugerau fluturi uriaşi cu desene pe aripi, peşti vrâstaţi sau dragoni-zmeie chinezeşti cu cozi complexe. Pegaşii păreau să se limiteze la zonele cu gravitaţie redusă ale habitatului (deloc surprinzător ţinând seama de aripile prismatice), însă celelalte forme zburătoare rătăceau prin tot interiorul. Printre ele, aproape prea mici pentru a fi distinse, se aflau

formele stelate ale oamenilor zburători, cu aripi sau suprafeţe aerodinamice proprii. Thalia îşi încercă ochelarii, dar suprapunerea nu dezvălui diferenţe importante prin comparaţie cu realitatea dezgolită. Asta confirma tot ce citise despre Clepsidră în timpul călătoriei: cei de aici preferau să modeleze materia, nu informaţia.

Treptat simţi cum gravitaţia o apăsa tot mai intens în şa. Calul se îndrepta către un ponton ca o limbă, susţinut de contraforturile unei vile albe în formă de turlă, situată lângă partea superioară a unui oraş construit pe pantele gâtuirii mediane a Clepsidrei. Pe când se apropia de punctul de asolizare, Thalia zări un grup de primire adunat pe perimetrul pontonului.

Doi funcţionari se repeziră şi o ajutară să descalece imediat ce copitele calului bocăniră pe pardoseala din sticlă. Forţa gravitaţională nu putea fi mai mare de 0,1 *g,* totuşi aripile calului băteau întruna, vânturând aerul cu un foşnet audibil la fiecare coborâre răsucită. Funcţionarii – cu aspect mai mult sau mai puţin de umani standard – se îndepărtară imediat ce Thalia rămase în picioare.

Un om ca un panda uriaş, acoperit complet de blană alb cu neagru, se legănă spre ea. În ciuda masei evidente, se deplasa cu graţie remarcabilă. Capul imens avea mărimea căştii unui costum de vid, iar ochii adevăraţi abia se întrevedeau în ovalele negre ale petelor oculare. Încetă să mai molfăie un beţişor verzui subţire şi-l trecu unui funcţionar.

— Bun-venit, prefect-adjunct de teren Ng, rosti el mieros. Sunt primarul Graskop. Ne bucurăm să te primim în mica şi modesta noastră lume şi sperăm că şederea îţi va fi atât plăcută, cât şi productivă.

Îi întinse laba în semn de salut. Mâna mică a Thaliei dispăru într-o pernă de blană caldă, umedă. Observă că primarul Graskop avea cinci degete plus un deget mare, toate terminate prin unghii negre, strălucitoare.

— Mulţumesc că mi-aţi trimis calul.

— Ţi-a plăcut? Am fi crescut ceva unic dacă am fi fost

înştiinţaţi mai din vreme despre vizita ta.

— A fost un cal minunat, mulţumesc. Nu erau necesare mai multe bătăi de cap.

Primarul îi eliberă mâna.

— Am înţeles că doreşti să accesezi nucleul nostru de scrutin?

— Corect. Ceea ce am de făcut nu va dura prea mult. Este destul de simplu.

— Şi după aceea? Vei rămâne să te bucuri puţin de ospitalitatea noastră, nu-i aşa? Rareori avem parte de vizitatori din Panoplie.

— Mi-ar face plăcere, primarule, dar acesta nu este momentul cel mai potrivit.

El îşi înclină uriaşul cap monocrom.

— Probleme în exterior, aşa este? Am auzit rapoarte, deşi mărturisesc că nu acordăm atât de multă atenţie pe cât ar trebui unor asemenea chestiuni.

— Nu, rosti Thalia diplomat, nu este vorba despre probleme, dar am un grafic temporal strict pe care trebuie să-l respect.

— Vei rămâne totuşi, măcar pentru puţin timp.

Când primarul vorbea, Thalia putea întrezări şiruri fioroase de dinţi albi ascuţiţi şi simţea damful dulceag de produse animale digestive.

— Nu pot. Realmente, nu pot.

— Însă *trebuie* s-o faci, prefectule.

Îi privi pe ceilalţi membri ai grupului de primire, provocând-o pe Thalia să-i dezamăgească. În majoritate, feţele lor puteau fi încă recunoscute ca umane, în ciuda blănurilor, a solzilor sau a altor distorsionări cauzate de modele zoomorfe. Ochii le erau tulburători de frumoşi, cu aspect fluid, intenşi şi copilăroşi.

— Nu te vom reţine fără motiv, insistă primarul. Ne vizitează foarte puţine persoane din exterior, cu atât mai puţin reprezentanţii autorităţilor. În ocaziile rare când se întâmplă totuşi aşa ceva, obişnuim să organizăm concursuri sau turnee improvizate şi ne invităm onoratul oaspete să

facă parte din juriu. Speram că ne vei ajuta cu judecarea unui turneu aerian…

— Mi-ar face plăcere, dar…

El surâse triumfător.

— Atunci e stabilit. *Vei rămâne!* Îşi încleştă labele, încântat. Ce minunat va fi! Un prefect ca judecător.

— Eu nu sunt…

— Haide să ne ocupăm acum de problema aceea minoră a nucleului de scrutin, de acord? Apoi vom putea trece la evenimentul principal. Va fi un turneu aerian minunat. Mă poţi urma? Dacă nu-ţi place gravitaţia noastră redusă, putem aranja o lectică.

— Mă descurc perfect, replică Thalia încordat.

CAPITOLUL 11

Dreyfus era instalat în faţa consolei sale şi compunea o interogare pentru Turbinele de Căutare. Căuta precedenţe despre familia Nerval-Lermontov, convins că numele însemna ceva, dar neizbutind să pescuiască informaţia relevantă din registrele ticsite de evenimente ale propriei lui memorii care îmbătrânea. Abia lansase însă solicitarea şi dezvolta într-o doară posibilitatea de sondare a propriei sale minţi, când percepu o trepidaţie bruscă şi scurtă, care traversă încăperea. Era ca şi cum Panoplia suferise un seism.

Îşi ridică manşeta, pregătit să-şi apeleze adjunctul, temându-se de tot ce putea fi mai rău. Dar nici măcar nu apucase să rostească numele lui Sparver când consola îl informă că în sala Turbinelor se petrecuse un incident major.

Dreyfus păşi prin peretele-costumier şi plecă din camera sa prin labirinturile din rocă, spre secţiunea noncentrifugă unde se găseau Turbinele de Căutare. Chiar înainte să ajungă, îşi dădu seama că incidentul fusese grav. Prefecţi, tehnicieni şi maşini forfoteau pe lângă el. Când ajunse la intrarea în sala aflată în imponderabilitate, echipe medicale îi scoteau pe răniţi. Plăgile lor erau şocante.

O bandă conveier îl purtă în sala vastă, unde rămase holbându-se, stupefiat. Nu mai existau patru Turbine de Căutare, ci doar trei. Cilindrul aflat în poziţia extremă dispăruse, cu excepţia punctelor de ancorare de tip manşon care ieşeau din suprafaţa interioară a incintei. Învelişul transparent fusese spart în nenumărate cioburi ca nişte pumnale, dintre care multe erau înfipte acum în căptuşeala pereţilor. Dreyfus nu-şi putea imagina forţa care ar fi fost necesară pentru a rupe teaca blindată, realizată din acelaşi

tip de substanţă similară sticlei pe care o utilizau la carcasele navelor spaţiale. Din maşinăria care se rotise în interiorul sticlei înainte să se desprindă nu mai rămăsese decât un reziduu prăfos, care acoperea toate suprafeţele cu un strat gros de câţiva centimetri şi plutea în aer într-un smog albastru-cenuşiu înecăcios. Turbina – cu stivele suprapuse de date şi palele subţiri de regăsire – se autopulverizase eficient, nelăsând niciun fragment mai mare decât un grăunte de praf. Fusese proiectată să reacţioneze în felul acela, îşi aminti Dreyfus, pentru ca nicio informaţie să nu poată fi recuperată de părţi ostile în eventualitatea unei ocupări a Panopliei. Nu fusese însă concepută să se autodistrugă în decursul operaţiunilor normale.

Studie celelalte turbine. Pe învelişul celei mai apropiate se vedeau câteva fisuri proeminente. Aparatul dinăuntru îşi reducea rotaţiile, decelerând vizibil. Celelalte două treceau prin aceeaşi oprire autoprotejată, deşi carcasele lor păreau intacte.

Ferindu-se din calea personalului medical care se ocupa de tehnicienii din sală ce fuseseră ciuruiţi de cioburi de sticlă şi şrapnele din turbina de mare rotaţie – cei răniţi mai serios fuseseră deja evacuaţi –, Dreyfus se îndreptă spre Trajanova. Era prefectul care răspundea de arhive şi toţi cei implicaţi o considerau autoritatea supremă. Dreyfus nu contesta părerea respectivă, însă n-o plăcea pe Trajanova şi ştia că sentimentul era reciproc. O angajase odată ca adjunct, apoi renunţase la ea fiindcă nu deţinea instinctele necesare pentru munca de teren. Ea nu-l iertase niciodată pentru asta şi rarele lor întâlniri erau încordate şi concise. Se simţi totuşi uşurat să vadă că femeia nu suferise răni evidente, cu excepţia unei tăieturi pe obraz. Trajanova se apăsa cu mâneca pe obraz, iar uniforma ei distribuia dezinfectant şi agenţi coagulanţi, îşi coborâse căştile în jurul gâtului, ochelarii îi erau ridicaţi pe frunte şi un strat de pulbere fină albastru-cenuşie îi acoperea hainele şi pielea.

Probabil că Trajanova îi zărise expresia de pe chip.

— Înainte de a întreba, nu am nicio idee despre ceea ce s-a întâmplat.

— Tocmai voiam să întreb dacă eşti bine. Ai fost aici în momentul respectiv?

— În spatele stivei patru, cel mai departe de unitatea care a explodat. Rulam diagnoze de viteză a căutării.

— Şi?

— A explodat pur şi simplu. Se rotea, iar peste o secundă n-a mai existat. Dacă n-aş fi avut căştile active, aş fi rămas surdă.

— Ai fost norocoasă.

Ea făcu o grimasă şi-şi retrase mâneca, dezvăluind sângele uscat de pe manşetă.

— Curios… Aş zice că, de fapt, am fost destul de ghinionistă să fiu aici.

— A murit cineva?

— Nu cred. Nu permanent. Îşi frecă ochii iritaţi de praf. A fost însă un dezastru. Sticla a cauzat cele mai multe răni. Ăsta-i hiperdiamant, Dreyfus, foarte, foarte greu de spart. A fost ca detonarea unei bombe.

— Să fi fost o bombă? Vorbesc serios: este posibil ca o bombă să fi provocat aşa ceva?

Femeia clătină din cap.

— Nu cred. Unitatea s-a smuls pur şi simplu, brusc, în urma rotaţiilor. Anterior nu existase niciun zgomot, nicio pâlpâire.

— Ele se rotesc aproape de turaţia critică de dezagregare, nu?

— Exact. Le rotim la turaţia maximă posibilă. Dacă ar merge mai încet, tu ai fi primul care s-ar plânge de întârzierea de regăsire a informaţiilor.

— Este posibil să fi depăşit turaţia de dezintegrare?

Trajanova îi aruncă o privire de negare seacă, apoi răspunse:

— Ele nu fac aşa ceva.

— Este posibil ca ansamblul să fi îmbătrânit?

— Toate unităţile sunt oprite şi supuse unei întreţineri de

rutină. În general voi nu sesizaţi asta, fiindcă sarcinile îi sunt preluate de celelalte trei turbine. Unitatea care a explodat fusese considerată perfect funcţională la ultima oprire.

— Eşti sigură?

Faţa ei spunea: *Nu-mi contesta competenţa şi n-o voi contesta nici eu pe a ta.*

— Dacă n-ar fi fost, nu s-ar fi rotit, prefectule.

— A trebuit să pun întrebarea asta. Aici a avut loc un incident negativ major. Este posibil ca dezintegrarea să fi fost cauzată de o interogare prost formulată?

— Mi se pare o întrebare bizară.

— Atâta doar că trimisesem ceva spre turbine cu o secundă înainte de accident.

— În intervalul respectiv, unităţile au tratat probabil milioane de interogări, spuse ea.

— Milioane? Nu există milioane de prefecţi.

— Majoritatea interogărilor sunt generate de maşini. Panoplie vorbeşte cu sine, consolidându-şi propria bază de cunoştinţe. Turbinelor nu le pasă dacă interogările sunt expediate de oameni sau de maşini. Pentru ele nu există priorităţi, ci sunt tratate egal.

— Continui să simt că accidentul are legătură cu mine.

— Este imposibil ca interogarea ta să fi produs aşa ceva. Ar fi absurd.

— Poate că da, însă desfăşor o investigaţie delicată şi unul dintre principalele mele instrumente a fost sabotat tocmai când credeam că dădusem de un fir, când mi-aş fi putut conecta cazul cu una dintre glorioasele noastre familii, când aş fi putut să *lovesc* în cineva.

— Indiferent ce s-a întâmplat, zise Trajanova, nu se poate să fi fost sabotaj.

— Pari foarte sigură.

— Poate că ţi-a scăpat atenţiei, dar aceasta este o unitate ultrasecurizată, din interiorul unei organizaţii deja ultrasecurizate. Nimeni nu intră în incinta aceasta fără să deţină cel puţin autorizaţie Furnicar şi nimeni – nici chiar

prefectul-suprem! — nu accesează Turbinele de Căutare din exteriorul asteroidului. Să fiu sinceră, nu cred că ştiu vreo unitate mai greu de sabotat.

— Totuşi un prefect ar putea s-o facă, spuse el. Mai ales dacă deţine autorizaţie Furnicar.

— Încercam să păstrez discuţia pe tărâmul posibilităţilor, rosti Trajanova. Mă pot gândi la un milion de motive pentru care inamicii noştri ar dori să distrugă Turbinele de Căutare, dar un prefect… cineva aflat deja în interiorul organizaţiei? Vrei să spui un tră*dător?*

— Nu fac decât să examinez toate posibilităţile. Nu-i foarte dificil de crezut, nu-i aşa?

— Cred că nu, zise femeia încet şi-l privi sfredelitor. La urma urmelor, chiar acum, în timp ce vorbim, în organizaţie există fiica unui trădător. Ai discutat recent cu ea?

— Cu Thalia Ng? Nu, este prea ocupată să rezolve excelent misiuni de teren. Dreyfus surâse rece. Cred c-am terminat aici, nu?

— Doar dacă nu vrei să mă ajuţi să curăţ mizeria.

— Voi lăsa asta în seama specialiştilor. Cât va trece până veţi readuce la viteza normală celelalte turbine?

Ea privi peste umăr, spre cilindrii intacţi.

— Va trebui examinate amănunţit pentru fisuri. Nu voi risca pornirea mai devreme de minimum treisprezece ore. Chiar şi atunci vor rula la o viteză redusă de regăsire. Regret dacă asta te va dezavantaja, prefectule.

— Nu-i vorba despre faptul că mă dezavantajează pe mine. Mă îngrijorează că va avantaja pe altcineva. Dreyfus se frecă în colţurile ochilor, unde praful începuse să se adune în urdori cenuşii, şi urmă: Continuă să ţii seama de posibilitatea unui sabotaj, Trajanova. Dacă găseşti ceva, vreau să mă anunţi imediat.

— Poate c-ar fi de ajutor dacă mi-ai spune ceva despre interogarea aceea a ta…

— Nerval-Lermontov.

— Ce-i cu Nerval-Lermontov?

— Doream să ştiu de unde naiba mai auzisem numele

acesta.

Femeia îl privi cu dispreţ îngheţat.

— Pentru aşa ceva n-aveai nevoie de Turbinele de Căutare, Dreyfus. Ţi-aş fi putut spune eu însămi. De fapt, ţi-ar fi putut spune orice prefect cu o cunoaştere de bază a istoriei lui Yellowstone.

El ignoră insulta.

— Ei bine?

— Cei Optzeci.

Era tot ce trebuia să afle.

***

Corveta era o navă medie de constrângere, de două ori mai mare decât un cuter şi dotată cu de opt ori mai mult armament. Potrivit regulilor Panopliei era vehiculul cel mai mare care putea fi operat de un prefect; pentru clasele următoare erau obligatorii piloţii specializaţi. Dreyfus deţinea instruirea necesară, dar ca întotdeauna în asemenea momente prefera ca adjuncţii să se ocupe de pilotarea propriu-zisă, când nava nu era pe autopilot.

— Nu-i mare lucru de văzut, rosti Sparver când o imagine mărită apăru pe un display. În esenţă, este o bucată mare de rocă neprelucrată, cu o baliză care anunţă „păstraţi distanţa – sunt proprietatea cuiva”.

— Mai exact, proprietatea familiei Nerval-Lermontov.

— Numele continuă să te frământe?

— Cineva mi-a reîmprospătat memoria, zise Dreyfus reamintindu-şi de conversaţia nu tocmai cordială cu Trajanova. Nerval-Lermontov a fost una dintre familiile asociate cu Cei Optzeci.

— Serios?

— Eram copil pe atunci, totuşi a vuit în tot sistemul. Nerval-Lermontov a fost una dintre familiile care au făcut scandalul cel mai mare.

— A pierdut pe cineva?

— O fiică, mi se pare, care a devenit un fel de emblemă

pentru toţi ceilalţi. Îi pot vedea chipul, dar nu şi numele, îmi stă pe vârful limbii…

Sparver scotoci între genunchi şi-i întinse un compad.

— Şefule, *eu* mi-am făcut deja temele.

— Înainte să fi căzut turbinele?

— N-aveam nevoie de ele. Mai ţii minte cazul la care am lucrat acum doi ani, referitor la proprietatea disputată a unui carusel construit de una dintre familii? Atunci am copiat pe compad tone de materiale despre Cei Optzeci, şi toate sunt încă acolo, cu rezumate despre toţi jucătorii-cheie.

— Inclusiv Nerval-Lermontov?

— Te poţi uita şi singur.

Dreyfus făcu aşa cum îi sugerase Sparver şi se afundă în istoria Oraşului Abisului. Articolul era lung de câteva mii de rânduri, un rezumat care putea fi uşor extins de zece sau de o sută de ori, dacă hiperporcul ar fi ales alte filtre de text. Despre principalele familii din sistem nu se putea spune în niciun caz că nu existau documente amănunţite.

Dreyfus ajunse la Cei Optzeci şi un nume îi sări în ochi peste cincizeci şi cinci de ani de istorie.

— Aurora, rosti el cu respect. Aurora Nerval-Lermontov. Nu era decât o copilă – douăzeci şi doi de ani – când a intrat în maşinile lui Cal.

— Sărmana. Nu-i de mirare că au fost călcaţi pe coadă.

Şi ei fuseseră, îşi aminti Dreyfus. Şi cine n-ar fi fost? Calvin Sylveste le promisese nemurire reală celor şaptezeci şi nouă de voluntari ai săi. Minţile lor aveau să fie scanate la rezoluţie subneuronală, iar structurile rezultate urma să fie încărcate în maşini invulnerabile. În loc să fie simple instantanee statice, Transmigranţii lui Calvin aveau să continue să gândească şi să simtă, odată ce fuseseră mapaţi în spaţiul computerului. Ei aveau să fie adevăratele simulări de nivel-alfa, ale căror procese mentale nu aveau să poată fi deosebite de cele ale unei fiinţe umane în carne şi oase. Singura problemă o reprezenta faptul că procesul de scanare trebuia efectuat atât de rapid, atât de fidel,

încât era distructiv. Mintea scanată era decojită, strat cu strat, până nu mai rămânea nimic lucid.

Nici asta n-ar fi contat însă… dacă procedura ar fi funcţionat. Totul mersese bine o vreme, dar la scurt timp după scanarea ultimului voluntar – Calvin Sylveste fusese al optzecilea voluntar în propriul său experiment – apăruseră probleme cu primii subiecţi. Simulările lor îngheţaseră, se blocaseră în bucle patologice sau regresaseră la niveluri de decuplare autistă de universul exterior. Un detaliu esenţial, un impuls animator, lipsea din configuraţie.

— Sparver, tu crezi în coincidenţe?

Sparver apăsă una dintre comenzile jeturilor. Bolovanul îşi dublase mărimea şi detaliile suprafeţei cenuşii şi cutate deveniseră mai evidente. Asteroidul în formă de cartof avea peste doi kilometri pe axa cea mai mare.

— De ce spui asta?

— Pentru că mă întrebam deja care ar fi motivul pentru care familia Sylveste apare întruna în investigaţia asta. Acum avem altă ocurenţă.

— Este ca o caracatiţă foarte mare. Mai devreme sau mai târziu, este inevitabil să nu te împiedici de un tentacul.

— Deci nu ţi se pare nimic bizar…

— Familia Sylveste n-a fost o instituţie filantropică. Doar familiile cu influenţă şi bani şi-au putut cumpăra un loc în experimentul lui Cal. Şi doar familiile cu influenţă şi bani îşi pot permite să păstreze asteroizi ca ăsta. În cazul de faţă, cheia este familia Nerval-Lermontov, nu Sylveste.

— Ea a încercat să o doboare pe Sylveste, nu?

— Toţi au încercat s-o doboare şi toţi au eşuat. Sistemul acesta este al Casei Sylveste. Noi doar locuim în el.

— Şi Nerval-Lermontov? A tăcut după cazul Celor Optzeci, nu? Nu mai joacă nici pe departe vreun rol important. Dacă ar juca, aş fi recunoscut numele mai devreme. Atunci de ce naiba se implică în afacerea Ruskin-Sartorious?

— Poate c-a fost manipulată. Poate că după ce vom săpa pe-aici vom descoperi că asteroidul a fost utilizat numai

pentru a retransmite semnale de altundeva.

Dreyfus simţi cum o parte din buna dispoziţie anterioară i se diminuase. Poate că de data aceasta îl trădaseră instinctele lui mult apreciate. Dacă ar fi fost necesar, ar fi putut să iasă în spaţiu şi să citească stiva de mesaje, aşa cum făcuseră la routerul Vanguard 6. Sparver păruse încrezător că procesul era repetabil, dar dacă a doua oară nu era la fel de uşor s-o ia pe urma semnalului?

Reflecta pe tema respectivă când asteroidul îşi lansă atacul.

Fu o acţiune rapidă şi fără avertisment; abia după ce se sfârşise, prefectul fu în stare să pună în ordine succesiunea aproximativă a evenimentelor. Regiuni mici din crusta asteroidului irupseră spre exterior, de parcă tocmai detonase o duzină de mine pe rază mică, împrăştiind în spaţiul cosmic sfărâmături şi resturi. Fragmentele de materiale răpăiseră pe corvetă, sunând pe carcasă ca o mie de lovituri de ciocan.

Soneriile de alarmă începură să zbiere şi rapoartele de avarii se revărsară în cascadă pe display-uri. Dreyfus auzi ţiuiturile dinspre armamentul corvetei care îşi actualiza starea de pregătire. Sparver mârâi ceva neinteligibil şi începu să coordoneze răspunsul armelor prin inputuri de comenzi manuale. Însă atacul nu începuse de fapt cu adevărat. Erupţiile de pe asteroid fuseseră cauzate doar de apariţia armelor ascunse sub zece-douăzeci de metri de material de camuflare. Lansatoare de proiectile cinetice cu ţevi întunecate rulară la suprafaţă şi-şi scuipară încărcăturile spre corvetă. Dreyfus tresări când pereţii cabinei părură să se prăbuşească spre înăuntru, înainte ca o parte mai detaşată a minţii lui să-i reamintească faptul că acela era felul prin care corveta făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a proteja organismele vii din interior. Peretele curse în jurul său, din creştet până în tălpi, creând instantaneu un cocon. După aceea simţi corveta cotind cu o acceleraţie care i-ar fi sfărâmat oasele în orice alte circumstanţe. Cu puţina conştiinţă care-i rămăsese

disponibilă, speră că nava se îngrijise în mod similar şi de Sparver.

Virajul acela îi salvă, deoarece altfel primul proiectil cinetic i-ar fi izbit perpendicular, în porţiunea cea mai subţire a blindajului corvetei. Aşa însă brăzdă doar un şanţ pe tot flancul navei, distrugând arme şi module de senzori într-un muget de materie în agonie, care răsună oribil de puternic, ferfeniţind nervii, în ciuda capitonajului coconului. Nava coti din nou, apoi încă o dată, mai violent. Alte două proiectile o loviră. După aceea corveta începu să lovească la rândul ei.

Multe arme îi fuseseră avariate de impacturile proiectilelor sau nu puteau fi activate întrucât ofereau prea multă secţiune transversală ispititoare pentru lansatoarele de proiectile încă active, totuşi nava era capabilă să răspundă cu o concentraţie incredibilă de forţă distructivă. Dreyfus mai degrabă simţi decât auzi zumzetul subsonic al mitralierelor Gatling. Altă salvă de sfărâmături răpăi pe carcasă: fuseseră mitralierele Gatling care răscoliseră încă şi mai mult suprafaţa asteroidului, ridicând fragmente în spaţiu. Urmară patru şocuri succesive când corveta lansă şi apoi făcu schimb de moment mecanic cu torpilele sale, scuipându-le ca pe nişte sâmburi duri. Focoasele cu vârfuri în fază de spumă îşi selectară propriile ţinte, deschizând în crustă cratere cu diametrul de o sută de metri.

Mitralierele Gatling reîncepură tirul.

După care, în mod dezarmant de brusc, totul amuţi, cu excepţia zăngăniturilor ocazionale cauzate de sfărâmăturile ce loveau nava.

— Menţin nivelul de operativitate maximă, rosti corveta cu glas înspăimântător de calm şi lipsit de grabă, ca şi cum ar fi anunţat buletinul meteo. Analiza situaţiei indică reducerea obiectului agresor la o ameninţare de statut gama. Analiza aceasta poate fi imperfectă. Dacă doriţi totuşi să reduc nivelul la operativitate moderată, vă rog să formulaţi comanda respectivă.

— Poţi reduce nivelul, spuse Dreyfus.

Coconul îl eliberă. Prefectul se simţea ca o unică vânătaie de mărimea unui bărbat, cu o durere de cap pe măsură. Nimic nu părea să fie însă rupt şi, cel puţin, era în viaţă.

— Cred că investigaţia tocmai a încetat să fie una periferică, comentă Sparver.

Dreyfus scuipă sânge. Probabil că-şi muşcase limba în cursul atacului.

— Care-i situaţia navei? întrebă el.

Sparver privi un display de stare.

— Vestea bună este că avem în continuare energie, aer şi controlul poziţionării.

— Şi vestea proastă?

— Senzorii au fost făcuţi praf şi nici comunicaţiile pe rază lungă nu par să funcţioneze. Nu cred că vom putea cere ajutor de acasă.

Absurditatea situaţiei lor îl învenina pe Dreyfus. Continuau să fie în interiorul Inelului Sclipitor, în nucleul supraaglomerat al civilizaţiei umane, la nicio mie de kilometri de cea mai apropiată structură locuită, dar, în acelaşi timp, puteau să fi fost mult dincolo de sistem, plutind în spaţiul interstelar.

— Putem contacta pe altcineva? întrebă el. Încă dispunem de lasere semnalizatoare. Dacă am transmite un semnal vizual unei nave aflate în trecere, am putea s-o deviem.

Sparver apelase deja un display navigaţional, care afişa traficul pe o rază de cinci mii de kilometri. Dreyfus îl examină cu atenţie, totuşi suprafaţa sferică a imaginii se întrerupea frecvent din pricina semnalelor fantomă cauzate de avariile suferite de corvetă.

— Nu se vede cine ştie ce, observă Sparver. În tot cazul, în raza de semnalare manuală nu există nimic.

Dreyfus lovi cu degetul într-un ecou persistent de pe display, un obiect aflat pe un curs lent prin volumul de spaţiu scanat.

— Acela este real şi pare apropiat. Ce este?

— Potrivit etichetei transponder, un cargo-robot simplu.

Probabil vine spre interior de la manufacturile de înaltă energie de pe Ochiul lui Marco.

— Va trece la mai puţin de trei mii de kilometri de noi. Aici asta nu înseamnă aproape nimic.

— Nu ne va răspunde însă nici dacă l-am ţinti direct cu laserul. Nu cred că avem opţiune, decât să ne târâm spre casă şi să sperăm că nu ne loveşte nimeni din greşeală.

Dreyfus încuviinţă fără chef. În fluxurile de trafic aglomerate ale Inelului Sclipitor, o navă cu capacităţile senzoriale afectate era într-adevăr un obiect periculos. Situaţia era de două ori mai gravă pentru o navă a cărei tehnologie stealth o făcea invizibilă.

— Cât va dura?

Sparver închise ochii în timp ce rulă cifrele.

— Maximum nouăzeci de minute.

— Şi după aceea încă o oră înainte de a ne putea aştepta în mod rezonabil ca o navă să fie trimisă încoace… mai mult dacă va trebui realocată de la altă misiune. Dreyfus clătină din cap. Prea mult. Toate instinctele mele îmi cer să nu plecăm de-aici.

— Atunci să lansăm o dronă de supraveghere. Avem una la bord.

— O dronă nu ne va ajuta dacă cineva decide să fugă imediat ce am ieşit din raza de acţiune.

— Nu cred că acolo-i cineva.

— Nu ştim asta. Dreyfus se desprinse din plasa de siguranţă atât cât să-şi poată freca spinarea, dureroasă după eschivele zguduitoare ale corvetei. Tocmai de aceea trebuie să aruncăm o privire. Poate că vom găsi un transmiţător şi atunci vom putea chema cavaleria grea.

***

Thalia îşi trecu un deget în jurul gulerului, rigidizându-i din nou forma. Îşi adună echipamentul şi se îndreptă pe când ecluza pneumatică îşi rula ciclul. Spinarea perfect dreaptă, bărbia sus, ochii alerţi. Poate că se simţea obosită,

poate că era iritată de situaţia la care fusese martoră cu doar două ore mai devreme, totuşi continua să fie în misiune. Localnicii nici nu ştiau şi nici nu le păsa că habitatul lor constituia ultima escală de pe un itinerar solicitant, ultimul obstacol înainte de somn, odihnă şi o expresie zgârcită de gratitudine din partea prefecţilor-seniori. Îşi reaminti că se găsea mult înaintea graficului de timp anticipat şi că dacă de acum încolo totul decurgea conform planului, avea să revină în Panoplie la numai o zi şi jumătate după ce plecase.

Actualizarea Clepsidrei Chevelure-Sambuke se derulase impecabil, dar după aceea fusese reţinută de localnicii care o siliseră să participe ca judecător-oaspete la turneul lor improvizat. Se dovedise a fi atât neplăcut, cât şi secătuitor, o combinaţie de concurs de frumuseţe şi lupte de gladiatori, cu toţi participanţii biomodificaţi radical, niciunul neducând lipsă de colţi şi gheare. Fusese asigurată că participanţii cei mai însângeraţi, umiliţi sau decedaţi aveau să fie cusuţi la loc, însă experienţa în sine o făcuse să se simtă maculată şi manipulată.

Szlumper Oneill fusese încă şi mai rău, dar din motive diferite. Szlumper Oneill era o Tiranie Voluntară care apucase pe un drum periculos şi în privinţa căreia nu se putea face nimic.

Cetăţenii din Tiraniile Voluntare nu aveau absolut niciun drept: nici libertăţi, nici alte mijloace de exprimare în afară de ceea ce puteau obţine prin canalele uzuale de votare. Întreaga lor viaţă se afla sub controlul autoritar al regimului din habitatul lor specific. În mod tipic li se garantau nevoile esenţiale: hrană, apă, încălzire, minimum de îngrijire medicală, un loc de dormit, ba chiar şi acces la sex şi forme rudimentare de divertisment. În schimbul acestora puteau fi siliţi să efectueze activităţi zilnice, indiferent cât de monotone şi lipsite de scop. Erau despuiaţi de personalitate, obligaţi să se îmbrace identic, ba chiar – în cazurile extreme – constrânşi să se supună unor operaţii chirurgicale care să înlăture trăsăturile ce-i deosebeau de

ceilalţi.

Pentru unii oameni – o fracţiune mică, dar nu complet insignifiantă din cetăţenii Inelului Sclipitor – traiul într-o Tiranie Voluntară era eliberator în mod pervers, deoarece le îngăduia să decupleze acea parte a minţii lor care se ocupa cu anxietăţile uzuale ale ierarhiei şi influenţei. Erau îngrijiţi şi li se spunea ce să facă. Era ca şi cum ar fi redevenit copii, o regresiune la starea de dependenţă de maşinăria adult a statului.

Dar uneori Tiraniile Voluntare o luau razna.

Nimeni nu ştia cu exactitate ce anume declanşa trecerea de la statul binevoitor-totuşi-rigid la un coşmar distopic, dar se întâmplase de suficiente ori pentru ca să pară la fel de inevitabil ca dezintegrarea radioactivă a unui izotop instabil. Ceva inimaginabil supura din cadrul social, ca o răşină corupătoare. Cetăţenii care încercau să i se opună ori să plece erau adunaţi laolaltă şi pedepsiţi. Panoplia nu putea face nimic, fiindcă nu avea mandat de a interveni în guvernarea unui stat, decât dacă cetăţenilor acestuia li se nega accesul la abstracţie şi dreptul la vot sau dacă era împuternicită de majoritatea cetăţenilor din cele zece mii de habitate.

Szlumper Oneill era un studiu de caz despre evoluţia în rău a unei situaţii. Reprezentanţi ai Administraţiei Interne o escortaseră pe Thalia până la nucleul de scrutin şi făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru a o feri de populaţie. Ea văzuse însă destule ca să înţeleagă imaginea de ansamblu. Pe când îşi instalase echipamentele, un bătrân străpunsese un cordon de securitate şi se năpustise pentru a vorbi cu ea. Căzuse în genunchi şi-i prinsese tivul pantalonilor în degete noduroase, artritice.

— Prefectule, rostise el prin gingii ştirbe, poţi face ceva pentru noi. Te rog, *fă* ceva, înainte să fie prea târziu.

— Îmi pare rău, spusese ea abia capabilă să vorbească. Aş dori să pot face, dar…

— Ajută-ne. Te rog!

Jandarmii sosiseră, trăseseră ghimpi electrificaţi în bătrân

şi-l târâseră de acolo, cu corpul încă încremenit de curenţii paralizanţi. Nu putea vorbi, totuşi izbutise să-şi ţină chipul orientat spre Thalia pe când fusese îndepărtat, cu buzele încă formulând o rugăminte. Când cordonul se închisese în jurul lui, Thalia distinsese o pâclă de pumni şi bastoane abătându-se asupra oaselor fragile.

Ea terminase actualizarea. Nu dorise să se gândească ce se întâmplase cu bătrânul. Se rugase ca următoarea şi ultima actualizare să meargă mai lin, pentru a putea reveni în Panoplie şi a-şi şterge gustul uşor de complicitate care-i dăinuia în gură. Acum era mulţumită că lăsase pentru la sfârşit Casa Aubusson. Promitea să fie cea mai simplă dintre actualizări; cea care să impună cele mai mici cerinţe concentrării ei.

Habitatul avea forma unui cilindru cav cu capete rotunjite, care se rotea lent în jurul axei lungi pentru a crea gravitaţie. Din depărtare, chiar înainte să fi moţăit în timpul tranzitului, Thalia văzuse un cârnat verzui-deschis, încins de benzile multor seturi de ferestre, ale căror faţete sclipeau când rotaţia visător de lentă a habitatului făcea lumina solară să se reflecte din ele. La capătul cel mai apropiat ticăia maşinăria complexă a ansamblelor de andocare invers rotitoare, unde nave uriaşe erau reduse la nivelul unor detalii microscopice faţă de scara ameţitoare a structurii. Cârnatul era o minilume lungă de şaizeci de kilometri de la un capăt la celălalt şi cu diametrul de peste opt kilometri.

Imponderabilitatea prevală şi după ce Thalia debarcă din cuter şi trecu printr-o succesiune de ecluze de transfer rotative. În locul sălii animate la care se aşteptase, se pomeni într-o zonă diplomatică de recepţie. Era o sferă de gravitaţie zero cu pereţi din marmură trandafiriu-deschis, incrustată cu frize monocrom ce descriau istoria timpurie a colonizării spaţiale: bărbaţi în costume bulbucate acoperite parcă de prelată, transportoare suprafaţă-orbită care semănau cu snopi albi de artificii legate laolaltă, staţii spaţiale cu aspect atât de fragil, încât credeai că se vor

destrăma la prima adiere de vânt solar. Amuzant, da, gândi Thalia, însă fără costumele acelea cu prelată şi rachetele cu snopi de artificii, fără staţiile spaţiale ca de jucărie, prefectul-adjunct de teren Thalia Ng n-ar fi plutit în compartimentul recepţie placat cu marmură al unui habitat lung de şaizeci de kilometri, una dintre cele zece mii de structuri ce adăposteau o sută de milioane de suflete, pe orbita unei planete locuite care găzduia cel mai incredibil şi strălucitor oraş din istoria omenirii, o planetă care se rotea în jurul soarelui altui sistem solar, un sistem care forma nucleul comercial şi cultural al unei civilizaţii umane ce cuprindea multe planete similare, multe stele, legate laolaltă prin navele minunate ce traversau noaptea interstelară în doar *ani* de zbor.

Acesta era viitorul, îşi spuse ea. Aşa simţeai când trăiai într-o epocă de miracole şi minuni.

Şi ea avea tupeul să se simtă *obosită?*

În mijlocul spaţiului sferic plutea un servitor care semăna cu o bufniţă mecanică asamblată din foiţe de bronz ciocănit. Îşi întinse aripile primare şi pocni din pliscul articulat, deschizându-l. Avea vocea piţigăiată a unui automat dintr-o epocă a aburului.

— Salutări, prefect-adjunct de teren Thalia Ng. Sunt Pasărea Minune. Mă bucur să te primesc în Casa Aubusson. Un comitet de recepţie aşteaptă pe nivelul de asolizare de 0,5 *g.* Te rog să fii amabilă să mă urmezi.

— Un comitet de recepţie, scrâşni Thalia din dinţi. Ce frumos!

Pasărea din bronz o conduse în cabina unui elevator, al cărei interior fără ferestre era acoperit cu tec lustruit şi pluş maro fronsat, imprimat cu motive japoneze. Pasărea se răsuci cu capul în jos şi-şi prinse ghearele în cârlige pe suprafaţa care urma în mod evident să devină plafonul. Roti apoi capul în zumzet de angrenaje mecanice.

— Acum vom coborî. Te rog să fii amabilă să depliezi scaunul şi să te asiguri. Gravitaţia va creşte.

Thalia o ascultă şi se aşeză pe scaunul depliabil,

vârându-şi între genunchi cilindrul cu echipamente. Simţi precipitarea acceleraţiei şi sângele adunându-i-se în partea superioară a capului.

— Acum coborâm, o informă pasărea. Avem de parcurs o distanţă destul de mare. Doreşti să vezi panorama pe drum?

— Dacă nu-i un deranj prea mare.

Panoul din faţa ei metamorfoză în transparenţă şi Thalia se trezi privind în lungimea Casei Aubusson, pe cei şaizeci de kilometri ai axei mari. Suise în elevator pe suprafaţa interioară a uneia dintre calotele polare ale habitatului în formă de cârnat şi călătorea de la polul ei spre punctul unde se unea cu cilindrul principal al structurii. Traiectoria elevatorului se curbă treptat de la verticală la orizontală, deşi cabina îşi păstră acelaşi unghi de înclinare. Merseseră deja ceva timp, totuşi solul continua să fie la mai puţin de patru kilometri dedesubt, îndeajuns pentru ca şi cele mai apropiate caracteristici ale suprafeţei să pară mici, aidoma unor jucării. Deocamdată terenul înclinat care gonea pe lângă Thalia consta dintr-o placare albă fără trăsături specifice şi regolit, topit, exploatat din Ochiul lui Marco, întreruptă la răstimpuri de câte un uriaş fragment în stil art deco de maşinărie de reglare ambientală.

Cu excepţia calotelor polare, întreaga suprafaţă interioară a habitatului era amenajată peisagist. La şaizeci de kilometri depărtare, pâcla atmosferică dilua detaliile şi culorile într-o revărsare pâlpâitoare de albastru-deschis, care nu putea fi deosebită de ocean sau de cer. Mai aproape – cam până la jumătate din lungimea cilindrului – era încă posibil să distingi configuraţiile comunităţilor, reţele sau volburi ştanţate ca nişte amprente digitale în lut. Nu existau oraşe mari, ci zeci, poate chiar sute de orăşele, sate şi cătune cuibărite în mijlocul zonelor de verdeaţă deasă, curbate în lungul ţărmurilor mărilor şi lacurilor artificiale şi al malurilor râurilor şi pâraielor construite de om. Existau dealuri, văi, faleze stâncoase şi cascade. Existau jerbe de picături străbătute de curcubeie. Existau

nori joşi, parcă lipiţi pe peisajul curb. În zonele şi mai apropiate Thalia putea să distingă nu numai comunităţi, ci şi clădiri individuale, porturi, piaţete, parcuri, grădini şi terenuri recreaţionale. Puţine clădiri erau mai înalte de câteva sute de metri, ca şi cum n-ar fi cutezat să violeze pustiul larg şi albastru care alcătuia majoritatea volumului habitatului. Nu exista nicio sursă de iluminare interioară, dar de la înălţimea de la care cobora, femeia distingea cu uşurinţă benzile de ferestre pe care le văzuse anterior, din spaţiul cosmic. Acum, când privea în jos în lungul habitatului, ele deveniseră o serie de inele concentrice întunecate; Thalia numără mai bine de o duzină, înainte ca perspectiva şi pâcla s-o împiedice să le mai separe între ele. Casa Aubusson intra în umbra lui Yellowstone la fiecare orbită de nouăzeci de minute descrisă în jurul planetei, însă era improbabil ca locuitorii ei să trăiască ori să muncească altfel decât potrivit ciclului temporal standard de douăzeci şi şase de ore al Oraşului Abisului. Mult deasupra şi dedesubtul planului ecliptic al Inelului Sclipitor, oglinzi-client ghidau iluminarea pe benzile de ferestre chiar şi când habitatul nu era luminat direct de Epsilon Eridani.

Thalia simţi elevatorul încetinind.

— Acum ajungem, rosti bufniţa de metal şi panorama exteriorului comută de la peisajele îndepărtate la interiorul unui nivel de asolizare cu ferestre.

Uşa se deschise şi Thalia coborî, simţindu-şi picioarele precum concertine elastice în gravitaţia pe jumătate din cea standard. De cealaltă parte a platformei, cu spatele la fereastră, se afla un comitet de recepţie cu aspect pestriţ: o duzină de bărbaţi şi femei de toate vârstele şi înfăţişările, îmbrăcaţi în haine aparent civile. Thalia îi privi neajutorată, întrebându-se cu cine ar fi trebuit să vorbească.

— Salut, prefectule, rosti o femeie durdulie cu obraji roşii ca merele, care se desprinse din grup şi înaintă spre ea. În glas i se simţea o undă de nervozitate, de parcă n-ar fi fost obişnuită să vorbească în public. Bun sosit în casa de la jumătate. Te-am fi aşteptat în butuc, dar a trecut mult de

când niciunul dintre noi n-a mai fost în imponderabilitate.

Thalia lăsă jos cilindrul.

— Este în regulă. Sunt obişnuită să-mi găsesc singură drumul.

Un bărbat deşirat şi gârbovit ridică mâna.

— Pasărea Minune ţi-a spus tot ce trebuia să ştii?

— Bufniţa îţi aparţine?

— Da, încuviinţă bărbatul radiind.

Înălţă un braţ, îndoit din cot, şi bufniţa fâlfâi din aripi, ieşi din elevator, traversă spaţiul dintre Thalia şi comitetul de recepţie şi poposi cu precizie pe mâneca lui.

— Sunt o pasăre excelentă, spuse bufniţa.

— Acesta este hobby-ul meu, mângâie el creatura sub gâtul segmentat, crearea de animale mecanice, utilizând doar tehnici disponibile Precalviniştilor. Nevastă-mea spune că asta mă-mpiedică să pierd vremea pe stradă.

— Foarte frumos, comentă Thalia.

— Voiau să utilizeze un automat de-al lui Bascombe, când şi-au reamintit ce s-a întâmplat ultima dată când unul dintre ele s-a defectat. Aşa că Pasărea Minune a fost trecută în fruntea listei.

— Ce listă?

Thalia privi grupul bizar. Niciunul dintre membrii săi nu era zdrenţăros sau dezordonat – toţi erau bine îmbrăcaţi, pitoreşti fără a fi ţipători, aranjaţi şi coafaţi, cu aspect respectabil –, totuşi efectul cumulativ nu era nici pe departe armonios. Părea o trupă de circ, gândi ea, nu o delegaţie civică.

— Cine *sunteţi* voi?

— Comitetul tău de recepţie, răspunse femeia durdulie.

— Asta mi-a spus şi bufniţa.

Alt individ înaintă pentru a vorbi. Era un domn cu aspect sever, în costum gri foarte mulat pe corp, cu riduri adânci de o parte şi de cealaltă a gurii, cu tâmplele rase şi cu un smoc de păr alb-sur ţeapăn. Mâinile cu oase lungi ţineau degetele încrucişate.

— Poate că ar trebui să-ţi explice unul dintre noi. Te afli

în interiorul unuia dintre statele cele mai egalitariste din Inelul Sclipitor. Avea un glas foarte profund şi liniştitor, care o ducea pe Thalia cu gândul la lemn întunecat, cu noduri, lustruit perfect de generaţii de mâini. Relativ puţine state practică principiile demarhiste pure îndărătul propriilor lor uşi, în sensul abolirii tuturor structurilor guvernamentale şi a tuturor instituţiilor formalizate de control social. Exact aşa se întâmplă însă în Casa Aubusson. Este posibil să te fi aşteptat la o primire formală, la demnitari de diverse ranguri şi pompă?

— Este posibil, încuviinţă Thalia.

— În Aubusson nu există demnitari. Nu există nicio autoritate, cu excepţia guvernării transparente a voinţei colective. Toţi cetăţenii deţin aceeaşi cantitate de putere politică, aplicată prin intermediul maşinăriei democraţiei anarhice. Ai întrebat cine suntem. Îţi voi spune, începând chiar cu mine. Mă numesc Jules Caillebot şi sunt grădinar peisagist. În ultima vreme am lucrat la redezvoltarea grădinilor botanice din cartierul adiacent teatrului în aer liber din Valloton, o comunitate dintre ferestrele cinci şi şase.

Făcu un gest spre femeia durdulie care vorbise prima.

— Eu sunt practic nimeni, rosti ea cu un fel de sfidare voioasă, lipsită complet de agitaţia anterioară. Cel puţin *unii* din Aubusson au auzit de Jules, dar nimeni nu are habar de mine. Mă numesc Paula Thory. Cresc fluturi, care nu sunt nici măcar foarte rari sau frumoşi.

— Salut, zise Thalia.

Paula Thory îl înghionti pe bărbatul care construise bufniţa.

— Zi atunci, spuse ea. Ştiu că arzi de nerăbdare să-i zici.

— Sunt Broderick Cuthbertson. Construiesc animale mecanice. Este…

— Hobby-ul tău, da. Ai mai spus, surâse amabil Thalia.

— În Aubusson există o subcultură activă de constructori de automate. Evident, mă refer la constructori de automate *reale.* Strict Precalviniste. Altfel ar fi doar o trişare.

— Îmi dau seama.

— Meriel Redon, vorbi o tânără slăbuţă ridicând nesigur un braţ. Fac mobilă din lemn.

— Cyrus Parnasse, graseie alt bărbat, un tip de fermier voinic şi roşu la faţă care putea să fi descins din Evul Mediu cu cinci minute în urmă. Sunt custode în Muzeul Ciberneticii.

— Crezusem că Muzeul Ciberneticii se găsea în Casa Sylveste.

— Al nostru nu-i la fel de mare, zise Parnasse. Nici la fel de ostentativ sau de simpluţ. Nouă însă ne place.

Se prezentară pe rând toţi doisprezece. Parcă supunându-se unui proces de decizie colectivă care se petrecuse prea subtil pentru a fi detectat de Thalia, toţi se întoarseră din nou spre Jules Caillebot şi-l priviră.

— Am fost selectaţi aleatoriu, explică el. Când s-a ştiut că vom fi vizitaţi de un agent al Panopliei, nucleul de scrutin a amestecat numele tuturor celor opt sute de mii de cetăţeni şi i-a selectat pe cei doisprezece pe care-i vezi în faţa ta. De fapt, procesul a fost ceva mai complicat. Numele noastre au fost prezentate electoratului, astfel încât calificarea noastră pentru misiune să poată fi certificată de o majoritate. Cei mai mulţi cetăţeni au votat „fără obiecţii”, dar unul dintre primii doisprezece a fost respins de un procentaj prea mare de cetăţeni pentru ca nucleul să-l poată ignora. Se pare că este cam curtezan. Şi-a făcut destui duşmani şi de aceea şi-a ratat unica şansă la faimă.

— Dacă poţi numi asta „faimă”, interveni Parnasse, custodele muzeului. În două ore vei fi plecată din Aubusson, iar noi vom fi revenit la obscuritatea meritată. *Este* genul acela de vizită, nu-i aşa? Dacă-i vorba despre o restricţionare, nu ne-a avertizat nimeni.

— O restricţionare nu este avertizată niciodată, replică Thalia sec, ignorând subcurentul de ţâfnă pe care-l auzise în vocea bărbatului, însă aceasta nu-i o restricţionare, ci doar o actualizare de rutină a nucleului de scrutin. Şi indiferent dacă credeţi sau nu că-i o mândrie să faceţi parte

din comitetul de recepţie, eu *sunt* recunoscătoare pentru primire. Ridică cilindrul, bucurându-se de uşurimea lui înainte să revină la gravitaţia standard. De fapt n-am nevoie decât să fiu condusă la nucleul de scrutin, deşi, dacă preferaţi, îl pot localiza şi singură. Dacă doriţi, puteţi rămâne cu mine, dar nu este necesar.

— Vrei să mergi direct la nucleu? întrebă Jules Caillebot. Bine, dacă doreşti, dar putem mai întâi să bem un ceai, să gustăm ceva şi poate să hoinărim în voie printr-o grădină.

— Nu se acordă premii dacă ghiceşti a cui va fi grădina, comentă cineva maliţios.

Thalia ridică împăciuitor o mână.

— Este o propunere foarte amabilă, dar şefii mei nu vor fi încântaţi dacă îmi întârzii revenirea în Panoplie.

— Putem fi la nucleu în douăzeci de minute, spuse Jules Caillebot. Este imediat după a doua bandă de ferestre. De fapt se poate vedea şi de aici.

Thalia se aşteptase ca nucleul să fi fost îngropat în învelişul asteroidului, ca un implant subcutanat.

— Este posibil?

— Dă-mi voie să-ţi arăt. Noua clădire este destul de elegantă, chiar dacă o spun eu însumi.

— Asta-i numai o părere, hurui Parnasse, suficient de tare pentru a fi auzit de Thalia.

O conduseră la fereastră. Cei doi kilometri rămaşi din calota polară se curbau sub ei pentru a se contopi cu terenul uniform al cilindrului principal. Caillebot, grădinarul peisagist, veni lângă ea şi arătă spre jumătatea distanţei.

— Acolo, şopti el. Vezi prima şi a doua bandă de ferestre? Acum focalizează pe podul alb care traversează banda a doua, în apropierea lacului în formă de bob de fasole. Mergi doi kilometri în lungul podului, până ajungi la un inel de structuri grupate în jurul unui pilon înalt, izolat.

— L-am văzut, aprobă Thalia.

Întrucât se afla drept în faţă, pilonul era prea aliniat cu verticala ei locală pentru a fi simplă o coincidenţă, ţinând seama de curbura de trei sute şaizeci de grade a

habitatului. Probabil că fusese direcţionată pe linia de elevatoare optimă pentru vizitarea nucleului de scrutin.

— Îţi reaminteşte de ceva? întrebă Caillebot.

— Nu ştiu. Parcă… O picătură de lapte care cade în lapte, poate. Cercul acela de piloni cu sfere mici în vârfuri, apoi cel înalt din mijloc…

— Exact asta şi este, zise Parnasse. Reprezentarea perfectă a unei instanţe fizice. Acela este Muzeul Ciberneticii original. Comitetului de Planificare Civică i-a intrat însă în cap că de fapt am avea nevoie de un singur pilon gigantic care să se înalţe din centru şi care să găzduiască în vârf nucleul de scrutin. Nu mai trebuie spus că a distrus complet conceptul original. Indiferent cât te-ai strădui, nu poţi să ai un pilon central *şi* un inel de piloni dintr-o singură picătură.

— De ce-i trebuia nucleului o clădire nouă?

— Nu-i trebuia, răspunse Parnasse înainte ca altcineva să fi avut şansa de a contribui la discuţie. Funcţiona perfect aşa cum era înainte, fără să fie văzut de nimeni şi astfel fără să te gândeşti la el. După care Comitetul de Planificare Civică a decis că trebuie să *celebrăm* adevăratele principii demarhiste, făcând nucleul un simbol vizibil de oriunde din habitat.

— Majorităţii oamenilor le place, rosti Caillebot cu un surâs silit.

Parnasse nu se lăsa convins atât de uşor.

— Spui asta doar pentru că a trebuit să distrugă grădinile vechi, pentru a face loc noului pilon. Cele create de rivalul tău. Ai fi simţit cu totul altfel dacă ar fi trebuit realmente să fi lucrat acolo.

Thalia tuşi, decizând că era mai bine să nu se alăture deocamdată niciuneia dintre părţi. Mutarea unui nucleu nu era nici pe departe o rutină, dar Panoplia ar fi fost consultată şi n-ar fi aprobat dacă ar fi existat obiecţii de natură tehnică.

— Indiferent de controverse, rosti ea, trebuie să-l văd de aproape.

— Vom ajunge imediat acolo, spuse Caillebot şi întinse un braţ spre înapoi, către peretele unde erau deschise mai multe uşi de elevatoare. Doreşti o mână de ajutor cu echipamentul acela? Pe suprafaţă, va fi mai greu.

— O să mă descurc, zise femeia.

Pasărea Minune deschise pliscul de metal şi emise un sunet răguşit când îşi luă zborul şi-i conduse spre elevatoare.

CAPITOLUL 12

Dreyfus îşi ţinu respiraţia, continuând să anticipeze un atac, în ciuda dovezilor scanărilor. Senzorii corvetei cercetaseră suprafaţa asediată a asteroidului şi nu descoperiseră alte indicii de armament activ, deşi bărbatul considera probabil ca în cealaltă emisferă să existe alte arme îngropate. Aceleaşi scanări indicaseră un probabil punct de intrare, care părea să fie o ecluză pneumatică ce ducea la o excavare subterană. Scanările nu puteau decât să sugereze adâncimea şi extinderea sistemului de tunele. Corveta staţiona acum cu ecluza dorsală poziţionată deasupra punctului de intrare, de care o separau numai doi metri de spaţiu gol.

— Pot face asta şi singur, spuse Dreyfus pregătit să treacă prin peretele-costumier. Nu este necesar să intrăm amândoi.

— Iar eu n-o să fiu babysitter pentru corvetă în timp ce tu te distrezi, replică Sparver.

— Bine, dar trebuie să-nţelegi ceva: dacă acolo se va întâmpla ceva cu unul dintre noi – indiferent dacă eşti tu sau eu –, celălalt o va şterge de aici cât poate de rapid şi se va concentra spre avertizarea Panopliei. Chestia cu care avem de-a face aici este mai importantă decât viaţa unui singur prefect.

— Mesaj receptat, încuviinţă Sparver. Ne vedem afară.

Dreyfus se împinse prin suprafaţa cenuşie a peretelui-costumier şi ca întotdeauna, simţi o rezistenţă pişcătoare când costumul se formă în jurul lui, materializat din însăşi substanţa peretelui. Se răsuci la timp ca să observe ieşirea lui Sparver: văzu cum marginile costumului se conturară pe suprafaţa exterioară a peretelui-costumier, după care se cutară, eliberându-se. Pentru o clipă, detaliile costumului lui

Sparver fură înceţoşate şi vag definite, apoi deveniră perfect distincte.

Cei doi prefecţi îşi încheiară verificările, controlară modul în care costumele lor puteau comunica reciproc şi după aceea se întoarseră cu feţele la ecluza prin care aveau să intre în asteroid. Nimic din ea nu-l surprinse pe Dreyfus, cu excepţia faptului că exista. Era o ecluză standard, construită din materinertă după un design grosolan. Ecluza fusese ascunsă înainte de atac, acoperită în apropierea bazei unui tun. Un puţ camuflat coborâse probabil de la suprafaţă înainte ca tunurile să se fi desfăşurat.

Nu era nevoie să invoce procedura de operare manuală, deoarece ecluza continua să fie alimentată energetic şi era funcţională. Uşa exterioară se deschise prompt, îngăduindu-le lui Dreyfus şi lui Sparver să intre în incinta de egalizare atmosferică.

— De partea cealaltă există presiune, anunţă Sparver şi indică afişajul cu format standard încastrat în uşa opusă. Probabil că înăuntru nu-i nimeni, dar *poate* fi, aşa că n-o putem detona pur şi simplu.

Era o complicaţie nedorită de Dreyfus, totuşi era de acord cu adjunctul său. Înainte de a mai avansa, trebuia să etanşeze uşa în urma lor.

— Închide uşa exterioară, ceru Dreyfus.

Ecluza încheie presurizarea. Costumul lui Dreyfus testă aerul şi anunţă că era rece, dar respirabil, dacă ar fi fost nevoie.

Bărbatul speră să nu fie nevoie.

— Fii cu ochii-n patru, i se adresă lui Sparver. Începem coborârea.

Dreyfus aşteptă ca uşa interioară să se autoetanşeze, apoi porni. Protocoalele uzuale ale ecluzelor dictau ca atât uşile interioare, cât şi cele exterioare să fie închise împotriva vidului, cu excepţia cazului când cineva trecea prin ele.

— Nu pot să văd absolut nimic, rosti el ştiind că văzul lui Sparver era la fel de slab ca al său. Îmi aprind proiectorul

căştii. În vreo două secunde vom vedea dacă *asta* este o idee bună.

— Îmi ţin răsuflarea.

Proiectorul dezvălui că ajunseseră într-o zonă de stocare, o magazie pentru unelte şi piese de schimb pentru maşini. Dreyfus recunoscu echipamente pentru excavarea de tunele, câteva componente de rezervă pentru ecluze pneumatice şi două costume spaţiale degradate cu design Precalvinist.

— Ai putea ghici de cât timp sunt vechiturile astea pe-aici? întrebă Sparver, activându-şi propriul proiector.

— Poate de zece ani, însă poate şi de două sute, răspunse Dreyfus. Greu de precizat.

— Nu presurizezi un loc dacă intenţionezi să-l pui la naftalină. Iroseşti degeaba aerul şi energia.

— De acord. Vezi ceva care să semene cu un transmiţător sau care ar putea emite un semnal?

— Nu-ţi pot oferi bucuria asta. Sparver indică cu proiectorul spre peretele opus. Dar, dacă nu mă-nşel, aceea este o uşă. Crezi c-ar trebui să aruncăm o privire?

— Aş zice că nu suntem tocmai copleşiţi de opţiuni, nu?

Dreyfus se propulsă bătând în perete cu picioarele şi se îndreptă către uşa respectivă. Sparver îl urmă îndeaproape. Desigur gravitaţia asteroidului l-ar fi adus în cele din urmă acolo, dar nu avea timp de aşteptat. Ajunse la uşă şi trecu mai departe într-un puţ îngust, în care existau doar şine şi mânere flexibile. Când aerul începu să-i frâneze înaintarea plutită, prinse mânerul cel mai apropiat şi începu să se tragă de la unul la altul, avansând. Puţul se întindea în faţa lui, adâncindu-se în inima asteroidului. Poate că puţul existase acolo dintotdeauna, se gândi, poate că fusese forat adânc de prospectori Skyjack, iar cineva apăruse ulterior şi-l utilizase. Totuşi echipamentele de construcţie a tunelurilor pe care le văzuse nu aveau aspectul improvizat al uneltelor Skyjack.

Tocmai reflecta la asta când zări capătul puţului.

— Încetinesc. Ai grijă înapoia mea.

Dreyfus ajunse pe fundul puţului şi se răsuci cu o sută optzeci de grade pentru a-şi aduce tălpile în contact cu suprafaţa acestuia. „Sus” şi „jos” continuau să aibă puţin înţeles în gravitaţia minimă a asteroidului, totuşi instinctele îl sileau să se orienteze ca şi cum picioarele i-ar fi fost trase către centrul bolovanului orbital.

Examina împrejurimile când Sparver sosi lângă el. Ajunseseră la o intersecţie cu un al doilea puţ care părea să se întindă pe orizontală în ambele direcţii, curbându-se lin în depărtare până ce dispărea după limita iluminării asigurate de proiectoarele căştilor lor. Peretele maro-ruginiu al tunelului era căptuşit cu panouri segmentate şi avea prinse pe laturi mănunchiuri groase de ţevi şi conducte. Din loc în loc, căptuşeala era întreruptă de câte o maşinărie care arăta la fel de maro-ruginie şi străveche ca restul tunelului.

— N-am scanat suficient de adânc ca să mapăm asta, zise Dreyfus. Ce părere ai?

— Să fiu sincer, niciuna.

— Judecând după curbură, ar putea fi un inel care ocoleşte centrul asteroidului. Trebuie să aflăm care-i rostul lui.

— Şi dacă ne rătăcim?

Dreyfus îşi utiliză costumul pentru a mânji o cruce luminoasă pe perete lângă punctul prin care intraseră.

— N-o să ne rătăcim. Dacă tunelul este circular, vom şti când vom ajunge înapoi aici, chiar dacă ceva ne va afecta busolele inerţiale.

— Sunt complet liniştit, atunci.

— Perfect. Fii atent la orice am putea utiliza ca să trimitem un semnal spre Panoplie.

Dreyfus începu să înainteze şi pereţii maronii ai tunelului plutiră pe lângă el. Propria lui umbră avansa curajos în faţă, proiectată de raza căştii lui Sparver. Coborî ochii la harta inerţială a costumului, afişată imediat sub principala suprapunere de pe vizor.

— Ţi-ai formulat aşadar o teorie despre motivul pentru

care familia Nerval-Lermontov are nevoie de locul ăsta? întrebă Sparver. Fiindcă, cel puţin din punctul meu de vedere, începe să pară tot mai mult că n-ar fi vorba despre un simplu caz de rivalitate între habitate.

— Este clar că este ceva mult mai important. Iar acum mă întreb dacă e posibil ca familia Sylveste să joace un rol şi în locul acesta?

— Putem să-i facem o vizită după ce terminăm aici.

— Nu am ajunge foarte departe. Familia este condusă de interimari de niveluri-beta. Calvin Sylveste a murit şi fiul lui este plecat din sistem. Din câte am auzit ultima dată, se va întoarce abia peste zece-cincisprezece ani.

— Crezi totuşi că există o implicare din partea lui Sylveste.

— Sparv, sunt dispus să cred în coincidenţe şi sunt de asemenea de acord că familia are o sumedenie de tentacule, dar imediat cum în investigaţia noastră au apărut Cei Optzeci, am simţit că aici nu este vorba doar de întâmplare.

După o pauză Sparver rosti:

— Crezi că cei din Nerval-Lermontov mai sunt pe-aici?

— Cineva a fost recent aici. Locurile se simt altfel când sunt pustii, când n-au fost vizitate de nimeni de foarte mult timp. Aici nu simt nimic de felul acesta.

— Sperasem că era numai impresia mea, comentă Sparver.

Dreyfus strânse din fălci.

— Şi mai multe motive atunci pentru a investiga.

În realitate însă nu simţea niciun imbold pentru a continua prin tunel. Percepea de asemenea neliniştea lui Sparver. În clipa aceea nu-şi dorea nimic mai mult decât să revină la corvetă şi să aştepte întăriri, oricât de mult ar fi durat sosirea lor.

Nu parcurseseră mai mult de două sute de metri prin coridorul care se curba lin, când Sparver se opri lângă un echipament care ieşea din perete. Lui Dreyfus i se părea aproape identic cu nenumăratele maşinării de culoarea

ruginii pe lângă care trecuseră deja, dar Sparver îi acorda o atenţie aparte.

— Este ceva ce putem utiliza? întrebă el.

Sparver glisă un panou şi dezvălui o matrice de mufe şi comenzi tactile de input.

— Este un punct de acces. Nu promit nimic, dar dacă-i conectat la orice fel de reţea locală, ar trebui să fiu în stare să-mi găsesc drumul spre transmiţător şi poate să deschid un canal dual către Panoplie.

— Cât va dura?

Costumul lui Sparver fusese materializat cu o trusă standard de scule. Hiperporcul scotoci prin ea şi scoase o bobină de cablu luminos, care se termina printr-un adaptor universal în formă de glonţ din materiapidă.

— Ar trebui să ştiu în câteva minute, răspunse el. Dacă nu funcţionează, vom trece mai departe.

— Vezi ce poţi scoate din asta. Mă-ntorc în cinci-zece minute.

Înapoia vizorului, ochii lui Sparver se căscară.

— Ar trebui să rămânem împreună.

— Mai înaintez doar puţin prin tunelul ăsta. Vom rămâne permanent în contact.

Dreyfus îşi lăsă adjunctul să opereze echipamentul, meşterind cu adaptoare, bobine din froptică de diverse culori şi cabluri electrice. Nu avea nicio îndoială că dacă exista o cale prin care să expedieze un mesaj către Panoplie, Sparver avea s-o găsească. El însă nu-şi putea îngădui să aştepte până atunci. Altundeva în asteroid, cineva putea să şteargă dovezi sau să-şi pregătească fuga utilizând o navă sau o navetă de salvare ascunsă.

În cele din urmă, Dreyfus întoarse capul şi văzu că Sparver dispăruse dincolo de curbura coridorului.

— Cum merge? întrebă el prin canalul de comunicaţii costum-costum.

— Înaintez încet, dar cred că-i fezabil. Protocoalele sunt destul de arhaice, totuşi nimic ce să nu fi văzut până acum.

— Bun. Păstrăm legătura. Eu merg mai departe.

Dreyfus trecu printr-o gâtuire a tunelului, strângând umerii pentru a evita să-i lovească de căptuşeala pereţilor. Când privea în urmă nu putea să mai vadă nici măcar strălucirea slabă a proiectorului căştii lui Sparver. Psihologic, simţea ca şi cum ar fi fost la mulţi kilometri depărtare, nu la câteva sute de metri, aşa cum era de fapt.

Pe neaşteptate auzi un dangăt ca de clopot, răsunător şi metalic. Dreyfus simţi cum i se chircesc măruntaiele. Ştiu cu exactitate ce se întâmplase chiar înainte ca mintea lui conştientă să fi procesat informaţia. În locul gâtuiturii exista acum un perete solid din metal. O uşă despărţitoare etanşă – parte din sistemul unei ecluze pneumatice interioare – tocmai se interpusese între el şi Sparver.

Se întoarse la uşă şi-i examină perimetrul, căutând comenzi manuale, dar nu găsi nimic. Un sistem automat o etanşase şi acelaşi sistem automat trebuia s-o redeschidă.

— Sparver?

Glasul adjunctului se auzi metalic şi întretăiat.

— Continui să te receptez, dar slab. Ce s-a-ntâmplat?

— Am declanşat o uşă, spuse Dreyfus simţindu-se stingherit. Nu vrea să se mai redeschidă.

— Rămâi pe loc. Vin să văd dacă o pot comanda din partea mea.

— Lasă asta. Am stabilit un plan şi-l vom urma, chiar dacă asta va însemna să rămân aici până sosesc ajutoare. Dacă va fi nevoie, ar trebui să pot tăia prin ea cu şficbiciul, cu condiţia ca uşa să nu încorporeze materiapidă. Până atunci o să caut să parcurg un circuit complet, să văd dacă nu pot ajunge la tine din partea opusă.

— Încearcă să nu mai declanşezi alte uşi pe drum.

— O să încerc.

— Ar trebui să te gândeşti şi la economisirea aerului, îi reaminti Sparver pe un ton blând. Costumele astea n-au reciclare, şefule. Eşti autonom doar pentru douăzeci şi şase de ore.

— Asta înseamnă douăzeci de ore mai mult decât mă aştept să mai fiu aici.

— Să zicem atunci că trebuie să ţinem seama de toate eventualităţile. Eu mă pot întoarce la corvetă; poate că tu nu vei fi în stare.

— Am înţeles ideea.

Costumul îl asigura într-adevăr că aerul din jur era respirabil. În mod limpede, avea puţine de pierdut dacă-i dădea crezare. Ridică mâna şi desfăcu casca; costumul fusese materializat dintr-o singură bucată, dar îi dădu ascultare, desfăcându-se în componente familiare.

Inspiră adânc prima gură din aerul cel nou, rece. După şocul iniţial asupra organismului, aprecie că era tolerabil, cu mai puţină mucezeală decât se aşteptase.

— Sparv, respir aer ambiental. Deocamdată nu există efecte secundare.

— Bun. Tot ce am de făcut este să păcălesc sistemul ăsta că sunt un utilizator valid şi după aceea ar trebui să ne alegem cu o legătură cu Panoplia. Voi fi indisponibil când o voi apela – ca să funcţioneze, trebuie să realoc canalul costum-costum.

— Fă orice este necesar.

Dreyfus îşi apăsă casca de centură până formă o legătură periferică. Mai parcursese poate altă sută de metri, când ajunse la o joncţiune în coridor. Tunelul principal pe care-l urmase continua liber înainte, dar apăruse şi altul, perpendicular pe el şi mergând către centrul asteroidului.

— Sparver, anunţă el, o mică schimbare de plan. Dacă tot nu utilizez aerul costumului, o să explorez un subtunel la care tocmai am ajuns. Pare să pătrundă în adâncime. Bănuiala mea este că merge spre ceea ce ascunde locul ăsta.

— Fii prudent.

— Ca întotdeauna.

Noul coridor se dovedi mult mai scurt decât cel din care coborâseră de la suprafaţă, iar după treizeci de metri Dreyfus detectă o lărgire a capătului îndepărtat. Continuă într-acolo, cu un soi de curiozitate împletită cu prudenţă, şi pătrunse într-o incintă emisferică cu faţete din sticlă

groasă. Proiectorul căştii lui se plimbă peste partiţiile nituite şi sudate între elementele ferestre. Dincolo de sticlă domnea o beznă profundă, mai absolută decât spaţiul cosmic în sine, de parcă fusese excavat chiar nucleul asteroidului.

— Este cav, o cochilie goală, vorbi pentru sine, uluit şi în acelaşi timp nedumerit.

Incinta emisferică nu era doar un fel de galerie de observaţie. Una dintre faţete era acoperită cu o foaie de argint bătut, nu cu sticlă, iar alături se găsea un panou de comandă simplu, prevăzut cu elemente de control tactil cu design vechi. Dreyfus se propulsă spre panou şi-l examină. Comenzile supradimensionate fuseseră concepute pentru a fi utilizate de purtătorul unui costum spaţial cu mănuşi groase, iar majoritatea erau etichetate în scrierea canasiană antică. Majoritatea abrevierilor nu însemnau nimic pentru Dreyfus, dar văzu pe o comandă reprezentarea stilizată a unei nove.

Mâna i se îndreptă într-acolo. La început simţi butonul atât de rigid, încât se temu că se sudase în timp. După aceea se clinti cu un zăngănit sonor şi baterii vaste de lumini începură să strălucească dincolo de sticla blindată.

Îşi dădu seama că se înşelase. Interiorul caval asteroidului Nerval-Lermontov nu era gol.

Conţinea o navă.

— Am găsit ceva interesant, îl anunţă pe Sparver.

***

— Ceea ce nu-nţeleg, zise Thalia pe când trenul îi purta peste prima bandă de ferestre a Casei Aubusson, este sistemul economic al habitatului. Fără supărare, dar până acum am vorbit cu aproape toţi de aici şi sunt derutată. Presupun că sunteţi un eşantion reprezentativ al cetăţenilor, altfel n-aţi fi fost selectaţi pentru comitetul de recepţie. În acelaşi timp însă niciunul dintre voi nu pare să desfăşoare vreo activitate care să fie vandabilă în exteriorul

lui Aubusson. Unul creşte fluturi… Altul proiectează grădini… Altul realizează animale mecanice, ca simplu amuzament…

— Nu există nicio lege împotriva hobby-urilor, spuse Paula Thory, crescătoarea durdulie de fluturi.

— Sunt cu totul de acord, dar în acelaşi timp hobby-urile nu vor asigura costurile de întreţinere a unui habitat lung de şaizeci de kilometri.

— În calota polară pupa avem un complex manufacturier, zise Caillebot. Obişnuiam să construim nave. Erau tare frumoase: carcase monomoleculare în rubine şi smaralde. De câteva decenii n-a mai funcţionat nici pe departe la capacitate totală, totuşi habitate mai mici ne comandă ocazional componente şi maşini. Întreprinderile mari de pe Ochiul lui Marco ne vor fi întotdeauna superioare în privinţa eficienţei şi a economiei la scară mare, dar nu trebuie să ridicăm nimic dintr-un puţ gravitaţional ori să plătim taxe de import Inelului Sclipitor. Asta ne rezolvă parţial problema finanţelor.

— Dar nu pe toate, spuse Thalia. Aşa-i?

— Noi votăm, zise Thory.

— Toată lumea votează, replică Thalia. Mai puţin Panoplia.

— Nu toată lumea votează în felul în care o facem noi. Asta-i marea diferenţă. În habitatul acesta trăiesc opt sute de mii de oameni şi absolut toţi privim cu mare seriozitate dreptul la vot.

— Totuşi nici asta nu vă umple farfuriile cu mâncare.

— Ba le umple, atunci când votezi îndeajuns de frecvent şi îndeajuns de inteligent.

Thory o fixă cu privirea pe Thalia pe când trenul gonea printr-un campus de clădiri scunde cu contururile îndulcite şi coloritul pastelat al bezelelor.

— Tu faci parte din Panoplie, continuă crescătoarea de fluturi, şi presupun că eşti îndeajuns de familiarizată cu conceptul de ponderare a scrutinului.

— Îmi amintesc că mecanismul de votare îl permite în

anumite circumstanţe.

Thory păru surprinsă.

— Îţi „aminteşti”? Prefectule, nu ar trebui să fii expert în asemenea chestiuni?

— Întreabă-mă despre securitate sau despre software-ul nucleului de scrutin şi te voi fascina ore în şir. Thalia ţinea mâinile încrucişate în poală, cu cilindrul între genunchi. Procesarea voturilor este un domeniu diferit şi nu constituie responsabilitatea mea. Ca atare, spune-mi tu cum funcţionează în cazul lui Aubusson.

— Este bine ştiut că aparatele înregistrează în jurnal toate voturile care au fost introduse vreodată în tot Inelul Sclipitor, zise Thory, ceea ce înseamnă minimum un milion de tranzacţii pe secundă, consemnate în ultimii două sute de ani. Ceea ce oamenii nu înţeleg în general este că ocazional sistemul îşi examinează propriile înregistrări şi se uită la configuraţiile de votare care au determinat un rezultat specific. Să presupunem, de exemplu, că o problemă critică este înfăţişată întregii populaţii de o sută de milioane din Inel. Să zicem că ar fi fost identificată o ameninţare ipotetică, faţă de care se poate răspunde în mai multe moduri, de la un atac preventiv până la decizia simplă de a nu se întreprinde absolut nimic. Să mai presupunem că majoritatea a votat pentru un răspuns anume dintre opţiunile disponibile. Să presupunem în continuare că pe baza scrutinului aceluia s-a întreprins o acţiune şi că, privind acum retrospectiv, acţiunea s-a dovedit greşită. Aparatele sunt îndeajuns de inteligente pentru a recunoaşte asemenea erori democratice. Sunt totodată îndeajuns de inteligente pentru a examina înregistrările şi a vedea cine a votat altceva. Cu alte cuvinte, cine a avut de fapt dreptate pe când majoritatea a greşit.

Thalia încuviinţă din cap, amintindu-şi detalii pe care le învăţase cândva, pentru ca după aceea să le îngroape sub cunoştinţe mai imediat relevante.

— Apoi, rosti ea, după ce i-a identificat pe votanţii care

au dat dovadă de evaluare înţeleaptă, ataşează viitoarelor lor voturi o pondere sporită.

— În esenţă, aşa funcţionează. În practică, este infinit mai subtil. Sistemul continuă monitorizarea indivizilor respectivi şi reglează constant factorul de ponderare. Dacă ei vor continua să voteze înţelept, ponderea atribuită votului lor se va păstra sau chiar va creşte. Dacă vor dovedi însă o serie constantă de aprecieri eronate, sistemul îi va readuce la valoarea prestabilită.

— Dacă evaluează atât de eronat situaţiile, de ce nu li se înlătură complet dreptul la vot?

— Pentru că atunci n-am mai fi o democraţie, replică Thory. Toţi indivizii merită şansa de a porni pe calea cea bună.

— Şi cum funcţionează asta în cazul lui Aubusson?

— Este felul prin care ne ducem noi existenţa. Cetăţenii de aici posedă un număr foarte mare de voturi cu pondere, cu mult peste media din Inelul Sclipitor. Bineînţeles, toţi am muncit din greu pentru asta; nu-i o simplă fluctuaţie statistică… Eu am un indice de ponderare de 1,9, ceea ce înseamnă că fiecare vot pe care îl dau are o eficacitate aproape dublă faţă de cea normală. Echivalez cu doi indivizi care votează simultan pentru orice subiect. Indicele de 1,9 înseamnă mult, dar în Casa Aubusson există cincizeci şi patru de persoane care au indici de ponderare apropiaţi de trei. Sistemul le-a identificat că deţin un discernământ aproape suprauman. Cei mai mulţi oameni văd peisajul evenimentelor viitoare ca pe un teren foarte accidentat, învăluit într-o pâclă de posibilităţi veşnic schimbătoare. „Triplii” văd un drum strălucitor, cu derivaţiile marcate cu indicatori de neon orbitor. Glasul lui Thory deveni plin de respect. Pe undeva, prefectule, există o fiinţă pe care noi o numim „Cvadruplul”. Ştim că umblă printre noi, fiindcă sistemul spune că este un cetăţean al Casei Aubusson. Cvadruplul nu s-a arătat totuşi niciodată altui cetăţean. Poate că se teme să nu fie lapidat. Propria lui înţelepciune trebuie să fie un dar minunat şi teribil, ca blestemul

Casandrei. El însă este singurul care valorează patru voturi într-o populaţie de o sută de milioane. Pietricele pe o plajă infinită.

— Dar cum vă menţineţi ponderea atât de mare? zise Thalia.

— Cu lacrimi, sânge şi sudoare. Toţi ne privim subiectele cu foarte multă seriozitate. Asta înseamnă să fii cetăţean în Aubusson. Nu te poţi stabili aici decât dacă ai o pondere de votare medie de peste unu virgulă douăzeci şi cinci. Asta cere ca toţi să ne gândim foarte serios la subiectele pe care le votăm. Nu numai din punct de vedere personal, nu doar din punctul de vedere al Casei Aubusson, ci din punctul de vedere al binelui mai mare al întregului Inel Sclipitor. Şi avem de câştigat de aici, desigur. Aşa-i felul în care ne câştigăm existenţa: vânzându-ne înţelepciunea de care am dat dovadă anterior. Deoarece voturile noastre sunt disproporţionat de eficiente, suntem *foarte* atrăgători pentru lobbyiştii din alte comunităţi, care ne plătesc să ascultăm ce au de spus în privinţa unor subiecte minore, ştiind că un vot în bloc din Aubusson poate schimba rezultatul cu un factor esenţial. De acolo vin banii.

— Mită politică?

— Nu tocmai. Ne cumpără doar atenţia, acceptul de a asculta. Asta nu garantează că vom vota în conformitate cu dorinţele lor. Dacă n-am fi făcut altceva decât s-o luăm pe urma banilor, indicii noştri colectivi s-ar fi prăbuşit la valoarea unu înainte să fi clipit. Atunci n-am mai fi de folos nimănui.

— Este un act de echilibrare, interveni Caillebot. Pentru a le rămâne utili lobbyştilor, trebuie să ne menţinem un grad de independenţă faţă de ei. Acesta este paradoxul central al existenţei noastre. Este însă paradoxul care-mi permite să-mi petrec timpul proiectând grădini, iar Paulei să-şi crească fluturii.

Thory se aplecă înainte.

— De când am suit în trenul acesta, am participat deja la două scrutine. Un al treilea va sosi în două minute.

Chestiuni minore în tabloul de ansamblu – genul de subiecte pe care majoritatea cetăţenilor le lasă în seama rutinelor predictive.

— N-am observat.

— Nici n-ai fi putut. Cei mai mulţi ne-am obişnuit acum în asemenea măsură cu procesul, încât este aproape automat, ca şi clipitul din ochi. Dar privim cu aceeaşi seriozitate absolut toate scrutinele.

Probabil că Thory văzuse ceva neîncrezător în expresia Thaliei, pentru că se aplecă înainte preocupată.

— Tot ce am descris este perfect legal, prefectule. În caz contrar, Panoplia n-ar permite aşa ceva.

— Ştiu că este legal. Atâta doar că nu mă gândisem că devenise ceva sistematizat, transformat în fundament pentru o întreagă comunitate.

— Asta te tulbură?

— Nu, răspunse Thalia cu sinceritate. Dacă sistemul o permite, este perfect pentru mine. Îmi aminteşte însă câte alte surprize mai există în Inelul Sclipitor.

— Este cea mai pestriţă şi complexă societate din istoria omenirii, zise Thory. Este, practic, o maşină de uluire a oamenilor.

***

Dreyfus studie nava care plutea în faţa lui ţintuită de luminile albastre şi vii din centrul asteroidului Nerval-Lermontov. Era o formă neagră ca tăciunele într-o cavernă neagră ca miezul nopţii. Practic, nu vedea nava, ci detecta gradarea subtilă de întuneric dintre carcasa ei şi suprafaţa de pe fundal a centrului scobit în rocă. Era ca un exerciţiu de iluzie optică, un miraj perceptual care continua să-i scape întruna înţelegerii cognitive.

Ştia însă cu exactitate la ce se uita. Vehiculul era în mod clar o navă stelară, deşi mai mică decât majoritatea. Avea carcasa conică, aproape aerodinamică, a unei luminăluci, şi cele două lonjeroane orientate spre înapoi care susţineau

nacelele complicate ale motoarelor gemene. Îi amintea de ruina arzătoare a *Isonului umbrelor,* ale cărei motoare fuseseră retezate ca să devină trofee pentru alţi Ultranauţi. Dar de îndată ce forma i se stabiliză în imaginaţie, ştiu că aceasta nu era o navă stelară Ultranaută.

Dreyfus surâse în barbă. Simţise cum sfera de cuprindere a investigaţiei se lărgise în clipa apariţiei conexiunii cu Cei Optzeci. Nimic însă nu-l pregătise pentru această comutare a perspectivei.

— Vorbeşte-mi, şefule. Sunt tot pe recepţie.

— Aici este o navă Agregată. Stă pur şi simplu în centrul asteroidului.

Sparver făcu o pauză înainte de a răspunde. Dreyfus şi-l putea închipui, analizând ramificaţiile descoperirii.

— Reaminteşte-mi: ce legătură au Agregaţii cu cazul nostru?

— Asta sunt foarte nerăbdător să aflu.

— Nava cum de-a ajuns acolo unde se află?

— Habar n-am. Nu pot să văd nici urmă de uşă în incintă, iar pe dinafară n-a existat în mod sigur aşa ceva. Pare ca şi cum ar fi fost zidită aici, încastrată în rocă.

— Crezi că Agregaţii au ascuns-o cu un scop anume?

Dreyfus îşi trecu din nou palma peste panoul de comenzi.

— Nu cred. Cu excepţia navei, nimic din asteroid nu pare Agregat. Mai degrabă cred că nava este ţinută aici de altcineva.

— Cineva a izbutit să captureze şi să restricţioneze o navă Agregată? Pare destul de dificil pentru oricine.

— Sunt de acord, zise Dreyfus.

— Următoarea întrebare: de ce ar fi dorit cineva să facă asta? Ce ar fi sperat să câştige?

Dreyfus privi singura faţetă din incintă care era argint bătut şi-şi dădu seama că era o uşă etanşată, nu un panou opac în suita de ferestre. Iluminarea incintei urmărea tubul nervurat al unui conector de andocare, întinzându-se prin spaţiu de la panoul uşii până la carcasa absorbitoare de lumină a navei.

— De aceea trebuie să sui la bord, ca să aflu.

— Şefule, nu cred că-i o idee bună.

Dreyfus reveni la panou. Toate celulele din corpul lui îi zbierau să plece, însă poliţistul din adâncul său trebuia să ştie ce se afla în nava aceea; care era secretul pentru protejarea căruia merita să ucizi.

Mâna i se opri pe altă comandă de tip comutator, marcată cu [X] – simbolul universal al servomotorului de ecluză. Panoul argintiu glisă în lateral, silenţios şi lin. Percepându-i intenţiile, luminile se aprinseră succesiv în lungul conectorului. Banda aurie se arcui în jos, până dispăru într-un port de andocare din flancul luminălucii.

Nimic nu-l mai oprea acum să suie la bord.

— Intru. Anunţă-mă imediat ce faci legătura cu Panoplia.

***

În timp ce Thalia discutase cu tovarăşii ei de drum din Casa Aubusson, trecuseră peste altă bandă de ferestre care dădea spre un ocean scurt de spaţiu şi stele (majoritatea lor fiind de fapt alte habitate), iar acum trenul încetinea, apropiindu-se de destinaţie. Traversară mai multe peluze impecabile, trecând deasupra lor pe păienjenişul filigranat al unui pod, apoi coborâră iarăşi la nivelul solului. De ambele părţi Thalia văzu pilonii conici la vârf ai Muzeului Ciberneticii; toate structurile se ridicau minimum o sută de metri în văzduh şi toate se terminau prin sfere netede albastru-cenuşii, fiecare sferă fiind marcată cu un simbol din istoria sacră a procesării informaţiilor. Văzu acolo ampersandul, care simbolizase cândva o formă primitivă de abstracţie. Văzu până şi clepsidra mereu rostogolitoare, care continua să fie simbolul universal al unui proces computaţional activ. Văzu un măr din care lipsea o bucată, care comemora (aşa i se dăduse de înţeles Thaliei) sinuciderea prin otrăvire a infoteoreticianului Turing.

Trenul pătrunse într-un tunel, apoi încetini lin până se opri într-o piaţetă sub pilonul central al nucleului de scrutin.

Oameni suiau şi coborau din trenuri oprite la peroanele adiacente, dar grupul Thaliei se bucura de o secţiune întreagă a staţiei, care îi fusese rezervată şi îngrădită de servitori, dar şi de bariere din sticlă. Escalatoarele îi suiră la lumina pâcloasă a zilei, în mijlocul unor grădini ornamentale şi bazine săpate în stâncă, grupate în jurul bazei pilonului central. În apropiere un servitor albastru strălucitor tundea cu răbdare un gard viu, pentru a-i da formă de păun; braţele sale tăietoare se mişcau cu viteza luminii, în timp ce executa şablonul tridimensional programat în memorie.

Thalia lăsă capul mult pe spate pentru a cuprinde cu privirea tot pilonul. Acesta pornea de la un brâu exterior care îşi creştea treptat unghiul de înclinare, suind cinci-şase sute de metri deasupra solului, înainte de a se îngusta într-un gât care abia părea capabil să susţină sfera principală. Sfera era mult mai mare decât cele care se balansau pe pilonii mai scunzi, cu benzi de ferestre micuţe şi rotunde. Forme geometrice dansau întruna pe suprafaţa ei, indicând – aşa bănuia Thalia – parametrii schimbători ai fluxului abstracţiei şi configuraţiilor de votări.

Grupul Thaliei intră în recepţia pilonului. Structura părea cavă; pereţii dinăuntru, aplecaţi spre interior, erau acoperiţi cu fresce murale uriaşe, reprezentând mari vizionari din era cibernetică Precalvinistă. O coloană groasă se înălţa prin centrul spaţiului ameţitor, susţinută de pereţi prin arcade filigranate. Acela era probabil canalul principal de date, presupuse Thalia, care purta serviciile abstracţiei şi pachetele de votare până la nucleul de scrutin aflat mult deasupra capului. Poate că cetăţenii de aici nu erau la fel de complet integraţi în abstracţie precum cei din New Seattle-Tacoma, însă entuziasmul lor pentru procesul votării avea să asigure un trafic de date masiv. Thalia îşi imagină fluxul de informaţii din canalul principal ca pe un lichid sub înaltă presiune care caută un nit slăbit sau o supapă neetanşă. Alături de coloană, dar la câţiva metri depărtare, se ridica tubul mai subţire al puţului unui

elevator, în jurul căruia se răsucea o scară spiralată, în bucle ameţitoare tot mai îndepărtate. Conducta de date, puţul elevatorului şi scara spiralată ieşeau prin plafon în vârful pilonului, trecând în sfera de deasupra.

Deşi potrivit standardelor din Oraşul Abisului turnul acesta ar fost considerat banal, Thalia rămăsese cu gura căscată, iar localnicii păreau încântaţi că era impresionată.

— E dat naibii urâtul ăsta, nu-i aşa? rosti Parnasse, probabil în stilul său de a-şi etala mândria civică.

— Suim? întrebă Thalia.

Paula Thory încuviinţă din cap.

— Da. Elevatorul ar trebui să ne aştepte deja.

— Bun, zise Thalia. Atunci haideţi să terminăm, ca să putem pleca toţi acasă.

***

Nu pentru prima dată în viaţa lui, Sparver se pomeni blestemându-şi imperfecţiunea mâinilor. Nu pentru că ele ar fi fost în neregulă din punctul de vedere al unui hiperporc, ci pentru că el trebuia să trăiască într-o lume construită pentru umani standard ambidextri, cu degete lungi şi un volum absurd de mare de cortex motor şi senzorial dedicat utilizării lor. Degetele butucănoase, înmănuşate parcă, ale mâinilor sale precum copitele de porc, continuau să apese câte două taste simultan, silindu-l să revină şi să reiniţieze secvenţa de comandă. Izbuti în cele din urmă şi auzi în cască un piuit, care anunţa că era în contact cu Panoplia, deşi nu pe o frecvenţă utilizată în mod normal pentru comunicaţiile de teren.

— Prefect-intern Muang, rosti o voce. Aţi apelat Panoplia. Cu ce vă putem fi de ajutor?

Sparver îl cunoştea şi-l plăcea pe Muang, un bărbat bondoc, cu păreri care erau în cazul cel mai fericit neconvenţionale şi care nu avea probleme evidente cu hiperporcii.

— Sunt Sparver. Mă poţi auzi?

— Tare şi limpede. S-a întâmplat ceva?

— Poţi spune că da. Prefectul Dreyfus şi cu mine investigam un asteroid proprietatea lui Nerval-Lermontov, ca parte dintr-un caz la care lucram. Pe când ne pregăteam de asolizare, asteroidul a deschis focul asupra corvetei şi ne-a distrus comunicaţiile pe rază lungă.

— Asteroidul v-a atacat?

— Avea ascunse sub suprafaţă arme antinavă de calibru greu. Au ieşit şi au început să tragă în noi.

— Dumnezeule!

— Ştiu, toţi detestăm când se întâmplă aşa ceva. Chestia este că nu ne-ar strica o mână de ajutor.

— Unde sunteţi în clipa de faţă?

— Eu m-am conectat la un transmiţător din interiorul asteroidului, dar nu ştiu cât timp voi putea menţine legătura.

— Am înţeles, Sparver. Cu niţel noroc putem pregăti o navă interplanetară. Aveţi nevoie de echipă medicală? A fost rănit vreunul dintre voi?

— Suntem separaţi unul de celălalt, însă altfel n-am păţit nimic. Ţi-aş fi dat legătura cu Dreyfus dacă aş fi putut, dar n-am reuşit decât să improvizez conexiunea asta prin costumul meu.

— Nava voastră mai poate zbura?

— Dacă va fi nevoie, ne putem întoarce târâş-grăpiş, totuşi ar fi mai bine dacă Panoplia ar trimite două nave grele să se ocupe de locul ăsta.

— Ai datele orbitale ale asteroidului?

— Datele sunt la bordul navei, dar nu trebuie decât să verifici activele familiei Nerval-Lermontov. Este o bucată de rocă neprocesată cu diametrul de doi kilometri în orbitele mediane. Ar trebui să ne poţi vedea corveta, chiar dacă nu şi norul de sfărâmături rezultat în urma atacului.

— Da, informaţiile astea o să-mi îngusteze mult căutarea. Staţi pe loc şi voi pune rotiţele în mişcare.

— Spune-le navelor acelora să se apropie precaut. Şi asigură-te că ştiu că Dreyfus şi cu mine suntem înăuntru, în

caz că cineva are trăgaciul sensibil.

— Voi transmite mesajul imediat. N-ar trebui să aşteptaţi mai mult de o oră.

— Nu plec nicăieri, zise Sparver.

Închise legătura şi restabili contactul cu Dreyfus, fericit să-i audă respiraţia greoaie, sunând regulat şi adânc, de parcă bărbatul s-ar fi deplasat printr-un conector de andocare.

— Am vorbit cu Panoplia, şefule. Soseşte cavaleria.

— Foarte bine.

— Poate că acum regândeşti planul acela de ajungere la bordul navei Agregate.

— Aproape c-am ajuns. După ce am mers până aici, aş putea să fac lucrurile până la capăt. Dreyfus respira adânc între propoziţii. Nu putem şti ce mecanisme se pot declanşa pentru a distruge dovezile dacă asteroidul ne simte prezenţa neautorizată.

— Sau care se pot declanşa pentru a ne distruge pe noi. Şi aceea este o posibilitate.

— Eu tot voi intra. Îţi sugerez să te întorci la corvetă şi să aştepţi întăririle.

Lui Sparver i se părea o idee cu adevărat excelentă, dar nu avea nicio intenţie să-l abandoneze pe Dreyfus înăuntrul asteroidului. În plus, spusele şefului său se aplicau la fel de bine şi datelor stocate în jurnalul de router al bolovanului.

Acum când ştia cum să umble prin arhitectură, nu avu nevoie de foarte mult timp, dar când lista de adrese ale mesajelor trimise spre exterior porni să i se deruleze pe vizor, suspectă o eroare. Se aşteptase la sute, chiar la mii de intrări în ultima sută de zile. Erau însă numai câteva zeci. Cei care controlau asteroidul îl utilizau cu foarte multă precauţie.

Examinând lista, recunoscu adresa Bulei Ruskin-Sartorious, cu o etichetă temporală ce corespundea momentului premergător atacului *Isonului umbrelor.* Acela fusese mesajul care o determinase pe Delphine să întrerupă negocierile cu Dravidian. Oricât de plăcută ar fi

fost găsirea confirmării că urmaseră pistele corecte, alte intrări din jurnal îl consternară.

Exista vreo duzină de adrese pe care Sparver nu le putea identifica doar pe baza propriei sale memorii. Exista totuşi altă duzină de adrese şocant de familiare.

Mai precis, erau două adrese diferite ce apăreau aleatoriu printre celelalte. Cu excepţia ultimelor trei cifre, una dintre ele avea formatul identic celui pe care tocmai îl folosise pentru a-l contacta pe Muang.

Cineva utilizase asteroidul Nerval-Lermontov pentru a apela Panoplia.

A doua adresă îl nelinişti însă şi mai mult pe Sparver. O recunoscu imediat, fiindcă îi era proaspătă în minte de la investigaţia cea mai recentă. Nu avea totuşi niciun motiv pentru a face parte din actuala investigaţie.

Era adresa Casei Perigal.

— Este lipsit de sens, murmură el în barbă. Nu există nicio conexiune. Cazurile nu sunt asociate.

Nu putea fi vorba însă despre nicio eroare. Cifrele rămâneau ferme.

— Mai eşti pe-acolo, şefule?

— Aproape am ajuns la ecluză. S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu. Tocmai am descoperit ceva ce pare lipsit de sens.

— Spune-mi.

— Cineva a utilizat asteroidul ăsta ca să contacteze Casa Perigal.

— Vrei să zici Ruskin-Sartorious, îl corectă Dreyfus.

— Nu, vreau să spun exact ce am spus. N-au existat decât foarte puţine mesaje spre exterior, dar ele includ transmisii către Panoplie şi Casa Perigal, pe lângă Bula Ruskin-Sartorious. Asta înseamnă că există o conexiune între cele două cazuri, *plus* o conexiune cu Panoplia.

— Nu se poate.

— Am dovada chiar în faţa mea. Există o legătură.

— Perigal a fost însă un caz de fraudă la votare, care a fost soluţionat. Nu are nicio legătură cu distrugerea lui

Ruskin-Sartorious.

— Şefule, este posibil ca noi să nu-nţelegem legătura, dar îţi spun că ea există. Ştim deja că-i un caz mai mare decât un simplu asasinat sau răzbunare – asta am dedus înainte ca tu să găseşti o navă Agregată în asteroidul ăsta.

Sparver făcu o pauză; simţea cum ceva din străfundul minţii încerca să se limpezească, însă nu izbutea pe deplin.

— Noi ne-am dus la Perigal din cauza fraudei de votare, urmă el. Am rezolvat cazul, dar am avut permanent impresia că totul s-a derulat prea uşor.

— Aducea mai degrabă cu achitarea unei datorii, rosti Dreyfus pe acelaşi ton ca Sparver.

— Poate c-ar trebui să ne concentrăm asupra consecinţei cazului ăluia. Nu asupra faptului că Perigal a fost restricţionată, ci asupra breşei de securitate care ne-a fost relevată.

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Apoi:

— Reparăm breşa aceea, Sparv. Cu asta se ocupă Thalia.

— Asta-i ceea ce *credem* noi că face. Dar dacă am fost duşi de nas?

— Putem avea încredere în Thalia, zise Dreyfus.

— Şefule, n-avem timp să examinăm toate implicaţiile. Ştim doar că este ceva în neregulă şi că, în mod conştient sau nu, este posibil ca Thalia să joace un rol.

— Ai dreptate, încuviinţă Dreyfus în cele din urmă. Nu-mi place, totuşi… ceva nu se potriveşte.

— Thalia nu s-a-ntors, nu?

— Nu, din câte ştiu.

— Trebuie să-i expediem un mesaj. Să oprească actualizările alea, până-nţelegem ce se-ntâmplă.

— Poţi să mai contactezi Panoplia?

— Nu există niciun motiv pentru care n-aş putea, răspunse Sparver, dar asta-nseamnă să întrerupem din nou legătura dintre noi.

— Fă-o imediat. Apelează-mă după ce i-ai trimis vorbă Thaliei. Fă-o imediat, Sparv!

Hiperporcul închise legătura cu Dreyfus şi restabili

conexiunea improvizată cu Panoplia.

— Nu m-aşteptam să te-aud aşa repede, zise Muang înainte ca Sparver să fi putut scoate un cuvânt. Vestea bună este că Jane a realocat imediat o navă interplanetară. Accelerează chiar acum şi ar trebui s-ajungă la voi în patruzeci şi cinci de minute.

— Este bine, încuviinţă Sparver abia auzindu-l. Fii atent! Prefectul-adjunct de teren Ng s-a întors din misiunea ei?

Nu trebuia să mai dea detalii. Toţi din Panoplie o cunoşteau pe fiica lui Jason Ng.

— Nu ştiu. Pot să-l întreb pe Thyssen, însă…

— Nu contează, n-avem timp. Poţi să-mi faci legătura cu Thalia? Trebuie să vorbesc urgent cu ea.

— Stai puţin, să-ncerc.

Sparver îşi ţinu răsuflarea. Muang reveni după numai câteva zeci de secunde, dar lui i se păru că trecuseră ore.

— Nu-i la bordul cuterului ei, care este andocat în prezent la Casa Aubusson. Încerc s-o contactez prin intermediul brăţării, dar dacă-i în afara razei cuterului, transmisiunea va trebui redirecţionată prin serviciile de abstracţie ale habitatului. Asta poate să dureze…

— Nimeni nu pleacă nicăieri, zise Sparver.

După altă eternitate, Muang anunţă:

— I-am contactat brăţara, adjunctule. A-nceput să sune. Dacă o poartă, te va auzi.

***

Dreyfus îşi încetini înaintarea prin tub, simţind imboldul aproape copleşitor de a se întoarce. Se concentra însă asupra hotărârii şi continuă până ajunse la peretele negru al intrării ecluzei. Nu se vedea nimic care să sugereze o uşă. Atinse blindajul navei Agregate şi-l simţi cedând sub presiunea degetelor sale. Nu era nici metal, nici materiapidă obişnuită.

Singura comandă vizibilă consta dintr-o versiune mai mică a panoului pe care-l utilizase deja. Fusese fixat de

latura carcasei prin bande de adeziv verde-intens, ca nişte cruste. Existau numai două comutatoare. Dreyfus întinse mâna spre cel marcat cu simbolul ecluzei şi-l răsuci energic. După o clipă un contur albastru-luminos apăru pe fondul negru, definind forma dreptunghiulară a unei uşi. Conturul se lăţi, apoi toată forma dreptunghiulară înaintă şi glisă în lateral, neajutată de mecanisme sau ţâţâni vizibile.

Dreyfus se împinse în interiorul navei Agregate, după care privi în urmă, ţinându-şi răsuflarea, până se linişti că uşa dreptunghiulară nu-l va etanşa înăuntru. Porni printr-un coridor şerpuit, asemenea interiorului unui faringe, şi ajunse la o intersecţie. Cinci coridoare convergeau în punctul respectiv, sosind din unghiuri diferite. Prin unul dintre ele răzbătea lumină albastru-verzui, bolnăvicioasă. Celelalte erau complet întunecate şi neatrăgătoare şi păreau să se îndrepte către pupa navei.

Prefectul urmă lumina. Estimă că parcursese douăzeci-treizeci de metri în direcţia provei, când pătrunse într-o incintă foarte mare. Lumina, care păruse strălucitoare din depărtare, se dezvăluia acum sărăcăcioasă, ocultând detaliile şi scara de mărime. Dreyfus îşi desprinse casca de la centură şi-i folosi proiectorul pentru a cerceta împrejurimile. Raza lui se reflecta de pe suprafeţe din oţel, pereţi despărţitori din sticlă şi hăţişuri complicate de conducte.

În clipa aceea simţi ceva rece şi ascuţit apăsându-i gâtul dezgolit.

— Există iluminat pentru urgenţe sau avarii, îi vorbi foarte calm un glas de femeie la ureche. Le voi aprinde, acum.

Dreyfus rămase neclintit. În partea inferioară a vederii periferice distingea o mână înmănuşată. Mâna ţinea o lamă. Lama aceea îi era lipită de mărul lui Adam.

Luminile se aprinseră la intensitate maximă, galben pălind spre verde-deschis, şi după câteva secunde în care clipi înaintea orbirii de moment Dreyfus văzu o sală plină cu adormiţi, cablaţi la aparate complicate. Erau cel puţin

optzeci-nouăzeci, poate mai mult, dispuşi în patru rânduri lungi, spaţiate echidistant în jurul unei pasarele deschise. Adormiţii nu se aflau în sarcofage închise, ci pe cuşete, de care erau prinşi prin curele negre şi plase argintii de fixare. Tuburi transparente le intrau şi ieşeau din corpuri, pulsând atât cu sânge şi plasmă, cât şi cu substanţe chimice viu colorate cu funcţii obscure. Adormiţii erau goi-puşcă şi respirau, deşi atât de lent, încât Dreyfus trebui să privească cu atenţie ridicarea şi coborârea unui singur piept, înainte de a se convinge că nu se uita la un cadavru. Era letargie apropiată de nivelul catalepsiei. Nu le putea distinge feţele, pentru că toţi purtau căşti negre perfect sferice, etanşate în jurul gâturilor, din creştetele cărora ieşeau cabluri nervurate groase şi negre, conectate la mufe îngropate în peretele cel mai apropiat. Degaja impresia de sală plină cu componente umane fără chipuri, părţi mai mici conectate la o maşinărie mai mare.

Cuţitul nu i se dezlipise de beregată.

— Cine eşti? întrebă el încet, temându-se să-şi mişte gâtlejul.

— Cine eşti tu? replică femeia.

Nu avea niciun motiv pentru subterfugii.

— Prefectul de teren Tom Dreyfus din Panoplie.

— Nu încerca nimic nesăbuit, prefectule. Cuţitul ăsta taie foarte bine. Dacă te-ndoieşti, priveşte-n jur.

— La ce?

— La adormiţi. Uită-te ce le-am făcut.

Dreyfus o ascultă şi văzu ce voia să spună.

Nici măcar un singur adormit nu era întreg.

Vălmăşagul de curele de fixare, tubuleţe chirurgicale şi căşti ascunsese iniţial adevărul, dar odată ce se obişnui cu realitatea adormiţilor şi a mecanismelor ce-i ţineau în viaţă, Dreyfus îşi dădu seama că mulţi dintre ei erau incompleţi. Unora le lipseau braţe şi mâini, altora gambe sau picioare întregi. Aproape o treime din adormiţi suferiseră o pierdere de un fel sau altul. Prefectul se gândi la războaiele în care Agregaţii fuseseră implicaţi în trecut – poate că nava

aceasta îi transportase pe răniţii dintr-un asemenea conflict, făcând escală aici pe drumul lor spre echivalentul unui spital Agregat.

Şi totuşi răspunsul nu putea fi acela. Nava aceasta fusese aici probabil de decenii, totuşi rănile păreau recente. Peste ele fusese aplicat un unguent turcoaz, dar dedesubt cioturile erau carne vie. Adormiţii nu avuseseră parte nici măcar de îngrijire elementară de campanie, cu atât mai puţin de medicamentele regenerative de urgenţă pe care le-ar fi putut utiliza Agregaţii.

— Nu înţeleg…, începu el.

— Eu am făcut-o, spuse femeia. Eu i-am tăiat. I-am tăiat pe toţi.

— De ce? întrebă Dreyfus.

— Ca să mănânc, răspunse ea părând mirată de întrebarea aceea. Ce alt motiv ar putea exista?

CAPITOLUL 13

Thalia se pomeni o dată în plus înaintea unui nucleu de scrutin care aştepta. Se găsea undeva în sferă: cel mai probabil pe o podea aflată cam la jumătatea diametrului vertical de o sută de metri, judecând după dimensiunile incintei care găzduia maşinăria. Ferestre mari de forma unor hublouri înconjurau spaţiul enorm. Pereţii bej erau acoperiţi cu configuraţii albe labirintice, derivate din designuri vechi de circuite integrate. Pentru confortul vizitatorilor existau scaune şi mese, inerte din motive de securitate; în preajma unui nucleu de scrutin nu era permisă materiapidă, cu excepţia celei esenţiale pentru funcţionarea nucleului în sine. Nucleul era un cilindru perlat care se ridica din centrul podelei şi străpungea plafonul înconjurat de o balustradă puţin înaltă din metal. În afara zonei delimitate prin balustradă, pe un soclu cu aspect masiv dintr-o vitrină de sticlă exista o machetă a Muzeului Ciberneticii, reprodusă cu precizie necreativă.

Thalia explicase deja ce trebuia să facă; dacă totul avea să meargă conform planului, urma să plece în mai puţin de douăzeci de minute, iar cei care o însoţiseră se puteau aştepta la o întrerupere subliminală a accesului la abstracţie. Examinase din timp nucleul şi se asigurase că nu vor exista surprize după ce va deschide fereastra de acces.

— Realmente, zise ea pe cel mai depreciativ ton de care era în stare, nu-i defel interesant. Dacă ar fi fost ceva serios, n-ar fi lăsat procedura în grija unui singur prefect de teren.

— Sunt convins că-ţi minimalizezi capacităţile, spuse Caillebot, care se tolănise cu picioarele încrucişate într-un scaun cubic albastru.

— Spun doar că nu mă voi simţi jignită dacă nu vreţi să staţi lângă mine şi să mă vedeţi bolborosind nişte descântece plictisitoare. Ştiu cum să cobor de aici. Dacă doriţi s-aşteptaţi lângă bazinele cu peştişori aurii, vă pot găsi după ce am terminat.

— Dacă nu te deranjează, cred că toţi am dori să rămânem, zise Paula Thory privindu-i pe ceilalţi pentru susţinere. Rareori putem asista la operarea pe cord deschis a aparatului de votare.

Thalia se scărpină sub gulerul umed.

— Dacă vreţi să staţi, nu mă deranjează. Sunt gata să-ncep.

— Fă ce trebuie să faci, prefectule, spuse Thory.

Ea deschise cilindrul, conştientă de ochii care o priveau, şi scoase ultimul dintre cele patru coduri de unică folosinţă.

— Voi citi acum trei cuvinte magice, care-mi vor oferi acces la nucleu pentru şase sute de secunde. Odată ce am iniţiat fereastra aceasta, nu există cale de întoarcere, aşa că ar fi preferabil să nu fiu întreruptă decât dacă-i absolut necesar. Bineînţeles, vă voi ţine la curent cu tot ce se-ntâmplă.

— Îţi apreciem gestul, zise Caillebot. Te rog, continuă-ţi munca şi nu ne băga în seamă.

Thalia păşi printr-o deschidere din balustrada înconjurătoare, puse jos cilindrul şi privi pilonul pâlpâitor al nucleului. Îşi drese glasul.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng. Confirmă prioritatea de acces a securităţii Hicori Crepuscul Ivoriu.

— Prioritate confirmată, prefect-adjunct de teren Thalia Ng, răspunse nucleul. Dispui din clipa aceasta de şase sute de secunde de autorizare.

Thalia scoase din cilindru ultima dischetă de actualizare.

— Voi introduce asta în nucleu, rosti ea cu glas tare. Conţine instrucţiuni software noi pentru a repara o fisură minoră de securitate identificată de Panoplie.

Nucleul îi deschise o fantă de introducere a datelor şi ea împinse discheta groasă în coloană, apoi se retrase un pas

în timp ce maşina îi digera conţinutul. Thalia simţea nerăbdare, totuşi nu dădea dovadă de nervozitate, întâmpinase dificultăţi în Caruselul Noul Seattle-Tacoma, însă instinctele o asigurau că aici nu se va întâmpla ceva de felul acela.

— Discheta conţine un fişier de date. Ce doreşti să fac cu el?

Thalia dădu să răspundă, dar în clipa aceea brăţara începu să-i piuie. Ridică mâneca şi o privi iritată. De ce încerca prefectul Muang s-o contacteze tocmai acum? Muang nu se număra printre ticăloşii care o făceau să sufere din cauza tatălui ei, totuşi nu era Dreyfus sau Sparver, ori vreunul dintre prefecţii-seniori pe care se străduia să-i impresioneze. Indiferent care ar fi fost motivul apelului, nu putea fi ceva atât de urgent. Cu certitudine nu îndeajuns de urgent pentru a întrerupe o actualizare delicată, mai ales după ce deschisese fereastra de acces de şase sute de secunde.

Avea să-l apeleze ea după ce termina aici. N-avea să fie sfârşitul lumii dacă-l lăsa pe Muang să aştepte câteva minute.

— Îmi pare rău, spuse Thalia şi apăsă butonul de suprimare.

Nucleul îşi repetă întrebarea:

— Discheta conţine un fişier de date. Ce doreşti să fac cu el?

Thalia îşi trase manşeta în jos.

— Utilizează fişierul pentru a suprascrie conţinutul segmentului de date executabil alfa alfa cinci unu şase, te rog.

— Un moment. Luminile pâlpâiră, în vreme ce pilonul calcula. Sunt gata să execut comanda de suprascriere. Anticipez că operaţiunea va implica o întrerupere temporară a abstracţiei, care nu va depăşi trei microsecunde. Rog confirmare pentru executarea comenzii de suprascriere.

— Confirmare, rosti Thalia.

— Segmentul de date executabil a fost suprascris. Abstracţia a fost întreruptă timp de două virgulă şaizeci şi opt microsecunde. Toate tranzacţiile afectate au fost trecute în memoria intermediară şi au fost repornite cu succes. Un audit de nivel unu arată că în urma instalării n-au apărut niciun fel de conflicte software. Există alte instrucţiuni pentru mine?

— Nu, răspunse Thalia. Asta va fi totul.

— În fereastra ta de acces au mai rămas patru sute unsprezece secunde. Doreşti ca fereastra să rămână deschisă până la terminarea prestabilită sau să o închid imediat?

— O poţi închide. Am terminat aici.

— Accesul a fost încheiat. Mulţumesc pentru vizită prefect-adjunct de teren Thalia Ng.

— A fost o plăcere.

După ce recuperă discheta de actualizare din pilon, Thalia o repuse în cilindru, apoi îl etanşă. Încercă să-şi păstreze expresia impasibilă, dar acum, după ce terminase, nu putea să nu simtă o exaltare ameţitoare. Aducea puţin cu ameţirea cauzată de alcool pe stomacul gol. *Am făcut-o!* gândi ea. Terminase toate cele patru instalări. Complet singură, fără ca Dreyfus să-i privească peste umăr, fără măcar alt agent de teren care s-o ajute cu partea tehnică. Dacă cineva se îndoise vreodată de capacităţile ei sau se întrebase cât de bine s-ar descurca în afara unei echipe, asta l-ar fi redus la tăcere. *Eu, Thalia Ng, nu numai că am conceput peticul pentru securitate, ci l-am instalat eu însămi pe teren, cu mâna mea, având drept ajutor doar un cuter.*

Terminase patru habitate. Planul fusese executat, iar după ce se declarase mulţumită că actualizarea era robustă, pentru că o instalase în patru dintre cazurile cele mai rele, nimic n-o mai putea opri s-o implementeze live în tot Inelul Sclipitor, în toate cele zece mii de habitate.

Aduceţi-mi-le, gândi Thalia şi apoi se strădui din răsputeri să-şi şteargă de pe chip expresia de autosatisfacţie, când

reveni către spectatorii ei, fiindcă n-ar fi fost nici cuvenită, nici demnă la un prefect.

— Este vreo problemă? întrebă Jules Caillebot, stând tot în fotoliul albastru, dar fără să mai fie în postura relaxată de acum câteva minute.

— La mine nu-i niciuna, răspunse Thalia. Totul a mers strună. Vă mulţumesc pentru cooperare.

Se gândi că poate Muang o apelase ca s-o informeze despre o întrerupere temporară a comunicaţiilor. Se întâmpla uneori. Nimic îngrijorător.

— Ştiţi ceva? Dacă tot am terminat, poate că mi-ar plăcea o plimbare prin unele grădini…

— Abstracţia nu funcţionează, rosti încet Caillebot.

Thalia simţi primul fior de nelinişte.

— Poftim?

— Nu avem abstracţie. Ai spus că abstracţia se va întrerupe pentru câteva microsecunde, adică un interval prea scurt pentru a fi sesizabil, însă continuă să nu funcţioneze. Glasul îi deveni mai ferm şi mai sonor: Abstracţia nu funcţionează, prefectule. *Abstracţia nu funcţionează!*

Thalia clătină din cap.

— Greşeşti. Nu poate să nu funcţioneze.

— Nu există abstracţie, se ridică Paula Thory de pe propriul ei scaun. Suntem lipsiţi de contact, prefectule. Se pare că s-a întâmplat ceva rău.

— Sistemul şi-a autorulat un audit şi a confirmat că abstracţia a fost întreruptă numai o fracţiune de secundă. Sistemul nu face greşeli.

— Atunci de ce ai mai venit aici, dacă nu pentru a corija o eroare a aparatelor? întrebă Caillebot.

— Poate că ne afectează doar pe noi, zise Broderick Cuthbertson.

Bufniţa lui mecanică rotea capul în toate direcţiile, parcă urmărind zborul unei viespi invizibile.

— Pasărea ta este derutată, observă Cyrus Parnasse. Bănuiesc că depinde de abstracţie pentru orientare.

Cuthbertson îşi linişti creatura mângâind-o cu un deget.

— Uşurel, fetiţă.

— Atunci îi afectează cel puţin pe toţi – sau *totul* – din clădirea aceasta, spuse Thory şi culoarea i se scurse din obraji. Dar dacă nu-i numai clădirea? Dacă asistăm la o întrerupere majoră în tot campusul?

— Să ne uităm pe fereastră, propuse Meriel Redon. De aici putem vedea jumătate din Aubusson.

Nici n-o mai băgau în seamă pe Thalia, care devenise un simplu detaliu din sală. Deocamdată. Îi urmă, când se ridicară de pe scaune, sofale şi taburete – cei care nu stătuseră deja în picioare – şi se repeziră la şirul de hublouri, înghesuindu-se câte doi-trei înapoia fiecărui ochi circular.

— Văd oameni jos în parc, rosti un tânăr proaspăt ras, al cărui nume Thalia nu şi-l putea reaminti; purta un costum albastru-electric cu manşete cu volănaşe negre. Se comportă straniu. S-au strâns în grupuri, ca şi când ar dori să vorbească laolaltă. Unii fug spre ieşiri. Se uită în sus, înspre noi.

— Au înţeles că există o problemă, spuse Thory. Nu-i de mirare că privesc în sus, la nucleul de scrutin. Se întreabă ce dracu' se-ntâmplă.

— Pe linie staţionează un tren, zise o femeie în rochie roşie ca focul de la alt hublou. Este dincolo de cea mai apropiată bandă de ferestre. Indiferent ce ar fi, nu-i un fenomen localizat. Nu ni se întâmplă doar nouă sau muzeului.

— Uite un volantor, spuse altcineva. Asolizează de urgenţă pe acoperişul Ziguratului Bailter. Asta-i la două benzi spre calota prova. La aproape zece kilometri!

— Este în tot habitatul, zise Thory de parcă tocmai văzuse un semn de rău augur. Toată Casa Aubusson, pe toţi cei şaizeci de kilometri. Opt sute de mii de oameni tocmai au pierdut abstracţia pentru prima dată în viaţa lor.

— Nu poate fi adevărat, şopti Thalia.

***

Tăişul continua să apese tare pe beregata lui Dreyfus, care se blestemă în gând că nu-şi pusese casca atunci când avusese ocazia. Încercase să se liniştească, spunându-şi că femeia l-ar fi ucis deja dacă asta ar fi dorit, dar în acelaşi timp se putea gândi la o sumedenie de motive pentru care ea ar fi vrut ca el să continue să vorbească acum, pentru a-l omorî mai târziu.

— În ce an suntem? întrebă ea, ca şi cum întrebarea tocmai i-ar fi răsărit în minte.

— În ce *an?*

Apăsarea cuţitului spori.

— E vreo problemă cu dicţia mea?

— Nu, răspunse repede Dreyfus. Absolut niciuna. Suntem în anul două mii patru sute douăzeci şi şapte. De ce întrebi?

— Pentru că stau de foarte multă vreme în locul ăsta.

— Atât de multă vreme, încât să pierzi numărătoarea anilor?

— Atât de multă vreme, încât să pierd totul. Aveam totuşi unele bănuieli. În glasul ei se simţi o notă de sfidare mândră. N-am greşit însă atât de mult.

El tot nu-i zărise faţa sau orice parte a corpului, cu excepţia mâinii înmănuşate care ţinea cuţitul.

— Faci parte din familia Nerval-Lermontov?

— Pe ei îi cauţi?

— Nu caut pe nimeni anume. Sunt poliţist şi investighez o crimă. Pistele mele s-au îndreptat spre acest asteroid.

— Eşti singur?

— Am venit într-o navă, cu adjunctul meu. Când ne-am apropiat, am fost atacaţi şi nava a fost avariată. Ne-am fi putut întoarce la Panoplie, e drept, mai încet, dar am decis să vedem dacă nu puteam utiliza asteroidul pentru a transmite un mesaj într-acolo. Asta face acum adjunctul meu. Am vrut să văd de asemenea ce era atât de important aici pentru a merita să fim atacaţi.

Tăişul i se mişcă pe piele. Îl simţea rece. Se întrebă dacă-

i dăduse deja sângele.

— Ai văzut, rosti femeia referindu-se în mod evident la nava în care pluteau. Spune-mi ce ai înţeles din ceea ce ai văzut.

— Este o navă Agregată. Asta-i tot ce am putut stabili din exterior. Am suit la bord şi am văzut *asta,* se referi el la sala plină de adormiţi dezmembraţi despre care femeia spusese că-i mâncase. Atât şi nimic mai mult. Poate îmi vei spune tu ce înseamnă toate astea.

— Încearcă să te mişti, răspunse ea. Mişcă un braţ sau un picior. Nu te voi opri.

Dreyfus încercă, dar deşi îşi putea clinti membrele, întâmpinau rezistenţă rigidă din partea interiorului costumului. Era efectiv paralizat.

— Nu pot.

— Am intrat în costumul tău şi i-am dezactivat funcţiile motoare şi de comunicaţii. Le pot activa şi dezactiva cu uşurinţa cu care clipesc. Având costumul astfel imobilizat, nu vei putea nici să te mişti, nici să-l scoţi de pe tine. Vei flămânzi şi vei muri. Va dura mult şi nu va fi plăcut.

— De ce îmi spui toate astea?

— Ca să-nţelegi, prefectule. Ca să pricepi că am control complet asupra ta. Apăsarea tăişului se reduse. Ca să-nţelegi că n-am nevoie de *ăsta* pentru a te ucide.

Mâna ei se retrase.

— Eşti probabil o Agregată, spuse Dreyfus. Altcineva n-ar putea face o şmecherie ca asta.

Când ea nu-i oferi nici confirmare, nici negare, bărbatul continuă:

— Eşti probabil din nava asta. Am dreptate?

— Nu eşti aşadar complet incapabil de raţionare deductivă. Pentru un retardat, trebuie să fii destul de inteligent.

— Nu sunt decât un prefect care încearcă să-şi facă datoria. Eşti ţinută captivă aici?

— Tu ce crezi? întrebă ea cu sarcasm acid.

— Haide să stabilim nişte reguli de bază. Nu sunt

duşmanul tău. Dacă cineva te ţine aici împotriva voinţei tale, vreau să aflu cine este şi de ce o face. Noi doi suntem de aceeaşi parte. Ar trebui să avem încredere unul în celălalt.

— Trebuie să-ţi spun de ce am dificultăţi în a mă încrede în tine, prefectule? Unul aidoma ţie vine deja aici. A văzut ce ni se făcea şi n-a întreprins nimic.

— Cum adică „unul aidoma mie”?

— Poartă acelaşi gen de costum.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Vreau să spun *exact* acelaşi gen de costum. Dacă tu eşti un prefect, atunci bărbatul acela este de asemenea un prefect.

— Asta nu-i posibil, zise Dreyfus.

Însă chiar în clipa când vorbi, îşi aminti de legătura descoperită de Sparver între asteroidul acesta şi Panoplie. S-ar fi putut ca altcineva să fi venit aici, pentru investigaţii independente? Poate că da. Într-un asemenea caz însă, cum era posibil ca Jane Aumonier să nu fi ştiut nimic?

— L-am văzut cu ochii mei. N-a fost nicio eroare. Nu am putut vedea în interiorul minţii lui, tot aşa cum nu pot vedea în interiorul minţii tale. Cei ca voi nu poartă niciodată implanturi neurale, nu?

Propriul lui glas sună îndepărtat şi strangulat.

— Bărbatul acela… vine singur sau mai sunt şi alţii?

— El vine singur. Dar mai sunt şi alţi vizitatori.

— Mă derutezi.

— Asta pentru că şi ei mă derutează. Ştiu când vine bărbatul, deoarece percep zgomotul electromagnetic cauzat de deschiderea şi închiderea ecluzelor pneumatice. Îi simt costumul, deşi nu mă pot apropia niciodată suficient pentru a-l paraliza. Dar ceilalţi nu sosesc aşa. Ei *apar* pur şi simplu aici, brusc, ca o schimbare de vânt. Mai ales unul dintre ei îşi anunţă prezenţa foarte clar pentru mine. Îi place să umble prin minţile noastre, de parcă s-ar plimba printr-o grădină ornamentală. Se joacă cu noi. Simte plăcere faţă de privarea noastră de libertate, faţă de

suferinţa noastră.

— În cazul acesta vorbeşti despre o inteligenţă artificială. Despre o simulare de nivel-beta sau aşa ceva. Despre un simulacru care arată şi se poartă ca o persoană reală, însă care nu are viaţă interioară.

— Nu, rosti Agregata cu grijă. Vorbesc despre ceva mult mai vast decât atât. Despre o minte ca un nor de furtună, plin de fulgere teribile şi de beznă teribilă. N-a fost niciodată o simulare de nivel-beta, ci are structura unei conştiinţe omeneşti, însă deformată, amplificată, pervertită. Ca un palat construit strâmb, o casă de seamă care s-a ticăloşit.

— Are un nume?

— Da, încuviinţă Agregata. Pretinde că-şi ascunde identitatea de noi, dar am văzut prin camuflările ei. Este prea orgolioasă pentru a se ascunde perfect. Cred că tânjeşte să fie cunoscută.

Dreyfus abia cuteză să rostească:

— Zi-mi numele.

— Îşi spune Aurora.

***

— N-am comis nicio eroare, zise Thalia. Jur că am făcut totul după manual.

Ochii lui Thory se micşoraseră la dimensiunile unor puncte mici şi rele.

— Atunci poate că manualul greşeşte. Fiecare secundă în care nu avem abstracţie ne va afecta reputaţia cu lobby-ştii. Habar n-ai despre pierderile financiare la care mă refer. Noi toţi, absolut toţi, suntem acţionari în societatea Aubusson. Dacă afectezi finanţele habitatului, ne afectezi pe noi. Asta înseamnă *pe mine,* personal.

Glasul Thaliei devenise absurd de sfios şi de slab. Se simţea aidoma unei eleve căreia i se cerea să-şi explice neterminarea temei pentru acasă.

— Nu ştiu care-i problema.

— Atunci poate c-ar trebui să-ncepi să investighezi! Thory o fixa cu atenţie veninoasă. Tu ai stricat-o, prefectule, şi este responsabilitatea ta să repari ce-ai stricat. De ce nu-ncepi s-o faci, în loc să stai locului ca un arbore pietrificat?

— Nu… nu am acces, spuse Thalia. Pe sub tunică simţea un firicel rece de transpiraţie care i se prelingea pe spate. Mi-au pus la dispoziţie o fereastră de acces de şase sute de secunde. Am utilizat-o. Nu mai pot să intru iarăşi.

— Atunci ar fi bine să te gândeşti la altceva, zise Caillebot. Şi să te grăbeşti.

— Nu se poate face nimic altceva. Pot să rulez câteva teste superficiale asupra coloanei… dar fără acces la nucleu nu pot vedea în interiorul lui. Iar asta trebuie să fie o problemă fundamentală, ceva cu rădăcini realmente adânci.

Fu rândul lui Parnasse să vorbească. Glasul lui era un huruit surd, însă toţi îl ascultară.

— Ţi-au dat un singur cod de unică folosinţă, aşa-i, fato?

— Doar acela, încuviinţă Thalia.

— Atunci are dreptate, zise el întorcându-se către ceilalţi. Poate că nu sunt prefect, dar ştiu câte ceva despre felul cum funcţionează lucrurile astea. Nu va mai putea intra decât cu un cod nou.

— Atunci sună acasă şi cere unul! şuieră Thory.

— Cam dificil fără acces la abstracţie, replică Parnasse şi o privi pe Thalia. Nu-i aşa? Propriile voastre comunicaţii utilizează serviciile abstracţiei. Ca să poţi apela Panoplia trebuie ca abstracţia să fie funcţională.

Thalia înghiţi un nod dureros, auzind adevărul pe care-l ştia prea bine.

— Aşa-i. Şi noi depindem de protocoalele abstracţiei. Nu am contact cu Panoplia.

— Încearcă totuşi, spuse Parnasse, ca să fii absolut sigură.

Thalia încercă. Se strădui să răspundă la apelul lui Muang, pe care-l ignorase în decursul actualizării.

— Îmi pare rău, rosti când brăţara nu izbuti să se conecteze. Nu pot să localizez Panoplia. Nu pot să localizez nici măcar propria mea navă.

— Oh, dar ce inteligent! exclamă Thory. Ne spinteci maţele, după care nici măcar nu poţi cere ajutor! A cui a fost ideea asta atât de-al naibii de inteligentă?

— Până acum n-a cauzat niciodată probleme. Dacă întrerupem abstracţia, o facem în conformitate cu termenii dictaţi de noi.

— Până azi, preciză Thory.

Treptat dispoziţia celorlalţi începea să devină neplăcută. Fuseseră numai zâmbete, până când Thalia le luase bomboanele.

— Uitaţi cum stă treaba, rosti ea străduindu-se să găsească tonul împăciuitor potrivit, situaţia este într-adevăr inacceptabilă şi aveţi scuzele mele sincere pentru orice inconvenienţe aş fi putut cauza. Vă promit însă că nu va dura mult. Dacă întreruperea abstracţiei este atât de extinsă pe cât pare, asta înseamnă că un habitat întreg a ieşit din reţea. Nu-i vorba despre vreo colonie veche de sihaştri, ci de Casa Aubusson. Mi-aţi spus deja că lobby-ştii sunt în contact aproape constant cu voi. Cât credeţi că va dura până când vi se va observa absenţa? Probabil doar câteva minute. Probabil că vor mai trece alte câteva minute înainte ca ei să acţioneze pe baza absenţei aceleia şi să apeleze Panoplia, pentru a afla ce s-a întâmplat.

Inspiră adânc şi urmă:

— Şefii mei vor privi situaţia aceasta cu foarte multă seriozitate, deşi au pe cap criza curentă. La acceleraţie maximă, o Echipă Tehnică Grea ar putea ajunge aici în maximum patruzeci şi cinci de minute. Ei vor avea coduri noi, poate chiar şi un nucleu de urgenţă de teren, tot ce este necesar pentru a restabili şi rula abstracţia. Cu toată sinceritatea, aţi putea reveni on-line într-o oră sau în cel mult nouăzeci de minute.

— Vorbeşti ca şi cum nouăzeci de minute n-ar însemna nimic, spuse Thory. Poate că pentru tine nici nu-nseamnă.

Ştiu cum este pentru prefecţi. Voi n-aţi încercat niciodată abstracţia adevărată. Nu ştiţi ce-nseamnă pentru noi pierderea ei. Poate dacă şefii tăi ar fi trimis pe cineva mai experimentat, pe cineva care să fi părut măcar că ştie ce face…

Thalia simţi cum ceva din interiorul ei pocneşte, ca un iadeş care se rupe în două.

— Poate că într-adevăr nu ştiu ce-nseamnă pentru voi pierderea abstracţiei, dar îţi pot spune altceva: acum câteva zile am făcut parte dintr-o echipă de restricţionare. Situaţia a devenit periculoasă şi am fost nevoiţi să eutanasiem. Aşa că *să nu-ndrăzneşti* să vorbeşti cu mine ca şi când aş fi o ucenică cu caş la gură, care nu s-a murdărit niciodată pe mâini!

— Dacă crezi…, începu Paula Thory.

— Încă n-am terminat! zise Thalia. N-am terminat *nici pe departe.* După ce am revenit de la restricţionarea aceea – care, apropo, a fost privită ca o operaţiune încununată de succes în ciuda pierderilor –, şeful meu a trebuit să se ocupe de investigarea uciderii a peste nouă sute de oameni nevinovaţi, fără să mai amintesc de membrii echipajului unei nave, care au fost măcelăriţi şi arşi, fiindcă au fost consideraţi părtaşi la crimă, dar care erau probabil inocenţi. Şeful meu continuă să lucreze la cazul acela. Şefa *lui* se străduie din răsputeri pur şi simplu să rămână cu capul pe umeri. Restul Panopliei încearcă să oprească Inelul Sclipitor să intre în război cu Ultranauţii, în timp ce se pregăteşte pentru războiul civil care va urma probabil când vom afla cine a nimicit de fapt Ruskin-Sartorious.

Thalia strânse din maxilare şi-i privi pe rând pe toţi însoţitorii ei.

— Oameni buni, poate că aceasta nu-i o săptămână tipică din existenţa Panopliei, dar se-ntâmplă să fie săptămâna cu care avem de-a face chiar acum. Voi credeţi poate că pierderea a nouăzeci de minute de abstracţie este pe măsura evenimentelor cu care ne confruntăm deja. Perfect, dacă gândiţi aşa, este dreptul vostru. Eu însă mă

aflu aici pentru a vă spune că, din punctul meu de vedere, sunteţi un grup de nenorociţi care se văicăresc, dar care-n clipa de faţă ar trebui să spună „mulţumesc” pur şi simplu pentru faptul că mai respiră.

Nimeni nu rosti nimic. Se uitau la ea, cu gurile căscate, de parcă i-ar fi încremenit în tăcere.

Thalia surâse scurt şi subţire.

— Nu iau însă nimic în nume personal. Probabil că şi eu aş fi fost destul de nemulţumită dacă cineva mi-ar fi luat jucăriile. Spun doar că-n chiar clipa de faţă ar fi recomandabil să privim tabloul general. Fiindcă acesta nu-i sfârşitul lumii.

Îşi relaxă poziţia numai într-atât cât să le transmită că muştruluiala se terminase, pentru moment.

— Tu, o arătă pe femeia cu rochie roşie ca focul. Trenul pe care l-ai văzut mai devreme continuă să staţioneze?

— Da, răspunse femeia bâlbâindu-se. Îl văd tot acolo. Nu s-a clintit.

— Sperasem că am fi putut merge cu el la calota polară. Aşa cum am spus, ajutorul va porni oricum încoace, indiferent ce am face noi, dar dacă asta v-ar face ceva mai fericiţi, aş putea utiliza transmiţătorul din nava mea ca să apelez Panoplia.

— Ar funcţiona? întrebă Caillebot pe un ton mult mai smerit.

— Absolut. Întrucât se află în exteriorul lui Aubusson, nu va fi afectat de întreruperea abstracţiei. Se pare însă că vom fi blocaţi aici pe toată durata ei, cu excepţia cazului în care vreunul dintre voi cunoaşte altă cale de a ajunge la butucul de andocare.

— Nu zăresc niciun fel de trafic aerian, anunţă un bărbat cu chip comic. Probabil că toate zborurile au fost oprite la sol odată cu volantorul ăla.

— Putem merge pe jos, propuse Parnasse. Până la calotă nu sunt nici zece kilometri.

— Vorbeşti serios? întrebă Paula Thory.

— N-a spus nimeni că ar trebui să ne însoţeşti. Înclină din

cap în direcţia Thaliei. Cred că fata are dreptate – când se va afla ce s-a întâmplat, ne vor trimite ajutoare. Dar, aşa cum a spus tot ea, este un moment dificil pentru Panoplie. Se poate să treacă mai mult de o oră sau de nouăzeci de minute. Ar putea fi două ore sau trei, ba chiar mai mult.

— Şi-atunci, ce rezolvă mersul pe jos? întrebă Thory.

Parnasse ridică din umerii săi laţi de fermier. Îşi suflecase mânecile, dezgolind braţe musculoase şi acoperite de păr roşu.

— Nu mare lucru, atât doar că vom avea posibilitatea de a-i primi pe specialişti în clipa când vor intra. Cel puţin Thalia le-ar putea explica exact ce anume a făcut, înainte ca sistemul să rămână cu roatele-n sus. Aşa-i, fată?

— S-ar economisi nişte timp, încuviinţă ea. Dacă putem ajunge la butuc, eu aş putea vorbi de asemenea cu Panoplia, oferind un background tehnic înainte de sosirea echipei.

Ipotetica echipă, îşi reaminti Thalia. Cea despre care nu putea băga mâna în foc că ar fi pornit realmente spre Casa Aubusson.

— În tot cazul, urmă ea, nu-i cu nimic mai rău decât a rămâne aici. În clipa de faţă nu pot face absolut nimic pentru nucleu.

— Oamenii de-afară, zise Parnasse, vor fi destul de iritaţi dacă vor vedea o uniformă a Panopliei. Te-ai putea confrunta cu o gloată de opt sute de mii de linşatori.

— N-au decât să fumege şi să spumege cât vor, zise Thalia şi-şi atinse liniştitor şficbiciul. Eu sunt prefectul, nu ei. Şi dacă vor să afle ce se-ntâmplă când unul dintre ei se gândeşte măcar să m-atingă c-un deget, îi aştept cu braţele deschise.

— Cuvinte de luptă, murmură Parnasse. Îmi place cum sună.

Custodele morocănos, îşi dădu seama Thalia, era singurul reprezentant al habitatului care se declarase neechivoc de partea ei. Poate că-i respecta capacitatea de a opera sisteme cibernetice, în ciuda a ceea ce tocmai păţiseră, sau

poate că era îndeajuns de sensibil ca s-o apere, fiindcă toţi ceilalţi îi doreau pielea.

— Putem parcurge zece kilometri în mai puţin de două ore, spuse Thalia. Bineînţeles, cu condiţia să nu fim nevoiţi să ocolim pentru a traversa benzile de ferestre.

— Nu, răspunse Parnasse, sau, oricum, într-o măsură neglijabilă. Putem folosi podurile pietonale de sub calea ferată şi chiar dacă acelea ar fi blocate din cine ştie ce motive, putem recurge la conexiunile parcurilor. Sunt multe spaţii verzi şi copaci.

Thalia încuviinţă din cap; văzuse locurile în care benzile de ferestre erau traversate de peninsule de parcuri sau de apeducte mărginite de copaci şi viaducte feroviare.

— Bineînţeles, zise ea, vor rămâne totuşi patru kilometri de urcuş până la butuc.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, spuse Cuthbertson ridicând braţul şovăitor. Volantorii depind de abstracţie pentru serviciile de navigaţie, la fel ca Pasărea Minune. Dar nu şi ascensoarele. Nu există absolut niciun motiv pentru ca ele să nu funcţioneze.

— Şi trenurile? întrebă Thory. Ai vreo explicaţie pentru motivul nefuncţionării *lor?*

— Cineva s-a panicat, asta-i tot. A activat oprirea de urgenţă.

— În toată Casa Aubusson? întrebă femeia în rochie roşie. Mă uit de mult timp pe fereastra asta şi văd destul de departe ca să disting şase-şapte linii. Să fiu a naibii dacă am văzut până acum vreun tren care să se mişte.

Certitudinea lui Cuthbertson se reduse cu o gradaţie.

— Prin urmare, foarte mulţi oameni s-au panicat. Sau poate că Utilităţile au oprit totul fiindcă *ei* s-au panicat.

— În cazul acesta ar putea afecta şi ascensoarele, observă femeia în roşu.

— Nu ştiu. Cred că ascensoarele au altă alimentare, independentă de Utilităţi. Ideea este că nu vom pierde nimic dacă vom afla. Cuthbertson se întoarse către Cyrus Parnasse. O să vin cu voi, custode. Pasărea Minune poate

juca rolul de cercetaş, în eventualitatea în care am întâlni gloate de nemulţumiţi.

— Pasărea ta mai poate zbura, deşi este atât de agitată? întrebă Thalia.

— Se va descurca. Deja se adaptează.

Bufniţa mecanică îşi întoarse faţa ca o farfurie şi-l privi pe Cuthbertson.

— Nu-i aşa, fetiţă?

— Sunt o pasăre excelentă.

— Prin urmare, suntem trei, zise Thalia. Fără să pun la socoteală bufniţa. Este un număr bun. Dacă vom întâlni posibile necazuri, n-ar trebui să batem la ochi.

— Vin şi eu, anunţă Caillebot. Sunt în mod cert cel mai în măsură să cunoască configuraţiile parcurilor şi grădinilor din cilindrul ăsta.

— Vă puteţi baza şi pe mine, zise Meriel Redon.

— Eşti sigură? spuse Thalia. Aici sus vei fi în siguranţă şi ferită de orice până la sosirea echipei de susţinere.

— M-am hotărât. Nu mi-a plăcut niciodată să stau locului, când pot să merg pe jos. Aşteptarea mă irită.

Thalia încuviinţă apăsat.

— Cred că cinci este cifra maximă, oameni buni. Dacă vom fi mai mulţi, ne vom deplasa prea lent ca să mai fim utili. Restul puteţi aştepta aici sau altundeva, până la revenirea abstracţiei.

— Ce faci acum, dai ordine? întrebă Paula Thory.

Thalia căzu pe gânduri pentru o clipă.

— Da, încuviinţă ea. Aşa se pare. Deci va trebui să te-obişnuieşti cu realitatea asta, doamnă.

***

Dreyfus absorbi adevărul revelaţiilor Agregatei, convins în adâncul inimii că ea nu avea niciun motiv să mintă.

— Cred că ştiu cine este Aurora, rosti el încet. Totuşi ea n-ar trebui să fie aici. N-ar trebui să fie nicăieri. Ar fi trebuit să fi murit – ar fi trebuit să se fi *sfârşit* – acum cincizeci şi

cinci de ani.

— Cine-i ea?

— Cu excepţia cazului în care altcineva utilizează acelaşi nume, avem de-a face cu o fată moartă. Unul dintre Cei Optzeci, grupul de voluntari care a participat la experimentele de nemurire ale lui Calvin Sylveste. Ştii despre ce vorbesc?

— Sigur că da. Noi am învăţat cu oroare şi stupoare despre experimentele acelea. Metodele lui erau conceptual eronate. Eşecul a fost inevitabil.

— Atâta doar că poate n-a fost, zise Dreyfus, fiindcă se pare că Aurora Nerval-Lermontov este alături de noi. În ciuda datelor din arhive, cel puţin unul dintre Transmigranţi trebuie să fi dăinuit.

— N-avem nicio dovadă în privinţa asta.

— Ştiu că familia ei a deţinut asteroidul ăsta. După câteva clipe, adăugă: Te consideri pregătită să ai încredere în mine?

— Întoarce-te, porunci ea după o reflecţie scurtă. Ţi-am reactivat costumul, mai puţin funcţiile de comunicare.

El se întoarse şi o privi. Purta ea însăşi costum, dar designul era Agregat şi avea luciul strălucitor al unui obiect matriţat din ciocolată de lux. Pentru o clipă bărbatul văzu un oval negru lipsit de trăsături în locul unui cap, apoi casca ei se topi şi coborî în gulerul cu pliseuri al inelului din jurul gâtului.

Îi zări chipul.

Dreyfus văzuse şi lucruri mai stranii în Inelul Sclipitor. La prima vedere, foarte puţin din Agregată nu era uman standard. Era o femeie de vârstă incertă – Dreyfus ar fi estimat că avea patruzeci de ani, atâta doar că ştia că era mult mai bătrână, fiindcă Agregaţii aveau o speranţă de viaţă la fel de mare ca orice facţiune desprinsă din oameni. Ochi străpungător de inteligenţi, verde foarte deschis, pometi largi şi pistruiaţi, maxilar pe care unii l-ar fi putut considera prea energic, dar perfect proporţionat cu restul feţei. Era spână şi creştetul ţestei i se ridica într-o muchie

marmorată ascuţită, care începea de la jumătatea frunţii, trădând cavitatea craniană lărgită de care ar fi avut nevoie pentru creierul supraalimentat şi plin de maşinării.

Acolo se afla adevărata ei stranietate: sub epidermă, sub oase. Cei din habitatele mai neconvenţionale ar fi putut angaja Mixmasteri pentru a se autosculpta în forme exotice, dar se ocupau rareori de arhitectura funcţională a propriilor lor minţi. Până şi cei cablaţi la niveluri extreme de abstracţie continuau să fie umani prin felul cum procesau datele ce le pătrundeau în creier. Nu acelaşi lucru se putea afirma despre Agregată. Ea poate că ar fi fost în stare să emuleze conştiinţa umană când îi convenea, totuşi Dreyfus nu i-ar fi putut pricepe niciodată starea naturală a minţii, tot aşa cum un cal n-ar fi putut pricepe niciodată algebra.

— Vrei să-mi spui cum te numeşti? întrebă el.

— Pentru scopurile tale, îmi voi spune Clepsidra. Dacă asta reprezintă o problemă pentru tine, îmi poţi spune Ceas-cu-apă sau, mai simplu, Ceas.

— După cum ai răspuns, nu pare adevăratul tău nume.

— Adevăratul meu nume ţi-ar despica mintea, aşa cum securea despică lemnul.

— Atunci îţi voi spune Clepsidra. Ce faci aici, presupunând că eşti pregătită să-mi spui?

— Supravieţuiesc. Asta a însemnat îndeajuns în ultima vreme.

— Spune-mi despre nava asta. Ce face aici? Cum îi este de folos Aurorei?

— Nava noastră a revenit în sistemul ăsta acum aproape cincizeci de ani. Avuseserăm probleme pe drum. Întâlniserăm în adâncul spaţiului interstelar o entitate de tip maşină, cu natură ostilă. Nava a supravieţuit, renunţând la o parte din sine, în felul şopârlelor care-şi sacrifică propriile cozi. Pe lungul drum de întoarcere, s-a reorganizat cât a putut de bine, totuşi era avariată. Am încercat să contactăm Cuibul-mamă, însă sistemele noastre de comunicaţii nu funcţionau corespunzător.

Clepsidra înghiţi un nod, un gest care, pe neaşteptate, o

făcu să pară neajutorat de umană.

— Aurora ne-a găsit prima, urmă ea. Ne-a ademenit cu promisiuni de ajutor, după care ne-a vârât în locul ăsta. De atunci am fost mereu în interiorul lui, neputând evada, neputând contacta Cuibul.

— Asta tot nu-mi spune ce dorea Aurora de la voi.

— E mai dificil de explicat.

— Pune-mă la-ncercare.

— Prefectule, Aurora dorea ca noi să visăm. De aceea ne-a ţinut aici. Aurora ne-a făcut să visăm viitorul. Dorea inteligenţa noastră în privinţa evenimentelor viitoare. Noi ofeream prognoze, iar când vedea în prognozele noastre ceva ce nu-i plăcea, Aurora ne pedepsea.

— Nimeni nu poate să viseze viitorul.

— Noi putem, răspunse Clepsidra senină. Avem o maşină care ne îngăduie s-o facem. Am numit-o Exordiu.

CAPITOLUL 14

Grupul Thaliei se îndreptă către puţul ascensorului care străpungea mijlocul sferei de la un pol la celălalt. Cabina de mare capacitate continua să-i aştepte, exact aşa cum o lăsaseră, cu panourile interioare acoperite cu acuarele galben-pal ce reproduceau scene de pe Yellowstone.

— Este alimentat cu energie, spuse Parnasse, ceea ce-i bine. N-ar trebui să avem nicio problemă cu coborâtul.

Thalia trecu ultima printre uşile zăbrelite, care se închiseră aidoma unei foarfeci în urma ei.

— Nu se mişcă, spuse Caillebot. I-am cerut să se mişte şi n-o face.

— Asta pentru că nu te aude. Abstracţia este bilaterală, zise Parnasse cu aerul obosit al cuiva care n-ar trebui să explice asemenea lucruri.

— Atunci cum o punem în mişcare? Există comenzi manuale?

— Deocamdată n-avem nevoie de ele. Nu-i aşa, Thalia?

— Are dreptate, spuse femeia. Agenţii Panopliei trebuie să fie liberi pentru a se deplasa oriunde şi oricând doresc, chiar şi fără abstracţie. În mod automat, noi distribuim în toate habitatele şabloanele vocale ale personalului autorizat. Ridică glasul: sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng. Identificare şablon vocal.

— Şablon vocal identificat, prefect-adjunct de teren Thalia Ng.

Thalia răsuflă ceva mai uşurată.

— Coboară, te rog, la nivelul solului.

Urmă un moment dezagreabil când nu se întâmplă nimic, după care cabina porni să coboare.

— Mă bucur c-a mers, şopti Thalia.

Parnasse îi aruncă un surâs şiret, părând că ar fi auzit-o.

— Asta-i bine, spuse Caillebot. Începeam să mă-ntreb ce s-ar întâmpla dacă am fi rămas blocaţi aici.

— Am fi coborât pe scară, rosti Parnasse şfichiuitor. Eşti familiarizat cu conceptul de „scară”, nu?

Caillebot îi azvârli o privire de avertisment, totuşi nu replică.

Ascensorul îşi continuă coborârea şi trecu prin gâtul care conecta sfera de pilon. Se aflau acum în atriumul cav. Mult dedesubt, vizibilă prin ferestrele din sticlă zăbrelite ale cabinei, recepţia era complet pustie. Thalia se aşteptase ca măcar câţiva cetăţeni să se fi îndreptat spre nucleul de scrutin, cerând să ştie ce se întâmplase şi când se va rezolva problema, dar nu se vedea nici ţipenie. Fără să poată preciza exact motivul pentru care o făcea, îşi atinse din nou şficbiciul.

Cabina îşi încheie coborârea, oprindu-se lin la nivelul recepţiei, iar uşile din grilaj se deschiseră zăngănind. O dată în plus, Thalia fu şocată de pustietatea sălii de la intrare. Părea chiar mai părăsită decât la prima lor trecere pe acolo şi paşii lor treziră ecouri sonore.

— În regulă, oameni buni, rosti ea, să ne ţinem laolaltă. Aşa cum s-a spus, pe-acolo ar putea exista nişte cetăţeni furioşi, care să decidă să se năpustească asupra noastră.

Ieşiră în lumina solară cu tentă albăstruie, care se revărsa de la arcul benzii de ferestre aflată la opt kilometri deasupra. În jurul lor se aflau bazine şi pajişti ornamentale, prin care se întretăiau alei din prundiş şi dale de marmură atent îngrijite. Fântâni continuau să clipocească în apropiere. Totul părea absolut normal, exact aşa cum se aşteptase Thalia, exceptând absenţa unei gloate dezlănţuite şi puse pe distrugere. Poate că-i defăima pe cetăţenii din Aubusson, dar îşi amintea cât de repede se întorsese împotriva ei comitetul de recepţie. Dacă erau cu adevărat reprezentanţii cetăţenilor, atunci existau toate motivele să se aştepte la o reacţie la fel de neplăcută din partea celorlalţi opt sute de mii.

— Aud glasuri, spuse pe neaşteptate Caillebot. Cred că

vin din partea cealaltă a pilonului.

— Le aud şi eu, zise Parnasse, dar noi nu mergem într-acolo. Drumul drept este înainte, printre copacii aceia, direct spre calotă.

— Poate c-ar trebui să stau de vorbă cu cei de-acolo, zise Thalia. Să le spun ce s-a-ntâmplat şi că nu va dura mult până se va rezolva totul.

— Ne stabiliserăm un plan, fato, rosti Parnasse, să mergem şi să ne ferim de orice bucluc. După cum le aud eu, glasurile alea nu par foarte încântate.

— De acord, spuse Meriel Redon.

Thalia îşi muşcă buza. Auzea şi ea vocile la fel de bine, ridicându-se peste clipocitul fântânilor. Erau mulţi oameni, care păreau agitaţi şi furioşi. Strigătele ameninţau să devină zbierete.

Mâna i se strânse din nou pe şficbici. Ceva era în neregulă, o ştia clar. Aceea nu era larma unei mulţimi care se autoambala din propria ei furie şi indignare, dorind capul celui care le anulase iubita abstracţie.

Aceea era larma unor oameni speriaţi.

— Ascultaţi-mă, spuse Thalia luptându-se să nu îngăduie neliniştii să-i răzbată în propriul glas. Trebuie să văd ce se-ntâmplă. Asta-i datoria mea de prefect. Voi continuaţi către calotă. O să v-ajung din urmă.

— Zgomotele acelea nu sunt plăcute, zise Parnasse.

— Ştiu. Tocmai de aceea trebuie să verific.

— Nu-i problema ta, spuse Caillebot. Jandarmii noştri se vor ocupa de orice tulburări civile. Acesta le este rolul.

— Aveţi o forţă de jandarmerie permanentă?

Grădinarul clătină din cap.

— Nu, dar sistemul va convoca o forţă de jandarmerie din rândul cetăţenilor, în acelaşi fel în care noi am fost convocaţi pentru a forma un grup de primire.

— Nu mai există niciun sistem, zise Parnasse.

— Atunci cei care au fost apelaţi ultima dată îşi vor relua îndatoririle.

— Când *exact* a fost ultima dată? întrebă Thalia.

Vacarmul agitat se intensifica. Sunetele nu păreau produse de oameni, ci aduceau mai degrabă cu cârâielile speriate ale unor păsări sălbatice vânate.

— Nu mai ţin minte. Acum vreo doi ani.

— Cred că acum mai degrabă vreo zece ani, zise Meriel Redon. Şi chiar dacă jandarmii s-ar autoactiva, cum vor ajunge acolo unde-i nevoie de ei dacă trenurile nu funcţionează?

— N-avem timp să discutăm situaţia. Thalia îşi desprinse şficbiciul de la centură şi strânse în palmă mânerul greu. Mă duc să văd despre ce-i vorba.

— Singură? întrebă Redon.

— Nu-i nevoie să mă apropii prea mult. Şficbiciul îmi poate oferi o pereche de ochi în avangardă. Voi continuaţi pe alee spre litiera aceea. O să v-ajung din urmă.

— Stai aşa, rosti repede Cuthbertson. O avem pe Pasărea Minune. S-o folosim.

— În ce fel? întrebă Thalia.

— Poate să survoleze mulţimea şi să ne arate ce a văzut, când se întoarce. Pentru asta n-are nevoie de abstracţie. Nu-i aşa, fetiţă?

Pliscul Păsării Minune clămpăni în semn de răspuns.

— Eu pot să zbor, anunţă bufniţa mecanică. Sunt o pasăre excelentă.

— Nu mai pare la fel de inteligentă ca atunci când m-a aşteptat în butuc, observă Thalia.

Cuthbertson ridică braţul. Pasărea Minune reacţionă, depliindu-şi şi flexionându-şi aripile din aliaj sclipitor.

— Ştie ce are de făcut. S-o trimit?

Thalia îşi privi şficbiciul. Poate că mai târziu avea să aibă nevoie de modul lui de supraveghere, dar pentru moment o imagine aeriană ar fi fost măcar la fel de utilă.

— Da, încuviinţă ea.

Cuthbertson ridică mai mult braţul. Pasărea Minune îşi desprinse ghearele şi aripile o înălţară în văzduh cu un bufnet de curent descendent. Thalia o privi suind întruna şi micşorându-se, cu soarele scânteindu-i din penele subţiri ca

foiţa cu fiecare bătaie de aripi, până ce dispăru înapoia pilonului.

— Ştie să se întoarcă la noi? întrebă ea.

— Ai încredere, răspunse Cuthbertson.

Trecu îngrijorător de mult timp până ce bufniţa reapăru, prin cealaltă parte a pilonului. Plană deasupra lor, după care spirală în jos şi ateriză stângace pe mâneca lui Cuthbertson. Acesta îi şopti ceva şi bufniţa îi răspunse în acelaşi fel.

— A văzut ceva? întrebă Caillebot.

— A înregistrat tot ce-a văzut. Spune c-a văzut oameni şi maşini.

Caillebot miji ochii.

— Maşini?

— Probabil servitori. Dar asta-i tot ce ne poate spune ea însăşi. Este o pasăre inteligentă, totuşi este Precalvinistă.

Caillebot păru dezgustat.

— Atunci n-am obţinut nimic, ci doar am pierdut timpul.

— Haideţi să găsim un loc cu umbră şi atunci vom vedea exact despre ce-a fost vorba.

— În numele lui Voy, izbucni Caillebot, de ce-avem nevoie de umbră?

— Voi găsiţi-mi umbra şi eu o să v-arăt.

Constructorul de automate atinse cu un deget ochii delicaţi, din pietre preţioase, ai bufniţei. Thalia înţelese – ochii aduceau perfect cu nişte proiectoare laser – şi începu să privească în jur, sperând să nu fie nevoiţi să revină în recepţia semiîntunecoasă.

— Asta merge? întrebă Meriel Redon şi arătă umbra aruncată de o arcadă ornamentală de la piciorul unui pod de peste bazin.

— Bravo! încuviinţă Thalia.

Merseră la arcadă şi-i făcură loc lui Cuthbertson să îngenuncheze, coborând capul Păsării Minune la nici treizeci de centimetri de marmura întunecată a pardoselii.

— Începe play-backul, fetiţă, spuse Cuthbertson. Tot ce-ai filmat din clipa când ţi-am dat drumul.

Bufniţa coborî capul. Un pătrat în culori vii apăru pe marmura gri-întunecat. Thalia văzu chipuri şi haine, un grup de oameni care se făcu tot mai mic după decolarea păsării. Punctul de vedere comută după aceea, când Pasărea Minune îşi luă privirea de la ei. Pâclă albastră, texturată de drumurile, parcurile şi comunităţile vagi de pe peretele părţii îndepărtate, apoi turnul alb-ivoriu al pilonului nucleului de scrutin umplu câmpul vizual al bufniţei. Pilonul se lărgi şi coti la dreapta când bufniţa trecu pe lângă el. Punctul de vedere al Păsării Minune coborî lin, urmărind solul de dedesubt. Diviziuni geometrice de iarbă şi apă lunecară peste pătratul cu imagini. Una dintre rampele escalator ce duceau la gară. Apoi un spaţiu verde mai mare, presărat de petele alburii, turtite, ale oamenilor; erau câteva zeci.

— Stop, spuse Cuthbertson. Stop-cadru şi zoom pe centrul imaginii, fetiţă.

Imaginea se lărgi. Petele neclare se conturară în indivizi. Erau minimum cincizeci-şaizeci, aprecie Thalia; poate că mai mulţi se găseau în afara cadrului imaginii. De acum nu mai stăteau, pur şi simplu, pironiţi locului şi nici în pâlcurile agitate ale unei gloate turbulente şi arţăgoase.

Nu. Formaseră un singur grup compact, ai cărui membri erau mult mai apropiaţi între ei decât ar fi îngăduit eticheta socială normală. În mintea Thaliei începu să se formeze o idee, însă Meriel Redon o rosti prima cu glas tare.

— Sunt mânaţi ca o cireadă, zise ea foarte încet. Sunt mânaţi ca o cireadă, de către maşini.

Thalia văzu că ebenista avea dreptate. Oamenii fuseseră adunaţi laolaltă de vreo doisprezece servitori. Formele lor scunde şi butucănoase nu puteau fi confundate, chiar văzute din înălţime. Unii se deplasau pe roţi sau şenile, alţii pe tălpici ca pseudopode de melci, alţii pe picioare. I se păru că recunoaşte cel puţin unul dintre grădinarii albastru-strălucitor pe lângă care trecuseră în drum spre nucleul de scrutin. Îşi reaminti sclipirea periculoasă a membrelor sale tăietoare în timp ce sculpta un păun într-un gard viu.

— Asta nu-i bine, spuse ea.

— Probabil că jandarmii le-au cerut servitorilor să-i ajute, răspunse Caillebot.

Parnasse întinse un deget gros spre imagine, indicând umărul unui bărbat care purta o brasardă portocaliu-strălucitor.

— Îmi pare rău că-ţi dezumflu entuziasmul, dar cred că acela este *chiar* un jandarm. Maşinile par să-l trateze în acelaşi fel ca pe ceilalţi.

— Atunci înseamnă că-i un impostor care poartă brasardă de jandarm. Maşinile pot acţiona doar sub supervizarea jandarmilor desemnaţi oficial.

— Atunci unde sunt ei? întrebă Parnasse.

Caillebot păru iritat.

— Nu ştiu. Poate că trimit instrucţiuni de altundeva.

Parnasse pufni, neimpresionat.

— Fără abstracţie? Ce folosesc, porumbei călători?

— Poate că maşinile sunt programate să acţioneze în felul acesta atunci când percep o urgenţă de natură civilă, rosti Redon cu îndoială. Ele fac exact ce ar fi făcut jandarmii dac-ar fi fost aici.

— S-a mai întâmplat aşa ceva până acum? întrebă Thalia.

— Nu, din câte ştiu eu, zise Redon.

— Au existat tulburări, spuse Parnasse. Furtuni într-un pahar de apă. Totuşi maşinile nu s-au comportat niciodată ca nişte jandarmi.

— Atunci nu cred că asistăm la aşa ceva, rosti Thalia.

— Atunci ce poate fi? se încruntă Parnasse.

Începea s-o irite, totuşi Thalia îşi păstră calmul.

— Încep să mă-ngrijorez că poate fi ceva mai sinistru, încep să cred că asistăm la un soi de preluare a controlului.

— De către cine? întrebă Caillebot. Un alt habitat?

— Nu ştiu. De aceea trebuie să văd totul cu propriii mei ochi. Vreau ca voi să rămâneţi aici şi să păstraţi liniştea până mă-ntorc. Dacă în cinci minute n-auziţi nimic de la mine, plecaţi spre calotă.

— Ai înnebunit? făcu Redon.

— Nu. Îmi fac numai datoria. Aici există oameni speriaţi. Întrucât se pare că organele locale de aplicare a legii nu le vin în ajutor, ei au devenit problema Panopliei.

— Dar tu eşti singură.

— Atunci ar fi bine ca faptele mele să conteze, nu?

Vorbind cu mai multă bravură decât simţea, Thalia se bătu cu degetul pe mânecă.

— Cinci minute, oameni buni. Nu glumesc.

Părăsi umbra arcadei şi înaintă ghemuită, cu şficbiciul strâns ferm în mâna dreaptă, ca pe un baston de cauciuc. Departe de cei din grup, departe de solicitările şi nemulţumirile lor, constată că reîncepea să analizeze raţional situaţia. Servitorii erau programaţi cu un grad de autonomie, dar – cu excepţia cazului în care le fuseseră încărcate nişte rutine noi şi foarte specializate pentru controlul mulţimilor – genul de acţiune coordonată pe care îl văzuse filmat de bufniţă implica un maestru păpuşar care mânuia sforile din depărtare. Ceea ce însemna că abstracţia nu era complet dezactivată.

Îşi aminti de ochelari. Furioasă pe sine pentru că nu-i utilizase mai devreme, scotoci cu mâna stângă în buzunarul tunicii şi-i puse pe ochi. Imaginile abia dacă se schimbară, confirmând că abstracţia era absentă sau, cel puţin, că rula la un nivel foarte redus. Însă în colţul drept-inferior al vederii ei dansau simboluri care indicau că ochelarii detectau semnale ce semănau foarte mult cu protocoalele pentru servitori. *Cineva* manipula într-adevăr maşinăriile. Abstracţia nu era dezactivată; atâta doar că oamenilor li se interzisese accesul.

Totul părea o combinaţie de coincidenţe prea a naibii pentru a fi liniştitoare. Ea fusese trimisă să facă o actualizare de sistem şi, exact în clipa când se terminase actualizarea, ceva dereglase sistemul.

Thalia se simţi ameţită. Avusese un moment de claritate şi-l percepuse ca pe o rupere a învelişului subţire al lumii sub tălpile ei.

Îşi înfrână gândurile înainte s-o atragă într-un loc

periculos. Continuând să păstreze postura ghemuită, deplasându-se de la o poziţie acoperită la următoarea ca şi cum s-ar fi ferit de un lunetist, ajunse până la urmă să vadă zona de peluză unde maşinile îi strânseseră pe cetăţeni. Era protejată de un gard viu, numai atât de înalt cât s-o acopere dacă stătea pe vine. Fusese tuns în model de grilaj, astfel că oferea deschideri rombice prin care se putea vedea în partea opusă. Thalia mulţumi în gând pentru uniforma ei neagră. Un servitor de grad militar ar fi depistat-o deja, utilizând imagistica termică sau oricare altul din duzina de senzori concepuţi pentru a detecta fiinţe ascunse. Aceştia erau însă servitori fabricaţi pentru a îngriji grădini, nu pentru a se angaja în misiuni de căutare şi distrugere.

Din poziţia aceea, aproape de sol, nu era uşor de precizat ce se întâmpla. Thalia putea să vadă cordonul de roboţi, cu oamenii înghesuiţi înapoia lor, într-un colţ al peluzei, în unghiul format de două garduri vii înalte. Aproximativ o duzină de servitori păreau să fie implicaţi în operaţiunea de îngrădire. Dacă cineva încerca să se desprindă din masa aceea, ar fi reuşit să facă doar câţiva paşi înainte ca una dintre maşinile rapide să se grăbească să-i blocheze calea.

Thalia observă că majoritatea oamenilor nu schiţau niciun efort de evadare. Mulţimea era mai docilă decât anterior. Oamenii erau mai tăcuţi, mai mult vorbeau decât strigau, iar câţiva păreau cu adevărat relaxaţi. Aparent, maşinile erau suficient de intimidante prin mărimea şi masa lor – unii servitori erau mult mai înalţi decât oamenii –, dar aveau, de asemenea, şi arme improvizate. Thalia văzuse deja lamele tăietorului de garduri vii, însă asta nu era tot. În arsenalul lor servitorii deţineau de asemenea jeturi de apă cu mare presiune, cu care să cureţe lespezile de marmură, trimmere cu care să tundă marginile peluzelor şi braţe manipulatoare cu care să mânuiască unelte şi materiale.

Acum, deoarece mulţimea era mai tăcută, Thalia auzi un singur glas care le domina pe celelalte. Era măsurat, liniştitor. Deţinea o tonalitate de amplificare care sugera să

venea din partea unui servitor.

Femeia şopti o comandă şficbiciului:

— Înainte, în mod de supraveghere. Avansează douăzeci de metri şi rămâi o sută de secunde, apoi te întorci. Postură de camuflare extremă.

Dădu drumul mânerului. Cu o viteză supranaturală, şficbiciul îşi desfăşură filamentul şi se strecură printr-un orificiu rombic din gardul viu. Thalia auzi doar foşnetul slab al frunzişului atins, după care nimic. Atinse marginea ochelarilor cu un deget şi deschise o fereastră care arăta punctul de vedere al şficbiciului. Imaginea rămase neclintită pe măsură ce instrumentul se apropie de punctul de supraveghere pe care i-l ordonase. Prin breşele din gardul viu abia îi putea distinge coarda subţire a filamentului, încolăcindu-se pe sol, cu mânerul la numai câteva lăţimi de palmă deasupra ierbii.

Instrumentul ajunse în punctul de supraveghere, între el şi cordonul exterior de servitori nu mai exista acum decât iarba. Se opri şi-şi ridică lent mânerul, până ce mulţimea redeveni vizibilă. Imaginea transfocă prin factori de amplificare. Şficbiciul era îndeajuns de inteligent pentru a identifica oamenii şi a-şi concentra atenţia asupra lor. Thalia studie chipurile şi văzu teamă şi uimire pe unele, furie pe altele, dar şi o acceptare încrezătoare pe multe.

Receptorii audio ai şficbiciului îi aduseră la ureche un glas amplificat:

— … instaurării stării de urgenţă actuale, spunea glasul. Deşi nu deţinem informaţii complete, există dovezi credibile potrivit cărora Casa Aubusson a fost atacată de părţi ostile. Incidentul se află în desfăşurare. Pe lângă sabotarea serviciilor abstracţiei, se crede că în biosferă ar fi fost introdus pe calea aerului un agent neurotoxic. Până la determinarea focalizării şi extinderii acestui agent, va fi necesară în mod regretabil suspendarea libertăţii normale a deplasărilor şi comunicaţiilor. În zonele în care nu pot fi activaţi sau aduşi jandarmi, servitorii au fost însărcinaţi cu asigurarea aceloraşi funcţii. Această măsură temporară a

fost iniţiată pentru siguranţa dumneavoastră. Jandarmii evaluează acum în mod activ scara şi ameninţarea atacului. Agenţii Panopliei au fost de asemenea anunţaţi asupra situaţiei şi formulează un răspuns tactic adecvat. Până atunci vă rugăm să-i ajutaţi pe jandarmi prin cooperarea completă cu agenţii însărcinaţi local, umani sau servitori, pentru ca resursele la nivel de habitat să poată fi orientate eficient spre eliminarea ameninţării. Vă mulţumim pentru ajutor în acest moment dificil.

Vocea amuţi, dar numai momentan înainte de a reîncepe ceea ce era în mod evident o buclă înregistrată:

— Sunt jandarmul Lucas Thesiger şi vorbesc în numele forţei de jandarmerie a Casei Aubusson, în conformitate cu Legea Urgenţelor Civile. Regret să vă informez asupra instaurării stării de urgenţă actuale. Deşi nu deţinem informaţii complete…

Şficbiciul îşi încheie perioada de supraveghere şi reveni la Thalia, care îşi scoase ochelarii, îi plie şi-i strecură în buzunarul tunicii. Şficbiciul apăru cu un foşnet prin gardul viu. Femeia deschise degetele mâinii drepte şi-i îngădui mânerului să-i sară în palmă, cu filamentul retrăgându-se în aceeaşi clipită.

Privi îndărăt în direcţia din care venise, pentru a-şi stabili ruta, şi zări forma mişcătoare a unui servitor mare cu şase roţi. Doar jumătatea superioară a maşinii era vizibilă, restul fiind acoperit de gardul viu. Era un robot portocaliu cu carcasa foarte strălucitoare; ghearele şi căuşul robuste pentru strângerea resturilor şi gunoaielor abia se puteau distinge în partea frontală. Maşinăria rula pe o alee cu prundiş, strivind pietricelele sub cauciucul roţilor. Thalia rederulă ruta pe care o urmase şi evaluă că robotul va ajunge la ea în cincisprezece-douăzeci de secunde; chiar mai repede, dacă ea s-ar fi întors pe drumul pe care venise.

Poate că nu i-ar fi făcut nimic. Poate că ar fi huruit pur şi simplu pe lângă ea, îndreptându-se către o misiune preprogramată.

Nu intenţiona să-şi asume riscul respectiv.

Porni ghemuită, pe cât de repede îndrăznea, strângând şficbiciul în mână. Ajunse într-o fundătură unde convergeau trei garduri vii, blocând-o. Servitorul uruia, apropiindu-se. Thalia riscă o privire îndărăt şi zări razele cu tentă albăstruie ale soarelui reflectându-se pe carcasa lui. Din cauza osiilor late ale celor şase roţi, a sistemului de colectare a resturilor asemănător unor gheare şi a grupului de videocamere pitit sub marginea frontală a carcasei, maşina care avansa avea un aer feroce şi, în acelaşi timp, asemănător cu al unui crab. Cu o oră în urmă femeia ar fi trecut pe lângă ea fără să-i azvârle măcar o privire. Acum o înspăimânta de moarte.

Thalia acţionă cu degetul mare una dintre comenzile de mare putere din mânerul şficbiciului. *Mod sabie.* Filamentul se extinse brusc la lungimea de un metru, dar se rigidiză ca o rază laser. Strângând arma în ambele mâini, Thalia împinse lama în gardul viu. Reteză în lateral şi şficbiciul răsuci în mod automat lama, pentru a declanşa mecanismele ablative microscopice ale muchiei tăietoare. Nu exista nicio rezistenţă detectabilă. O spintecare în jos, o retezare laterală, o spintecare în sus. Retrase lama şi apoi împinse în cubul de gard viu pe care-l decupase. Acesta lunecă spre interior, după care se răsturnă pe sol, de cealaltă parte. Thalia îşi dădu seama că ar fi trebuit să fi tăiat o deschidere mai mare.

Nu mai avea vreme pentru retuşuri.

Se strecură prin golul decupat, împingându-se cu toată puterea. Probabil că vârfurile picioarelor îi trecură prin gaură exact când robotul ocoli ultimul colţ. Femeia se ghemui şi mai mult şi rămase complet nemişcată. Ieşise pe o porţiune de pajişte adiacentă unui bazin, ascunsă de vederea celorlalţi servitori. Bazinul era circular, cu o fântână ornamentală în centru.

Maşina se apropie, neauzită, dacă n-ar fi existat trosnetul permanent al pietricelelor sub roţi. Thalia se încordă, convinsă că robotul va încetini sau se va opri. Se gândi că va vedea gaura; avea s-o găsească, după care avea să-i

cheme pe ceilalţi. Însă maşina nu se opri nici chiar când ajunse în dreptul decupajului din gardul viu. Thalia continua să stea nemişcată până ce scrâşnetul prundişului se pierduse printre celelalte zgomote de fundal: clipocitul fântânii, glasurile îndepărtate ale mulţimii şi mesajul nesfârşit, în buclă, al jandarmului Lucas Thesiger.

Când fu sigură că maşina nu se va întoarce, înălţă capul deasupra gardului viu. Niciun alt servitor nu era în preajmă, cel puţin niciunul îndeajuns de mare ca să poată fi văzut. Maşinăria portocalie cotea, schimbându-şi cursul pentru a continua perpendicular pe gardul viu în care decupase Thalia, dar nu pe o direcţie care să-l îndepărteze. Ea se uită în lungul gardului pe care-l traversa robotul şi zări în capătul său îndepărtat o deschidere care-i scăpase la prima cercetare. Dacă maşina ajungea acolo şi apoi cotea spre ea, avea să fie expusă şi vizibilă. Thalia îşi prinse şficbiciul la centură. Se întoarse prin deschiderea pe care o decupase şi prundişul de pe alee îi intră adânc în pielea palmelor, când se apăsă în ele pentru a reveni în poziţia ghemuit. Rămase nemişcată şi-l privi pe servitorul portocaliu care merse către capătul gardului viu, unde coti şi intră în spaţiul închis din jurul bazinului. Avusese dreptate să traverseze din nou gardul; maşina ar fi zărit-o, chiar dacă n-ar fi dispus decât de un sistem de vedere rudimentar.

Instinctul îi spuse să se mişte cât timp maşina era angajată în misiunea ei, totuşi îşi impuse să stea neclintită. În căuşul pentru deşeuri al servitorului zărise o formă inertă care nu avea ce căuta acolo.

Maşina înaintă încet până la marginea bazinului. Îşi înălţă căuşul, extinzând pistoane sclipitoare. Unghiul cupei se înclină în jos. Forma inertă întrezărită de Thalia lunecă în apă. Era un corp, un bărbat mort în salopeta maronie a lucrătorilor din parc. Când corpul căzu în bazin, îndeajuns de flasc pentru a sugera că decesul fusese recent, Thalia văzu o spintecătură roşu-viu de-a curmezişul pieptului său, acolo unde fusese tăiat prin haine. Apoi dispăru. Pentru o clipă, un cot ieşi din apă, după care nu se mai zări. Fântâna

acoperi suprafaţa bazinului cu spumă albă.

Thalia tremura din tot trupul. Desfăcu iarăşi şficbiciul de la centură. Nu crezuse în mesajul înregistrat al lui Lucas Thesiger… dacă un asemenea personaj exista cu adevărat. Dar până în clipa aceea, ea fusese cel puţin pregătită să creadă că servitorii acţionau pe baza unui neştiut şi teribil protocol pentru situaţii de urgenţă. Poate că adevărul era pur şi simplu prea tulburător pentru a fi dezvăluit cetăţenilor, de teama de a nu stârni panică.

Totuşi, nici chiar în situaţiile de urgenţă nu îngropi morţii în bazine publice.

***

— Cândva am fost o sută, spuse Clepsidra. Aici dormeam sau, cel puţin, ne odihneam corpurile în timpul zborurilor interstelare. Cei mai mulţi dintre noi continuăm să fim vii, cuplaţi la Exordiu prin conexiuni neurale.

— Unde-i Exordiul? întrebă Dreyfus.

— Altundeva în navă.

— Mi-l poţi arăta?

— Aş putea s-o fac, dar după aceea ar trebui să te ucid.

Dreyfus nu ştiu dacă aceea fusese o tentativă de umor sau dacă ea vorbise cu toată seriozitatea.

Clepsidra îi spuse despre tehnologie atât cât putea. Prefectul ştia doar că Exordiul era un fel de periscop cuantic, care privea într-un ocean neclar, acoperit de pâcle de stări viitoare suprapuse. „Funcţia probabilistică retrocauzală”, cum o numise Clepsidra, era generată de versiuni viitoare ale aceloraşi visători, conectaţi la maşina Exordiu mai departe pe cronolinie. Minţile identice ale aceloraşi visători modelau datele nebuloase primite de la Exordiu în predicţii coerente despre evenimente ce abia urma să se întâmple.

Bărbatul se uită la adormiţii răniţi.

— Te rog să nu-mi spui că ei sunt conştienţi.

— Este o stare de conştiinţă similară visării lucide. Minţile

lor au fost înrobite pentru scopurile Aurorei, atât şi nimic mai mult. Deoarece minţile le sunt dedicate procesării imaginilor de la Exordiu, adormiţii nu mai dispun de capacităţi pentru ceea ce ai putea numi gândire normală. Aurora a făcut asta imposibil.

— Însă tu ai scăpat.

— Totul a fost realizat cu cooperarea adormiţilor rămaşi. În interstiţiile dintre gândurile monitorizate, noi am conceput un plan. Au fost necesari ani în şir. Ştiam că doar unul dintre noi putea să scape. Am fost aleasă aleatoriu, dar oricare ar fi fost la fel de bun.

— De ce numai unul singur? După ce ai scăpat, nu i-ai fi putut… elibera pe ceilalţi?

— Noi speraserăm că aş fi putut reveni la civilizaţie. Asta s-a dovedit imposibil.

— De cât timp eşti liberă?

— De o sută de zile… De o mie… Nu ştiu sigur. Acum cel puţin înţelegi cum m-am păstrat în viaţă. Am o ascunzătoare altundeva în asteroid, departe de ochii scrutători ai Aurorei, însă nu pot sta acolo permanent. Periodic trebuie să revin aici, în navă, şi să prelevez raţii. O fac chirurgical, câte puţin o dată. Suficient ca să supravieţuiesc câteva zile, dar nu atât de mult încât să cauzez complicaţii suplimentare donorului. Îmi duc hrana în ascunzătoare şi o prepar pe cât pot de bine, utilizând un instrument pentru cauterizare.

Îl privi pe Dreyfus cu o expresie care îl provocă s-o condamne.

— O mănânc încet şi recunoscător. După aceea, revin aici.

— Este monstruos.

— Aşa am convenit noi să procedăm.

— *Noi?*

— Ceilalţi adormiţi şi cu mine. Ascultă-mă cu atenţie, Dreyfus. Acesta a fost planul. Unul dintre noi urma să se trezească. Unu şi numai unu. Aurora ne cerea un singur lucru: un flux constant de date de la Exordiu. Dacă nu ne

conformam, dacă eram percepuţi că nu ne-am fi achitat potrivit aşteptărilor, atunci eram pedepsiţi. Blocajele noastre neurale sunt eficiente pentru neutralizarea durerilor fizice, totuşi nu pot face nimic împotriva durerilor administrate direct în creier, prin stimulare corticală. În felul acesta, Aurora ne silea să facem ce ni se spunea.

— Căştile?

— Sunt o modificare a propriului nostru echipament. Ne conectează la Exordiu, dar în acelaşi timp administrează pedeapsa.

— Ţi-a făcut rău şi ţie?

— Aurora ne-a făcut rău tuturor. Însă nu prin provocarea durerii tuturor adormiţilor. Dacă ar fi procedat aşa, ar fi putut genera un sentiment de unitate prin suferinţă: o solidaritate rebelă care ne-ar fi putut oferi tăria de a refuza să visăm. Aurora a fost mai inteligentă.

— Ce a făcut?

— Îl selecta pe unul dintre noi şi-l făcea să sufere pentru eşecul nostru colectiv. Alegea în mod repetat anumiţi adormiţi. Deoarece suntem Agregaţi, simţeam de fiecare dată ceva din durerea celorlalţi – nu totalitatea ei, dar o reflexie, îndeajuns pentru a aprecia gradul de suferinţă.

— Şi a avut succes?

— Am învăţat să nu-i înşelăm aşteptările, dar în acelaşi timp ne-am străduit să găsim o cale prin care s-o păcălim. Aurora ne monitorizează gândurile, însă nu este infailibilă. Am perceput interstiţii în fluxul conştiinţei noastre colective când atenţia ei era îndreptată altundeva, în interstiţiile acelea ne-am definitivat planul.

— Cu siguranţă Aurora ar fi trebuit să fi sesizat ceva la un moment dat.

— Aurorei îi pasă doar de vise şi pedepse. O interesează prea puţin detaliile felului în care sosesc prognozele Exordiului. Dacă aş fi cauzat probleme… poate că atunci lucrurile ar fi stat altfel.

— Cum ai fost selectată?

— Onoarea mi-a fost conferită aleatoriu. Unii au

considerat că evadatul trebuie să fie dintre adormiţii pe care Aurora obişnuia să-i pedepsească în mod repetat, dar asta risca să atragă prea multă atenţie asupra planului nostru, la următoarea pedepsire.

— Înţeleg.

— Chestiunea evadării n-a fost simplă. A necesitat pregătiri enorme şi distrageri abile. Am învăţat cum să păcălesc casca să creadă că mă aflam tot în starea de visare conştientă, deşi eram complet lucidă, complet trează. Am învăţat cum să interferez cu mecanismul ei, să-l eliberez, dar fără să declanşez vreo alarmă. Toate astea au necesitat peste un an de pregătiri.

Dreyfus fu impresionat de însemnătatea celor auzite.

— Dar odată ce ai evadat… n-ar fi rămas un loc gol?

— Asta s-a rezolvat uşor. Ţi-am spus că asupra navei noastre se abătuse deja un accident. În interior existau cadavre, depozitate altundeva, care trebuia readuse la Cuibul-mamă pentru reciclarea componentelor. Înainte ca absenţa să-mi fi fost sesizată, am recuperat unul dintre cadavrele acelea şi l-am cuplat la aparatura de visat. Sistemul de susţinere biotică i-a împiedicat descompunerea. Era incapabil de gândire, însă ceilalţi visători au putut ascunde asta de Aurora.

Dreyfus clătină din cap, uluit, îngrozit şi consternat de cele auzite. Pe fundalul suferinţelor acelora, graiul în sine părea o formă de blasfemie.

— Dar dacă n-ai izbutit să evadezi din navă… toate acestea au fost în zadar?

— Aşa începusem să cred şi eu. Ca şi ceilalţi adormiţi. Potrivit planului, ar fi trebuit să expediez un mesaj către Cuibul-mamă, dacă el mai exista, dar maşinăriile de aici nu permit asta. Eu pot percepe deschiderea şi închiderea uşilor, sosirile de nave şi de indivizi, însă arhitectura datelor depinde de circuite optice, pe care implanturile mele nu le pot manipula.

Dreyfus încuviinţă încruntat.

— Aurora ştia cu exactitate ce gratii vă vor ţine

prizonieri.

— Da, aşa este. Poate că adjunctul tău va avea mai mult succes dacă are echipamentele potrivite. Eu însă am rămas mută.

— Totuşi n-ai renunţat.

— Mi-am îndreptat eforturile spre construirea unui transmiţător propriu. Nava mi-ar fi putut creşte aşa ceva în câteva ore, dacă îi dădeam comenzile corecte, însă dacă aş fi făcut-o, Aurora ar fi simţit schimbările din navă. Prefectule, ea ştie în mod cert că te afli aici. N-am putut risca să-i omoare pe adormiţi. Am fost silită să iau ce am putut din structura înconjurătoare. Am adunat piese şi scule în ascunzătoarea mea.

— Cât de aproape eşti de succes?

— O sută de zile, o mie de zile… Apoi adăugă mai încetişor: poate mai mult. Nimic nu-i sigur.

— Cât ai putea rezista?

— Peste câţiva ani, n-aş mai fi putut preleva fără să cauzez decese. După aceea ar fi trebuit să iau decizii dificile. Le-aş fi luat fără să clipesc. Aşa trăim noi. Dar, apoi, s-a schimbat ceva…

— Ce anume?

— Ai sosit tu, prefectule. Acum evenimentele pot începe să se petreacă.

***

Meriel Redon ieşi înaintea Thaliei imediat ce o văzu apropiindu-se de grupul celor patru.

— Ce-ai văzut? o întrebă.

Thalia ridică o mână şi rămase tăcută câteva clipe, trăgându-şi răsuflarea. O durea spinarea de la ghemuirile la care fusese silită.

— Este cam ce mă aşteptasem, judecând după cele văzute de bufniţă. Vorbea încet şi se întrerupea frecvent pentru a inspira adânc. Totuşi nu-i atât de rău pe cât păruse la început. Servitorii au fost activaţi în conformitate

cu un protocol de urgenţă. Am auzit glasul unui jandarm care explica motivul pentru care toţi trebuie să-şi păstreze calmul.

— Crezusem că nu existau jandarmi, spuse Caillebot. Cu excepţia celui pe care l-am văzut în mulţime şi care era tratat la fel ca toţi ceilalţi.

— Nu cred că avea dreptul să poarte brasardă de jandarm, răspunse Thalia încercând să anticipeze întrebările celor din grup. Oricum glasul era al unui servitor, care emitea o declaraţie în buclă din partea cuiva pe nume Lucas Thesiger. Numele vă este cumva familiar?

— Thesiger a fost alocat forţei de jandarmerie în timpul Crizei Exploziei, zise Redon. Îmi amintesc că i-am văzut faţa în reportaje. A fost felicitat pentru bravură după ce a salvat nişte oameni care rămăseseră naufragiaţi în exterior, în apropierea breşei. Mulţi dintre noi au spus că ar trebui numit jandarm permanent, că ar trebui reactivat în cazul unei viitoare crize.

— Se pare că dorinţa v-a fost respectată. Thesiger conduce operaţiunile acum, dar se pare că de altundeva.

Cuthbertson păru sceptic.

— De ce se ocupă maşinăriile de sarcinile jandarmeriei dacă jandarmii conduc activităţile?

— Jandarmii nu pot ajunge simultan peste tot, îi explică Thalia proprietarului bufniţei. Şi există probleme cu comunicaţiile. De aceea maşinile au căpătat sarcini de jandarmerie în unele zone, ca aceasta. Oamenilor li se spune să stea liniştiţi şi să aştepte sfârşitul crizei.

— Care criză? întrebă Parnasse, atât de încet, încât Thalia aproape că nu-l auzi.

— Nu-i clar. Thesiger spune că există indicaţii potrivit cărora habitatul ar fi fost atacat. Este posibil ca atacul să nu se fi terminat. Este posibil ca în aer să fi fost eliberat ceva dăunător.

Custodele o studie cu o expresie care anunţa că Thalia îi putea păcăli pe unii, însă în niciun caz nu-l putea păcăli pe el.

— Atunci a fost doar o simplă coincidenţă că abstracţia s-a întrerupt în momentul când ai terminat actualizarea?

— Chiar dacă poate fi greu de crezut, da, aşa se pare.

— Este într-adevăr o coincidenţă ieşită din comun.

Thalia încuviinţă sincer.

— Sunt de acord, dar în clipa de faţă nu avem timp de pierdut cu speculaţii în privinţa asta. Trebuie să ne focalizăm asupra supravieţuirii. Thesiger – indiferent cine ar fi el – are tot dreptul să aplice legea marţială pentru a-i împiedica pe cetăţeni să intre în panică. În locul lui aş proceda exact la fel... chiar dacă asta ar însemna să-i utilizez pe servitori ca jandarmi.

— Totuşi, maşinile acelea nu-i conduceau, pur şi simplu, pe oameni spre siguranţă, spuse Cuthbertson cu glas tensionat. Îi mânau ca pe nişte animale. Ceva nu era în regulă acolo.

— Probabil că servitorii şi-au primit noile însărcinări înainte ca Thesiger să-şi fi putut expedia mesajul înregistrat. Ţinând seama de cele deja întâmplate – oprirea abstracţiei, nefuncţionarea utilităţilor –, îmi pot imagina că oamenii au fost destul de speriaţi când roboţii au început să-i adune laolaltă. Totuşi maşinile n-au făcut decât ce au fost instruite. Jandarmii ar fi procedat cu zâmbete şi gesturi încurajatoare, dar până la urmă nu-i nicio diferenţă. Mulţimea a fost mult mai calmă după ce Thesiger a explicat ce se-ntâmpla.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă Redon. De acum nivelul glasurilor s-a redus considerabil.

— Şi atunci ce propui? întrebă Caillebot. Să ne alăturăm lor?

Thalia îşi jucă atuul cel mai riscant.

— Dacă doriţi, o puteţi face – n-o să vă opresc. Dar spre deosebire de oamenii aceia, voi sunteţi deja sub protecţia Panopliei, ceea ce are prioritate asupra oricăror dispoziţii locale de securitate, inclusiv a stării de asediu impuse la nivelul întregului habitat.

— Aminteai despre ceva eliberat în aer, zise Redon.

Thalia încuviinţă din cap.

— Thesiger s-a referit la un agent toxic. Bănuiesc că dispune de informaţii că ar fi fost ceva premeditat. În acelaşi timp însă cred că este posibil să exagereze dimensiunile pericolului, pentru a-şi asigura cooperarea dorită.

— Nu poţi să ştii asta, spuse ebenista şi ochii i se rotunjiră îngrijoraţi.

— Nu, recunoscu Thalia, nu pot, dar vă pot spune următorul lucru: Thesiger vrea să-i strângă pe oameni laolaltă pentru a împiedica panica, iar deocamdată asta înseamnă să-i ţină în aer liber.

— Toate clădirile mari sunt etanşe la aer, zise Caillebot ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit. Sunt proiectate pentru a rezista la alte explozii. De ce nu-i duce acolo?

— O va face probabil imediat ceva controla ferm grupuri destul de mari. Odată ce un grup se va închide etanş într-o clădire, nu va mai deschide uşa nimănui. Iar asta nu va fi deloc bine, dacă agentul toxic este real şi nu vor ajunge toţi la timp înăuntru.

— Atunci noi nu vom avea nimic de câştigat dacă rămânem cu tine, observă Redon.

— Ba da, replică Thalia. Strategia noastră cea mai bună este de a ne mişca permanent, de a nu sta locului. Şficbiciul are un senzor chimic şi va detecta elementele dăunătoare din aer cu mult înainte ca ele să ajungă la o concentraţie suficient de mare pentru a ne face rău.

— Şi apoi? întrebă femeia.

— Dacă va fi nevoie, vom căuta adăpost, însă principalul nostru obiectiv este să ajungem la nava mea. Acolo veţi fi în siguranţă.

— Ce se va întâmpla cu cei pe care i-am lăsat în nucleul de scrutin?

Thalia ridică ochii spre structura sferică aflată mult deasupra lor.

— Acum nu-i pot ajuta. Sfera este etanşă la aer, aşa că vor fi feriţi de orice toxine. Va trebui să stea acolo sus până

la sosirea ajutoarelor.

Parnasse inspiră adânc pe nas şi aprobă din cap.

— Atunci continuăm să mergem, aşa cum am făcut şi până acum.

— Cel puţin, nu va mai trebui să ne temem de gloate, comentă Cuthbertson, dacă maşinile îi strâng pe toţi oamenii pentru a-i proteja…

— Nu, încuviinţă Thalia, nu va mai trebui să ne temem de gloate. Pe de altă parte, n-aş vrea nici să mă ciocnesc de vreun servitor care a primit însărcinarea respectivă.

— Nu ne va lăsa să trecem dacă-i vei spune că eşti din Panoplie? întrebă Caillebot.

— Eu aşa cred, totuşi nu vreau să testez ipoteza asta. Maşinile nu-i raportează lui Thesiger de fiecare dată când trebuie să ia o decizie. Ele rulează un program general de aplicare a legii, conceput să-i protejeze pe toţi oamenii din habitat.

— Atunci va trebui să evităm maşinile, spuse grădinarul. Nu va fi uşor, prefectule. Ai idee câţi servitori există în habitatul acesta?

— Bănuiesc că milioane, spuse Thalia. Va trebui să ne descurcăm pe cât putem de bine. Şficbiciul poate să meargă înaintea noastră, pentru a cerceta zona. Desprinse mânerul de la centură şi-i permise instrumentului să-şi desfăşoare filamentul. Începând de acum. Înainte în mod cercetaş. Zonă de securitate de douăzeci de metri. Executarea.

Şficbiciul ţâşni înainte, aidoma unei virguliţe care se mişca aproape prea rapid pentru a fi urmărită cu ochiul.

— Pornim? întrebă Caillebot.

Thalia aşteptă ca şficbiciul să se întoarcă la ea şi să încuviinţeze din mânerul cu ochi laser, indicând că puteau merge în siguranţă.

— Da, rosti ea. Mergeţi aplecaţi şi nu vorbiţi. Procedaţi aşa şi ne va fi bine. Într-un fel sau altul, ieşim de-aici.

Merseră pe aleile de prundiş şi dale din marmură, menţinându-se ghemuiţi pentru a rămâne sub nivelul

gardurilor vii. Din loc în loc, acestea se lărgeau pentru a cuprinde o curte micuţă sau un bazin ornamental. Aveau mai puţin de zece kilometri până la calota polară, dar mergând în felul acela distanţa avea să pară mai degrabă de cincizeci de kilometri. Thalia spera că vor putea înainta mai rapid după ce treceau de grădinile perfect întreţinute din jurul campusului muzeului şi intrau în vegetaţia mai deasă a parcurilor împădurite. În faţă se întindea liziera spre care porniseră de când ieşiseră din pilon.

Parnasse iuţi pasul până ajunse lângă ea. Fiind scund şi îndesat, avea cele mai puţine greutăţi când trebuia să se ghemuiască.

— Ai făcut treabă foarte bună, fato, rosti el încet.

— Mulţumesc, replică Thalia printre dinţii încleştaţi.

— Însă ce anume nu ne spui?

— Nimic.

— Când te-ai întors de după pilon, aveai pe chip o expresie pe care n-am zărit-o de mult timp. Ai văzut ceva rău acolo, nu-i aşa? Ceva ce te temi să ne spui, ca să nu ne îngrozească.

— Lasă asta şi continuă să mergi, Cyrus.

— Comunicatul acela al lui Thesiger a fost adevărat?

— V-am spus exact ce am auzit.

— Dar n-ai crezut o iotă din el.

— Nu-i momentul potrivit pentru discuţii. Prioritatea actuală este să nu ne oprim şi să fim cât mai tăcuţi. Îl fixă pătrunzător. Sau n-ai auzit când am spus?

— Ce se-ntâmpla cu oamenii aceia? insistă Parnasse. Maşinile le făceau ceva rău?

În faţa lor, şficbiciul clătină mânerul dintr-o parte în cealaltă, apoi se lipi fulgerător de pământ, semănând perfect cu un colac de cablu abandonat, mai gros la un capăt.

Thalia ridică un braţ în semn de avertizare pentru restul grupului.

— Stop! şuieră ea. Şficbiciul nu poate asigura zona din faţă. Acolo este ceva.

Cei patru încremeniră înapoia ei. Şficbiciul rămase ca mort pe sol. Cercetase zona din jurul unui bazin circular, traversat de un pod chinezesc din lemn vopsit în roşu. Alte două alei mărginite de garduri vii convergeau spre acelaşi bazin.

— Cred c-ar trebui să ne retragem, şopti Thalia.

— *Crezi?* întrebă Caillebot.

Şficbiciul nu oferea niciun indiciu. Adoptase o postură de camuflare maximă, care nu putea însemna decât că percepuse mişcări periculoase. Thalia inspiră profund, silindu-se să ia decizia corectă. Nu puteau intra acolo dacă zona nu era sigură. Ar fi trebuit să se retragă şi să revină la ultima intersecţie, de unde să exploreze o rută alternativă.

— Ne-ntoarcem, spuse ea.

Doi servitori apărură în zona de lângă bazin, câte unul din fiecare parte. În stânga, o maşină cu carapace aurie se deplasa pe trei perechi de picioare articulate; din capota ei frontală ieşea o masă de tentacule segmentate. Un servitor de utilitate generală, decise Thalia. În dreapta, legănându-se pe picioare mecanice de struţ, era un model casnic cu membre multiple, a cărui carcasă alb-negru sugera livreaua unui majordom.

Thalia ridică mâna şi lătră o comandă:

— Abandonare postură camuflare! Întoarcere imediată!

Şficbiciul se conformă imediat, împrăştiind prundiş când se descolăci şi propulsă, aproape zburând prin aer. Thalia răşchiră degetele. Şficbiciul goni cei douăzeci de metri care separau grupul lor de servitori. Mânerul se lipi de palma Thaliei şi filamentul se retrase în ultima clipă. Femeia simţi pielea usturând-o de impact.

Îngenunche, aţinti pe rând punctul roşu al laserului pe cele două maşini şi apăsă de fiecare dată un buton.

— Marcat ostil, repetă ea de două ori. Interceptare şi reţinere. Forţă maximă necesară.

Aruncă apoi mânerul în aer, de parcă ar fi lansat o grenadă. Filamentul ţâşni, încolăcindu-se înapoia mânerului când şficbiciul se orientă. Filamentul atinse pământul,

formă o buclă de tracţiune şi repezi mânerul spre robotul biped, pe care-l identificase probabil ca fiind ţinta mai accesibilă. Pietricele şuierară şi fură azvârlite în aer.

— Fugiţi! le spuse Thalia celorlalţi.

Se uită peste umăr în timp ce, tot ghemuiţi, se întoarseră pe drumul pe care veniseră. Ambii servitori ocoleau bazinul şi se îndreptau către piciorul podului cel mai apropiat de Thalia. Şficbiciul sări în aer în ultima clipă, după care îşi înfăşură filamentul în jurul picioarelor robotului biped. Momentul de inerţie în sine nu era îndeajuns pentru a răsturna maşina, dar şficbiciul îşi contractă filamentul, strângându-şi ferm buclele.

Servitorul făcu un pas împiedicat, apoi îşi pierdu echilibrul. Căzu pe pământ şi imediat încercă să se îndrepte. Şficbiciul se deplasă, după aceea îşi flexionă filamentul cu o sută optzeci de grade, pentru a aduce muchia tăietoare în contact cu picioarele servitorului. Când tăie, un jet de fluid albastru ţâşni afară sub presiune arterială. Membrele superioare ale servitorului loviră solul, totuşi şficbiciul era mai puternic. Simţind că ţinta era imobilizată, lunecă, eliberându-se şi-şi focaliză atenţia asupra maşinii mai mari, robotul utilitar cu şase picioare, care-şi mărise viteza spre grupul Thaliei. Tentaculele frontale segmentate şfichiuiau aerul, transmiţând impresia convingătoare a unei maşini cuprinse de o furie dementă şi oarbă. Şficbiciul se repezi iarăşi în luptă, înfăşurând metri de filament cu muchie ascuţită în jurul bazelor braţelor agitate. Thalia continua să alerge ghemuită, privind întruna înapoi.

— Rămâneţi de partea asta a gardului! le strigă celorlalţi.

Bătălia dintre şficbici şi servitor devenise o ceaţă de metal furios. În toate direcţiile se răspândiră bucăţi cât degetul, retezate din maşină. Probabil că şficbiciul avariase sistemul de ghidare al servitorului, deoarece acesta se deplasa acum dezordonat, legănându-se într-o parte şi-n alta. Din maelstrom apăru rotindu-se o bucată mai mare, tăiată dintr-un tentacul. Zgomotul luptei era ca o sută de

bice care loveau la unison oţel ruginit. Rămas fără un picior, servitorul încetini. Fum albastru-cenuşiu răbufni de sub carapacea aurie.

Poate că va reuşi, îndrăzni Thalia să gândească.

Pentru ca apoi ceva întunecat să apară azvârlit din haos, propulsat de tentacule. Era mânerul şficbiciului, târând un fir de filament inert. Poposi cu un bufnet la călcâiele Thaliei; dinspre mâner se auzea un zumzet, iar coada zvâcnea spasmodic.

Servitorul continua să se apropie.

Thalia încetini şi un gând îngheţat şi precis i se formulă în minte. Şficbiciul era avariat, nemaiputând fi folosit ca armă, decât într-un sens foarte terminal. Thalia se opri, se roti pe călcâie şi prinse mânerul. Carcasa era crăpată şi dezvăluia straturi de componente interne, lucruri pe care ea n-ar fi trebuit să le vadă niciodată. Mânerul era cald şi îl simţea tremurând în palmă de fiecare dată când bâzâia. Coada atârna ca un fir cu plumb.

Thalia răsuci rotiţele zimţate de la capătul lui, aliniind două punctuleţe roşii. Acestea se aprinseră şi începură să pulseze.

Mod grenadă. Putere minimă. Cinci secunde după eliberare.

Coada se retrase fulgerător în carcasă. Mânerul negru continua să-i zumzăie în palmă, dar reflexele reveniră cu limpezimea îngheţată a unor automatisme arse în memoria muşchilor prin repetiţiile agonizante de la antrenamente.

Thalia aruncă şficbiciul şi acesta îi părăsi mâna, descriind un arc perfect către servitorul care venea spre ei. Femeia ţintise undeva în faţa maşinii, în calea ei. Dacă ar fi aterizat prea aproape de ea, manipulatorii ar fi avut timp să ridice şficbiciul şi să-l îndepărteze. Dacă ar fi detonat prea devreme, n-ar fi cauzat suficiente avarii. I-ar fi plăcut să fi beneficiat de luxul de a cere putere maximă, însă dacă asta ar fi rezolvat problema maşinii care avansa, i-ar fi afectat şi pe Thalia şi tovarăşii ei.

O secundă.

— Jos! strigă ea, pregătindu-se să se azvârle pe sol.

Două secunde.

Brusc servitorul nu se mai clinti. Fumul se revărsa parcă mai intens din interiorul său. Thalia se gândi că fusese avariat decisiv. Şficbiciul îşi făcuse treaba, iar ea l-ar fi irosit, obligându-l să detoneze inutil, deoarece servitorul era deja imobilizat.

Trei secunde.

— Anulare comandă! strigă ea. Anulare!

Patru secunde. Apoi cinci. Şficbiciul continua să zacă pe pământ. Şase secunde se târâră lent în şapte. Ordinul modului grenadă fusese anulat, totuşi femeia nu-şi putea alunga senzaţia că crease o bombă care era silită să explodeze, tot aşa cum o sabie trebuie să verse sânge înainte de a putea fi readusă în teacă.

Înaintă încetişor către şficbici, simţindu-şi genunchii tremurând. Servitorul avariat zvâcnea din tentaculele manipulatoare, împrăştiind pietriş la numai câţiva centimetri de locul unde căzuse mânerul. Cetăţenii se opriseră şi priveau îndărăt, întrebându-se neîndoios ce făcea ea acolo. Thalia îngenunche şi întinse mâna, mişcând degetele cu precauţie spre şficbiciul deteriorat. Tentaculele servitorului fremătară şi făcură un ultim efort disperat de a o înhăţa, însă Thalia era mai rapidă. Palma i se închise în jurul mânerului cald al şficbiciului şi-l trase iute. Fu cât pe-aici să cadă pe spate înainte de a se ridica în picioare. Readuse rotiţele de armare la setările neutre.

— Şi-acum? întrebă Caillebot, cu mâinile în şolduri.

Grupul se oprise; toţi o priveau, nu atât aşteptându-se la călăuzire din partea ei, cât cerând-o făţiş.

Thalia prinse la centură mânerul defectat. Continua să bâzâie şi să vibreze.

— Nu mai putem continua. Ar fi prea riscant cu şficbiciul în starea aceasta.

— Eu zic să ne predăm jandarmilor lui Thesiger, spuse Caillebot. Ce ne pasă dacă sunt maşini sau oameni? Vor avea grijă de noi.

— Spune-le, rosti Parnasse indicând din bărbie spre Thalia.

Gura femeii era uscată. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât aici, în situaţia aceasta, neavând decât un şficbici defect care să-i protejeze pe ea şi pe însoţitorii ei.

— Ce să ne spui? întrebă Meriel Redon şi frica îi distorsionă glasul.

Thalia îşi şterse palmele pe poalele tunicii. Praful prundişului lăsă urme gri de degete.

— Avem necazuri, zise ea. Nişte necazuri mai mari decât aş fi dorit să ştiţi. Însă cetăţeanul Parnasse are dreptate – nu pot să vă mai ascund.

— Ce să ascunzi? întrebă Redon.

— Nu cred că Thesiger se află la conducere. Cred că nu-i decât o stratagemă pentru a-i determina pe oameni să accepte maşinile. Bănuiesc că Thesiger este fie mort, fie strâns laolaltă cu alţi cetăţeni, fie luptă pentru a rămâne în viaţă. Nu cred că în Aubusson mai există jandarmi umani activi.

— Şi ce-nseamnă asta? insistă femeia.

— Maşinile conduc totul acum. Servitorii sunt noua autoritate. Şi au început să omoare.

— Nu poţi să ştii asta.

— Ba da, zise Thalia şi-şi împinse de pe frunte o şuviţă năclăită de sudoare. Am văzut unde aruncă corpurile. Am văzut un bărbat… era mort. Fusese ucis de una dintre chestiile alea. Măcelărit de o maşină. După care i-au ascuns trupul într-un loc unde să nu-l putem vedea.

Cuthbertson inspiră profund.

— Atunci, ceea ce făceam… încercând să evadăm de aici… era acţiunea *corectă.* Nu-i aşa?

— Ba da, încuviinţă Thalia, dar acum înţeleg că m-am înşelat. N-am fi scăpat niciodată având doar un şficbici care să ne protejeze. A fost o eroare. Eroarea *mea* şi o regret. N-ar fi trebuit să părăsim pilonul.

Toţi se întoarseră şi priviră turnul zvelt, cu sfera cu ferestre a nucleului de scrutin strălucind pe fundalul

pseudocerului de pâclă albăstruie al peretelui opus al habitatului.

— Aşadar, ce facem? întrebă Caillebot.

— Ne întoarcem acolo, răspunse Thalia, cât putem de repede, până nu sosesc mai multe maşini. După aceea baricadăm locul.

Dacă norocul nu fusese de partea lor în tentativa de a părăsi campusul muzeului, reveniră fără probleme în liniştea răcoroasă a recepţiei pilonului. Nicio maşină nu apăruse pentru a le bloca drumul sau pentru a-i opri şi a-i mâna la ceilalţi prizonieri de pe peluză. Se părea că trecuseră multe ore de la pierderea abstracţiei şi de la primele indicii că nu fusese numai o simplă defecţiune tehnică, totuşi când verifică ora, Thalia rămase uluită să vadă că nu se scurseseră nici patruzeci de minute de la terminarea actualizării. Panoplia nu avea niciun motiv să se îngrijoreze, deoarece nu depăşise deocamdată nici măcar termenul final pe care-l anunţase ea însăşi. Era posibil ca ajutorul să sosească până la urmă, dar pentru moment – şi foarte posibil pentru încă destule ore – Thalia trebuia să se descurce singură.

Parcă pentru a sublinia cât de puţin timp trecuse, cabina ascensorului continua să aştepte în recepţie. Thalia le făcu semn celorlalţi să intre şi uşile se închiseră zăngănind în urma lor. Glasul îi suna răguşit, la marginea neclară dintre oboseala fizică şi epuizarea nervoasă.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng. Identificare şablon vocal.

După o aşteptare agonizatoare – care nu putuse fi mai lungă de o fracţiune de secundă –, uşa îi răspunse:

— Şablon vocal identificat, prefect-adjunct de teren Thalia Ng.

— Du-ne sus.

Nu se întâmplă nimic. Thalia îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă mişcarea, împingerea salutară a podelei în tălpile ei. Nu se întâmplă însă nimic.

— E vreo problemă? întrebă Caillebot.

Thalia se răsuci spre el cu o iuţeală plină de răutate, ştergându-şi într-o clipită toată oboseala.

— Ţie cum ţi se pare? Nu ne mişcăm.

— Încearcă din nou, zise Parnasse calm. S-ar putea să nu te fi înţeles de prima dată.

— Sunt Thalia Ng. Rog suire.

Ascensorul refuză să se clintească.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng, repetă ea. Identificare şablon vocal.

De data aceasta ascensorul rămase mut.

— S-a defectat ceva, rosti Parnasse cu glas tot scăzut şi netulburat de parcă ar fi comentat din exterior la o acţiune în care nu era defel implicat. Sugerez că ar fi mai bine să folosim scara.

— Este o idee bună, încuviinţă Meriel Redon. Încep să mă simt întemniţată aici…

— Încearcă uşile, spuse Parnasse.

Thalia lipi palma de panoul de comenzi manuale. Pielea îi era zgâriată şi învineţită după întâlnirea cu servitorii, cu pietricele minuscule înfipte pe alocuri.

— Degeaba. Nu se deschid.

— Mai încearcă o dată.

Thalia o făcuse deja.

— Nimic. Nu cred că va fi de folos nici dacă o rugăm cu frumosul.

— Ai putea încerca.

Cu un sentiment de inutilitate, ea rosti:

— Sunt Thalia Ng. Deschide uşile. Izbi cu palma în panou. Deschide uşile. *Deschide dracului uşile!*

— Maşini, spuse Cuthbertson.

Toţi îi urmăriră privirea, prin uşile din grilaj, prin recepţia pustie, spre lumina zilei de afară, unde opt-nouă servitori scânteiau şi sclipeau pe când înaintau lent, dar decis către pilon. Nu existau doi cu acelaşi design şi se deplasau pe roţi, picioare sau şenile, ţinând ridicate manipulatoarele şi instrumentele tăietoare.

— Ne-au încolţit, vorbi Caillebot pe un ton de uimire. Ne-

au lăsat să revenim aici, fiindcă ştiau că vom lua liftul. Alta dintre ideile tale, prefectule…

— Vrei să taci acum sau după ce-ţi vâr ăsta pe gât? întrebă Thalia, desprinzând de la centură mânerul cald şi zumzăitor al şficbiciului.

Maşinile din primul rând ajunseseră în umbra tendei care proteja intrarea în recepţie. Trei trepte din marmură suiau la nivelul podelei principale, unde era situat ascensorul. Maşinile cu picioare porniră să suie treptele, fără grabă, însă cu intenţie vădită.

Thalia simţi cum şficbiciul îi tremură în palmă, de parcă inima i-ar fi galopat.

— Ai zis deja că-i defect, continuă Caillebot. La ce ne va mai sluji împotriva lor dacă abia a putut face faţă la două maşini?

Thalia apăsă butonul mare care activa modul sabie şi speră că şficbiciul mai păstrase destulă funcţionalitate pentru a-şi extinde şi rigidiza filamentul. Mânerul bâzâi ca o albină prinsă între geamuri; nu se întâmplă nimic. Apăsă încă o dată butonul, dorindu-şi din răsputeri un răspuns din partea armei.

Filamentul ieşi foarte încet şi zumzetul se intensifică. Zece centimetri, apoi cincisprezece. Se opri când ajunse la douăzeci. Părea totuşi să fie rigid şi rectiliniu.

Thalia reteză grilajul din metal negru al uşilor cabinei. Percepu o rezistenţă mai mare decât la decuparea gardului viu, însă era firesc. Păstrându-şi sângele rece, ştiind că nu putea câştiga nimic dacă va intra în panică, tăie metodic pe orizontală, apoi coborî. Direcţionă lama şfâcbiciului în sus înapoi către punctul de unde pornise, iar ultimele tăieturi durară aproape tot atât de mult cât duzina care le precedase. După aceea dreptunghiul de grilaj zăngăni, căzând în exterior pe pardoseala din marmură. Servitorii ajunseseră deja în vârful scării şi începeau să traverseze recepţia largă. Două maşini cu picioare o ajutau pe una cu roţi peste obstacolele treptelor.

— Scara, rosti Thalia. Fugiţi cât puteţi de repede şi nu vă

opriţi până n-ajungeţi sus de tot.

Porni împreună cu ceilalţi, dar se menţinu între ei şi maşini. Se retrase mergând cu spatele, ţinând în faţă şficbiciul defect. Aliniase din nou punctele rotiţelor de armare şi era pregătită să azvârle arma defectă ca pe o grenadă. Însă când atinse cu călcâiele treptele scării, ceva o determină să se răzgândească. N-ar fi câştigat nimic dacă ar fi atacat acum maşinile; aveau să fie înlocuite în scurt timp de altele.

Thalia îşi prinse şficbiciul la centură şi sui treptele în urma celorlalţi.

CAPITOLUL 15

Gaffney avu un moment de ezitare când îşi prinse de centură cordonul de distanţă sigură. Cât de uşor ar fi fost să nu asigure clichetul, astfel încât cordonul să se desprindă când îşi atingea lungimea maximă. Atunci el ar fi plutit dincolo de limita volumului de excluziune, intrând în sfera de spaţiu din jurul lui Jane Aumonier, în care scarabeul interzicea pătrunderea până şi a celor mai mărunte corpuri. Aumonier ar fi dispus de o secundă sau două în care să înregistreze atât defectarea cordonului, cât şi inevitabilitatea euclidiană a înaintării lui Gaffney. Nicio forţă din univers nu l-ar fi putut opri să se izbească de ea.

Cât de rapid ar fi? se întrebă bărbatul. Cât de curat, cât de milostiv? Studiase literatura despre decapitările instantanee nonmedicale, însă datele erau confuze, contradictorii. Foarte puţini subiecţi supravieţuiseră pentru a depune mărturie asupra celor ce simţiseră. Avea să fie sânge, cu certitudine. Litri de sânge, pompaţi la presiune arterială.

În imponderabilitate sângele crea efecte interesante, artistice.

— Nu aşteptam o vizită, prefecţilor, rosti Aumonier când conştientiză prezenţa delegaţiei. S-a întâmplat ceva?

— Ştii despre ce-i vorba, Jane, răspunse Gaffney începându-şi plutirea în încăpere. Lângă el, Crissel şi Baudry îsi fixară propriile cordoane de distanţă sigură şi se propulsară din perete. Te rugăm să nu-nrăutăţeşti şi mai mult situaţia.

— Nu cred că-nţeleg.

— Am venit să-ţi anunţăm decizia noastră, spuse Crissel pe un ton încărcat de regret. Jane, trebuie să te retragi din funcţie, până va fi depăşită criza actuală şi ne va fi clară

natura schimbării din scarabeu.

— Asta nu-nseamnă că nu-mi pot îndeplini sarcinile.

— Nimeni nu se-ndoieşte de asta, replică Baudry. Indiferent despre ce-ar fi vorba, n-are absolut nicio legătură cu competenţa ta profesională, actuală sau din oricare moment al trecutului.

— Atunci despre ce dracu-i vorba? se răsti Aumonier.

— Despre viaţa ta, replică Gaffney. Îmi pare rău, Jane, dar eşti pur şi simplu un activ prea valoros pentru a risca în felul acesta. Poate că-i o formulare mercantilă, dar asta-i realitatea. Panoplia doreşte să te mai aibă şi săptămâna viitoare, nu doar azi.

— Şi mă descurc bine, nu?

— Demikhov şi ceilalţi specialişti sunt de părere că recentele modificări ale scarabeului pot să fi fost declanşate de alterări ale echilibrului biochimic al corpului tău, spuse Crissel. Ai făcut faţă când ne-am confruntat numai cu ocazionalele restricţionări, însă cu posibilitatea unui război total între Ultranauţi şi Inelul Sclipitor…

— Pot face faţă şi-acum, lua-v-ar dracu'!

Îl privi ţintă pe Crissel, încercând neîndoios să stabilească o legătură cu aliatul plin de simpatie pe care se bizuise permanent în trecut.

— Ascultă-mă, Michael, criza şi-a depăşit punctul de maximă severitate.

— Nu poţi să ştii asta cu certitudine.

— Pot, încuviinţă ferm Aumonier. Dreyfus are o pistă clară. Se apropie de cei care au distrus Ruskin-Sartorious şi mă aştept dintr-o clipă în alta să-mi spună un nume. După ce vom avea dovezi clare, vom emite o declaraţie către întregul Inel, cerându-i populaţiei să-şi păstreze calmul. Ultranauţii vor fi exoneraţi.

— *Dacă* îţi va spune un nume, zise Crissel.

— Cred că ne putem baza pe Tom, tu ce crezi? Pe chipul femeii apăru apoi o schimbare subtilă. Ia staţi aşa! Faptul că Tom nu-i aici – faptul că-i plecat în misiune de teren – nu-i defel o coincidenţă, nu? Aţi sincronizat totul cu multă

atenţie.

— Prezenţa sau absenţa lui Dreyfus este irelevantă, zise Gaffney. La fel ca – trebuie precizat – acceptul tău de a te conforma. Avem o majoritate de voturi, Jane, ceea ce-nseamnă că trebuie să te retragi, indiferent care ţi-ar fi dorinţele. Trebuie, şi o vei face. În privinţa asta nu mai ai nimic de spus.

— Uitaţi-vă în jurul vostru, zise Jane Aumonier. Uitaţi-vă atenţi şi pe-ndelete. Asta-i lumea mea. Asta-i tot ce am ştiut timp de unsprezece ani de veghe permanentă. Niciunul dintre voi nu poate măcar începe să-nţeleagă ce-nseamnă asta.

— Înseamnă că ţi-ar prinde bine odihna, replică Gaffney, după care ridică mâna şi rosti în manşetă: începeţi decuplarea, vă rog.

Unul câte unul, habitat cu habitat, display-urile se întunecară, lăsând doar suprafaţa interioară neagră a sferei lui Aumonier. Întunericul fu în curând absolut; unica sursă de iluminare din spaţiul acela rămăsese uşa.

Jane Aumonier emise un clicăit slab, de parcă şi-ar fi atins limba de cerul gurii.

— E scandalos, rosti ea cu glas abia ridicat deasupra unei şoapte.

— E necesar şi mai târziu ne vei mulţumi pentru asta, răspunse Gaffney. Pentru moment, autoritatea îţi este suspendată pe motive medicale. Aşa cum am subliniat, acţiunea aceasta nu este întreprinsă pe temeiuri disciplinare. Poate că-n clipa de faţă ne deteşti, dar continui să te bucuri de respectul şi loialitatea noastră totală.

— Pe dracu’!

— Descarcă-te, Jane. Îţi înţelegem mânia. Am fi fost surprinşi dacă n-ai fi fost furioasă pe noi.

— Nu trebuia să-mi fi luat habitatele, vorbi Aumonier fără grabă, cu un calm de fier. Dacă doreaţi să mă îndepărtaţi din structura de comandă, era suficient să-mi suspendaţi capacitatea de a da ordine sau de a oferi îndrumări. *Nu trebuia să-mi fi luat habitatele.*

— Totuşi am făcut-o, spuse Gaffney. Eşti o profesionistă prea desăvârşită, Jane. Chiar crezi că nu ţi-ai mai fi făcut griji despre criză, pentru simplul fapt că ţi-am luat autoritatea? Chiar crezi c-ai fi încetat să te mai neliniştească, să mai fii preocupată, la sosirea fiecărei informaţii noi? Chiar crezi că nivelurile tale de stres nu s-ar fi înrăutăţit de fapt dacă ţi-am fi îngăduit să vezi, dar să nu poţi acţiona? Îmi pare rău, ştiu că-i greu, însă aşa trebuie făcute lucrurile.

— Am discutat problema cu Demikhov, zise Baudry, şi a fost de acord că actuala criză implică un risc inacceptabil pentru binele tău. A fost de acord cu acţiunea aceasta.

— Indiferent ce ar fi zis, aţi fi găsit voi o cale de a-i deforma cuvintele pentru a se potrivi scopului vostru.

— Să ştii că nu-i corect ce spui, rosti Crissel indignat. Şi nu te vom lăsa în beznă, ca să zic aşa. Îi putem aloca alte inputuri sferei. Fluxuri istorice… Ficţiuni… Puzzle-uri… Destule pentru a te ţine ocupată.

— Nici măcar să nu te gândeşti să-mi ţii o prelegere despre ce înseamnă a fi ocupată, i se adresă Aumonier pe un ton realmente ameninţător.

— Nu-ncercăm decât să fim de ajutor, zise Baudry. Asta-i tot ce am dorit vreodată să facem.

— Aş fi preferat să fi recunoscut înţelepciunea acţiunilor noastre, continuă Gaffney, totuşi refuzul tău în această privinţă nu schimbă deloc ceea ce trebuie făcut. Acum te vom lăsa. Regimul de îngrijiri medicale va continua bineînţeles nemodificat. Poţi solicita orice flux de date, în limite rezonabile. Accesul la canalele de monitorizare a habitatelor va fi bineînţeles suspendat… şi deocamdată nu cred c-ar fi o idee bună să ai acces la reţelele de date. Contactul cu personalul Panopliei va fi de asemenea redus…

— Când se va-ntoarce Tom…, începu ea.

— Se va supune autorităţii noastre, o întrerupse Gaffney.

***

Dreyfus şi Clepsidra ieşiră din incinta adormiţilor şi porniră prin labirintul sinuos al navei Agregate. Dreyfus privea întruna peste umăr, parcă temându-se că un spirit tulburat şi răzbunător i-ar putea urmări din sălaşul acela abominabil.

— Încrederea mea în tine are un caracter provizoriu, spuse Clepsidra înainte de a-i reaminti că deţinea în continuare controlul asupra costumului său. Dacă mă poţi ajuta să ajung la Agregaţi şi să aduc ajutoare care să-mi salveze camarazii, te vei bucura de recunoştinţa mea. Dacă suspectez că eşti ca bărbatul celălalt, cel cu acelaşi model de costum, vei descoperi consecinţele trădării tale.

Dreyfus decise să nu se gândească la ameninţarea aceea. Era pur şi simplu fericit că ieşise de pe scena visătorilor dezmembraţi.

— Îmi pot apela adjunctul?

— Poţi, dar nu detectez niciun semnal purtător.

Dreyfus încercă. Clepsidra avea dreptate.

— Probabil că încearcă să contacteze Panoplia pentru ajutor.

— În cazul acesta, ar fi bine să speri că va sosi repede. Aurora ştie aproape cu certitudine că eşti aici.

— Le va face vreun rău adormiţilor?

— Este posibil, fie şi numai pentru a opri pe altcineva să obţină acces la Exordiu. Mişcările Clepsidrei aveau iuţeala şi graţia unei pantere, pe când suiau prin conectorul lung de andocare. Însă acela ar fi fost unicul motiv. În ultima vreme s-a plictisit de noi. Suntem o jucărie care nu se comportă aşa cum doreşte ea.

Dreyfus îşi aminti ceva ce-i spusese mai devreme.

— Ai zis că vă pedepsea dacă visaţi ceva ce nu-i plăcea. Ce-ai vrut să spui prin asta?

— Aurora se aştepta să întrevadă anumite adevăruri din viitor. Când prognozele noastre au intrat în conflict cu aşteptările ei, a devenit ranchiunoasă, de parcă am fi minţit-o în mod deliberat.

— Şi aşa era?

— Nu. Noi i-am spus exact ce am văzut, însă ei nu i-a plăcut mesajul acela.

— Şi anume…?

— Că se va-ntâmpla ceva rău. Nu azi şi nici mâine. Nu pentru mulţi ani de acum încolo. Dar nici atât de departe în viitor, încât să n-o îngrijoreze. Din întrezăririle minţii ei, am învăţat că-i un strateg nemilos şi viclean, profund preocupat de propria-i supravieţuire pe termen lung.

— Iar mesajul vostru a speriat-o?

— Aşa se pare, încuviinţă Clepsidra.

— Poţi să detaliezi?

— Doar pentru a spune că toate lucrurile care vă sunt dragi, pentru care munciţi şi pe care le preţuiţi se vor sfârşi până la urmă. Sunteţi foarte mândri de comunitatea voastră mică şi complexă, cu cele zece mii de habitate, cu mecanismele ei ticăitoare ale democraţiei absolute. Şi poate că în felul vostru mărunt sunteţi îndreptăţiţi la o parte din mândria aceea. Însă nu va dura pe vecie. Într-o bună zi, prefectule, nu va mai exista un Inel Sclipitor. Nu va mai exista o Panoplie. Nu vor mai exista prefecţi.

Ajunseră în galeria de observaţie de unde Dreyfus zărise prima dată nava captivă. După ce trecură amândoi de conectorul de andocare, el utiliză panoul de comandă pentru a stinge luminile şi a etanşa uşa argintie.

— Ce dezastru aţi anticipat?

— O epocă a flagelurilor, spuse Clepsidra.

Dreyfus se înfioră, ca şi când un deget spectral îngheţat i-ar fi atins şira spinării.

— Aurora ce a crezut despre asta?

— A neliniştit-o. În gândurile pe care le lasă să-i scape, am perceput un plan uriaş care se apropie de materializare. Ea se teme de viitorul pe care i l-am arătat, dar se va teme mai puţin dacă-l va putea controla.

— În ce fel?

— Deocamdată se ascunde, se furişează iute la adăpostul umbrelor şi supravieţuieşte graţie inteligenţei. Trăieşte în lumea voastră, dar are o influenţă limitată asupra ei. Cred

că vrea să schimbe situaţia asta. Vrea să devină mai puternică. Va smulge controlul afacerilor omeneşti din mâinile voastre bâjbâitoare.

— Te referi la o preluare a puterii, zise Dreyfus.

— Spune-i cum vrei. Trebuie să fiţi pregătiţi pentru ea când se va dezvălui. Va acţiona iute şi nu veţi dispune de mult timp pentru a reacţiona.

Nu dură mult până ajunseră la uşa etanşată care-l izolase de Sparver şi corvetă. Era la fel de intactă şi impenetrabilă cum o lăsase.

— Coridorul ăsta ocoleşte tot asteroidul, nu-i aşa?

Clepsidra rămase inexpresivă.

— Da. De ce?

— Pentru că va trebui să mergem prin el, ca să ajungem la tunelul ce duce la nava mea. Presupunând că nu vom mai întâlni alte obstacole pe drum…

Clepsidra închise ochii, strângându-i puternic, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească numele unei cunoştinţe vechi. Ridică palma spre uşă şi arcui uşor degetele, de parcă ar fi ţinut la respect o creatură sălbatică.

Ceva clicăi în mecanism, iar uşa bâzâi şi se deschise.

— Nu mi-am dat seama…, începu Dreyfus.

— Am spus că nu pot să intru în arhitectura optică. N-am spus nimic despre uşi.

— Sunt impresionat. Voi toţi puteţi face chestii de-astea?

— Nu, nu toţi. Copiii foarte mici trebuie instruiţi înainte de a deprinde fineţea necesară.

— Copiii foarte mici…

— Pentru un Agregat nu-nseamnă mare lucru. Noi vorbim cu maşinile la fel cum înoată peştii în apă. Abia dacă ne dăm seama c-o facem. Îşi înclină capul puţin pe un umăr. A apărut un semnal purtător.

— Sparver? întrebă Dreyfus. Mă recepţionezi?

— Clar şi puternic. Probabil că eşti mai aproape decât anterior.

— Mă întorc la ecluza de la suprafaţă. Am un martor cu mine, aşa că să nu fii prea surprins.

— Mă aflu în zona de stocare, imediat sub ecluză. Mă întorceam la tine cu un tăietor cu plasmă.

— Nu mai este nevoie. Ne poţi aştepta la bordul navei. Ai izbutit să transmiţi mesajul acela Thaliei?

— Am ajuns cu mesajul până la Muang, dar Thalia nu răspundea.

Dreyfus simţi cum buna dispoziţie i se clatină.

— I-ai spus să continue să încerce?

— Mai rău decât atât. Sparver părea realmente necăjit că trebuia să fie purtătorul veştilor proaste. Muang a pierdut complet contactul cu ea. Nu mai primeşte nici măcar semnal din partea brăţării Thaliei.

— A avut timp să-i transmită orice fel de mesaj?

— Nimic, şefule. Însă cel puţin ajutoarele au pornit spre noi.

— Poţi face faţă unei traversări prin vid? o întrebă Dreyfus pe Clepsidra, pregătindu-se să-şi fixeze propria cască. Nava noastră nu este cuplată la ecluza exterioară. Va trebui de asemenea să treci printr-un perete-costumier.

— Aş supravieţui vidului chiar dacă n-aş avea costum. Poartă-ţi ţie de grijă înainte de a-ţi face griji pentru mine.

— A fost doar o întrebare.

Ajunseră la bordul corvetei în mai puţin de cinci minute. Sparver îi aştepta de cealaltă parte a peretelui-costumier, cu braţele încrucişate în anticipare. Costumul Clepsidrei rămase intact în timpul trecerii prin perete, totuşi după ce ajunse în corvetă, ea îşi scoase ostentativ casca, în loc să se mulţumească s-o plieze în costum, şi o apăsă de o zonă adezivă a peretelui cu o naturaleţe care sugera că mai fusese de multe ori în nave similare. Lui Dreyfus îi fu imposibil să-i interpreteze gestul altfel decât ca pe o dovadă de încredere provizorie în noile ei gazde.

— El este partenerul meu, prefectul-adjunct de teren Bancal, îl prezentă Dreyfus pe Sparver. Nu ştiu ce ai auzit despre hiperporci, dar nu ai de ce să te temi de el.

— Nici el n-are de ce se teme de mine, răspunse Clepsidra cu glas scăzut şi egal.

— Este oaspete sau prizonier? întrebă Sparver.

— Este un martor aflat sub protecţia noastră. A trecut prin clipe teribile şi acum va trebui s-o apărăm atât pe Clepsidra, cât şi pe colegii ei.

— Câţi mai sunt acolo?

— Mulţi, dar până nu vin ajutoare nu putem face nimic pentru ei. Sper că i-ai subliniat lui Muang seriozitatea situaţiei noastre.

— A înţeles mesajul.

— La bordul navei aceleia sunt aproape o sută de Agregaţi. Când vor sosi ajutoare, o voi apela pe Jane şi-i voi cere să mai trimită nişte resurse. Vom avea nevoie, de asemenea, de o echipă medicală de urgenţă. Care-i timpul de sosire estimat?

Sparver privi prin peretele-parolă al punţii de zbor exact când consola piui.

— Alertă de proximitate, spuse el. Cred c-au sosit ajutoarele. S-au mişcat rapid.

— Cam al naibii de rapid, rosti Dreyfus şi o senzaţie neplăcută îi furnică prin măruntaie.

Fără a mai cere permisiunea vreunuia dintre ei, Clepsidra traversă cabina şi pătrunse pe puntea de zbor pustie.

— Aceea este nava de la Panoplie? întrebă ea.

— Sperăm, răspunse Sparver.

— Atunci de ce vine cu viteza asta?

— Probabil că se grăbeşte să ajungă la noi.

— Asta-i mai mult decât grabă. Nici chiar o navă Agregat n-ar putea decelera de la viteza aceea fără să-i omoare pe toţi de la bord.

— Atunci poate că intenţionează să depăşească asteroidul şi să revină la a doua survolare, îşi dădu cu părerea Sparver.

— Nu-l va depăşi, răspunse Clepsidra. Dacă sistemul vostru de urmărire este corect, nava se află pe vector de coliziune.

Dreyfus se deplasă rapid pe puntea de zbor şi privi display-ul de proximitate. Zări pictograma navei care se

apropia şi-i recunoscu eticheta identificatoare.

— Nu este nava interplanetară la care speram, spuse el, ci cargobotul de la Ochiul lui Marco pe care l-am văzut mai devreme.

— Probabil că Aurora i-a accesat sistemul de navigaţie şi l-a deviat de pe cursul de zbor, zise Clepsidra. Îl va utiliza pentru a intra în voi, a vă distruge şi a elimina orice dovadă a existenţei acestui asteroid.

— Este atât de puternică? întrebă Dreyfus.

— N-ar fi necesară multă putere, ci doar multă şirej tenie şi camuflare.

Sparver li se alătură.

— Cât mai avem?

— Optzeci şi cinci de secunde, răspunse Clepsidra.

— Atunci am dat de bucluc, spuse Sparver. Nu putem clinti corveta în mai puţin de un minut şi, chiar şi aşa, nu ne-am îndepărta suficient de asteroid pentru a scăpa neafectaţi.

— Şaptezeci şi cinci de secunde.

— Putem să ne punem costumele şi să revenim în asteroid. Dacă am intra suficient de adânc…

— Asteroidul va fi distrus, rosti Clepsidra cu detaşare împietrită.

— Oricum n-am mai avea timp, zise Dreyfus. Ciclul ecluzei ar dura prea mult.

— Mai puţin de un minut, anunţă Clepsidra.

— Numărătoarea inversă nu ajută cu nimic, comentă Sparver. Poate c-ar trebui să-ncepem să ne gândim la capsulele de salvare. Ajung pentru toţi trei. Nu prea avem timp, totuşi…

— Vom fi ejectaţi spre asteroid sau în direcţia opusă? întrebă Clepsidra.

— Sunt capsule dorsale. Acum suntem cu partea ventrală în jos, aşa că…

— Ne vor ejecta în spaţiu, încheie Dreyfus.

— Treizeci şi opt de secunde, zise Clepsidra. Sugerez să recurgem la capsule.

Capsulele fuseseră concepute pentru a fi utilizate în situaţii de urgenţă maximă, când conta fiecare secundă, aşa încât practic nu existau proceduri preliminare, totuşi Dreyfus simţi că intraseră în ultimele zece secunde înainte ca toţi trei să fie instalaţi în siguranţă în ele.

— Capsulele au transpondere, îi spuse Clepsidrei înainte de a-i închide etanş uşa. Nava interplanetară le va recupera pe toate, dar s-ar putea să dureze.

Peste alte cinci secunde era fixat în plasa de siguranţă a propriei sale unităţi. Ridică mâna deasupra capului şi trase mânerul masiv şi roşu care declanşa sistemul de desprindere a capsulei. Materiapidă erupse în spaţiile goale, pentru a-l proteja împotriva acceleraţiei care avea să urmeze, însă bărbatul tot avu impresia că oasele şirei spinării îi erau comprimate la nivelul grosimii unui pergament.

Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

***

Thalia îşi activă ochelarii şi privi cu atenţie în semiîntunericul încăperii fără ferestre; rămas mai în urmă, Cyrus Parnasse semăna perfect cu un fermier care-şi examinează recoltele, cu mâinile musculoase şi puternic vascularizate plantate în şolduri. Doar ei doi se găseau în această secţiune din sfera nucleului de scrutin aflată mult sub galeria de observaţie unde rămăseseră ceilalţi cetăţeni. Structuri paralelipipedice cenuşii se ridicau în beznă, pierzându-se în depărtare.

Femeia atinse cu un deget o latură a ochelarilor, comandând amplificare suplimentară.

— Ce sunt astea, cetăţene Parnasse? Par a fi nişte lăzi şi vechituri nefolosite.

— Exact. Ăsta-i depozitul Muzeului Ciberneticii, plin de chestii pentru care n-au mai avut loc în spaţiile principale de expunere. În campus există sute de asemenea depozite, dar acesta este singurul la care putem ajunge fără să

coborâm în recepţie.

— Aha.

— Am apreciat că am putea folosi o parte din obiectele astea pentru a baricada scara. Ce crezi?

— Nu mă gândisem că vreuna dintre maşinile acelea ar putea sui treptele.

— N-o vor face, pentru că majoritatea sunt prea mari şi designul lor nu-i adecvat. Totuşi mai există multe alte maşini care ar corespunde. Acum, când ştiu că suntem aici, cât crezi că va dura înainte de a sosi şi a începe să urce?

— Nu mult, zise ea. Ai dreptate. Ar fi trebuit să mă fi gândit la asta mai devreme.

— Nu te autoacuza excesiv. Aş zice c-ai avut multe la care să te gândeşti în ultimele ore.

Adevărat, gândi Thalia. *Dar, chiar dacă-i adevărat, rămâne complet de neiertat.*

— Nu crezi că-i prea târziu, nu?

— Nu este, dacă trecem imediat la treabă. Aici sunt destule obiecte pentru a bloca scara, cu condiţia să organizăm un lanţ viu care să le mute. Va trebui să ne ocupăm de asemenea de puţul ascensorului.

— Nu-l uitasem, însă mă gândisem că în privinţa aceea nu putem face realmente mai nimic.

Cabina ascensorului continua să fie la baza puţului, în recepţie, acolo unde o abandonaseră.

— Dacă arma ta mai funcţionează, am putea să tăiem o deschidere în peretele puţului şi să aruncăm înăuntru cât mai multe din obiectele astea. Până jos sunt cinci sute de metri. Nu va opri maşinile pe vecie, dacă sunt realmente decise să pună ascensorul în mişcare, dar în tot cazul le va ştirbi planurile.

— Oricum e mai bine decât nimic.

Însă când îşi atinse şficbiciul de la centură, acesta răspunse cu un bâzâit şi dinspre el se ridică un iz înţepător. Îl utilizaseră pentru a tăia uşa încuiată a depozitului şi acum protesta din nou. Thalia se întrebă cât va rezista până va ceda complet; utilitatea ca armă îi era deja limitată, fiind

bun doar ca grenadă de unică folosinţă.

— N-ar trebui să mai pierdem timpul, spuse Parnasse. Aş începe să mişc lăzile dacă te duci să chemi nişte ajutoare.

— Sper ca restul să fie în dispoziţia de a asculta ordine.

— Vor fi dacă vor crede că tu ştii exact ce anume faci.

— Nu ştiu, cetăţene Parnasse. Asta-i problema. Thalia îşi scoase ochelarii şi-i puse în buzunar. Am adoptat o faţadă de bravură, totuşi situaţia actuală mă depăşeşte în mod serios. Ai văzut cu ce-a trebuit să ne confruntăm afară.

— Am văzut că ai făcut faţă, fato. Poate că nu-ţi dai seama, dar pare că faci o treabă foarte bună.

Probabil că expresia Thaliei rămăsese sceptică, fiindcă el adăugă:

— Ne-ai adus pe toţi înapoi, întregi şi nevătămaţi, nu?

— Adică am revenit de unde plecaserăm. Tentativa mea de evadare n-a reuşit de fapt mare lucru, nu?

— A fost acţiunea corectă pe care s-o încerci. Iar când porniserăm, nu ştiuserăm despre servitori, nu?

— Bănuiesc că nu.

— Gândeşte-te atunci că am fi efectuat o incursiune de cercetare. Am ieşit şi am cules informaţii despre situaţia noastră. Am aflat lucruri pe care nu le-am fi ştiut dacă am fi rămas pur şi simplu aici, aşteptând sosirea ajutoarelor.

— Sub forma asta, pare aproape ca şi cum aş fi ştiut ce făceam.

— Ai ştiut, da. Pe mine m-ai convins deja, fato. Acum nu-ţi mai rămâne decât să-i convingi pe ceilalţi. Şi ştii de unde să începi asta, nu?

Thalia simţea o apăsare puternică în măruntaie, dar se sili să zâmbească.

— De la mine. Trebuie să mă comport ca şi când aş şti cu exactitate ce am de făcut, fiindcă altfel ceilalţi nu vor asculta.

— Aşa te vreau.

Ea privi în întunericul depozitului.

— Poate că vom reuşi să blocăm scara şi puţul ascensorului. Dar ce vom face după aceea? Mai devreme

sau mai târziu, maşinile vor găsi o cale să ajungă la noi, la fel cum au ajuns la ceilalţi cetăţeni de afară. Tot ce am văzut anunţă că sunt direcţionate de o inteligenţă externă, care dispune de capacitate de soluţionare a problemelor.

Se gândi la felul în care cetăţenii fuseseră strânşi laolaltă şi domoliţi, convinşi să se supună prin avertismente despre un atac împotriva habitatului.

— Cineva îndeajuns de inteligent ca să mintă.

— Câte un pas pe rând, spuse Parnasse. Mai întâi ne vom ocupa de baricade. Apoi ne vom gândi la ceva la fel de sclipitor.

Vorbise cu atâta detaşare, încât parcă s-ar fi referit la metoda corectă de fierbere a unui ou.

— În regulă.

— Eşti un prefect, fato. Poate că de la sosirea ta azi aici s-au schimbat multe, totuşi tu continui să porţi uniforma. Procedează în aşa fel încât să conteze. Cetăţenii se bizuie pe tine.

CAPITOLUL 16

Dreyfus încă moţăia când crucişătorul interplanetar îşi termină andocarea, revenind acasă în rackul scheletic. Dormise pe tot drumul de întoarcere la Panoplie, aproape din clipa în care capsula de salvare fusese adusă la bordul navei şi se reîntâlnise cu Sparver şi Clepsidra. Visase coridoare duhnitoare de carne umană crudă atârnată în cârlige pătate de sânge şi o femeie care se îndopa cu muşchi şi tendoane, cu gura ca o obscenitate pătată în roşu. Când se trezi şi cernu prin amintirile evenimentelor recente, simţi întâmplările din asteroidul Nerval-Lermontov ca pe ceva petrecut cu o zi în urmă, nu doar cu câteva ore mai devreme. Asteroidul în sine nu mai exista. Impactul cargobotului complet încărcat şi cu rezervoarele pline de combustibil îl pulverizase, astfel încât din secretele lui nu mai rămăsese acum decât un nor de sfărâmături care se dilata, o grindină grăunţoasă care avea să se abată timp de multe orbite asupra paravanelor adezive anticoliziune ale habitatelor din Inelul Sclipitor. Chiar dacă Panoplia ar fi dispus de resurse, n-ar fi avut rost să scaneze norul acela de rămăşiţe în căutarea unor indicii criminalistice. Clepsidra era singurul lui martor al crimei indescriptibile care avusese loc asupra camarazilor ei de echipaj.

Cu toate acestea, nu Clepsidra ocupa primul loc în gândurile sale.

Imediat ce trecu prin peretele-costumier al crucişătorului, Dreyfus se repezi la Thyssen, operatorul cu expresie obosită al punţii de andocare.

— Thalia Ng, adjuncta mea. Când s-a-ntors? Bărbatul îşi privi compadul. În jurul ochilor avea cearcăne roşii atât de evidente, încât păreau că fuseseră ştanţate.

— Încă nu s-a-ntors, Tom.

— E pe drum?

— Nu, potrivit celor de aici. Thyssen ciocăni cu stilusul un rând de text. CCT nu consemnează c-ar fi părăsit docul Casei Aubusson. Se pare că-i tot înăuntru.

— Acum cât timp a andocat?

— După cum scrie aici… cu opt ore în urmă. Dreyfus ştia că Thalia avusese o fereastră de acces de numai şase sute de secunde. Indiferent de obstacolele cu care s-ar fi putut confrunta, ea ar fi trebuit să fi plecat deja din habitat.

— A izbutit cineva s-o contacteze după tentativa adjunctului Sparver?

Bărbatul păru neajutorat.

— N-am nicio consemnare în privinţa asta.

— Ea pilotează o navă de-a voastră, se răsti Dreyfus. Aş zice că era de datoria voastră s-o urmăriţi în mod adecvat, nu?

— Îmi pare rău, prefectule.

— Nu-ţi cere scuze, mormăi Dreyfus, ci mai bine fă-ţi treaba aşa cum se cuvine.

Prinse un mâner şi se trase spre ieşire.

— Dacă crezi c-ai o zi nasoală, îi spuse Sparver lui Thyssen, ar trebui să-ncerci una de-a noastră şi apoi să-ţi dai cu părerea.

Cei doi prefecţi şi Agregata părăsiră puntea de andocare şi se îndreptară către o roată cu gravitaţie standard. Făcură un ocol pe la secţia medicală şi o lăsară pe Clepsidra în grija unuia dintre doctori, un omuleţ pe nume Mercier, în care Dreyfus avea încredere că nu va pune întrebări indiscrete. Mercier afişa aspectul şi manierele unui cărturar pasionat de ştiinţele naturii dintr-un îndepărtat veac luminat de lumânări. Se îmbrăca impecabil, cu cămaşă albă şi cravată, avea ochii permanent ascunşi înapoia unor ochelari în formă de semilună cu tentă verzuie, optase să se înconjoare cu copii de mobilier din lemn lăcuit şi materializase instrumente medicale cu aspect de piese de muzeu şi dispozitive înspăimântător de ilustrative. Dovedea un ataşament stupefiant faţă de hârtii, ajungând până la a-

şi scrie rapoartele manual, cu cerneală, utilizând un stilus negru şi bizar pe care-l numea „stilou”. În ciuda extravaganţelor sale, nu era însă mai puţin competent decât Demikhov, omologul lui din Laboratorul Somnului învecinat.

— Este martora mea, explică Dreyfus. Trebuie examinată cu grijă, tratată pentru malnutriţie şi deshidratare şi apoi lăsată în pace. O să revin în câteva ore.

Clepsidra îşi înclină pe un umăr ţeasta pleşuvă ca un ou cu creastă şi miji ochii.

— Trebuie să mă consider din nou prizonieră?

— Nu. Eşti pur şi simplu un oaspete, aflat sub protecţia mea. După ce se va termina criza curentă, voi face tot ce pot ca să te readuc la ai tăi.

— I-aş putea apela eu însămi pe ai mei dacă mi-ai asigura acces la un transmiţător de putere medie.

— Pe de o parte asta mi-aş dori cel mai mult, însă cineva a fost gata să ucidă pentru ca tu să rămâi un secret. A izbutit să-ţi omoare compatrioţii. Asta înseamnă că va fi mai mult decât pregătit să ucidă iarăşi, dacă ştie că eşti aici.

— Atunci ar trebui să plec. Imediat.

— Aici vei fi în siguranţă.

— Cred că pot avea încredere în tine, spuse Clepsidra cu toată atenţia îndreptată asupra lui Dreyfus, de parcă în cameră n-ar mai fi fost altcineva, dar trebuie să înţelegi ceva: este foarte important dacă un Agregat are încredere într-un uman standard. Oameni ca tine le-au făcut lucruri teribile celor ca mine, cândva. Mulţi dintre ei ar face aceleaşi lucruri din nou, dacă li s-ar ivi ocazia. Te rog, nu-mi oferi motive de regret.

— N-o să-ţi ofer, zise Dreyfus.

***

Amurgul cobora în lungul spaţiu interior al Casei Aubusson. Direcţionată de oglinzi, lumina solară care

pătrundea prin benzile de ferestre se diminua lent, pe măsură ce benzile îşi pierdeau transparenţa. În scurtă vreme habitatul avea să fie întunecat, chiar şi atunci când orbita sa avea să-l aducă deasupra feţei luminate a lui Yellowstone.

Din galeria de observare curbă a nucleului de scrutin, la peste cinci sute de metri deasupra solului, Thalia privea umbrele apropiindu-se ca o armată de pisici furişate. Mai putea încă distinge traiectoria cenuşiu-deschis a aleii pe care încercaseră s-o urmeze pentru a ieşi din grădini, spre peretele calotei polare, dar cenuşiul se înnegrea şi-şi pierdea caracterul distinct pe măsură ce întunericul învingea. În scurtă vreme nici inelele negre şi concentrice ale benzilor ferestrelor nu aveau să mai poată fi distinse de terenul înconjurător. Atunci n-avea să mai poată vedea nici cărarea, nici calota polară. Drumul acela, care păruse perfect fezabil cu numai câteva ore mai devreme, i se părea acum jalnic de nechibzuit. Ar fi fost nesăbuit chiar dacă n-ar fi avut de-a face decât cu cetăţeni panicaţi şi furioşi, care căutau pe cineva să-l linşeze. Acum însă Thalia ştia că peisajul care se scufunda în beznă mişuna probabil de maşini periculoase, care urmau un plan ce nu implica în niciun caz salvarea vieţilor omeneşti.

Dar, gândi ea, căutând să afişeze calmul înainte de a se întoarce către ceilalţi, cetăţenii aflaţi în grija ei nu trebuia să vadă cât era de speriată. Thalia sosise în lumea lor purtând autoritatea Panopliei şi acela era rolul pe care trebuia să continue să-l joace. Le înşelase aşteptările o dată; ba chiar de două ori, dacă punea la socoteală actualizarea nucleului de scrutin care cauzase dezastrul acesta. Nu-i putea dezamăgi din nou.

— Aşadar care-i pasul următor al planului tău? întrebă Caillebot, cu un ton sarcastic pe care Thalia nu putu să nu-l remarce.

— Pasul următor îl batem pe loc, replică ea.

— Aici sus?

— Aici suntem în siguranţă, zise femeia ştergând mintal

cuvântul „deocamdată” pe care fusese gata să-l adauge. Este un loc la fel de bun ca oricare altul din habitat, în care să aşteptăm.

— Mai exact, ce anume să aşteptăm? întrebă Caillebot.

Ea ştiuse că grădinarul o va ataca imediat după ce vor ajunge în nucleu.

— Panoplia, cetăţene. Reprezentanţii ei au pornit încoace. Nici nu veţi clipi bine şi un crucişător interplanetar va andoca aici.

— Câţiva prefecţi nu vor fi suficienţi pentru a face faţă maşinilor acelora.

Thalia îşi atinse şficbiciul bâzâitor. Îl simţea lipit de coapsă, inconfortabil de fierbinte, ca o bară de metal care fusese scoasă din furnal pentru a se răci.

— Vor avea instrumentele necesare, nu-ţi fie teamă. Noi nu trebuie decât să rezistăm până la sosirea lor aici. Ăsta-i rolul nostru din scenariu.

— „Să rezistăm”, repetă Paula Thory batjocoritor. Femeia grăsuţă se aşezase pe una dintre banchetele de materinertă care încercuiau pilonul gri-perlat al nucleului de scrutin. După cum spui tu, pare ceva la fel de simplu ca aşteptarea unui tren în gară.

Thalia merse până la ea şi se lăsă pe vine, pentru a o privi în faţă.

— Nu-ţi cer s-alergi un kilometru. Aici sus suntem în perfectă siguranţă.

— Baricadele alea nu vor rezista pe vecie.

— Nici nu trebuie să reziste.

— Atunci *chiar* că m-am liniştit!

Thalia se strădui să nu se răstească la femeie, sau şi mai rău. Paula Thory se alăturase lanţului viu fără pic de chef, doar când văzuse că va fi singura care să refuze participarea la efortul respectiv. Fusese dificil, chiar epuizant, dar toţi laolaltă împinseseră probabil minimum trei tone de lăzi, cutii şi obiecte în puţul ascensorului şi cel puţin încă o dată pe atât pe scara în spirală. Creaseră o baricadă formată din servitori străvechi şi nefuncţionali, din

computere decrepite şi dispozitive interfaţă, dintre care multe sosiseră probabil în sistemul Yellowstone de pe Pământ şi aveau o vechime de minimum câteva sute de ani. Existase chiar şi ceva uriaş şi metalic, un şasiu descoperit, din fier, ticsit de roţi dinţate şi mecanisme cu clichet, care făcuse un vacarm realmente impresionant când se rostogolise pe trepte.

Thalia anunţase o perioadă de odihnă, însă trei cetăţeni – Parnasse, Redon şi Cuthbertson – continuau să împingă diverse obiecte în puţul liftului şi pe scară. La răstimpuri Thalia auzea câte un bufnet surd, când acestea atingeau fundul puţului, ori o avalanşă mai prelungă de sunete, provocate de ceva care se ducea de-a dura pe scări.

— Nu trebuie să reziste pe vecie, pentru că noi nu vom rămâne aici pe vecie, rosti ea. Ajutoarele vor sosi înainte ca maşinile să treacă de baricade. Şi chiar dacă nu vor sosi, lucrăm la un plan de rezervă.

Thory îi azvârli o privire de fals interes.

— Ce anume?

— Vei afla despre el când totul va fi pus la punct. Până atunci nu trebuie să faci nimic decât să stai locului şi să dai o mână de ajutor la baricade când te simţi doritoare şi capabilă.

Dacă Paula Thory considerase remarca aceea drept o înţepătură, nu se trădă cu nimic.

— Prefectule, cred că ne ascunzi ceva: faptul că n-ai habar cum vom scăpa din nenorocirea asta.

— În cazul ăsta eşti liberă să pleci oricând doreşti, zise Thalia cu o drăgălăşenie exagerată.

— Priviţi! exclamă pe neaşteptate Jules Caillebot din locul unde stătea, lângă fereastră.

Thalia se ridică, recunoscătoare pentru orice pretext de a nu mai fi nevoită să aibă de-a face cu Thory.

— Ce este, cetăţene? întrebă apropiindu-se de el.

— Vin nişte maşini mari.

Thalia privi peste panorama care se întuneca. Deşi devenea tot mai greu să distingi obiecte oriunde în habitat

– noaptea coborâse cu o iuţeală dezarmantă –, maşinile la care se referise Caillebot erau cel puţin parţial iluminate. Mari cât nişte case, se deplasau lent în coloane peste terenul din jurul Muzeului Ciberneticii. Avansau pe şenile de tractoare şi roţi masive, strivind în cale alei şi liziere.

— Ce sunt? întrebă Thalia.

— Cred că servitori constructori de mare putere, răspunse Caillebot. În ultima vreme s-a construit mult, mai ales în jurul portului nou de la Punctul Radiant.

Thalia se întrebă ce fel de stricăciuni i-ar fi putut cauza maşinile acelea pilonului care susţinea nucleul de scrutin. Deşi nu-şi făcuse cunoscute gândurile celorlalţi, ea se autoconvinsese că maşinile n-ar fi întreprins nimic care să poată avaria nucleul în sine. Poate că abstracţia era întreruptă pentru cetăţeni, dar, din câte îşi putea da seama, maşinile continuau să fie coordonate prin transmisiuni de date de nivel redus ce depindeau de nucleu. Însă aceea era doar ipoteza ei şi n-ar fi dorit s-o vadă testată.

— Transportă fel de fel de chestii, spuse Caillebot. Uită-te la bena ăleia.

Thalia se strădui să distingă detalii. Îşi aminti de ochelari şi şi-i puse la ochi, activând atât transfocarea, cât şi amplificarea intensităţii. Imaginea tremură, apoi se stabiliză. Privi în lungul coloanei, până identifică maşina indicată de Caillebot. Era un servitor cu roţi uriaş, lung de treizeci-patruzeci de metri, cu lopeţi la ambele capete, care alimentau bena în formă de trunchi de piramidă pe care o purta în spate. Bena era ticsită cu rămăşiţe: sfărâmături, pământ, plăci rupte de material compozit, piese din metal de origine necunoscută. Thalia se uită în lungul alaiului şi văzu cel puţin încă un servitor care transporta o încărcătură similară.

— Zici că maşinile astea au lucrat la port?

— Aşa cred.

— Dacă au fost trimise să lucreze altundeva, de ce ar transporta toate resturile alea?

— Nu ştiu.

— Nici eu. Poate că sunt doar rămăşiţe de la munca pentru port şi pur şi simplu n-au primit deocamdată o comandă explicită de a le descărca înainte de a ajunge la noua destinaţie.

— Posibil, spuse Caillebot pe un ton îndoielnic, totuşi portul n-a fost construit pe resturile unei comunităţi anterioare. Ar fi trebuit să fi netezit şi amenajat solul, dar nu-mi pot imagina c-ar fi avut chiar atât de multe rămăşiţe de îndepărtat.

Thalia reveni cu focalizarea pe capul coloanei.

— S-au oprit, anunţă ea.

Maşinile ajunseseră la baza unuia dintre pilonii ce formau inelul care înconjura Muzeul Ciberneticii, aproape de locul unde grupul Thaliei ieşise din staţia de tren subterană.

— Nu-mi place ce se-ntâmplă, cetăţene Caillebot, rosti ea uitând pentru moment promisiunea pe care i-o făcuse lui Cyril Parnasse de a arăta şi a se comporta permanent ca şi cum ar fi fost sigură atât de abilităţile ei, cât şi de capacitatea de a-i proteja pe cetăţeni.

Minţise când spusese că puneau la punct un plan secundar de evadare. În realitate nu făcuseră decât să examineze opţiunile de care dispuneau pentru a se baricada împotriva maşinilor. Parnasse încercase să etaleze optimism, dar amândoi ştiau că baricadele acelea n-ar fi rezistat pe vecie împotriva forţei brute ce acţiona cu hotărâre.

— Nici mie nu-mi place, zise grădinarul peisagist.

Coloana se dezagregă şi maşinile din componenţa ei se deplasară fără grabă în jurul bazei pilonului. Thalia avu sentimentul straniu că privea un soi de balet abstract. Totul se întâmpla fără zgomot, deoarece ferestrele sferei de scrutin erau atât etanşe la aer, cât şi complet izolate fonic. Maşinile care transportau sfărâmături se opriră mai departe de pilon, în timp ce servitorii evident specializaţi în demolări şi excavări îşi puseră în funcţiune sculele cu aspect brutal. Maşinile începură să lucreze aproape imediat. Sape şi gheare săpau în baza evazată a pilonului,

desprinzând bucăţi de placări albicioase de mărimea unor bolovani. Ceva mai departe pe perimetrul pilonului, Thalia zări fulgerul de intensitate solară al unui instrument tăietor de mare putere.

— Este lipsit de sens, rosti ea atât pentru sine, cât şi pentru Caillebot. Atacă pilonul greşit. Doar ştiu că nu suntem în vârful lui.

— Poate că, de fapt, nu-l atacă.

Ea încuviinţă din cap. Caillebot o blamase după eşuarea actualizării, dar acum tonul vocii şi limbajul corpului său sugerau că era pregătit să îngroape securea războiului, cel puţin pentru moment.

— Cred că ai dreptate, zise ea şi-şi îndreptă ochelarii spre altă coloană, aflată la peste un kilometru depărtare, înclinată lin către ei pe panta peretelui curbat al habitatului. Maşinile alea demontează ceva. Nu-mi dau seama despre ce poate fi vorba.

— Pot să mă uit şi eu? întrebă Caillebot.

Thalia îi întinse ochelarii şi el îi puse precaut la ochi. Prefecţii n-ar fi trebuit să partajeze asemenea echipamente, dar femeia aprecie că acesta era momentul cel mai potrivit pentru deformarea regulilor.

— Acela este amfiteatrul în aer liber de la Joncţiunea Praxis, spuse grădinarul. Îl demolează şi pe el.

— Atunci nu-i vorba doar despre noi. Aici se-ntâmplă ceva, cetăţene Caillebot.

El îi restitui ochelarii.

— Ai observat ceva la coloanele acelea de maşini?

— Cum ar fi?

— Toate vin, mai mult sau mai puţin, din aceeaşi direcţie. Poate că nu sosesc de fapt de la port, fiindcă direcţia generală pare a fi calota polară de andocare unde ai sosit tu. Mi se pare că înaintează prin habitat şi se opresc să demoleze orice le interesează.

— Dar cum ar putea trece peste panourile de ferestre?

— Pentru aşa ceva există drumuri şi poduri. Şi chiar dacă n-ar exista, sticla poate să reziste sub greutatea unei

maşini, chiar şi complet încărcată. Panourile n-ar reprezenta un obstacol pentru ele.

— Perfect. Dacă ar fi pornit din calota de andocare, unde ar fi probabil să se oprească?

— După ce au trecut prin tot habitatul? Sfârşitul logic ar fi unul singur: calota polară opusă, cea de fugă. Acolo nu există unităţi majore de andocare, aşa că-i o fundătură.

— Nu pot totuşi să transporte fără motiv toate materialele acelea. Trebuie să le adune pentru un scop anume.

— Sigur că da, rosti bărbatul dezinvolt, mai există şi complexul manufacturier. Dar nici acela n-ar avea vreun sens.

Thalia simţi un fior de premoniţie.

— Cetăţene Caillebot, spune-mi despre complexul manufacturier.

— Este practic scos din circulaţie, cum ţi-am spus deja. N-a mai funcţionat la capacitate normală de ani buni. De decenii. De mai mult timp decât ţin minte.

Thalia încuviinţă răbdător.

— Totuşi există acolo. N-a fost mutat, dezafectat, înlocuit sau altceva?

— Crezi că-l vor porni din nou? Crezi că vor începe să producă la scară mare, alimentându-l cu materialele pe care le colectează?

— Este pur şi simplu o idee, cetăţene Caillebot.

— Ca să construiască nave? întrebă el.

— Nu neapărat. Dacă poţi produce carcase monomoleculare, atunci practic poţi produce orice. După o pauză scurtă, adăugă: Bineînţeles, cu condiţia să deţii planurile de construcţie. Manufactura nu va putea produce nimic decât dacă primeşte instrucţiunile corecte.

— Pari uşurată.

— Probabil că n-ar trebui să fiu. Atâta doar că mă gândeam la toate lucrurile neplăcute pe care *le-ai putea* face cu o manufactură dacă ai avea planurile cuvenite. Totuşi singurele planuri din domeniul public sunt pentru

lucruri cu care nu poţi face rău nimănui.

— Pari destul de sigură în privinţa asta.

— Cetăţene Caillebot, încearcă să cauţi un plan de construcţie pentru o armă spaţiu-spaţiu sau pentru o navă de atac, ori pentru un servitor militar, şi să vezi cât de departe reuşeşti s-ajungi înainte ca un prefect să-ţi bată la uşă.

— Panoplia urmăreşte obiectele astea?

— Nu numai că le urmărim, ci ne asigurăm ca datele lor de construcţie să nu poată fi accesate de oricine. În rarele ocazii când cineva trebuie să construiască ceva periculos, ne cere permisiunea. Noi recuperăm şi deblocăm fişierele din arhive, le livrăm şi apoi ne asigurăm că sunt şterse după utilizare.

— Aşadar, sunteţi siguri că nimic periculos nu poate ieşi din manufactura aceea?

— Fără ajutorul Panopliei este imposibil, replică Thalia sec.

Caillebot răspunse printr-o încuviinţare cunoscătoare.

— Prefectule, ieri aş fi considerat afirmaţia ta aproape complet liniştitoare.

Thalia reveni cu faţa spre fereastră, reflectând la cuvintele grădinarului. Maşinile lucrau cu hărnicia nebunească a insectelor. Ronţăiseră adânc în partea inferioară a pilonului, dezvelind traversele geodezice care formau eşafodajul structurii. Judecând după sfărâmăturile şi resturile din jur care erau încărcate într-o benă care aştepta, uneltele tăietoare le rezolvau rapid şi pe acelea.

— Nu va dura mult, rosti Thalia.

Se întoarse apoi şi privi nucleul de scrutin, sperând că avea dreptate şi că maşinile trebuia să-l păstreze intact, şi de aceea nu aveau să lanseze un atac frontal asupra pilonului ce susţinea sfera în care se adăpostiseră ei.

Deja se înşelase în câteva privinţe azi.

Spera că aceasta nu li se va adăuga.

***

Dreyfus ştiu că era ceva în neregulă imediat ce se apropie de peretele-parolă al sferei lui Jane Aumonier şi-i văzu pe cei doi prefecţi interni care îl flancau cu şficbicele scoase, ancoraţi prin cordoane de eliberare rapidă, care le porneau de la centuri şi treceau prin orificii din rama uşii. Peretele-parolă fusese setat pentru stopare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ocazional i se interzisese accesul la Aumonier, când ea fusese angajată în activităţi ce depăşeau nivelul autorizaţiei lui Furnicar. Nu fusese totuşi niciodată necesară prezenţa unor gardieni din securitate şi, în general, Aumonier îl avertizase din timp.

— Ne pare rău, răspunse gardianul mai tânăr, dar pentru moment nimeni nu are acces la prefectul Aumonier.

— De ce nu mă laşi pe mine să decid în privinţa asta?

— Trebuie să aveţi autorizaţia prefectului-suprem, sir.

Dreyfus îl privi de parcă i se ceruse să răspundă la o întrebare amăgitor de simplă.

— *Ea* este prefectul-suprem.

Gardianul păru stânjenit.

— Nu mai este, sir. Prefectul-suprem este Baudry.

— Pe ce bază a fost prefectul Aumonier înlocuit? întrebă Dreyfus, nevenindu-i să creadă.

— Sir, sunt autorizat să vă spun că decizia a fost luată pe baza stării sale medicale. Am crezut că aţi fost informat, dar…

— Nu am fost informat. Încerca să-şi stăpânească furia, nedorind să se dezlănţuie asupra puştiului acestuia aşa cum făcuse cu Thyssen mai devreme. Doresc totuşi să vorbesc cu prefectul Aumonier.

— Starea prefectului Aumonier nu este adecvată pentru a vorbi cu cineva, rosti un glas bărbătesc aspru de dinapoia lui.

Dreyfus se împinse pentru a se răsuci şi-l văzu pe Gaffney plutind spre el pe acelaşi coridor pe care-l traversase mai devreme.

— Îmi pare rău, prefectule de teren, continuă Gaffney, dar asta-i situaţia.

— Lasă-mă să vorbesc cu Jane.

Gaffney clătină din cap, părând realmente că regretă.

— Nu cred că trebuie să-ţi reamintesc cât de precară este situaţia ei. Ultimul lucru de care are nevoie acum este cineva care s-o agite în mod inutil.

— Nu cred că Jane va fi cea agitată dacă n-o s-o văd.

— Uşurel, prefectule de teren. Ştiu c-ai avut o zi grea, însă n-o folosi ca pe un pretext pentru a-ţi ataca superiorii.

— Ai jucat vreun rol în înlăturarea lui Jane?

— Aumonier n-a fost „înlăturată”, ci a fost eliberată de povara comenzii într-un moment în care continuarea acesteia ar fi însemnat o obligaţie intolerabilă.

Cu coada ochiului, Dreyfus văzu cum cei doi gardieni priveau drept înainte, cu expresii neutre, prefăcându-se că nu participau la acest conflict la nivel superior. Niciunul nu-l apelase pe prefectul-senior. Gaffney pândise în preajmă, gândi Dreyfus, aşteptându-l pe el s-o viziteze pe Aumonier.

— Ce câştigi tu de aici? întrebă Dreyfus. Lillian Baudry este un prefect bun în privinţa detaliilor, dar nu are cunoaşterea lui Jane asupra tabloului de ansamblu. Te bizui că va face o greşeală, nu-i aşa?

— În numele Pământului, de ce aş dori ca Lillian să greşească?

— Pentru că, după îndepărtarea lui Jane, eşti cu un pas mai aproape de a deveni prefect-suprem.

— Cred că ai vorbit mai mult decât îndeajuns. Dacă ai avea cea mai mică idee cât de ridicole îţi sunt cuvintele, te-ai opri chiar acum.

— Unde-i Baudry?

— În sala tactică, fără doar şi poate. În cazul în care ţi-a scăpat atenţiei, o criză a început să fiarbă în vreme ce tu îţi urmai propriile interese.

Dreyfus vorbi în brăţară:

— Fă-mi legătura cu Baudry.

Femeia îi răspunse imediat.

— Prefect Dreyfus, speram să te aud cât mai repede.

— Lasă-mă să vorbesc cu Jane.

— Mă tem că n-ar fi înţelept. Aş dori să te prezinţi însă imediat la sala tactică. Avem ceva de discutat.

Gaffney surâse uşor.

— Tocmai mă-ndreptam într-acolo, când te-am întâlnit. De ce să nu mergem împreună?

Când Dreyfus şi Gaffney sosiră în sala tactică, Baudry, Crissel şi Clearmountain examinau Planetariul Solid din diverse unghiuri. Dreyfus observă că patru habitate fuseseră scoase din volbura celor zece mii şi mărite până ce structurile le deveniseră vizibile.

Crissel indică un scaun liber.

— Ia loc, prefect de teren Dreyfus. Speram că ne-ai putea oferi o explicaţie.

Dreyfus rămase în picioare.

— Înţeleg că ai făcut parte din gloata linşatoare care a îndepărtat-o pe Jane de la putere pe când eram plecat.

— Dacă insişti să caracterizezi evenimentele sub forma aceea, atunci da, am participat la decizia respectivă. Te deranjează cu ceva?

— Te las pe tine să ghiceşti.

Crissel îl privi calm, refuzând să muşte momeala.

— Poate că n-ai fost atent, dar au existat schimbări îngrijorătoare în starea scarabeului, probabil prevestitoare ale unei catastrofe medicale.

— Am fost extrem de atent.

— Atunci ştii că Demikhov este foarte îngrijorat de prognoza stării lui Jane. Chestia aceea de pe ceafa ei nu aşteaptă decât un declanşator. Când hormonii ei de stres vor depăşi un nivel arbitrar, îi va reteza şira spinării în două sau o va detona.

— Da, zise Dreyfus de parcă ar fi înţeles ceva clar pentru întâia dată. Şi voi credeţi că îndepărtarea ei din funcţie este cheia pentru reducerea nivelurilor de stres?

— Jane se află în cel mai sigur regim terapeutic pe care-l putem concepe. Iar când situaţia aceasta se va încheia,

când criza va fi evitată, vom examina o strategie de readucere a ei măcar la un nivel de responsabilitate funcţională.

— Asta i-aţi spus şi ei? Sau aţi minţit şi i-aţi spus că-şi va putea recăpăta vechiul post după ce totul se va fi încheiat?

— Nu avem timp pentru aşa ceva, toarse Gaffney.

Vorbise pentru prima dată de la sosirea lor. Se aşezase lângă Lillian Baudry. Mâinile i se odihneau pe masă; degetele uneia mângâiau pumnul încleştat al celeilalte.

— Uită-te la Planetariul Solid, prefectule de teren.

— L-am văzut, mulţumesc. Este foarte frumos.

— Uită-te mai bine. Cele patru habitate… îţi par cunoscute?

— Nu ştiu, rânji sarcastic Dreyfus. Tu ce spui, prefect-senior Gaffney?

— Dă-mi voie să ţi-o spun eu. Sunt New Seattle-Tacoma, Chevelure-Sambuke, Szlumper Oneill şi Casa Aubusson. Cele patru habitate pe care Thalia Ng trebuia să le viziteze şi să le actualizeze software-ul.

Dreyfus simţi cum o parte din certitudine îi dispare.

— Continuă.

— De exact şase ore, toate patru nu mai pot fi contactate. Au dispărut din abstracţie. Gaffney privi reacţia lui Dreyfus şi încuviinţă, parcă pentru a sublinia că întreaga chestiune era exact pe atât de gravă pe cât suna. Cele patru habitate au ieşit din reţea la şaizeci de milisecunde unul de celălalt, adică în intervalul de timp necesar luminii să traverseze Inelul Sclipitor, ceea ce implică un eveniment coordonat, planificat din timp.

— Tu ai garantat mereu pentru Thalia Ng, zise Crissel. Promovarea ei pe teren a fost accelerată în urma recomandării tale. Acum începe să pară o eroare, nu-i aşa?

— Continui să am încredere completă în ea.

— Mişcător, neîndoios, dar realitatea este că ea a vizitat patru habitate care acum au amuţit. Nu trebuia să facă mare lucru, doar o serie de actualizări minore ale nucleelor de scrutin. În cazul cel mai fericit, ceea ce s-a întâmplat nu

sugerează incompetenţă procedurală?

— Nu, din punctul meu de vedere.

— Şi atunci ce-ţi sugerează? întrebă Crissel fascinat.

— Cred că este posibil…

Apoi Dreyfus se opri, simţind o reţinere bruscă în a-şi declara deschis ipoteza. Prefecţii-seniori îl priviră cu chipuri împietrite, indiferenţi.

— Crucişătorul interplanetar care ne-a salvat… mai este pregătit de zbor? întrebă el.

— De ce te interesează? spuse Baudry.

— Fiindcă unicul mod de a rezolva problema este să fac o vizită la Aubusson. Aceea a fost ultima destinaţie a Thaliei. Dacă unul dintre adjuncţii mei are necazuri, aş dori să ştiu ce se întâmplă.

— Ai hoinărit destul până acum, zise Gaffney. Suntem în stare de urgenţă, în caz că n-ai observat.

Baudry tuşi cu blândeţe.

— Haideţi să ne ocupăm de cealaltă chestiune, da? Şi, te rog, ia loc.

— Care ar fi „cealaltă chestiune”? întrebă Dreyfus cu politeţe exagerată.

Cu toate acestea, se aşeză, aşa cum fusese rugat.

— Ai adus o Agregată în Panoplie, încălcând protocolul.

Dreyfus strânse din umeri.

— Protocolul poate să mai facă o pauză.

— Tom, ea ne poate citi maşinile! Baudry îi privi pe ceilalţi, căutând sprijin. Este un sistem de monitorizare umblător. Poate să ia toate secretele operative din nucleul nostru, iar tu o laşi să se plimbe prin Panoplie fără să-i pui măcar o cuşcă Faraday în jurul capului.

Dreyfus se aplecă mai aproape.

— Nu scrie undeva că noi trebuie să avem grijă de victime şi să-i căutăm pe criminali?

Crissel păru exasperat.

— Tom, nu suntem agenţia de aplicare a legii despre care crezi tu că am fi. Rolul nostru este de a ne asigura de funcţionarea perfectă a aparatului democratic. Rolul nostru

este de a pedepsi votările frauduloase. Acesta este!

— Datoria mea personală se extinde mai departe de atât, dar tu eşti bine venit să te opreşti aici.

— Să ne concentrăm asupra chestiunii curente – Agregata, reveni Baudry insistent. Este posibil ca ea să fi cauzat deja daune incalculabile în puţinul timp cât a fost înăuntrul Panopliei. Asta aparţine trecutului de acum. Ne putem însă asigura ca ea să nu cauzeze şi mai mult rău pe viitor.

— Vreţi s-o expulzez eu în spaţiu sau o s-o faceţi voi?

— Haide să ne purtăm ca nişte adulţi, da? interveni Crissel. Dacă Păian… dacă *Agregata* este un martor, atunci trebuie desigur protejată. Dar nu pe seama secretelor noastre operaţionale. Trebuie mutată într-o unitate de reţinere de maximă securitate.

— Te referi la o bulă de interogare.

Crissel păru îndurerat.

— Spune-i cum vrei. Va fi mai în siguranţă acolo. Mai important încă, noi vom fi în siguranţă.

— Va fi mutată când Mercier va spune că este destul de sănătoasă, zise Dreyfus.

— Nu respiră? Când Dreyfus nu răspunse, Crissel păru satisfăcut. Atunci este destul de sănătoasă pentru a fi mutată. Nu ne va *muri* în braţe, Tom. Este o maşinărie de supravieţuire. Echivalentul uman al unui scorpion.

— Sau al unui păianjen, spuse Dreyfus.

La uşile principale se auzi o ciocănitură uşoară. Ochii lui Crissel fulgerară mânios spre canaturile care se întredeschiseră. Un agent de rang inferior – o fată abia ieşită din adolescenţă, cu tunsoare de paj – pătrunse timid în sală.

— Mă scuzaţi, prefecţi-seniori, dar mi s-a cerut să vă aduc la cunoştinţă următoarea informaţie.

— Ar fi bine să merite, spuse Crissel.

— Ne-a contactat CCT, sir. A primit rapoarte despre Casa Aubusson şi Clepsidra Chevelure-Sambuke.

— Sunt ieşite din reţea. Da. Ştim asta.

— Este mai mult decât atât, sir.

Fata aşează compadul pe masă, lângă Gaffney, care îl apucă de un colţ şi inspiră lent, digerând mesajul. Fără un cuvânt, împinse compadul către Crissel. Acesta îl privi, îl mai privi o dată, după care i-l trecu lui Baudry. Femeia citi şi buzele i se mişcară lent, de parcă ar fi avut nevoie de sunetul propriului ei glas pentru a-i conferi raportului un grad de realitate.

După aceea împinse compadul spre Dreyfus.

— El nu are autoritate, rosti Crissel.

— Adjuncta lui este în Aubusson. Trebuie să vadă asta.

Dreyfus luă compadul şi citi. Amplificatorul Furnicar se diminua şi avu nevoie de un efort mai mare decât cel obişnuit pentru a citi cuvintele. La început fu convins că se înşelase, în ciuda temerilor pe care le nutrea deja.

Nu era însă nicio eroare.

În interval de numai câteva minute se petrecuseră două incidente separate, dar similare. O navă se găsea în etapa finală de andocare la Clepsidra Chevelure-Sambuke, când habitatul deschisese focul asupra ei cu defensivele anticoliziune. Fuzelajul navei suferise o spărtură aproape fatală, prea mare pentru a fi peticită prin intervenţia sistemelor de reparare cu materiapidă. Nava abandonase andocarea şi trimisese un semnal de avarie şi ajutor, la care CCT răspunsese redirecţionând două nave din apropiere. Întregul echipaj al navei avariate supravieţuise, este drept cu leziuni cauzate de decompresie.

A doua navă, care se apropia de Casa Aubusson, avusese mai puţin noroc. Defensivele anticoliziune o spintecaseră într-o clipă, iar aerul şi viaţa se revărsaseră în spaţiul cosmic. Echipajul murise milostiv de rapid, dar nava în sine păstrase suficientă conştiinţă pentru a-şi expedia propriul semnal de avarie. CCT direcţionase de asemenea trafic din apropiere pentru a oferi ajutor, însă de data aceea nu se putuse face nimic pentru salvarea victimelor.

Toate evenimentele respective se petrecuseră în ultimele optsprezece minute.

— Cred că putem elimina posibilitatea unei coincidenţe, rosti Dreyfus punând compadul înapoi pe masă.

— Cu ce ne confruntăm? întrebă Baudry cu o expresie de calm întipărită cu rigiditate pe chip. Repetarea funcţionării eronate a sistemului defensiv declanşată de pierderea abstracţiei? Acesta să fie răspunsul?

— Potrivit cunoştinţelor mele, sistemele defensive nu pot funcţiona eronat în felul acesta, rosti Crissel.

— Se pare totuşi că există cineva care n-ar dori venirea sau plecarea nimănui din habitatele acelea, observă Gaffney recitind raportul CCT.

— Şi celelalte două habitate? întrebă Baudry. Ce-i cu ele?

— Sunt izolaţioniste, răspunse Dreyfus. New Seattle-Tacoma este un paradis pentru cei care-şi doresc creierul conectat la abstracţie şi cărora nu le pasă ce se întâmplă cu corpurile lor fizice, iar Szlumper Oneill este o Tiranie Voluntară. Niciunul nu are parte de vreun trafic susţinut în vreo zi anume.

— Ai dreptate, zise Crissel încuviinţând conciliator spre el.

Se întoarse către agenta care continua să aştepte:

— Mai eşti în contact cu CCT? Continuă apoi fără să aştepte un răspuns sau a se consulta cu ceilalţi prefecţi-seniori: Cere-le să identifice patru drone de marfă care se află în vecinătatea celor patru habitate. După aceea să le dirijeze pe traiectorii normale de andocare, ca şi cum ar sosi pe cursuri preprogramate. Dacă atacurile acelea au fost cauzate de erori funcţionale, atunci cineva din interiorul habitatelor poate să fi avut timp până acum să fi dezactivat sistemele anticoliziune. Iar dacă n-au fost cauzate de erori funcţionale, vom avea confirmarea că nu-i vorba despre incidente izolate.

— O să plătim serios, clătină Gaffney din cap. Indiferent ce marfă ar transporta dronele acelea, sunt proprietatea cuiva.

— Atunci sper că au fost asigurate corespunzător, replică Crissel încordat. CCT are dreptul să rechiziţioneze orice

navă civilă care se deplasează în interiorul Inelului Sclipitor, cu sau fără echipaj uman. Pentru simplul motiv că această clauză n-a mai fost invocată de vreun secol nu înseamnă că n-ar mai fi validă.

— De acord, spuse Dreyfus. Acesta este cursul raţional de acţiune. Şi Jane ar fi fost de acord dacă i-aţi mai fi permis autoritatea legitimă.

Agentul tuşi stângaci.

— Voi lua imediat legătura cu CCT, sir.

Crissel aprobă din cap.

— Spune-le să nu piardă timpul. Nu vreau s-aştept ore până să aflăm ce se-ntâmplă în locurile acelea.

O tăcere îngheţată dăinui multe secunde după ce fata părăsise sala. Dreyfus o întrerupse:

— Să nu ne amăgim, spuse el. Ştim exact ce se va întâmpla cu dronele acelea.

— Avem totuşi nevoie de confirmare, zise Crissel.

— De acord, însă în acelaşi timp trebuie să începem să ne gândim ce vom face după ce vom primi veştile.

— Să formulăm deocamdată nişte ipoteze, rosti Baudry cu un tremur în glas pe care nu-l putea ascunde. Este posibil să avem de-a face cu o mişcare de sciziune? Patru state care vor să se desprindă de sub umbrela Panopliei şi a Inelului Sclipitor?

— Dacă ar dori-o, ar fi libere să procedeze ca atare, zise Dreyfus. Mecanismul există deja şi nu implică deschiderea focului asupra navelor care sosesc să andocheze.

— Poate că nu vor să se separe potrivit termenilor noştri, spuse Baudry pe tonul cuiva care avansează o sugestie de dragul dezbaterii în sine, nu din vreo convingere personală profundă.

Crissel încuviinţă răbdător.

— Poate că nu. Dar, odată ce ai decis să ieşi de sub protecţia Panopliei, să părăseşti aparatul democratic, ce ai mai câştiga din rămânerea în Inelul Sclipitor?

— Nu mare lucru, răspunse Dreyfus. Şi tocmai de aceea nu poate fi o tentativă de secesiune.

— O luare de ostatici? speculă Baudry. S-ar potrivi evenimentelor de până acum, nu?

— Deocamdată, admise Dreyfus.

— Totuşi nu crezi că ar fi aşa ceva.

— Nu iei ostatici decât dacă doreşti ceva ce nu deţii deja.

Crissel păru încântat de sine.

— Toţi doresc să fie mai bogaţi.

— Poate că unii o doresc, spuse Dreyfus, dar este imposibil ca luarea de ostatici să aducă îmbogăţire.

— Prin urmare, nu încearcă să se îmbogăţească, zise Baudry. Rămân totuşi multe alte posibilităţi. Să presupunem că acel cineva nu vrea pur şi simplu să ne părăsească sistemul de guvernare, ci să-l demoleze complet.

Dreyfus clătină din cap.

— De ce ar vrea s-o facă? Nimeni nu-i oprit să experimenteze cu orice model social ar dori. Nu trebuie decât să recruteze suficienţi colaboratori dispuşi pentru a înfiinţa un stat nou. Pot chiar să rămână în interiorul sistemului, cu condiţia de a le permite cetăţenilor să voteze. De aceea avem ciudăţenii nebuneşti ca Tiraniile Voluntare. Cineva, undeva, a decis că doreşte să trăiască în condiţiile respective.

— Dar, aşa cum ai spus, trebuie să se conformeze unor principii esenţiale. Poate că găsesc prea restrictive până şi limitările acelea de bază. Poate că vor să impună un singur model politic în tot Inelul Sclipitor. Fanaticii ideologici, de pildă, extremiştii politici sau religioşi care nu se vor opri până nu-i vor sili pe toţi să vadă lucrurile în felul lor.

— Asta ar putea fi o posibilitate dacă n-am avea de-a face cu patru comunităţi complet disparate. Habitatele actualizate de Thalia nu aveau aproape nimic în comun unul cu celălalt.

— Bine, rosti Baudry în mod vădit sătulă de speculaţii. Dacă nu este o acţiune în forţă în vederea atingerii unui ţel politic, ce poate fi atunci?

O dată în plus, Dreyfus se gândi la cele aflate în

asteroidul Nerval-Lermontov, inclusiv la posibilitatea de a nu avea încredere în toţi cei prezenţi acum în sală. Dorise să dispună de mai mult timp pentru a-şi evalua poziţia, de mai mult timp în care să aducă de partea lui măcar pe unul dintre ceilalţi prefecţi-seniori şi să-l folosească drept pârghie pentru readucerea lui Aumonier în şa, totuşi ştirile despre atacurile cele mai recente îi forţau mâna mai devreme decât ar fi preferat. Trebuia să spună ceva, altfel s-ar fi făcut vinovat de tăinuirea de date vitale faţă de propria lui organizaţie.

— Martora Agregată mi-a spus ceva, rosti el alegându-şi cuvintele cu grijă deosebită aidoma cuiva care înaintează pe un câmp minat. Bineînţeles, nu pot fi sigur că a spus adevărul sau că izolarea ei n-a făcut-o să-şi piardă minţile. Însă instinctul meu – aţi putea spune instinctul meu de bătrân poliţist – a fost de părere că spunea adevărul.

— Atunci poate c-ar fi bine să ne zici şi nouă, rosti Gaffney.

— Clepsidra crede că un grup sau organizaţie din Inelul Sclipitor a obţinut informaţii despre o apropiată criză. Mult mai rea decât cea cu care ne confruntăm acum, chiar şi ţinând seama de cele mai recente veşti.

— Ce fel de criză? întrebă Baudry.

— Ceva catastrofal. Ceva de ordinul colapsării întregii matrice sociale, dacă nu chiar sfârşitul Inelului Sclipitor.

— Ridicol, zise Crissel.

Gaffney ridică mâna pentru a-l opri.

— Nu. Să-l auzim până la capăt.

— Clepsidra crede că acest grup sau organizaţie a conceput un plan pentru evitarea dezastrului necunoscut despre care a căpătat informaţii, chiar dacă asta va însemna anularea libertăţilor noastre uzuale.

Baudry încuviinţă în direcţia generală a Planetariului Solid.

— Iar întreruperea comunicaţiilor şi acţiunile ostile care tocmai ne-au fost aduse la cunoştinţă?

— Cred că am putea asista la începutul unei tentative de

preluare a controlului.

— În numele lui Voy, spuse repede Baudry, doar nu vorbeşti serios. În niciun caz nu poţi să vorbeşti serios.

— Mi se pare perfect logic, zise Dreyfus. Ce ai face tu dacă nu ai avea încredere în noi pentru a garanta securitatea pe viitor a Inelului Sclipitor?

— Dar numai patru habitate… mai sunt încă zece mii care continuă să fie ale noastre!

— Cred că Thalia a fost cheia, urmă Dreyfus. Fără s-o ştie, desigur. Codul ei era contaminat. Probabil că a fost alterat ca să deschidă o breşă de securitate care nu existase anterior. Thalia *ar fi trebuit* să aplice actualizarea aceea în tot Inelul, în toate cele zece mii de habitate simultan.

— Îmi amintesc totuşi, spuse Baudry, că ea n-a vrut să procedeze aşa.

— Nu, fu de acord Dreyfus. A insistat să identifice patru dintre cele mai probabile cazuri dificile şi să ruleze manual actualizările. În felul acela putea corija erorile în timp real, pe loc, şi să se asigure că nimeni nu era lipsit de preţioasa sa abstracţie mai mult de câteva minute. Odată ce supervizase acele patru instalări, putea ajusta codul pentru a se asigura că actualizarea se va desfăşura fără probleme în restul de zece mii de habitate.

— Dar habitatele acelea au fost lipsite de abstracţie de multe ore, zise Crissel.

— Aceea nu-i vina Thaliei. Nu ea a cauzat asta, Michael, ci a prevenit o criză încă şi mai acută. Dacă ar fi procedat în modul simplu şi evident, nu am fi avut patru habitate lipsite de abstracţie, ci zece mii. Preluarea controlului ar fi fost completă. Am fi pierdut Inelul Sclipitor.

— Haideţi să nu ne lăsăm purtaţi de val, zâmbi Gaffney spre ceilalţi. Avem destule probleme pe care trebuie să le rezolvăm fără a ne deda unor fantezii apocaliptice.

— Aceasta nu este o fantezie, spuse Dreyfus. Cineva a vrut să se întâmple aşa.

— Dar în ce scop? întrebă Crissel. Ce grup s-ar putea

organiza pentru a prelua controlul întregului Inel? Poţi să deconectezi habitatele de la abstracţie, totuşi cetăţenii din interior nu vor întinde pur şi simplu gâturile şi vor accepta situaţia. Pentru a-i subjuga realmente, ai nevoie de o organizaţie paramilitară înarmată. De mii de oameni pentru fiecare habitat... cel puţin. Ar fi vorba despre o armată invizibilă de zece milioane de oameni, doar pentru a avea o şansă ca operaţiunea aceasta să funcţioneze. Dacă ar fi existat o mişcare atât de puternică şi de coordonată, i-am fi văzut începuturile cu ani în urmă.

— Poate că este un tip diferit de preluare a controlului, zise Dreyfus.

— Ce a spus Agregata despre cei de dinapoia acestei acţiuni? întrebă Baudry.

— Nu mare lucru. Dreyfus şovăi, conştient că fiecare divulgare însemna un risc însemnat. Am aflat numai un nume: Aurora. Poate să fi avut o legătură cu familia Nerval-Lermontov.

Baudry miji ochii spre el.

— Nerval-Lermontov a pierdut o fiică în Cei Optzeci şi cred că o chema Aurora. Doar nu sugerezi în mod serios...

— Nu fac niciun fel de ipoteze. Poate că voi putea afla mai multe de la Clepsidra, când se va simţi mai puternică şi când va fi sigură că se poate încrede în noi.

— Îţi faci griji în legătură cu *ea* că nu va avea încredere în noi? întrebă Baudry.

Un ciocănit la uşă anunţă revenirea agentei. Fata intră în sală cu mai puţină sfială decât anterior.

— Aşadar? întrebă Gaffney.

— Dronele au fost rechiziţionate, sir. Prima trebuie să andocheze la Szlumper Oneill peste unsprezece minute, în interval de douăzeci şi două de minute, celelalte trei se vor apropia de celelalte habitate.

— Foarte bine, încuviinţă Gaffney.

— Am asigurat fluxuri vizuale de înaltă rezoluţie de la toate patru habitatele, sir. Cu permisiunea dumneavoastră, le pot trimite prin Planetariul Solid.

Gaffney aprobă din cap.

— Dă-i drumul.

Planetariul se reconfigură, alocând mare parte din resursele lui de materiapidă pentru reprezentări la scară ale celor patru comunităţi care amuţiseră. Acestea crescură la dimensiunea unor fructe, în timp ce restul Inelului Sclipitor se reduse la o treime din mărimea sa anterioară. Mici nestemate mişcătoare reprezentau dronele rechiziţionate, direcţionate pe cursuri de andocare. Prefecţii priviră spectacolul tăcuţi, pe măsură ce minutele se scurseră.

Fie să greşesc, gândi Dreyfus. *Fie ca totul să se dovedească fabulaţia eronată a unui prefect de teren uzat, ranchiunos pe tratamentul josnic aplicat şefei lui. Fie ca mărturia Clepsidrei să se dovedească bolboroseala unei nebune, care şi-a pierdut minţile în anii de izolare. Arată-ne că Thalia Ng a comis cu adevărat greşeli, deşi ştiu că n-a fost aşa. Arată-ne că primele două atacuri au fost accidente cauzate de sisteme defensive excesiv de sensibile, care au zvâcnit ca nişte şerpi decapitaţi la întreruperea abstracţiei.*

N-a fost însă aşa. La unsprezece minute după revenirea agentei, sistemele anticoliziune din Szlumper Oneill deschiseră focul asupra dronei care se apropia şi o distruseră complet. Ba chiar salvele fuseseră mai focalizate, mai deliberate decât în cele două ocazii anterioare. Reprezentarea ca o nestemată a dronei crescu până la mărimea unui degetar de lumină scânteietoare, după care se reformă într-o pictogramă tetraedrică pulsatorie care simboliza obiectele de statut necunoscut.

Peste alte trei minute, a doua dronă încercă să andocheze la Casa Aubusson şi avu exact aceeaşi soartă. După cinci minute, a treia dronă fu distrusă pe când decelera ca să se cupleze la Caruselul Noul Seattle-Tacoma. Iar după alte trei minute, la douăzeci şi două de minute după revenirea agentei, tunurile din Clepsidra Chevelure-Sambuke deschiseră foc sălbatic asupra ultimei drone.

Planetariul Solid se reformă în configuraţia uzuală. Urmă

o tăcere fragilă.

— Aşadar, poate că este totuşi război, rosti în cele din urmă Baudry.

CAPITOLUL 17

Incinta de izolare era capitonată într-un fagure de panouri cenuşii identice care se îmbucau reciproc, dintre care unu funcţiona ca perete-parolă. Câteva panouri erau iluminate permanent, dar şablonul se schimba lent şi aleatoriu, lipsind-o de orice cadru de referinţă fix pe femeia aflată în imponderabilitate. Clepsidra plutea cu genunchii strânşi la piept şi cu braţele cuprinzându-i gambele. Configuraţiile luminilor anulau toate umbrele, conferindu-i aspectul bidimensional al unei hârtii decupate. Nu părea conştientă, totuşi se ştia că Agregaţii nu aveau ceva similar cu somnul normal al mamiferelor.

Întrucât apariţia lui prin peretele-parolă nu păruse s-o fi alertat asupra prezenţei sale, Dreyfus îşi drese discret glasul.

— Clepsidra, eu sunt.

Ea îşi întoarse craniul cu creastă în direcţia prefectului şi ochii îi luciră mat în lumina slabă din bulă.

— Cât a trecut?

Întrebarea îl surprinse pe Dreyfus.

— De la transferarea ta din clinica lui Mercier? Doar câteva ore.

— Pierd din nou noţiunea timpului. Dac-ai fi zis „câteva luni”, te-aş fi crezut. Făcu o grimasă. Nu-mi place încăperea asta. Parc-ar fi bântuită.

— Probabil că te simţi foarte izolată aici.

— Pur şi simplu, nu-mi place încăperea. Este atât de moartă, încât încep să-mi imaginez prezenţele unor fantome. Văd mereu câte ceva cu coada ochiului, apoi, când mă-ntorc şi privesc de-adevăratelea, nu-i nimic. Nici chiar în asteroid n-a fost aşa.

— Îmi cer scuze, zise Dreyfus. Am comis o eroare

procedurală prin faptul că te-am lăsat să intri în Panoplie – nu am ţinut seama de secretele noastre operaţionale.

Clepsidra se deplie cu lentoare felină. În spaţiul care absorbea sunetele, acustica glasului ei căpătase un timbru metalic.

— Vei avea necazuri din cauza asta?

El surâse faţă de îngrijorarea femeii.

— Puţin probabil. Am trecut prin furtuni mai teribile decât cele cauzate de o eroare procedurală. Mai ales fiindcă nu s-a întâmplat nimic rău. Lăsă capul pe un umăr. Înţeleg că *nu s-a întâmplat* nimic rău?

— Am văzut multe.

— Nu mă îndoiesc.

— Multe care nu mă interesau defel, adăugă ea. Poate că te va linişti să afli că am îngropat secretele acelea foarte adânc sub reapelarea conştientă. Pur şi simplu, nu le pot uita: uitarea nu se numără printre capacităţile noastre. Le poţi considera totuşi ca şi uitate.

— Mulţumesc, Clepsidra.

— Dar ăsta nu va fi sfârşitul, nu-i aşa? Poate că tu mă crezi, dar ceilalţi nu mă vor crede.

— Voi avea grijă să te creadă şi ei. Eşti o martoră aflată sub protecţie, nu o prizonieră.

— Atât doar că nu sunt liberă să plec.

— Ne facem griji că vrea să te omoare cineva.

— Asta ar fi problema mea, nu?

— Nu, deoarece credem că ne poţi spune ceva util.

Dreyfus se oprise la doi metri de forma plutitoare a Clepsidrei şi se orientase cu acelaşi „sus” relativ. Înainte de a pătrunde în bulă, îşi scosese toate armele şi dispozitivele de comunicaţii, inclusiv şficbiciul. Într-un fel pe care nu-l mai simţise până atunci, îşi dădu seama că se găsea singur într-o pată oarbă de monitorizare în prezenţa unui hibrid umanoid-maşină agil care-l putea ucide cu uşurinţă. Autopsiile Agregaţilor morţi descoperiseră fibre musculare derivate din fiziologia cimpanzeilor, care le confereau o putere de cinci-şase ori mai mare decât a oamenilor. Chiar

dacă Clepsidra ar fi fost slăbită, Dreyfus se îndoia că i-ar fi fost greu să-l învingă, dacă ar fi dorit-o cu adevărat.

Probabil că o pâlpâire de neliniște i se zărise pe față.

— Continui să te-nspăimânt, rosti ea foarte încet. Cu toate acestea, ai venit neînarmat, nici măcar cu un cuțit ca protecție.

— Am încă umorul meu acid.

— Spune-mi de ce anume, exact, ar trebui să mă tem *eu.* S-a întâmplat ceva, nu-i așa? Ceva foarte rău.

— A început, răspunse Dreyfus. Aurora a început preluarea controlului. Am pierdut patru habitate. Încercările de andocare la ele au fost primite cu ostilitate.

— Nu crezusem că va fi așa repede.

— Când Sparver și cu mine te-am găsit, ea a înțeles probabil că Panoplia se apropie rapid și a decis să se mulțumească doar cu cele patru habitate deja compromise, în loc să aștepte ca actualizarea software-ului să fie instalată în toate zece mii.

Clepsidra păru derutată.

— La ce i-ar folosi? Chiar dacă ați pierdut controlul habitatelor acelora, continuați să aveți acces la resursele din restul Inelului Sclipitor, ca să nu mai amintesc de capacitățile proprii ale Panopliei. Aurora nu va putea rezista la nesfârșit.

— Bănuiesc că ea presupune că va putea.

— De câte ori am perceput mintea Aurorei, am detectat o abilitate strategică intensă, o testare și evaluare permanentă, ca de automat, a probabilităților schimbătoare. Mintea aceasta nu este capabilă de gesturi inutile sau de erori elementare de judecată. Clepsidra tăcu câteva secunde, apoi urmă: ați avut vreun contact oficial cu ea?

— Absolut niciunul. Cu excepția teoriei noastre despre Nerval-Lermontov, tot nu știm cine este ea de fapt.

— Tu crezi că a fost una dintre Cei Optzeci?

Dreyfus încuviință din cap.

— Pe de altă parte, potrivit datelor noastre, toți Cei

Optzeci au eşuat. Aurora a fost unul dintre cazurile cele mai faimoase. Cum ne-am putut înşela în privinţa asta?

— Şi dacă simularea ei a avut ceva diferit? Un detaliu esenţial, care se deosebea de celelalte? Ţi-am spus că noi am ştiut de procedurile lui Calvin Sylveste. Ştim că a modificat unii parametri ai simulărilor şi mapărilor neurale de la un voluntar la altul. Privind superficial, s-ar fi părut că nu avea nicio importanţă pentru rezultatul final. Dar dacă a avut?

— Nu înţeleg. Aurora ori a murit, ori nu.

— Ascultă o ipoteză, prefectule. După Transmigraţia ei, Aurora a căpătat cu adevărat conştiinţă în întruparea ei de nivel alfa. Îi percepea şi pe ceilalţi şaptezeci şi nouă de voluntari, fiind în contact cu mulţi dintre ei. Ei sperau să formeze o comunitate a minţilor, o elită nemuritoare deasupra umanităţii corporale. Apoi Aurora i-a văzut pe ceilalţi eşuând: simulările lor se împotmoleau sau se blocau în bucle recursive la infinit. A început atunci să se teamă pentru sine, deşi suspecta că putea fi imună la deficienţa necunoscută care-i afecta camarazii. Adevăratul motiv al temerii ei era însă altul.

— Care anume? întrebă Dreyfus.

— La momentul scanării ultimului dintre Cei Optzeci, adevărata natură a tentativei lui Calvin începuse să fie înţeleasă de publicul larg. El nu intenţiona pur şi simplu o formă nouă de nemurire, de îmbunătăţire a ceea ce exista deja prin intermediul medicaţiei, operaţiilor şi tratamentelor, ci căuta să creeze un nivel de existenţă complet nou şi superior. Cei Optzeci n-ar fi fost doar invulnerabili şi neatinşi de aripa timpului, ci ar fi fost mai rapizi şi mai inteligenţi, cu potenţial aproape nelimitat. Pe lângă ei, Agregaţii ar fi fost ca nişte neanderthalieni. Poţi ghici ce s-a petrecut în continuare, prefectule?

— O reacţie ostilă?

— Au început să apară grupări care solicitau un control mai strict al Celor Optzeci. Ele doreau ca subiecţii lui Calvin să fie restricţionaţi în arhitecturi computaţionale protejate

prin sisteme de securitate integrate – aidoma unor minţi în cuşti, dacă vrei. Elemente şi mai radicale doreau criogenizarea Celor Optzeci, astfel ca implicaţiile lor să poată fi studiate în mod exhaustiv înainte de a li se permite să-şi reia conştiinţele simulate. Iar facţiunile cele mai extreme doreau ştergerea Celor Optzeci, ca şi cum înseşi configuraţiile lor ar fi însemnat o ameninţare pentru societatea civilizată.

— Dar nu şi-au impus punctul de vedere.

— Nu, totuşi talazul a crescut. Dacă Cei Optzeci n-ar fi început să eşueze ei înşişi, nu se poate preciza cât de redutabilă ar fi putut deveni mişcarea anti-Transmigraţie. Aceia dintre Cei Optzeci care încă funcţionau trebuie să fi văzut cum se strânge laţul.

— Iar printre ei se număra şi Aurora.

— Nu-i decât o ipoteză. Totuşi dacă Aurora a suspectat că aceia asemenea ei vor fi urmăriţi şi persecutaţi, că propria-i existenţă era în pericol, deşi ea nu fusese afectată de stază sau recursivitate, n-ar fi putut concepe un plan care să-i asigure supravieţuirea?

— Să-şi simuleze propria stază, cu alte cuvinte. Să lase un cadavru digital. Iar între timp adevărata Aurora era altundeva. Probabil că evadase în arhitectura mai vastă a întregului Inel Sclipitor, ca un şoricel pe sub scândurile podelei.

— Cred că există o posibilitate foarte reală ca aşa să se fi întâmplat.

— Au mai existat şi alţi supravieţuitori?

— Nu ştiu. Posibil. Însă unica minte pe care am perceput-o clar a fost a Aurorei. Chiar dacă sunt mai mulţi, cred că ea este cea mai puternică dintre toţi. Conducătoarea. Cea cu visuri şi planuri.

— Iată acum şi întrebarea principală, zise Dreyfus. Dacă Aurora se găseşte cu adevărat înapoia pierderii celor patru habitate – şi începe să pară că aşa au stat lucrurile –, ce doreşte?

— Unicul lucru care a contat vreodată pentru ea: propria-

i supravieţuire pe termen lung. Clepsidra surâse grav. Ce rol a prevăzut pentru voi în planurile ei este cu totul altceva.

— Te referi la noi, cei din Panoplie?

— Mă refer la umanii standard, prefectule.

După o clipă Dreyfus întrebă:

— Agregaţii ne-ar ajuta dacă am avea necazuri?

— Aşa cum ne-aţi ajutat voi pe Marte acum două sute douăzeci de ani?

— Crezusem că am depăşit momentul acela.

— Unii dintre noi au memorie lungă. Poate că v-am ajuta, aşa cum voi aţi putea ajuta un animal prins într-o cursă. Recent însă am ajuns să avem îndoieli.

— Chiar şi după ce v-a făcut Aurora?

— Aurora nu prezintă o ameninţare pentru comunitatea mai vastă a Agregaţilor. La fel de bine te-ai putea răzbuna pe ocean, fiindcă a înecat pe cineva.

— Atunci nu veţi face nimic.

Se gândi că discuţia lor se încheiase aici, dar după o pauză lungă Clepsidra spuse:

— Recunosc că aş găsi… *consolare* dacă aş vedea-o rănită.

Dreyfus încuviinţă aprobator.

— Aşadar simţiţi totuşi ceva. Aţi atenuat considerabil vechile emoţii ale umanilor standard, dar nu le-aţi şters complet. Ea v-a făcut ceva oribil ţie şi echipajului tău şi o parte din tine doreşte să lovească înapoi.

— Atât doar că n-are în ce lovi.

— Dacă i-am putea însă identifica vulnerabilităţile, dacă am putea găsi un mod prin care să-i facem viaţa dificilă… ne-ai ajuta?

— Nu v-aş împiedica.

— Ştiu că ai privit în adâncul arhitecturii noastre de date înainte să te fi adus în incinta asta. Mi-ai spus că n-ai văzut nimic interesant. Însă acum dacă tot ai făcut-o, vreau să mai cerni o dată datele acelea. Toate sunt în capul tău. Examinează-le din alte unghiuri. Trebuie să ştiu dacă

găseşti ceva, absolut orice, indiferent cât de aparent neimportant, care aruncă orice lumină asupra locaţiei sau naturii Aurorei sau asupra felului în care am putea riposta.

— Poate să nu fie nimic.

— Nu te costă nimic să arunci o privire.

Pe chipul femeii apăru o expresie de încordare.

— Va dura o vreme. Nu te aştepta să-ţi dau un răspuns imediat.

— E-n regulă, aprobă Dreyfus. Mai trebuie să vorbesc cu un martor.

Tocmai când crezuse că terminaseră, că ea îi spusese tot ce dorise să-i spună, Clepsidra vorbi din nou:

— Dreyfus.

— Da?

— Nu-i iert pe ai tăi pentru ce ne-au făcut pe Marte sau pentru anii de persecuţie care au urmat. Dacă aş face asta, ar însemna să trădez memoria Galianei. După aceea îl privi drept în ochi. Dar tu nu eşti ca bărbaţii aceia. Tu ai fost bun cu mine.

***

Dreyfus trecu pe la sala turbinelor şi o căută pe Trajanova, cea cu care discutase după accidentul anterior. Fu încântat să vadă că două dintre cele patru turbine se roteau iarăşi, chiar dacă era evident că nu operau la capacitate normală. Maşina cea mai apropiată de unitatea distrusă continua să staţioneze, iar în interiorul carcasei transparente se zăreau cel puţin o duzină de tehnicieni. Din maşina distrusă rămăseseră prea puţine dovezi. Resturile carcasei fuseseră înlăturate, lăsând aperturi circulare în plafon şi podea. Tehnicieni erau strânşi în jurul ambelor, direcţionând servitorii de mare putere, care-i ajutau în procesul lent al instalării unei turbine noi.

— Aţi fost în mod evident ocupaţi, îi spuse Dreyfus lui Trajanova.

— Nu numai prefecţii de teren trudesc din greu în

organizaţia asta.

— Ştiu. Iar remarca mea n-a avut ton de dojană. Toţi suntem sub tensiune şi apreciez activitatea care s-a derulat aici. Voi avea grijă ca prefectul-suprem să audă despre asta.

— La care prefect-suprem te referi?

— La Jane Aumonier, bineînţeles. Nu sunt deloc nerespectuos faţă de Lillian Baudry, dar Jane este singura care contează până la urmă.

Trajanova îşi feri privirea, parcă neputând să se uite în ochii lui.

— Nu ştiu dacă interesează pe cineva părerea mea, totuşi nu sunt de acord cu ce s-a-ntâmplat. Noi cei de aici avem mult respect pentru Jane.

— Şi-a câştigat respectul din partea tuturor.

Urmă o tăcere stânjenită. În partea opusă a sălii, cineva ciocănea sonor.

— Ce se va-ntâmpla acum? întrebă Trajanova.

— Noi lucrăm pentru Lillian la fel cum am lucrat pentru Jane. Nu ştiu ce ai mai auzit, însă ne confruntăm cu o criză nouă.

Dreyfus optă să ofere în mod voluntar informaţii, sperând că va putea calma ceva din animozitatea existentă între ei.

— Trebuie să reiau discuţiile cu subiecţii mei de nivel-beta. Sper ca ei să poată proiecta o lumină asupra celor ce se întâmplă şi a felului în care am putea sfârşi totul.

Trajanova se uită la cele două Turbine de Căutare.

— Unităţile acelea rulează la jumătate de capacitate. Nu pot risca să se rotească mai repede. Dar ţi-aş putea schimba prioritatea interogărilor de căutare, dacă asta te-ar ajuta. N-ai observa mare diferenţă.

— Îmi mai pot rula recuperabilele?

— Da, pentru aşa ceva există capacitate suficientă.

— Bravo! După o clipă, Dreyfus spuse: Ştiu că nu ne-am înţeles prea bine când mi-ai fost adjunctă, dar eu n-am avut niciodată nici cea mai mică îndoială asupra competenţei tale profesionale în locul acesta.

Ea reflectă câteva secunde asupra cuvintelor lui înainte de a răspunde:

— Prefectule…

— Da?

— Referitor la ce ai spus mai devreme… ultima dată când am discutat. La faptul că ai avut impresia că propria ta interogare ar fi declanşat accidentul.

Dreyfus flutură din mână nepăsător.

— A fost o prostie din partea mea. Lucruri din astea se mai întâmplă.

— Nu, aici la noi nu se-ntâmplă. Am verificat jurnalul de căutări şi ai avut dreptate. Interogarea ta a fost ultima dintre cele procesate de turbine în secunda finală de dinaintea accidentului. Ai căutat precedenţe privind familia Nerval-Lermontov, corect?

— Da, spuse Dreyfus precaut.

— Imediat după ce interogarea ta a fost introdusă în stiva de procese, turbina şi-a depăşit viteza de rotaţie maximă autorizată. S-a autodistrus în mai puţin de un sfert de secundă.

— Trebuie totuşi să fi fost doar o coincidenţă.

— Prefectule, acum eu sunt cea care-ncearcă să te convingă. S-a-ntâmplat un accident, totuşi nu cred c-a fost o coincidenţă. Logica de operare a aparatelor ăstora este complexă şi mare parte din nucleul instrucţiunilor s-a pierdut prin distrugerea turbinei. Însă dacă le-aş putea reasambla vreodată, cred că ştiu ce aş găsi. Interogarea ta de căutare a fost un declanşator. Cineva a implantat în logica operaţională o capcană care aştepta să fie declanşată de întrebarea ta.

Dreyfus reflectă asupra ipotezei aceleia. Se potrivea cu suspiciunile lui, dar era cu totul altceva s-o audă de pe buzele lui Trajanova.

— Crezi în mod sincer că cineva ar fi putut face asta?

— Eu una aş fi putut dacă mi-aş fi pus în minte. Pentru alţii ar fi fost mult mai dificil. Sincer nu văd cum ar fi izbutit fără să declanşeze alerte de securitate de nivel înalt. Totuşi

cumva a reuşit.

— Mulţumesc, zise Dreyfus încetişor. Îţi apreciez onestitatea. Ţinând seama de cele întâmplate, eşti convinsă că nu voi cauza mai multe stricăciuni prin simpla interogare a sistemului?

— Nu pot să promit nimic, dar am instalat limitatoare manuale de viteză pe ambele turbine care funcţionează. Indiferent ce alte capcane mai pot pândi în sistemele logice, nu cred că turbinele se vor putea autodistruge. Dă-i drumul şi întreabă ce ai de întrebat.

— O voi face, încuviinţă Dreyfus. Dar mă voi mişca foarte, foarte uşurel.

***

Delphine Ruskin-Sartorious îl cercetă cu ochii ei verde-marin, reci ca gheaţa.

— Pari foarte obosit. Mai obosit decât data trecută, când păreai deja obosit. S-a întâmplat ceva?

Dreyfus apăsă un deget lătăreţ pe tâmplă imediat lângă sprânceană, acolo unde pulsa o venă.

— Am avut multă treabă.

— Ai înregistrat vreun progres în cazul tău?

— Într-un fel. Am o idee despre cine s-ar putea să fi fost înapoia crimelor, însă tot nu găsesc motivaţia. Speram că m-ai putea lămuri în câteva privinţe.

Delphine vârî şuviţe de păr negru murdar sub eşarfa pe care o folosea ca bentiţă.

— Va trebui mai întâi să-mi oferi tu unele lămuriri. Cine-i suspectul la care te gândeşti?

Dreyfus sorbi din bulbul de cafea pe care-l materializase înainte de a intra în cameră.

— Împreună cu adjunctul am urmărit un şir de dovezi, încercând să aflăm cine v-a apelat habitatul pentru a vă opri să cădeţi la înţelegere cu Dravidian. Pista pe care am urmat-o ne-a adus la numele altei familii din Inelul Sclipitor.

Ochii Delphinei se mijiră.

Interes autentic, gândi Dreyfus.

— Care familie? întrebă ea.

Simţindu-se de parcă ar fi călcat pe teren minat, bărbatul spuse:

— Nerval-Lermontov. O cunoşti?

Sub halatul alb pătat de lucru, umerii ei firavi se ridicară uşor.

— Am *auzit* despre ea. Cine n-a auzit? A fost una dintre familiile mari, acum cincizeci-şaizeci de ani.

— Ar exista vreo legătură specială cu familia ta?

— Dacă există, eu n-o cunosc. Nu ne-am mişcat prin aceleaşi orbite sociale.

— Atunci nu există niciun motiv anume la care să te poţi gândi pentru care Nerval-Lermontov ar fi dorit să-i facă rău familiei tale?

— Absolut niciunul. Dacă ai vreo teorie, mi-ar face plăcere s-o aud.

— Nu, n-am, clătină Dreyfus din cap. Sperasem că tu vei avea.

— Răspunsul nu poate fi ăsta, zise ea. Pista pe care ai urmat-o te-a dus într-o fundătură. Nerval-Lermontov n-ar fi făcut niciodată nimic familiei mele. Ei au avut partea lor de tragedie, dar asta nu-nseamnă că ar fi ucigaşi.

— Te referi la Aurora?

— Prefectule, ea nu era decât o copilă când i s-a întâmplat catastrofa. Maşinile lui Calvin Sylveste i-au înfulecat mintea şi au regurgitat un zombie mecanic.

— Aşa am auzit şi eu.

— Ce anume nu-mi spui?

— Să presupunem că un membru al familiei Nerval-Lermontov ar fi plănuit ceva.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, să zicem, preluarea cu forţa a controlului unei părţi din Inelul Sclipitor.

Ea încuviinţă înţelegător.

— Doar ipotetic, bineînţeles. Dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat cu adevărat, mi-ai fi spus, nu-i aşa?

Dreyfus surâse încordat.

— Dacă s-ar fi întâmplat, ţi-ai putea imagina vreun motiv pentru care familia ta să fi prezentat un obstacol pentru planurile acelea?

— Ce fel de obstacol?

— Toate dovezile de care dispun afirmă că un asociat al familiei Nerval-Lermontov a pus la cale distrugerea habitatului tău. Dravidian n-a avut nimic de-a face cu asta, ci a fost victima unei înscenări; în nava şi în echipajul lui se infiltraseră indivizi care ştiau cum să activeze o propulsie Agregată.

— De ce?

— Nu cunosc răspunsul, Delphine. Uite însă o bănuială: cineva sau ceva asociat cu Bula Ruskin-Sartorious a fost considerat o ameninţare pentru planurile de care am amintit.

— Nu-mi pot închipui cine sau ce, spuse ea sfidător. Noi ne vedeam pur şi simplu de treburile noastre. Anthony Theobald încerca să mă mărite într-un combinat industrial bogat. Avea prietenii lui, oameni care veneau să-l viziteze, dar nu erau cunoştinţe de-ale mele. Vernon nu dorea decât să fie cu mine, chiar dacă asta însemna să fie alungat de *familia lui.* Eu aveam arta mea…

A doua oară când o invocase, Delphine menţionase vizitatori veniţi la Anthony Theobald, dar devenise reticentă când Dreyfus insistase pentru mai multe informaţii. Să fi fost un secret de familie, ceva despre care jurase să nu vorbească? Poate… De atunci Dreyfus o luase cu binişorul, câştigându-i încrederea, însă ştia că problema nu putea fi amânată la infinit.

Trebuia s-o abordeze pe ocolite.

— Haide să discutăm despre artă. Poate că acolo există un indiciu pe care-l trecem cu vederea.

— Am mai examinat o dată asta: arta n-a fost decât un pretext, o cale prin care să se camufleze motivul adevărat pentru care am fost omorâţi.

— Aş vrea să mă pot convinge şi eu de asta, dar o

conexiune iese mereu la suprafaţă. Nerval-Lermontov avea legături strânse cu Casa Sylveste din cauza celor ce s-au întâmplat cu fiica lor. Iar arta ta revoluţionară – lucrările care au început să atragă atenţie asupra ta – a fost inspirată de expediţia lui Philip Lascaille în Linţoliu. Lascaille era un „musafir” al Casei Sylveste când s-a înecat în bazinul pentru peşti.

— Există vreo manifestare a vieţii în sistemul ăsta în care nemernicii ăia să *nu-şi* fi băgat ghearele?

— Poate că nu. Eu tot sunt însă convins că există o legătură.

Delphine întârzie atât de mult să-i ofere un răspuns, încât, pentru o vreme, bărbatul crezu că-i ignorase întrebarea, tratând-o cu dispreţ. De parcă un poliţist ar fi putut avea cea mai infimă idee despre procesul artistic…

— Ţi-am spus cum s-a-ntâmplat. Cum într-o bună zi m-am oprit dintr-o lucrare aflată în dezvoltare şi am simţit cum ceva îmi ghidează mâna, modelând chipul ca să semene cu al lui Lascaille.

— Şi?

— Păi, a fost ceva mai mult decât atât. Când am stabilit conexiunea aceea mintală, a fost ca şi când un fulger îmi lovise creierul. N-a fost doar o chestiune de abordare a lui Lascaille pentru că aş fi simţit că era potenţial interesant. Pur şi simplu n-am avut de ales. Subiectul *cerea* să-l tratez, atrăgându-mă ca un câmp magnetic. Din clipa aceea nu l-am putut ignora pe Philip Lascaille. Trebuia să fac dreptate în privinţa morţii lui, ori să mor creativ.

— Aproape ca şi cum Philip Lascaille ar fi vorbit prin intermediul tău, folosindu-te drept mediu pentru a-şi comunica suferinţele?

Ea îl privi dispreţuitor.

— Prefectule, eu nu cred în viaţa de apoi.

— Figurativ vorbind însă, aşa ai simţit. Corect?

— Am simţit un imbold, încuviinţă ea încet de parcă recunoaşterea aceea ar fi fost lucrul cel mai dificil pe care fusese nevoită să-l facă vreodată. Am simţit nevoia să duc

lucrurile până la capăt.

— Ca şi cum ai fi vorbit în numele lui Philip?

— Nimeni n-o mai făcuse până atunci, zise ea. Nu în modul cuvenit. Dacă vrei s-o numeşti „vorbitul în numele morţilor”, n-ai decât.

— O s-o numesc aşa cum îi spui tu. Tu ai fost artistul.

— Eu *sunt* artistul, prefectule. Indiferent ce ai putea crede despre mine, continui să simt acelaşi impuls creativ.

— Aşadar, dacă ţi-aş oferi mijloacele, o stâncă uriaşă şi un laser tăietor, tot ai dori să realizezi lucrări de artă?

— Păi, n-am zis tocmai asta?

— Îmi cer scuze, Delphine. Nu încerc să mă cert cu tine. Atâta doar că eşti cel mai ambiţios nivel-beta pe care l-am întâlnit vreodată.

— Aproape ca şi când înapoia ochilor mei ar exista o persoană?

— Uneori, recunoscu Dreyfus.

— Dacă nevasta nu ţi-ar fi murit aşa cum s-a întâmplat, tu ai avea alte impresii despre mine, nu-i aşa? N-ai avea niciun motiv să tăgădui dreptul unui nivel-beta de a se considera viu.

— Moartea lui Valery n-a schimbat nimic.

— Aşa crezi tu, dar eu nu sunt la fel de sigură. Priveşte-te într-o oglindă în una din zilele astea. Eşti un bărbat cu o rană deschisă. Indiferent ce s-a întâmplat atunci, în trecut, a fost mai mult decât mi-ai spus mie.

— De ce ţi-aş ascunde ceva?

— Poate fiindcă este ceva ce nu accepţi să priveşti drept în faţă.

— Am privit totul drept în faţă. Am iubit-o pe Valery, dar ea nu mai există acum. De atunci au trecut unsprezece ani.

— Cine a dat ordinul de a-i ucide pe oamenii aceia, pentru a-l putea opri pe Ceasornicar? întrebă Delphine.

— Prefectul-suprem Dussolier.

— Şi ce a fost atât de oribil în decizia lui, încât să-l împingă ulterior la sinucidere? N-a fost o acţiune curajoasă şi necesară? Nu le-a asigurat cel puţin o moarte rapidă şi

lipsită de dureri cetăţenilor acelora, spre deosebire de ce li s-ar fi întâmplat dacă Ceasornicarul ar fi ajuns la ei?

Dreyfus o minţise şi înainte. Acum se simţea îmboldit să mărturisească adevărul, ca şi cum ar fi fost unicul lucru decent pe care-l putea face. Vorbi încet, cu gâtlejul uscat, de parcă el ar fi fost cel interogat:

— Dussolier a lăsat un bilet înainte de sinucidere. A scris: „Noi am comis o greşeală. N-ar fi trebuit s-o fi făcut. Îmi pare rău pentru ce le-am cauzat oamenilor acelora. Dumnezeu să-i ajute pe toţi”.

— Tot nu-nţeleg. De ce ar fi trebuit să-i fi părut rău? N-a avut alternativă.

— Asta mi-am repetat şi eu vreme de unsprezece ani.

— Crezi că s-a petrecut altceva.

— Există o anomalie. Potrivit înregistrării oficiale, nuclearele au fost utilizate aproape imediat după recuperarea lui Jane Aumonier. Dussolier şi prefecţii lui ştiau deja că nu mai exista nicio speranţă de a-i salva pe cetăţenii dinăuntru şi că ar fi fost doar o chestiune de timp până ce Ceasornicarul ar fi fugit în alt habitat.

— Şi care-i natura acelei anomalii?

— Şase ore, spuse Dreyfus. Atât au aşteptat ei de fapt înainte de a utiliza nuclearele. Au încercat să ascundă adevărul, dar într-un mediu ca Inelul Sclipitor, unde monitoarele sunt la tot pasul, nu poţi ascunde aşa ceva.

— Un prefect ca tine n-ar fi trebuit totuşi să fie capabil să afle ce s-a întâmplat în intervalul acela?

— Privilegiul Furnicar are nişte limite.

— Te-ai gândit să-ntrebi pe cineva? De pildă, pe Jane Aumonier?

Dreyfus surâse înaintea propriei sale slăbiciuni.

— Ţi-ai băgat vreodată mâna într-o cutie, când nu ştiai ce se află înăuntrul ei? Cam aşa simt eu când mă gândesc să-i pun întrebarea respectivă.

— Pentru că te temi de răspuns.

— Da.

— Totuşi de ce te temi? Că Valery a fost ucisă de ceva

înainte de distrugerea ISGA-ului?

— Parţial, presupun. Mai este însă un amănunt. În timpul crizei, Panoplia a deplasat nava *Atalanta,* care plutea pusă la naftalină de decenii prin Inelul Sclipitor, într-o poziţie foarte apropiată de ISGA.

— De ce fusese pusă la naftalină?

— Nu mai interesa pe nimeni. Fusese finanţată de un consorţiu de state demarhiste, care doreau să se elibereze de orice dependenţă de Agregaţi, dar propulsia nu-i funcţiona aşa cum ar fi trebuit. A efectuat un singur zbor interstelar, după care planurile de a construi mai multe nave similare au fost abandonate.

— Iar tu crezi că ar fi fost o excelentă barcă de salvare.

— Mi-a trecut prin minte.

— Crezi că Panoplia a încercat să-i scoată pe oamenii aceia în intervalul de şase ore neexplicat. A adus nava abandonată, a andocat-o la ISGA şi i-a evacuat pe cetăţenii prinşi în cursă.

— Sau a încercat s-o facă…, zise Dreyfus.

— Însă ceva a mers prost. Altfel de ce ar fi fost Dussolier atât de măcinat de remuşcări?

— Ştiu doar că *Atalanta* este un element-cheie. Asta a fost însă tot ce am reuşit să aflu. O parte din mine nu mai vrea să afle şi altceva.

— Înţeleg de ce-ţi vine atât de greu, încuviinţă Delphine. Să-ţi pierzi soţia este una, dar ca misterul acesta să atârne deasupra morţii ei… Îmi pare cu adevărat rău pentru tine.

— Mai deţin o parte din cheie. Am în minte o imagine foarte vie a lui Valery. Este îngenuncheată pe sol, cu flori în mână, şi se întoarce spre mine. Îmi zâmbeşte. Cred că mă recunoaşte. Totuşi ceva este în neregulă cu zâmbetul acela. Este surâsul lipsit de minte al unui prunc care vede soarele.

— De unde provine amintirea aceea?

— Nu ştiu, răspunse cinstit Dreyfus. Nu se poate spune că lui Valery i-ar fi plăcut grădinăritul.

— Uneori mintea ne joacă feste. Poate fi amintirea altei femei.

— Este Valery. O văd foarte clar.

După o pauză inconfortabil de lungă, Delphine spuse:

— Te cred. Însă bănuiesc că nu te pot ajuta.

— Este suficient să vorbesc despre asta.

— N-ai discutat toate astea cu colegii tăi?

— Ei cred că am depăşit de mulţi ani moartea lui Valery. Încrederea în mine le-ar fi distrusă dacă ar şti altceva. Nu pot îngădui aşa ceva.

După o pauză încă şi mai lungă, ea răspunse:

— *Crezi* că s-ar putea să fie aşa.

Apoi imaginea ei păru că sare înapoi cu două secunde şi-i răspunse întrebării din nou, cu exact aceleaşi cuvinte şi inflexiune:

— *Crezi* că s-ar putea să fie aşa.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Dreyfus.

— Nu ştiu.

— Delphine. Uită-te la mine. Eşti bine?

Imaginea ei sări iar înapoi în timp. În loc să-i răspundă la întrebare, îl fixă pe Dreyfus cu ochi temători.

— Mă simt ciudat.

— Ceva nu-i în regulă cu tine.

Glasul ei răsună prea repede, iuţit şi piţigăiat, ca şi cum ar fi respirat heliu.

— Mă simt ciudat. Ceva nu-i în regulă cu mine.

— Cred că este o corupere de date, spuse Dreyfus. Ar putea fi asociată cu problemele pe care le-am avut cu Turbinele de Căutare. O să-ţi stopez invocaţia şi-o să rulez un test de coerenţă.

— Mă simt ciudat. Mă simt ciudat. Vocea i se acceleră şi cuvintele se îngrămădiră unul peste altul. Mă simt ciudat mă simt ciudat *măsimtciudatmăsimtciudat…*

După aceea găsi un moment de luciditate, iar vocea şi viteza vorbirii îi reveniră la normal:

— Ajută-mă. Nu cred că-i ceva… normal.

Dreyfus îşi ridică mâneca, apoi trase în jos manşeta. Buzele îi formară începutul cuvântului „stopare”.

— Nu, zise Delphine. Nu mă stopa. Mi-e frică.

— O să te regăsesc imediat după ce voi rula un test de coerenţă.

— Cred că mor. Cred că ceva mă consumă. Ajută-mă, prefectule!

— Delphine, ce se-ntâmplă?

Imaginea ei se simplifică, pierzând detalii. Glasul îi răsună lent, asexuat şi cu note joase, de bas.

— Diagnoza temporală arată că acest nivel-beta se autoşterge. Supraştergerea progresivă a blocurilor are loc în prezent în partiţiile de la unu la cincizeci.

— Delphine! strigă el.

Vocea ei se auzea ca prin melasă, aproape subsonic de adâncă:

— Ajută-mă, Tom Dreyfus.

— Delphine, ascultă-mă! Unicul fel în care te pot ajuta este să-i aduc în faţa justiţiei pe cei care v-au omorât. Dar pentru asta trebuie să-mi răspunzi la o ultimă întrebare.

— Ajută-mă, Tom.

— Ai spus că nişte oameni l-au vizitat pe Anthony Theobald. Cine au fost oamenii aceia?

— Ajută-mă, Tom.

— Cine au fost oamenii? De ce au venit în vizită?

— Anthony Theobald a spus…

Se poticni.

— Vorbeşte-mi, Delphine.

— Anthony Theobald a spus… că aveam un musafir. Un musafir care era ascuns. Şi că nu trebuia să pun întrebări.

Prefectul rosti în brăţară:

— Stopare invocaţie.

— Ajutor, Tom.

Ceea ce rămăsese din ea deveni nemişcat şi tăcut.

***

Dreyfus o apelă pe Trajanova. Femeia îi răspunse iritată, deloc încântată să fie deranjată din lucru. Părea să fie în carcasa unei turbine, suspendată într-o bandulieră

imponderabilă, cu spatele lipit de sticla curbă a cilindrului care conţinea maşinăria.

— Este important, zise Dreyfus. Tocmai am invocat un nivel-beta şi a căzut în mijlocul discuţiei.

Trajanova îşi transferă o unealtă dintr-o mână în cealaltă, folosindu-se de gură.

— Ai reinvocat?

— Am încercat, dar nu s-a întâmplat nimic. Sistemul a anunţat că imaginea nivelului-beta este irevocabil coruptă.

Trajanova icni şi se trase într-o parte, pentru a găsi o poziţie mai confortabilă.

— Asta nu-i posibil. Ai avut o invocare stabilă până la mijlocul discuţiei?

— Da.

— Atunci nu se poate ca imaginea de bază să fi fost afectată.

— Subiectul meu părea să fie conştient de coruperea datelor. A spus că simţea ca şi cum ceva ar fi consumat-o. Îşi putea simţi nucleul personalităţii şters, segment cu segment.

— Nici asta nu-i posibil…

După care un gând neliniştitor o încruntă pe Trajanova.

— Bineînţeles, continuă ea, cu excepţia cazului în care…

— În care… ce?

— Este posibil ca în nivelul-beta să fi fost introdus un soi de ciberarmă?

— Ipotetic, presupun că da. Însă când am scos recuperabilele din Ruskin-Sartorious, le-am supus la toate testele şi filtrele pe care le rulăm de obicei înaintea invocărilor. Erau de asemenea serios avariate. I-am cerut Thaliei să lucreze peste program doar pentru a reasambla toate piesele. Dacă ar fi existat o ciberarmă – sau orice funcţie de autodistrugere –, Thalia ar fi văzut-o.

— Şi ea nu ţi-a raportat nimic neobişnuit?

— Mi-a spus că a izbutit să obţină doar trei recuperabile curate. Asta a fost tot.

— Şi putem avea încredere în ea că n-a trecut cu vederea

peste nimic?

— Sunt gata s-o jur.

— Atunci nu există decât un răspuns: cineva a accesat nivelul-beta după intrarea în Panoplie. Din punct de vedere tehnic, n-ar fi trebuit să fi fost aşa greu. Practic nu trebuia decât să găseşti o ciberarmă în arhivă şi s-o înglobezi în nivelul-beta. Putea fi programată pentru a începe să consume recuperabila imediat cum o invocai sau putea fi reglată pentru o frază ori un gest.

— Dumnezeule! rosti Dreyfus. Atunci şi celelalte… voiam să vorbesc şi cu ele.

— Poate fi prea periculos, dacă a fost înglobat acelaşi cod. Îţi vei pierde ceilalţi doi martori.

— Cum adică să-i „pierd”? Nu am copii de rezervă?

— Tom, nu există nicio copie de rezervă. Prin explozia turbinei, am pierdut toate imaginile duplicat.

— Planul acesta a fost în mod clar premeditat.

— Fii atent! rosti Trajanova brusc surescitată. O să mai fiu reţinută aici câteva ore – repunerea turbinei în mişcare este absolut prioritară. Dar imediat ce voi termina, o să mă uit la recuperabile. O să văd dacă pot salva ceva din cea căzută şi o să caut o ciberarmă înglobată în celelalte două. Până atunci, nu le invoca în niciun caz.

— Bine, încuviinţă Dreyfus.

— Te apelez după ce termin.

Abia după ce vorbise cu Trajanova, Dreyfus îşi găsi timp pentru a-şi examina propria stare mintală şi descoperi ceva pe cât de neaşteptat, pe atât de şocant. Cu numai câteva zile în urmă, ar fi privit pierderea unui martor de nivel-beta ca fiind similară cu distrugerea unei dovezi criminaliste potenţial incriminatoare. Ar fi fost iritat, chiar mânios, totuşi sentimentele acelea ar fi apărut exclusiv din cauza frânării investigaţiei. Nu ar fi simţit niciun fel de emoţie vizavi de pierderea artefactului în sine, deoarece era doar un artefact şi nimic mai mult.

Acum însă nu simţea la fel. Continua să vadă chipul Delphinei în momentele finale, când ea mai păstrase încă

destulă conştiinţă de sine pentru a-şi recunoaşte inevitabilitatea propriei morţi.

Însă dacă nivelurile-beta nu erau vii niciodată, cum ar fi putut muri?

***

Primul gând al lui Gaffney fusese că Agregata era moartă sau cel puţin în comă. Simţise un moment de uşurare, crezând că va scăpa de povara altei crime înainte ca adevărul să iasă la iveală. Clepsidra continua să respire; aspectul de moarte aparentă nu era decât starea ei naturală de repaus când era singură. Faţa cu oase proeminente i se întorcea deja către el, mişcându-se lin şi continuu ca un lansator de torpile care se fixează asupra ţintei, cu ochii lărgindu-se de la fantele de moţăială.

— Nu mă aşteptam să te întorci atât de repede, zise ea, dar poate că-i mai bine. M-am gândit la discuţia noastră anterioară…

— Bravo, rosti Gaffney.

După o pauză măsurabilă, ea spuse:

— Mă aşteptasem să-l văd pe Dreyfus.

— Dreyfus n-a putut veni. A fost reţinut în altă parte.

Gaffney se opri în bulă după ce-şi judecase momentul de inerţie cu precizia unui expert.

— Asta nu-i o problemă, zise el, nu-i aşa?

Simţi atenţia Clepsidrei perforându-i pielea chipului, mapându-i osatura. Simţi că-l furnică ţeasta. În toată viaţa lui nu se simţise atât de intens *privit.*

— Pot bănui de ce te afli aici, spuse ea. Însă înainte de a mă ucide, ar trebui să fii conştient de faptul că ştiu cine eşti.

Declaraţia aceea îl demoralizează. Putea sau nu să fie o cacealma. Dacă ea pătrunsese cu adevărat în arhivele Panopliei, atunci ar fi putut vedea dosarele angajaţilor. Nu conta. Putea să-i zbiere numele, fiindcă lumea tot n-ar fi auzit-o.

— Cine a zis ceva despre ucis? întrebă el încetişor.

— Dreyfus a venit neînarmat.

— Ceea ce-i dovedeşte stupizenia. Eu n-aş intra decât înarmat într-o incintă în care se află un Agregat. Sau ai vrea să mă convingi că nu m-ai putea ucide într-o clipită?

— N-am avut nicio intenţie de a te ucide, prefectule. Până acum.

Gaffney desfăcu braţele.

— Dă-i drumul, atunci. Sau mai exact, spune-mi ce intenţionai să-i zici lui Dreyfus şi omoară-mă după aceea.

— De ce ar trebui să-ţi spun? Tu ştii totul.

— Poate nu chiar totul. Gaffney scoase şficbiciul şi-l activă. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te las să părăseşti vie locul acesta şi să te reuneşti cu ai tăi. Voy ştie prea bine c-o meriţi. Voy ştie că ţi-ai câştigat dreptul la o răsplată pentru serviciul pe care l-ai asigurat. Dar nu se poate-ntâmpla aşa. Pentru că dacă te las să pleci de-aici, vei periclita ceea ce trebuie să ia născare. Iar dacă vei face asta, vei fi indirect responsabilă pentru lucrurile teribile pe care le-au visat ai tăi că vor sosi, lucrurile teribile pe care eu încerc să le opresc.

Apăsă alt buton şi şficbiciul îşi derulă filamentul şi intră în postură de atac total. În imponderabilitatea din sfera bulei, filamentul se legăna înainte şi înapoi ca un tentacul mişcat de curenţi submarini lenţi.

— Tu nu ştii ce am văzut noi în Exordiu, zise Clepsidra.

— Nici nu trebuie să ştiu. Aceea este treaba Aurorei.

— Gaffney, tu ştii *ce* este Aurora?

Bărbatul speră că ea nu-i sesizase ezitarea subliminală din răspuns. Probabil însă că o sesizase. Foarte puţine lucruri erau subliminale pentru Agregaţi.

— Ştiu tot ce-i necesar să ştiu.

— Aurora nu este o fiinţă umană.

— Mie mi s-a părut destul de umană când ne-am întâlnit.

— În persoană?

— Nu tocmai, recunoscu el.

— Aurora a fost cândva o persoană, dar asta s-a

întâmplat cu mult timp în urmă. Acum este altceva. Este o formă de viaţă care n-a mai existat niciodată până acum, decât cu totul efemer. Ea îşi reaminteşte trecutul uman în acelaşi fel în care tu îţi reaminteşti că ţi-ai supt degetul mare. Este o parte din ea, o fază necesară a dezvoltării ei, însă o fază atât de îndepărtată, încât Aurora abia poate înţelege că a fost vreodată atât de mică, de vulnerabilă şi de ineficientă. Este entitatea cea mai apropiată de o zeiţă care a existat vreodată şi va deveni tot mai puternică în continuare.

Clepsidra îi azvârli un surâs despre care nu se putea spune că ar fi aparţinut cu adevărat chipului ei şi urmă:

— Şi tu te simţi confortabil să-i încredinţezi acestei creaturi soarta Inelului Sclipitor?

— Planul Aurorei se referă la continuarea existenţei speciei umane pe orbita lui Yellowstone, rosti Gaffney dogmatic. Privind pe termen lung, ea înţelege că mica noastră osie culturală este vitală pentru vasta diaspora umană. Dacă osia nu va mai funcţiona, roata se va fărâma în bucăţi. Dacă Yellowstone nu va mai exista, Ultranauţii îşi vor pierde escala cea mai lucrativă. Comerţul interstelar se va diminua. Celelalte colonii demarhiste vor cădea ca nişte piese de domino. Ar putea dura decenii, poate chiar secole, dar se va întâmpla. De aceea acum trebuie să ne gândim la supravieţuire.

Clepsidra etală un rânjet convingător.

— Planul Aurorei se referă la supravieţuirea *ei,* nu a ta. Pe moment îţi permite să i te alături în călătorie. Când nu vei mai fi util – şi asta *se va întâmpla* –, ar fi bine să ai un plan de evadare perfect pus la punct.

— Mulţumesc pentru sfat. Mâna lui Gaffney se încordă pe şficbici. Sunt derutat. Tu ştii că te pot ucide cu obiectul acesta. Eu ştiu de asemenea că tu-l poţi influenţa, într-un anumit grad.

— Te întrebi de ce nu l-am întors împotriva ta.

— Gândul acesta mi-a trecut prin minte.

— Pentru că ştiu că ar fi fost zadarnic. Indică din bărbie

spre încheietura lui. Porţi mănuşă, de pildă. Este posibil să doreşti evitarea contaminării criminalistice a armei, dar eu cred că-i mai mult decât atât. Mănuşa ţi se extinde în mânecă. Bănuiesc că se contopeşte cu un tip de blindaj uşor de sub uniforma ta.

— Ai ghicit. Este blindajul de antrenament pe care-l poartă recruţii când învaţă să utilizeze şficbicele, realizat din fire încrucişate de hiperdiamant, ascuţite la scară microscopică pentru a toci şi ancrasa mecanismele tăietoare de pe muchia ascuţită a filamentului. Chiar dacă i-ai putea îndoi coada spre mine, nu mi-ar putea reteza braţul. Mă surprinde totuşi că n-ai încercat.

— M-am resemnat înaintea morţii în clipa când am văzut că nu eşti prefectul Dreyfus.

— Uite ce-ţi propun, spuse Gaffney. Ştiu că Agregaţii pot ecrana durerea când este nevoie, dar sunt gata să pun prinsoare că tot ai prefera o moarte rapidă faţă de una lentă. Mai ales aici. Mai ales când eşti complet singură, departe de prietenii tăi.

— Moartea rămâne moarte. Şi pot muri pe cât de rapid aleg *eu,* nu tu.

— Cu toate acestea, îţi voi face o propunere. Ştiu că ai scotocit în adâncul fişierelor noastre. O mărturisire minoră: am fost pregătit să te las, fiindcă ştiam că oricum te voi ucide. M-am gândit că ai putea descoperi ceva ce să-mi fie de folos.

— Am descoperit, într-adevăr.

— Nu mă refer la Aurora, ci la Ceasornicar.

— Nu am idee despre ce vorbeşti.

Gaffney bănui că ea minţea. Chiar dacă n-ar fi ştiut nimic despre Ceasornicar înainte de sosirea ei în Panoplie – iar visătorii din Exordiu nu fuseseră complet izolaţi de informaţiile despre evenimentele din lumea exterioară –, Agregata ar fi aflat cu siguranţă în timpul intrării ei neautorizate în arhiva Panopliei.

Răsuci mânerul şficbiciului în palmă.

— O să-ţi destăinui un mic secret. În mod oficial,

Ceasornicarul a pierit în urma exploziei nuclearelor cu care Panoplia a distrus Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială. Coborî glasul, deşi ştia că nimeni nu putea să tragă acolo cu urechea: Dar de fapt nu aşa s-a întâmplat. ISGA a fost distrus abia după ce Panoplia fusese deja înăuntru pentru a recupera date şi hardware. Da, este adevărat – crezuse că Ceasornicarul fusese anihilat. Au fost găsite ceea ce păreau a fi rămăşiţele lui. Au fost păstrate însă vestigiile: ceasurile, casetele muzicale şi toate micile şi afurisitele de capcane. Iar unul dintre vestigiile acelea s-a dovedit a fi… ei bine, pur şi simplu la fel de ticălos ca entitatea în sine. Ba chiar mai ticălos din unele puncte de vedere. A fost *chiar* Ceasornicarul.

— Nimeni n-ar fi fost atât de stupid, zise Clepsidra.

— Aş zice c-a fost nu atât o chestiune de stupizenie, cât una de exces de vanitate intelectuală. Ceea ce nu înseamnă că Panoplia n-ar fi fost abilă. Simpla tăinuire a adevărului, simpla lui ascundere vreme de unsprezece ani a necesitat destule acţiuni şi destulă viclenie.

— De ce te interesează Ceasornicarul? Eşti atât de nesăbuit să crezi că-l vei putea manipula tu însuţi? Sau Aurora este cea nesăbuită?

Gaffney clătină cunoscător din cap.

— Nu, Aurora n-ar comite genul acesta de greşeală, dar Ceasornicarul reprezintă de acum o nelinişte foarte reală pentru ea. Reţelele ei de informaţii au ajuns la concluzia că Ceasornicarul n-a fost distrus. Ea ştie că o celulă secretă care activează în interiorul Panopliei l-a studiat îndeaproape unsprezece ani într-un acelaşi loc. Aurora se teme că Ceasornicarul ar putea anula toate reuşitele ei în ceasul al doisprezecelea. De aceea el trebuie localizat şi anihilat înainte de-a putea fi activat de celula respectivă.

— Ai întreprins deja o tentativă de a-l distruge? Cumva în ultimele zile?

El o privi gânditor.

— Da, eşti bună. Eşti foarte, foarte bună.

— Bula Ruskin-Sartorious, spuse Clepsidra pronunţând

silabele cu foarte multă grijă. Am văzut în fişierele tale. Acolo te aşteptai să-l găseşti pe Ceasornicar şi de aceea habitatul trebuia distrus. Atâta doar c-ai ajuns prea târziu, nu-i aşa?

— Pot numai să bănuiesc că Aurora a scormonit puţin cam imprudentă în jurul secretului aceluia şi cineva s-a speriat. Întrebarea este: unde l-au mutat?

— De ce nu torturezi pe cineva ca să afli?

Gaffney surâse.

— Să nu crezi că n-am încercat. Necazul a fost că s-a dovedit că sărmanul nu ştia prea multe. Mi-am ţinut totuşi făgăduiala pe care i-o făcusem: l-am lăsat cu suficient creier ca să se poată ocupa de grădinărit. Vezi, nu sunt chiar un monstru.

— Nici eu n-am cum să te ajut.

— Eu cred că ai putea. Nu fi modestă, Clepsidra: ştiu cât de transparente trebuie să fi fost pentru tine arhivele noastre, cât de copilăresc de ineficiente măsurile noastre de securitate, cât de amuzante tentativele noastre de camuflare şi direcţionare pe căi greşite. Tu ai avut acces la fişierele respective doar pentru durata scurtă cât ai stat în clinica lui Mercier şi tot ai dedus ce s-a întâmplat cu Ruskin-Sartorious.

— N-am văzut absolut nimic referitor la locul unde s-ar afla în prezent Ceasornicarul.

— Să nu-mi zici că n-ai întrezărit niciun indiciu despre celula secretă. Că n-ai văzut trape şi oglinzi în arhitectură. Linii de fisură şi schisme în fluxul de date. Ceva aproape imposibil de observat de un uman standard, chiar de un agent de grad mare din Panoplie. Dar nu neapărat mai presus de puterea de discernământ a unui Agregat.

— Nu am văzut nimic.

— Nu vrei să te mai gândeşti niţel? rosti el pe un ton de raţionalitate conciliantă. Dacă vrei, putem ajunge la o înţelegere. Te pot lăsa în viaţă cu un minimum de funcţionalitate neurală. Dacă mă ajuţi.

— N-ar fi bine să mă laşi în viaţă, Gaffney. În niciun caz,

dacă doreşti să dormi bine nopţile.

— Bănuiesc că asta înseamnă un refuz. Îi surâse. N-are niciun rost să mai repet întrebarea, nu?

— Absolut niciun rost.

— În cazul acesta, consider că am terminat aici.

Şficbiciul se simţea greu şi solid în palmă, ca un instrument masiv. Retrase filamentul în mâner şi apoi îl prinse la centură, deocamdată.

— Crezusem…, începu Clepsidra.

— Nu mă gândisem nicio clipă să te ucid cu şficbiciul. Ar fi fost prea al naibii de riscant dacă izbuteai să-ţi vâri în el ghearele mentale.

Gaffney vârî mâna în buzunar şi scoase arma pe care intenţionase s-o utilizeze din capul locului. Era un instrument vechi, lipsit de orice componente care puteau fi influenţate de trucurile mentale ale Agregatei. Se baza pe mecanisme din oţel bine unse şi pe simple reacţii chimice pirotehnice. Ca o arbaletă sau o baionetă, era o armă deja antică, pentru care mai existau totuşi unele aplicaţii de nişă.

Avu nevoie de un singur foc. Glonţul perforă fruntea Clepsidrei imediat sub începutul crestei craniene, lăsându-i în ceafă o rană de ieşire îndeajuns de mare pentru a încăpea trei degete. Fragmente de creier şi aşchii de os împroşcară peretele bulei de interogare. Gaffney pluti mai aproape ca să examineze resturile. Pe lângă izul aşteptat de cordită se simţea o duhoare oribilă de componente electrice arse. Materia cerebrală roz-cenuşie avea textura terciului şi era amestecată cu bucăţele de ceramică spartă şi crâmpeie de ţesătură. Mai existau de asemenea piese mici şi scânteietoare, cenuşiu-argintii şi arămii, unele dintre ele unite prin fire subţiri din aur, altele cu luminiţe care încă mai pâlpâiau. Bărbatul privi fascinat cum luminiţele încetară lent să mai clipească, de parcă s-ar fi uitat la un oraş luminat de neoane care se cufunda încet în beznă. O parte din Agregată, mânjită ca o pată pe peretele acela, încă mai gândise.

Clepsidra era moartă acum, nu mai încăpea nici urmă de îndoială. Agregaţii erau supraumani, totuşi nu invulnerabili. Ea plutea inert, cu ochii încă deschişi, apropiaţi uşor laolaltă, ca şi cum – aşa absurd cum ar fi putut părea – urmărise traiectoria glonţului înainte de a-i intra în frunte. Expresia chipului era straniu de senină, cu doar o urmă vagă de surâs cochet. Pe Gaffney nu-l deranja. Avusese destulă experienţă cu cadavrele ca să ştie cât de amăgitoare le puteau fi expresiile. Dacă încremeneşti în stop-cadru începutul unui zbieret, poate semăna foarte uşor cu râsul, încântarea sau anticiparea fericită.

Aproape că terminase. Puse arma în buzunar şi rosti cu glas tare, foarte clar şi lent:

— Galiu, hârtie, bazalt. Galiu, hârtie, bazalt. Revelare. Revelare. Revelare.

Dură câteva clipe, îndeajuns pentru a-i întinde nervii la maximum. Nu trebuia să-şi fi făcut însă griji. Nonvelişul se materializă în dreapta sa: o sferă cromată care reflecta în curbe convexe configuraţiile placării pereţilor. Gaffney pluti spre el şi-l deschise în lungul diviziunii emisferice. Scoase trusa de curăţare criminalistică pe care o pusese acolo mai devreme şi, pentru două minute, se ocupă de înlăturarea de pe pereţi a dovezilor imediate ale morţii Clepsidrei. Dacă pereţii ar fi fost din materiapidă, ar fi absorbit ei înşişi dovezile, dar capitonajul bulei de interogare era perfect inert. Din fericire curăţarea nu trebuia să fie amănunţită, iar existenţa de urme microscopice de sânge şi ţesuturi la depărtare de punctul de împroşcare – pe lângă cele dispersate prin aer – nu-l îngrijora.

Utiliză trusa de curăţare pentru a îndepărta urmele de pe armă şi de pe mănuşa de antrenament, apoi puse arma şi trusa în nonveliş. După aceea reveni la Clepsidra. Imponderabilitatea îngreuna introducerea formei nemişcate în volumul rigid al nonvelişului, totuşi Gaffney o făcu fără să fie nevoit să recurgă la capacitatea de tăiere a şficbiciului. Etanşă nonvelişul şi-i comandă să redevină invizibil. Imediat după ce pâlpâise în mod camuflare, bărbatului i se păru că-i

putea discerne conturul, ca un cerc subţire trasat cu creionul. Dar când privi în altă parte şi reveni cu ochii spre locul unde fusese nonvelişul, nu mai putu distinge nimic.

Îşi puse ochelarii şi activă modul sonar. Nonvelişul se străduia să absoarbă pulsaţiile sonore emise de Gaffney, însă fusese optimizat pentru invizibilitate în vid, nu în atmosferă. Ochelarii îl găsiră cu uşurinţă. Bărbatul întinse un braţ şi atinse suprafaţa curbă, netedă şi rece a sferei, care pluti în lateral sub apăsarea degetelor sale. O împinse către perete. Trecu mai greu prin pereţii-parolă dubli, dar mai făcuse o dată drumul acela, aşa că nu intră în panică. Unica lui îngrijorare era să nu se întâlnească cu cineva care ar fi intrat: cu Dreyfus, de pildă. Doi oameni ar fi putut trece lesne unul pe lângă celălalt, totuşi nonvelişul era un obstacol prea mare pentru a te strecura pe lângă el.

Norocul – sau ceea ce Gaffney prefera să considere fereastra lui de acces bine calculată – continua să fie de partea sa. Ajunse fără dificultate în coridorul principal mult mai larg, care asigura accesul la incinta de interogare, iar acolo exista spaţiu suficient pentru ca nonvelişul să se ascundă, deplasându-se din calea trecătorilor când era cazul. Gaffney lăsă sfera în seama propriului ei program de evitare a detecţiei şi tocmai îşi scotea ochelarii, când un agent apăru de după cotul coridorului, trăgându-se de mânere. Transporta un balot de uniforme împachetate în folie spre altă parte a Panopliei.

— Prefect-senior, îl salută atingându-şi respectuos tâmpla cu palma.

Gaffney încuviinţă scurt din cap şi strecură ochelarii în buzunar.

— Ţine-o tot aşa, fiule, zise el, sunând ceva mai tulburat decât i-ar fi plăcut.

CAPITOLUL 18

Dreyfus se ciupi de pielea din colţurile ochilor până ce luminile nestemate ale Planetariului Solid se focalizară lent. De mult timp se luptase cu epuizarea, lunecând în clipite de microsomn trădător, în care gândurile i se torceau în vise cu ochii deschişi şi jocuri ale închipuirii. Prefecţi-seniori şi de teren alături de agenţi auxiliari intrau şi ieşeau din sala tactică murmurând informaţii şi zvonuri, oprindu-se pentru a consulta compaduri sau pentru a rula amplificări şi simulări pe Planetariu. Ocazional lui Dreyfus i se îngăduia să participe la discuţii, ba chiar să contribuie cu propriile lui idei, totuşi ceilalţi prefecţi-seniori îi sublimaseră apăsat că se afla acolo pentru a se conforma termenilor lor, nu alor săi. Îi ascultase exasperat formulându-şi tacticile. După multe dezbateri, prefecţii-seniori deciseseră să trimită patru cutere, câte unul la fiecare habitat care nu mai comunica, fiecare cu câte trei agenţi ai Panopliei echipaţi la nivelul unei echipe de restricţionare.

— Nu-i îndeajuns, opină Dreyfus. Nu vă veţi alege decât cu patru epave şi doisprezece prefecţi morţi. Nu ne putem permite să pierdem navele şi, la naiba, în niciun caz nu ne putem permite să-i pierdem pe prefecţi.

— Este următorul pas logic în escalada conflictului, îi atrase atenţia Crissel.

Dreyfus clătină uimit din cap.

— Aici nu-i vorba despre paşi logici. Ei ne-au arătat deja că orice navă care se apropie va fi tratată ca ostilă.

— Şi atunci ce propui?

— Să trimiteţi patru crucişătoare interplanetare, ba chiar şi mai multe dacă ne putem permite. Ele pot transporta sute de prefecţi. De asemenea, vor avea o şansă de a pătrunde prin luptă în cele patru habitate şi de a reuşi

andocări forţate.

— Pentru mine, rosti Crissel părând încântat de sine, asta sună tare mult cu pusul tuturor ouălor în acelaşi coş.

— Pe când tu ai prefera să continuăm să aruncăm ouăle unul câte unul, până le terminăm?

— Nu-i deloc vorba despre asta. Eu mă refer la o reacţie adecvată, nu la o lovitură de baros cu toate resursele noastre…

Dreyfus îl întrerupse:

— Dacă vreţi să recâştigaţi habitatele acelea, acum este momentul să acţionaţi. Cei dinăuntru probabil că se străduiesc să-i controleze pe cetăţeni, ceea ce poate fi suficient ca să fie vulnerabili înaintea asaltului unei echipe mici, însă coordonate de prefecţi. Dispunem de o fereastră de acţiune, dar se va închide repede.

Gaffney revenise în sală; fusese plecat cu o misiune. Dreyfus observă pe fruntea lui o strălucire deloc caracteristică de transpiraţie, precum şi faptul că purta mănuşa neagră masivă şi mâneca blindajului pentru antrenament cu şficbiciul.

— Cu riscul de a aproba melodrama, zise Gaffney privindu-i doar pe ceilalţi prefecţi-seniori, este posibil ca Dreyfus să aibă dreptate. Nu putem trimite patru crucişătoare, de fapt nici măcar două, însă avem unu în standby de lansare. În zece minute am putea îmbarca în el cincizeci de prefecţi de teren, ba şi mai mulţi dacă am opera nişte modificări în schimburile interne.

— Vor necesita blindaje tactice şi armament pentru măsuri extreme, rosti Crissel.

— Blindajele nu constituie o problemă, dar armele continuă să fie restricţionate. Gaffney afişă o expresie de scuză. Criza asta ne-a asaltat atât de rapid, încât n-am votat permisiunea de a le utiliza.

— Jane ar fi cerut deja scrutinul, zise Dreyfus. Sunt sigur că-l plănuia când am plecat eu.

— Nu-i prea târziu, interveni Baudry. Voi utiliza procedura statutară de solicitare a unui scrutin de urgenţă, în

douăzeci de minute putem avea rezultatele. Asta ne va oferi timp să echipăm crucişătorul.

— Dacă nu vom fi refuzaţi, spuse Dreyfus.

— Nu vom fi. Voi sublinia cât mai clar posibil că avem nevoie de armele acelea.

— Ca să stârnim şi mai multă nelinişte? înclină Gaffney capul pe un umăr. Ai foarte multă grijă cum procedezi în cazul acesta. Dacă cetăţenii capătă măcar o urmă de indiciu că ne ocupăm de ceva mult mai serios decât o ciorovăială cu Ultranauţii, nu ne vom mai ocupa de altceva decât de limitarea panicii.

— Voi avea grijă să exercit discreţia cuvenită, rosti Baudry cu un autocontrol evident.

— Sper ca votul să fie în favoarea noastră, zise Dreyfus, dar şi aşa un singur crucişător nu va fi nici pe departe suficient.

— Este singurul de care ne putem dispensa pentru moment, rosti Gaffney. Ori accepţi, ori nu.

— Accept, încuviinţă Dreyfus, cu condiţia să mi se permită să conduc echipa de asalt.

Pentru o clipă nimeni nu rosti nimic. Dreyfus simţi impulsurile contradictorii din ceilalţi prefecţi. Niciunul dintre ei nu dorea să fie în nava aceea când se apropia de Casa Aubusson.

— Va fi periculos, zise Gaffney.

— Ştiu.

Baudry îl studie pe Dreyfus cu concentrare cunoscătoare.

— Şi presupun că prima ta escală va fi Casa Aubusson?

Bărbatul nici măcar nu clipi.

— Este ţinta cea mai simplă. Pentru ea avem cele mai bune şanse de cucerire.

— Şi dacă Thalia Ng este altundeva?

— Nu este, replică Dreyfus.

***

În tot Inelul Sclipitor se desfăşură un eveniment singular,

care nu mai avusese loc de unsprezece ani, iar anterior de alţi treizeci de ani. Cu excepţia celor patru habitate deja pierdute, în toate cele zece mii de habitate, indiferent de statutul sau de organizarea lor socială, se petrecu acelaşi lucru. Toţi cetăţenii care erau cablaţi la un grad înalt de abstracţie, indiferent dacă se aflau în Statul Solipsistul Bezile, în Limanul-viselor, în Caruselul New Jakarta sau în oricare alte o sută de habitate similare, constatară pur şi simplu că realitatea lor locală – oricât de barocă, oricât de impenetrabil de bizară – fusese nepoliticos întreruptă pentru a lăsa loc unui anunţ neprogramat din străfundurile prozaice ale realităţii standard. În numeroasele state demarhiste normale, cetăţenii simţiră infiltrarea unei noi prezenţe în minţile lor, una care suprimă pentru moment obişnuita trăncăneală agitată a scrutinelor nesfârşite. În statele mai moderate, în care abstracţia nu fusese adoptată în acelaşi grad, cetăţenii primiră semnale de avertizare de la brăţări, sau în câmpul vizual le apărură ferestre furnizate de implanturi optice, lentile, monocluri sau ochelari. Se opriră să vadă ce se întâmpla. În statele unde erau în vogă biomodificările extreme, cetăţenii fură alertaţi de schimbări ale propriilor lor fiziologii sau ale fiziologiilor celor din jur. Configuraţii epidermice se transformară în display-uri video bidimensionale. Întregi structuri corporale se metamorfozară şi preschimbară în sculpturi vii, capabile să transmită mesaje. În Tiraniile Voluntare, cetăţenii se opriră şi priviră frescele de pe pereţii clădirilor, care înviaseră brusc pentru a afişa în locul tiranului local chipul unei femei necunoscute.

— Sunt prefectul-senior Baudry, rosti femeia, şi vorbesc în numele Panopliei. Invoc procedura statutară pentru un scrutin de urgenţă. Vă asigur că votările normale se vor relua după această întrerupere.

Baudry făcu o pauză, îşi drese glasul şi reluă cu gravitatea lentă şi solemnă a oratorului experimentat:

— Aşa cum se ştie, dorinţa democratică a cetăţenilor din Inelul Sclipitor a fost ca agenţilor Panopliei să le fie interzis

dreptul zilnic de a purta alte arme decât cele specificate în mandatul operaţional. Panoplia a respectat întotdeauna această dorinţă, chiar şi în cazurile când a însemnat asumarea de riscuri de către prefecţii ei. Numai în ultimul an, unsprezece prefecţi de teren au murit în timpul serviciului, pentru că nu au avut arme mai eficiente decât un simplu bici autonom. Absolut toţi au intrat însă în situaţiile acelea periculoase, ştiind că aveau o misiune de îndeplinit.

După ce subliniase punctul acela important, Baudry făcu altă pauză semnificativă şi reluă:

— În acelaşi timp însă mandatul nostru operaţional precizează că atunci când o dictează circumstanţele, Panoplia are dreptul de a se adresa cetăţenilor şi de a solicita acordul temporar – pentru o perioadă determinată, de exact o sută treizeci de ore, niciun minut în plus – de a-şi înarma agenţii cu armele din arsenalul nostru, concepute pentru utilizarea în circumstanţe extreme. Nu mai trebuie să precizez că asemenea solicitări sunt făcute după o analiză profundă şi nu aşteaptă acceptul automat al cetăţenilor. Îmi revine sarcina nedorită de a vă adresa acum o astfel de solicitare. Din motive de securitate operaţională, regret că nu pot specifica natura exactă a crizei, ci voi spune doar că prezintă o severitate rareori întâlnită de noi şi că viitorul întregului Inel Sclipitor poate depinde de acţiunile noastre. Aşa cum ştiţi desigur, tensiunile dintre Inelul Sclipitor şi Ultranauţi au atins în ultimele zile un nivel inacceptabil. Din cauza acestei situaţii, agenţii Panopliei se confruntă deja cu riscuri sporite la adresa siguranţei lor personale. În plus, resursele uzuale ale Panopliei – atât oameni, cât şi maşini – sunt suprasolicitate şi foarte rarefiate. De aceea, cu tot respectul cuvenit, vă voi adresa două cereri. Prima este un apel la calm, deoarece – în ciuda celor auzite, poate, de unii dintre voi – toate informaţiile deţinute actualmente de Panoplie arată că n-a existat nicio acţiune cu intenţii ostile din partea Ultranauţilor. A doua cerere este de a le acorda

agenţilor mei dreptul de a purta armele de care au nevoie pentru a-şi îndeplini atribuţiile. Scrutinul cu acest subiect va începe imediat. Vă rog să priviţi problema aceasta cu cea mai mare atenţie. Sunt prefectul-senior Baudry şi vorbesc în numele Panopliei, cerându-vă ajutorul.

***

Crucişătorul interplanetar *Sufragiul universal* stătea în suportul său de andocare, gata să fie scos din hangar în spaţiul cosmic. Pregătirile intraseră în faza finală şi mai rămăseseră de încheiat doar etapele de alimentare şi înarmare. Negrul de cărbune al navei lungi de nouăzeci de metri în formă de prismă triunghiulară era contrabalansat de însemnele luminoase ce conturau instrucţiuni generale şi avertismente, mufe de combustibil şi energie, panouri de senzori, ecluze şi fante pentru armament şi propulsii. Liniile şi inscripţiile acelea aveau să pălească, dispărând în negrul absolut al restului carcasei, abia după pornirea crucişătorului. Discutând cu pilotul, Dreyfus stabilise deja o strategie de abordare. Aveau să se apropie rapid, cu pupa înainte, şi să decelereze masiv în ultima clipă. Apăsarea avea să fie într-adevăr strivitoare, totuşi crucişătorul fusese construit pentru a o tolera, iar prefecţii aveau să fie protejaţi de coconii din materiapidă. O apropiere mai lentă le-ar fi oferit armelor anticoliziune din Aubusson şanse prea mari de fixare pe ţintă.

Mulţumit de statutul navei, Dreyfus se împinse afară din galeria de observare şi trecu în arsenal, unde ceilalţi prefecţi primeau şficbice model B. Verifică ora. Dintr-un moment în altul trebuia să sosească rezultatele scrutinului. Ascultase discursul lui Baudry şi nu credea că altcineva ar fi putut face un apel mai convingător fără să stârnească panica în tot Inelul Sclipitor. Femeia păşise cu o abilitate remarcabilă pe o sârmă foarte subţire.

Uneori însă apelul cel mai convingător nu era suficient.

Într-un perete era încastrat un panou mare din sticlă, de

formă ovală, încadrat de două discuri din argint mătuit. În spatele său, în concavităţi capitonate şi aranjate ca exponate de muzeu, se aflau câteva mostre din armele pe care agenţii Panopliei nu mai aveau voie să le poarte fără aprobarea cetăţenilor Inelului Sclipitor. Un număr mult mai mare de arme erau ascunse vederii, aşteptând să fie dezvăluite. Toate erau negru-mat şi unghiulare, lipsite de orice ornamente sau zorzoane estetice. Unele erau arme de mână, cu puţin mai letale decât şficbicele. Dreyfus ştia că armele grele erau perfect capabile să spintece prin învelişul unui habitat obişnuit.

Baudry şi Crissel tocmai sosiseră şi se postaseră de ambele părţi ale vitrinei ovale. Fiecare avea câte o cheie masivă; ambele chei trebuia introduse în discurile din argint şi apoi răsucite simultan. Doar prefecţii-seniori aveau cheile şi erau necesari doi pentru a descuia vitrina în situaţii excepţionale.

— A sosit rezultatul scrutinului? întrebă Dreyfus.

— În câteva secunde, răspunse Baudry.

Majoritatea prefecţilor de teren ieşiseră de acum din arsenal, pentru a se îmbarca în *Sufragiul universal.* Doar câţiva continuau să se echipeze cu blindaje sau aşteptau să-şi primească armele.

— Soseşte, adăugă femeia şi-şi încordă maxilarele în anticipare.

Dreyfus coborî ochii la datele rezumative ce se derulau pe afişajul brăţării sale, dar nu mai era necesar să vadă rezultatul cu propriii lui ochi. Expresia lui Baudry îi spuse tot ce trebuia să ştie.

— În numele lui Voy, clătină Crissel stupefiat din cap, nu pot să cred!

— Trebuie să fie o greşeală, murmură Baudry ca în transă.

— Nu-i nicio greşeală. Patruzeci şi unu la sută împotrivă, patruzeci la sută pentru, nouăsprezece la sută abţineri. Am pierdut cu un procent!

Dreyfus privi cifrele de pe brăţara sa. Nu fusese nicio

eroare. Panopliei i se refuzase dreptul de a purta arme.

— Posibilitatea asta a existat mereu, rosti el. Dacă cei din Aubusson n-ar fi ieşit din reţea, poate că ar fi îndreptat rezultatele în favoarea noastră.

— O să mă adresez din nou cetăţenilor, zise Baudry. Potrivit statutului, pot repeta scrutinul.

— Nu va conta câtuşi de puţin. Ţi-ai susţinut excelent cazul de prima dată. Niciunul dintre noi nu l-ar fi putut prezenta mai bine fără să stârnească panică în tot sistemul.

— Eu zic să ignorăm pur şi simplu rezultatul, spuse Crissel. Nu există niciun motiv practic pentru care am avea nevoie de o majoritate de voturi. Cheile vor funcţiona oricum.

Dreyfus văzu cum tendoanele de pe dosul mâinii lui Crissel se încordară când bărbatul se pregăti să răsucească cheia.

— Poate că ai dreptate, zise Baudry. În glasul ei exista o oroare combinată cu uimire, de parcă ar fi contemplat executarea unei crime încântătoare. La urma urmelor, acestea sunt circumstanţe excepţionale. Am pierdut patru habitate. Nu putem neglija nici posibilitatea unor anomalii de votare pe scară mai largă. Am fi pe deplin îndrituiţi să ignorăm scrutinul acesta.

— Atunci de ce te-ai mai sinchisit să-l soliciţi? întrebă Dreyfus.

— Pentru că a trebuit s-o fac.

— Atunci va trebui să te conformezi dorinţei oamenilor. Iar oamenii s-au pronunţat împotriva armelor.

Crissel era aproape rugător.

— Sunt însă nişte momente excepţionale. Regulile pot fi ignorate.

Dreyfus clătină din cap spre prefectul-senior.

— Nu, nu pot fi. Motivul existenţei acestei organizaţii este în primul rând de a asigura funcţionarea perfectă a aparatului democratic, fără erori, părtiniri sau fraude. Acelea sunt regulile potrivit cărora îi tragem pe toţi la răspundere. Ar fi bine atunci ca şi noi să respectăm aceleaşi

criterii.

Baudry înclină din cap în direcţia *Sufragiului universal.*

— Chiar dacă asta va însemna să mergeţi acolo înarmaţi doar cu şficbice?

Dreyfus încuviinţă solemn.

— Exact.

— Acum înţeleg de ce Jane nu te-a promovat niciodată de la misiunile de teren, rosti Baudry, după care aruncă o privire conspirativă spre Crissel. Dar tu eşti un simplu inferior, Tom. Michael şi cu mine avem cheile, nu tu. La trei!

— La trei, încuviinţă Crissel. Unu… doi… acum!

Mâinile lor se răsuciră la unison. Un mecanism zăngăni înapoia peretelui şi vitrina ovală glisă greoi în lateral. Armele vizibile ieşiră din lăcaşurile lor adâncite, extinse pe tije din metal cromat. Crissel luă o carabină de mărime mijlocie, ochi în lungul flancurilor faţetate şi perforate de orificii, apoi o propulsă prin aer către Dreyfus.

Prefectul o prinse cu uşurinţă. O simţea reconfortantă şi în acelaşi timp incorectă.

— Nu pot face asta, spuse el.

— Nu este opţiunea ta. Prefecţii-seniori tocmai te-au înzestrat cu tehnica de luptă adecvată.

— Însă voturile…

— Voturile au fost în favoarea noastră, îl întrerupse Crissel. Asta-ţi spun. Te instruiesc în mod expres să ignori orice informaţie contrară pe care ai primi-o.

— Este incorect ceea ce facem.

— Ţi-ai susţinut punctul de vedere, zise Baudry, şi ţi-ai afirmat principiile nobile şi frumoase. Acum ia naibii armele. Chiar dacă tu n-o să porţi niciuna, Tom, îi poţi echipa cel puţin pe ceilalţi prefecţi. Noi vom încasa şuturile de rigoare când se va limpezi situaţia, nu tu.

Simţea plăcut atingerea armei în mâinile lui, solidă şi de nădejde. *Ia-o,* imploră un glăscior. *De dragul celorlalţi prefecţi şi al ostaticilor din Casa Aubusson. Cât de probabil este ca în clipa asta celor opt sute de mii de oameni din Aubusson să le pese de principiile democraţiei?*

— O să…, începu Dreyfus.

Fu oprit însă de intervenţia unui glas nou.

— Dă drumul armei, te rog. Las-o să plutească de lângă tine.

Era Gaffney, însoţit de o unitate de prefecţi de Securitate Internă, echipaţi toţi în blindaje corporale şi cu şficbicele parţial desfăşurate.

— Ce-i asta?

— Uşurel, Tom. Dă drumul armei şi apoi putem discuta.

— Despre ce să discutăm?

— Arma, Tom. Încet şi uşor.

Dreyfus nu avea ce face cu carabina. Chiar dacă ar fi avut conectată o celulă de muniţie, n-ar fi deschis în niciun caz focul atât de aproape de zona de andocare. În acelaşi timp însă avu nevoie de o doză serioasă de autocontrol, pentru a o lăsa să-i plutească dintre degete.

— Ce se-ntâmplă? făcu Baudry.

Gaffney pocni din degetele înmănuşate spre cei doi prefecţi de teren care aşteptau să iasă din arsenal.

— Îmbarcaţi-vă, rosti el.

— A pus o întrebare de bun-simţ, zise Dreyfus.

— Prefect de teren Tom Dreyfus, spuse Gaffney înainte ca prefecţii întârziaţi să fi ieşit din încăpere, eşti arestat. Te rog să-ţi predai şficbiciul.

Dreyfus nu se clinti.

— Formulează termenii arestării mele, rosti el.

— Şficbiciul, Tom. După aceea putem discuta.

— Mă numesc Dreyfus, ticălosule.

Cu toate acestea, desfăcu şficbiciul de la centură şi-l lăsă să plutească după carabină.

— Cred că ar fi bine să explici, spuse Crissel.

Gaffney păru să aibă probleme în a-şi drege glasul.

Ochii îi erau lărgiţi, agresivi, plini de o mânie aproape sfântă.

— A lăsat prizoniera să scape.

Baudry miji ochii.

— Te referi la Agregata Clepsidra?

— Prefectul Bancal a fost acum zece minute la celula ei şi a găsit-o pustie. Mercier a fost apelat imediat. Bancal crezuse că doctorul o readusese în clinică din motive medicale, dar nu se întâmplase aşa. Ea a dispărut.

— Vreau să fie găsită, şi foarte rapid, spuse Crissel. În acelaşi timp însă nu înţeleg de ce se presupune în mod automat că Dreyfus ar fi…

— Am verificat jurnalul de acces, replică Gaffney. Dreyfus a fost ultimul ei vizitator înainte de dispariţie.

— N-am eliberat-o eu, rosti Dreyfus către ceilalţi doi prefecţi-seniori, nu către Gaffney. Şi cum aş fi putut s-o fi scos din incintă, chiar dacă aş fi dorit s-o fac?

— Vom stabili asta la momentul potrivit, zise Gaffney. Important este că n-ai fost deloc încântat de întemniţarea ei acolo, nu-i aşa?

— Ea este un martor, nu un deţinut.

— Un martor care poate să vadă prin pereţi. Nu crezi că asta-i o diferenţă importantă?

— Unde ar putea fi? întrebă Baudry.

— În interiorul Panopliei. Nicio navă n-a sosit sau plecat de la revenirea lui Dreyfus. Nu mai trebuie să spun că am iniţiat o căutare de nivelul unu. O vom găsi destul de repede. Gaffney îşi trecu o mână prin părul năclăit de sudoare. Poate c-o fi Agregată, dar în tot cazul nu-i invizibilă.

— În privinţa asta, greşeşti, spuse Dreyfus. Clepsidra era acolo când am plecat. L-am trimis pe Sparver să arunce o privire acolo. De ce aş mai fi făcut-o dacă o eliberasem?

— Ne putem întreba mai târziu „cum” şi „de ce”, zise Gaffney. Jurnalele de acces nu lasă niciun dubiu că Dreyfus a fost ultimul care a intrat în celula ei înainte să fi dispărut.

— Doresc o examinare criminalistică a incintei.

— Eu insist în privinţa respectivă, replică Gaffney. Până atunci, ai de gând să faci o scenă sau ne vom comporta ca nişte adulţi responsabili?

— Tu eşti! rosti Dreyfus, cu senzaţia că tocmai pricepuse poanta unei anecdote lungi şi complicate, la câteva ore

după toţi ceilalţi ascultători.

— Ce să fiu eu? întrebă Gaffney cu o expresie perplexă.

— Agentul infiltrat. Trădătorul. Cel despre care a povestit Clepsidra. Lucrezi pentru Aurora, nu-i aşa? Tu ai sabotat Turbinele de Căutare. Tu mi-ai corupt martora de nivel-beta.

— Nu fi ridicol.

— Să vorbim cu Trajanova. Să vedem ce are ea de spus.

— Vai, vai, rosti Gaffney şi-şi muşcă uşor buza. N-ai auzit?

— Ce să aud?

— Trajanova a murit, zise Baudry. Îmi pare rău, Tom. Crezusem că ştiai.

Dreyfus se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Cum adică „a murit”?

— A fost un accident cumplit, răspunse Baudry. Trajanova lucra în interiorul carcasei unei Turbine de Căutare, când aceasta a început să se rotească. Se pare că fusese deconectat un cuplaj de siguranţă… putem bănui doar că Trajanova însăşi a făcut-o, fiindcă se grăbea să repună turbinele…

— N-a fost un accident, spuse Dreyfus privindu-l pe Gaffney. Tu ai pus totul la cale, nu-i aşa?

— Ia stai puţin, replică Gaffney imperturbabil. Nu cumva este aceeaşi Trajanova cu care *tu* ai avut neînţelegeri? Adjuncta pe care ai demis-o, cea cu care nici măcar nu puteai să vorbeşti fără să nu vă băgaţi pumnalele unul în celălalt?

— Am depăşit faza aceea.

— Ce convenabil s-o declari *acum!* Gaffney îi privi pe ceilalţi. Toate astea au vreun sens pentru cineva? Ignorând pentru moment acuzaţiile defăimătoare de crimă, nu-mi amintesc ca Dreyfus să fi menţionat anterior existenţa vreunui agent infiltrat. Poate că dacă ar fi făcut-o, izbucnirea aceasta ar fi fost ceva mai credibilă. Îl privi pe Dreyfus compătimitor. Nici nu-ţi pot spune cât de lipsit de demnitate sună totul. Să fiu sincer, mă aşteptasem la

altceva din partea ta.

— Mie mi-a pomenit de agentul infiltrat.

Toţi se întoarseră simultan şi-l văzură pe Sparver plutind în uşa încăperii.

— Adjunct de teren, rosti Gaffney, aceasta nu-i problema ta.

— A devenit problema mea în momentul în care ai început să-l acuzi pe Dreyfus. Eliberează-l.

— Escortaţi-l pe adjunct de aici, le ordonă Gaffney celor doi prefecţi-interni. Domoliţi-l dacă face scandal.

— Comiţi o greşeală, zise Sparver.

— Să-ţi spun ceva, se încruntă Gaffney. Ce-ar fi să te-nchidem într-o bulă de interogare până te calmezi? Trebuie să-nveţi să-ţi stăpâneşti temperamentul, fiule. Ştiu că-i greu, pentru că n-ai cortexul frontal complet dezvoltat, dar ai putea face un efort.

— Există un prag, spuse Sparver încetişor. Dumneata tocmai l-ai trecut.

— Nu înaintea ta. Mâna lui Gaffney se ridică spre şficbici într-un gest tăcut de avertisment. Acum pleacă de-aici înainte ca vreunul dintre noi să facă ceva ce ar putea regreta ulterior.

— Du-te, schiţă Dreyfus din buze către Sparver, apoi continuă cu voce tare: Găseşte-o pe Clepsidra. Înainte s-o găsească oamenii lui Gaffney. Este în pericol.

Sparver îşi ridică mâna spre cap, într-un semisalut suficient pentru a-l anunţa pe Dreyfus că mai avea un aliat.

— Se pare că măcar ai scăpat de misiunea de salvare, comentă Gaffney. Sau te-ai bazat pe asta?

Dreyfus se mulţumi să-l privească, fără să se înjosească în a-i răspunde ceva.

— Îi voi lua eu locul, zise Crissel.

Baudry fu cea care rupse tăcerea care se lăsase după cuvintele acelea.

— Nu, Michael, spuse ea. Nu-i nevoie s-o faci. Eşti un prefect-senior, nu un prefect de teren. Avem nevoie de tine aici.

Crissel culese carabina din locul unde se oprise în aer. Mâinile i se strânseră în jurul ei, testând-o nefamiliar, de parcă nu era tocmai sigur care era capătul letal.

— O să mă echipez şi o să distribui restul armelor, rosti el cu o încredere ce suna subţire ca o pojghiţă de gheaţă. Ne putem lansa în cinci minute.

— Nu eşti pregătit pentru aşa ceva, zise Baudry.

— Dreyfus a fost gata să-şi rişte capul. Indiferent de cele întâmplate, nu-i putem abandona pur şi simplu pe puştii ăia din *Sufragiul universal.*

— Când ai plecat ultima dată din Panoplie într-o misiune de teren, nu într-o excursie de plăcere? întrebă Dreyfus.

— Acum câteva luni, replică Crissel iute. Cel mult şase. În tot cazul în cursul ultimului an.

— Ai avut un şficbici?

Crissel clipi, căutând amintirile călătoriei respective. Dreyfus se întrebă cât de adânc scotocea.

— N-am avut nevoie de el. Estimarea de risc era scăzută.

— Aşadar, nici pe departe comparabil cu ceea ce ne confruntăm acum.

— Tom, deocamdată nimeni nu s-a mai confruntat cu aşa ceva. Este inedit pentru toţi.

— Aici îţi dau dreptate, încuviinţă Dreyfus. Şi recunosc de asemenea că ai fost cândva un prefect de teren excepţional. Dar asta a fost cu multă vreme în urmă, Michael. Ai stat prea mult timp în preajma Planetariului Solid.

— Continui să fiu certificat pentru misiuni de teren.

— Eu încă mai pot merge, urmă Dreyfus. Anulaţi decizia lui Gaffney. Vă dau cuvântul că mă voi supune ordinului de arestare imediat ce voi reveni de la Casa Aubusson.

— Ţi-ar plăcea, nu? clătină Gaffney din cap. Să mori în misiune. Să dispari într-un act de eroism glorios fără a fi nevoie să compari înaintea tribunalului intern. Mă tem că nu va fi aşa.

— Are dreptate, zise Baudry. Până la rezolvarea cazului, nu poţi părăsi Panoplia. Noi aşa procedăm. Îmi pare rău,

Tom.

— Luaţi-l, ordonă Gaffney.

***

Era miezul nopţii în Casa Aubusson. Thalia se simţea deja de parcă şi-ar fi petrecut jumătate din viaţă în locul acesta, deşi nu trecuseră nici cincisprezece ore de când îşi andocase cuterul. Nu se odihnise însă nicio clipă în tot acel răstimp, iar acum se plimba înainte şi înapoi, ferm decisă să rămână trează şi alertă, ştiind că ar fi fost fatal să se aşeze alături de ceilalţi cetăţeni şi să cedeze în faţa propriei ei oboseli.

— Văd că salvatorii tăi tot n-au apărut, spuse Paula Thory pentru a douăzecea oară.

— Comunicaţiile ne sunt întrerupte numai de o jumătate de zi, replică Thalia oprindu-se să se rezeme de calota transparentă ce acoperea macheta arhitectonică a Muzeului Ciberneticii. N-am promis că vor sosi exact la ţanc.

— Ai spus că s-ar putea să rămânem izolaţi pentru câteva ore. A trecut considerabil mai mult timp.

— Da, încuviinţă Thalia, însă mulţumită bunilor cetăţeni din Inelul Sclipitor, în momentul plecării mele se instituise starea de urgenţă civilă. Organizaţia mea făcea tot ce putea pentru a împiedica războiul total între habitate şi Ultranauţi.

— Crezi că încă n-au rezolvat problema aceea, nu-i aşa? întrebă Caillebot pe un ton destul de rezonabil.

Ea încuviinţă spre grădinarul peisagist, fericită că renunţase parţial la indignarea lui anterioară.

— Asta-i bănuiala mea principală. S-a depăşit de mult termenul final al actualizării mele şi ei vor putea vedea că nava continuă să-mi fie andocată la Aubusson. Dacă se vor putea dispensa de resurse pentru a ajunge aici, o vor face. Înghiţi un nod, străduindu-se să găsească ceva din siguranţa pe care Parnasse îi spusese că trebuie să şi-o

manifeste, şi continuă: Poţi pune totuşi prinsoare că ne apropiem de vârful listei lor de priorităţi. Vor fi aici înainte să răsară soarele.

— Răsăritul soarelui este încă hăt departe, observă Thory. Iar maşinile acelea nu încetinesc.

— Dar nu se ating de pilonul central, replică Thalia. Operatorii lor trebuie să trimită instrucţiuni prin structura aceasta, ceea ce înseamnă că nu pot risca s-o avarieze doar pentru ca să scape de noi.

De acum era limpede că servitorii constructori se ocupau pur şi simplu de dezasamblarea sistematică a clădirilor rezidenţiale şi a infrastructurilor habitatului, în cursul nopţii Thalia se uitase – uneori singură, alteori cu Parnasse, Redon sau altul dintre cetăţeni – cum roboţii demolaseră structurile exterioare ale Muzeului Ciberneticii. Dărâmaseră deja inelul de piloni secundari şi încărcaseră resturile sfărâmate pe transportoarele masive. La kilometri depărtare, în zone iluminate de activitate, alte grupuri de maşini erau angajate în activităţi similare; cele care se ocupau de muzeu strânseseră probabil zeci de mii de tone de materiale. Din tot interiorul Casei Aubusson trebuie să se fi adunat de zeci sau sute de ori mai mult. Şi toate materiile acelea prime – milioane de tone, după estimarea Thaliei – erau transportate într-o singură direcţie, spre complexul manufacturier din capătul îndepărtat al habitatului. Instalaţiile enorme de acolo aveau să poată lucra din nou.

De fapt, începuseră să lucreze. Deşi nu răzbătea niciun sunet prin ferestrele etanşe ale nucleului de scrutin până la Thalia şi grupul de cetăţeni, toţi simţiseră vibraţiile declanşate de începerea îndepărtatelor procese industriale. În apropierea calotei polare, huruitul acela era pesemne asurzitor. Manufacturile produceau ceva. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, erau exploatate la capacitate maximă.

— Thalia! o strigă Parnasse, scoţând capul peste balustrada scării spiralate care ducea la nivelul inferior. Când ai un moment liber, am nevoie de ajutorul tău.

Femeia se încordă. Acela era felul prin care Parnasse o anunţa că aveau o problemă, fără să-i alarmeze inutil pe ceilalţi. Merse la scară şi-l urmă pe custode până la nivelul administrativ, unde se aflau oficiile neiluminate şi depozitele. Trei cetăţeni continuau să consolideze baricada, târând orice echipamente şi exponate găseau şi aruncându-le după aceea pe scară şi în puţul liftului.

— Ce este, Cyrus? întrebă ea încetişor.

Se aflau suficient de departe de grupul care lucra, pentru a nu fi auziţi.

— Au obosit, deşi au început să lucreze de numai patruzeci şi cinci de minute. Poate că vor rezista până la sfârşitul schimbului, dar nu sunt sigur că ne vor fi de mare folos când vor reîncepe. Începem să cedăm fizic.

— Poate c-ar fi timpul să dea şi Thory o mână de ajutor.

— Mai rău ar încurca decât ar fi de ajutor, cu toate văicărelile ei. Problema principală nu-i însă oboseala echipei, ci faptul că în curând nu vom mai avea materiale pentru baricadă. Poate nu până la sfârşitul schimbului ăstuia, dar în mod clar până la sfârşitul următorului. Situaţia n-arată prea grozav şi m-am gândit c-ar trebui s-o ştii.

— Poate că baricada existentă va rezista.

— Poate.

— Nu crezi asta.

— Când aici sus este linişte, pot auzi activitatea de jos. Maşinile lucrează dedesubt, evacuând mai rapid decât aruncăm noi de aici. De aceea baricada coboară întruna. Ele îndepărtează obiectele de la bază.

— Şi dacă noi nu continuăm să turnăm de sus…

— Vor răzbate înainte să ne dăm seama.

— Avem nevoie de alte opţiuni, zise Thalia. Le-am spus cetăţenilor că lucrăm la un plan de rezervă şi ar fi momentul să avem unul înainte de a mi se cere să-l expun.

— N-am realmente nicio idee.

— Să ne concentrăm asupra baricadei, fiindcă deocamdată nu avem altceva. Dar dacă terminăm

materialele, va trebui să găsim altă sursă.

— Am golit deja toate sălile de pe coridorul ăsta. Am aruncat tot ce am putut clinti şi care a putut încăpea prin deschiderea puţului şi a scării.

— Mai avem însă şi clădirea în sine, spuse Thalia. Zidurile, pereţii dintre săli… toate sunt ale noastre, dacă le dorim.

— Din păcate, replică Parnasse, niciunul dintre noi nu s-a gândit să aducă unelte pentru demolare.

Thalia desprinse de la centură mânerul zumzăitor al şficbiciului.

— Atunci e bine c-am făcut-o eu. Chiar dacă arma mi s-a defectat, poate încă să funcţioneze în mod sabie. Dacă încep să tai materiale…

Parnasse privi neîncrezător şficbiciul.

— Prin ce materiale poate tăia?

Şficbiciul era acum prea fierbinte ca să-l ţină în mână.

— Aproape orice materiale care nu sunt ranforsate activ, ca hiperdiamantul.

— Nu există aşa ceva în clădirea asta. O ştiu, fiindcă i-am văzut planurile de construcţie. Ar fi totuşi bine să nu tai chiar orice vezi în faţa ochilor. Există traverse care fac parte din structura de rezistenţă.

— Atunci vom începe cu ceea ce nu face parte în mod clar din structura de rezistenţă, răspunse Thalia amintindu-şi macheta de care se rezemase înainte s-o fi strigat Parnasse.

— De pildă?

— Chiar deasupra mea, la nivelul următor. Macheta aceea arhitectonică.

— Pentru baricadă va trebui mai mult de atât, fato. Macheta aceea este la fel de substanţială ca o bulă de săpun.

— Mă gândisem la soclu, care părea să fie din granit. Dacă l-am putea tăia *pe el* în bucăţi acceptabile… acolo ar fi trei-patru tone de rocă. Asta n-ar fi deloc neglijabil, nu?

— Poate că nu va fi suficient pentru a ne salva, îşi

scărpină el bărbia, însă calul de dar nu se caută la dinţi. Ia să vedem dacă jucărioara ta va rezista…

Thalia prinse şficbiciul la centură şi îşi frecă de pantaloni palma care o ustura. Îi părăsi pe cei din schimbul de lucru şi sui la nivelul principal, urmată îndeaproape de Parnasse.

— Oameni buni! strigă ea. Am nevoie de niţel ajutor aici. Nu va dura decât vreo două minute, după care vă puteţi întoarce să vă odihniţi.

— Ce vrei? întrebă tânărul în costumul albastru-electric, frecându-şi un antebraţ dureros.

Thalia se apropie de macheta arhitectonică şi-i lovi uşor învelişul transparent cu palma.

— Trebuie să-ndepărtăm asta, ca să pot ajunge la soclu. Mi-aş putea folosi şficbiciul ca s-o tai, dar aş prefera să-l păstrez pentru ceea ce nu putem demola cu braţele.

Învelişul transparent era o carcasă paralelipipedică, nefixată prin nimic, ci care stătea doar prin virtutea propriei ei greutăţi. Thalia îşi strecură degetele sub un capăt şi făcu o grimasă când îşi agăţă o unghie ruptă. Tânărul îşi vârî degetele sub capătul opus şi împreună ridicară carcasa, expunând macheta delicată de dedesubt. Se deplasară împreună în lateral, până ajunseră la o porţiune liberă de podea, unde putură aşeza carcasa. Mai târziu aveau să vadă ce puteau face cu ea.

— Acum partea asta, rosti Thalia şi prinse zdravăn placa grea şi netedă pe care era montată macheta.

Ca s-o clintească fu nevoie însă şi de ajutorul lui Caillebot, care-i apucă un colţ. Poate că macheta delicată şi amănunţită a muzeului era aproape imaterială, dar nu acelaşi lucru se putea spune despre fundaţia ei.

— Hai încă o dată, cu putere! icni Thalia când şi Parnasse se alătură efortului colectiv.

Placa se clinti şi se înclină spre plafon de pe soclu.

— Uşurel, rosti Thalia scrâşnind din dinţi de efort. S-o punem acolo jos, peste carcasă.

Ea participase deja la distrugerea câtorva tone din exponatele muzeului, inclusiv obiecte ce putea să fi fost

relicve nepreţuite din istoria computerelor, însă, dintr-un motiv pe care nu-l putea defini, nu dorea să vadă avariată macheta aceasta. Poate pentru că bănuia că fusese realizată manual, laborios, pe durata multor sute de ore.

— Uşor, repetă ea când ajunseră la carcasă.

Aproape că izbutiseră, când tânărul strigă pe neaşteptate şi scăpă placa din mâini; un nerv sau muşchi din antebraţul deja dureros îi cedase. Poate că ceilalţi trei ar fi putut susţine greutatea, dar nu se aflau în poziţii optime. Macheta căzu pe o parte şi un colţ perforă carcasa. Impactul fu suficient de puternic pentru a disloca sfera nucleului de scrutin de pe vârful pilonului. Bila alb-argintie se rostogoli pe reproducerea înclinată a campusului şi dispăru în penumbrele sălii.

Thalia căzu pe podea, lovindu-se puternic în genunchi.

— Scuze, rosti tânărul.

Ea îşi muşcă buzele, pentru a-şi stăvili lacrimile de durere.

— Nu-i decât o machetă. Soclul este cel care contează.

— Să vedem cum te descurci cu granitul, zise Parnasse şi o ajută să se ridice.

Şchiopătând înapoi spre soclu, Thalia atinse şficbiciul şi tresări. Mânerul se simţea fierbinte ca un fier încins abia scos din furnal.

— Dacă cineva are o mănuşă, spuse ea, mi-ar fi de folos.

***

Sparver ştia că avusese noroc că nu fusese închis într-o celulă de detenţie, dar asta nu însemna că avea să evite confruntările cu Gaffney, doar pentru a se feri de necazuri. Ultimul lucru pe care i-l spusese Dreyfus fusese s-o găsească pe Clepsidra şi, precum prefectul, el nu credea că Agregata părăsise Panoplia. Se gândi că ar fi trebuit să înceapă căutarea din bula de interogare în care Dreyfus vorbise ultima dată cu ea. Indiferent cât de iscusită în arta camuflării putea fi femeia, era improbabil să se fi putut

îndepărta foarte mult de bulă; în niciun caz nu ajunsese la unul dintre inelele centrifugale. Clepsidra avea capacitatea de a orbi şi deruta sistemele de supraveghere, dar programele de instruire erau în plină desfăşurare şi Sparver se îndoia că i-ar fi fost uşor să se strecoare printre prefecţii şi cadeţii care aşteptau să treacă din secţiunile cu imponderabilitate în cele cu *g* standard. Cu ochiul minţii putea chiar să vadă câteva ascunzători posibile; intenţia lui era de a le cerceta înaintea Securităţii Interne şi de a încerca s-o convingă pe Clepsidra că o putea proteja împotriva oricăror elemente periculoase din organizaţie.

Însă când ajunse la peretele-parolă al bulei de interogare, acum pustie, fu oprit de două gorile ale lui Gaffney. Sparver încercă să discute raţional, dar în zadar. Era convins că agenţii Securităţii Interne acţionau cu toată sinceritatea, având convingerea reală că Gaffney era o persoană în care se putea avea încredere, dar asta nu însemna că erau mai lesne de înduplecat. Sparver se străduia din răsputeri să fie convingător, când îşi făcu apariţia Gaffney însuşi.

— Prefect Bancal, crezusem c-am ajuns la o înţelegere. Tu îţi ţii râtul departe de afacerile mele, eu îmi ţin nasul departe de ale tale şi ne vom înţelege amândoi ca-n poveşti.

— Când afacerile dumitale devin şi ale mele, îmi vâr râtul oriunde-mi place. Apropo, este un rât frumuşel, nu crezi?

Gaffney coborî glasul la nivelul unui tors periculos:

— Bancal, nu-ţi forţa norocul. Te afli aici numai pentru că eşti tolerat. Poate că lui Dreyfus îi place să ţină în preajmă un porcuşor ca să impresioneze, însă el nu va mai face parte mult timp din organizaţia asta. Dacă vrei să-ţi păstrezi locul în ea, poate c-ar fi timpul să-ncepi să-ţi faci prieteni noi.

— Prieteni ca dumneata, vrei să spui?

— Aşa cum ziceam, timpurile se schimbă. Toţi trebuie să ne adaptăm. Chiar şi aceia dintre noi care nu sunt tocmai dotaţi cu agilitate mintală. Şi că veni vorba, cum îţi funcţionează cortexul frontal?

— Dreyfus n-a avut nicio legătură cu dispariţia Clepsidrei, rosti Sparver sec. Fie că dumneata ai făcut-o să dispară, fie că ea se ascunde pentru că ştie că-i doreşti moartea.

— Fiule, ai început deja să baţi câmpii. Mă acuzi de ceva sau nu?

— Dacă i-ai făcut ceva, vei plăti pentru asta.

— Eu o *caut.* Crezi că m-aş chinui într-atât, dacă aş avea ceva de ascuns? Haide! Nu-i chiar aşa greu de înţeles, nici pentru cei ca tine.

— Gaffney, noi doi n-am terminat unul cu celălalt. Nici pe departe.

— Du-te şi numără-ţi degetele, replică bărbatul. Anunţă-mă când ajungi la zece.

CAPITOLUL 19

Michael Crissel se examină în reflexia suprafeţei cubiculumului, pentru a nu-şi trăda în niciun fel starea psihică reală când avea să iasă de acolo. Pielea îi era albă ca pântecele unei reptile, iar ochii injectaţi de sânge aduceau cu ai unui albinos. Îşi spuse că paloarea aceea era cauzată probabil de mixul atmosferic complet lipsit de umiditate din crucişător şi de criza de vomă pe care o avusese, dar era o consolare neconvingătoare. Starea de rău îl izbise brusc şi violent, încât abia avusese timp să se grăbească spre cubiculum.

— Vino-ţi în fire, îşi spuse.

Ieşi din cubiculum şi sui prin navă, trecu pe lângă compartimentele armelor şi ale echipajului şi intră în zona principală de adunare, unde aşteptau ceilalţi prefecţi, în costume blindate, prinşi în centurile plaselor de decelerație, strânşi laolaltă ca nişte soldăţei de jucărie negru-strălucitori, cu armele ţinute între genunchi. Nu doar şficbice, ci şi armele mari care, teoretic vorbind, fuseseră interzise de scrutinul democratic. După ce totul avea să se termine şi oamenii aveau să aibă acces complet la informaţii, ei puteau să înţeleagă că Panoplia procedase corect ignorând votul acela. Ba chiar aveau să aplaude, ştiind care fusese miza reală.

Prefecţii de teren îl priviră când se trase cu mâinile prin culoarul de acces, în imponderabilitatea din etapa de zbor a *Sufragiului universal.* Deocamdată, niciunul dintre ei nu-şi coborâse vizorul. Le putea zări chipurile, le simţea ochii urmărindu-l când trecea. Nu recunoscu pe nimeni. Până şi numele lor, stanţate pe blindajul din materinertă al costumelor, declanşau numai frânturi efemere de recunoaştere.

Atenţia lor apăsătoare cerea un răspuns din partea lui, un discurs de îmbărbătare şi mobilizare. Avea însă gura pungă, simţea încă gustul vomei. Se gândi că Dreyfus le-ar fi spus cu certitudine ceva. Nu trebuia să fie mare lucru. Doar un cuvânt-două de încurajare. Se opri şi se roti lent, încuviinţând din cap spre tinerii şi tinerele din costumele negre care semănau cu nişte homari.

— Niciunul dintre noi nu-şi face iluzii că va fi uşor, spuse el şi se simţi îngrozit de sunetul tremurător şi şters al propriului său glas. Ecluzele butucului de andocare vor fi păzite şi vom întâmpina rezistenţă pesemne imediat după ce ajungem în interior. Este foarte probabil să fim depăşiţi numeric. Beneficiem totuşi de avantajele antrenamentelor şi ale armelor. Nu uitaţi: sunteţi agenţii Panopliei. Aveţi dreptatea de partea voastră.

Reacţia lor nu era însă cea la care se aşteptase sau pe care o sperase. Prefecţii arătau, pur şi simplu, confuzi şi temători, ca şi cum cuvintele lui le răpiseră exact moralul pe care nădăjduise că-l va ridica.

— Când spun că nu va fi uşor, continuă Crissel, nu vreau să se-nţeleagă că nu vom reuşi. Nici vorbă! Vreau doar să spun…

O fată cu ochii de culoarea alunelor şi chip în formă de inimioară întrebă:

— Cum îi vom deosebi pe ostili de localnici, sir?

Crissel lovi uşor cu degetul în creştetul propriei sale căşti.

— Meniul derulant tactic îi va eticheta pe toţi cetăţenii cunoscuţi aparatului de scrutin. Orice individ pe care-l vedeţi şi care nu-i identificat ca atare trebuie considerat un nonlocalnic ostil. Îi surâse încrezător fetei. Evident, aveţi autorizaţia de eutanasiere.

— Iertaţi-mă, sir, spuse un tânăr neras de o zi, dar am fost informaţi că vom opera probabil într-un mediu lipsit de abstracţie locală.

— Corect, aprobă Crissel.

Dacă Aubusson ieşise din abstracţia externă, existau motive întemeiate pentru a crede că procedase la fel şi pe

plan intern.

— Atunci cum va şti meniul tactic pe cine să eticheteze? întrebă fata, pe tonul cuiva care se aştepta într-adevăr la un răspuns rezonabil.

Crissel deschise gura să replice, apoi simţi căscându-se uşile ameninţătoare ale unei capcane mentale. Făcuse o eroare. Nu putea exista nicio garanţie că meniurile tactice aveau să fie funcţionale.

— Ostilii vor fi cei… care se comportă ostil, zise el.

Prefecţii tăcură şi-l priviră. Ar fi preferat să-l fi luat peste picior sau chiar să fi pus alte întrebări decât să rămână cu ochii holbaţi şi în acelaşi timp răbdători, de parcă spusele lui erau perfect logice din punct de vedere operaţional.

Ceva i se foi din nou în intestinele ce-l ardeau.

— Scuzaţi-mă, le spuse şi dădu să se întoarcă pentru a reveni în cubiculum.

Exact în clipa aceea, pilotul ieşi de pe puntea de zbor, apăsându-şi căştile cu mâna de ţeastă.

— Avem vizual pe Aubusson, sir. M-am gândit că v-ar interesa.

— Mulţumesc, spuse Crissel.

Intră pe puntea de zbor spaţioasă a crucişătorului cu un sentiment ruşinos de uşurare. Pe display-urile alocate, Casa Aubusson arăta înspăimântător de aproape, dar era o senzaţie amăgitoare; se aflau la mii de kilometri depărtare şi sistemele anticoliziune ale habitatului n-ar fi selectat deocamdată crucişătorul dintre numeroasele nave ce se deplasau pe vectori similari în haosul traficului din Inelul Sclipitor.

— Totul pare destul de normal, comentă Crissel când imaginea transfocă şi dezvălui detaliile la scară mică ale butucului unde continuau să fie andocate câteva nave spaţiale. Să înţeleg că n-a apărut nicio modificare majoră de când am părăsit Panoplia?

— Nimic care să ne afecteze apropierea, răspunse pilotul, totuşi este ceva ce ar trebui să ştiţi.

Peste imaginea principală deschise două ferestre care

prezentau vederi laterale ale habitatului, preluate de la o navă spaţială îndepărtată sau de la o platformă de videocamere.

— Lumină vizibilă, anunţă el. Decalaj de şase ore. Vederea din dreapta este cea mai recentă.

— Par identice.

Pilotul încuviinţă din cap, confirmându-i observaţia.

— Priviţi acum imaginile în infraroşu. Vă sare ceva în ochi?

Un capăt al habitatului era o pată de emisii termice, deşi cu şase ore în urmă fusese rece. Grafica suprapusă colora structurile într-o gradare de culori, de la roşu-cărămiziu la portocaliu-intens.

— Judecând după aripioarele acelea de răcire, a început să degaje brusc foarte multă căldură.

Pilotul emise un sunet afirmativ.

— Din câte ne dăm seama, a-nceput în ultimele patru ore.

Crissel riscă o întrebare prostească:

— Care capăt este acela?

— Nu cel la care intenţionăm să andocăm. Butucul de andocare este la fel de rece, cu excepţia unor mici pete calde în jurul armelor, care purjează căldura reziduală după ce au tras.

Arme, gândi Crissel. Ce uşor era să cornuţi de la imaginea sistemelor anticoliziune ca instrumente pentru protejarea vieţii la maşinării destinate a-i pune capăt.

— Aşadar, ce se-ntâmplă? De ce se încinge în capătul acela?

— Deocamdată nu avem decât ipoteze, dar o explicaţie ar putea fi pornirea manufacturilor.

— Nu ştiusem că Aubusson deţinea capacităţi manufacturiere.

— Cu ani în urmă se pare că a fost un jucător important, ciocăni pilotul cu un deget pe un rezumat de tip text de pe display-ul pliabil al suportului său pentru braţ. N-a ajuns niciodată la capacitatea de producţie a manufacturilor de

mare putere, totuşi producea anual câteva sute de mii de tone. Obiecte de valoare mare şi mărime mică. În principal servitori pentru construcţii, pentru clădirea noilor centre industriale de pe Ochi. Pentru o vreme au însemnat o afacere prosperă, dar, după ce manufacturile de pe satelit au atins nivelul proiectat al producţiei, cele ca Aubusson şi-au pierdut clienţii.

Istorie veche, gândi Crissel. Ochiul lui Marco fusese principalul furnizor industrial al sistemului de peste un secol.

— Şi ce s-a întâmplat cu manufactura?

— Casa Aubusson a păstrat infrastructura. Probabil că, dintr-un motiv sau altul, a sperat că va fi din nou capabilă să concureze Ochiul, judecând după cantitatea de emisii termice, fabricile au fost repuse în funcţiune.

— Preluarea controlului habitatului a început însă de numai o jumătate de zi. Este imposibil să fi pornit atât de repede manufactura. Omeneşte nu-i posibil.

— Cum spuneam, rosti pilotul pe un ton autojustificativ, o simplă ipoteză.

— Asta nu ne afectează misiunea, rosti Crissel zguduit. Dimpotrivă, sporeşte urgenţa de a ajunge acolo şi a recâştiga habitatul în numele Panopliei.

— Mă gândisem doar că ar trebui să cunoaşteţi situaţia de pe teren, sir.

— Ai procedat foarte bine că mi-ai adus-o atenţiei. După o pauză inconfortabilă, nesigur dacă prezenţa lui pe puntea de zbor era sau nu adecvată, Crissel adăugă: Cât mai avem?

— În şase minute vom pătrunde în volumul de evitare a coliziunilor habitatului. Dronele de marfă au fost interceptate după ce pătrunseseră două sute de kilometri în acest volum, adică se aflau la aproximativ o sută de kilometri de butucul de andocare.

Pilotul îi atrase atenţia asupra altui afişaj, ticsit de date tactice rezumative:

— Noi însă vom fi pregătiţi mult mai devreme să ţintim

sistemele anticoliziune. Avem deja soluţii de deschidere a focului pentru jumătate din ele.

Crissel simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă.

— Atunci de ce nu tragem? Dacă nu-i o întrebare stupidă…

— Dacă tragem, vom fi văzuţi. În clipa aceasta secţiunea noastră transversală este foarte bine camuflată, dar în clipa în care vom lansa torpile, sistemele de ţintire inamice ne vor putea găsi, pornind pe vectorii jeturilor lor de propulsie.

— Pilotule, discutăm despre sisteme anticoliziune, nu despre hardware militar. Ele sunt programate să recunoască obiecte străine care se apropie, nu să le extrapoleze poziţiile pe baza jeturilor de propulsie.

Reticenţa din vocea pilotului era evidentă.

— Prefectul Dreyfus a spus că trebuie să pornim de la posibilitatea de a fi fost încărcate cu software nou.

Crissel tuşi scurt.

— Aşa-i, desigur, deşi probabilitatea respectivă… Eşti însă sigur că nu putem să tragem şi să distrugem toate armele lor dintr-o singură salvă?

— N-o pot garanta, sir. Strategia cea mai bună este de a nu trage decât după ce avem soluţii clare pentru toate armele, ceea ce va însemna amânarea atacului nostru până în clipa imediat anterioară iniţierii fazei de decelerare.

— Corect. Voiam doar să fim clari în privinţa asta. La ce distanţă în afara volumului de evitare vom fi în punctul acela?

— Vom fi intrat deja cu treizeci de kilometri.

Crissel încuviinţă din cap, ca şi cum problemele ar fi fost soluţionate definitiv şi nu mai trebuia rediscutate.

— Menţine vectorul acesta, pilotule. Mă întorc să discut cu prefecţii.

— În cinci minute va trebui să vă fixaţi în centuri, sir. Situaţia va deveni instabilă, mai ales dacă va trebui să evităm focul de răspuns.

Crissel coborî din sanctuarul neemoţional al punţii de zbor în zona de adunare. Majoritatea prefecţilor îşi puseseră

de acum căştile, iar mai mult de jumătate din aceia îşi coborâseră şi etanşaseră vizoarele.

— Pilotul m-a informat că vom începe faza de decelerare în cinci minute, rosti Crissel ţinându-se locului de un mâner capitonat şi privind rândurile de siluete negre. Nu uitaţi: aceasta nu-i o simplă restricţionare sau acţiune disciplinară. În Casa Aubusson există peste opt sute de mii de oameni, şi absolut toţi se bizuie pe ajutorul nostru. Poate că au existat şi mai există încă momente când agenţii Panopliei sunt temuţi şi detestaţi. În organizaţie nu există niciun prefect de teren care să nu ştie cum se simte *aşa ceva.* Am trecut şi eu prin asemenea momente. Ştiu ce-nseamnă să fii dispreţuit. Dar astăzi oamenii aceia se vor ruga să vadă uniformele negre ale Panopliei. Şi se vor aştepta din partea noastră să ne facem treaba. Şi o putem face. Este foarte probabil să ne confruntăm cu o forţă armată eficientă, care a preluat habitatul. Ţineţi însă minte că indiferent cât de numeroşi ar fi inamicii, indiferent cât de agili sau agresivi, noi vom avea de partea noastră opt sute de mii de cetăţeni recunoscători. Panoplia va triumfa azi. Niciodată n-am fost mai sigur de asta!

Ridică pumnul încleştat în maniera simbolului Panopliei, având ca efect un freamăt precaut de aprobare.

Satisfăcut de răspunsul prefecţilor şi înţelegând că a-i incita şi mai mult ar fi putut atrage riscul unei umiliri usturătoare, Crissel reveni pe puntea de zbor.

— Pilotule, statutul, te rog.

— Decelerarea începe în patru minute. Mai avem o sută douăzeci şi doi de kilometri până la limita exterioară a volumului de evitare. Ar fi bine să vă fixaţi în centuri.

— Ai o imagine mai bună a sistemelor anticoliziune?

— Devine tot mai detaliată permanent.

— Şi nu se înregistrează nicio schimbare în situaţia tactică? Tot nu putem garanta distrugerea lor totală de la distanţa aceasta?

— N-o pot promite, sir.

Crissel simţi totuşi o ezitare din glasul pilotului.

— Probabilităţile s-au îmbunătăţit însă în favoarea noastră?

— Cu puţin, sir.

— Ai soluţii de tragere deja fixate?

— Vom fi gata de tragere după ce pătrundem treizeci de kilometri în volum. Asta se va întâmpla peste trei minute şi treizeci şi trei de secunde.

— Mă fixez în centuri pentru etapa de decelerare. Procedează la fel, pilotule. Crissel se întoarse către restul celor de pe puntea de zbor. Atenţie, toată lumea! Decalăm planul de bătălie. Doresc să lovim mai devreme armele acelea, cât timp mai dispunem de distanţă de manevrare. Aveţi permisiunea mea de a începe să trageţi în şaizeci de secunde.

Pilotul deschise gura, parcă pregătindu-se să formuleze o obiecţie.

Crissel i-o luă înainte, întrebând politicos:

— Sunt probleme în privinţa asta?

— Aceasta este o modificare de plan, sir.

— Nimic nu-i bătut în cuie. Ne adaptăm pur şi simplu la informaţii mai recente.

— Este posibil să nu distrugem toate armele acelea.

— Şi este la fel de posibil să nu le distrugem pe toate nici când vom fi mai aproape. Acesta este război, pilotule. Războiul implică un element de risc. Te rog să execuţi la momentul cuvenit ordinul meu revizuit.

Surprinse o clipă de şovăială când cei din cartul de pe puntea de zbor se priviră între ei. O clipă care se legănă pe muchia rebeliunii înainte de a dispărea.

— Menţineţi soluţiile, murmură pilotul. Lansare torpile în treizeci şi cinci de secunde.

Crissel reveni în zona de adunare şi-şi ocupă poziţia alocată. Îşi fixă casca în ultima clipă, simţind declanşarea închiderii pneumatice exact în secunda în care o succesiune de bufnete anunţă că torpilele crucişătorului ţâşniseră din rackurile de lansare rapidă. Până în momentul acela, nu existase nici măcar un singur indiciu extern că *Sufragiul*

universal ar fi fost pe punctul de a-şi arăta ghearele.

Crissel îşi instruise deja casca să suprapună peste imaginea normală a prefecţilor care aşteptau o reprezentare a situaţiei din exterior, compilată de la videocamerele, senzorii şi sistemele de management al bătăliei ale crucişătorului. Văzu discul sur, foarte detaliat, al lui Aubusson; vederea era perpendiculară pe extremitatea cilindrului. Torpilele erau invizibile, cu excepţia liniuţelor alb-albăstrui ale evacuărilor lor, orientate sub diverse unghiuri, după cum se îndreptau către ţinte diferite. Casete verzi de statut urmăreau fiecare torpilă, umplute cu cifre care se derulau rapid şi nu însemnau nimic pentru Crissel. Cruci roşii marcau punctele de impact intenţionate de pe discul cenuşiu. Reticule şi vectori lunecau peste imagine într-un dans de complexitate hipnotică, însoţite de propriile lor simboluri criptice şi cifre.

— Statutul, vă rog, ceru Crissel.

— Zece secunde până la impactul torpilelor, zumzăi glasul pilotului. Începe faza de decelerare.

Coconi de materiapidă se extinseră şi-i învăluiră pe prefecţi, inclusiv pe Crissel, după care forţa decelerării izbi cu sălbăticie. După ce lansase torpilele şi-şi îndreptase jetul de evacuare spre Casa Aubusson, *Sufragiul universal* devenise o ţintă evidentă. Display-ul tactic arăta focul de răspuns care pornea din lansatoarele de proiectile anticoliziune. Crucişătorul determina traiectoriile proiectilelor, calculând şi executând viraje de evitare la acceleraţie mare. Crissel se trezi încleştând dinţii odată cu intensificarea forţei *g.* Unghiul fotoliului i se autoregla constant pentru a-i optimiza fluxul sangvin către creier, totuşi simţea cum procesele mentale îi erau sacadate şi întrerupte. Liniuţele ca nişte cratime ale jeturilor torpilelor se diminuaseră acum în scântei alb-albăstrui micuţe, aproape pierdute pe faţa tot mai mare a lui Aubusson. Cele zece secunde de care amintise ultima dată pilotul se simţeau ca ore nesfârşite.

Începură să-şi atingă ţintele. Crissel nu avea nevoie de

date tactice pentru a vedea că torpilele ajungeau la Aubusson. Îşi stopau jeturile de fuziune în ultima clipă, pentru a nu declanşa explozii termonucleare la impact, întrucât energia cinetică era suficientă pentru a cauza avarii vizibile. Sfere alb-cenuşii de sfărâmături se dilatau în ralanti ca în vis, cu nuclee de foc portocaliu intens. După ce se disipau, lăsau cratere perfect emisferice, decupând zeci de metri în crusta lui Aubusson. Crissel se gândi că izbiturile acelea erau resimţite din plin la interior. Nu numai bubuiturile impacturilor foarte sonore, ci şi unda de şoc aidoma unui seism cauzată de energia care se disipa pe lungimea celor şaizeci de kilometri ai habitatului. Indiferent de situaţia din Aubusson, cetăţenii asediaţi ar fi înţeles că le bătea cineva la uşă.

Viteza de apropiere a habitatului încetini odată cu continuarea fazei de decelerare. Discul convex al calotei polare acoperea acum jumătate din cer. Majoritatea sfărâmăturilor cauzate de impact dispăruseră, dezvăluind dimensiunile complete ale deteriorărilor. Focul de răspuns se diminuase, sugerând că torpilele neutralizaseră într-adevăr sistemele anticoliziune printr-un singur atac. Crissel se simţi de asemenea mulţumit să vadă că ansamblul de andocare nu suferise avarii vizibile, iar navele conectate rămăseseră intacte.

Forţa *g* se reduse. Crucişătorul încheiase faza de decelerare intensă şi nu mai era silit să evite ripostele. Coconul nu-şi slăbi fixarea, dar Crissel găsi până la urmă claritatea mintală pentru a formula o frază.

— Excelent, pilotule, rosti el. Încheie andocarea forţată după latitudinea ta.

Când reîncepură, focurile de răspuns sosiră din trei puncte de pe perimetrul exterior al calotei polare, care n-ar fi trebuit să fi avut sisteme anticoliziune. Nicio torpilă nu fusese îndreptată împotriva lor, fiindcă planurile habitatului nu arătaseră acolo nimic care să necesite neutralizare.

Sufragiul universal continua să aibă statut defensiv maxim. Urmări proiectilele emergente şi evaluă un curs

optim de acţiune. Tunuri se depliară din fuzelaj şi deschiseră foc de interceptare. Alte trei torpile fixară ţintele şi fură lansate. În acelaşi timp motoarele se străduiră să deplaseze crucişătorul, încercând să găsească o cale liberă între traiectoriile intersectate ale proiectilelor ce se apropiau. Nava calculă cu eficienţă nemiloasă coliziunea cel mai puţin probabilă de a cauza efecte fatale asupra ei sau a pasagerilor. Crissel simţi virajul, apoi cascada de lovituri de baros a proiectilelor ce muşcau din blindajul *Sufragiului universal.*

Aubusson se îndepărtă într-o parte când crucişătorul îşi pierdu controlul deplasării laterale şi începu să se rostogolească încet. Crissel simţi şocurile provocate de jeturile de orientare care încercau restabilizarea navei. Perimetrul vizorului său începu să pâlpâie roşu. O sirenă de avarii îi răsună în urechi, îndeajuns de sonor pentru a fi audibilă, dar nu atât de puternic încât să acopere alte glasuri.

— Coborâm, îl auzi pe pilot rostind.

Cele trei torpile şerpuiră printre fluxurile de proiectile ce se apropiau şi-şi găsiră ţintele. Focurile încetară la fel de brusc cum începuseră. Aubusson reveni în centrul vizorului lui Crissel, cu butucul de andocare întinzându-se către ei ca o mână nerăbdătoare, de degetele căreia erau fixate nave. Sfărâmături provenite de la asaltul cel mai recent dislocaseră două navete transatmosferice, care se îndepărtau de danele lor. Cu o clipă în urmă fuseseră obiecte cu aspect fragil, inofensive ca nişte fluturi, aflate la distanţă sigură. Acum însă erau obstacole uriaşe, cu aspect periculos, care se rostogoleau prin spaţiu spre crucişător. *Sufragiul universal* viră din nou şi-şi atinse tribordul de o transatmosferică. Crissel simţi impactul străbătându-i şira spinării. Totul se întunecă şi imaginile videocamerelor muriră în mâzgălituri de lumină care se diminua.

— Pilotule? vorbi Crissel în tăcerea care urmă.

Coconul de materiapidă se desfăcu şi pluti, îndepărtându-se, lăsându-l neprotejat, cu excepţia costumului. Zona de

asamblare era întunecată şi ceilalţi prefecţi erau aproape complet invizibili. Crissel îşi activă proiectorul căştii simultan cu alte siluete în costume. Evaluă scena şi concluzionă că nimeni nu părea să fi fost rănit.

Urmă o zguduitură violentă, prea solidă şi în acelaşi timp prea decisivă ca să fi fost cauzată de sfărâmături ce se izbeau de crucişător. Lăsase impresia lovirii de un întreg continent, de ceva care nu se clinti nicio fracţiune de milimetru. Andocarea forţată, gândi Crissel uluit. În ciuda tuturor probabilităţilor, pilotul îi adusese la habitat. Comută pe canalul general intercostume.

— Mă duc să văd care-i situaţia noastră, rosti el decuplându-şi legăturile. Rămâneţi aici, dar fiţi gata de debarcare imediat cum revin. Misiunea continuă. Am fost primiţi cu o putere de foc mai mare decât ne aşteptaserăm, însă crucişătorul şi-a făcut treaba. Nu uitaţi: nu avem nevoie de el pentru a ne întoarce. Dacă intrăm şi recăpătăm controlul lui Aubusson, vom beneficia de tot timpul de pe lume ca să aşteptăm Panoplia să ne trimită o navă.

Când se pregătea să intre pe puntea de zbor, fu însă oprit să păşească prin peretele-parolă intermediar, care detectase o pierdere de presiune de partea cealaltă. Vid absolut, dacă se putea încrede în indicatori. Crissel încercă să contacteze pilotul şi echipajul de zbor, dar de data aceasta nu recepţionă decât fluieratul monoton al unui semnal purtător.

Întoarse privirea către prefecţii în costume spaţiale.

— Toată lumea este etanşată? Atunci ţineţi-vă bine, fiindcă purjez aerul.

Crissel merse la ecluza laterală, se încordă, glisă în sus un panou din sticlă blindată, după care coborî mânerul dungat în galben strălucitor şi negru ca o albină care comanda fantele de purjare atmosferică. Voleturile se deschiseră aproape instantaneu, permiţându-i aerului să ţâşnească afară în şase direcţii diferite. Fără sincronizări de securitate, fără interogări precaute. Crissel se clătină când

aerul vui, apoi ţiui afară. Indicatorii căştii îl anunţară că se găsea în vid absolut.

De data aceasta, nimic nu-l împiedică să acceseze puntea de zbor. Dar când trecu prin peretele-parolă acum penetrabil, bărbatul se trezi privind afară printr-o gaură care se căsca în locul provei *Sufragiului universal.* Putea să vadă spaţiul cosmic, stelele strălucitoare ale altor habitate şi curbura galben-cerată a orizontului celui mai apropiat al lui Yellowstone. Carcasa navei se sfârşea prin benzi de laminat zdrenţuit, care încă zvâcneau după procese de reparare eşuate şi din care se prelingea fluidul de materiapidă ca smoala. În spaţiul ocupat anterior de puntea de zbor se extindea o traversă groasă de un metru, care aparţinea probabil butucului de andocare. Cu o excepţie, toate fotoliile membrilor echipajului de zbor fuseseră smulse şi dispăruseră. Rămăsese doar pilotul, dar tras în ţeapă de un apendice bifurcat al traversei.

Sufragiul universal nu izbutise andocarea forţată la care sperase, însă fusese dureros de aproape. Ecluza habitatului se zărea la numai câţiva metri dincolo de capătul zdrenţuit al fuzelajului. Mergând pe traversă, puteau ajunge cu uşurinţă la ea. Îndepărtându-şi din minte soarta pilotului tras în ţeapă, dar convins că după o vreme va reveni să-i bântuie amintirile, Crissel se întoarse în compartimentul de adunare.

— Am pierdut echipajul de zbor, anunţă el. Situaţia arată urât pe punte, dar există o cale de acces în habitat. Oameni buni, avem o misiune de terminat. Urmaţi-mă şi fiţi pregătit să întâmpinăm rezistenţă imediat ce vom ieşi din ecluză.

Prefecţii îl urmară ca un flux negru şi compact, deplasându-se cu uşurinţa oamenilor experimentaţi în condiţii de imponderabilitate. Se divizară în două formaţiuni ce înaintară rapid şi merseră pe traversă ca două şiruri de furnici negre, până ajunseră la ecluza din faţa lor.

Pe când lucrau să deschidă ecluza, Crissel găsi în cele din urmă un moment de respiro mental ca să treacă în revistă cele petrecute. Planurile Panopliei ar fi trebuit să includă

toate modificările aduse habitatului de la construire. Era posibil ca Aubusson să fi instalat în secret lansatoarele de proiectile de pe perimetru, violând limitele legale ale sistemelor defensive pentru un habitat de mărimea respectivă. În acelaşi timp însă, dintre toate habitatele la care se putea gândi Crissel, Aubusson era unul dintre cele mai improbabile să se ocupe de asemenea acţiuni pe furiş.

Ceea ce ducea la o ipoteză mult mai puţin agreabilă. Dacă manufacturile funcţionau într-adevăr şi lucrătorii aveau acces la suficiente planuri şi materii prime, atunci habitatul dispunea de mijloacele pentru a crea aproape tot ce-i trebuia. Producerea şi instalarea de sisteme anticoliziune suplimentare nu ar fi cauzat dificultăţi nici chiar unei unităţi modeste; ar fi necesitat doar procesarea câtorva sute de tone de materie. Instalarea tunurilor ar fi fost mai dificilă, dar nu insurmontabilă, dacă se putea deturna măcar o parte din forţa de muncă a servitorilor generali. Manufacturile lucraseră la intensitate maximă de când crucişătorul părăsise Panoplia, însă era posibil să fi operat deja de ceva timp înainte de a deveni necesar să purjeze atât de vizibil căldura reziduală. Mai exact, dacă manufacturile n-ar fi trebuit să producă decât tunurile noi, probabil că nici măcar n-ar fi emis căldură.

Aşadar, acolo se producea altceva.

Prefecţilor nu le trebui mult timp pentru a convinge uşa să se deschidă. Ea glisă în cadrul masiv cu contraforturi şi dezvălui gura largă şi iluminată a unei conexiuni de andocare de mare capacitate. Un pachebot ar fi putut debarca o sută de pasageri prin tubul acela într-un minut, fără ca nimeni să se atingă măcar de altcineva.

Prefecţii pătrunseră în tunelul pustiu de andocare. Benzi conveiere se mişcau în ambele direcţii pe toată lungimea sa. Prefecţii atinseră benzile adezive cu o mână şi îngăduiră să fie transportaţi spre capătul îndepărtat, de parcă făcuseră asta de un milion de ori până atunci. Crissel îi urmă, dar trebui să-şi apese palma de două ori de bandă înainte ca legătura adezivă să prindă cu suficientă forţă

pentru a depăşi momentul de inerţie al corpului şi costumului său. Apoi se puse în mişcare, trecând pe lângă reclame animate, viu colorate, menite să-i momească pe nou-veniţii cu buzunare adânci.

Treptat deveni conştient de ceva care răzbătea prin canalul intercostume, un glăscior îndepărtat care părea să repete ceva. Crissel îşi dădu seama că era vocea unei femei.

— Linişte, întrerupse el puţinele schimburi de cuvinte dintre prefecţi. Aud ceva pe canalul nostru.

— Aud şi eu, sir, spuse cineva, poate chiar fata care-i vorbise mai devreme. Este cineva care utilizează protocoalele Panopliei.

Crissel se strădui să distingă glasul. Pe la a treia sau a patra repetare, înţelesul cuvintelor deveni brusc clar.

— … Thalia Ng, pentru Panoplie. Înregistrez mesajul acesta la cinci ore după stoparea abstracţiei. Îl voi trece pe repetarea transmisiei, până la descărcarea completă a brăţării. Am fortificat nucleul de scrutin, unde m-am refugiat în vârful pilonului cu un număr mic de supravieţuitori. Afară… am văzut maşini strângându-i laolaltă pe oameni. Au început să-i omoare. Nu ştim cine se află în spatele acestor acţiuni, dar a izbutit să preia controlul complet al servitorilor locali. Vă rog să trimiteţi imediat ajutoare. Nu ştiu cât timp putem rezista aici înainte ca maşinile să găsească o cale de a ajunge la noi.

Urmă o pauză scurtă, apoi mesajul se reluă:

— Sunt Thalia Ng, pentru Panoplie. Înregistrez mesajul acesta la cinci ore după stoparea abstracţiei…

— Thalia, rosti el. Mă poţi auzi? Sunt prefectul-senior Michael Crissel. Repet, sunt Michael Crissel. Răspunde, te rog.

Nu se auzi nimic, cu excepţia mesajului ei în buclă infinită. Crissel îşi repetă cuvintele, ascultă din nou, după care scutură din cap, înfrânt.

— Zadarnic. În mod clar, nu-i…

— Sir, se auzi un glas slab şi grăbit, sunt Thalia. Vă aud.

Mi-aţi primit mesajul?

— Ţi-am primit mesajul, Thalia. Semnalul este slab, dar audibil. Ne aflăm în complexul de andocare. Mai sunteţi în nucleul de scrutin?

— Încă rezistăm, sir. Uşurarea femeii îi era evidentă în glas. Mă bucur teribil c-aţi sosit. Nu ştiu cât mai putem face faţă. Maşinile devin tot mai inteligente, mai adaptabile…

Crissel îşi reaminti harta interiorului pe care şi-o fixase în memorie înainte de a părăsi Panoplia.

— Thalia, ascultă-mă cu atenţie. Ne aflăm încă departe de voi – la mulţi kilometri, chiar şi după ce vom trece prin ecluze.

— Principalul este că aţi ajuns în habitat, sir! Acum, când ştim că ajutorul a sosit, cred că putem rezista până ajungeţi la pilon. Câte nave aţi adus?

— Mă tem că doar una.

— Una?

Neîncrederea şi furia răzbătură în vocea Thaliei.

— Şi din păcate nava nu-i într-o stare prea bună. Avem o trupă mică de prefecţi de teren, cei mai buni pe care i-am putut convoca în termen scurt. Avem arme şi suntem gata de luptă. Făcu un efort pentru a-şi însufleţi propria stare de spirit. Am venit să recâştigăm Casa Aubusson, şi asta vom face! Voi rezistaţi, Thalia, şi nu veţi păţi nimic.

— Sir, spuse Thalia, trebuie să închid. Brăţara mi s-a descărcat aproape complet şi trebuie să conserv ceea ce am.

— Înainte de a închide… vreau să te-ntreb despre ceva ce ai spus mai devreme.

— Da, sir?

— Despre maşini, Thalia. Despre servitori. Bănuiesc că te-ai referit la un soi de defecţiuni limitate, nu? La câteva maşini aflate sub comanda unui grup invadator? Pentru că din cuvintele tale se poate înţelege că ar fi o răscoală generală a maşinilor.

Dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine pe Thalia, ar fi putut confunda ezitarea cu o hibă de transmisie a brăţării.

— Este exact ceea ce am vrut să spun, sir. Maşinile au preluat controlul habitatului. Din câte putem spune, nu există niciun grup invadator. În Casa Aubusson n-a sosit nimeni. Sunt numai maşinile, sir. Au luat-o razna.

— Totuşi abstracţia este întreruptă. Cum funcţionează maşinile fără abstracţie?

— A mai rămas suficientă abstracţie pentru a le controla sau coordona. Noi însă tot nu ştim cine o face. Sir, mi-e teamă.

— Păstrează-ţi calmul, Thalia. Până acum te-ai descurcat excelent în protejarea supravieţuitorilor.

— Nu la asta mă refer, sir. Mă tem că eu am declanşat asta. Că am jucat un rol în declanşarea preluării habitatului. Cred că cineva m-a manipulat şi că am fost prea stupidă sau naivă, sau îngâmfată ca să-mi dau seama. Iar acum este prea târziu şi plătim toţi pentru asta, toţi cei de aici, din Aubusson.

— Atunci nu ştii, rosti precaut Crissel.

— Ce anume nu ştiu, sir?

— Nu-i vorba numai despre Aubusson. Am pierdut contactul cu toate cele patru habitate pe care le-ai vizitat. Toate au ieşit simultan din reţea.

— Oh, Doamne!

— Nu ne putem apropia de niciunul, deoarece distrug orice nave care vin spre ele. De aceea am avut probleme pentru a aduce *Sufragiul universal* atât de aproape pe cât am reuşit.

— Ce se-ntâmplă, sir?

— Nu ştim. Ştim doar că manufacturile din Aubusson lucrează la capacitate maximă. Iar acum tu ne-ai spus altceva ce nu ştiam, şi anume că maşinile joacă un rol în acţiunea aceasta.

Vocea Thaliei se stinse, apoi reveni:

— Acum trebuie să închid cu adevărat, sir. Maşinile continuă să-ncerce să suie în pilon. Ne-am baricadat cât am putut de bine, dar trebuie să le respingem întruna.

— Am pornit spre voi. Mult noroc, Thalia! N-ai de ce te

teme şi nimic de ce să-ţi fie ruşine.

— Sir… eram gata să închid, dar am uitat să vă întreb – când am văzut că au sosit ajutoare, m-am aşteptat ca prefectul Dreyfus să facă parte din ele. Tonul femeii deveni neliniştit, aproape copilăros. El este bine, da? Sper că n-a păţit nimic.

— Este cât se poate de bine, spuse Crissel. Şi mă voi asigura să afle că eşti sănătoasă. A intervenit ceva în Panoplie şi a fost silit să rămână acolo.

— Ce fel de „ceva”, sir?

— Mă tem că asta-i tot ce-ţi pot spune pentru moment.

Transmisiunea încetă. Probabil că după ce reuşise să contacteze pe cineva, Thalia stopase bucla de repetare a mesajului. În timp ce vorbise cu ea, Crissel şi restul prefecţilor străbătuseră tot tunelul de andocare. Banda conveier se termină, pierzându-şi fixarea adezivă în ultima clipă, în vidul perfect din tunel, Crissel continuă să gonească neajutorat, până ce fu prins de unul dintre prefecţii care sosiseră înaintea sa, la timp pentru a-l opri să se strivească în batardoul de la limita tunelului. În mod uzual, pasagerii ar fi lunecat până la o oprire lină, în urma frecării cu aerul aflat la presiune normală.

Se aflau înaintea unei uşi blindate, pe care erau stanţate nimfe şi zâne.

— De cealaltă parte este aer, raportă un prefect. Protecţiile de securitate de pe uşa aceasta sunt destul de masive şi ştie că de partea noastră este vid.

— Poţi să tragi prin ea?

— Da, sir, însă dacă de partea cealaltă există ostatici care nu au costume…

— Aşa-i, prefectule. Care sunt celelalte opţiuni ale noastre?

— Niciuna, sir, decât să presurizăm partea aceasta din tunel. Dacă închidem uşa din capătul opus, protecţiile de securitate ar trebui să permită deschiderea uşii din faţă.

— O poţi face de aici?

— Nicio problemă, sir. Când am trecut prin ea, i-am fixat

un declanşator prin telecomandă. Am dorit totuşi să vă cer aprobarea prealabilă. Va însemna blocarea rutei noastre de ieşire.

— Însă poţi redeschide uşa cealaltă dacă e nevoie?

— Bineînţeles, sir. Ar dura numai câteva secunde.

— Dă-i drumul atunci, încuviinţă Crissel.

Prefectul-senior era încordat şi pregătit când uşa se deschise şi aerul izbi în vidul din tunel. Dincolo de uşă se întindea un spaţiu mult mai mare, un volum vamal aflat în imponderabilitatea punctului de convergenţă a zeci de coridoare de andocare. Reclame continuau să ruleze pe pereţi. În spaţiul sferic atârnau stindarde din mătăsuri viu colorate, rigidizate prin sârme împotriva imponderabilităţii; unele fuseseră smulse de curentul violent de aer. Sculpturile din fier uriaşe ale unor căluţi-de-mare şi dragoni marini susţineau un hăţiş ameţitor de benzi conveier codificate în culori, care descriau bucle prin spaţiul deschis. Crissel încercă să-şi imagineze mii de pasageri călătorind pe benzile acelea, nepăsători şi bălţaţi, chiar şi fără penajul lor entoptic, un torent nesfârşit de bijuterii omeneşti scânteietoare. El vizitase rareori locuri ca acesta, se simţise rareori parte din adevăratul flux arterial al societăţii din Inelul Sclipitor. Pentru o clipă regretă traiectoria austeră pe care Panoplia i-o impusese vieţii.

— Conveierul roşu ne va traversa sala, rosti el strivind gândul. Să-i dăm drumul!

În clipa aceea se iviră maşinile. Fuseseră de la bun început în volumul vamal, dar ascunse în complexitatea neagră a sculpturilor din fier. Când apărură, Crissel aproape că izbucni în râs. Amuzamentul, înţelegerea cinică a faptului că erau copleşiţi numeric, constituia unicul răspuns uman înaintea unei ambuscade fatale şi inevitabile.

— Ostili, rosti el. Servitori. Ţintiţi-i. Forţă maximă. Foc de voie.

Dar chiar în clipa când rostea cuvintele acelea, ştia că maşinile erau prea multe, iar prefecţii de teren prea puţini. Echipa lui deschisese deja focul şi distrusese o mână dintre

servitorii care se apropiau, însă maşinile continuau să vină. Erau peste tot, se revărsau din umbre şi din beznă, zburau prin aer sau înaintau în lungul liniilor curbe ale conveierelor. Încă şi mai multe soseau din alte tunele ce aveau legătură cu spaţiul vamal.

Crissel era obişnuit cu servitorii, era atât de familiarizat cu prezenţa lor, încât abia dacă-i băga de seamă în circumstanţe obişnuite. Dar maşinile acestea nu acţionau ca nişte servitori obişnuiţi. Mişcările le erau rapide, având uneori aspectul accelerat, de comedie bufă, al activităţii insectelor. Per ansamblu, eforturile le erau coordonate şi deliberate. Individual, erau haotice, unele erau călcate sub marşul neîncetat al celorlalte sau împinse în lături dacă se dovedeau prea lente ori stângace. Nu aveau arme în sensul uzual al termenului, însă toate membrele, manipulatoarele sau instrumentele slujeau acum o funcţie agresivă. Unele auxiliare păreau chiar să fi fost modificate pentru a le spori eficienţa: gheare ascuţite la nivelul unor muchii sclipitoare, braţe terminate prin seceri letale sau ţepuşe pregătite de străpungere. Era o armată ucigaşă. În acelaşi timp însă maşinile continuau să poarte culorile şi logourile vesele ale rolurilor jucate până atunci: o maşină casnică aici, un grădinar sau un servitor medical grijuliu acolo. Un supervizor de creşă cu spinare de gândac şi o mulţime de picioare avea chiar carapacea roşie cu puncte negre a unei buburuze, cu un chip vesel stilizat pictat pe partea frontală.

Prefecţii îşi dezlănţuiră toată forţa armelor, însă izbuteau doar să încetinească avansarea, nu s-o respingă. Majoritatea maşinilor nu aveau blindaje, astfel încât explodau în bucăţi sub o lovitură directă, dar cele care le urmau înhăţau imediat bucăţile camarazilor sfărâmaţi şi foloseau părţile din corpurile rupte ca pe paveze sau ciomege. Apoi deveni tot mai dificil să distrugă pe oricare dintre ele.

Crissel aproape că nu sesiză primele victime din rândul oamenilor. Când servitorii ajunseră la prefecţii în costume blindate, diferenţa dintre oameni şi maşini deveni greu de

precizat. Nu se mai vedea decât un vălmăşag agitat de membre şi se auzeau ţipetele metalului şi ale ceramicii care loveau blindaje. Abia când văzu două trupuri decapitate rostogolindu-se în spaţiul deschis, printre sculpturile din fier, revărsând jeturi de sânge din cercurile deschise ale inelelor din jurul gâturilor, ştiu că servitorii începuseră să ucidă.

— Retragerea! strigă Crissel peste vacarmul bătăliei, zăngăniturile dintre blindaje şi servitori şi ţipetele panicate ale echipei sale. Retragerea la navă! Suntem copleşiţi numeric!

Dar chiar când rosti cuvintele acelea, se simţi smucit într-o parte de membre puternice din metal. Se împotrivi, însă zadarnic. După aceea servitorii îl înconjurară, desfăcând puzzle-ul costumului său blindat cu surescitarea frenetică a unor copii care desfac un cadou împachetat.

Erau foarte rapizi în privinţa asta. Trebui s-o recunoască.

CAPITOLUL 20

Celula de detenţie în care fusese închis Dreyfus nu era o sferă în imponderabilitate precum cea în care fusese întemniţată Clepsidra, dar transmitea aceeaşi senzaţie de impregnabilitate înăbuşitoare. Îi luaseră pantofii şi brăţara. Singura lui concesie fusese de a-şi slăbi gulerul, astfel încât să nu-l roadă prea tare prin frecarea de maxilarul inferior neras. În liniştea din celulă nu putea să ştie ce se întâmpla în exterior şi nici să evalueze cu exactitate trecerea timpului. Era prea alert, prea temător pentru a începe să se simtă plictisit. Mintea i se rotea în permutări nebuneşti, străduindu-se să ghicească ce se întâmplase cu Clepsidra şi ce se întâmpla acum cu misiunea trimisă la Casa Aubusson. Ce se întâmpla cu Thalia. Mai mult ca probabil că doar imaginaţia lui îi oferise bufnetul îndepărtat al desprinderii *Sufragiului universal* de pe suportul de andocare.

Dreyfus închisese destui oameni în celule pentru a se fi dedat speculaţiilor relaxate despre ce putea simţi un prizonier după închiderea uşii. Înţelegea că nu se apropiase niciodată, nici pe departe, de lipsa de speranţe complet secătuitoare sau de ruşine. Îşi repeta că nu făcuse nicio faptă rea, nimic care să fi meritat gradul cel mai infim de autoreproş, totuşi ruşinea nu voia să asculte. Simplul fapt al detenţiei aici era suficient.

După două-trei ore, potrivit estimării sale, peretele-parolă formă conturul unei uşi. Baudry intră singură, iar peretele redeveni impenetrabil. Femeia nu purta nicio armă vizibilă.

— Nu mă aşteptasem la altă vizită. Ce noutăţi sunt? Aţi primit vreo veste de la Thalia?

Ea îi ignoră întrebările.

— Tom, dacă tu ai făcut asta, acum ar fi momentul să-mi spui.

Rămase lângă patul lui cu mâinile încrucişate, cu voluta fustei revărsându-se în jurul călcâielor precum ceara dintr-o lumânare neagră şi subţire.

— Ştii bine că n-am făcut-o eu.

— Gaffney spune c-ai fost ultima persoană care a văzut-o pe Clepsidra. Ea a spus sau a făcut aluzie la ceva care să indice că ar fi plănuit să evadeze?

Dreyfus îşi frecă ochii.

— Nu. Nu avea niciun motiv s-o fi făcut, pentru că-i spusesem că o vom proteja şi ne vom asigura să revină la ai ei.

— Cu toate acestea, a plecat.

— Sau a fost luată. Sunt convins că ai ţinut seama şi de alternativa asta.

— Gaffney spune că după tine în celula ei n-a intrat nimeni, până când Sparver a descoperit că dispăruse.

— M-a prins Gaffney plecând cu Clepsidra?

— El speculează că este posibil ca tu să fi modificat setările peretelui-parolă, astfel ca ea să poată ieşi după ce plecaseşi.

— N-aş fi ştiut nici măcar de unde să fi început. Şi chiar dacă ea ar fi plecat, de ce n-a văzut-o nimeni? De ce n-a apărut pe monitorizările noastre interne?

— Nu cunoaştem nici acum dimensiunile complete ale abilităţilor Agregaţilor, spuse Baudry.

Dreyfus îşi îngropă faţa în palme.

— Sunt mai inteligenţi decât noi, dar nu sunt magicieni. Dacă ea şi-a părăsit celula, cineva trebuie s-o fi văzut.

— Poate să fi ales cu iscusinţă momentul evadării. Este posibil ca tu s-o fi sfătuit în privinţa intervalului optim pentru şanse minime de detectare.

Dreyfus râse sec.

— Şi videocamerele?

— Poate că le-a putut influenţa să-i şteargă imaginea din înregistrări.

— Ar trebui totuşi să aibă un loc unde să se ascundă, în caz contrar, mai devreme sau mai târziu se va ciocni de

oameni.

— Gaffney speculează că tu i-ai fi oferit un refugiu. Că este posibil ca ea să se afle şi acum în refugiul acela.

— Ştii ceva? Mi se pare că aud foarte des numele „Gaffney”. Nu crezi că asta ar putea însemna ceva?

Baudry strâmbă dispreţuitor din buze.

— În mod firesc, poziţia lui îl aduce în prim-planul problemelor de securitate internă. Iar tu n-ai nicio dovadă că el ar fi comis vreo faptă rea.

— Ţi-ar păsa dacă aş avea?

— Tom, ştiu că noi am avut dispute şi mai ştiu că nu ţi-a plăcut ce am fost siliţi să-i facem lui Jane. Să ştii că-ţi respect opinia. Pe de altă parte, te asigur că acţiunile noastre au fost întreprinse strict în interesul Panopliei. Iar eu voi fi prima care să-i depun lui Jane jurământul de credinţă când va fi reinstalată ca autoritate operaţională totală, aşa cum cred că se va întâmpla. Îl privi cu ochi întrebători. Nu mă crezi… Tu consideri că îndepărtarea ei a fost motivată de un interes personal. Sau de altceva.

— Cred că Crissel a fost pur şi simplu prea laş ca să vi se împotrivească.

— Şi eu…?

— Nu-mi poţi spune că interesul personal n-ar fi jucat niciun rol.

Pentru prima dată bărbatul zări în ochii lui Baudry scânteia dură şi aurie a furiei reale.

— Tom, priveşte situaţia din poziţia mea. O respect pe Jane. Am respectat-o dintotdeauna. Am urmat-o pas cu pas când Ceasornicarul ne-a făcut viaţa imposibilă. Însă n-ar fi trebuit să i se permită să rămână la putere atâta timp. Este imposibil ca scarabeul ăla să n-o fi afectat, mental sau fizic.

— Unii ar putea spune că a făcut din ea cel mai bun prefect-suprem pe care l-am fi putut spera vreodată.

— Dar n-am beneficiat niciodată de vreo modalitate prin care s-o ştim în mod cert. Crissel şi cu mine… şi Gaffney, da, recunosc – i-am dăruit organizaţiei anii noştri cei mai buni, însă n-am căpătat în schimb decât păr încărunţit şi

riduri, aşteptând în umbra lui Jane. Niciunul dintre noi nu va trăi veşnic!

— Ceea ce este valabil şi pentru Jane. Aţi fi putut aştepta naibii să vă vină rândul!

Baudry expiră lent. Ceva din ea se domoli.

— Am dorit aşadar să fie înlăturată. Dar asta nu-nseamnă că ar fi fost corect ca ea să rămână la comandă. Nu-nseamnă că noi n-am fi făcut tot ce era bine pentru Panoplie.

— Chiar crezi asta, în adâncul inimii tale? Uită-te la mine când îmi răspunzi.

— Da, răspunse ea privindu-l drept în ochi după câteva clipe.

El încuviinţă, fără să trădeze nimic. Las-o să fiarbă, las-o să se-ntrebe dacă o credea sau nu.

— Va trebui totuşi să-l opreşti pe Gaffney. A scăpat de sub orice control.

— Vrei să-mi povesteşti despre numele pe care l-ai menţionat mai devreme? Aurora, nu?

— Cred că avem de-a face cu Aurora Nerval-Lermontov, care a fost una dintre Cei Optzeci.

— Ea a murit, Tom. Ei toţi au murit.

— Nu cred că şi Aurora. Ea a supravieţuit pe undeva şi a aşteptat clipa potrivită vreme de cincizeci şi cinci de ani.

— A stat pur şi simplu ascunsă?

— Până când ceva i-a forţat mâna. A aflat de la Clepsidra ceva care a speriat-o foarte tare. Tot ceea ce se întâmplă se datorează reacţiei Aurorei faţă de o ameninţare percepută. Cred că ea preia controlul fiindcă nu are încredere că noi vom rezolva situaţia.

— Clepsidra a fost complicele ei?

— Nu tocmai. Aurora se folosea de Agregaţi, storcându-i de informaţii.

— Iar acum a dispărut şi ultimul dintre ei.

— Eu nu i-am dat drumul din incinta aceea, rosti Dreyfus. În cariera mea am luat unele decizii chestionabile, dar aceea nu s-a numărat printre ele.

— Atunci cine a făcut-o?

— Tu ştii cine.

— El nu ne-ar trăda, Tom. Este un om bun, devotat Panopliei până în adâncul inimii. Nimic nu-l preocupă mai mult decât securitatea Inelului Sclipitor.

— De acord, poate că el aşa crede. Însă indiferent ce ar crede, lucrează pentru Aurora. Trajanova ştia că persoana care a sabotat turbinele şi mi-a corupt nivelul-beta trebuia să aibă acces de securitate la nivel superior. A fost la un pas de a-l indica ea însăşi pe Gaffney. De aceea a trebuit să fie lichidată.

Baudry clătină scurt din cap, ca şi cum ar fi încercat să alunge un gând rău care-i bâzâia între urechi.

— Nu cred că Gaffney ar acţiona împotriva noastră. Mai concret, de ce ar fi dorit el s-o scoată pe Clepsidra din celulă?

— Pentru că ea ştie lucruri pe care Gaffney nu vrea să le aflăm. Dreyfus se aplecă înainte. Baudry, ascultă-mă! Cred că Gaffney vrea s-o omoare. Cred că o va găsi şi o va omorî, dacă n-a şi făcut-o deja. Tu trebuie să ajungi prima la ea.

— Nu ştim unde este.

— Atunci începe s-o cauţi. Gaffney controlează securitatea internă, dar *tu* controlezi Panoplia. Mai există sute de prefecţi pe care el nu-i are la mână.

— În numele Sandrei Voy, Tom! Chiar vorbeşti în mod serios despre un război total în interiorul Panopliei?

— Nu trebuie să fie un război. Acţionează acum şi-l poţi opri pe Gaffney, îi poţi anula autoritatea. De acord, Securitatea îi datorează loialitate, dar aceeaşi loialitate ţi-o datorează şi ţie.

Pentru o clipă Dreyfus avu impresia că femeia se gândea măcar la ideea respectivă, că o accepta pentru examinare. Apoi însă faţa ei încremeni şi-i oferi doar refuz inexpresiv.

— Nu pot face asta.

— Cel puţin, găseşte-o pe Clepsidra înaintea lui.

— S-ar putea să nu fie uşor, mai ales dacă ea nu doreşte

să fie găsită.

Brăţara lui Baudry îşi alese tocmai momentul acela pentru a piui, emiţând un ton ascuţit, nelalocul lui în cenuşiul izolat al celulei. Femeia coborî ochii, iritată, după care ridică display-ul mai aproape. Dreyfus văzu cum pleoapele îi tresar.

— Ce s-a întâmplat?

— *Sufragiul universal... Gla*sul ei suna spectral, îndepărtat. Am pierdut contactul cu nava în cursul etapei finale de apropiere de Casa Aubusson. Exact când defensivele habitatului le-ar fi intrat în bătaia armelor.

Dreyfus încuviinţă din cap. Ştia că planul fusese de a lovi sistemele anticoliziune cu armamentul pe rază mare de acţiune al crucişătorului.

— Toate comunicaţiile sau doar telemetria tactică?

— Totul. Nu există niciun semnal.

Baudry tăcu o clipă, de parcă n-ar fi cutezat să declare evidenţa.

— Cred că i-am pierdut. Cred c-au murit toţi. Crissel şi prefecţii aceia tineri… Îl privi apoi pe Dreyfus cu o spaimă mocnită. Ce-ar trebui să facem în continuare?

— Să obţii confirmarea pierderii navei, zise bărbatul. După care să începi să aduni toate navele noastre din sistem, indiferent în ce misiune ar fi plecate. Toate cuterele… corvetele… crucişătoarele interplanetare.

— Nu putem ignora starea de criză dintre Ultranauţi şi Inelul Sclipitor.

— Poţi, rosti Dreyfus, fiindcă deja nu mai contează. Aceea n-a fost nici măcar o criză. O distragere, poate, care să ne abată privirea de la acţiunea adevărată. Şi a funcţionat, nu? Ce proşti am fost!

— Am făcut doar ce-am crezut că era cel mai bine, spuse Baudry trist.

— N-a fost suficient de bine. Acum va trebui să ne reevaluăm jocul. Acum începe adevărata criză.

— Mi-e frică, Tom. Au distrus un crucişător interplanetar complet înarmat. *Aşa ceva n-ar fi trebuit să se-ntâmple.*

— Şi mie îmi este frică, dar încă n-am terminat. Găseşte-o pe Clepsidra. Şi reia scrutinul. De data asta poţi să vorbeşti mult mai apăsat. Avem nevoie de armele acelea. Iar în clipa de faţă nu-mi pasă deloc dacă cineva va fi nemulţumit.

***

Gaffney privea spectacolul suprarealist cu ceea ce spera să fie combinaţia potrivită de şoc şi dezgust. Picioarele încălţate în cizme îi erau uşor depărtate, spinarea perfect dreaptă, mâinile încrucişate la spate. Poate că propria-i reacţie era artificială, dar autenticitatea expresiilor de pe chipurile celorlalţi prefecţi-interni adunaţi în apartamentul lui Dreyfus nu putea fi pusă sub semnul îndoielii. De asemenea, nu se puteau contesta sentimentele prefectului-senior Lillian Baudry.

— Nu poate fi adevărat, rosti ea şi clătină din cap de parcă astfel şi-ar fi putut limpezi vederea, dezvăluind că scena era un miraj psihologic. Îl cunosc pe Dreyfus. Noi doi am mai încrucişat săbiile în trecut, însă el n-ar fi făcut asta niciodată. În niciun caz cu propriul lui martor.

— Nu poţi şti niciodată ce vor face oamenii când o iau razna, spuse Gaffney cu un regret superior, ca şi cum ar fi fost un adevăr pe care-l înţelesese în particular cu mulţi ani în urmă. Dreyfus mi se păruse mereu un individ stabil, dar este evident că evenimentele recente s-au cumulat şi l-au împins peste muchie.

— Totuşi s-o ucidă... În numele Sandrei Voy! Sheridan, este lipsit de sens!

— Poate că martora cunoştea mai multe decât îi zisese iniţial, reflectă Gaffney. Nimeni dintre noi nu ştie ce s-a petrecut cu adevărat în asteroidul acela. S-ar fi putut ca ea să fi cunoscut lucruri care să fi afectat reputaţia lui Dreyfus.

— În numele lui Voy, de ce ar mai fi adus-o atunci în Panoplie?

— Din cauza procedurilor oficiale, bănuiesc. Poate că

prezenţa lui Sparver l-a împiedicat să procedeze altfel.

— Şi în tot acest timp plănuise s-o ucidă?

— Priveşte şi tu dovezile, strânse discret Gaffney din umeri. Imaginile vorbesc de la sine, nu?

Clepsidra fusese omorâtă cu un glonţ în cap. Asta cel puţin era evident pentru oricine, la fel ca probabilul punct de intrare al obiectului balistic care-i pusese capăt vieţii.

— S-a utilizat o armă cu proiectile, comentă Gaffney, nu cu fascicul. În jurul rănii de intrare nu există nici arsuri, nici cauterizare.

— Unde crezi c-a fost ucisă?

Gaffney căzu pe gânduri.

— Dacă a împuşcat-o aici, arhitectura din materiapidă probabil a absorbit şi procesat orice urme de sânge sau resturi de ţesuturi împroşcate pe pereţi. N-ar mai fi rămas nimic din ele. Dacă a murit acum câteva ore, fragmentele pe care camera le-a absorbit au fost deja descompuse în elementele componente şi reciclate prin Panoplie, îşi atinse buzele cu un deget. Ai mâncat recent?

— Nu, răspunse Baudry cu o expresie derutată. Ce legătură are asta cu crima?

— Poate c-ar fi bine să eviţi pentru încă o vreme distribuitoarele. Asta în ipoteza că te tulbură ideea să mănânci reciclarea unei Agregate. În caz contrar, nu-i nicio problemă.

Baudry păli la faţă.

— Nu vorbeşti serios.

— Aşa funcţionează sistemul de reciclare. Nu este programat să facă deosebire între reziduuri umane şi deşeuri casnice normale, deoarece *în interiorul* Panopliei n-ar trebui să existe crime.

Baudry coborî ochii asupra restului corpului.

— Dar de ce n-a fost absorbită complet?

— Bănuiesc că aş putea folosi termenul „indigestie”. Materiapida nu are o capacitate infinită de procesare: nu poate absorbi prea mult deodată fără să se blocheze. Gaffney se sili să adopte o expresie îndurerată. În mod clar,

aici a fost „prea mult”.

Cadavrul Clepsidrei fusese pe jumătate absorbit în podea înainte ca materiapida să-şi fi oprit eforturile de a o procesa. Efectul era al unei sculpturi abandonate înainte de terminare: trupul unei femei pe jumătate înglobat în marmura neagră şi netedă a podelei. Erau expuse craniul cu creastă şi torsul, umerii şi partea superioară a braţelor. Antebraţele, pântecele şi şoldurile lăsau impresia că ar fi fost scufundată sub nivelul podelei. Încremenite în moarte, cele patru degete de la mâna dreaptă se înălţau prin suprafaţă ca nişte santinele din piatră. Piciorul stâng ieşea din podea, se ridica până la arcul genunchiului, apoi cobora iarăşi în suprafaţa absorbitoare.

— Asta-i… asta-i tot ce-a rămas? întrebă Baudry.

— Mă tem că da. Mintea noastră insistă că sub podea ar exista un corp intact, aidoma unui cadavru acoperit de nisip mişcător, dar în realitate nu mai este absolut nimic. Părţile ce ies deasupra nu sunt legate între ele.

Gaffney împinse cu vârful cizmei arcul format de piciorul vizibil al Clepsidrei, răsturnându-l. Baudry îşi feri brusc privirea, după care reveni cu ochii la spectacol. Două adâncituri circulare rămăseseră acolo unde piciorul fusese în contact cu podeaua. Fibre aţoase de materie organică parţial procesată se întindeau între bucata de picior şi pardoseală.

— Ar fi meritat o soartă mai bună, comentă ea. Va ieşi un scandal teribil când Agregaţii vor afla că a murit în arestul nostru.

— Nu noi am omorât-o, rosti Gaffney încetişor. Crima atârnă pe umerii lui Dreyfus, nu pe ai noştri.

— Tot nu-nţeleg de ce ar fi făcut-o… ca să nu mai spun că nu ştiu cum a procedat… Cum a izbutit să transporte corpul dintr-o parte în alta a staţiei fără ca niciunul dintre noi să nu vadă nimic?

— Nu-i vorba despre orice corp, Lillian, ci despre corpul prizonierei lui Dreyfus, ţinută în camera lui. El a fost ultima persoană despre care se ştie că a văzut-o în viaţă. După

părerea mea, este un motiv suficient pentru a strânge menghina.

— Şi la ce fel de menghină te gândeşti?

Gaffney atinse mânerul negru al şficbiciului prins la centură.

— Avem nevoie de răspunsuri, şi cât mai repede. Este posibil ca Dreyfus să nu fie dispus să mărturisească prea multe fără mici încurajări.

— O să vorbesc cu el, să văd ce are de spus.

— Nu vreau să fiu nerespectuos, dar Dreyfus n-o să izbucnească în plâns şi să-şi recunoască faptele chiar dacă l-ai pune în faţa unui cadavru. Ai văzut cât de nerăbdător era să mă implice pe mine în dispariţia Agregatei.

Baudry coborî ochii la atrocitatea de pe podea.

— Tot nu-l pot vedea pe Dreyfus jucând vreun rol în asta. Tot ceea ce ştiu despre el afirmă că nu-i un ucigaş sau trădător.

— Cei tăcuţi ne surprind întotdeauna.

Gaffney percepu clocotul agonizant al luării unei decizii înapoia frunţii netede a femeii.

— Nu-mi place cum merg lucrurile, totuşi aceasta *este* o stare de urgenţă. Dacă crezi că-i necesar, voi emite un ordin de sondare. Doar o scanare minim invazivă. Nu vreau să fie rănit sau să sufere în vreun fel.

— Necunoscutele sunt prea multe, Lillian. Sondarea n-ar fi instrumentul cel mai potrivit în cazul acesta.

— Atunci ce ai recomanda?

— Dispunem şi de alte metode. Vrei să fiu mai explicit?

— Nu vreau să cred că vorbeşti despre tortură.

Gaffney schiţă o grimasă.

— Termenul este vechi şi nu tocmai aplicabil într-un context modern. Tortura înseamnă ace înfipte sub unghii, electrozi aplicaţi pe aparatul genital… Neplăcut şi imprecis. Noile metode de extragere a informaţiilor sunt mult mai rafinate; este ca şi cum ai compara trepanaţia cu neurochirurgia modernă. Bineînţeles, dacă ai fi de acord, eu aş prefera o sondare profundă de cortex…

Baudry se întoarse cu spatele.

— Nici nu vreau s-aud aşa ceva.

— Nici nu va fi nevoie, surâse liniştitor Gaffney. Poţi să stai departe şi s-aştepţi rezultatele.

— Este unul dintre noi, rosti femeia.

Gaffney bătu uşor cu palma pe şficbici.

— Iar eu voi avea grijă să fie tratat cu tot respectul cuvenit.

***

Deşi fusese grijulie să-şi ascundă suspiciunile de ceilalţi, Thalia ajunsese la concluzia că nu va mai exista nicio salvare, cel puţin nu din partea prefectului-senior Crissel. Trecuseră cinci ore de când vorbiseră şi nu apăruse niciun semn al intervenţiei pe care o promisese. Desigur o avertizase că drumul până la ea va dura, dar femeia ştia că ar fi trebuit să vadă deja dovezi ale apropierii sale. Privise prin ferestrele nucleului de scrutin, în lungul cilindrului întunecat al Casei Aubusson, către calota polară la fel de întunecată unde ea sosise parcă cu o eternitate în urmă. Nu detectase nici urmă de activitate umană, nici măcar luminile mişcătoare ale elevatoarelor de la calota polară. De asemenea, nu mai existaseră alte comunicări din partea lui Crissel sau a vreunui membru al expediţiei sale. Pentru scurt timp Thalia îşi îngăduise să creadă că ei se confruntaseră cu o rezistenţă neaşteptată şi se retrăseseră pentru a aştepta întăriri din Panoplie, însă de-a lungul celor cinci ore speranţele i se erodaseră constant. Nu mai credea că prefectul Crissel sau oricare altul supravieţuise mult timp după conversaţia lor. Probabil că maşinile îi atacaseră imediat cum intraseră în Aubusson.

În acele cinci ore ea văzuse cum activităţile din exterior continuaseră în acelaşi ritm, fără vreo dovadă că sosirea lui Crissel le-ar fi afectat graficul de lucru. Servitorii constructori munciseră neobosit, demolând clădirile, drumurile şi podurile ce slujiseră cândva populaţiei umane

din habitat. Pe măsură ce noaptea lui Aubusson începu să lase loc unor zori cenuşii, reci, Thalia văzu un peisaj de distrugere completă. Pe o rază de mulţi kilometri, pilonul nucleului de scrutin era unica structură rămasă în picioare. Clădirile din jur fuseseră reduse la sfărâmături măcinate, cernute de orice s-ar fi putut dovedi util pentru manufacturi. Praful sur se depusese pe iarbă, copaci şi apă. Îi venea greu să pună semnul egal între deşertul acela fără forme de viaţă şi amintirile ei despre Casa Aubusson aşa cum o văzuse cu nicio zi în urmă. Un peisaj atât de sterp ar fi trebuit să apară doar după ani de război, nu după câteva ore de utilizare a industriei mecanizate.

Absenţa lui Crissel nu era singura care-i acutiza nelinişte a. După ce tăiase soclul din granit pentru a asigura materiale pentru baricadă, Thalia îşi reluase veghea lângă fereastră. La scurt timp după apelul lui Crissel, un servitor constructor trecuse în apropiere de baza pilonului. Fusese un transportor deschis, dar în loc de sfărâmături avusese o încărcătură infinit mai tulburătoare. Bena era plină până sus cu corpuri omeneşti, suprapuse câte zece-douăzeci. Fuseseră câteva mii numai în transportul acela, aruncate înăuntru ca tot atâtea deşeuri recuperabile. Şi exact asta şi erau, înţelesese Thalia. Maşina care purta leşurile se îndrepta în aceeaşi direcţie ca toate celelalte, ducea materii prime la manufacturi. Morţii aveau să fie procesaţi, descompuşi, reutilizaţi. Chiar dacă trupurile din carne nu ofereau nimic valoros, implanturile demarhiste din craniile lor conţineau metale utile, semiconductori, supraconductori şi componente organice.

Până în clipa aceea ea crezuse că maşinile impuneau doar o conducere totalitaristă. Văzuse corpuri azvârlite în fântâna ornamentală, dar se autoconvinsese că fuseseră indivizi care nu se supuseseră într-un fel sau altul. Acum ştia că servitorii erau angajaţi în genocid sistematic. Oamenii pe care-i văzuse afară, care fuseseră strânşi în turmă şi cărora li se ţinuse un discurs, nu fuseseră adunaţi pentru a fi controlaţi mai uşor, pentru a fi siliţi să cedeze

mai repede. Ei fuseseră adunaţi pentru a fi eutanasiaţi şi expediaţi la manufacturi.

Thalia nu putea şti câţi dintre cei opt sute de mii de cetăţeni din Casa Aubusson cunoscuseră o soartă similară. Nu credea însă că existaseră multe excepţii. Servitorii preluaseră controlul habitatului cu o viteză uimitoare şi jandarmii le fuseseră complici fără să ştie, sfătuindu-i pe oameni să rămână calmi şi să urmeze directivele lui Lucas Thesiger. Dar Thesiger putea să fi fost unul dintre corpurile acelea stivuite neglijent…

Thalia înţelesese atunci că nu mai dispunea de mult timp. Unicul motiv pentru care maşinile nu demolaseră deja pilonul era faptul că nu puteau risca să strice nucleul de scrutin. Dar aveau să găsească o cale în cele din urmă. Inteligenţa necunoscută care-i conducea o depăşea pe a oricărui servitor individual şi Thalia era sigură în privinţa asta, ştia totul despre ea şi grupul de supravieţuitori. Chiar acum se gândea probabil la o metodă prin care să-i omoare. Dacă maşinile nu răzbăteau prin baricadă (iar femeia nu era defel optimistă că le-ar mai fi putut ţine mult timp la distanţă), atunci aveau să exploreze căi alternative. Thalia deţinea atuul inhibitor al faptului că putea distruge sau cel puţin avaria nucleul, însă dacă îşi juca atuul acela şi maşinile continuau totuşi să sosească cumva, n-ar mai fi avut absolut nimic ce să le opună.

— Se aud mai tare, rosti Parnasse încetişor, alăturându-i-se lângă ferestruica rotundă.

— Ce anume?

— Maşinile de cealaltă parte a baricadei. O desfac bucată cu bucată, şi se apropie tot mai mult de vârf. Mă îndoiesc că între noi au rămas mai mult de zece-cincisprezece metri de obstacole. Am încercat să desconsider zgomotele, dar au început să le sesizeze ceilalţi.

Thalia avu grijă să-şi păstreze expresia fixă, fără să trădeze nimic care i-ar fi tulburat mai mult pe cetăţeni.

— Cât crezi că va rezista?

— Se apropie zorile. Mai avem nişte chestii pe care le

putem arunca pe scară, dar majoritatea celor grele şi masive s-au terminat. Baricada poate să reziste până la amiază şi aş zice că ne vom descurca extraordinar de bine dacă va rămâne în picioare până la apus.

— Cyrus, trebuie să-ţi spun ceva. Am văzut afară ceva foarte, foarte rău.

Când bărbatul nu-i răspunse, Thalia urmă:

— N-am zis nimic mai devreme, fiindcă aveai şi aşa destule pe cap. Acum însă trebuie să ştii.

— Despre cadavre? Că sunt transportate la manufacturi?

Ea îl privi cu atenţie.

— Ştiai deja?

— Am văzut câteva transportoare trecând, în timp ce ai tăiat soclul. M-am gândit că *tu* n-aveai nevoie de nimic altceva care să te îngrijoreze. Ai însă dreptate. Nu-i o veste bună.

— După ce vor trece de baricadă, maşinile ne vor ucide pe toţi.

Parnasse îi puse o mână pe umăr.

— Bănuiesc că da. Noi însă vom face tot ce putem ca să câştigăm timp până sosesc salvatorii.

— Nu cred că ne mai putem baza pe Panoplie să ne ajute, rosti Thalia şovăitor. Eu afişez o expresie de bravură, dar întrucât Crissel nu apare… nu ştiu ce se-ntâmplă. Crissel a spus că habitatul nostru n-a fost singurul care a jeşit din abstracţie, totuşi nu înţeleg de ce ar dura atât de mult ca Panoplia să reinstaureze controlul. Cred că va trebui să pornim de la premisa că am rămas pe cont propriu.

— Atunci găsirea unei căi de supravieţuire va cădea pe umerii noştri. Sunt de acord, fato. Însă cu excepţia rezistenţei aici, sus, nu văd realmente ce opţiuni am avea.

— Trebuie să găsim o cale de ieşire.

— Nu există aşa ceva. Şi chiar dacă ar exista altă ieşire din pilon, crezi c-am rezista mult timp afară, cu toate maşinile care mişună acolo? Poate că şficbiciul tău ar mai putea duce o luptă dacă suntem norocoşi. Ne trebuie însă

mult mai mult ca s-ajungem la calota polară, asta în eventualitatea în care acolo ar exista vreo navă în care să ne-mbarcăm.

— Trebuie totuşi să facem ceva. Nu-ţi cunosc părerea, dar eu nu ţin să mor aici.

Bărbatul o privi cu tristeţe.

— Mi-aş dori să pot flutura o baghetă magică care să ne transporte pe toţi într-un loc ferit de primejdii. Nu avem însă decât baricada asta şi ni se termină materialele cu care s-o alimentăm.

Thalia privi în partea opusă a sălii, spre locul unde fusese soclul. Macheta arhitectonică zăcea răsturnată pe o parte. În mod inexplicabil, femeia întoarse ochii către direcţia în care sfera ruptă din vârful pilonului se rostogolise peste podea când scăpaseră macheta. Atunci o trecuse cu vederea, preocupată doar să ajungă la soclul de granit pe care să-l taie în bucăţi.

— Cyrus, spuse ea, dacă ar exista o posibilitate de a ieşi de aici, chiar dacă ar fi periculoasă, chiar dacă ar fi la limita sinuciderii, ai risca-o, dacă alternativa ar fi să aşteptăm maşinile să ajungă la noi?

— Asta a fost o întrebare ipotetică?

— Nu ştiu, răspunse ea. Depinde. Mai întâi însă, răspunde-mi la întrebare.

— Aş risca-o. Tu nu?

— Fără să clipesc, zise Thalia.

***

Dreyfus ridică ochii când prefectul-senior Gaffney trecu prin peretele-parolă. Se ridică în capul oaselor pe pat, neputând aprecia cât timp trecuse de la ultima vizită pe care o primise. Prin pâcla de oboseală şi nelinişte, reuşi să afişeze un surâs scurt în ciuda gustului acru din gură.

— Frumos din partea ta să treci pe-aici. Tocmai mă întrebasem când mă vei onora cu o vizită.

Înapoia lui Gaffney, peretele-parolă se etanşă

impermeabil.

— Pe neaşteptate, eşti foarte vorbăreţ. Să vedem cât timp poţi menţine debitul ăsta.

Dreyfus îşi frecă cu un deget dinţii nespălaţi, pe care-i simţea parcă îmbâcsiţi.

— Să presupun că pisica a venit să chinuiască şoricelul în timp ce toată lumea priveşte altundeva?

— Dimpotrivă. Cu acordul complet al Panopliei, am venit să te anchetez. Baudry mi-a dat binecuvântarea ei personală.

Dreyfus se uită mai atent ce purta celălalt asupra lui.

— Nu ai o sondă de teren, observă el. Ce s-a întâmplat: te temi că ar putea dezvălui unele adevăruri despre care ai prefera să rămână ascunse?

— Dimpotrivă. Mă tem că nu ne-ar oferi suficient de rapid datele concrete de care avem nevoie. Dreyfus, în exterior are loc o criză. Întrebarea este: tu faci parte din ceea ce se întâmplă sau ai ucis-o pe prizonieră pur şi simplu fiindcă nu ţi-a plăcut cum te-a privit?

— Am auzit că am pierdut *Sufragiul universal.*

— Păcat. În nava aceea erau câţiva tineri promiţători.

— Ca să nu mai amintesc de prefectul-senior Crissel.

— Poţi să mori şi în feluri mai rele decât luptând pentru o cauză.

— Tot ce se petrece acum este pentru o cauză, nu? Pentru tine, cel puţin. Ţi-am urmărit cariera, Sheridan, şi ştiu ce te face să vibrezi. Eşti prefectul cel mai altruist pe care l-am cunoscut vreodată. Mănânci, dormi şi respiri pentru Securitatea Internă. Pentru tine nimic nu contează mai mult decât garantarea siguranţei Inelului Sclipitor.

Gaffney păru surprins de revărsarea aceea de laude.

— Dacă descrierea se potriveşte…

— Oho, se potriveşte! Ţi se potriveşte din plin. Tu eşti o maşină, Sheridan. Eşti ca o jucărie întoarsă cu arcul, un automat obsedat de o singură idee. Ai lăsat cauza aceea să te înghită cu totul. Este tot ce ştii, tot ce eşti capabil să te gândeşti.

— Crezi aşadar că securitatea nu contează?

— Ba da, cum să nu conteze? Necazul este că în universul tău personal ea calcă în picioare orice alte probleme. Dacă simţi că există pericolul compromiterii securităţii tale preţioase, vei fi în stare de orice acţiune, vei încălca orice restricţii. Haide să numărăm pe degete, de acord? Asasinarea unui martor… Trădarea colegilor din Panoplie… Acum vei adăuga pe listă tortura. Şi încă nici n-ai căpătat viteză. Ce urmează pe meniu, Sheridan: genocid la scara Inelului Sclipitor?

— Ceea ce fac eu – ceea ce facem toţi – are ca scop menţinerea vieţii, nu distrugerea ei.

— Poate că aşa par lucrurile în viziunea ta deformată asupra lumii.

— Nu-i nimic deformat în ea, Tom. Gaffney îşi atinse uşor tâmpla cu un deget. Scuză-mă, folosim acum prenumele între noi? Ultima dată când am făcut-o, te-ai simţit ofensat. Cred că ai folosit termenul „ticălosule”.

— Tu să fii fericit, Sheridan.

— M-ai evaluat complet greşit. Tu eşti cel imprevizibil în organizaţia asta, Tom. Nu eu am adus-o pe nemernica de Păianjen în Panoplie şi-am lăsat-o să ne cotrobăiască prin secretele operaţionale. Nu eu am ucis-o când mi-am înţeles greşeala.

— Vor afla că n-am ucis-o eu.

— Tom, în camera ta se află o jumătate de cadavru. Nu s-a teleportat acolo.

— Poate că Clepsidra a intrat de bunăvoie acolo, însoţită de tine care i-ai spus că totul va fi în regulă.

— Nu, n-a intrat de bunăvoie. Criminaliştii au găsit urme de ţesut organic în bula de interogare. Acolo a fost împuşcată. Cel care a ucis-o n-a zăbovit să cureţe prea bine. Tu însă ştii toate asta, nu-i aşa?

— Cum o puteam duce de la bula de interogare în camera mea fără ca tu să afli?

— Asta-i o întrebare a naibii de bună. Una la care sper să-mi poţi răspunde.

— Dacă aş fi dorit să transport un cadavru, dacă aş fi dorit să modific înregistrările de acces pentru a-mi ascunde propria intrare în bulă, mi-ar fi fost cu siguranţă mult mai uşor dacă aş fi fost şeful Securităţii Interne. Dar chiar şi aşa, nu sunt sigur cum ai procedat.

— De ce aş fi vrut eu să ucid un martor-cheie?

— Pentru că ea ştia că lucrezi pentru Aurora. Pentru că exista posibilitatea ca ea să fi descoperit vulnerabilităţile Aurorei şi să ne ofere un indiciu despre cum s-o doborâm.

Gaffney îndreptă un deget spre Dreyfus.

— Exact! Din nou, numele acela.

— Cu ce te are la mână, Sheridan?

Gaffney păru plictisit.

— Cred c-am terminat preliminariile.

— Şi acum mă vei omorî, presupuse Dreyfus.

— Tom, voi folosi asupra ta metode pentru extragerea informaţiilor, asta-i tot. Nimic din care să nu te poţi reface, dacă vei beneficia de timp şi de odihnă.

— Ştii bine că nu există niciun adevăr pe care să-l extragi. Nu voi mărturisi crime pe care nu le-am comis.

— Va trebui să vedem ce apare, nu?

— Înţeleg acum, zise Dreyfus. Acesta este unicul mod prin care poţi scăpa, nu-i aşa? Trebuie să mor în timpul interogatoriului. Va trebui să dai nişte explicaţii, dar sunt sigur că te-ai gândit deja la ele. Cum se va întâmpla? O defecţiune a şficbiciului? Am auzit că la modelele C au existat nişte probleme de asigurare a calităţii.

— Nu fi ridicol, rosti Gaffney când îşi desprinse şficbiciul de la centură şi-l activă. Am venit să te anchetez, nu să te ucid. Cum ar fi posibil *aşa ceva*? Nu sunt un măcelar.

Derulă filamentul şi-i permise să găsească tracţiune pe podea, apoi eliberă mânerul. Pentru o clipă, şficbiciul rămase locului, rotindu-şi doar mânerul pentru a-şi aţinti laserul roşu al ochiului pe chipul lui Dreyfus. După aceea începu să avanseze, cu filamentul şuierând încetişor pe când îşi trăgea inelele pe podea. Mânerul era aplecat uşor, aidoma capului unei cobre.

Dreyfus ştia că nu avea unde să fugă sau să se ascundă. Nu putu totuşi să nu se retragă cu spatele la perete, ridicându-şi picioarele în pat, ca şi cum i-ar fi putut oferi un sanctuar înaintea maşinăriei iscoditoare.

Gaffney rămase locului, cu braţele încrucişate peste piept.

— Cred că ştii procedura, Tom. N-are rost să pretindem că va fi plăcut. Spune-mi însă ce trebuie să aflu şi totul se va termina foarte repede. De ce ai ucis-o pe Clepsidra şi cum i-ai adus corpul în camera ta?

— Tu ai ucis-o, nu eu. Era încă în viaţă când am părăsit-o.

Şficbiciul sui pe pat, fără să-şi modifice unghiul de înclinare al mânerului. Strălucirea roşie a laserului său îl făcu pe Dreyfus să mijească ochii şi să ridice o palmă în faţa lor. Arma se apropie şi mai mult, până ce putu auzi un zumzet electronic ascuţit. Se îndesă în colţul format de cei doi pereţi, ridicându-şi genunchii în faţa pieptului. Şficbiciul îşi continuă înaintarea şi aduse capătul bont al mânerului la o lăţime de palmă de chipul său. Strălucirea laserului şi zumzetul electronic se combinau într-un efect hipnotic. Pe lângă pavăza tremurătoare a mâinii lui, bărbatul văzu cum vârful filamentului se ridică şi sondează aerul. Începu să se curbeze, gata să se înfăşoare în jurul său. O parte din el dorea să se întindă şi să-l apuce, să încerce să-l oprească să se strecoare îndărătul lui. Altă parte, mai raţională, ştia cât de zadarnic ar fi fost şi ce ar fi însemnat tentativa aceea pentru degetele lui.

— Ei vor afla ce ai făcut, rosti el. Sunt mai buni decât tine, Gaffney. Nu te vei putea ascunde pentru totdeauna de Panoplie.

Simţi după aceea filamentul şficbiciului împrejurul său. Îl înconjură de două ori, restricţionându-l cu muchia boantă. Braţele îi fură lipite de flancuri, genunchii fixaţi dureros de cutia toracică. Mânerul rămase orientat către faţa lui şi ochiul laser îi scăldă lumea în stacojiu.

— Şficbiciul îşi va insera vârful cozii în gura ta, spuse Gaffney, dar putem începe cu orice orificiu doreşti. Tu alegi,

Tom.

Dreyfus închise gura, strângând-o atât de puternic, încât simţi umezeală sărată revărsându-i-se din limbă. Filamentul ciocăni în poarta mobilă a dinţilor, parcă cerând permisiunea să intre. Dreyfus emise un mârâit ridicol de sfidare. Şficbiciul ciocăni iarăşi. Simţi cum filamentul îşi încordează inelele în jurul său.

— Deschide-o larg, îl încurajă Gaffney pe un ton voios. E mai bine când te supui.

Şficbiciul îi mai ciocăni de două ori în dinţi, apoi îşi retrase vârful filamentului. Dreyfus se întrebă dacă va încerca să-şi forţeze intrarea în corpul său prin alt orificiu după ce îl împiedicase să pătrundă prin gură.

Simţi cum inelele slăbesc. Nu mai respira cu dificultate. Mânerul îşi menţinu privirea încă o secundă asupra sa, după care se roti lent, până ajunse cu raza orizontală a ochiului laser de scanare pe chipul lui Gaffney. Spirala îl eliberă complet pe Dreyfus, care inspiră recunoscător şi se rezemă moale de perete, simţind cum un pârâiaş de sudoare rece i se prelinge în jos pe şira spinării. Şficbiciul coborî încetişor din pat fără să-şi desprindă ochiul fixat pe Gaffney.

— Jos, spuse Gaffney reţinându-şi pentru moment panica din glas. Jos! Revino la postura defensivă unu.

Şficbiciul nu dădu niciun semn de a fi auzit sau recunoscut comanda şi continuă să lunece. Filamentul îşi împinse mânerul mai sus, ajungând la acelaşi nivel cu chipul bărbatului aflat în picioare. Gaffney se retrase un pas şovăitor, apoi încă unu, până se lovi cu spatele de perete.

— Jos! repetă el, mai răspicat de data aceasta. Sunt prefectul-senior Gaffney şi-ţi ordon să stai jos şi să cornuţi pe modul standby. Ai o defecţiune. Repet, ai o defecţiune.

— Nu pare să asculte, comentă Dreyfus.

Gaffney ridică un braţ tremurător:

— Jos!

— În locul tău, nu l-aş atinge. Îţi va reteza degetele.

Şficbiciul îl apăsă puternic pe Gaffney de perete, iar

filamentul se derulă la extensia maximă. Mânerul execută o mişcare apăsată, ca de încuviinţare.

— Cred că vrea să îngenunchezi, zise Dreyfus.

CAPITOLUL 21

Prefecţii-seniori, prefecţii-interni şi analiştii auxiliari îşi desprinseră privirile de la Planetariul Solid când uşile sălii tactice se deschiseră larg. Pentru o secundă, expresiile chipurilor lor fură ca una, transmiţând o indignare împărtăşită faţă de întreruperea întrunirii, lipsită până şi de politeţea elementară a unui ciocănit. Apoi văzură că bărbatul care intră pe uşă era prefectul-senior Sheridan Gaffney şi sentimentul comun se transformă din iritare în derută. Gaffney era perfect îndrituit să intre în sala tactică; prezenţa lui era la fel de bine-venită ca a oricărui altul de acolo. Totuşi până şi el ar fi avut în condiţii normale bunele maniere de a-şi anunţa sosirea înainte de a da buzna înăuntru. Şeful Securităţii Interne respecta cu stricteţe toate prevederile etichetei.

— Este vreo problemă, prefectule-senior? întrebă Baudry, vorbind în numele tuturor celor prezenţi.

Nu Gaffney fu însă cel care-i răspunse la întrebare. În mod straniu, Gaffney părea mut, incapabil de a formula un răspuns. Din gură îi ieşeau zece centimetri dintr-un cilindru negru, ca şi cum ar fi încercat să înghită o lumânare groasă. Ochii îi erau holbaţi, de parcă ar fi căutat să comunice exclusiv prin intermediul lor.

Cinstea de a răspunde îi reveni în schimb lui Dreyfus, care-l urma pe Gaffney la numai câţiva paşi. La apariţia lui, o consternare firească se abătu asupra sălii. Toţi cei dinăuntru ştiau că Dreyfus se afla în detenţie, fiind implicat în mod clar în uciderea Agregatei. Un număr mic din cei prezenţi ştiau că Gaffney fusese însărcinat cu interogarea lui, iar şi mai puţini ştiau la ce metode urma să recurgă probabil interogatoriul acela. Cu siguranţă, unii dintre prefecţi trebuie să se fi gândit că Dreyfus îl dezarmase pe

Gaffney şi îl ţinea acum sub ameninţarea unei arme. Prefectul de teren nu avea totuşi nicio armă recognoscibilă. De altfel, Dreyfus nu purta nici măcar pantofi.

— Da, rosti el, există o oarecare problemă.

— De ce nu eşti în celula ta? întrebă Baudry, trecându-şi atenţia de la Dreyfus la Gaffney şi înapoi. Ce s-a-ntâmplat? Ce-i cu Sheridan? Ce-i obiectul acela din gura lui?

Postura lui Gaffney era aproape rigid de verticală, de parcă ar fi atârnat pe un umeraş de haine invizibil. Când intrase în sală, o făcuse cu paşi mărunţi, târşâiţi, aidoma unui om cu şireturile de la pantofi legate laolaltă. Braţele îi erau lipite de corp. Obiectul din gură îl silea să ţină capul sub un unghi neobişnuit, astfel încât părea că gâtul i-ar fi înţepenit în timp ce privea spre plafon. În pielea gâtului se zărea o umflătură care îi deforma gulerul tunicii şi care nu era doar mărul lui Adam. Nu părea doritor să facă nicio mişcare inutilă din corp.

— Obiectul din gura lui este un şficbici, rosti Dreyfus. A venit să mă interogheze cu un model C. Ne înţelegeam de minune, când s-a întors împotriva lui.

— E imposibil! Un şficbici nu poate face aşa ceva. Baudry îl privi pe Dreyfus cu o expresie îngrozită. Nu eşti tu autorul, nu-i aşa, Tom? Nu tu ai vârât obiectul acela în el?

— Dacă l-aş fi atins, aş fi rămas fără degete. Nu, a făcut-o singur. Mai precis, Gaffney l-a ajutat puţin cu inserţia finală.

— Nu-nţeleg. De ce, în numele Pământului, l-ar fi ajutat?

— N-a avut de ales. Totul s-a întâmplat foarte lent, foarte precis. Ai văzut vreodată un şarpe înghiţind un ou? I-a împins filamentul în gură, apoi i l-a coborât în stomac. Ştii cum funcţionează modul interogare la chestiile astea: localizează organele majore, după care ameninţă să le spintece în două din interior.

— Ce vrei să spui prin „mod interogare”? Nu există aşa ceva.

— Există, acum. Este una dintre caracteristicile noi pe care Gaffney le-a încorporat în modelul C. Bineînţeles, are o denumire absolut inofensivă: facilitate pentru potenţarea

subordonării sau ceva similar.

— Ar fi putut cere ajutor.

Dreyfus clătină din cap.

— Nicio speranţă. L-ar fi retezat în şase-şapte bucăţi înainte de a-şi fi putut pronunţa numele în brăţară.

— Dar de ce l-a ajutat să termine ceea ce-i făcea?

— Îl rănea, comunicându-i că dacă nu-l ajută prin împingerea mânerului în gură, va face ceva cu adevărat neplăcut.

Baudry se holbă la Gaffney, înţelegând. Mânerul unui şficbici modelul A sau B ar fi fost prea gros ca să intre în gâtlejul uman. Dar modelul C era mai subţire, mai lunecos, pe ansamblu mai periculos. Mânerul unui şficbici îndesat parţial în beregata lui Gaffney ar fi explicat cu certitudine postura rigidă, refuzul de a traumatiza o trahee care era deja probabil foarte congestionată.

— Trebuie să-l scoatem din el, spuse femeia.

— Nu cred că vrea să faci asta, zise Dreyfus.

— Şficbiciul nu *vrea* nimic. În mod evident, s-a defectat.

— Nu aş fi atât de sigur în privinţa asta, replică Dreyfus privind în jurul sălii, la documentele şi compadurile de pe masă. Dar poate că Gaffney are o opinie în această privinţă. În mod evident el nu poate vorbi, totuşi îşi poate folosi mâinile. Nu-i aşa?

Gaffney se foi. Ochii îi erau ouă bulbucate, gata să ţâşnească din orbite. Obrajii aveau culoarea sfeclei. Nici măcar nu încuviinţă din cap, ci schiţă doar sugestia microscopică a unei aprobări.

— Cred că are nevoie de ceva cu care să scrie, urmă Dreyfus. Poate cineva să-i împrumute un compad şi un stilus?

— Ia-le pe ale mele, spuse Baudry împingându-le peste masă.

Un analist luă compadul, desprinse stilusul şi i le întinse pe ambele lui Gaffney. Bărbatul îşi dezlipi braţele de corp, mişcându-se cu încetineală dureroasă, ca şi cum oasele însele s-ar fi sudat. Mâinile îi tremurau. Luă compadul în

mâna stângă şi bâjbâi cu dreapta după stilus. Acesta căzu pe podea. Analistul îngenunche şi i-l aşează delicat în palmă.

— Nu văd…, începu Baudry.

— Spune-le ce s-a întâmplat cu Clepsidra, rosti Dreyfus.

Gaffney mişcă stilusul pe suprafaţa de scris a compadului. Mişcările îi erau copilăreşti şi trădau suferinţă, de parcă rareori mai ţinuse un stilus în mână, cu atât mai puţin să-l fi utilizat. Cu toate acestea, laborios, scrise litere recognoscibile, formându-le din linii trasate cu agonie.

Înaintă târşâit până la marginea mesei şi îi dădu drumul compadului.

Baudry îl ridică. Studie mâzgăliturile de pe el.

— „Eu am ucis-o”, citi ea cu glas tare. Aşa scrie: „Eu am ucis-o”. Ridică ochii spre Gaffney. Este adevărat, Sheridan? Tu ai ucis prizoniera?

Sugestia discretă de încuviinţare se repetă, o mişcare atât de subtilă, încât prefecţii-seniori din sală n-ar fi zărit-o niciodată dacă n-ar fi fost foarte atenţi tocmai la un asemenea gest.

Femeia îi restitui compadul.

— De ce?

El mâzgăli alt răspuns.

— „Ştia prea multe”, citi Baudry. Ştia prea multe despre ce, Sheridan? Ce secret cunoştea ea, încât a trebuit să moară ca să nu fie aflat?

Gaffney reîncepu să scrie. Tremurăturile i se înteţiseră şi pentru mâzgălirea unui singur cuvânt avu nevoie de mai mult timp decât pentru cele trei scrise anterior.

— „Aurora”, citi Baudry. Din nou numele acela. Este adevărat, Sheridan? Ea este una dintre Cei Optzeci?

Dar când îi întinse compadul, bărbatul nu scrise de data aceasta decât: „Ajutor”.

— Cred că ar fi mai bine să lăsăm restul întrebărilor pentru mai târziu, zise Dreyfus.

— Dar de ce-i face asta? întrebă Baudry. Auzisem despre unele probleme asociate cu modelul C, totuşi *aşa ceva* nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Probabil că a activat şficbiciul în prezenţa Clepsidrei, spuse Dreyfus. Mare greşeală să faci asta lângă un Agregat, dar bănuiesc că n-a putut rezista să n-o chinuiască. Ea nu l-a putut împiedica s-o omoare – a utilizat o armă de foc fără componente electronice –, totuşi a fost în stare să-i modifice şficbiciul.

— N-ar fi avut timpul respectiv.

— Mă îndoiesc că a durat mai mult de o secundă. Pentru un Agregat, ar fi ceva la fel de dificil precum clipitul din ochi.

— Programarea şficbicelor este codată hard.

— Niciun cod nu-i rezistă unui Agregat. Întotdeauna există o portiţă, întotdeauna există o uşiţă lăturalnică. Ea ar fi găsit-o dacă ar fi ştiut că va muri în scurt timp şi că acela era unicul mod prin care să transmită un mesaj. Aşa-i, Sheridan?

Gaffney schiţă altă aprobare imperceptibilă. Un fel de spumă albă sau salivă începu să erupă în jurul dopului negru care-i astupa gura. Ritmul mai rapid al răsuflării sale era audibil acum pentru toţi din sală.

— Trebuie să-l scoatem, zise Baudry. Sheridan, vreau să stai foarte calm. Indiferent ce ai fi făcut, indiferent ce s-a întâmplat, te vom ajuta. Ridică braţul şi vorbi în brăţară cu glas care tremura pe marginea panicii. Doctor Demikhov? Ah, ce bine că eşti treaz! Da, foarte bine, mulţumesc. Ştiu că-i o solicitare neortodoxă şi că eşti mandatat să te concentrezi exclusiv asupra cazului Aumonier, dar… a intervenit ceva. Ceva care necesită cunoştinţele tale, foarte, foarte urgent.

***

Demikhov materializă un paravan din materiapidă, izolând un capăt al sălii tactice, pentru a-i permite lui şi echipei medicale să opereze în particular asupra lui Gaffney. Tehnicienii îl întinseră cu blândeţe pe prefectul-senior pe un pat înclinat la patruzeci şi cinci de grade faţă

de podea, manipulându-l ca şi cum ar fi fost o bombă care putea detona în orice clipă. Prin opacitatea fumurie a paravanului, deveniră apoi spectre palide, vag conturate, ghemuite în jurul unei forme negre neclare. După care forma neagră indistinctă începu să se zvârcolească şi membre înceţoşate se zbătură prin aer.

— Crezi că i-l vor scoate? întrebă Baudry, rupând tăcerea nefirească.

— Nu cred că Agregata a vrut să-l omoare, răspunse Dreyfus, fiindcă ar fi putut s-o facă, înglobând alt set de instrucţiuni în şficbici. Cred că dorea să-l determine să vorbească.

— Nu se găsea în starea de a ne spune ceva demn de încredere.

— Ne-a spus destule, zise Dreyfus, şi putem afla mai multe de la el după ce termină Demikhov. Se aşează pe un scaun de la masă vizavi de Baudry. Îmi asum o oarecare libertate, dar pot presupune că nu mai sunt principalul suspect în asasinarea Clepsidrei?

Baudry înghiţi un nod vizibil.

— Tom, eram pregătită să cred că ai fost victima unei înscenări, dar nu ţi-am putut accepta acuzaţiile la adresa lui Gaffney. Era unul dintre noi, în numele lui Voy! A trebuit să cred că greşeai: fie că-ncercai să-l ataci din motive personale, fie că Gaffney era, de asemenea, victima unei înscenări.

— Şi acum?

— După spectacolul acesta, cred că putem afirma cu certitudine că ştim cine a omorât-o pe Clepsidra şi că Gaffney a acţionat probabil singur. Aruncă o privire precaută spre paravanul fumuriu, dar ghemul de forme de dinapoia materiapidei era prea dens pentru a putea fi separat în indivizi. Ceea ce înseamnă că tu ai avut dreptate şi eu am greşit şi că te-am ignorat când ar fi trebuit să am încredere în tine. Regret asta.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse Dreyfus. Trebuia să limitezi proporţiile unei crize şi ai luat decizia cea mai bună,

ţinând seama de dovezile de care dispuneai.

— Mai e ceva, zise Baudry jucându-se nervos cu degetele, de parcă ar fi încercat să-şi demonteze mâinile. Înţeleg acum că Gaffney dorea s-o îndepărteze pe Jane de la conducere. Nu fiindcă l-ar fi îngrijorat soarta ei, ba nici chiar soarta Panopliei, ci pentru că se temea că în scurt timp Jane va pune lucrurile cap la cap.

— Aşa că trebuia să fie înlăturată.

Atenţia lui Baudry reveni la paravan.

— Când Demikhov va termina… trebuie să vorbesc cu el despre Jane. Crezi că ea este îndeajuns de puternică pentru a relua comanda?

— Indiferent dacă este sau nu, avem nevoie de ea.

— Tot aşa cum un circuit electric are nevoie de o siguranţă, deşi aceasta se poate arde în orice clipă. Baudry se cutremură la gândul acela. O putem face? O putem supune pe Jane la ceva care ar putea s-o ucidă?

— S-o lăsăm pe ea să decidă.

— Crissel şi eu n-am dorit s-o înlăturăm din aceleaşi motive ca Gaffney, rosti femeia aparent indiferentă faţă de prezenţa celorlalţi din sala tactică. Însă asta nu-nseamnă că faptele noastre ar fi mai scuzabile.

— Indiferent cum ar fi greşit, Crissel măcar a îndreptat lucrurile când a plecat cu crucişătorul interplanetar.

— Şi eu?

— Reinstaleaz-o pe Jane în funcţie, dezvinovăţeşte-mă de orice suspiciuni delictuale şi cred că pentru început ai făcut un pas respectabil.

Ea parcă nici nu-l auzise.

— Poate c-ar trebui să demisionez. Am trădat prefectul-suprem, am îngăduit să fiu înşelată şi manipulată de alt prefect-senior… n-am dat crezare singurei persoane în care ar fi trebuit să-mi pun încrederea. În majoritatea organizaţiilor, faptele mele ar fi penalizate prin demisie instantanee.

— Îmi pare rău, Lillian, dar n-o să scapi aşa uşor, zise Dreyfus. O viaţă dedicată servirii loiale a Panopliei nu poate

fi anulată prin câteva decizii eronate. Acum o săptămână erai un prefect-senior remarcabil. Din punctul meu de vedere, nu s-a schimbat mare lucru.

— Asta-i… generos din partea ta, acceptă ea.

— Mă gândesc doar la organizaţie. Odată cu Crissel, am pierdut un om bun. De aceea avem nevoie de Jane Aumonier. De aceea avem nevoie de Lillian Baudry.

— Şi de Tom Dreyfus, adăugă ea. Şi da, te poţi considera eliberat de suspiciuni.

— Sper că asta este valabil şi pentru Sparver.

— Bineînţeles. El n-a făcut nimic rău, decât să susţină un camarad şi merită scuzele mele personale.

— Vreau să înceapă să sape prin arhive, să găsească tot ce poate despre Aurora Nerval-Lermontov şi celelalte niveluri-alfa.

— Voi avea grijă să beneficieze de toate resursele Şi permisiunile necesare. Chiar crezi că-i vorba despre aceeaşi femeie?

Dreyfus încuviinţă în direcţia paravanului.

— Am auzit-o amândoi chiar de la sursă, ca să zic aşa. Avem de-a face cu un strigoi-maşină. Acum ne trebuie un ucigaş de strigoi.

***

Lumea exterioară reveni la Jane Aumonier fără avertisment, fără ceremonial. După multe deliberări, ea decisese că prefera întunericul şi tăcerea în locul domeniului limitat de divertismente pe care i-l îngăduiseră Gaffney şi ceilalţi după ce-i confiscaseră autoritatea executivă. În felul acela rămăsese singură, doar cu scarabeul drept tovărăşie, dar în cei unsprezece ani de când i se ataşase de ceafă, ea descoperise că putea, când o cereau circumstanţele, să se retragă într-un colţişor privat al propriei ei minţi, în care nici scarabeul nu putea pătrunde. Nu izbutise niciodată să rămână foarte mult timp în bastionul acela mental, însă existase mereu acolo când

avusese nevoie de el. În sanctuarul ei, cânta la pian, cu o indiferenţă glacială, piese dureros de melancolice. Jane cântase frecvent la pian înainte de apariţia scarabeului. Acum acesta nu mai permitea în prezenţa ei nici măcar o holoclaviatură micuţă, cu atât mai puţin un instrument real cu clape. Ea încă îşi amintea totuşi cum să cânte, iar când se găsea în refugiu complet, degetele i se mişcau în ecoul tăcut al compoziţiei pe care o recitea în minte, la zece milioane de parseci depărtare de încăperea în care plutea. Muzica ascunsă era unicul lucru pe care scarabeul nu reuşise niciodată să i-l răpească.

Avusese ochii închişi când incinta începu să se lumineze de la sine. Era riscant să ţină ochii închişi prea mult timp, pentru că invita astfel spectrul somnului să facă un pas mai aproape. Totuşi când avea ochii închişi, întuneriul părea mai profund, mai calm, chiar şi în bezna absolută a încăperii neiluminate.

— Nu am..., începu Aumonier mijind ochii înaintea intruziunii bruşte de lumină, culoare şi mişcare.

Muzica se sparse în fragmente irecuperabile.

— Este în ordine, rosti un glas de undeva din dreapta ei. Vei recăpăta tot ce ţi-au luat.

Ea răsuci capul spre voce. Silueta era neagră pe fundal negru, stând în apertura neagră a peretelui-parolă.

— Tom?

— În carne şi oase. Minus pantofii, din păcate.

Fluxurile de date se activau împrejurul ei, acoperind treptat suprafaţa interioară a sferei. Recunoscu configuraţia, preferinţa acordată anumitor habitate faţă de altele, ca fiind una dintre setările ei uzuale. Înţelese că Inelul Sclipitor continua să existe. Simţi un fior straniu de indignare că imperiul ei putuse să se autoconducă în vreme ce ea fusese alungată de pe tron.

— Unde ai fost? întrebă ea, pe când silueta întunecată îşi fixă un cordon de distanţă sigură şi traversă spaţiul deschis.

— Cât de multe ţi-au spus? replică Dreyfus şi elementele de iluminare de pe pereţi îi proiectară pe chip nuanţe

albăstrui.

Părea buhăit şi cumva răvăşit.

— Nu mi-au spus nimic.

— Ai revenit la comandă, zise Dreyfus. Dacă doreşti, bineînţeles.

În absenţa oricăror vizitatori, femeia nu mai vorbise de mult. Cuvintele ieşiră neconturate clar, de parcă abia s-ar fi trezit din somn.

— Ce-i cu Crissel, Gaffney, Clearmountain? Ce-i cu Baudry? Nu se poate ca ei să fi fost de acord cu asta.

— Să spunem doar că peisajul ierarhic s-a modificat. Există o probabilitate însemnată ca Michael Crissel să fie mort. Gaffney – care s-a dovedit a fi un trădător – este operat chiar acum, în timp ce vorbim. Eu tocmai am reuşit s-o conving pe Baudry să nu-şi înainteze demisia. Cred că a înţeles greşeala gravă pe care a făcut-o prin înlăturarea ta.

— Stai aşa! îl opri Aumonier. Ce s-a-ntâmplat cu Crissel?

— Am pierdut contactul cu el în timp ce încerca să intre în Casa Aubusson împreună cu o echipă de prefecţi de teren. Am pierdut de asemenea contactul cu habitatul respectiv, plus alte trei habitate.

— Nu mi-a spus nimeni…

— Este vorba despre cele patru habitate pe care Thalia le-a vizitat pentru a le actualiza nucleele de scrutin. Se pare că am fost manipulaţi, Jane. Probabil că instalarea Thaliei a închis o breşă de securitate, dar în acelaşi timp a deschis una mult mai mare. Suficient de mare pentru a îngădui unei facţiuni agresive să preia controlul acelor habitate.

— Crezi că Thalia a făcut parte din conspiraţia respectivă?

— Nu, a fost trasă pe sfoară la fel ca noi toţi. Au vrut să mă îmbarc în nava cu care a plecat Crissel la Aubusson, dar Gaffney a avut alte idei. Expresia lui Dreyfus era de resemnare sumbră. Desigur, nu cred că ar fi contat prea mult.

— Ce-i cu Gaffney?

— El lucra pentru facţiunea inamică, din interiorul

Panopliei. Există posibilitatea să fi modificat actualizarea făcută de Thalia, astfel încât să se comporte aşa cum s-a întâmplat.

Aumonier clătină uluită din cap.

— Nu l-aş fi văzut niciodată pe Sheridan ca pe un trădător.

— Presupun că Gaffney crede că a făcut ceea ce era corect şi necesar, chiar dacă asta a însemnat să acţioneze împotriva Panopliei. Din punctul lui de vedere, noi suntem trădătorii, pentru că înşelăm aşteptările Inelului Sclipitor neîndeplinindu-ne îndatoririle cu seriozitatea pe care el o consideră necesară.

— Dacă ai dreptate, atunci suntem cel puţin parţial culpabili.

— De ce?

— Organizaţia îi modelează pe cei ca Gaffney, iar un prefect eficient se află la numai un pas de a deveni un monstru. Cei mai mulţi rămânem de partea corectă a liniei, dar este greu să-l învinuim pe unul dintre noi când trece dincolo ea.

— Va trebui totuşi să dea nişte explicaţii, spuse Dreyfus.

— Sunt convinsă că ai dreptate. Aumonier inspiră adânc şi-şi recompuse expresia feţei. Spune-mi acum cu cine ne confruntăm. Ştii vreun nume?

— Personajul dinapoia preluărilor este Aurora Nerval-Lermontov, care a fost una dintre Cei Optzeci. Asta înseamnă că este moartă, că nu mai există decât sub forma unui set de configuraţii imateriale stocate în memoria unei maşini. Configuraţii care ar fi trebuit să fie îngheţate, ca şi cum ar fi fost scrise cu cerneală pe hârtie.

Aumonier digeră informaţiile acelea, cernându-şi memoria pentru a verifica dacă Nerval-Lermontov se numărase într-adevăr printre familiile care sponsorizaseră experimentele lui Calvin Sylveste pentru încărcarea minţilor. *Acum cincizeci şi cinci de ani,* gândi ea. Oroarea Celor Optzeci continua totuşi să ardă în imaginaţia publicului la fel de strălucitor ca oricând în ultima jumătate

de secol.

— Chiar dacă aş accepta asta… de unde ştim că Aurora se găseşte în spatele tuturor acestor acţiuni?

— Mi-a spus o martoră, care era ţinută ostatică într-un asteroid deţinut de familia Aurorei. Ea mi-a spus că a intrat în contact cu o entitate pe nume Aurora.

— Şi această martoră…

— Era o Agregată pe nume Clepsidra. Aici se complică lucrurile.

— Ascult.

— Clepsidra s-a numărat printre supravieţuitorii unei nave care era ţinută captivă în asteroidul acela, destul de adânc în interior astfel încât să nu existe nicio posibilitate ca ei să contacteze alţi Agregaţi.

— Până aici totul pare simplu.

Dreyfus zâmbi.

— La bordul navei aceleia exista o tehnologie avansată – un dispozitiv Agregat numit Exordiu – care le îngăduia să vadă în viitor.

— Dacă aş fi auzit toate astea de la altcineva decât Tom Dreyfus, l-aş fi chemat imediat pe Mercier cu o trusă completă de renormalizare psihiatrică.

— Agregaţii trebuie să se găsească într-o stare de visare, pur şi simplu pentru a interpreta ceea ce le arată Exordiul. Procedeul este imprecis, totuşi reprezintă un avantaj imens faţă de a nu putea să vezi nimic în viitor.

— L-aş cumpăra imediat.

— Se pare că nu-i de vânzare. De aceea Aurora a trebuit să-i răpească pe Agregaţi şi să-i silească să ruleze Exordiul pentru ea. Asta au făcut tot timpul în asteroidul acela: au privit viitorul pentru Aurora. Au văzut lucrurile pe care ea nu le poate vedea.

— Şi ce anume au văzut, Tom?

— Sfârşitul lumii. „O epocă a flagelurilor”, a spus Clepsidra. Dincolo de ea, visătorii n-au putut distinge nimic. Aurora a continuat să încerce să-i convingă să interpreteze în alt chip visele. Când nu i-au arătat ceea ce dorea, a

început să-i strângă în chingi.

— Trebuie să discut cu această Clepsidra, zise Aumonier. Poate că scarabeului nu-i va plăcea prezenţa ei în camera mea, dar nu trebuie să fie prezentă fizic – am nevoie doar de un glas şi de un chip.

— Îmi pare rău că nu veţi putea discuta, rosti încet Dreyfus. Gaffney a ucis-o, apoi a încercat să arunce vina pe mine. Ţinând seama de cunoştinţele pe care ea le absorbise deja din arhivele noastre, exista ameninţarea reală ca să poată preciza locul unde se afla Aurora, ba poate chiar să depisteze o slăbiciune pe care am fi putut-o folosi împotriva ei. De aceea a trebuit să fie eliminată. S-a dovedit însă că Agregată a râs până la urmă mai bine.

— Cum stau lucrurile atunci cu Gaffney? Dacă lucrează pentru Aurora, ar trebui să putem obţine ceva util de la el.

— O sper cu toată sinceritatea. Voi afla tot ce ştie, după care putem începe să formulăm un răspuns. Vreau să recăpătăm habitatele acelea. Şi mai ales vreau să-mi recapăt adjuncta de teren.

— Tom, îţi dai seama că Thalia poate să fie deja moartă? Îmi pare rău, dar cineva trebuie să ţi-o spună. Mai bine să-ncepi să accepţi posibilitatea respectivă de acum decât când va fi prea târziu.

— O voi considera moartă când îi vom recupera corpul, zise Dreyfus. Până atunci se află înapoia liniilor inamice.

— Apreciez aşa cum se cuvine sentimentul respectiv, totuşi nu-ţi pune prea multe speranţe, atât îţi spun Aumonier închise ochii şi inspiră adânc, purificator, înainte de a-i redeschide. Şi-acum să vorbim despre mine de-acord? Ai spus că am fost reinstalată cu statut complet.

— Dacă doreşti asta.

— Bineînţeles c-o doresc, fir-ar a naibii să fie! Asta mă ţine în viaţă.

— Ar putea să fie ceea ce te va ucide. Situaţia nu se va detensiona prea curând. Eşti sigură că eşti pregătită pentru ce va urma? Nu există altă persoană pe care aş prefera s-o văd conducând organizaţia în locul tău, totuşi i-ai dăruit

Panopliei mai mult decât suficient în ultimii unsprezece ani. Nimeni nu ţi-ar reproşa nimic dacă ai decide să renunţi acum.

— Sunt la comandă.

— Perfect, rosti alt glas dinspre peretele-parolă încă deschis.

Aumonier recunoscu forma plutitoare a lui Baudry.

— Salut, Lillian, zise ea precaut.

Baudry îşi ataşă propriul cordon de distanţă sigură şi se apropie, până ajunse lângă Dreyfus, stabilizându-se la aceeaşi verticală locală.

— Trebuie să adaug ceva, prefectule-suprem. Te-am trădat. Nu pot vorbi în numele lui Michael Crissel, însă eu n-ar fi trebuit niciodată să particip la ceea ce s-a petrecut în încăperea aceasta.

— Prefectul Dreyfus mi-a spus că ai vrut să demisionezi.

— Aşa este. Şi o voi face dacă o doreşti.

Aumonier o lăsă pe cealaltă femeie să aştepte până ce tăcerea devenise atât de potenţial încărcată de electricitate precum atmosfera înaintea unei furtuni.

— Nu aprob ce ai făcut, Lillian. Poate că Gaffney a jucat un rol important în decizia de a mă îndepărta de la putere, dar tu tot ar fi trebuit să i te împotriveşti. Te-ai discreditat prin faptul că n-ai procedat aşa.

— Regret, şopti Baudry.

— Ai şi motive. Ca şi Crissel dacă ar fi alături de noi.

— Crezusem că am făcut ceea ce era bine.

— Şi n-a însemnat nimic pentru tine faptul că am solicitat în mod expres să mi se îngăduie să rămân la conducere?

— Gaffney a spus că va trebui să-ţi ignorăm rugăminţile, pentru că, în adâncul inimii, tu doreşti de fapt acceptul de a te retrage. Pe chipul lui Baudry reveni o urmă de sfidare. Am făcut ce am crezut că era cel mai bine. Ţi-am spus deja că-mi este ruşine de cele întâmplate. La momentul acela nu am beneficiat însă de luxul înţelegerii ulterioare – de a şti tot ce ştim acum despre Sheridan.

— Ajunge! ridică Aumonier un braţ în semn de calmare.

Se gândi la toţi anii grei pe care Lillian Baudry, un prefect-senior bun şi loial, îi petrecuse în umbra ei, nefiind niciodată în stare să demonstreze eficienţă reală sau capacitate adevărată de conducere, neavând niciodată temeritatea de a submina sau chestiona măcar una dintre deciziile lui Aumonier.

— Ce a fost a fost, urmă ea. Cel puţin ne cunoaştem amândouă poziţiile. Aşa este?

— Eu mi-am cerut scuze. Sunt pregătită şi aştept fie un ordin de demitere, fie ordine noi.

— Ar fi bine să priviţi amândouă fluxul acela, interveni Dreyfus. Asta înainte de a lua vreo decizie pripită.

— Care flux? întrebă Baudry.

— Cred că se referă la monitorizarea de la mare distanţă a Casei Aubusson, răspunse Aumonier. Acolo se întâmplă ceva, nu-i aşa?

Dreyfus aprobă din cap.

— A început în timpul discuţiei noastre.

— Monitorizăm de mai multe ore outputul termic din cele patru habitate, spuse Baudry, revenind fără efort la tonul detaşat de profesionalism neutru. Două dintre ele, Aubusson şi Szlumper Oneill, dovedesc activitate manufacturieră. Este ca şi cum după preluarea controlului de către Aurora, fabricile asambloare au fost readuse la capacitate operaţională maximă. Deocamdată n-am putut decât să speculăm ce ar însemna asta. Ştim cu siguranţă doar că nava lui Crissel a fost lovită de mai multe arme decât cele înscrise în planurile Aubusson existente în fişierele Panopliei. O ipoteză este aşadar că fabricile produc sisteme defensive noi, pentru a consolida controlul Aurorei asupra habitatelor.

— Cât ar dura crearea şi instalarea de arme noi dacă manufacturile acelea ar funcţiona la capacitate standard? întrebă Aumonier.

— În eventualitatea în care dispun deja de materiile prime şi planurile necesare, nu mai mult de şase-opt ore, răspunse Baudry. Este perfect fezabil, ţinând seama de

intervalul de timp pe care-l examinăm.

— Acum însă, rosti Dreyfus, se pare că nu fac numai arme.

Imaginea Casei Aubusson era o vedere oblică, furnizată de o videocameră de supraveghere aflată mult în afara volumului de atac al armelor anticoliziune ale habitatului. Prezenta capătul cu fabrici al cilindrului, nu butucul de andocare unde îşi găsise probabil Crissel sfârşitul. Structuri vaste de forma unor petale, uşi curbe lungi de mulţi kilometri, se deschideau în calota polară în formă de dom, dezvăluind prin apertura în formă de stea luminozitatea auriu-albăstruie a unor activităţi industriale intense.

— Uşile acelea… fac parte din designul original al habitatului? întrebă Aumonier.

Baudry aprobă din cap.

— În trecut, când habitatul dispunea de capacitatea şi baza de clienţi pentru a construi nave întregi, avea nevoie de uşile acelea pentru lansarea în spaţiu. Înregistrările noastre arată totuşi că nu le-a mai deschis de cel puţin un secol.

— Atunci de ce le deschide acum?

— Uite de ce, zise Dreyfus.

Ceva se revărsa prin interstiţiile dintre uşile aidoma unor petale, crescând ca o masă neagră şi vaporoasă, ca o erupţie de viespi. Era un nor compus din mii de elemente individuale.

Brăţările lui Dreyfus şi Baudry începură să piuie simultan.

— A mai observat cineva, spuse Baudry.

— Ce-i asta? întrebă Aumonier şi un fior neplăcut îi străbătu măruntaiele.

Până în clipa aceea, parametrii ei de criză constaseră într-un scenariu cu ostatici în care Panoplia putea pierde controlul a patru habitate. Cifra era nejustificabilă, cel mai teribil dezastru din ultimii unsprezece ani, totuşi încă neglijabilă prin comparaţie cu imensitatea paralizantă a celor zece mii de habitate. Dezastrul putea fi limitat, gândise ea, însă norul negru care ieşea din Casa Aubusson

anunţa altceva. Nu ştia deocamdată despre ce era vorba, dar ştia cu certitudine acută că nu era o veste bună şi că, de asemenea, criza cu care-şi imaginase că se confrunta Panoplia nu reprezenta aproape nimic comparativ cu cea care se dezvolta acum.

— Trebuie să ştim ce este... erupţia aceea, rosti Aumonier străduindu-se să nu-i îngăduie vocii s-o trădeze. Ne trebuie date şi estimările personalului tehnic. Trebuie să ştim ce scop are şi încotro se-ndreaptă.

— Se deschid uşile şi în Szlumper Oneill, anunţă Baudry citind un rezumat text de pe brăţară.

Pe când vorbea, o fereastră se lărgi, micşorându-le pe toate celelalte, şi fu umplută cu imaginea de la mare distanţă a habitatului respectiv. Un nor negru ieşea clocotitor din fantele alungite de lângă un complex de andocare polară, acoperind detaliile pe măsură ce se extindea.

— Cred că-i acelaşi lucru, zise Aumonier.

— Aşa ar trebui să fie, încuviinţă Dreyfus. Întrebarea este ce se-ntâmplă cu celelalte două habitate?

— Niciun exces de activitate termică în Caruselul Noul Seattle-Tacoma sau Clepsidra Chevelure-Sambuke, răspunse Baudry. Pe de altă parte, potrivit datelor noastre, niciunul dintre habitatele acelea nu deţine capacităţi de manufacturare.

Dreyfus se scărpină sub guler, la ceafă.

— Poate că actualizarea Thaliei a fost modificată, dar sunt destul de sigur că ea şi-a ales singură cele patru habitate, bazându-se pe propriile criterii de selecţie.

— Şi ce-nseamnă asta? întrebă Aumonier.

— Asta înseamnă că este posibil ca Aurora să nu fi ştiut asupra căror habitate va căpăta control. Obţinând patru, existau şanse reale ca măcar unul dintre ele să fi avut capacităţi de manufacturare. Nu era însă garantat. Oricum se pare că două dintre cele patru au însemnat eşecuri pentru ea. Le-a capturat, dar deocamdată nu le poate utiliza în folosul ei.

— Nu-mi desprind ochii de la niciunul dintre ele.

— Foarte bine. Ne arată însă că Aurora nu trage toate sforile, ci este silită să lucreze cu ce i-a oferit Thalia. Dreyfus etală un surâs posac şi continuă: Nu voi spune că-mi fericeşte inima, dar…

— Necazul este că s-ar putea ca noi să fi făcut deja treaba necesară pentru ea.

— Sper că nu este cazul de faţă, replică Dreyfus. Totuşi încuviinţă încetişor, anunţând-o pe Aumonier că-i împărtăşea temerile. Ai însă dreptate. Trebuie să vedem mai de aproape ce au produs fabricile. Cam cât de repede estimezi că iese fluxul acela?

— Nu ştiu. Judecând după scară… câteva sute de metri pe secundă, poate mai repede.

— Sunt de acord, spuse Baudry.

— Aşa gândeam şi eu, rosti Dreyfus. Oricum, al naibii de repede. Va trebui să mă uit la Planetariul Solid, totuşi ţinând seama de distanţa medie dintre habitate, nu va dura foarte mult până ce va ajunge la un vecin. Să presupunem că habitatul cel mai apropiat de Aubusson se află la şaizeci-şaptezeci de kilometri depărtare pe aceeaşi orbită. Chiar dacă fluxul ar înainta cu zece metri pe secundă, tot n-ar fi vorba de mai mult de două ore. Evident, sper să mă-nşel.

— Tu te-nşeli rareori, zise Aumonier. Asta mă-ngrijorează.

Dreyfus aruncă o privire către Baudry.

— Trebuie să trimitem nave care să survoleze unul dintre fluxurile acelea. Automate, pe cât posibil, dar şi cu echipaj uman, dacă nu putem găsi altceva în timpul de care dispunem.

— Mă ocup imediat. Avem un crucişător interplanetar – *Circul democratic* – care se-ndreaptă spre interior, venind de la Roiul de Parcare. I-am cerut deja căpitanului Pell să se abată către Aubusson, pentru a vedea dacă poate să depisteze resturile *Sufragiului universal,* să caute supravieţuitori şi să obţină imagini mai bune ale amplasamentelor armelor care l-au atacat.

— Spune-le să fie precauţi, insistă Dreyfus.

— Am făcut-o deja, încuviinţă Baudry. Acum le voi spune să fie cu şi mai multă băgare de seamă.

— Anvergura crizei curente este mai mare decât pierderea a patru habitate, zise Dreyfus îndreptându-şi cuvintele spre Aumonier. O să plec imediat la Planetariu, dar până atunci cred că ar trebui să ne gândim la o declaraţie adecvată. Deocamdată i-am protejat pe cetăţeni, însă poate fi momentul să începem să alertăm întregul Inel Sclipitor asupra naturii reale a crizei.

Aumonier înghiţi un nod vizibil.

— Nu vreau panică în masă. Ce să le spunem?

— Să fiu sincer, rosti Dreyfus pragmatic, panica în masă poate fi cea mai mică din grijile noastre.

— Chiar şi aşa, tot nu ştim cu ce avem de-a face, ce vrea Aurora şi ce va face ea cu habitatele acelea când îşi va impune controlul asupra lor.

— Spune-le că există ceva care încearcă să preia controlul Inelului Sclipitor, zise Dreyfus. Spune-le că n-are nicio legătură cu Ultranauţii şi că vom recurge la eutanasiere în masă dacă măcar vom suspecta că încearcă cineva să achite o răfuială veche cu Roiul. Spune-le că panoplia declară stare de urgenţă în tot Inelul şi că de data aceasta avem realmente nevoie ca ei să voteze în favoarea utilizării armelor grele.

— N-au făcut-o deja? se încruntă Aumonier.

— Am comis o eroare, spuse Baudry. Am recurs la scrutin, am accentuat că ne confruntăm cu o criză, dar n-am recunoscut adevărata severitate a situaţiei. N-am minţit, însă i-am lăsat să creadă că mă refeream doar la criza cu Ultranauţii.

— Fiindcă nu doreai panică?

— Exact.

— Atunci ai procedat exact aşa cum aş fi făcut şi eu.

Aumonier o privi îndelung în ochi pe Lillian Baudry, anunţând-o că, indiferent ce făcuse, nu-i punea sub semnul întrebării comportamentul profesional pe timpul cât fusese îndepărtată de la comandă. Acum avea nevoie de aliaţi, de

oameni care să ştie că se încredea în ei.

— În acelaşi timp, continuă ea, Tom are dreptate. Avem nevoie să voteze pentru noi. Voi formula chiar o cerere pentru toate privilegiile de urgenţă prevăzute în lege. Inclusiv restricţionările în masă şi reducerea serviciilor de abstracţie şi scrutin la nivelul întregului Inel.

— N-am mai făcut asta de…, începu Baudry.

Aumonier încuviinţă din cap.

— Ştiu. De unsprezece ani. Şi nu vi se pare c-ar fi fost chiar ieri?

CAPITOLUL 22

Dreyfus ceruse să fie anunţat în clipa când Sheridan Gaffney îşi recăpăta cunoştinţa, dar Mercier – care se ocupa de pacient după operaţia tensionată care fusese supervizată în principal de Demikhov – ezita în mod firesc să-l lase în preajma prefectului-senior aflat la recuperare.

— Dacă ai avea cea mai mică idee despre severitatea procedurii prin care tocmai a trecut, despre dimensiunile leziunilor interne cauzate de şficbici…, rosti Mercier, agitând din braţe şi strângându-şi stiloul preţios ca pe un pumnal pe când păzea intrarea în centrul medical.

Dreyfus îl privi cu amabilitate. Avusese dintotdeauna o relaţie bună cu el şi şovăia s-o pericliteze acum.

— Îţi înţeleg îngrijorarea. Este admirabilă. Trebuie să ştiu doar un singur lucru: poate vorbi?

— A suferit laceraţii severe ale traheii. Are laringele afectat. În clipa de faţă este foarte răguşit şi orice şoaptă îi cauzează dureri intense. Te rog, Tom, indiferent ce ar fi făcut omul acesta, el continuă să fie un pacient.

— Am aştepta dacă am putea, zise Dreyfus, dar ne găsim într-o situaţie în care până şi o oră înseamnă prea mult. Gaffney deţine informaţii vitale pentru securitatea Inelului Sclipitor. Trebuie să vorbesc imediat cu el.

Mercier se pierdu cu firea, înţelegând în mod limpede că nu era o bătălie pe care ar fi putut spera s-o câştige.

— Poţi recurge la măsuri de forţă?

— Sunt autorizat de Jane. Şi de Baudry, de asemenea, dacă Jane nu este îndeajuns. Te rog, doctore! Minutele se scurg în timp ce noi doi discutăm despre sănătatea unui bărbat care n-a avut niciun fel de scrupule să ucidă alt pacient de-al tău.

Mercier păru dezamăgit.

— Crezi că n-am pus şi eu lucrurile laolaltă, Tom? Nu sunt chiar aşa prost. Am bănuit exact ce a făcut Gaffney. Indiferent însă ce i-ar fi făcut Clepsidrei, el rămâne un om bolnav.

Dreyfus îl prinse pe doctor de antebraţul acoperit de mâneca verde.

— Trebuie s-o fac. Te rog, nu înrăutăţi situaţia.

Mercier se trase un pas în lateral.

— Fă ce trebuie să faci, iar după aceea părăseşte imediat clinica. Data viitoare când mai vii aici, s-o faci numai pentru a căuta ajutor medical.

Dreyfus intră în rezerva de recuperare, un cub cu aspect spartan, iluminat doar de benzi albastre înguste, încorporate în partea de sus a pereţilor. Gaffney se afla în pat, vegheat de un servitor medical cu gât alb şi curbat ca o lebădă. Peretele-parolă se autoetanşă în urma lui Dreyfus, modificând în chip subtil acustica incintei. Bărbatul se apropie de pat şi îşi materializă scaunul obişnuit din podea. Chipul lui Gaffney era o mască impasibilă, aproape funerară, totuşi ochii erau alerţi. Îl urmăreau pe Dreyfus cu intensitate reptiliană.

— Nicio floare? întrebă el, rostind cuvintele dogit. Asta-i o surpriză.

— Eşti mai vorbăreţ decât m-a lăsat Mercier să-nţeleg.

— Ce rost are să tac? Într-un fel sau altul, mă vei face să vorbesc.

Cuvintele se auzeau seci ca iasca, fiecare fiind silit în mod distinct să-i iasă printre buze. Ceva oribil îi horcăia în adâncul plămânilor.

Dreyfus îşi adună mâinile în poală.

— Ne confruntăm cu o situaţie neobişnuită, Sheridan, şi m-am gândit că ai putea arunca lumină asupra ei.

— Ţi-am spus tot ce ştiam.

— Da, ştim despre Aurora, dar mai sunt multe altele pe care am dori să le aflăm. Îşi privi brăţara. Acum treizeci de minute, Casa Aubusson şi Szlumper Oneill au început să împrăştie nori de produse manufacturate în spaţiul Inelului

Sclipitor. Deocamdată nu suntem siguri ce sunt produsele acelea, însă cel puţin ştim încotro se îndreaptă. Nu se extind în toate direcţiile, ci se deplasează în două fluxuri ordonate, aidoma unor viespi care urmează dâre olfactive. În mai puţin de două ore, fluxurile acelea vor contacta alte două habitate ale căror populaţii combinate depăşesc şase sute cincizeci de mii de cetăţeni. Vrei să speculezi despre ce s-ar întâmpla când fluxurile vor atinge habitatele?

Expresia lui Gaffney nu se schimbase de când Dreyfus intrase în rezervă. Masca lui facială continua să fixeze plafonul.

— Dacă sunteţi atât de neliniştiţi, de ce nu deplasaţi habitatele?

— Ştii bine că nu putem modifica orbita unei structuri de cincizeci de milioane de tone cât ai pocni din degete. Nu putem nici să oprim sosirea fluxurilor: poate că elementele lor componente sunt vulnerabile individual, însă sunt pur şi simplu prea multe. Tot ce putem face este să alertăm habitatele respective, să le anunţăm să-şi pregătească defensivele şi să iniţieze programele de evacuare pe care le au pregătite. Am făcut asta, bineînţeles, dar, ţinând seama de timpul disponibil, vom fi norocoşi dacă până la sosirea fluxurilor am putea evacua mai mult de zece mii de cetăţeni. Dreyfus se aplecă peste pat. De aceea, Sheridan, aş dori să ştiu realmente ce seva întâmpla.

— Atunci eşti lipsit de noroc, Tommy, băiete.

— Mă dezamăgeşti, Sheridan. Tu ştii mai bine ca oricare dintre noi că n-are rost să tăinuieşti informaţii. Până la urmă le vom afla de la tine, printr-o formă sau alta. Am de pildă autorizaţia de a rula o sondare profundă de cortex. Sau aş putea recurge la un model C atât de drag ţie. Să văd cum ţi-ar plăcea *ţie* o doză de potenţare a subordonării subiectului.

— În starea mea fizică, cât crezi că aş rezista?

— Asta este o întrebare pertinentă, aprobă Dreyfus. Atunci poate că ar fi mai bine să mizez pe sondare. Ca simplă curiozitate, tu pentru ce ai fi optat?

— Eu sunt de modă veche. Niciodată nu m-am înţeles bine cu sondările.

Dreyfus încuviinţă din cap.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Ţi-ar plăcea să folosesc un şficbici asupra ta, să mori înainte de a spune orice şi să clasăm cazul.

— Îmi pot imagina şi finaluri mai rele.

Dreyfus îşi desfăcu mâinile din poală şi se bătu cu un deget deasupra sprâncenei:

— Uite ce nu pricep eu, Sheridan. Tu eşti un individ devotat Panopliei, un prefect pe cât de bun poate fi oricare dintre noi. Cu ce anume te-a avut Aurora la mână ca să te transforme într-un trădător?

Masca facială etală în cele din urmă un zâmbet ca o grimasă.

— Tu eşti trădătorul, Tom, nu eu. Tu şi toţi ceilalţi laşi care închid ochii înaintea celor ce se petrec cu-adevărat în Inelul Sclipitor. Asta mi-a fost clar din clipa în care am plecat din Iad-5. Oamenii ne-au acordat prin voturile lor puterea de a-i proteja. Necazul este că noi am abdicat de la responsabilitatea aceea cu ani în urmă. I-am dezamăgit pe cetăţeni.

— Lucrurile nu se văd tocmai aşa din poziţia mea, zise Dreyfus.

— Ai înţelege dacă ai vedea tabloul de ansamblu.

— Luminează-mă, Sheridan. Spune-mi ce nu văd eu. Întrezărirea viitorului de către Aurora are vreo legătură cu asta?

După o vreme, Gaffney rosti:

— Ai aflat aşadar despre Exordiu.

— Îndeajuns ca să ştiu de unde să încep sondarea dacă nu-mi spui acum despre ce-i vorba.

— Aurora a văzut sfârşitul tuturor lucrurilor dragi nouă, Tom. Noi am creat ceva minunat în jurul lui Yellowstone, ceva glorios, nemaivăzut în toată istoria omenirii de dinaintea noastră. Ceva menit să dăinuie o mie de ani… sau zece mii de ani. Şi cu toate acestea se va sfârşi. Peste nicio

sută de ani din clipa asta, totul se va sfârşi. Omenirea a deschis o fereastră spre Paradis, care se va închide în optzeci-nouăzeci de ani. Grădina Raiului nu-i o poveste biblică străveche despre căderea din paradis cu mii de ani în urmă. Este o premoniţie.

— Cum se va sfârşi?

— Totul se va termina pe durata câtorva ore sau zile. Aurora a intrat în visele lor. A văzut habitate arzând, a văzut oameni urlând în agonie, a văzut Oraşul Abisului întorcându-se împotriva propriilor săi locuitori şi devenind ceva monstruos.

— O epocă a flagelurilor, zise Dreyfus.

— Nimeni nu-i va zări sosirea. Nu mai este timp de pregătiri. Ne va izbi când ne vom simţi cel mai puţin vulnerabili, în clipa noastră cea mai măreaţă şi mai strălucitoare.

Gaffney se opri şi-şi trase răsuflarea, iar aerul şuieră gâjâit când intră şi apoi îi ieşi din plămâni:

— Aurora n-a putut accepta să se întâmple aşa ceva, Tom. Ea consideră că Inelul Sclipitor merită mai mult decât năruirea şi focul.

— Vorbim totuşi despre evenimente care s-ar putea derula în viitorul de peste optzeci sau nouăzeci de ani. De ce acţionează ea de acum?

— Din prudenţă. Aurora crede previziunile Exordiului, dar nu neapărat şi detaliile. O îngrijorează că Agregaţii s-ar fi putut înşela în privinţa cadrului temporal, că s-ar putea întâmpla mai repede decât au previzionat ei. Nu-i timp să aşteptăm semne de avertisment. Dacă trebuie să acţionăm pentru supravieţuirea Inelului Sclipitor, trebuie s-o facem acum, nu peste douăzeci sau peste cincizeci de ani. Doar în felul acesta ea poate fi sigură de succes.

— Ce reprezintă atunci acţiunea aceasta? îndrăzni Dreyfus, întrebându-se cât va destăinui Gaffney de bunăvoie.

Gaffney păru însă dezamăgit.

— Nu-i evident? O preluare benignă a controlului.

Instalarea unei noi autorităţi, care va asigura securitatea Inelului Sclipitor până la sfârşitul timpului.

— Dacă avea temeri rezonabile, putea să fi venit la noi.

— Şi cum crezi că ar fi reacţionat Panoplia? întrebă Gaffney. Nu prin întreprinderea măsurilor necesare, asta-i clar. Noi le-am îngăduit deja cetăţenilor să ne interzică accesul la arme. Crezi că genul acela de supunere imediată implică o organizaţie cu coloana vertebrală necesară pentru a întreprinde acţiuni dificile, nepopulare, doar pentru că se-ntâmplă să fie pentru binele public?

— Cred că ai răspuns singur la întrebarea respectivă.

— Eu iubesc organizaţia asta, zise Gaffney. I-am dedicat toată viaţa mea. Dar, treptat, am văzut cum le îngăduie cetăţenilor să-i erodeze puterea. Noi am fost complici în privinţa asta, nu-ncape îndoială. Am cedat şi le-am restituit cetăţenilor exact instrumentele pe care ni le dăduseră pentru a ne face treaba. Acum am ajuns în punctul în care trebuie să cerşim dreptul de a ne înarma agenţii. Şi ce se petrece când formulăm în cele din urmă cererea respectivă? Cetăţenii ne-o refuză. Tom, lor le place ideea unei forţe poliţieneşti, dar a uneia ştirbe, care să nu poată face de fapt nimic.

— Poate că interzicerea accesului la arme n-a fost o idee tocmai rea.

— Nu-i vorba numai despre arme. Când aplicăm o restricţionare, ne irosim tot anul care urmează pentru a ne justifica acţiunea întreprinsă. Data viitoare ne vor lua autoritatea restricţionărilor. Fără să ne dăm seama, nu vom mai avea voie nici măcar să ne apropiem de nucleele de scrutin. Aurora a văzut apropiindu-se toate astea. Ea a ştiut că utilitatea Panopliei va fi mereu limitată, iar pentru ca oamenii să fie cu adevărat protejaţi, va trebui ca altcineva să se ocupe de ei.

— Acest altcineva fiind Aurora şi toţi care sunt de partea ei, rosti încet Dreyfus.

— Ea nu-i un tiran, dacă asta crezi.

— Să fiu sincer, o preluare a controlului Inelului Sclipitor

mi se pare a fi mai mult decât doar tiranic.

— Nu va fi aşa. Aurora preconizează un sistem în care oamenii să fie protejaţi de consecinţele acţiunilor lor celor mai nefaste. În regimul ei, viaţa în habitate se va desfăşura exact ca în prezent. Cetăţenii vor continua să aibă acces la aceleaşi tehnologii de care au ajuns să devină dependenţi. Nimănui nu i se vor refuza tratamentele de longevitate sau medicamentele de care are nevoie. Oamenii vor continua să se bucure de acelaşi lux ca şi acum, iar la nivel cotidian societăţile lor vor părea la fel. Artiştii vor continua să lucreze.

Dreyfus lăsă capul pe un umăr.

— Atunci îmi scapă ceva. Ce se va schimba?

— Numai lucrurile strict esenţiale pentru viitoarea noastră securitate. Nu mai trebuie să spun că Inelul Sclipitor va trebui izolat de restul societăţii umane. Asta va-nsemna sfârşitul comerţului cu Ultranauţii şi cu Oraşul Abisului. Nu putem îngădui riscul ca un agent exterior introdus în Inelul Sclipitor să-i cauzeze prăbuşirea finală.

— Crezi că va fi ceva intern, ceva ce ne vom face cu propriile noastre mâini?

— Nu putem şti asta cu certitudine, aşa că va trebui să luăm măsuri rezonabile împotriva altor posibilităţi. Este corect şi cuvenit, nu?

— Aşa presupun.

— În mod similar, călătoriile între habitate va trebui restrânse. Dacă factorul destabilizator va sosi în Inelul Sclipitor, vom putea cel puţin să-i oprim răspândirea.

— Prin urmare, nimeni nu-şi va mai putea părăsi căminul.

Gaffney păru cu adevărat uimit de remarca aceea.

— Dar de ce ar *dori* s-o facă vreodată, Tom? Totul va fi înmânat cetăţenilor ca pe tavă: tot confortul, tot luxul.

— Mai puţin libertatea personală.

— Este o noţiune supraevaluată. Şi oricum, cât de frecvent şi-o exercită oamenii? Întotdeauna doar minoritatea este cea care pune la încercare limitele reale ale unei societăţi. Oamenii chibzuiţi nu fac istoria, Dreyfus.

Majoritatea se mulţumesc cu ceea ce au, să facă azi ceea ce au făcut ieri. Vor continua să aibă aproape toate vechile libertăţi în interiorul oricărui habitat.

— Dar nu vor putea pleca de acolo. Nu-i vor putea vizita pe cei dragi sau prietenii din alte habitate.

— Nu se va ajunge la aşa ceva. Odată ce va deţine controlul celor zece mii, Aurora va îngădui o perioadă de graţie înainte de aplicarea silită a restricţiilor. Cetăţenilor li se va permite să se deplaseze după cum doresc, până se stabilesc în locul de rezidenţă permanentă. Doar după aceea se vor închide porţile.

— Întotdeauna vor exista unii care să regrete alegerea făcută, zise Dreyfus. Cred însă că eşti pe punctul de a-mi spune că ei pot utiliza oricând abstracţia pentru a simula călătoria fizică.

Gaffney îi aruncă o privire aproape de scuze.

— Păi… de fapt şi abstracţia va trebui controlată.

— Iar prin asta înţelegi…

— O reducere a condiţiilor actuale. Pentru binele securităţii, bineînţeles. S-ar putea ca agentul destabilizator să câştige un cap de pod ca urmare a utilizării reţelelor de date, înţelegi? Aurora nu-şi poate asuma riscul acesta. Habitatele va trebui izolate unele de altele.

— Tratamentul începe să pară mai rău decât boala, comentă Dreyfus.

— Haide, nu face să sune mai rău decât este în realitate. Habitatele vor continua să ruleze servicii de abstracţii interne. Pentru mulţi cetăţeni, asta-i deja suficient. Iar infrastructura de date va continua să existe, astfel ca Aurora să poată superviza şi ajuta pe cele zece mii.

— Haide să tragem linie, spuse Dreyfus. Vorbim aici despre o stare de asediu în care nimeni nu se poate deplasa liber, nu poate comunica şi nu are niciun cuvânt de spus în mod democratic cu privire la propriul său destin?

Gaffney făcu o grimasă; Dreyfus nu ştiu dacă era din cauza suferinţei cauzate de răni sau a spuselor sale.

— Însă cetăţenii vor fi *în siguranţă,* Tom. Nu doar azi, nu

doar mâine, ci în următorii nouăzeci de ani şi mai departe. Evenimentului destabilizator nu i se va permite să aibă loc în regimul Aurorei. Inelul Sclipitor va continua să existe.

— În lanţuri.

— Vorbim aici despre o măsură de securitate temporară, nu despre ceva care trebuie să rămână aplicat de-a pururi. Odată cu trecerea anilor, Aurora se va strădui să identifice focalizarea probabilă a agentului destabilizator. După ce riscul va fi cuantificat, oamenilor li se va putea restitui destinul.

Gaffney rămase cu ochii fixaţi asupra plafonului, parcă în căutarea inspiraţiei.

— Priveşte situaţia în felul următor, Tom, rosti el pe un ton rezonabil ca şi cum s-ar fi găsit la numai un pas de a cădea la o înţelegere. Un individ cu un instrument ascuţit asupra lui se găseşte într-un spaţiu ticsit de oameni şi este pe punctul de a suferi o criză de epilepsie. S-ar putea răni pe sine sau i-ar putea răni pe cei din jur, dacă nu i se va lua instrumentul acela şi, poate, dacă nu va fi restricţionat. Cum ai proceda tu? Ai rămâne locului şi i-ai respecta drepturile? Sau ai întreprinde acţiunea care va garanta nu doar siguranţa lui, ci şi pe a celor din jur?

— Îl voi ruga pe un ton civilizat să renunţe la instrumentul ascuţit.

— Şi atunci îl vei speria. Va strânge instrumentul şi mai puternic în mână. Şi după aceea?

— Îl voi dezarma.

— Va fi prea târziu. Oricum, el te va răni. După care va fi cuprins de criza de epilepsie şi-i va hăcui pe toţi ceilalţi. Democraţia este instrumentul acela ascuţit, Tom. Este arma finală a cetăţenilor, dar uneori nu poţi avea pur şi simplu încredere în ei ca să le-o dai pe mână.

— Însă în tine se poate avea încredere.

— Nici în mine şi nici în tine. Dar în Aurora? Gaffney scutură din cap, nu în semn de negare, ci nervos pe incapacitatea de a-şi exprima ideile. Ea este mai puternică decât noi. Mai rapidă şi mai inteligentă. Şi eu aş fi avut

îndoieli dacă n-aş fi fost în prezenţa ei. Însă din clipa în care am întâlnit-o prima dată, n-am avut nici cea mai mică îndoială că este în măsură să ne conducă mai departe, să ne călăuzească în lumină.

Dreyfus se ridică şi dematerializă scaunul în podea.

— Mulţumesc, Sheridan.

— Am terminat?

— Cred că am aflat tot ce eşti dispus să-mi spui de bunăvoie. Tu crezi realmente că acţiunea aceasta nu mai poate fi oprită, nu-i aşa? De aceea eşti atât de încântat să-mi spui ce intenţionează Aurora.

— Pentru mine totul a fost foarte nesigur o vreme, spuse Gaffney pe un ton de destăinuire. Şi recunosc că declanşarea acţiunii a fost grăbită de descoperirea Clepsidrei de către tine. Aurora sperase să nu fie nevoită să acţioneze până nu deţinea controlul complet asupra întregului Inel Sclipitor.

— Adică după ce Thalia aplica actualizarea de software la toate cele zece mii de habitate?

— Aşa se intenţionase. Cele zece mii erau în mâinile cetăţenilor, iar peste o clipă ar fi fost în mâinile Aurorei. Ar fi fost o adevărată revoluţie fără vărsare de sânge. Nimeni n-ar fi fost rănit sau deranjat. Tulburarea oamenilor s-ar fi păstrat la un minimum absolut.

— Atunci îmi pare rău că i-am vârât un băţ în roate prin faptul că mi-am făcut datoria.

— Să fiu sincer, n-a fost cine ştie ce băţ. Aurora ştiuse dintotdeauna că ar putea fi necesar să înceapă preluarea treptată, habitat cu habitat. Pe termen lung nici n-ar fi contat prea mult. Apropo de norii aceia din produse manufacturate de care ai pomenit mai devreme… Tot nu ştiţi ce sunt, nu-i aşa?

Dreyfus rămase impasibil, totuşi ceva din expresia lui probabil că-l trădase.

— Sunt roboţi de război din clasa-coleopteră, produşi în masă, urmă Gaffney. Foarte simpli, foarte robuşti, înzestraţi doar cu atâta autonomie cât le este necesar să traverseze

spaţiul cosmic dintre habitate. În sine, un singur coleopter nu poate face mari stricăciuni, dar manufacturile îi scuipă cu sutele de mii. Asta înseamnă mulţi roboţi, Tom. Până la urmă superioritatea numerică vă va copleşi. Aşa se-ntâmplă întotdeauna.

— Ce vor face coleopterele când vor ajunge la celelalte habitate? Îşi vor croi drum înăuntru şi-i vor ucide pe toţi?

— Ţinând seama de faptul că obiectivul misiunii este păstrarea vieţii umane, aşa ceva ar fi cu totul contraproductiv, nu crezi?

— Atunci ce vor face?

— Coleopterele poartă copii ale actualizării de software pe care Thalia a instalat-o deja în primele patru habitate. După ce vor ajunge la habitatele-ţintă, vor pătrunde în ele şi le vor infesta nucleele de scrutin cu aceeaşi breşă de securitate. Aurora va deţine atunci controlul asupra a şase habitate, nu numai patru.

— Mai întâi coleopterele tale trebuie să ajungă la nucleele de scrutin. Cetăţenii locali sunt deja organizaţi pentru a le apăra.

— Ei vor încetini coleopterele, dar nu le vor opri. Vor sosi mereu mai multe. Manufacturile nu se vor opri din producerea lor. Iar odată ce Aurora va căpăta controlul asupra altui habitat dotat cu manufacturi, va începe să producă şi acolo coleoptere.

— Atunci vom închide nucleele de scrutin. Ba chiar le vom distruge. La fel şi manufacturile.

Gaffney îi aruncă din nou o privire de scuze, aidoma cuiva care câştigă întruna împotriva unui oponent mai slab şi începe să-i pară rău pentru acesta.

— Soluţia aceasta nu este viabilă. Coleopterele nu sunt doar războinici, ci şi servitori constructori cu scop general. Nu se pot duplica, dar în rest puţine sunt cele pe care nu le pot face. Construirea şi integrarea unui nucleu de scrutin nou ar fi o chestiune de ore. Le-am dat planurile necesare. Repararea unei manufacturi sabotate ar dura vreo şase ore. În niciun caz mai mult de douăsprezece. Au şi planurile

respective. Aurora a anticipat toate replicile, Tom. Altfel de ce crezi că ţi-aş spune toate astea?

— Aici s-ar putea să ai dreptate, încuviinţă Dreyfus, apoi îşi suflecă manşeta mânecii, dezvelind brăţara. Jane?

— Aumonier, se auzi un glas redus la bâzâitul unei păpuşi.

— Maşinile sunt roboţi de război din clasa-coleopteră. Cineva să caute în arhive, să vedem ce ştim despre ele. Atenţionează *Circul democratic* să continue cu prudenţă maximă. Dacă ne poate aduce unul intact, s-o facă, însă nu vreau să pierdem alt crucişător interplanetar fără un motiv foarte întemeiat.

— Am înţeles, Tom.

El trase manşeta înapoi şi privi bărbatul întins pe pat.

— Bineînţeles, dacă voi afla că m-ai minţit în vreo privinţă…

— Nu te-am minţit. Şi, apropo, ai vorbit ca un adevărat conducător. Păcat că nu te-ai putut auzi. După felul cum i-ai transmis instrucţiuni Janei, oricine ar fi putut crede că tu eşti de fapt prefectul-suprem.

— Noi doi ne înţelegem bine. Asta se numeşte respect reciproc.

— Mie mi-a sunat mai degrabă ca asumarea firească a autorităţii. Poate că-i vânezi postul în acelaşi fel ca Baudry şi Crissel?

— Nu vorbeam despre Jane.

Dreyfus duse mâna la spate şi desprinse şficbiciul pe care-l ţinuse acolo pentru a nu fi zărit de celălalt. Îl aduse acum în faţă, pentru ca Gaffney să-l poată vedea.

— Ah, dar asta chiar că mi se pare *mizerabil.* Doctorul Mercier te-a văzut intrând cu obiectul acesta?

Dreyfus extinse filamentul, lăsându-l să şuiere pe podea. Spintecă materiapidă ca un satâr prin apă, iar materialul podelei se vindecă instantaneu în urma lui.

— Nu te teme. Nu este un model C. Nu are niciuna dintre caracteristicile acelea noi şi interesante pe care erai atât de doritor să le vezi instalate.

— Acum o să mă ucizi?

— Nu. Voi lăsa uciderea prizonierilor în seama experţilor. Te vreau viu, Sheridan, ca să rulez o sondare profundă de cortex cât timp mai ai nişte celule cerebrale.

— Sondează-mă acum. Să vezi cât de departe ajungi.

— Mod sabie, rosti Dreyfus în şoaptă.

Filamentul se rigidiză aproape imediat şi el îl baleie peste Gaffney, destul de rapid ca să se audă vâjâitul aerului.

— Te voi scuti de discursul de prezentare. Ştii ce poate face în mâini nepotrivite.

— Ţi-am spus totul.

— Nu, nu mi-ai spus. În camera aceasta există un elefant, Sheridan, pe care te străduieşti din răsputeri să-l ignori. Se numeşte Ruskin-Sartorious. Tu ai aranjat distrugerea habitatului acela, nu-i aşa?

— Ştii bine că Ultranauţii au fost înapoia…

— Nu, rosti Dreyfus răbdător. Asta doreai tu să credem noi. Trebuia să pară un act de răutate pură, aşa încât noi să nu ne mai băgăm nasul pe-acolo, încercând să găsim adevăratul motiv. Dravidian şi echipajul lui au fost manipulaţi, nu-i aşa? Ai avut la bordul navei lor pe cineva care ştia cum să manevreze motoarele.

— Ridicol!

— Ar fi trebuit să aibă cunoştinţe la nivel expert despre sistemele Agregate, dar ţinând seama de faptul că aveai *deja* o navă plină de Agregaţi pe care să-i torturezi, n-ar fi fost ceva insurmontabil. Întrebarea este: de ce? Ce anume din Ruskin-Sartorious a contat pentru tine atât de mult? De ce a trebuit distrus? Dreyfus coborî lama şficbiciului imediat în apropierea pielii învineţite a gâtului celuilalt. Vorbeşte, Sheridan. Spune-mi de ce a trebuit să se întâmple aşa?

Gaffney nu spuse nimic. Dreyfus lăsă şficbiciul să-i atingă pielea până apăru o picătură de sânge de mărimea unei gâze.

— Ai simţit, Sheridan? întrebă el. Ar fi de ajuns un tremur al mâinii mele ca să-ţi retez traheea.

— Du-te-n mă-ta, Dreyfus!

În acelaşi timp însă Gaffney păru să se afunde încă şi mai mult în îmbrăţişarea patului, încercând să-şi îndepărteze gâtul de lama şficbiciului.

— Ai avut un motiv ca să-i ucizi pe oamenii aceia. Uite care-i bănuiala mea: ceva sau cineva din Ruskin-Sartorious, din familia aceea sau poate chiar din habitat, constituia o ameninţare pentru Aurora. Pentru a împiedica asta, ea a considerat că merită să recurgă la genocid. Trebuie să fi fost o ameninţare foarte importantă, altfel n-ar fi riscat să atragă atenţia asupra ei când planurile i se apropiau de finalizare.

Îngădui şficbiciului să muşte mai adânc, producând alte picături de sânge.

— Ia zi, cum mă descurc? Fierbinte… rece… călduţ?

— Adu căcatul ăla de sondă, rosti Gaffney cu glas strangulat, apăsându-şi gâtul şi mai mult de cearşaf. Să vezi cât de departe te duce.

Dreyfus lăsă filamentul să revină în mâner, autocurăţându-se fulgerător de stropii minusculi de sânge.

— Ştii ceva? spuse el când ceaţa roz şi fină coborî spre Gaffney. Mi se pare o idee excelentă. N-am avut niciodată nervii tari pentru tortură.

***

Lumina sur-argintie a zilei pătrunse prin benzile de ferestre prăfuite ale Casei Aubusson. Dinapoia unui hublou, Thalia privea peisajul cenuşiu, complet distrus de maşini. Totul era nemişcat, în contrast cu forfota evidentă în mare parte a nopţii. Trecuseră multe ore de când nu mai văzuse vreun robot sau servitor constructor. Probabil că maşinile îşi terminaseră treaba şi curăţaseră habitatul de tot ce putea fi util pentru manufacturile ce duduiau în calota polară. Clădiri, vehicule, oameni: nimic folosibil nu rămăsese neatins, cu excepţia nucleului de scrutin în sine. Poate că servitorii se autodemontau ei înşişi acum, când partea cea mai grea a muncii se terminase.

Thalia îşi curăţă de praf colţurile ochilor. Cât timp le mai rămăsese? Chiar dacă nu mai văzuse maşini afară, asta nu însemna că ele plecaseră. Baricada continua să reziste, dar servitorii din pilon o desfăceau lent, lucrând metodic şi cu un calm cumva mai înspăimântător decât dacă ar fi demolat-o în viteză. Nimeni nu putea fi sigur cât mai rămăsese din baricadă, însă Parnasse considera improbabil să fi fost mai mult de zece metri grosime, dacă nu chiar mult mai puţin. *Vor ajunge la noi în câteva ore,* gândi Thalia. Începuse să-şi spună că sfidase destinul sperând că vor putea rezista până la sfârşitul altei zile.

— Ia spune? întrebă ea când Parnasse i se alătură. Te-ai gândit la ce am discutat?

Bărbatul se strâmbă.

— M-am gândit, aşa cum am spus că voi face. Şi cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-a plăcut mai puţin. Am spus că aş fi de acord cu orice, chiar dacă ar însemna aproape o sinucidere. Dar asta nu-i *aproape* o sinucidere, fato, ci este *în totalitate!*

Ea vorbi printre dinţii încleştaţi, abia mişcând buzele. Nu dorea ca vreunul dintre ceilalţi să ghicească despre ce discutau, chiar dacă nu-i vedeau decât reflexia chipului în sticlă.

— Maşinile ne vor ucide, Cyrus. Asta-i garantat. Cel puţin în felul ăsta vom avea o şansă.

— Nici măcar n-am demontat nucleul de scrutin, spuse el. N-ar trebui să-ncercăm mai întâi asta şi să vedem ce se-ntâmplă? Poate că maşinile vor înceta să mai reprezinte o problemă.

— Sau poate că acum au dobândit suficientă autonomie încât să poată veni oricum, fără să mai fie necesare instrucţiunile. Recunoaşte că de fapt nu ştim de ce sunt capabile.

— Poţi să demontezi nucleul?

— Cred că-l pot avaria, încuviinţă ea din cap spre şficbiciul care aştepta pe un scaun din apropiere. Dar asta poate să nu fie suficient pentru a opri trecerea tuturor

pachetelor abstracţiei. Într-un nucleu există multă materiapidă care se autorepară. Nu-i ca şi cum ai tăia prin materie inertă.

— Ce ar trebui să faci pentru a fi sigură?

— Să-l detonez. Necazul este că-n privinţa asta dispunem de o singură încercare.

Expresia bărbatului era un amestec de exasperare şi admiraţie.

— Şi vrei să păstrezi modul grenadă pentru mai târziu, nu-i aşa?

— Să ignorăm pentru moment probabilitatea noastră de supravieţuire, răspunse ea, şi dă-mi pur şi simplu datele despre aspectul tehnic al problemei. Putem slăbi îndeajuns elementele structurale dacă nu dispunem decât de şficbici?

— Ai spus că va tăia aproape orice, cu excepţia hiperdiamantului.

Thalia încuviinţă din cap.

— Desigur, nu lucrează pe cât de bine ar trebui, dar dacă filamentul este rigid, n-ar trebui să aibă probleme. La urma urmelor, s-a descurcat cu granitul.

— Atunci probabil c-o poţi face, cu condiţia să declanşezi o explozie puternică exact în locul potrivit.

— Nu cred că explozia puternică va fi o problemă.

Parnasse se scărpină sub guler, părând sfâşiat între două conflicte.

— Dacă vom coborî în baza sferei, vom ajunge la ceea ce trebuie tăiat. Dacă slăbim elementele cuvenite şi poziţionăm şficbiciul *exact* în locul potrivit, probabil că putem determina sfera să cadă în direcţia dorită. Accentul este însă pus pe „probabil”.

— Sunt mulţumită şi cu atât. Dar apoi? Sfera va rezista din punct de vedere structural?

— Bănuiala ta este la fel de bună ca a mea.

— Toţi dinăuntru va trebui să fie foarte bine fixaţi undeva. Trebuie să plănuim asta de acum, altfel ne vom alege cu o mulţime de oase rupte.

— Fato, cred că oasele rupte vor fi grija noastră cea mai

mică.

— Va trebui să-i punem la curent şi pe unii dintre ei cu planul nostru, rosti Thalia. Când Parnasse nu comentă nimic, adăugă: Ca să poată începe să facă pregătiri.

— Fato, n-am căzut de acord în privinţa asta. N-am discutat-o, nici n-am supus-o la vot.

— N-o să supunem nimic la vot. O s-o facem pur şi simplu.

— Ce s-a-ntâmplat cu democraţia?

— Democraţia a luat o pauză. Îl privi cu atenţie încordată, fără să accepte păreri opuse. Cyrus, ştii bine că trebuie s-o facem. Ştii că nu există altă cale.

— Ştiu, dar asta nu-nseamnă că trebuie să-mi şi placă.

— Chiar şi aşa.

El închise ochii, ajungând la o concluzie neliniştitoare.

— Redon. Ea este destul de rezonabilă. Dacă o putem aduce de partea noastră, îi poate calma pe ceilalţi, îi poate determina să înţeleagă motivele raţionale. Iar după aceea mi le-ar putea explica şi *mie.*

— Vorbeşte cu ea, arătă Thalia din bărbie spre femeia cu chip epuizat, care adormise.

Meriel Redon se odihnea după ce lucrase în schimbul de construire a baricadei şi probabil că n-ar fi fost încântată să fie trezită înainte de termen.

— Cât de mult vrei să-i spun?

— Totul. Însă în acelaşi timp, spune-i să ţină cele aflate pentru ea, până ce totul va fi pregătit.

— Să sperăm că-i într-o stare de spirit optimistă.

— Ia stai aşa, făcu Thalia îngrijorată.

Parnasse miji ochii.

— La ce te uiţi?

Pentru prima dată de când se crăpase de ziuă, o mişcare de afară îi atrăsese atenţia femeii. Se concentră pentru o clipă, întrebându-se dacă nu fusese decât imaginaţia ei, dar tocmai când era gata să decidă că-i jucase mintea o festă, o zări din nou. Pe perimetrul fostului Muzeu al Ciberneticii se deplasa ceva întunecat, pe furiş şi grijuliu. Se gândi la

Crissel şi echipa sa, la blindajele tactice negre ale prefecţilor de teren şi pentru o clipă crudă îşi îngădui să-şi imagineze că vor fi salvaţi. Apoi îşi puse ochelarii, transfocă pe mişcare şi văzu că nu avea nicio legătură cu prefecţii, ci era o coloană din zeci de maşinării scunde, cu aspect de gândaci. Se deplasau mai repede decât orice servitor civil pe care-l zărise vreodată, trecând prin obstacole sau lunecând peste ele ca o linie de cerneală neagră care curge în jos pe o pagină.

— Ce este?

— Ceva rău, răspunse Thalia.

Nu erau servitori civili. Erau un fel de maşini de război şi înaintau inexorabil spre nucleul de scrutin.

Teroarea i se cuibări mai strâns în stomac, de parcă s-ar fi instalat încă şi mai confortabil.

— Spune, fato.

— Servitori de grad militar, zise ea. Sunt aproape sigură că asta sunt.

— Trebuie să fie vreo greşeală. Noi n-am avut niciodată aşa ceva.

— Ştiu. Simpla deţinere a fişierelor lor de construire ar fi reprezentat un delict pasibil de restricţionare.

— Atunci de unde au apărut?

— Cred că ştim deja, spuse Thalia. Au fost construiţi peste noapte. Probabil că-n ei există şi fragmente umane.

— Manufacturile?

— Aşa bănuiesc. Nu pot crede că astea sunt singurele lor produse – trebuie să fi fost suficiente materii prime pentru a construi milioane ca ei, ceea ce este evident absurd. Ştim însă cel puţin pentru ce a fost menită o parte a fluxului de producţie.

— Şi restul?

— Mi-e şi frică să mă gândesc.

Thalia se întoarse către nucleul de scrutin. Poate că Parnasse avea dreptate, că sosise momentul să-l distrugă. La urma urmelor, opţiunea aceea existase permanent în adâncul minţii ei. Ea credea că nucleul juca un rol esenţial

în coordonarea activităţilor maşinilor prin intermediul semnalelor de nivel scăzut pe care le detectase deja. De aceea servitorii nu demolaseră pilonul, ceea ce nu le-ar fi fost deloc greu. Nu dorea totuşi să rişte să testeze ipoteza respectivă până nu scotea nucleul din acţiune. Dacă maşinile erau cumva capabile să funcţioneze şi după aceea, totul ar fi fost în zadar. Deocamdată ea nu fusese pregătită să-şi asume riscul acela, dar maşinile de război ce avansau schimbaseră totul.

Se apropie de scaun şi-şi ridică şficbiciul. Devenise prea fierbinte ca să-l mai poarte la centură şi acum îl putea ţine doar dacă îi învelea mânerul într-o eşarfă. Extinse filamentul şi-l rigidiză în mod sabie, ignorându-i bâzâitul de protest.

— Vrei s-o faci? întrebă Parnasse.

— Nu ştiu. Poate c-ai dreptate. Poate c-a sosit timpul.

El îi prinse mâna care tremura.

— Sau poate că n-a sosit. Cum ai spus chiar tu, fato, dacă distrugerea chestiei ăsteia nu rezolvă nimic, ar fi bine s-avem un plan de rezervă solid. Lasă deocamdată sabia. Mă duc să văd cum stă treaba cu Redon.

CAPITOLUL 23

O porţiune din Planetariul Solid fusese realocată să reproducă forma tridimensională a unui robot de război din clasa-coleopteră. Reprezentarea la scara 1:10 se rotea lent şi lumina din sală părea să se reflecte de pe suprafeţele sale unghiulare negre. În configuraţia pentru zbor spaţial/intrare atmosferică, multiplele picioare şi manipulatoare ale maşinii îi erau strâns pliate de carcasă, ca şi cum ar fi murit şi s-ar fi contractat. Pachetele binoculare de senzori erau conţinute în două domuri cu grilă, care semănau în mod straniu cu ochii compuşi ai unei insecte.

— Sunt pe atât de letali pe cât par, comentă Baudry către prefecţii reuniţi. Au fost interzişi prin şapte-opt convenţii de război şi au fost văzuţi ultima dată în acţiune acum peste o sută douăzeci de ani. Majoritatea roboţilor de război sunt proiectaţi pentru a distruge alţi roboţi similari. Coleopterele au fost concepute atât pentru asta, *cât şi* pentru a ucide oameni, şi conţin fişiere detaliate de anatomie umană. Ne cunosc punctele slabe, ştiu ce ne doare şi ce ne face să cedăm.

Pe când vorbea, rânduri dese de date tehnice se derulau în jos pe pereţi.

— În sine, coleopterele nu sunt imbatabile. Deţinem tehnici şi arme care ar fi eficiente împotriva lor atât în situaţii de egalitate în vid, cât şi în lupte strânse din habitate şi din jurul acestora. Necazul nu sunt maşinile propriu-zise, ci numărul lor. Potrivit *Circului democratic,* Casa Aubusson a manufacturat şi lansat deja două sute şaizeci de mii de unităţi, iar fluxul nu dă semne de oprire. Un coleopter cântăreşte doar cinci sute de kilograme, iar majoritatea materialelor necesare pentru a-l construi se

găsesc la tot pasul într-un habitat ca Aubusson. Dacă servitorii din habitat lucrează eficient, pot asigura cu uşurinţă toate materiile prime necesare pentru a construi şi mai mulţi, prin simpla demolare şi reciclare a structurilor existente în interiorul cilindrului. Am putea asista la o revărsare de milioane de coleoptere înainte ca manufacturile să înceapă să recurgă la însăşi structura habitatului. După aceea cifrele ar deveni inimaginabile.

— Ştim în mod sigur că avem de-a face cu coleoptere? întrebă Dreyfus.

Baudry aprobă din cap.

— *Circul* n-a obţinut deocamdată o mostră, dar toate scanările o confirmă. Sunt coleoptere, aşa cum ne-a spus Gaffney. Nu există niciun motiv să ne îndoim că ei poartă codul Thaliei.

— Ce este cu restul dezvăluirilor lui Gaffney? Întrebă proiecţia lui Jane Aumonier imaginată pe un display curb de sticlă susţinut deasupra unui scaun gol. Coleopterele sunt capabile să preia controlul altui habitat?

Baudry se întoarse către superioara ei.

— Dacă Aurora a pornit cu această strategie, atunci există o probabilitate însemnată să aibă sorţi mari de izbândă. Ea cunoaşte deja în mod detaliat breşe de securitate din aparatul de scrutin. Există motive întemeiate să credem că deţine capacitatea de a prelua controlul altui habitat dacă poate aduce coleopterele înăuntrul lui. Brusc, Baudry păru zdruncinată, ca şi când criza ar fi trecut de un prag personal de rezistenţă. Cred că trebuie să ne-aşteptăm la tot ce poate fi mai rău.

Display-ul mural îngheţă brusc. Brăţări piuiră la unison. Planetariul Solid înghiţi coleopterul şi afişă reprezentarea mărită a unuia dintre cele două habitate ameninţate: o roată fără butuc.

— Acesta este Caruselul Noua Brazilie, zise Baudry. Sistemele anticoliziune au deschis focul asupra fluxului de coleoptere care soseşte. Ne putem aştepta din partea Casei Flammarion să înceapă acţiuni similare în următoarele

cincisprezece minute.

— Cum se descurcă navele noastre? întrebă Aumonier.

— Am avut timp să aducem doar trei nave din clasa corvetă suficient de aproape de Noua Brazilie pentru a putea juca vreun rol, răspunse Baudry. Cu toată sinceritatea, armele lor de ţintire individuală sunt ca şi inutile înaintea scării fluxului. Chiar dacă am detona o torpilă nucleară în mijlocul lui, ar distruge numai câteva mii de unităţi. Este ca şi cum am încerca să oprim un tsunami cu o linguriţă.

— Atunci ne trebuie o strategie alternativă, rosti calm Aumonier.

— Corvetele noastre sunt pregătite să-şi concentreze focul asupra coleopterelor odată ce coboară pe habitat. Roboţii de război vor avea nevoie de timp pentru a tăia învelişul sau a-şi deschide drum cu forţa prin aperturile de andocare.

— Să presupunem că nu-i oprim pe toţi. Ce se va întâmpla dacă pierdem Noua Brazilie şi Casa Flammarion?

— Ambele habitate au propriile lor manufacturi, zise Dreyfus ridicând ochii de pe compadul său. Dacă Aurora le ocupă, va avea două noi unităţi de producere a coleopterelor. De acolo poate porni spre alte habitate.

— Am pregătit o simulare pe Planetariu, spuse Baudry. Evident, se bazează pe multe ipoteze nesigure, dar vă pot arăta cum ar putea progresa situaţia în circumstanţe rezonabile.

— Dă-i drumul, încuviinţă Aumonier.

Baudry micşoră imaginea Caruselului Noua Brazilie la mărimea sa anterioară, astfel că deveni un simplu punct scânteietor care se deplasa în volbura măreaţă a Inelului Sclipitor. Prin alt gest, coloră toate luminiţele în verde-smarald, cu excepţia a patru puncte rubinii.

— Acestea sunt habitatele controlate în prezent de Aurora, zise Baudry înainte ca alte două puncte roşii să se aprindă în preajma unuia dintre celelalte patru puncte. Acestea sunt Noua Brazilie şi Casa Flammarion, în ipoteza

că Aurora va prelua controlul lor. Voi presupune acum că ambele noi habitate vor deveni centre de producere a coleopterelor, cu un flux de producţie similar cu ce am văzut deja. Voi mai presupune de asemenea că fiecare habitat îşi va concentra producţia de coleoptere asupra unui alt habitat care nu se află deocamdată sub controlul Aurorei, în conformitate cu ce am văzut deocamdată. Voi mai presupune în continuare că în douăzeci şi şase de ore un habitat poate să fie atacat de coleoptere, să fie cucerit de Aurora şi să-şi îndrepte propriul flux de coleoptere împotriva unei ţinte desemnate, traversând spaţiul cosmic.

— Continuă, spuse Aumonier.

— Într-o singură zi, se va trece de la două habitate ocupate la patru. Fiecare dintre cele patru habitate va infesta alt stat vecin, astfel că până la sfârşitul celei de-a doua zile vom avea opt habitate infestate. În timp ce vorbea, numărul luminilor roşii crescu în progresie geometrică. La sfârşitul celei de-a treia zile, şaisprezece habitate. Treizeci şi două până la sfârşitul zilei a patra. Şaizeci şi patru în a cincea. O sută douăzeci şi opt în a şasea, ceea ce înseamnă peste unu la sută din tot Inelul Sclipitor.

Luminile roşii erau prea multe pentru a fi numărate. Continuau să fie dominate de cele verzi, dar inevitabilitatea procesului era dureros de evidentă.

— Cât timp...? rosti Aumonier, punând întrebarea la care niciunul dintre ei nu dorea să audă răspunsul.

— Nici jumătate din statele din Inelul Sclipitor nu mai păstrează vreo capacitate manufacturieră, spuse Baudry, dar asta tot înseamnă peste patru mii de habitate. Aurora le va ocupa pe toate la câteva ore după intrarea în ziua a douăsprezecea. Chiar dacă până atunci noi le vom deţine pe celelalte, le vom pierde foarte repede. Aurora va avea peste patru mii de centre de producere a coleopterelor pe care să le arunce împotriva noastră. Mă îndoiesc că până la sfârşitul zilei treisprezece vom mai controla măcar un singur habitat. Înghiţi un nod masiv. Asta include Panoplia.

— Iar ipoteza aceea de douăzeci şi şase de ore..., începu Dreyfus.

— Este o valoare pe care am ales-o pur şi simplu aleatoriu. Poate că va dura mai mult. Însă chiar dacă va avea nevoie de patru zile ca să treacă de la un habitat la următorul, tot ne va învinge în două luni. Fiecare poate oferi propria sa estimare despre cât va putea rezista Oraşul Abisului, dar eu n-aş paria că ar ţine mai mult decât Inelul Sclipitor.

— Sunt sigură totuşi că putem face ceva, rosti Aumonier.

Expresia lui Baudry era a unei persoane împovărate de veşti teribile. Îi reamintea lui Dreyfus de cea a unui medic aflat pe punctul de a anunţa un diagnostic fatal.

— Da, putem face ceva. Cât mai repede, cât timp Aurora încearcă să câştige un cap de pod şi înainte ca eforturile ei să ne atingă. Să rederulăm simularea la ziua zero – azi.

Numai patru habitate erau luminate în roşu.

— Fluxurile de coleoptere au ajuns la Noua Brazilie şi vor face contact cu Casa Flammarion dintr-un minut în altul. Îşi privi nervoasă brăţara. Dar în următoarele câteva ore – poate chiar în următoarea zi –, există doar patru puncte de răspândire potenţială, dacă presupunem că producţia de coleoptere poate să înceapă în habitatele nou-ocupate.

Baudry strânse puternic din degete până i se înălbiră încheieturile falangelor.

— Aurora se află acum în poziţia cea mai vulnerabilă. Şi-a dezvăluit existenţa şi ca atare a jucat deja atuul surprizei. Totuşi nu deţine încă suficient teritoriu pentru a încerca să ne copleşească.

— Mi se păruse că ai spus că suntem deja copleşiţi de coleoptere, zise prefectul-senior Clearmountain.

— Nu mă refer la lupta noastră cu coleopterele, răspunse Baudry, ci la distrugerea centrelor de producţie.

Clearmountain nu păru impresionat.

— Asta nu-i chirurgie, spuse el privindu-i pe ceilalţi din jurul mesei. Nu poţi să distrugi pur şi simplu o manufactură şi să laşi intact restul habitatului.

— Sunt conştientă de asta, aprobă Baudry cu control glacial.

El clipi repede din ochi.

— Atunci te referi la…

— Eutanasiere în masă, da. Bombardarea nucleară a habitatelor infestate. Dacă aceasta ar fi fost opţiunea simplă, chiar crezi c-aş fi aşteptat până acum s-o prezint?

— Este o crimă!

— Vom sacrifica un număr de vieţi pentru a asigura supravieţuirea unui număr mult mai mare. Ai văzut simularea pe care tocmai am rulat-o, prefectule-senior. În două luni, vom pierde totul. Dacă estimarea mea iniţială a fost corectă, Aurora ne-ar putea cuceri în numai treisprezece zile. Poate că nici nu dispunem de aşa mult timp. Asta înseamnă o sută de milioane de vieţi. Dacă torpilăm acum Noua Brazilie şi Casa Flammarion, vom pierde doar şase sute cincizeci de mii de oameni. Chiar dacă am include Szlumper Oneill şi Casa Aubusson, tot ar fi vorba de nici doi la sută din numărul total al cetăţenilor pe care trebuie să-i protejăm.

— Vorbeşti de parcă doi la sută n-ar însemna nimic, comentă Clearmountain stupefiat.

— Cu tot respectul, zise Baudry, acesta este război. În decursul istoriei nu există niciun general care să nu accepte posibilitatea victoriei dacă i-ar putea fi garantată cu mai puţin de o victimă pentru fiecare cincizeci de combatanţi.

— Însă ei nu sunt combatanţi, rosti Dreyfus apăsat, ci cetăţeni şi nu s-au înrolat să facă parte din războiul nimănui.

— Balanţa cifrelor continuă să se menţină, replică Baudry. Dacă lovim acum, vom salva multe zeci de milioane de vieţi. Trebuie să ţinem seama de asta, doamnelor şi domnilor. Dacă n-o vom face, înseamnă că ne-am abandonat datoria.

— Este monstruos, spuse Clearmountain.

— La fel este şi posibilitatea de a le pierde pe cele zece mii de habitate, zise Baudry.

— Dar chiar trebuie să pierdem o sută de milioane de vieţi? întrebă Aumonier. Gaffney i-a spus lui Dreyfus că Aurora doreşte o preluare benignă. Sistemele de susţinere biotică din Aubusson şi celelalte trei habitate continuă să funcţioneze, altfel am fi văzut dovezi contrarii. Asta îmi sugerează că Aurora are cel puţin intenţia de a-şi păstra subiecţii vii şi sănătoşi.

— Scuturile umane nu sunt de mare folos decât dacă sunt vii, observă Baudry.

— Trebuie totuşi să ţinem seama de posibilitatea ca Aurora să intenţioneze să-şi păstreze subiecţii vii şi în viitor. Dacă obiectivul ei declarat este de a asigura supravieţuirea pe termen lung a Inelului Sclipitor, nu va începe să omoare oameni. Ochii lui Aumonier deveniră sticloşi, de parcă ar fi privit ceva aflat dincolo de sală. Staţi puţin! Avem ceva de la Casa Flammarion. Au stabilit contactul.

Brăţările începură să piuie. Prefecţii le amuţiră şi studiară Planetariul Solid, care mări o reprezentare în formă de degetar a Casei Flammarion.

— Statutul Noii Brazilii? întrebă Dreyfus.

Aumonier se uită undeva în depărtare, după care reveni cu ochii la el.

— Tunurile anticoliziune au distrus un coleopter din zece. Restul au trecut mai mult sau mai puţin avariate. Au stabilit şase capete de pod pe învelişul exterior al roţii. Navele noastre au deschis foc concentrat, dar unele coleoptere par să răzbească în structura de bază.

— Presiunea interioară?

— Încă se menţine. Aparent maşinile sunt programate să pătrundă în habitat fără să-i compromită integritatea biosferei.

La fel avea să se întâmple cu Flammarion, Dreyfus o ştia. Poate că numărul de coleoptere n-avea să fie exact acelaşi, poate că sistemele anticoliziune urma să aibă mai mult sau mai puţin succes în interceptarea forţelor ce soseau, însă pe termen lung nu avea să existe nicio diferenţă practică. Ar fi fost suficient ca doar cinci-şase din roboţii aceia de

război să pătrundă în forţă printre cetăţeni, lăsând o potecă însângerată până la nucleul de scrutin, după care să deschidă o portiţă, pentru ca Aurora, sau o faţetă a ei, să poată intra.

— Câţi am evacuat din Noua Brazilie?

— Unsprezece mii cu navetele comerciale care erau deja andocate. Trei mii din Casa Flammarion.

— Aurora se bazează pe reţelele de date ca să intre în habitatele acelea, rosti Dreyfus. Înainte de a începe să ne bombardăm propriii cetăţeni, am putea bloca avansarea Aurorei prin decuplarea parţială a reţelei?

Baudry făcu o grimasă.

— Tom, este totul sau nimic.

— Atunci să decuplăm naibii totul.

— Nu ştim în mod cert dacă asta ar opri-o pe Aurora, dar ne-ar afecta cu siguranţă pe noi. Avem nevoie de aparatură pentru a urmări dispersarea Aurorei, pentru a coordona operaţiunile de evacuare şi desfăşurarea propriilor noastre nave.

— Tom are totuşi dreptate, interveni Aumonier. Trebuie să ţinem seama de posibilitatea deconectării abstracţiei la nivelul întregului Inel Sclipitor. De fapt m-am gândit la asta din clipa în care am aflat de criză. Nu ar trebui să subestimăm însă riscurile. O putem încetini pe Aurora, dar mai mult ca sigur ne vom orbi pe noi înşine în urma procesului.

— Folosim torpilele nucleare şi terminăm totul acum, spuse Baudry. Poate că Aurora nu intenţionează să ucidă oameni, dar este clar că intenţionează să le ia libertatea.

Dreyfus strânse stilusul cu atâta forţă, încât vârful îi intră în palmă şi-i dădu sângele.

— Mai există o opţiune, cât timp mai dispunem de aparate. Poate că un habitat individual nu va fi în stare să respingă coleopterele, dar în clipa de faţă putem apela la resursele întregului Inel Sclipitor.

— Nu cred că-nţeleg, Tom, zise Baudry.

— Propun să anunţăm un scrutin de urgenţă. Vom cere

permisiunea de a recruta şi mobiliza o forţă paramilitară temporară din tot Inelul Sclipitor.

— Defineşte „paramilitară”.

— Mă refer la milioane de cetăţeni înarmaţi şi echipaţi cu orice arme pot produce manufacturile lor în următoarele treisprezece ore. Au deja navele, aşa încât deplasarea lor nu va fi o problemă. Dacă le putem furniza planurile pentru producerea armelor, iar după aceea să plasăm suficienţi asemenea recruţi în habitatele ocupate şi în cele pe care credem că Aurora le va ataca în continuare, împreună cu servitorii de grad militar pe care-i avem sub control, am putea s-o învingem fără să folosim nucleare.

Baudry îl privi cu regret.

— Tom, tu vorbeşti despre cetăţeni, nu despre soldaţi.

— Tu i-ai numit combatanţi, nu eu.

— Ei nu au niciun fel de instruire, de echipament…

— Manufacturile le vor asigura echipamentele. Eidetica le va asigura instruirea. Prefecţii pot conduce unităţi mici formate din recruţi.

— Tom, este vorba despre o sută de milioane de cetăţeni, dintre care nouăzeci şi opt la sută nu se confruntă cu nicio ameninţare imediată din partea Aurorei. Tu chiar crezi că vor fi mulţi care să se repeadă să se arunce în luptă cu coleopterele?

— Cred că ar trebui cel puţin să le oferim alegerea respectivă. Nu vom propune recrutarea tuturor cetăţenilor. Zece milioane ne-ar asigura un avantaj copleşitor, mai ales dacă sunt dublaţi de servitori. Lillian, asta înseamnă doar un cetăţean din zece. Majoritatea pot fi de acord cu măsura de recrutare, ştiind că există o probabilitate redusă de a fi convocaţi.

— Vrei să facem nişte estimări şi despre numărul victimelor? întrebă Baudry. Una din zece? Două din zece? Mai rău…?

Dreyfus ciocăni în masă cu stilusul.

— Nu ştiu.

— Dacă pierdem două milioane, vom fi omorât mai mulţi

decât dacă am lansa acum nuclearele.

— Însă ar fi vorba despre două milioane de oameni care au ales să-şi rişte vieţile pentru binele Inelului Sclipitor, nu două milioane pentru care noi am apăsat butonul pentru că aşa ne zice o simulare.

— Poate că putem ajunge la un compromis, zise Aumonier şi glasul ei limpede precum cristalul spintecă încordarea dintre Dreyfus şi Baudry. Tuturor ne repugnă ideea de a bombarda nuclear habitatele, chiar dacă avem opinii diferite în privinţa necesităţii de a proceda ca atare.

— De acord, spuse Baudry precaut.

— Ce criterii ai utilizat pentru identificarea următoarelor ţinte ale Aurorei? întrebă Aumonier.

— Proximitate şi utilitate, ţinând seama de distanţele variabile datorate vitezelor orbitale diferite. Am dedus că Aurora îşi va concentra eforturile asupra celor mai apropiate habitate cu capacităţi manufacturiere.

— Mi se pare rezonabil, încuviinţă Aumonier. Întrebarea este dacă-i putem scoate pe oameni din habitatele acelea înainte de sosirea coleopterelor din cele care sunt supuse acum atacurilor?

— Vrei să evacuăm şi apoi să bombardăm nuclear? întrebă Dreyfus.

— Dacă am putea s-o facem, am trasa practic o linie de izolare. Sigur că da, coleopterele Aurorei ar putea fi în stare să treacă dincolo de linia aceea şi să pornească spre alte habitate, dar cel puţin vom câştiga timp fără pierderi de vieţi omeneşti.

— Dacă îi scoatem în timp util, zise Clearmountain.

— Nu putem fi siguri spre ce habitate va merge, indică Baudry Planetariul Solid. Eu am selectat candidatele probabile, însă nu bag mâna în foc.

— Atunci va trebui să acoperim mai multe ţinte posibile, zise Aumonier. Voi iniţia un ordin de evacuare de urgenţă pentru zece asemenea ţinte.

— Sugerez, rosti Dreyfus, să concentrăm orice acţiuni în forţă asupra unui singur habitat, pur şi simplu pentru a

arăta că nu suntem şovăielnici. Sper că celelalte vor presupune că le putem aplica acelaşi tratament.

— De acord, încuviinţă Aumonier. Singurul lucru pe care oamenii nu trebuie să-l suspecteze este rarefierea resurselor noastre. Cât despre asistenţa pentru evacuare, voi apela la CCT. Ei pot rechiziţiona şi redirecţiona tot traficul spaţial fără niciun scrutin. Vom fi limitaţi de capacitatea navelor şi de traficul prin butucul de andocare, dar va trebui să facem pur şi simplu tot ce putem. O privi direct pe Baudry. Lillian, vreau numele a zece habitate. Imediat!

— Aş vrea să mai rulăm o dată simularea, variind uşor parametrii, zise Baudry.

— Nu mai este timp. Dă-mi numele respective.

Gura lui Baudry se deschise, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva, dar brusc nu-şi putea găsi cuvintele. Se întinse către stilus şi compad şi începu să compileze lista, cu mâna tremurând, copleşită de gravitatea actului său.

— Cât timp le vei acorda? întrebă Dreyfus. Vreau să spun înainte de a recurge la nucleare.

— Nu mai putem aştepta o zi, spuse Aumonier. Ar fi prea mult, prea riscant. Cred că treisprezece ore reprezintă un compromis rezonabil, nu?

Ea ştia că era imposibil, gândi Dreyfus. Cu excepţia celor mai minuscule microstate conduse de familii, în Inelul Sclipitor nu exista niciun habitat care să poată fi evacuat atât de rapid. Chiar dacă navele pentru evacuare erau andocate şi gata în orice clipă, chiar dacă cetăţenii erau informaţi şi pregătiţi să-şi părăsească lumea în mod ordonat şi calm, o lume în care mulţi dintre ei şi-ar fi petrecut toată viaţa.

Era pur şi simplu imposibil. Dar cel puţin oamenii aceia ar fi avut o şansă de a ieşi, decât absolut niciuna. Acela era singurul lucru pe care se baza Jane.

— Am numele respective, anunţă Baudry.

***

Aumonier plutea nemişcată ca o rocă, ancorată în epicentrul propriului ei univers senzorial. Majoritatea fluxurilor îi erau anulate, lăsând o bandă ecuatorială viu luminată, care se concentra doar asupra celor douăzeci şi cinci-treizeci de habitate ce prezentau riscul imediat sau periferic de a fi ocupate de Aurora. Imaginile se schimbau întruna, ameţind simţul orientării lui Dreyfus.

— Vom pierde Noua Brazilie şi Casa Flammarion, rosti ea, anunţându-l astfel că-i observase prezenţa. Coleopterele au pătruns adânc în ambele habitate şi cetăţenii locali nu le pot opri. S-au înregistrat deja pierderi teribile, fără a reuşi nimic altceva decât să le încetinească apropierea de nucleele de scrutin.

Dreyfus nu spuse nimic, simţind că Aumonier nu terminase. În cele din urmă, ea întrebă:

— Au aflat ceva de la Gaffney?

— Nu mare lucru. Tocmai am citit rezumatul iniţial al echipei de sondare.

— Şi?

— Au limpezit măcar un mister. Ştim cum a transportat-o pe Clepsidra din bula ei de interogare în apartamentul meu. A utilizat un nonveliş.

— Nu sunt familiarizată cu termenul, recunoscu Aumonier.

— Este un dispozitiv de invizibilitate. O carcasă din materiapidă cu un grad de autonomie şi capacitatea de a se autoascunde de observările superficiale. Pui în el ceva ce nu vrei să găsească alţii.

— Mi se pare exact genul de obiect care ar trebui interzis de orice societate cu gândire normală. Cum l-a obţinut?

— Se pare că de la Anthony Theobald Ruskin-Sartorious. Anthony Theobald trebuie să-l fi procurat prin intermediul contactelor lui de pe piaţa neagră a armelor. A utilizat nonvelişul pentru a scăpa din habitatul lui cu puţin înainte de a fi distrus de nava lui Dravidian.

Aumonier se încruntă uşor.

— Dar Anthony Theobald n-a scăpat. Tu nu i-ai putut ancheta decât copia de nivel-beta.

— Se pare că Gaffney ştia altceva. El a interceptat nonvelişul înainte de a cădea în mâinile aliaţilor lui Anthony Theobald.

— Iar apoi?

— L-a deschis. După care l-a sondat pe Anthony Theobald, ca să vadă dacă poate afla unde a ajuns ceea ce găzduia Ruskin-Sartorious.

— În numele lui Voy! Gaffney l-a *sondat?*

Văzându-i expresia, Dreyfus îşi putu imagina ce trecea prin mintea femeii. Una era să fii sondat în interiorul Panopliei, unde se respectau reguli stricte, şi cu totul alta să primeşti acelaşi tratament în exterior, din partea cuiva care acţiona în afara cadrului legii şi căruia nu-i păsa deloc de consecinţele acţiunilor sale.

— Din păcate n-a obţinut atât de multe informaţii pe cât spera.

— Bănuiesc că a continuat să foreze până i-a ars creierul lui Anthony Theobald?

— Asta e straniu, zise Dreyfus. Se pare că s-a oprit în ultima clipă. A obţinut de la el ceva, suficient pentru a se opri înainte să-l ardă complet.

— De ce n-a mers până la capăt dacă credea că mai putea câştiga ceva?

— Pentru că Gaffney nu se consideră un monstru, ci un prefect, care continuă să-şi facă datoria, care continuă să ţină la principiile lui în timp ce noi, restul, trădăm cauza. A ucis-o pe Clepsidra, fiindcă nu avea alternativă. l-a ucis pe cei din Ruskin-Sartorious din acelaşi motiv. Nu este totuşi un ucigaş lipsit de discriminare. Continuă să se gândească la zecile de milioane de vieţi pe care le va salva.

— Ce altceva s-a mai obţinut?

— Acolo a întâmpinat rezistenţă echipa de sondare. Gaffney n-a vrut realmente să destăinuie cele aflate de la Anthony Theobald. S-a obţinut totuşi un cuvânt.

— Ce anume?

— Torţa.

Aumonier încuviinţă foarte lent din cap. După aceea repetă cuvântul, ca şi cum l-ar fi încercat cum se aude de pe propriile buze.

— Echipa de sondare a comentat ceva despre cuvântul acesta?

— Pentru ei a fost un zgomot lipsit de sens. „Torţa” putea fi o armă, o navă, un agent, orice. Sau putea fi numele căţeluşului pe care l-a avut Gaffney la vârsta de cinci ani.

— Tu ai vreo ipoteză?

— Sunt înclinat să cred că-i un simplu zgomot: fie provenit de la Anthony Theobald, despre care Gaffney a apreciat că era important, fie provenit de la Gaffney. Am rulat o căutare despre cuvânt. Multe precedenţe, dar nimic care să tragă vreun semnal de alarmă.

— Nici nu puteau fi, zise Aumonier.

Dreyfus auzi în tonul vocii ei ceva la care nu se aşteptase.

— Fiindcă este lipsit de sens?

— Nu. Nici vorbă să fie lipsit de sens. Torţa are un înţeles foarte specific, mai ales în contextul Panopliei.

Dreyfus scutură din cap apăsat.

— N-a apărut nimic, Jane.

— Asta pentru că vorbim despre un subiect operaţional atât de strict secret, încât nici chiar Gaffney nu ştia despre el. Este supernegru, ecranat de toate examinările posibile, chiar în interiorul organizaţiei.

— Ai de gând să mă luminezi?

— Torţa a fost o celulă din interiorul Panopliei, spuse Aumonier. A fost creată acum unsprezece ani pentru a studia şi exploata orice artefacte rămase în urma cazului Ceasornicar.

— Te referi la ceasuri şi la cutiile muzicale?

Femeia îi răspunse cu calm supraomenesc, lipsită de plăcerea de a-l contrazice:

— Mai mult decât atât. Ceasornicarul a creat şi alte obiecte în timpul valului de ucideri. În înregistrările publice

se menţionează că niciunul dintre artefactele acelea nu s-a păstrat, dar de fapt au fost recuperate câteva. Erau obiecte mici, al căror scop nu era cunoscut, însă pentru că fuseseră create de Ceasornicar, au fost considerate prea importante pentru a fi distruse. Cel puţin până nu le studiam, până nu deduceam ce erau şi cum am putea aplica informaţiile respective la securitatea viitoare a Inelului Sclipitor.

Înainte ca Dreyfus să fi putut interveni, ea continuă:

— Tom, să nu ne urăşti fiindcă am procedat aşa. Am avut misiunea de a afla tot ce puteam. Nu ştiam de unde sosise Ceasornicarul. Pentru că nu-l înţelegeam, n-am putut înlătura posibilitatea apariţiei altuia ca el. Dacă asta s-ar fi întâmplat vreodată, aveam faţă de cetăţeni datoria de a fi pregătiţi.

— Şi? întrebă el. Suntem pregătiţi?

— Eu am înfiinţat Torţa. Celula răspundea doar faţă de mine şi pentru doi ani i-am permis să opereze în secret absolut în interiorul Panopliei.

— Cum se face că Gaffney nu ştia despre ea?

— Predecesorul lui Gaffney a ştiut – ar fi fost imposibil s-o înfiinţăm fără *ceva* cooperare din partea Securităţii –, dar când a predat frâiele n-a fost necesar să-l informăm pe Gaffney. Celula era deja autonomă şi opera în interiorul Panopliei, totuşi complet izolată de mecanismele uzuale de supraveghere şi supervizare. Lucrurile au mers aşa vreo doi ani.

— După care...?

— După care a avut loc un accident: unul dintre artefactele aparent inerte s-a reactivat de la sine. A ucis jumătate din celulă înainte ca restul să-l poată controla. Când am aflat vestea, am decis să desfiinţez Torţa. Mi-am dat seama că niciun beneficiu nu putea cântări mai mult decât riscurile de a permite artefactelor acelora să mai existe. Am ordonat ca toate să fie distruse, toate înregistrările să fie şterse şi celula în sine să-şi înceteze activitatea. Cei implicaţi au fost readuşi la sarcinile normale, reluându-şi posturile pe care nu le părăsiseră

niciodată în mod oficial.

— Şi? întrebă Dreyfus.

— La scurt timp după aceea am primit confirmarea că ordinele îmi fuseseră îndeplinite. Celula nu mai exista. Artefactele fuseseră distruse.

— Dar asta s-a întâmplat cu nouă ani în urmă. De ce ar fi reapărut Torţa acum?

— Nu ştiu.

— Cineva stârneşte fantome vechi, Jane. Dacă Torţa este într-adevăr asociată cu Panoplia, de unde ştia Anthony Theobald despre ea?

— Nu ştim cu certitudine că el ar fi ştiut-o. Poate să fi fost o deducţie eronată a sondării.

— Sau ar putea explica motivul pentru care Gaffney era atât de interesat de familia Ruskin-Sartorious, zise Dreyfus. Jane, tu ai ordonat desfiinţarea celulei aceleia, însă dacă membrii ei aveau alte idei?

Ochii ei sclipiră nervos.

— Nu pricep.

— Ascultă ipoteza următoare. Cei care făceau parte din celula aceea au decis că activitatea lor era prea importantă ca să înceteze, indiferent de părerile tale. Ei te-au anunţat că Torţa nu mai exista, dar dacă de fapt şi-au mutat eforturile?

— Aş fi ştiut.

— Mi-ai spus deja că celula era aproape imposibil de descoperit, zise Dreyfus. Poţi fi realmente sigură că ei nu i-ar fi putut continua activitatea fără ştiinţa ta?

— N-ar fi făcut-o niciodată.

— Şi dacă ar fi crezut că acţionau în mod corect? În mod clar tu ai considerat că Torţa avea o justificare când ai înfiinţat-o. Dar dacă membrii ei au apreciat că motivele respective continuau să rămână valide chiar şi după ce tu ai dorit s-o opreşti?

— Ei mi-au fost loiali, spuse Aumonier.

— Nu mă îndoiesc. Însă oferiseşi deja un exemplu prost. Le arătaseşi că minciuna era acceptabilă, în interesele

binelui general. Ce-ar fi dacă şi ei ar fi decis că trebuie să te mintă pentru a menţine celula operaţională?

Pentru câteva momente lungi Aumonier nu rosti nimic, ca şi cum cuvintele lui Dreyfus nu numai că ar fi uluit-o, ci i-ar fi subminat toate certitudinile.

— Le-am spus s-o desfiinţeze, zise ea, atât de încet, încât Dreyfus n-ar fi auzit cuvintele dacă n-ar fi fost deja obişnuit cu tonurile vocii prefectului-suprem. Le-am ordonat să desfiinţeze Torţa.

— Se pare că ei au gândit altceva.

— Dar de ce-ar fi ieşit totul la suprafaţă acum? Ce legătură au toate astea cu Anthony Theobald sau Gaffney, sau Aurora?

— În Bula Ruskin-Sartorious a existat ceva ce trebuia distrus, zise Dreyfus. Ceva ce nici noi n-am ştiut că exista acolo, însă pe care Aurora l-a considerat un impediment pentru planurile ei, ceva ce trebuia să fie îndepărtat înainte ca ea să înceapă preluarea habitatelor.

— Crezi că Torţa s-a mutat în Bula Ruskin-Sartorious cu nouă ani în urmă?

— Deoarece tu ordonaseşi desfiinţarea celulei, membrilor ei le-ar fi fost prea greu să rămână operaţionali în Panoplie, mai ales dacă s-ar fi petrecut iar vreun accident. În acelaşi timp, era prea riscant să se mute altundeva în sistem, fiindcă ar fi implicat călătorii pe care nu le puteau explica uşor ca fiind misiuni de rutină ale Panopliei. De ce atunci să nu se mute în alt habitat? Unul îndeajuns de apropiat pentru a ajunge uşor acolo, dar în acelaşi timp suficient de discret pentru a ascunde ceva atât de secret, încât nici noi înşine nu ştiam de el.

— Care ar fi fost implicarea lui Anthony Theobald?

— Nu ştiu, recunoscu Dreyfus. El a avut legături anterioare cu Torţa?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Atunci probabil că i s-a spus să păstreze tăcerea în schimbul unor favoruri. Indiferent care ar fi fost favorurile respective, se pare că era pregătit să-şi sacrifice propria

familie pentru a le proteja. A fost singurul care a scăpat, imediat înainte de distrugerea Bulei. Presupun că celula ta avea acces la fonduri fără să fie nevoită să treacă prin canalele obişnuite, nu?

— După cum am spus, era superneagră. Căpătau orice ar fi avut nevoie – resurse, echipamente, specialişti – fără ca nimeni să întrebe nimic.

— Atunci bănuiesc că ar fi avut ce oferi unuia ca Anthony Theobald.

— El trebuie să fi fost avertizat din timp că Bula va fi lovită, spuse Aumonier.

— Sau era foarte priceput în a pune lucrurile cap la cap. Potrivit sondării lui Gaffney, cei din Torţă au ieşit din Bulă în ultima clipă. Ei trebuie să fi fost informaţi că se apropia cineva de ei, încercând să pună mâna pe artefactele Ceasornicarului.

— Aurora, rosti Aumonier.

— În mod aproape sigur. Indiferent ce ar fi fost, a fost suficient pentru a-i speria şi determina să-şi părăsească ascunzătoarea. Poate că ei l-au avertizat şi pe Anthony Theobald: scoate-ţi familia de aici imediat, cât mai poţi… sau aşa ceva. După aceea schimbaţi-vă identitatea şi rămâneţi în umbră pentru vreo două secole, până se răceşte pista. Însă Anthony Theobald a decis în mod evident să pună pe locul întâi salvarea propriului său cap.

— Atât doar că Gaffney a fost mai inteligent.

— Jane, trebuie să aflăm cine continuă să facă parte din Torţă. Ceva ce ţineau ei în Bula Ruskin-Sartorious a speriat-o foarte rău pe Aurora. Din motive evidente, sunt interesat să aflu ce a fost.

— Dacă mai există…

— N-au distrus obiectul acela cu nouă ani în urmă. Există o probabilitate foarte reală să nu-l fi distrus nici acum. L-au mutat undeva. Găseşte pe cineva care a avut legături cu Torţa şi vom avea o şansă de a obţine artefactul.

— S-ar putea să nu fie aşa simplu.

— Este unica pistă. Am nevoie de nume, Jane. De numele

tuturor celor care au făcut parte din Torţa originală, când ai închis-o. Îi mai ţii minte, nu?

— Bineînţeles, zise ea aparent stupefiată că trebuise să pună întrebarea respectivă. Le am în memorie. Ce vrei să faci cu ele?

— Să pun nişte întrebări incomode, răspunse Dreyfus.

***

Thalia şi Parnasse erau singuri sub nivelul public inferior al sferei nucleului de scrutin. Mai coborâseră o dată în coridoarele şi încăperile acestea, în căutarea de materiale pentru baricadă, dar expediţia fusese nefructuoasă. Thalia nu se aşteptase să mai revină în spaţiul neprimitor şi cu siguranţă nu cu intenţia distructivă care-i ocupa acum gândurile. Era recunoscătoare lui Parnasse fiindcă ştia să se descurce. Deşi afară era plină zi, foarte puţin din lumina respectivă răzbătea în subnivelurile acestea slab iluminate.

— Vom coborî şi mai mult, rosti el şi se opri pentru a ridica din podea o trapă pe care Thalia n-ar fi observat-o niciodată. Aici va fi praf şi întuneric, totuşi o să te descurci. Încearcă doar să nu faci prea mult zgomot. Elevatorul, conducta nucleului de scrutin şi casa scării se ridică exact prin partea asta din sferă, iar între noi şi roboţi sunt numai câţiva centimetri de material. Nu cred că au ajuns deocamdată atât de sus, însă nu vrem să riscăm, nu-i aşa, fato?

— Dacă vor ajunge atât de sus, zise Thalia, ce i-ar opri să treacă prin pereţi, ocolind complet baricada noastră?

— Nimic, dacă vor primi ideea asta în capetele lor de metal gros. De aceea spuneam c-ar fi bine să nu facem prea mult zgomot.

Parnasse coborî în spaţiul de sub podea, apoi ridică braţul pentru a o ajuta pe Thalia.

— Apropo, întrebă ea, coborându-şi picioarele în beznă, ce-a spus Meriel Redon?

— A crezut că-mi bat joc de ea.

Tălpile Thaliei atinseră podeaua metalică.

— Iar după aceea, când i-ai explicat că era ideea mea?

— Şi-a schimbat părerea. A crezut că *tu* îţi baţi joc de ea. Cred totuşi că-n cele din urmă am convins-o. Aşa cum ziceai, nu prea dorim să ne asumăm riscuri cu maşinile alea.

— Nu, încuviinţă Thalia încruntată şi resemnată. Asta în niciun caz. Ai văzut vreun semn că altcineva ar fi observat servitorii de grad militar?

Bărbatul îi răspunse pe ton scăzut:

— Nu cred. Cuthbertson a început să iscodească pe la ferestre, dar am izbutit să-l îndepărtez de acolo înainte să fi văzut ceva.

— Asta-i bine. Cetăţenii sunt îndeajuns de speriaţi şi aşa, fără să mai aibă şi gândul la roboţi de război. Nu cred c-ar mai trebui să-ţi spun ce ar fi capabile să le facă maşinile acelea unor civili neînarmaţi.

— Nu, am destulă imaginaţie în privinţa respectivă, zise Parnasse parcă simţind o plăcere stranie în remarca lui. Cum crezi că se vor comporta – vor încerca să suie prin interior, ca şi celelalte maşini?

— N-ar fi nevoie. Maşinile astea sunt concepute pentru asalt şi infiltrare. N-ar trebui să suie scara pentru a ajunge în nucleul de scrutin. Pot veni prin exterior, chiar dacă ar fi nevoie să formeze un turn de asediu din propriile corpuri.

— Deocamdată nu par să fi început să suie.

— Probabil că evaluează situaţia, că se gândesc cum să cucerească cât mai repede posibil. Nu ne putem totuşi bizui pe faptul că vor tărăgăna la nesfârşit. Ar fi mai bine să-mi arăţi unde să tai.

— Pe-aici, şopti Parnasse şi-i apăsă capul în jos, ca să nu se lovească de o traversă din plafon. Poate c-ar fi bine să-ţi pui şi ochelarii ăia, adăugă el.

— Şi tu?

— Eu cunosc drumul. Tu ai grijă de tine.

Thalia îşi puse ochelarii. Amplificatorul de imagine îi proiectă forme granulate înaintea ochilor. Activă spectrul

infraroşu şi se fixă pe pata neregulată a lui Parnasse, urmându-i toate mişcările de parcă ar fi păşit pe un câmp minat. Se strecurară cât putură de silenţios printr-o pădure de traverse întretăiate şi conducte utilitare, coborând lent până ajunseră la cele trei puţuri de serviciu pe care Parnasse le descrisese deja. Thalia avu senzaţia clară că ajunseseră la baza sferei, pentru că putea să vadă zona unde curbura învelişului exterior se conecta cu partea superioară a pilonului. În jurul puţurilor de serviciu se aflau mai multe contraforturi masive, care se arcuiau spre înapoi peste capul ei, în adâncul incintei. Fără un cuvânt, Parnasse atinse un deget de unul dintre contraforturile ce semănau cu nişte spiţe. Avea grosimea coapsei Thaliei.

— Asta trebuie să tai? întrebă ea..

— Nu numai pe asta, îi răspunse el în şoaptă. Sunt optsprezece şi va trebui să te ocupi de minimum nouă, dacă vrem să avem o şansă de răsturnare.

— Nouă! şuieră ea.

Bărbatul duse un deget la buze în semn de tăcere.

— N-am zis că trebuie să le tai pe toate, complet. Taie patru-cinci, să zicem câte două de fiecare parte a ăstuia, apoi taie parţial alte două de fiecare parte şi ar trebui să fie suficient. Vrem să fim siguri că sfera se duce în direcţia corectă.

— Ştiu, încuviinţă Thalia nemulţumită de faptul că trebuia să i se reamintească.

— Îţi dau sabia magică?

— Să batem fierul cât e cald.

Parnasse îi întinse sulul gros pe care-l făcuse din şficbici. Împreună, desfăcură straturile izolatoare, după care reînveliră cu partea exterioară mai rece mânerul arzător. Cu mâinile tremurătoare ca mai devreme, Thalia luă arma defectă şi se rugă în gând ca filamentul să se extindă pentru ultima dată.

După aceea începu să taie.

***

Nu pentru prima dată, Jane Aumonier se pomeni atât impresionată, cât şi înspăimântată de procesele din adâncurile propriei ei minţi. În ultimii nouă ani probabil că nu le acordase mai mult de o secundă de gândire agenţilor din Torţă, totuşi procesul reamintirii numelor fu la fel de automat şi de rapid ca un distribuitor perfect proiectat. Îi dictă numele lui Dreyfus, care le mâzgăli pe compad, plutind la capătul cordonului de distanţă sigură. Bărbatul părea întotdeauna stângaci când scria, de parcă ar fi fost o abilitate pentru care mâinile lui nu evoluaseră tocmai corespunzător.

După ce termină, o lăsă singură, cu trecutul dezlănţuit în mintea ei, în vreme ce roboţii de război din clasa-coleopteră răspândeau dezastru prin pieţele aurite ale Caruselului Noua Brazilie.

Multe fluxuri de date publice fuseseră retezate, dar habitatul nu avea să fie complet izolat până când coleopterele nu ajungeau la nucleul de scrutin. Videocamerele aveau să-şi menţină vigilenţa lipsită de pasiune până în ultimul moment al transmisiei, chiar dacă străzile aveau să înoate în sângele cetăţenilor, care avea să se închege prea gros pentru a fi absorbit de materiapidă municipală. Odată ce intrară în mediul etanş al structurii în formă de roată, roboţii de război se mişcară foarte rapid. Se rostogoliră prin uşi şi pe rampe într-un torent de blindaje întunecate, cu picioarele de tracţiune ca o ceaţă negru-cenuşie furioasă. Se împrăştiară prin pieţe şi atriumuri într-o coloană distrugătoare de metal mişcător, ca şi cum în lungul aleilor şi al bulevardelor marilor spaţii publice ale habitatului ar fi fost turnată o smoală neagră şi denivelată care consuma şi dizolva oamenii când trecea peste ei. Părea dezorganizată, aproape aleatorie, până ce Aumonier încetini rata temporală şi studie invazia în cadrul accelerat al percepţiei maşinilor. Atunci văzu cât de sălbatic de sistematici erau invadatorii, cât de eficienţi şi înregimentaţi. Îi ucideau pe cetăţeni cu precizie brutală, însă numai când

exista opoziţie directă. Spectatorii sau cei care fugeau cuprinşi de panică erau lăsaţi relativ în pace, cu condiţia să nu obstrucţioneze coleopterele. Victimele cele mai multe erau jandarmii locali, uşor de recunoscut după brasarde şi activaţi din rândul cetăţenilor potrivit măsurilor uzuale de urgenţă. Armele lor nonletale erau jalnic de ineficiente împotriva maşinilor de război, totuşi se străduiau să încetinească forţa invadatoare, împroşcând coleopterele cu spumă imobilizatoare sau cu plase lipicioase. Îşi utilizară autoritatea specială şi încercară să materializeze baricade din materiapidă, dar eforturile le erau atât de îngreunate de panicate şi ineficiente. Coleopterele trecură prin obstacole ca şi când n-ar fi fost mai substanţiale decât nişte pânze de păianjen. Majoritatea jandarmilor fugiră să se ascundă imediat ce-şi folosiră armele sau materializară obstacole, totuşi câţiva nu dădură înapoi şi plătiră un preţ previzibil. Când sosi, moartea fu întotdeauna milos de rapidă – Aumonier îşi aminti ce le spusese Baudry despre cunoştinţele anatomice ale coleopterelor –, dar deşi nu părea că maşinile ar fi manifestat vreo cruzime aparte, asta nu făcea mai puţin oribil procesul invaziei.

Nucleul de scrutin din Caruselul Noua Brazilie se găsea în centrul unui atrium multietajat ameţitor, brăzdat în toate direcţiile de punţi pedestre fără balustrade. Aici se adunaseră jandarmii din toată roata, pregătiţi pentru o ultimă rezistenţă plină de curaj. Ocupaseră poziţii defensive în jurul nucleului, acoperind capetele tuturor podurilor. Pe lângă obişnuitele arme nonletale, unii dintre ei aveau acum armament greu, care le fusese distribuit potrivit procedurilor de urgenţă. Aumonier privi cum un trio de jandarmi încerca să asambleze un tun montat pe trepied, cu doi dintre ei certându-se în privinţa felului corect de a ataşa scutul de protecţie. Până aduseră tunul în stare de funcţionare, coleopterele traversau deja punţile de pe galeriile din jur. Jandarmii deschiseră focul şi tunul bufni silenţios şi scuipă muniţie de viteză mică, care lăsă în urmă dâre de fum roz. Practic nu făcu nicio diferenţă.

Coleopterele fuseseră construite pentru rigorile războiului în vid, cu blindaje care să reziste loviturilor directe ale impulsurilor de înaltă energie sau ale proiectilelor penetrante. Jandarmii izbutiră să distrugă doi roboţi, pe care-i doborâră de pe punţi, dar asta nu însemna nimic pe lângă numărul celor care continuau să înainteze. Cu întârziere, unii jandarmi îşi dădură seama că deţineau autoritatea de a materializa goluri în punţi şi doi dintre ei alergară plini de bravură în centru pentru a da comenzile necesare din imediată proximitate. Punţile se destrămară ca nişte caramele pe jumătate topite trase de capete.

Era însă mult prea târziu. Coleopterele acoperiră golurile cu propriile corpuri, angrenate laolaltă, şi alte maşini trecură peste ele. Îi împrăştiară pe jandarmii care se retrăgeau, aruncându-i în spaţiul deschis al atriumului, unde se prăbuşiră cu ţipete neauzite.

Iar apoi coleopterele ajunseră la nucleul de scrutin. Aumonier privi până în ultima clipă amară, până ce fluxurile videocamerelor se stinseră, acoperite de paraziţi şi de cascade de mesaje de eroare.

Panoplia tocmai pierduse Caruselul Noua Brazilie. Aurora avea acum cinci habitate.

Aumonier îşi comută atenţia asupra Casei Flammarion, unde coleopterele abia începeau să ajungă în interior. Ceva o împingea să privească, de parcă rezistenţa inutilă, dar demnă a jandarmilor necesita un martor, deşi ea nu putea face nimic pentru a schimba rezultatul.

Nu după mult timp, Aurora obţinu al şaselea trofeu.

CAPITOLUL 24

Era pentru prima dată când Dreyfus revenise în apartamentul său după ce fusese eliberat din detenţie. Ştia că echipa criminalistică cercetase tot locul cu meticulozitatea obişnuită, îndepărtând fiecare atom din Clepsidra care nu fusese digerat deja de materiapidă, totuşi nu-şi putea alunga senzaţia că acest spaţiu alocat temporar – acum funcţiona ca living – rămăsese impur, pângărit material de însuşi actul uciderii femeii. Moartea fusese în vizită în absenţa lui, îi atinsese mobilierul, se simţise în largul său şi lăsase un iz mortuar acru, care dăinuia în general imediat dincolo de pragul detecţiei conştiente.

Dreyfus materializă cafea densă şi fierbinte şi se învălui într-un nor de aromă amăruie. Se lăsă pe spate în scaunul său obişnuit şi activă compadul. Până în momentul acesta nu privise numele după ce i le dictase Jane, şi chiar acum apropie compadul mult de piept, ca şi cum cineva i-ar fi putut privi peste umăr. Gestul era inutil – nu mai logic decât izul mortuar –, totuşi se simţea la fel de incapabil să-l suprime. Deşi era implicat în misiunile Panopliei, deşi numele îi fuseseră divulgate de însuşi prefectul-suprem, continua să încerce un sentiment tainic de nesinceritate.

Sorbi din cafea. Îi curse pe gât, neagră şi fierbinte, şi pentru o clipă uită de Clepsidra.

Pe compad figurau opt nume. Nu avea nicio îndoială că erau cei opt membri originali ai Torţei, presupunând că Aumonier însăşi nu se număra printre ei. Recunoscu toate numele, ba chiar le asocie feţe unora. Structura compartimentată a Panopliei, în care un prefect de teren avea o echipă strâns unită de adjuncţi, determina comunicaţii limitate între unităţile de teren existente. Era perfect posibil ca membrii unor unităţi cu misiuni de teren

foarte diferite să nu se întâlnească ani la rând.

El ştia totuşi aceste opt nume şi le putea asocia feţe – într-adevăr, înceţoşate – pentru cinci dintre ele.

Le reciti, doar pentru a se asigura că nu scăpase ceva evident:

Lansing Chen (PT III)
Xavier Valloton (PAT III)
Elosise Dassault (PAT III)
Riyoko Chadwick (PT I)
Murray Vos (PT II)
Simon Veitch (PT III)
Paula Saavedra (PT III)
Gilbert Knerr (PAT III)

Nu era însă nicio greşeală şi cu cât se gândea mai mult la numele acelea, cu atât se autoconvingea mai mult că le putea asocia tuturor feţe, chiar dacă doar schiţate, nu numai celor cinci care-i veniseră imediat în minte. Veitch, mai ales... dintr-un motiv necunoscut, numele acela îi figura în memorie mai pronunţat decât celelalte. Nu-şi putea totuşi aminti vreun caz ori exerciţiu de antrenament în care să fi lucrat cu unul dintre ei. Feţele, aşa cum erau, atârnau într-un limb lipsit de context, ca nişte portrete la care fundalul abia fusese schiţat.

Şi ce fac mai departe? se întrebă el. Cu excepţia licărului de recunoaştere pe care-l simţise când văzuse numele lui Veitch, nu exista nici măcar un prefect care să-i fi sărit în ochi ca fiind un evident punct de pornire. Pe de altă parte însă, l-ar fi ajutat în mod evident dacă cel puţin o parte din ei s-ar fi găsit în prezent în Panoplie.

Utilizând autorizaţia Furnicar, Dreyfus emise semnale ping pentru a detecta locurile unde se aflau cei opt. Brăţările ţineau evidenţa prefecţilor în interiorul Panopliei, iar graficele de misiuni şi planurile de zbor le anunţau destinaţiile când plecau în exterior. Procedura nu era infailibilă – Gaffney o dovedise –, totuşi nu exista alt

instrument disponibil şi Dreyfus trebuia să aibă încredere că înlocuitorul lui Gaffney lucra pentru organizaţie, nu împotriva ei.

Pingurile reveniră aproape brusc, însoţite de imagini recente şi instantanee biografice.

Şase dintre cei opt, inclusiv Veitch, erau plecaţi din Panoplie, în misiuni ce păreau plauzibile. Nimic dubios în privinţa aceea; la urma urmelor, *erau* prefecţi de teren. Ceilalţi doi – Lansing Chen şi Paula Saavedra – ar fi trebuit să se afle undeva prin asteroid, în timpul liber uzual dintre două însărcinări. Dreyfus utiliză iarăşi autorizaţia Furnicar şi examină mişcările lui Chen şi Saavedra din ultimele zile, dar nu găsi nicio surpriză; ca majoritatea prefecţilor care nu erau deja implicaţi în misiuni de înaltă prioritate, ei avuseseră de rezolvat conflicte între Inelul Sclipitor şi Roiul de Parcare. Ba chiar lucraseră în trei schimburi. Dreyfus nu putea vorbi în numele celor doi, totuşi cei mai mulţi prefecţi aveau nevoie de răgazul acela între misiuni.

Autorizaţia Furnicar îi oferi graficele lor de somn. Atât Chen, cât şi Saavedra ar fi trebuit să fi fost treji. Utilizând din nou Furnicarul, dar de data aceasta cu un risc de detectare apreciabil mai mare, Dreyfus îi ceru sistemului să-i localizeze pe cei doi prefecţi. Sperase să-i găsească singuri, însă nu avu noroc. Se părea că erau laolaltă în refectoriul principal. Era un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

Dreyfus îşi termină cafeaua şi înapoie ceaşca materiei din podea.

***

Dreyfus se opri la intrarea în refectoriu, privindu-i pe prefecţii strânşi acolo ca să mănânce, să bea, să schimbe bârfe profesionale şi să-şi treacă pur şi simplu timpul între schimburi. Mesele, în majoritate neocupate, se curbau în sus în rânduri lungi şi joase, urmând arcuirea lină a podelei. Aşa cum se întâmpla în anumite cicluri de schimburi,

luminile din refectoriu fuseseră diminuate la un nivel soporific, de lumânare. Îmbrăcaţi toţi în uniforme, prefecţii erau strânşi în pâlcuri întunecate; cei mai mulţi stăteau în grupuri la mese. Unii reveneau cu tăvi şi ceşti de la trapele de servire. Alţii stăteau singuri sau câte doi înaintea display-urilor ce ascundeau pereţii refectoriului. În alte ocazii ar fi citit sinteze de caz şi rapoartele unor investigaţii aflate în plină desfăşurare, pentru a fi la curent cu activităţile colegilor, dar acum display-urile erau acoperite cu analiza crizei Aurora. Prezentau imagini ale celor şase habitate controlate de ea în prezent; numai din exterior, întrucât fluxurile interne nu mai erau active. Alte display-uri arătau imagini şi diagrame ale coleopterelor, cuplate cu imagini ale eforturilor de restricţionare spaţială. Puţini prefecţi din sala aceasta ştiau altceva decât datele esenţiale ale crizei – identitatea Aurorei continua să fie un secret operaţional accesibil doar autorizaţiilor Furnicar –, însă toţi erau conştienţi de severitatea situaţiei.

Inclusiv Chen şi Saavedra. Dreyfus îi văzu împreună în capătul îndepărtat al sălii, la extremitatea rândului de mese, departe de ceilalţi prefecţi. Stăteau faţă în faţă, aplecaţi unul spre celălalt într-o manieră conspirativă, uşor îngrijorată, care-l convinse pe bărbat că privea doi membri ai Torţei. Şi ceilalţi prefecţi erau neliniştiţi, în privinţa aceasta nu exista îndoială, dar în acelaşi timp animaţi şi entuziasmaţi de criză, care le oferea o şansă de a se dovedi capabili, de a se întrece pentru favoruri promoţionale. Chen şi Saavedra păreau însă pur şi simplu speriaţi, ca un cuplu de amanţi clandestini convinşi că vor fi descoperiţi dintr-o clipă în alta.

Dreyfus merse la cea mai apropiată fantă de servire vacantă. Bărbatul cu şorţ de dinapoia ei era un detaliu deliberat. Oamenii veneau în refectoriu fiindcă aveau nevoia psihologică profundă de a nu mânca singuri ori de a nu fi serviţi de o maşină. Chiar dacă mâncarea fusese creată prin aceleaşi procesări de materiapidă utilizate peste tot, cel puţin îţi era întinsă pe o farfurie din porţelan caldă,

de către un om în carne şi oase.

Dreyfus nu ceru însă decât un măr şi un pahar cu apă. Îndepărtându-se de fantă, lustrui mărul de ţesătura pantalonilor şi trecu printre mese, salutându-i pe prefecţii care ridicau ochii sau îi vorbeau, dar nu le oferi mai mult de încuviinţări neatente din cap.

Chen şi Saavedra tot nu-l observaseră. Când se apropie mai mult, ceea ce din depărtare păruse o ciondăneală între îndrăgostiţi se dovedi o ceartă aprinsă şi violentă. Discuţia era purtată în şoaptă, dar expresiile chipurilor şi încordarea gesturilor îi trădau. La început Dreyfus se întrebă de ce optaseră pentru a se întâlni în refectoriu, nu în intimitatea apartamentelor lor, însă înţelese că dacă ar fi fost chemaţi să dea explicaţii despre conversaţie, cel puţin refectoriul îngăduia pretextul unei întâlniri întâmplătoare.

Dreyfus ocoli capătul unei mese, ajungând mai aproape de cei doi decât oricare altă persoană din sală. Ridică mărul şi muşcă zgomotos fructul perfect sferic cu coajă verde-smarald. Chen înălţă ochii, exprimând nu atât surprindere, cât mai degrabă un afront uşor faţă de invadarea intimităţii lor. Lansing Chen era un bărbat cu aspect încă tineresc, chip lătăreţ, pomeţi înalţi şi păr negru şi des pe care-l pieptăna cu cărare perfectă.

— Salut, prefectule, rosti el destul de prietenos, totuşi nepărând să-l invite să li se alăture.

— Salut, Lansing, spuse Dreyfus şi muşcă iarăşi din măr. Deranjez dacă iau loc?

Femeia, Paula Saavedra, fulgeră în direcţia lui animozitate nemascată. Era subţire şi osoasă, ca păpuşile articulate din lemn pe care artiştii le foloseau în locul modelelor umane. Întreaga fiinţă îi era spălăcită, decolorată, de parcă ar fi petrecut prea mult timp sub lumini foarte intense. Până şi ochii îi erau serbezi, ca şi cum culoarea lor se estompase de mult.

— De fapt, prefectule…, începu ea.

În clipa aceea Dreyfus auzi paşi în spate şi simţi o mână care-i coborî pe umăr.

— Tom, auzi el un glas, mă bucur că te-am găsit. A trebuit să invoc Furnicarul. Aproape că nu mi-a venit să cred când m-a anunţat că eşti în refectoriu. Era ultimul loc în care mă aşteptam să te găsesc.

Dreyfus se întoarse brusc, pregătit să se înfurie, şi văzu chipul cu obraji scofâlciţi al lui Demikhov.

— Salut, doctore, zise el încet. Nu te supăra… dar în clipa de faţă sunt foarte prins cu ceva.

Demikhov aprobă înţelegător.

— Aşa suntem toţi, Tom, însă trebuie să discutăm imediat. Ai încredere în mine în privinţa asta, da?

Dreyfus îi cercetă faţa brăzdată de oboseală. Nu ştia de niciun caz în care Demikhov să fi exagerat seriozitatea unei probleme. Indiferent despre ce anume ar fi dorit să discute, era în mod clar urgent.

— Despre ce-i vorba? întrebă el pe acelaşi ton aproape şoptit.

— Ia ghici.

— Jane?

— A apărut ceva nou, dar deloc bun. Trebuie să luăm imediat o decizie foarte dificilă şi am nevoie de părerea ta. Imediat, Tom! Poţi să vii în Laboratorul Somnului?

— E-n regulă, prefectule, rosti Lansing Chen ridicându-se de la masă şi scrâşnind picioarele scaunului pe podea. Paula şi cu mine oricum plecam.

— Aş dori să ne revedem aici peste o oră, spuse Dreyfus şi-şi ciocăni brăţara cu degetul.

— S-a întâmplat ceva *prefect de teren* Dreyfus? întrebă Chen inocent, dar reamintindu-i în mod evident că ei aveau exact acelaşi rang.

— Da, s-a întâmplat ceva. Iar în şaizeci de minute va trebui să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat. Îşi întoarse atenţia spre femeie. Şi tu, de asemenea, prefect de teren Saavedra.

Îi privi cum părăsiră refectoriul, lăsându-şi pe masă tăvile şi mâncarea.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, zise Demikhov în timp

ce Dreyfus dădu peste cap paharul cu apă şi puse cotorul mărului pe tava lui Chen. Te rog să mă crezi că n-aş fi făcut-o dacă n-ar fi fost vorba despre un subiect extrem de îngrijorător.

***

— Cum era Jane ultima dată când ai vorbit cu ea? întrebă Demikhov după ce ajunseră în Laboratorul Somnului.

Dreyfus îşi frecă ceafa.

— Prin comparaţie cu ce?

— Cu data anterioară când aţi vorbit. Sau cu săptămâna trecută.

— Nu prea fericită. De înţeles, fiindcă fusese înlăturată de la putere. Ridică un braţ, liniştitor. Nu te teme, doctore. Nu te trag la răspundere pentru cele întâmplate. Nu ţi-ai făcut decât meseria, având grijă de sănătatea ei. Pot doar bănui cât de manipulator trebuie să fi fost Gaffney.

— Acolo n-a fost numai Gaffney, ci şi Crissel şi Baudry.

— Ei bine, Crissel s-a reabilitat cumva. Şi deşi poate că nu aprob deciziile pe care Baudry zice că trebuie să le luăm, îmi dau seama că ea încearcă doar să se elibereze de obligaţii.

— Să revenim la Jane. Ai mai observat altceva? Ţi s-a părut că ar fi supusă unui grad de stres mai mare decât de obicei?

— Haide să revedem situaţia. Am pierdut controlul a şase habitate, dintre care patru deţin capacitatea de manufacturare a coleopterelor. Entitatea care le controlează în prezent este pregătită să ocupe alte patru habitate în următoarele douăzeci şi şase de ore, poate chiar mai repede. Vor fi în curând de ordinul zecilor şi nu peste mult timp vor ajunge la sute. Derulăm un program de evacuare în masă, ca să creăm o zonă de izolare în jurul habitatelor infectate, pentru a putea folosi torpilele nucleare tocmai împotriva structurilor pe care ar trebui să le protejăm. Probabil că în interiorul structurilor acelora vor

mai fi oameni când vom apăsa butonul. Între timp pierdem agenţi şi maşini mai repede decât putem gândi. Aşa că – una peste alta – da, aş zice că Jane este supusă unui grad de stres mai mare decât de obicei.

Demikhov îi ignoră sarcasmul cu gestul unui om care alungă o muscă.

— Cred că a sosit momentul să intervenim.

— Nu acum. Nu până nu terminăm cu Aurora.

— În scarabeu a mai apărut o schimbare. Nu ţi-a spus Jane?

— Nu, răspunse Dreyfus prudent.

— Şi-a împins o sondă mai adânc în ceafa ei. Aplică presiune pe măduva spinării. Ea o poate simţi.

Dreyfus îşi reaminti ultima conversaţie avută cu Aumonier.

— Nu părea să fi suferit dureri.

— Atunci s-a ascuns foarte bine faţă de tine. Nu este vorba despre agonie… deocamdată. Dar în ultimul timp scarabeul se modifică tot mai rapid. Ne expediază un avertisment, Tom. Nu dispunem de prea mult timp.

— Au trecut însă numai câteva zile de când am discutat ultima dată. Pe atunci nu aveaţi o strategie; nimic care să i-l poată extrage în mai puţin de patru zecimi de secundă. Vrei să-mi spui că de atunci aţi venit cu ceva nou?

Demikhov îi ocoli privirea.

— Tom, n-am fost complet cinstit cu tine. A existat dintotdeauna o strategie despre care suntem siguri că poate îndepărta scarabeul înainte de-a avea timp să replice. Atât doar că doream mai întâi să ne asigurăm că au fost epuizate toate celelalte opţiuni.

Dreyfus clătină din cap.

— Tangoul a fost opţiunea voastră cea mai bună, totuşi n-a ajuns la patru zecimi de secundă… şi în niciun caz mai puţin.

— Dintotdeauna a existat ceva mai rapid decât Tangoul, dar am ţinut varianta aceea în rezervă, aproape că n-am discutat-o. Am sperat mereu că vom inventa ceva mai bun.

Dar nu s-a întâmplat aşa, iar acum nu mai avem timp. Ceea ce ne pune în faţa a trei opţiuni.

— Care anume?

— Prima opţiune este să nu facem nimic şi să sperăm că scarabeul nu va declanşa niciodată. A doua opţiune este să executăm Tangoul. Toate simulările – mă refer la cele din ultima săptămână – afirmă că Tangoul va reuşi extragerea scarabeului în zero virgulă patru sute nouăzeci şi şase de secunde. Simulările estimează de asemenea că timpul respectiv ar fi suficient de scurt pentru ca scarabeul să nu reacţioneze.

— Însă nu va exista nicio marjă de eroare.

Conveniseră de mult să nu întreprindă nicio acţiune până ce extracţia nu putea fi realizată în mai puţin de patru zecimi de secundă. Prudent, Dreyfus întrebă:

— Care-i a treia opţiune?

— Noi am denumit-o Zulu. Este ultima soluţie.

— Şi anume?

— Decapitarea, răspunse Demikhov.

— Cred că nu vorbeşti serios.

— A fost analizată amănunţit. Avem un plan şi credem că va funcţiona.

— *Credeţi?*

— Tom, nu se poate garanta absolut nimic. Discutăm despre operarea unui pacient de care nu ne-am putut apropia la mai puţin de şapte metri şi jumătate în ultimii unsprezece ani.

Dreyfus îşi dădu seama că-şi abătea exasperarea asupra sărmanului Demikhov, un bărbat care-şi dedicase cu altruism ultimii unsprezece ani ai vieţii pentru a găsi o cale de a o ajuta pe Jane Aumonier.

— În regulă. Spune-mi ce implică. În ce fel decapitarea Janei este superioară distrugerii scarabeului? Şi în ce fel vom aduce în încăperea ei o echipă de chirurgi care s-o decapiteze?

Demikhov îl conduse către unul dintre paravanele ce divideau zona centrală a Laboratorului Somnului, acoperit

cu diagrame şi imagini ale pacientei şi ale obiectului fixat de ceafa ei.

— S-o luăm pe rând. Ne-am gândit din prima zi la îndepărtarea cu forţa a scarabeului – la uciderea lui, dacă vrei –, dar ne-a îngrijorat mereu posibilitatea ca în el să poată exista ceva care tot să-i facă rău lui Jane, chiar dacă n-ar mai fi conectaţi fizic.

Mai discutaseră subiectul acesta, însă Dreyfus avea nevoie de o reîmprospătare a memoriei.

— Cum ar fi?

— De exemplu, un dispozitiv exploziv. Suntem siguri că Ceasornicarul n-ar fi putut plasa antimaterie în scarabeu, dar ar putea exista explozibili convenţionali sau mecanisme de retezare acţionate de arcuri, ascunse în structurile pe care nu le-am putut mapa.

— Îndeajuns pentru a-i face rău lui Jane?

— Cu uşurinţă. Ai văzut ce a construit în unele dintre ceasurile acelea. Dacă am putea trece scarabeul de cealaltă parte a unui scut antiexplozie, pacientul n-ar suferi niciun rău. În felul acela am împuşca doi iepuri cu acelaşi glonţ.

— Doi iepuri? Nu sunt sigur ce vrei să spui.

Demikhov ciocăni cu un deget într-o diagramă. Dreyfus avu impresia vagă că văzuse imaginea aceea de o sută de ori fără măcar s-o bage în seamă. Era o secţiune transversală a încăperii în care plutea Jane.

— Probabil că ai observat spaţiul acesta inelar care îi înconjoară incinta, spuse Demikhov.

— Am presupus…

Dreyfus nu-şi continuă însă fraza. Nu presupusese nimic, în afară de faptul că structura tubulară nu avea absolut nicio legătură cu incinta sferică în sine.

— Noi l-am creat, Tom. L-am forat, fiindcă ne-am temut că într-o bună zi s-ar putea dovedi necesar să aplicăm planul Zulu.

— Ce este în el acum?

— Nimic: este doar un tub inelar gol care înconjoară

încăperea. Însă tot ce trebuie să instalăm în el se află depozitat altundeva în Panoplie, gata să intre în acţiune.

— Arată-mi.

Demikhov ciocăni cu un deget şi diagrama se înclină şi se roti, astfel încât nu mai apăru secţiunea transversală a încăperii sferice şi a inelului tubular care o înconjura, ci o vedere de sus. Animaţia arătă structuri modulare ce erau inserate printr-o deschidere a inelului, apoi manipulate în interiorul său, până se uneau şi formau un fel de colier gros, cu ghimpi.

— Ce este asta?

— O ghilotină, replică Demikhov sec. Când totul se va afla la locul cuvenit, segmentele acelea vor fi proiectate ca nişte lame prin peretele sferei. Am slăbit deja peretele exterior prin care trebuie să taie, astfel că nu trebuie făcut absolut nimic în interiorul încăperii. Totul va fi foarte rapid. Segmentele vor secţiona incinta în două zecimi de secundă – mult în interiorul marjei noastre de eroare.

Diagrama reveni la secţiunea transversală. În mijlocul încăperii plutea o siluetă. O linie roşie îi apăru de-a curmezişul gâtului. Lamele ţâşniră prin pereţi şi-i retezară capul, care pluti în sus în una dintre jumătăţile spaţiului bisecţionat. Corpul decapitat pluti în jos în cealaltă emisferă.

— Tăiem suficient de sus pentru a înlătura scarabeul, zise Demikhov. Secţionăm între triunghiul submandibular şi osul hioid. Dacă avem noroc, obţinem o separare curată între a treia şi a patra vertebră cervicală. Scarabeul intră în jumătatea inferioară. Chiar dacă va exploda, lamele tăietoare s-au întrepătruns şi au format un scut antiexplozie.

— Şi corpul Janei? întrebă Dreyfus.

— Corpul ne interesează prea puţin. Îi vom creşte unul nou sau vom repara leziunile celui vechi. Apoi vom reataşa capul. Cel mai important este însă capul. În condiţiile unei decapitări curate, Jane va supravieţui.

— Trebuie să aduci totuşi înăuntru, cumva, o echipă de

chirurgi, care să fie pregătită pentru procedură.

— Nu, nu trebuie.

— Atunci nu înţeleg.

— Tom, n-o pregătim din timp pe Jane, pentru că nu putem. N-o putem anestezia, fiindcă exact asta aşteaptă scarabeul. Iar dacă Jane ştie ce va urma, nivelurile ei de stres vor creşte ameţitor. Procedura asta va funcţiona numai dacă o facem rapid şi fără avertisment. Demikhov încuviinţă, văzând reacţia celuilalt. Cred că acum ai înţeles de ce aceasta a fost dintotdeauna doar opţiunea la care nu se va apela decât în caz extrem.

— Mi se pare de domeniul coşmarului. Aşa ceva nu se poate.

— Ascultă-mă, rosti Demikhov apăsat. Jane a avut parte de unsprezece ani de iad în camera aceea. Nimic din ce i-am face pentru a o scăpa de scarabeu nu se poate compara nici pe departe cu anii aceia. Ea nu va beneficia de niciun avertisment, aşa că nu va avea timp să se sperie. Când lamele se vor închide, emisfera superioară a camerei va fi a noastră. Atunci vom trimite o echipă chirurgicală de intervenţie rapidă, care o va stabiliza pe Jane şi o va anestezia.

— Cât va dura?

— Până la intrarea echipei? Câteva secunde. Asta-i tot. Ne trebuie doar confirmarea că emisfera este în afara oricărei primejdii, că scarabeul n-a lăsat nicio surpriză, şi am intrat.

— Jane va fi încă conştientă în momentul acela, nu-i aşa?

Întrebarea îl tulbură vizibil pe Demikhov.

— Există dovezi neconfirmate… dar să fiu sincer, nu mi-aş pune multă încredere în ele. Este foarte probabil ca şocul cauzat de hemoragie să ducă la pierderea cunoştinţei în cinci până la şapte secunde. Moarte clinică, dacă preferi termenul acesta.

— Totuşi nu poţi garanta. Nu-mi poţi promite că ea nu va avea capacitate de înţelegere imediat după închiderea lamelor.

— Nu, zise Demikhov. Nu-ţi pot promite asta.

— Atunci trebuie să fie înştiinţată, doctore.

— Jane a subliniat în mod repetat că nu avem nevoie de acordul ei pentru a încerca orice extracţie.

— Nu-i totuşi acelaşi lucru cu a trimite înăuntru un servitor care să scoată din funcţiune scarabeul, protestă Dreyfus. Este o formă de intervenţie cu totul diferită, care va implica probabil durere şi stres mai presus de orice s-a aşteptat vreodată Jane să îndure.

— Sunt întru totul de acord. De asemenea, cred că exact acesta este motivul pentru care nu-i putem sufla nicio vorbă despre ce intenţionăm.

Dreyfus privi din nou diagrama. Îşi reaminti linia roşie care însemna gâtul Janei, imediat deasupra punctului unde era ataşat scarabeul.

— Poziţia lamelor este fixă, nu? Nu le puteţi orienta dacă ea nu pluteşte exact la înălţimea corectă.

— Aşa este.

— Atunci cum veţi putea tăia precis în locul cuvenit?

— O să montăm un laser pe uşă. Va fi îndeajuns de mic pentru ca Jane să nu-l observe. Laserul trasează o linie pe gâtul ei, indicând pe unde vor trece lamele.

— Pe unde vor „tăia”. Acesta este termenul exact.

— Mulţumesc, dar sunt pe deplin conştient de situaţia cu care ne confruntăm aici. Nu privesc deloc cu superficialitate lucrurile.

— Şi ce se întâmplă dacă linia nu trece prin punctul corect?

— Aşteptăm, răspunse Demikhov. Jane pluteşte în sus şi în jos în încăpere. Uneori o face în mod conştient, ca şi cum ar călca apa. Alteori curenţii din interior o mişcă de colo-colo. Dar mai devreme sau mai târziu linia va trece prin punctul cuvenit. Îl privi încruntat pe Dreyfus. Mâna mea va fi pe un trăgaci. Declanşarea lamelor va fi comandată de mine, nu de o maşină. Eu va trebui să simt dacă-i momentul potrivit.

— Şi echipa medicală de urgenţă?

— Am înfiinţat trei schimburi. Întotdeauna va exista o echipă în standby.

Dreyfus se simţea ca anesteziat. Înţelegea perfect raţiunea procedurii. Nu trebuia să-i şi placă.

— Ai vorbit cu ceilalţi prefecţi?

— Au fost informaţi şi am aprobarea lor de a continua.

— Atunci nu ai nevoie şi de aprobarea mea.

— Nu am *nevoie,* dar o doresc. Tom, tu eşti mai apropiat de Jane decât oricare altul din organizaţie. Mai apropiat chiar şi decât mine. Din prima clipă mi-a fost mereu clar că voi avea nevoie de permisiunea ta înainte de a continua acţiunea. Jane se încrede în tine ca într-un fiu. Câţi alţi prefecţi de teren au autorizaţia Furnicar?

— Niciunul, după ştiinţa mea, răspunse Dreyfus cu sinceritate.

— Jane ar fi dorit ca tu să iei decizia finală. Demikhov strânse resemnat din umeri, de parcă făcuse tot ce-i fusese în putinţă. Eu ţi-am prezentat cazul medical. Dacă îmi dai acordul, putem instala lamele în treisprezece ore. Jane poate fi scoasă stabilă din incintă în treisprezece ore şi zece minute.

— Şi dacă m-aş opune?

— Vom aplica Tangoul. Nu pot risca să nu întreprind nimic. Asta ar însemna cu adevărat neglijenţă.

— Am nevoie de timp să reflectez, spuse Dreyfus. Ar fi trebuit să-mi zici asta cu ani în urmă, ca să am timp să reflectez.

— Crezi că ar fi ajutat cu ceva? M-ai fi ascultat, ai fi fost de acord că este foarte neplăcut, apoi ai fi împins totul în fundul minţii, fiindcă nu trebuia să dai un răspuns pe loc.

Dreyfus ar fi dorit să argumenteze, dar ştia că Demikhov avea dreptate. Unele orori erau inutil de cercetat din depărtare. Trebuia să le abordezi din imediata apropiere.

— Am totuşi nevoie de timp. Lasă-mă o oră. După aceea poţi începe să instalezi echipamentele.

— Te-am minţit, rosti încet Demikhov. Am început deja să le instalăm. Însă vei beneficia de ora cerută, Tom.

Se întoarse şi ridică o machetă demontabilă din plastic a scarabeului, distras de o componentă internă cenuşie cu aspect ceros, un obiect în formă de melc pe care parcă abia atunci îl sesizase.

— Ştii unde să mă găseşti, adăugă el. Voi fi treaz, la fel ca Jane.

CAPITOLUL 25

Brăţara lui Dreyfus piui când tocmai părăsea Laboratorul Somnului. Era Sparver.

— Cred c-ar trebui să treci pe-aici, şefule. Am prins doi peştişori care încercau să se furişeze.

— Mulţumesc, spuse Dreyfus încântat că avusese ideea de a-l pune pe Sparver să-i urmărească pe Chen şi Saavedra. Vin imediat.

Sparver îi reţinuse în compartimentul de andocare ce forma „nasul" feţei de dovleac a Panopliei, pe unde aveau acces cuterele şi corvetele, nu şi navele civile sau crucişătoarele interplanetare. Ca prefecţi de teren, agenţii Torţei utilizau în mod regulat nave uşoare şi medii de constrângere şi erau feţe familiare pentru personalul tehnic de acolo. Deşi nu deţineau autorizaţia luării unei nave, izbutiseră să convingă să fie lăsaţi la bordul unui cuter care venise pentru realimentare şi reînarmare şi înaintaseră binişor în verificările prezbor, când Sparver le blocase evadarea, închizând uşile principale ale compartimentului. Dreyfus ar fi mustrat aspru personalul care le îngăduise prefecţilor accesul la bordul navei fără să fi prezentat autorizaţiile necesare, însă deocamdată unica lui preocupare era să extragă informaţii de la cei doi fugari. Aceştia se aflau tot la bordul cuterului, care îşi ocupase poziţia pe rackul de lansare.

— Am avut destule greutăţi în urmărirea lor, zise Sparver plutind lângă peretele-costumier al cuterului, la interiorul tubului conector plin cu aer.

Doi prefecţi-interni îl flancau, cu şficbicele scoase.

— Pentru nişte banali agenţi de teren, adăugă el, tipii ăştia cunosc destule şmecherii.

— Nu sunt tocmai prefecţi de teren, spuse Dreyfus. Este

doar un paravan operaţional pentru ceea ce fac în realitate. Sunt specialişti dintr-o celulă superneagră numită Torţa. Jane a oprit activităţile celulei, dar membrii ei au avut alte idei. Au continuat să lucreze neautorizaţi timp de nouă ani.

— Asta-i indisciplină.

— Într-o măsură chiar mai mare decât ai crede. Torţa este parţial responsabilă pentru ce s-a întâmplat cu Ruskin-Sartorious. Dreyfus îşi desprinse şficbiciul de la centură şi-i făcu semn lui Sparver să procedeze la fel. Haide să-i scoatem. Nu putem ţine uşile astea închise pe vecie.

Setară peretele-parolă pe acces şi intrară, cu Dreyfus în faţă, urmat imediat de Sparver. După ce pătrunseră, Dreyfus etanşă peretele-parolă, iar prefecţii-interni rămaseră de pază de partea cealaltă, astfel încât nu exista nicio posibilitate ca agenţii Torţei să scape iarăşi în Panoplie.

Ca toate cuterele, era o navă mică, cu un număr limitat de ascunzători. Alimentarea cu energie era pornită, dar iluminatul cabinei fusese redus aproape la nivelul de întuneric. Dreyfus bâjbâi prin buzunar după ochelari, însă îi lăsase în apartamentul său înainte de a merge la refectoriu.

— Sunt Tom Dreyfus! strigă el spre interiorul cuterului. Amândoi aţi auzit de mine. Nu puteţi părăsi locul acesta, aşa că haideţi să discutăm civilizat.

Nu primi niciun răspuns.

Dreyfus încercă încă o dată:

— Nu aveţi de ce vă teme din partea mea. Ştiu despre Torţă. Ştiu despre mandatul vostru operaţional. Înţeleg că aţi făcut ceea ce aţi făcut fiindcă aţi crezut că era cel mai bine pentru Panoplie.

Din nou tăcere. Dreyfus privi înapoi către Sparver, apoi înaintă în navă în direcţia punţii de zbor. Desluşi strălucirea albastru-marin a instrumentelor infiltrându-se de după colţul peretelui care separa puntea de zbor de cabina adiacentă.

— Nu am venit să vă pedepsesc pentru consecinţele oricăror acţiuni pe care poate că le-aţi întreprins crezând că

slujesc cel mai bine intereselor Inelului.

Dreyfus făcu o pauză prelungă şi continuă apăsat:

— Trebuie totuşi să cunosc faptele. Ştiu că Torţa s-a folosit de Bula Ruskin-Sartorious până cu puţin înainte de distrugerea ei. La un moment sau altul, va trebui să răspundeţi toţi pentru greşeala de a vă fi ascuns activităţile în habitatul acela. A fost o greşeală, şi încă una majoră, dar nimeni nu vă acuză de crimă premeditată. Pe mine nu mă interesează decât să aflu *de ce* a trebuit să fie distrus habitatul. Panoplia are nevoie de ceea ce a speriat-o pe Aurora, şi are nevoie *acum.*

Un glas răsună în cele din urmă din direcţia strălucirii albăstrui.

— Tu n-ai habar, Dreyfus. N-ai absolut deloc habar.

Era glasul unei femei – aşadar Saavedra, nu Chen.

— Atunci stă în puterea voastră să mă luminaţi. Daţi-i drumul! Sunt pregătit şi aştept.

— Noi n-am lucrat doar cu vestigiile, spuse Paula Saavedra. Noi am lucrat cu Ceasornicarul însuşi.

Dreyfus îşi reaminti tot ce-i spusese Jane Aumonier.

— Ceasornicarul nu mai există.

— Toţi cred că Ceasornicarul a fost distrus, spuse Saavedra, dar el a lăsat vestigii ale propriei lui persoane. Suvenire, aşa cum sunt ceasurile din Laboratorul Somnului şi scarabeul fixat de Jane. Şi altele. Noi trebuia să le studiem. Crezuserăm că erau jucării, puzzle-uri, flecuşteţe mici şi rele. În majoritate, exact asta şi erau. Nu însă şi cea pe care am deschis-o acum nouă ani.

— Ce era?

— Ceasornicarul se autoîncapsulase, îşi comprimase esenţa într-un vestigiu. Acum unsprezece ani a ştiut că Panoplia îl va distruge, aşa că supravieţuise, păcălindu-ne. S-a concentrat într-o sămânţă şi ne-a aşteptat s-o găsim.

Înainte ca Dreyfus să fi putut formula vreo obiecţie, femeia continuă:

— A trebuit să renunţe la o parte însemnată din sine, să accepte o slăbire a capacităţilor intelectuale şi fizice. A

făcut-o de bunăvoie, deoarece ştia că nu avea alternativă. Şi în acelaşi timp fiindcă ştia că la un moment dat din viitor va putea reconstrui tot ce pierduse.

Dreyfus se trase mai aproape de puntea de zbor.

— Şi voi… noi… l-am ajutat?

— A fost o greşeală. Dar când l-am reactivat, Ceasornicarul era încă slab, încă ineficient prin comparaţie cu întruparea lui anterioară. Chiar şi aşa slab însă, a fost cât pe-aici să învingă.

— Câte din informaţiile acestea le ştia Jane? întrebă Dreyfus, începând să se întrebe asupra motivului pentru care Lansing Chen nu participa la conversaţie.

— Ea a fost informată că unul dintre vestigii o luase razna. Nu i s-a spus niciodată că Ceasornicarul însuşi revenise din mormânt. S-a considerat că vestea respectivă o poate tulbura prea tare.

— Cu toate acestea, ea v-a cerut să desfiinţaţi celula.

— Poate c-a avut dreptate. Nu mai trebuie spus că noi n-am fost de acord. Deşi Torţa suferise pierderi grave, consideram că ne apropiaserăm mai mult ca oricând de aflarea adevăratei naturi a Ceasornicarului. Noi cei care supravieţuiserăm eram convinşi că securitatea viitoare a Inelului Sclipitor depindea de descoperirea naturii respective. Trebuia să ştim ce era Ceasornicarul şi de unde prevenise, pentru a ne putea asigura că nimic similar nu va mai apărea vreodată. Acela ne-a fost imperativul moral, prefect Dreyfus. De aceea am decis să rămânem operaţionali. Celula era deja superneagră; n-a fost necesar decât un efort foarte mic pentru a ne afunda la un nivel şi mai adânc de secretomanie, mai presus până şi de accesul lui Jane.

— Şi ce aţi aflat?

— Nu te mai apropia, prefect Dreyfus.

Până ce femeia terminase de rostit cuvintele acelea, Dreyfus ajunsese însă în raza vizuală a punţii de zbor. Uşa de legătură era deschisă. Picături de sânge formau un norişor de balonaşe stacojii, pe care tensiunea superficială

le transformase în sfere perfecte. Lansing Chen era mort. Stătea fixat cu centurile de siguranţă în fotoliul de comandă din dreapta şi capul îi atârna sub un unghi nefiresc, legănându-se lent dintr-o parte în alta după curenţii din aer. Beregata îi fusese retezată cu şficbiciul pe care Paula Saavedra continua să-l ţină în mână. Femeia era fixată cu centurile de siguranţă în fotoliul de comandă din stânga, pe care-l rotise, îndreptându-l spre Dreyfus şi Sparver. Ţinea şficbiciul în mâna dreaptă, iar mâna stângă îi plutea deasupra uneia dintre comenzile albastru-luminoase de pe consolă.

— Nu trebuia să-l fi omorât pe Chen, rosti Dreyfus strângând degetele pe propriul său şficbici.

Îl auzi îndărătul lui pe Sparver vorbind în brăţară:

— Fă-mi legătura cu Mercier. Avem nevoie de o echipă de intervenţie la probă. Este o urgenţă medicală.

— N-am vrut să-l omor, răspunse Saavedra pe un ton ameninţător. Chen a fost un om bun, prefectule, şi a slujit Torţa până în ultima clipă. Nu-i vina lui că avea îndoieli.

— Ce fel de îndoieli?

— Niciunuia dintre noi nu i-a plăcut ce s-a întâmplat cu Ruskin-Sartorious, totuşi cei mai mulţi am considerat incidentul ca fiind nefericit, dar inevitabil. Victime colaterale în război. Nu însă şi Chen. El considera că am mers prea departe, că nouă sute şaizeci de vieţi constituiau un preţ prea mare în schimbul securităţii. Simţea că era momentul să ne facem cunoscută public existenţa.

— Avea dreptate.

Vârful şficbiciului ei sclipi roşu-întunecat.

— Nu, nu avea. În clipa de faţă nimic nu contează mai mult decât a păstra secret locul unde se găseşte Ceasornicarul.

— Sunt perfect de acord. Aurora nu trebuie să afle locul acela, însă Panoplia are nevoie de informaţia respectivă mai mult ca oricând.

— În mod normal, aş fi fost de acord cu tine, dar Panoplia este compromisă. Cineva caută Torţa de multe zile.

Probabil aceeaşi persoană care a ajutat la organizarea atacului împotriva Bulei Rusldn-Sartorious.

— Este vorba despre prefectul-senior Gaffney, care a fost îndepărtat între timp. M-am ocupat personal de asta, aşa încât poţi începe prin a avea încredere în mine.

— Oare chiar pot avea încredere în tine, prefectule? Te-ai descurcat excelent în găsirea noastră. De unde ştiu că nu faci altceva decât să termini treburile începute de Gaffney?

— Dintr-un punct de vedere, asta şi fac, ai dreptate – trebuia să vă găsesc pe voi. Paula, de ce a fost nevoie să-l ucizi pe Chen?

— Ţi-am spus – şi-a pierdut curajul în ultima clipă. A decis că ar prefera mai degrabă să stea aici şi să înfrunte furtuna. Nu puteam îngădui să se întâmple aşa ceva. Tot aşa cum nu-ţi pot îngădui să mă ţii aici, acum.

— Nu ţi se va întâmpla nimic rău, zise Dreyfus.

Dar dacă mai devreme spusese adevărul, de data aceasta era o promisiune fără acoperire. Nimic nu putea scuza uciderea unui coleg prefect.

— Chiar dacă m-aş sinucide, mi-ai sonda cadavrul ca să afli unde este Ceasornicarul. De aceea trebuie să plec. Îmi poţi vedea mâna stângă, prefectule?

Dreyfus încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că o ţii acolo pentru un motiv întemeiat.

— Când m-am îmbarcat în nava asta, am adus cu mine patru şficbice. Sunt setate pe mod grenadă, putere maximă, şi sunt conectate la consola aceasta. Nu-ncerca să le cauţi, fiindcă sunt bine ascunse.

— Şficbicele nu detonează în interiorul Panopliei. Au integrată o protecţie poziţională.

— Pe care am înlăturat-o fără greutate printr-o comandă prioritară. Clătină din cap, dezamăgită. Prefectule, eu fac parte din Torţă. Îţi poţi imagina măsurile la care am fost nevoiţi să recurgem pentru a ne păstra eficienţa şi secretul în ultimii nouă ani? Nu există niciun şiretlic pe care să nu-l cunoaştem.

— N-o face, Paula. Mai avem nevoie de compartimentul

acesta de andocare.

— N-o voi face decât dacă mă-mpiedici să plec. Iar dacă vei proceda aşa, nu voi ezita. Explozia nu va avaria Panoplia – este adevărat, s-ar putea să scoată din funcţiune compartimentul acesta –, dar în mod clar nu va mai lăsa din mine resturi pe care să le poţi sonda.

— Trebuie să ştiu unde este Ceasornicarul, insistă Dreyfus.

— Nu-mi pot asuma riscul de a-ţi spune. Din punctul meu de vedere, Panoplia este deja compromisă. Torţa este unica parte din organizaţie capabilă să se ocupe de situaţie.

— Dacă apreciezi că nu poţi avea încredere în mine, de ce mi-ai mai spus că Ceasornicarul este viu?

— Nu ţi-am spus nimic ce n-ar şti deja Aurora. Acum părăseşte cuterul, prefectule.

— Te vom urmări. Oriunde ai merge. Nu faci decât să amâni inevitabilul.

— În toată Panoplia nu există nicio navă care să poată fi pregătită şi lansată la timp pentru a mă urmări. Femeia îngădui ca un ton de mulţumire de sine să-i răsune în voce. Ştiu asta cu certitudine: am verificat. Şi nu veţi putea să mă urmăriţi vizual. Cuterul acesta este invizibil pentru CCT. Poate c-aţi fi avut o şansă dacă n-ar fi existat criza de la nivelul Inelului care ne-a mobilizat toate navele. Aşa însă este mai bine ca nici măcar să nu vă obosiţi. Eu dispar de pe hartă. Nu vei mai auzi nimic despre mine.

— S-ar putea ca tu să auzi despre mine, zise Dreyfus.

— Părăseşte nava şi după aceea asigură-te ca uşile compartimentului să fie deschise. Ai la dispoziţie două minute.

— Dă-ne corpul lui Chen.

— Ca să poţi rula o sondare post-mortem şi să afli ce ştia el despre Ceasornicar? N-a fost rea încercarea!

Nu, gândi Dreyfus, câtuşi de puţin pentru motivul acela. El nu se bizuise niciodată pe extragerea de informaţii utile de la morţi, dar era sigur că echipa de intervenţii medicale de urgenţă a lui Demikhov ar fi salutat cu încântare

posibilitatea de a exersa stabilizarea unui cap retezat înainte de a trebui s-o facă în mod real.

— Cum vrei tu, Paula, rosti bărbatul şi întoarse capul către Sparver. Plecăm. Este perfect posibil ca povestea cu şficbicele să fie o cacealma, totuşi nu putem risca.

— Şefule, rosti încet Sparver, o am deja marcată. În mai puţin de o secundă, propriul meu şficbici poate să sară pe ea.

— Încearcă, zise Saavedra. Poate că te simţi foarte norocos. Apropo, mai aveţi nouăzeci de secunde.

— Comiţi o greşeală teribilă, rosti Dreyfus.

— La fel ca voi. Părăsiţi nava.

Dreyfus încuviinţă spre Sparver şi se retraseră amândoi în conectorul de andocare. Ecluza se închise, izolând nava. Dreyfus îşi activă brăţara şi-l apelă pe Thyssen, operatorul punţii de andocare.

— Sunt Dreyfus. Deschide uşile. Las-o să iasă.

— Prefectule, nu ne putem permite să pierdem cuterul acela, zise Thyssen.

— O să pierdem atât cuterul, cât şi compartimentul. Deschide uşile.

Lui Thyssen nu trebui să i se spună de două ori. Peste o clipă fălcile uriaşe ale uşilor blindate începură să se îndepărteze şi dinţii angrenaţi se desprinseră unul de celălalt, dezvăluind un ocean de stele false şi curbura părţii întunecate a lui Yellowstone, încununată de o linie indigo. Rackul de lansare glisă, împins de pistoane, şi purtă cuterul lui Saavedra în spaţiul deschis. Motoarele declanşară şi trasară jeturi subţiri ca acul. Cuterul ţâşni înainte cu acceleraţie maximă.

— Putem trimite altă navă după ea? întrebă Dreyfus.

— Nu suficient de rapid ca s-o intercepteze, răspunse Thyssen. O vom urmări cât putem de bine, dar nu promit nimic.

Prin fereastra conectorului de andocare, Dreyfus se uită cum nava lui Saavedra pătrunse în oceanul de stele şi o urmări cu privirea până n-o mai putu deosebi de luminile

habitatelor îndepărtate.

***

— Este foarte, foarte rău, îi anunţă chipul plutitor al lui Jane Aumonier pe Dreyfus şi prefecţii-seniori convocaţi în timp ce Planetariul Solid afişa şase lumini roşii într-un ocean de scântei de smarald. Acum nouă ore şi treizeci de minute, coleopterele au penetrat şi ocupat Caruselul Noua Brazilie. Acum două ore, am detectat pornirea manufacturilor. Acum optsprezece minute, uşile s-au deschis şi au început să iasă coleoptere nou fabricate. Densitatea şi fluxul lor sunt consecvente cu cele văzute deja în Aubusson şi Szlumper Oneill.

Făcu o pauză, lăsând ca informaţiile respective să fie asimilate înainte de a-şi relua sinteza sumbră:

— La scurt timp după Noua Brazilie, am pierdut şi Casa Flammarion. Şi acolo manufacturile sunt on-line. Bazându-ne pe cele observate în celelalte habitate, ne putem aştepta ca producţia de coleoptere să înceapă în următoarele zece până la cincisprezece minute. Nu am izbutit să restricţionăm fluxurile de la Aubusson şi Szlumper Oneill, dar am reuşit cel puţin să reducem numărul de coleoptere, ceea ce trebuie să fi avut un efect cuantificabil asupra ratei de răspândire a Aurorei. Acum nu mai avem nicio şansă, cu excepţia intervenţiei nucleare asupra manufacturilor. Bineînţeles, asta nu va opri coleopterele care au plecat deja.

— Ce habitate sunt noile ţinte ale coleopterelor? întrebă Clearmountain.

— Dacă putem găsi ceva mulţumitor din toate astea, răspunse Aumonier, atunci vă pot spune că simularea lui Lillian pare să prezică cu acurateţe intenţiile Aurorei. Situaţia se poate schimba pe viitor dacă Aurora îşi dă seama că-i ghicim mişcările, dar pentru moment ne permite cel puţin să ne concentrăm eforturile de evacuare acolo unde sunt cel mai utile. Fluxul de coleoptere de la Noua

Brazilie este aţintit spre Fusul Toriyuma-Murchison, unul dintre cele zece habitate pe care le-am pus deja pe lista de priorităţi.

— Cum ne descurcăm la nivel de evacuare? întrebă Dreyfus, frecându-şi ochii.

— Asta pot eu să…, începu Baudry strângând un compad ca şi cum ar fi fost unicul obiect din univers de care putea depinde. Fusul Toriyuma-Murchison conţine… conţinea… cinci sute unsprezece mii de cetăţeni. Potrivit personalului de la andocare, am procesat până în prezent patru sute şaizeci de mii, adică a rămas un surplus de…

— Cincizeci şi una de mii, zise Dreyfus înainte ca femeia să poată termina. Cât va dura până la evacuarea lor?

— Jandarmeria locală raportează un nivel de nesupunere de unu la sută. Mă tem că pe aceia va trebui să-i abandonăm pur şi simplu – nu avem timp de dispute cu oamenii dacă nu doresc realmente să fie salvaţi. Cât despre cei care aşteaptă să fie transportaţi, estimarea noastră curentă este de patru ore şi douăzeci de minute până la evacuarea completă, presupunând că pacheboturile vor putea veni şi pleca fără incidente.

— În clipa de faţă este andocat un pachebot? întrebă Dreyfus.

— Da, dar nu este un vehicul de mare capacitate. Nava cea mai spaţioasă de care dispunem este pachebotul de capacitate medie *Măreaţa Ecaterina.* Poate să transporte şase mii de oameni, însă îmbarcarea durează mult. Nava cea mai mare pe care o utilizăm, *Bellatrix,* poate încărca zece mii de oameni, dar o folosim în prezent pentru evacuarea populaţiei din Statul Vegetativ Persistent.

— De ce riscăm vieţile unor cetăţeni vii pentru a salva nişte indivizi aflaţi în comă autoindusă? întrebă Clearmountain.

— Pentru că şi ei sunt tot cetăţeni, replică Aumonier. Nimeni nu capătă aici tratamente preferenţiale. Nu în timpul schimbului meu.

— Oricum, este o discuţie irelevantă, se adresă Baudry

lui Clearmountain. Chiar dacă am fi realocat pe *Bellatrix* să se ocupe exclusiv de evacuarea din Fusul Toriyuma-Murchison, tot nu i-am fi putut scoate pe toţi în timp util.

— Corect, zise Aumonier. Contactul coleopterelor este anticipat peste… cincizeci şi cinci de minute şi unsprezece secunde. Deoarece jandarmeria locală a fost însărcinată să ajute evacuarea din butucii de andocare, coleopterele vor avea cale liberă spre nucleul de scrutin. Dacă evenimentele urmează şablonul pe care l-am văzut deja, manufactura Toriyuma-Murchison va începe producţia de coleoptere în mai puţin de zece ore.

— Atunci evacuaţii ar beneficia şi de timpul respectiv, spuse Dreyfus. Îi putem scoate.

— Îmi pare rău, zise Aumonier şi imaginea ei îl privi ca şi cum ar fi fost singur în sală, dar aici avem de-a face cu ceva similar unei epidemii. Din câte ştim, Aurora poate prelua controlul habitatelor dacă ajunge la nucleele lor de scrutin. Nu ştim însă ce alte atuuri poate avea ea în mânecă dacă îi acordăm şansa respectivă. Nu-mi pot asuma riscul s-o las să treacă dintr-un habitat în altul prin alte mijloace. Iar acelea includ şi navele de evacuare.

— Dar, Jane…

— Îi vom scoate pe cetăţeni până în ultimul moment posibil, spuse ea, însă în clipa în care coleopterele coboară pe Toriyuma-Murchison, am retras pacheboturile.

Pentru a fi absolut clar pentru toţi cei implicaţi, adăugă:

— Chiar dacă în tuburile de andocare mai sunt oameni.

— Şi după aceea? întrebă Dreyfus, deşi ştia ce va auzi.

— Nuclearele. Distrugem unul dintre capetele de pod ale Aurorei.

— În Toriyuma-Murchison vor mai fi zeci de mii de oameni.

— În jur de treizeci şi cinci de mii, dacă *Bellatrix* poate să mai facă un transport. Nu există însă altă cale, Tom. Vom ţinti mai întâi manufactura, bineînţeles, dar va trebui s-o lovim atât de tare pentru a o scoate complet din uz, încât am putea la fel de bine să atacăm întreg habitatul. Vom

avea nave în standby pentru orice eventualitate, totuşi nu mă aştept la supravieţuitori.

— Trebuie să existe şi altă cale.

— Există. Am putea torpila nuclear toate cele şase habitate controlate de Aurora şi pe cele două pe care le va ocupa în continuare. Asta ar opri-o cu siguranţă. Însă atunci am vorbi despre uciderea a milioane de oameni, nu doar a zeci de mii.

— Distrugerea acelui habitat n-o va împiedica în mod necesar.

— O va stânjeni. Deocamdată mă mulţumesc şi cu asta.

— Asta este ceva ce depăşeşte resursele Panopliei, spuse Dreyfus disperat. Trebuie să chemăm ajutoare. Oricine are o navă şi poate să ajute…

— Am emis solicitări de ajutor prin canalele uzuale. Poate va apărea ceva, dar nu mă bazez pe asta.

Şovăi, cu atenţia încă fixată asupra lui. Dreyfus avu senzaţia că participa la o conversaţie privată, care-i excludea practic pe toţi ceilalţi din sală.

— Tom, urmă ea, mai este ceva.

— Ce?

— Va trebui să dezactivez scrutinele şi serviciile abstracţiei în tot Inelul. Există un pericol pur şi simplu prea mare ca Aurora să utilizeze reţeaua în propriile ei scopuri.

— Ea se răspândeşte prin intermediul coleopterelor.

— Coleopterele sunt principalii ei agenţi, dar nu ştim cu certitudine dacă nu foloseşte şi alte canale. Am primit deja mandat să utilizez toate puterile de urgenţă de care dispunem. Asta înseamnă autorizarea de a comite eutanasiere în masă dacă duce la salvarea vieţilor altora, înseamnă de asemenea că pot dezactiva reţelele.

— Vom avea nevoie de reţelele acelea pentru a ne coordona propriile eforturi.

— Vom menţine legături elementare de date exclusiv în acest scop. În rest totul trebuie să fie dezactivat. Este unicul mod prin care putem fi siguri.

Dreyfus îşi examină gândurile şi-şi dădu seama, surprins,

că era mai puţin şocat de plănuita utilizare a armelor nucleare de către Aumonier decât de ideea de a decupla reţelele de date ale întregului Inel Sclipitor. Important însă era că viaţa continua mai mult sau mai puţin normal pentru majoritatea celor zece mii de habitate. Unii cetăţeni aveau să fie conştienţi de criză, dar mulţi aveau să fie complet izolaţi de ea, ocrotiţi în coconii ermetici ai universurilor lor fantastice private. Situaţia aceea nu avea să se modifice în mod necesar când Panoplia începea să folosească armele nucleare. Totuşi nimeni – cu excepţia cetăţenilor din Statul Solipsistul Bezile, din Statul Vegetativ Persistent sau din mai asprele Tiranii Voluntare – nu putea să nu sesizeze retragerea serviciilor de date în tot Inelul. Realitatea se pregătea să le tragă o palmă dură şi rece, indiferent dacă le plăcea sau nu.

Luminile erau pe cale să se stingă în tot Inelul Sclipitor. Nu exista opţiune; trebuia s-o facă.

— Înainte de a opri totul, rosti Dreyfus, fă, te rog, ceva pentru mine. Spune-le că Panoplia nu i-a abandonat. Spune-le că vom ieşi de aici, că vom lupta şi nu-i vom da uitării. Spune-le să nu uite asta.

— O să le spun, zise ea.

CAPITOLUL 26

Mâinile tremurătoare ale Thaliei aproape că scăpară şficbiciul, când termină de tăiat ultima traversă de susţinere din sfera nucleului de scrutin. Fusese agonizant de lent şi nu numai pentru că şficbiciul devenise prea fierbinte pentru a fi ţinut mai mult de un minut, chiar cu o eşarfă înfăşurată în jurul palmei. Funcţia spadă a armei începuse să dea rateuri şi filamentul îşi pierdea ocazional rigiditatea menţinută piezoelectric, iar mecanismele moleculare de tăiere îşi pierdeau o parte din eficienţă. Şficbiciul trecuse prin granit de parcă ar fi tăiat aerul cu laserul, dar acum, spre sfârşit, femeia trebuia să-şi încordeze toţi muşchii pentru a convinge filamentul să continue prin elementele structurii de rezistenţă. A noua traversă fusese şi cea mai grea; avusese nevoie de o jumătate de oră pentru a o reteza parţial, astfel încât să cedeze când avea să detoneze şficbiciul în mod grenadă.

— E suficient? şopti ea, deşi bâzâiturile şi pârâiturile şficbiciului păreau îndeajuns de sonore ca să facă inutile şoaptele.

— Aşa ar trebui să fie, replică Parnasse. Nu cred că arma aia a ta mai este bună pentru tăiat.

Thalia retrase filamentul.

— Nu, nu cred că mai este bună.

— Să-i mulţumim pur şi simplu Sandrei Voy c-a rezistat atât de mult. Atâta doar că mai trebuie să facă un lucru pentru noi.

— Două lucruri, zise Thalia amintindu-şi că intenţiona totuşi să saboteze şi nucleul de scrutin. Oricum, arată-mi unde trebuie să-l plasez.

— Oriunde prin zona asta. Un centimetru nu va constitui mare diferenţă între viaţă şi moarte.

Thalia aşează şficbiciul înfăşurat în eşarfă sub una dintre traversele slăbite.

— Aici e bine?

— Este foarte bine, fato.

— Perfect, atunci. Ar trebui să fiu în stare să găsesc locul ăsta când voi coborî iarăşi.

— Cum funcţionează modul grenadă la arma ta?

Thalia desfăcu grijuliu învelişul mânerului, până dezvălui comenzile şficbiciului.

— Roteşti potenţiometrul ăsta ca să setezi puterea exploziei. Evident, eu o voi seta la valoare maximă. Ne va da aproximativ o zecime sau două de kilotone, în funcţie de ce a mai rămas în bula energetică.

— Şi timpul după care va detona?

— De la celelalte două potenţiometre utilizate simultan.

— Câtă vreme îţi va oferi ca să te pui la adăpost?

— Suficientă, răspunse Thalia.

Parnasse încuviinţă fără un cuvânt. Făcuseră tot ce putuseră aici şi deşi ar fi putut să mai slăbească una-două traverse, Thalia se îndoia că ar mai fi avut timp. Echipele de la baricadă anunţaseră că zgomotele servitorilor erau mai puternice ca oricând, sugerând că maşinile mai aveau doar câţiva metri de străbătut. Thalia le auzise când tăiase cu şficbiciul. Începuseră să urce pe lângă vârful pilonului, în sfera însăşi. *Probabil că avem mai puţin de o oră,* gândi ea. *Până şi treizeci de minute mi se par la limită acum.* Şi asta fără să ţină seama de maşinile de război despre care credea că plănuiau să suie pe exteriorul pilonului sau chiar prin puţul ascensorului.

Thalia şi Parnasse trecură înapoi prin pădurea de elemente structurale, până ajunseră la trapa din plafon ce ducea în secţiunea nelocuită inferioară a sferei. După încă un minut, ajunseră pe podeaua nucleului de scrutin, unde aproape tot grupul se trezise şi era neliniştit, conştient că se întâmpla ceva, totuşi neavând habar de planul Thaliei.

Aveau întrebări pentru ea, dar înainte de a le vorbi, femeia se duse la fereastra cea mai apropiată şi privi în jos,

către baza pilonului. Simţi un sfredel de tulburare prin măruntaie, când văzu că servitorii de grad militar erau mult mai puţini. Asta nu putea să însemne decât că majoritatea lor escaladau pilonul, îndreptându-se cu inevitabilitate metodică spre nivelul nucleului de scrutin.

— Retrage schimbul de lucru, îi spuse lui Caillebot. Spune-le să lase tot ce fac şi să suie înapoi, aici.

— De ce? întrebă bărbatul. Ce facem cu baricada? Cineva trebuie să fie cu ochii pe ea.

— Acum nu mai trebuie. Ne-a slujit bine, însă nu vom mai avea nevoie de ea.

— Totuşi maşinile se apropie.

— Ştiu. De aceea este momentul să plecăm de-aici. Adună schimbul, Jules. Nu avem timp de dezbateri.

El o privi, încremenit ca şi cum ar fi fost gata să formuleze o obiecţie, apoi se întoarse şi coborî scara până la nivelul următor, unde schimbul de construcţie a baricadei continua să facă tot ce putea pentru a consolida obstacolul.

— Ce se va-ntâmpla? întrebă Paula Thory, ridicându-se din maldărul de haine din care-şi înjghebase un culcuş.

— Plecăm de-aici, răspunse Thalia.

— Cum? Doar nu te-aştepţi să coborâm scara aia, nu? Este imposibil să ne luptăm cu maşinile.

— N-o să ne luptăm cu nimeni. Dacă totul va merge bine, nu vom avea de-a face nici măcar cu un servitor. Aproape fără să vă daţi seama, vom fi în exteriorul Casei Aubusson, în spaţiul cosmic, aşteptând să fim salvaţi.

— Cum adică în *spaţiul cosmic?* Niciunul dintre noi n-are costum! N-avem navă. N-avem nici măcar o capsulă de salvare!

— Nu avem nevoie de o capsulă de salvare, rosti Thalia cu grijă. Ne găsim chiar în ea.

***

Dreyfus observă că Aumonier îşi încleşta şi descleşta degetele, iar pieptul i se ridica şi cobora în respiraţii adânci.

— Mă gândisem că ţi-ar prinde bine prezenţa cuiva, rosti el. Prezenţa reală, vreau să spun.

— Mulţumesc, Tom. Da, ai dreptate, îmi prinde bine. Femeia făcu o pauză, apoi urmă: Apropo, tocmai am difuzat declaraţia aceea… inclusiv propunerile tale.

— Cetăţenii trebuia să fie liniştiţi.

— Aşa este. Ai avut dreptate.

— Am decuplat deja totul?

— Nu, voi amâna deconectarea serviciilor de reţea până terminăm cu Fusul Toriyuma-Murchison. Vreau ca toţi cetăţenii să ştie că ne luptăm cu ceva periculos, dar că facem tot ce ne stă în putere pentru a-i proteja pe cât mai mulţi dintre ei.

— Oare nu-i va îngrozi distrugerea nucleară a Fusului?

— Mai mult ca probabil, însă dacă asta îi va determina să-i asculte pe jandarmii locali, este un preţ pe care merită să-l plătim.

Dreyfus se uită pe display-ul cel mai mare.

— Cât a mai rămas?

— Trei minute.

Trei minute până ce fluxul de coleoptere va atinge Fusul Toriyuma-Murchison, gândi el. Navele Panopliei făcuseră ce putuseră pentru a rarefia sau devia fluxul, dar eforturile li se dovediseră în general lipsite de efect. Acum rămăseseră în zonă doar pentru eventualitatea în care aveau să mai existe supravieţuitori după ce *Circul democratic* îşi terminase treaba.

Crucişătorul interplanetar se menţinea la pupa Fusului Toriyuma-Murchison, cu două torpile fixate pe ţintă şi armate, setate la putere suficient de mare pentru a distruge maşinile încă adormite din manufactura habitatului. Panoplia avusese dintotdeauna o procedură de urgenţă pregătită pentru eventualitatea distrugerii unui habitat, iar echipajul crucişătorului repetase scenariul respectiv de multe ori în decursul antrenamentelor. Succesiunea de acţiuni, din momentul rostirii comenzii şi până la deschiderea focului, ar fi trebuit să fie imună la

orice erori. Necesita nu numai autorizaţia prefectului-suprem, ci şi a unei majorităţi alcătuite din prefecţi-seniori. Existau până şi mecanisme care să se ocupe de posibilitatea unor modificări neaşteptate ale rangurilor, cauzate de decese sau răniri, astfel încât ordinul să poată fi dat chiar şi în condiţiile unui atac direct împotriva Panopliei.

Cu toate acestea, gândi Dreyfus, echipajul era format din oameni, care ar fi luat în considerare posibilitatea ca ordinul să fi fost greşit ori să fi apărut în urma unei duşmănii. Li se cerea să facă ceva care anula tot ce simboliza Panoplia. Aidoma unui chirurg care întinde mâna pentru a primi un bisturiu, dar căruia i se pune în palmă un pistol.

Ei însă o vor face, îşi spuse el. Îşi vor îngădui un licăr de îndoială, pe care aveau să-l depăşească. Protocolul era neechivoc. Nu era posibilă nicio eroare: dacă ordinul sosise, atunci exista garanţia logică a emiterii sale de însăşi prefectul-suprem, cu aprobarea prefecţilor-seniori.

Echipajul nu beneficia de opţiuni, ci trebuia să acţioneze pe seama ordinului primit.

— Un minut şi treizeci de secunde, anunţă Aumonier, apoi tonul ei sec se schimbă. Tom, voiam să te-ntreb ceva…

— Spune!

— Întrebarea poate fi dificilă. Poate să nu-ţi fie uşor să-mi răspunzi sincer.

— Întreabă-mă oricum.

— Se-ntâmplă ceva? Ceva ce eu nu ştiu?

— Ce fel de „ceva”?

— Aud zgomote. Tom, eu stau în încăperea asta de unsprezece ani, aşa că am devenit foarte sensibilă la ceea ce mă-nconjoară. Aproape niciodată n-am auzit zgomote din restul Panopliei, cu excepţia zilei de azi.

— Ce fel de zgomote?

— Genul de zgomote pe care oamenii le produc când se străduiesc din răsputeri să facă ceva fără a produce niciun zgomot. Ceva care implică maşini şi utilaje grele. Se

întoarse direct spre el. Se-ntâmplă ceva?

În toţi anii de când se cunoşteau, Dreyfus n-o minţise niciodată. Nici n-o minţise, nici nu deformase adevărul, chiar şi când ar fi fost lucrul cel mai raţional pe care-l putea face.

Astăzi el alese să mintă.

— Este vorba despre compartimentul din prova, îi spuse. Rackul de lansare a fost avariat de sosirea în forţă a unui crucişător. Se lucrează non-stop pentru a-l readuce la parametrii anteriori.

— Tom, compartimentul acela se află la sute de metri depărtare.

— Se folosesc echipamente grele.

— Priveşte-mă în ochi şi mai spune-o o dată.

El o privi fără să clipească.

— Este compartimentul din prova. De ce? Ce altceva crezi că ar putea fi?

— Ştii exact ce anume cred.

Aumonier îşi îndepărtă ochii de la el, însă Dreyfus nu putea spune dacă trecuse sau picase testul examinării. Femeia urmă:

— Am încercat să vorbesc cu Demikhov, dar a folosit toate pretextele imaginabile ca să nu-mi răspundă la apeluri.

— Demikhov este foarte ocupat. Chestia aia cu Gaffney…

— Perfect, el este ocupat. Dar dacă tu ai şti că se-ntâmplă ceva… dacă ai şti că ei pregătesc ceva… mi-ai spune, nu-i aşa?

— Absolut, încuviinţă Dreyfus.

Mai puţin acum.

— A sosit momentul, reveni ea cu ochii la display. Contactul coleopterelor va avea loc în trei secunde… două… una. Confirmare impact. Au asolizat pe exterior. Ridică braţul şi vorbi în brăţară: Sunt Aumonier. Detaşaţi *Bellatrix* şi instruiţi-o să plece cu acceleraţie maximă. Repet: detaşaţi *Bellatrix.*

Continuau să recepteze fluxuri video de la butucul de

andocare al Fusului Toriyuma-Murchison, unde sute de oameni continuau să fie înghesuiţi în tuburile de îmbarcare pentru a sui în pachebotul care aştepta. Zeci de jandarmi, care se distingeau prin brasarde, ajutau la îmbarcare. Dreyfus ştia deja că mulţi dintre ei optaseră să rămână în interiorul Fusului, în loc să plece cu zboruri de evacuare anterioare. Cu câteva ore mai devreme, fuseseră cetăţeni obişnuiţi care-şi vedeau de existenţa cotidiană.

— *Bellatrix* este pregătită pentru spaţiu, rosti Aumonier citind o sinteză-text de pe brăţară. A-nceput să se mişte, Tom. Se desprinde din andocare.

Fluxul video se fixase asupra unui singur coridor de andocare. Punctul de vedere era din interiorul unui tub cu pereţi transparenţi, plin de civili, jandarmi şi servitori care pluteau într-o harababură multicoloră şi dezordonată. Flancul alb şi vast al lui *Bellatrix,* presărat de hublouri, se ridica dincolo de sticlă, imens şi abrupt ca o faleză. Iar faleza aceea începea să se mişte, îndepărtându-se lent, ca în vis. La capătul îndepărtat al tubului, la sute de metri depărtare de videocameră, Dreyfus desluşi un norişor brusc de vapori alb-argintii care scăpau în vid. Bănui că uşile ecluzei fuseseră închise, totuşi un volum mic de aer fusese sacrificat în spaţiul cosmic.

Bellatrix continua să se îndepărteze şi bărbatul se concentră asupra strălucirii aurii a ecluzei ei. Sfărâmături indistincte se revărsau afară. Ceva era în neregulă acolo, înţelese Dreyfus. Uşile exterioare ale pachebotului ar fi trebuit să se fi închis deja.

— Jane…, începu el.

— Nu pot închide uşile, rosti ea ca amorţită. Ecluzele lui *Bellatrix* s-au blocat. Prea mulţi oameni au încercat să intre simultan.

— Nu-i vorba numai de pachebot, zise Dreyfus.

Aerul continua să ţâşnească în spaţiul cosmic prin capătul tubului de andocare, însă acum purta cu el şi oameni, absorbiţi în exterior de forţa decomprimării, începuse din capătul îndepărtat şi gonea prin tub, spre

videocameră. Dreyfus se uită cu oroare cum oamenii cei mai apropiaţi de videocameră înţeleseră ce se întâmpla. Îi văzu zbierând şi întinzându-se către ceva, orice, de care să se prindă. Apoi fură izbiţi de frontul de undă şi dispărură *pur şi simplu,* ca şi cum un piston invizibil i-ar fi evacuat prin capătul unei seringi.

Dreyfus îi privi expulzaţi cu sutele în spaţiul cosmic: civili, jandarmi, maşini, haine, bunuri şi jucării. Văzu cum formele umane se zvârcoliră şi muriră.

Videocamera încetă să mai transmită.

Alt flux o arătă pe *Bellatrix* virând şi oferi o imagine în lungul flancurilor sale albe. Răbufnirea exterioară din ecluza deschisă încetase. Probabil că uşile interioare fuseseră închise.

— A activat propulsia, spuse Dreyfus.

Motoarele cvadruple ale pachebotului declanşară la maximum, scuipând limbi de foc trandafiriu. La început nava enormă abia dacă părea să se clintească. Treptat acceleraţia lentă, dar constantă deveni vizibilă şi *Bellatrix* începu să se îndepărteze de habitat. Întrucât plecase de la butucul de andocare frontal, pachebotul avea să fie ecranat prin întreg habitatul de explozia de fuziune cauzată de torpile.

Aumonier ridică iarăşi brăţara.

— Vreau legătura cu *Circul democratic,* ceru ea şi abia avu timp să-şi tragă răsuflarea înainte de a vorbi din nou. Căpitane Pell, las-o pe *Bellatrix* să se îndepărteze la zece kilometri şi după aceea poţi deschide foc asupra ansamblului pupa al habitatului.

Deoarece *Bellatrix* accelera constant cu 0,5 *g,* avu nevoie de şaizeci de secunde pentru a ajunge la distanţa considerată sigură. Toate habitatele vecine – cele care nu fuseseră deja ocupate de Aurora – se găseau de acum în stare de alertă defensivă totală, anticipând nu numai impulsul electromagnetic al loviturilor nucleare, ci şi riscul posibil al impactului sfărâmăturilor. Secundele încetiniră pentru Dreyfus, după care părură că se opresc complet.

Ştia că Aumonier ar fi preferat să fi lăsat pachebotul să se îndepărteze mai mult, însă că în acelaşi timp era conştientă că roboţii-coleoptere puteau face şi mai mult rău dacă ar mai fi aşteptat. Evacuaţii de la bordul lui *Bellatrix* nu puteau decât să spere că ecranările aveau să-i protejeze de efectele cele mai rele ale nuclearelor.

Din brăţara femeii răsună un glas piţigăiat:

— Prefect-suprem, sunt Pell. *Bellatrix* a depăşit limita distanţei sigure.

— Căpitane, ai deja autorizaţia mea de a deschide focul.

— Voiam doar să mă asigur că nu s-a schimbat nimic.

— Nu s-a schimbat nimic. Îndeplineşte-ţi misiunea, căpitane Pell.

— Torpilele au fost lansate.

Fluxul videocamerei comută pe o imagine de la mare depărtare a Fusului Toriyuma-Murchison. Din cauza orientării videocamerei, distanţa părea mai scurtă, astfel că *Bellatrix* apărea tot andocată.

Torpilele goniră, gravând două jeturi strălucitoare de foc, ca şi cum ar fi sfârtecat spaţiul cosmic şi ar fi dezvelit sub el ceva luminos şi curat.

Detonară.

Explozia nucleară – cele două lovituri se succedară la timp prea scurt pentru a putea fi diferenţiate vizual – orbi obiectivul videocamerei, albind complet imaginea. Nu existase nicio dilatare vizibilă a globului de foc, ci el apăru pur şi simplu *acolo,* înghiţind totul într-un unic fulger anihilator.

Şi în tăcere de moarte.

Toate display-urile din încăperea Janei pâlpâiră pentru o clipă când impulsul electromagnetic goni prin Inelul Sclipitor.

După aceea imaginea complet albă de la videocameră se întunecă prin tonuri de roşu mai închise, până ce negrul fundalului redeveni vizibil. Ceva diform şi topit plutea în spaţiu, ceva care fusese cândva un habitat, dar care aducea mai degrabă cu resturile înnegrite şi zdrenţuite ale

unor artificii arse. Nuclearele distruseseră manufactura, însă în acelaşi timp şi cel puţin o treime din lungimea habitatului, lăsând cealaltă parte fisurată în lungul liniilor structurii de rezistenţă. Aerul din interior n-ar fi avut timp să scape prin fisurile acelea înainte să fi devenit pârjolitor de fierbinte. Niciun om n-ar fi avut timp să se sufoce. Ar fi avut totuşi timp să vadă focul năpustindu-se către el, cu o secundă înainte să-i fi fiert globii oculari în orbite.

Fie şi numai pentru o clipă, ar fi ştiut ce i se făcea.

— Statutul, căpitane Pell? ceru Aumonier.

— Datele iniţiale sugerează distrugerea completă a manufacturii. *Bellatrix* anunţă avarii minore, dar nicio pierdere suplimentară de vieţi omeneşti. Probabilitatea altor supravieţuitori… foarte redusă.

— La asta mă şi aşteptasem, rosti Aumonier cu resemnare aproape infinită. Căpitane, distruge restul habitatului. Nu vreau să fie utilizat drept cap de pod de coleoptere, chiar dacă nu se pot duplica.

Dreyfus simţi cum povara actului pe care tocmai îl săvârşiseră îl zdrobea ca o menghină. De la ultima lui clipire din ochi, treizeci şi cinci de mii de oameni încetaseră să mai existe. Nu se putea focaliza asupra cifrei aceleia, tot cum nu se putuse focaliza asupra celor nouă sute şaizeci care muriseră în Ruskin-Sartorious. Văzuse însă chipurile celor din tubul de andocare; le văzuse teroarea inexprimabilă când ştiuseră că aerul îi va trage afară, în spaţiu şi că vor muri oribil, cu plămânii îngheţându-le în păstăi reci şi dure înainte ca inimile să le înceteze să mai bată. Faţa unei femei de vârstă mijlocie îi revenea în minte, deşi nu fusese decât una dintre cei mulţi striviţi în tubul de îmbarcare. Ea privise în obiectivul videocamerei, uitându-se – aşa i se părea acum – direct la el, cu o expresie de rugăminte discretă şi demnă, cu credinţa profundă că el va face ceva pentru soarta ei. Dreyfus nu ştia nimic despre femeia aceea, nici măcar numele, dar ea îi simboliza pe toţi cetăţenii buni şi oneşti care tocmai fuseseră şterşi din existenţă. Nu era necesar să-şi imagineze moartea ei

multiplicată de treizeci şi cinci de mii de ori. Pierderea unui singur cetăţean decent era suficient de dureroasă. Faptul că se petrecuse în urma unui act premeditat al Panopliei o făcea cu atât mai teribilă.

Dar asta nu însemnase că Jane greşise pentru că-l ordonase.

— Nu crezusem niciodată că va trebui să fac asta, rosti ea. Acum mă-ntreb dacă nu cumva am comis crima cea mai odioasă din istoria noastră.

— Nu, n-ai comis-o. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

— I-am omorât pe oamenii aceia.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci: să te gândeşti la majoritate.

— Încă n-am salvat majoritatea, Tom. I-am câştigat doar ceva timp.

— Atunci ar fi bine să profităm de timpul respectiv, da? Le-o datorăm măcar cetăţenilor din Toriyuma-Murchison.

— Mă întreb întruna: dacă greşesc? Dacă ei ar trăi cu adevărat mai bine sub conducerea Aurorei?

— Jane, oamenii aceia ne-au încredinţat autoritatea de a-i proteja. Iar noi am acţionat în virtutea acelei autorităţi.

Jane Aumonier nu spuse nimic. Se uitară împreună cum căpitanul Pell nimici restul habitatului. Acum când nu mai exista nicio posibilitate de a salva supravieţuitori, puterea exploziilor fu setată la maxim. Rafalele distruseră resturile Fusului.

Poate că nu fusese decât imaginaţia sa, totuşi lui Dreyfus i se păru că detectează o destindere a lui Aumonier după ce dovada acţiunilor ei dispăru în cele din urmă din existenţă.

— Ştii care-i partea cea mai grea? întrebă ea.

Dreyfus clătină din cap.

— Nu.

— Partea cea mai grea este că va trebui să procedăm exact la fel cu Statul Vegetativ Persistent. Până la sfârşitul zilei voi fi norocoasă dacă voi avea mai puţin de o sută de mii de morţi pe conştiinţă.

— Nu vor fi pe conştiinţa ta, zise bărbatul, ci pe a Aurorei.

Să nu uiţi asta niciodată.

***

Aurora li se arătă la scurt timp după aceea. Transmisiunea ei utiliza un canal de date restricţionate protejat al Panopliei, care rămăsese activ după ce reţelele publice fuseseră reduse la tăcere, iar cetăţenii fuseseră smulşi din visul gigantic al abstracţiei. Semnalul de date sosit fu supus unor examinări nemiloase, dar era lipsit de orice indiciu de influenţă subliminală camuflată sau de arme înglobate. După consultări cu prefectul-suprem, se concluzionase că nu se va pierde nimic dacă imaginea le va fi proiectată prefecţilor adunaţi în sala tactică.

Se pomeniră uitându-se la o fată: o copilă-femeie aşezată pe un jilţ, în veşminte cu broderii elaborate. Părul pieptănat cu cărare era castaniu-roşcat, iar expresia atentă, însă nu ostilă.

— Este timpul să discutăm, spuse ea cu glas puternic, limpede şi cu pronunţie excelentă.

— Anunţă-ţi pretenţiile, zise Jane Aumonier; proiecţia ei se adresă imaginii din poziţia pe care o ocupa de obicei la masă. Ce doreşti?

— Nu doresc nimic, prefectule-suprem, decât capitularea voastră absolută.

— Ţine-o de vorbă, mişcă Dreyfus din buze fără să scoată niciun sunet.

Cei mai buni detectivi de reţea ai Panopliei încercau să urmărească transmisia până la Aurora însăşi, indiferent unde anume s-ar fi ascuns.

— Nu se poate să n-ai revendicări, insistă Aumonier.

— Niciuna, spuse ferm copila-femeie ca şi cum ar fi fost răspunsul la un joc de societate. Revendicările ar sugera că mi-ar trebui ceva de la voi. Nu este cazul.

— Atunci de ce ne-ai contactat? întrebă Lillian Baudry.

— Ca să fac recomandări, replică Aurora. Ca să sugerez o cale prin care situaţia aceasta poate fi soluţionată cu

minimum de inconvenienţe pentru toate părţile implicate, cât mai rapid şi mai lipsit de dureri posibil. Nu vă faceţi însă păreri greşite: voi reuşi cu sau fără cooperarea voastră. Mă îngrijorează doar faptul că cetăţenii vor fi supuşi unei stări accentuate de nelinişte.

— Pari foarte încrezătoare în privinţa succesului, comentă Aumonier.

— Este o certitudine strategică. Aţi văzut cât de uşor vă pot cuceri habitatele. Fiecare dintre ele reprezintă o treaptă pentru ocuparea altuia. Nu puteţi stopa coleopterele şi nu veţi trage asupra propriilor voştri cetăţeni decât ca măsură realmente absolută. Ergo, succesul meu este asigurat în mod logic.

— Nu fii atât de sigură pe tine, replică Aumonier. Poziţia ta este încă slabă şi n-am nicio dovadă că n-ai fi omorât toţi ostaticii. De ce n-aş presupune că ei sunt morţi şi n-aş distruge pur şi simplu habitatele pe care le controlezi în prezent?

— O poţi face, prefectule-suprem. Dă-i drumul! Trage asupra habitatelor acelora.

— Oferă-mi dovada că în ele mai există cetăţeni în viaţă.

— Care ar fi scopul? Nu ai avea încredere în orice ţi-aş arăta, şi pe bună dreptate. Reciproc, chiar dacă ţi-aş arăta o ruină fumegând şi un milion de cadavre, ai suspecta un motiv ulterior, ai suspecta că te-aş încuraja să ataci din propriile mele motive scelerate. Nu ai trage nici în cazul acela.

— Greşeşti, zise Dreyfus. Ne poţi convinge că oamenii sunt vii într-un mod foarte simplu. Lasă-ne să vorbim cu Thalia Ng. Vom avea încredere în cuvintele ei, chiar dacă nu avem încredere în cuvintele tale.

Ceva traversă faţa Aurorei – o undă de iritare, rapid suprimată.

— N-o poţi face, spuse Aumonier, deoarece fie ai ucis-o, fie nu se află sub controlul tău.

Un analist de reţea împinse un compad în direcţia lui Dreyfus. Bărbatul se uită la rezumat. Locaţiile posibile ale

Aurorei fuseseră reduse la o mie trei sute de habitate.

— Preocuparea mea o reprezintă binele absolut al cetăţenilor, zise copila-femeie. Sub grija mea, niciunul nu va păţi nimic. Securitatea lor viitoare va fi garantată pentru secole. Tranziţia la această nouă stare de lucruri poate fi pe atât de lipsită de vărsare de sânge pe cât o doriţi. Judecând după aceeaşi măsură, toate pierderile suferite în timpul tranziţiei vor apăsa pe conştiinţa voastră, nu pe a mea.

— De ce ţi-ar păsa câtuşi de puţin de oameni? întrebă Dreyfus. Tu eşti o maşină. O inteligenţă de nivel-alfa.

Degetele ei se încordară pe mânerele jilţului.

— Cândva am fost vie. Credeţi că am uitat ce simţeam atunci?

— Însă eşti o inteligenţă lipsită de materialitate de mult mai mult timp decât ai trăit în corp uman. Mă poţi considera negativist, dar instinctele îmi spun că este mult mai probabil ca simpatiile tale să se îndrepte spre maşini, nu spre muritorii în carne şi oase.

— Voi aţi înceta să mai ţineţi la cetăţeni dacă ei ar fi mai lenţi şi mai slabi, mai stupizi şi mai fragili decât voi?

— Noi am rămâne tot oameni, ripostă Dreyfus. Spune-mi altceva, Aurora, acum când ţi-ai confirmat originea. Există mai mulţi ca tine? Tu ai fost singura supravieţuitoare dintre Cei Optzeci?

— Am aliaţi, răspunse ea criptic. Ar fi la fel de lipsit de înţelepciune să le subestimaţi puterea, pe cât ar fi să subestimaţi puterea mea.

— În ciuda acelei puteri, tot mai există ceva care te sperie, nu-i aşa?

— Nimic nu mă sperie, prefect Dreyfus.

Îi rostise numele cu emfază aparte, subliniind că-l cunoştea.

— Nu te cred. Aurora, noi ştim despre Ceasornicar. Ştim cum nu dormi nopţile din cauza lui. Este o inteligenţă artificială mai puternică şi mai rapidă decât tine, chiar şi cu susţinerea aliaţilor tăi. Dacă va evada, te va face bucăţele, nu-i aşa?

— Îi supraestimezi importanţa pentru mine.

— Nu poate fi atât de lipsit de importanţă. Dacă n-ai fi distrus Ruskin-Sartorious, niciunul dintre noi n-ar fi avut habar că plănuiai preluarea Inelului Sclipitor. Ţi-ai fi atins scopul dintr-o singură lovitură, obţinând aproape simultan controlul celor zece mii de habitate. Însă ai fost pregătită să rişti totul pentru a scăpa de Ceasornicar. Mie nu mi se pare chiar aşa de lipsit de importanţă.

Analistul îi arătă din nou compadul. Numărul habitatelor posibile se redusese la opt sute.

— Dacă aţi fi deţinut controlul Ceasornicarului, l-aţi fi asmuţit deja asupra mea. Aurora se aplecă puţin înainte şi glasul i se înăspri. În realitate, nici nu-l controlaţi, nici nu-l înţelegeţi. Chiar dacă ar fi în posesia voastră, v-aţi teme să-l folosiţi.

— Asta ar depinde de măsura în care ne-ai provoca, zise Aumonier.

— N-a existat nicio provocare. Eu doar am început procesul de a vă elibera de povara îngrijirii a o sută de milioane de cetăţeni. Soarta lor mă frământă mai mult decât vă frământă pe voi.

— Ai omorât aproape o mie de oameni în Ruskin-Sartorious, replică Dreyfus. I-ai ucis pe prefecţii trimişi să recâştige controlul Casei Aubusson. Mie nu mi se pare o atitudine foarte grijulie.

— Morţile lor au fost necesare, pentru a-i proteja pe ceilalţi.

— Şi dacă asta ar însemna un milion sau zece milioane? Şi acelea ar fi tot morţi necesare?

— Contează doar ca alţii să nu mai sufere. Am discutat deja despre inevitabilitatea succesului meu. Dacă îmi veţi opune rezistenţă, vor muri oameni. De altfel oameni vor muri oricum, deoarece ei intră în panică şi comit acte iraţionale, iar eu nu pot fi trasă la răspundere pentru aşa ceva. Există totuşi o modalitate prin care să terminăm totul imediat, cu un minimum absolut de pierderi. Voi deţineţi codul meu de preluare a controlului: instrucţiunile pe care

agenta voastră a fost atât de amabilă să le instaleze în primele patru habitate. Conferiţi-i un caracter universal. Difuzaţi-l către restul celor zece mii. Până la urmă tot le voi cuceri pe toate, dar în felul acesta se va face cu cele mai mici suferinţe şi vărsare de sânge.

— Nu eşti în toate minţile, spuse Aumonier.

— Atunci vă voi oferi un stimulent. Sunt convinsă că multe milioane de vieţi vor fi salvate printr-o tranziţie rapidă la conducerea mea, ba chiar sunt atât de convinsă încât sunt dispusă să sacrific un număr de cetăţeni pentru a-mi sublinia punctul de vedere. Dispui de şase ore, prefectule-suprem, după care voi începe să eutanasiez câte unul din zece cetăţeni aflaţi deja în grija mea. Copila-femeie se lăsă pe spate în jilţ şi urmă: Poţi opri decesele în orice clipă prin difuzarea codului spre cele zece mii de habitate. Dacă optezi să nu procedezi aşa, morţile vor continua. Indiferent însă ce ai face, coleopterele mele le vor cuceri pe cele zece mii.

— O sută treizeci de habitate, şopti analistul în urechea lui Dreyfus. Ne apropiem.

— Înainte de a întrerupe convorbirea, spuse Aurora, daţi-mi voie să vă ajut într-o privinţă. În mod neîndoios, încercaţi să localizaţi originea acestei transmisiuni. Dacă utilizaţi metodele voastre uzuale de căutare, veţi fi redus numărul obiectivelor potenţiale la un număr cuprins între o sută şi o sută cincizeci de habitate până în clipa în care pronunţ aceste cuvinte. Dacă aş mai rămâne on-line, mi-aţi localiza punctul de origine în mai puţin de două minute. Ce-aţi zice să vă scutesc de necazuri? Mă veţi localiza în Panoplie. Sunt sigură că este una dintre candidatele voastre.

Dreyfus îl privi pe analist, care încuviinţă scurt, pălind la chip.

— De fapt nu sunt în Panoplie, ci este o retransmisie indirectă foarte dificil de spart în timpul pe care vi-l acord. Aurora surâse uşor. Asta pentru eventualitatea în care vă gândiţi să întoarceţi torpilele alea chiar împotriva voastră.

***

În Casa Aubusson nu fusese niciodată zi în toată puterea cuvântului – panourile de ferestre mânjite de praf nu îngăduiseră suficientă lumină pentru aşa ceva –, dar acum până şi lumina aceea de semizi luneca spre crepuscul şi în scurt timp asupra lor avea să coboare altă noapte bântuită de maşini. Thalia bănuia că se descurcaseră bine fiindcă rezistaseră atât de mult, totuşi nu-şi găsea alinarea în asta. Îşi forţaseră norocul, atâta tot. Nu aveau să vadă alte zori decât dacă părăseau Aubusson, iar asta se putea întâmpla numai într-un singur fel.

Se abţinu de la alte gânduri detaliate până ce Jules Caillebot reveni cu cei din schimbul de la baricadă. Paula Thory era aproape incandescentă de furie şi neînţelegere, iar starea ei începuse să se transmită şi altor cetăţeni. Thalia se păstră totuşi pe poziţii, rămânând cu braţele încrucişate în faţă. Nu avea să câştige absolut nimic dacă trăda până şi cea mai măruntă undă de îndoială. Trebuia să arate că era în mod clar la comandă şi complet sigură de succes.

— Plecăm, rosti ea imediat ce Parnasse şi Redon izbutiră să-i liniştească pe toţi. Cyrus şi cu mine am făcut deja pregătirile. Fie asta, fie aşteptăm sosirea servitorilor. Nimeni nu ne va salva între timp.

— Nu putem pleca, zise Thory. Suntem într-o *clădire,* prefectule. Clădirile nu se mişcă.

Fără să-i răspundă, Thalia se apropie de macheta arhitecturală, aflată acum pe suprafaţa netedă, avariată a carcasei transparente care o acoperise cândva. Meriel Redon şi Thalia îndepărtaseră deja majoritatea structurilor din jurul pilonului, astfel încât să corespundă cu demolările reale ce se petrecuseră în timpul nopţii.

Thalia vârî mâna în buzunar şi scoase bila albă care reprezenta sfera nucleului de scrutin, o şterse de coapsă şi o aşeză cu grijă în vârful pilonului.

— Pentru cei care n-au fost atenţi, asta ne reprezintă pe

noi. Maşinile încearcă să ajungă la noi prin pilon şi mai mult ca probabil vor escalada şi pe exterior. Prin urmare, va trebui să plecăm. Iată cum se vor petrece lucrurile.

Atinse bila cu vârful unui deget şi o împinse de pe pilon. Bila căzu şi se rostogoli peste terenul pustiit al Muzeului Ciberneticii, până ajunse la marginea machetei, de unde căzu mai departe, pe podea.

— Doamne Dumnezeule! rosti Thory. Eşti nebună. Nu putem face aşa ceva.

— Nu mi se pare... că am putea supravieţui, observă Jules Caillebot.

— Nu-i chiar atât de rău pe cât pare, zise Thalia. În primul rând, nu vom cădea pur şi simplu o jumătate de kilometru pe verticală, ci ne vom răsturna şi rostogoli. Sfera va coborî pe flancul pilonului, însă nu va izbi direct solul. Pilonul se lăţeşte spre bază şi apoi se evazează, până devine aproape orizontal. Vom înainta rapid, dar nu va exista nimic care să ne oprească să rulăm pe concavitatea lui şi după aceea să continuăm pe o traiectorie orizontală. Sigur că da, va fi un drum cu hurducături, însă cu momentul cinetic pe care-l vom fi câştigat în timpul căderii, ar trebui să ne putem rostogoli pe o distanţă mare, mai ales că n-a rămas mai nimic care să ne stânjenească înaintarea. Pentru asta le putem mulţumi roboţilor. Dacă ar fi lăsat cercul de piloni scunzi, n-am mai fi avut nicio şansă.

— Fata are dreptate, spuse Parnasse, care stătea imediat lângă Thalia cu braţele încrucişate şi purtând pe chip o expresie ce-i sfida pe toţi să-l contrazică. Din punct de vedere structural, sfera va rezista. Ne putem aştepta să se rostogolească doi-trei kilometri înainte de a ne epuiza momentul cinetic.

— Dar nu vom putea răsturna sfera de pe pilon cu atâta uşurinţă, rosti tânărul în costumul albastru-electric. Cum vrei să procedăm? Să ne legănăm într-o parte şi-n alta, până va cădea?

— Ne-am ocupat deja de partea cu răsturnarea, răspunse Thalia. Cyrus şi cu mine am slăbit conexiunile dintre pilon şi

sferă. Aşa cum este în clipa de faţă, va rezista încă o sută de ani, însă eu voi utiliza şficbiciul, ca să-i aplic un impuls în direcţia cuvenită. Îl voi seta pe mod grenadă, la putere maximă de detonare. Va fi o explozie destul de impresionantă, care ar trebui să reteze conexiunile rămase şi să ne împingă în direcţia cuvenită. Ne vom răsturna.

— Vom fi zdrobiţi de pereţi ca nişte ouă în centrifugă, zise Caillebot.

— Nu se va-ntâmpla aşa dacă ne vom proteja în prealabil. Thalia indică balustradele metalice care înconjurau nucleul de scrutin. Vă veţi lega cât mai strâns posibil de ele. Meriel va verifica dacă toţi au suficiente haine ca să facă o treabă cât mai bună. Va trebui să fiţi protejaţi în timpul rostogolirii. Nu vreau să se desprindă cineva dacă vom sfârşi atârnaţi cu capul în jos.

— Poate că am scăpat ceva, zise Caillebot, dar aţi spus că ne vom rostogoli doi-trei kilometri?

— Corect, încuviinţă Parnasse.

— Şi cât de mult ne va ajuta asta? Până ne vom desprinde din legături, roboţii ne vor ajunge iarăşi din urmă.

Parnasse o privi pe Thalia.

— Cred c-ar fi bine să le spui şi restul, fato.

— Roboţii nu ne vor prinde din urmă, spuse ea.

Caillebot se încruntă.

— De ce n-ar face-o?

— Pentru că nu ne vom opri. Am spus că ne-am putea rostogoli doi-trei kilometri. Asta ar trebui să fie suficient ca să ne ducă peste cea mai apropiată bandă de ferestre.

— Oh, nu! exclamă Thory, scuturând din cap. Nici măcar să nu te *gândeşti…*

Thalia schiţă o grimasă. Se apropie de femeie şi o privi fix.

— Uite care-i treaba, cetăţeano. Nu mai am un şficbici complet funcţional. Dacă l-aş fi avut, te-aş fi supus la unele dintre cele mai interesante chestii pe care le pot face cu el. Am însă o pereche de mâini. Dacă mai faci o singură

remarcă, dacă mai deschizi gura să vorbeşti, ba chiar dacă-mi mai arunci o singură privire care nu-mi place, o să mă prind cu mâinile alea de gâtul tău de grăsană şi o să te strâng până o să-ţi sară ochii-n poală.

— Cred c-ar fi mai bine s-o asculţi pe fată, spuse Parnasse.

Thalia se retrase un pas şi-şi reluă poziţia anterioară.

— Mulţumesc, Cyrus. Da, ne vom rostogoli peste banda de ferestre. Ferestrele sunt destul de solide, recunosc – sunt supuse deja diferenţei dintre vid şi presiunea atmosferică a aerului de la interior şi au fost concepute să reziste la stresuri ocazionale cu mult peste încărcarea normală. Ar putea rezista coliziunii cu o navă mică, un volantor sau un tren care ar deraia de pe un pod. Dar nu au fost concepute pentru ceva atât de substanţial ca sfera. Atât Parnasse, cât şi eu suntem de părere că ar putea colapsa sub greutatea noastră, permiţându-ne astfel să ieşim în spaţiul cosmic.

— Unde ne vom sufoca şi vom muri, zise Caillebot. După care aceeaşi soartă o vor avea toţi cei care se mai află în Casa Aubusson, deoarece aerul va ieşi în spaţiu prin gaura largă de o sută de metri prin care tocmai am ieşit noi.

— Nu mai există nimeni în privinţa căruia să ne facem griji, replică Thalia. Nu v-am spus-o până acum, dar toate dovezile de care dispunem arată că maşinile i-au ucis sistematic pe toţi ceilalţi cetăţeni. Ei au fost adunaţi, eutanasiaţi şi expediaţi la manufactură, pentru a fi descompuşi în elemente utile, care să fie refolosite.

— Nu puteţi fi siguri că nu mai există alţi supravieţuitori, rosti femeia în rochie roşie, palidă la faţă.

Thalia încuviinţă din cap.

— Nu, nu putem fi siguri. Este posibil ca alte grupuri să mai fi rezistat o vreme. Însă noi suntem singurii capabili să ne protejăm graţie faptului că ne aflăm lângă nucleul de scrutin. Nimeni nu se mai bucură de aceeaşi securitate. Maşinile care atacă totul în masă nu pot fi oprite de nimic altceva.

— Şi ce se va întâmpla cu noi? întrebă Cuthbertson, a cărui bufniţă mecanică continua să-i fie cocoţată pe umăr. Chiar dacă ceilalţi sunt morţi, tot vom avea nevoie de aer!

— Îl avem, replică Thalia. Aici există suficient aer pentru a ne ţine în viaţă până vom fi salvaţi. Nu va scăpa dinăuntru, fiindcă sfera este deja etanşă la aer. Cu condiţia ca hublourile să reziste, nu vom păţi nimic. Uşile interioare vor opri aerul să scape prin partea ei inferioară, unde este joncţiunea cu pilonul. Chiar dacă va exista o scurgere lentă, putem rezista. Dacă am apreciat corect, salvarea ar trebui să ajungă la noi în câteva minute după ieşirea în spaţiul cosmic.

— Eşti sigură-n privinţa asta? întrebă Caillebot.

— Sunt chiar şi mai sigură că nu vom avea nicio şansă împotriva maşinilor acelora când vor ajunge la noi. Thalia îşi puse o mână în şold. Vă este suficient sau vreţi să vă dau totul şi în scris?

Meriel Redon îşi drese glasul:

— Ştiu că sună ca o nebunie. Aşa am crezut şi eu iniţial, când mi-au expus planul. Dar acum, după ce am avut timp să mă gândesc, am înţeles că este unicul mod prin care putem supravieţui. Oameni buni, ori plecăm în felul ăsta, ori murim.

— Cât de curând? întrebă Cuthbertson.

— Foarte curând, spuse Thalia.

— Trebuie să ne gândim la asta. Avem nevoie de timp să discutăm, să vedem dacă nu putem găsi alt plan.

— Ai cinci secunde la dispoziţie, zise Thalia privindu-l beligerant. Te-ai gândit la ceva? Nu, nu cred. Îmi pare rău, dar *acesta* este planul şi nu există clauză de neparticipare. Vreau ca toţi să începeţi să vă fixaţi. Vă voi ajuta la orice nu puteţi face singuri, însă nu avem timp pentru dezbateri.

— Va funcţiona, spuse Redon ridicând braţele pentru a cere linişte din partea grupului. Va trebui să acţionăm însă rapid, altfel maşinile vor ajunge la noi înainte să ne fi dat seama. Thalia ne-a pus la dispoziţie o cale de ieşire când nu aveam nimic. Să nu credeţi nici măcar o secundă c-aş fi

încântată de ce vom încerca, dar văd că nu avem alternativă.

— Şi cum rămâne cu nucleul de scrutin? întrebă Caillebot. Aţi uitat de sabotarea lui?

Thalia scoase şficbiciul, strângându-l în mâna înmănuşată.

— Mă voi ocupa acum de el, după care voi coborî ca să trag cu urechea la ce se aude înapoia baricadei. Dacă nu aud nicio activitate şi dacă nu există indicii că maşinile ar încerca să pătrundă prin altă parte, s-ar putea să reconsider planul de evadare. Dacă însă decid să continuăm, nu voi avea timp să mă întorc şi să vă spun decât aproape în ultima clipă de dinaintea rostogolirii. Ar fi mai bine să porniţi de la premisa că asta se va întâmpla.

Trecu prin deschiderea din balustrada înconjurătoare şi extinse şi rigidiză filamentul şficbiciului. Fără ceremonie, lovi în pilonul nucleului de scrutin la înălţimea pieptului, străduindu-se să pătrundă cât mai adânc, până ce întâmpină o rezistenţă prea mare. Nucleul pâlpâi în semn de protest faţă de stricăciunile pe care i le cauza şi degete negre cu margini perfect conturate radiară din rană. Femeia retrase filamentul, apoi reveni, spintecând sub un unghi diferit. Şficbiciul bâzâia sălbatic şi mânerul îi pulsa în palmă. Thalia se simţi asudând. Dacă nu izbutea să avarieze nucleul, dar în acelaşi timp să defecteze modul grenadă al şficbiciului, totul ar fi fost zadarnic.

Retrase şficbiciul. Acum majoritatea pilonului era devorat de forme geometrice negre. Continua să aibă un grad de funcţionalitate – ochelarii ei confirmau că exista un nivel redus de trafic de abstracţie –, dar îl avariase cu certitudine, poate într-atât încât să nu mai poată expedia pachete coerente spre servitori. Asta ar fi trebuit să fie îndeajuns. Miezul de materiapidă din inima nucleului se dovedise rezilient faţă de şficbici, refăcându-se după ce filamentul trecuse prin el, şi nu putea risca să suprasolicite arma.

Thalia anulă rigidizarea filamentului şi-l retrase în mâner.

Făcuse tot ce putuse.

— Să vedem dacă am avut vreun succes, i se adresă lui Parnasse.

Părăsi nivelul nucleului de scrutin, privind în urmă dacă cetăţenii începuseră să se fixeze de balustrade. Fu mulţumită să vadă că toţi trecuseră la treabă, în ciuda naturii rudimentare a unora dintre legăturile lor. Se auzeau mormăituri înfundate, se simţea indignare, totuşi Meriel Redon făcea tot ce putea ca să-i determine să înţeleagă că nu exista altă cale.

Poate că nu va fi necesar, gândi ea. Poate că avarierea nucleului de scrutin avea să însemne sfârşitul asaltului roboţilor.

Dar când ajunse împreună cu Parnasse în vârful baricadei, ştiu că maşinile nu se opriseră. Mai mult încă, sunau mai zgomotoase şi mai apropiate ca oricând. Femeia avea impresia palpabilă că dintr-o clipă în alta erau pe punctul de a trece prin obstacolele improvizate de ei. Roboţii păreau furioşi; vaga lor mânie mecanică fusese dublată de ceea ce tocmai încercase Thalia.

— Aşadar, ne vom rostogoli, spuse scurt Parnasse.

— Aşa se pare.

Porniră în fugă de la baricadă spre următorul palier de trepte.

— Ai vreo idee de ce mai continuă să se mişte deşi tocmai am distrus nucleul?

— Cyrus, ipotezele mele sunt la fel de bune ca ale tale. S-ar putea să fi fost dotate cu destulă autonomie pentru a le menţine funcţionarea chiar şi fără supervizare directă. S-ar putea ca eu să nu fi avariat destul de grav nucleul. S-ar putea ca ele să fi construit alt nucleu, altundeva. Nu-i atât de dificil dacă ştii protocoalele.

Ajunseră la nivelul de dedesubt şi se apropiară de uşa-trapă din podea, care rămăsese deschisă aşa cum o lăsaseră ei. Parnasse îşi suflecă mânecile şi se pregăti să coboare înaintea Thaliei.

— E-n regulă, zise femeia. Am memorat drumul destul de

bine. Mi-ai arătat unde să plasez şficbiciul şi sunt sigură că mă pot orienta şi fără tine.

— Te-nsoţesc totuşi, fato.

— Cyrus, aş fi preferat să fii sus cu ceilalţi şi să verifici dacă fac ce li s-a spus.

— Redon îi are sub control. Cred că i-ai convins că nu exista alternativă.

Thalia se străduise să păstreze o faţadă de siguranţă, dar, brusc, îndoielile i se amplificară pe dinăuntru.

— Nu există alternativă, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

— Şi dacă eu greşesc?

— Nimic n-ar putea fi mai rău decât să le aşteptăm pe nenorocitele alea s-ajungă la noi. Chiar dacă planul nu va funcţiona, va fi cel puţin mult mai bine decât să fim sfârtecaţi de roboţi ucigaşi. Cel puţin vom pieri în stil de campioni.

— Deşi nu va exista nimeni care să ne aplaude eforturile?

— Noi vom şti, fato. Asta-i tot ce contează. O strânse uşor, încurajator, de braţ. Haide-acum să punem grenada aia.

Se strecurară prin păienjenişul de traverse încrucişate până ajunseră în zona unde suporţii fuseseră deja slăbiţi sau complet retezaţi.

— Să mulţumim stelelor noastre norocoase că asta nu-i materiapidă, zise Parnasse, altfel tăieturile s-ar fi autoreparat de acum. Regulile cer însă ca în apropierea nucleelor de scrutin să nu existe materiapidă.

— Îmi plac regulile, spuse Thalia. Regulile sunt bune.

— Haide să-l scoatem pe bebeluş din scutece.

Thalia scoase şficbiciul din legătura sa protectoare. Arma vibra şi părţi din carcasă începuseră să se topească din cauza temperaturii. Izul de componente arse îi izbi nările.

— Bun, rosti femeia şi răsuci prima rotiţă. Setez puterea exploziei la valoare maximă. Se pare că acceptă. Până aici, perfect.

Făcu o pauză ca să-şi răcorească degetele.

— Acum regulatorul de timp, zise Parnasse.

Ea aprobă din cap. Răsuci prima dintre cele două rotiţe necesare pentru introducerea intervalului de timp. Se blocase, dar în cele din urmă se clinti sub acţiunea degetelor ei, până ajunse la limita rotaţiei. Mecanismul de securitate intrinsecă format din două rotiţe avea rolul de a împiedica setarea accidentală a şficbiciului pe mod grenadă.

— Cinci minute! anunţă femeia.

— Va începe numărătoarea inversă imediat cum răsuceşti cealaltă rotiţă?

Thalia încuviinţă.

— Ar trebui să ne ofere timp suficient pentru a sui înapoi şi a ne ancora zdravăn. Dacă vrei s-o iei înainte, ca să te asiguri…

— Nu plec nicăieri fără tine. Setează regulatorul.

Thalia prinse capătul şficbiciului şi începu să învârtă a doua rotiţă. Se mişca uşor comparativ cu cealaltă, clicăind încet pe măsură ce trecea prin setări. Apoi se opri, cu mult înainte să fi ajuns la valoarea corectă. Thalia încercă din nou, însă rotiţa nu depăşea punctul în care se înţepenise anterior.

— S-a întâmplat ceva, rosti ea. Nu pot fixa a doua setare. Ambele rotiţe trebuie să afişeze trei sute de secunde, altfel nu va începe numărătoarea inversă.

— Pot să încerc şi eu?

Ea îi întinse şficbiciul.

— Poate că reuşeşti să forţezi rotiţa asta dincolo de punctul de blocare.

Bărbatul încercă. Nu reuşi.

— S-a înţepenit zdravăn. Parnasse miji ochii la cifrele albe micuţe marcate lângă rotiţă. Se pare că suntem blocaţi la o sută de secunde sau mai puţin.

— Nu-i suficient, zise Thalia. În o sută de secunde n-avem timp să ajungem înapoi şi să ne fixăm legăturile.

— Nu există şi alte căi de setare a regulatorului?

— Nu.

Apoi ceva o cuprinse, un calm uriaş, aidoma liniştii oceanului după o furtună teribilă. În toată viaţa ei nu se simţise mai senină şi mai hotărâtă. Înţelese că acesta era. Acesta era punctul pe care-l aşteptase, cu speranţe precaute, ştiind că va sosi într-un moment al carierei ei, dar că s-ar putea să nu-l observe decât dacă era alertă şi cu mintea deschisă. Aceasta era ocazia de a achita datoria pentru greşelile necunoscute ale tatălui ei.

— Fato? întrebă Parnasse, deoarece Thalia căzuse într-o transă de moment.

— E-n regulă, răspunse ea. Putem totuşi s-o facem. Cyrus, pleacă imediat! Întoarce-te la ceilalţi şi leagă-te! Ai grijă să-nchizi pe drum toate uşile de etanşare.

— Şi tu?

— Voi aştepta cele trei sute de secunde şi apoi voi termina de făcut lucrul pentru care am venit aici.

— Şi anume?

Vocea ei tremură un pic.

— Să apăr binele public.

— Chiar aşa? întrebă Parnasse.

— Da, răspunse ea.

— Eu nu cred asta, fato.

Ea dădu să protesteze, începu să ridice braţul în apărare, dar Parnasse era mai rapid şi mai puternic. Indiferent ce anume făcu, Thalia nu apucă să-i vadă gestul.

CAPITOLUL 27

Când apăru pe compadul lui Dreyfus, chipul lui Thyssen era buhăit şi cu ochii mijiţi.

— Ştiu că ar trebui să dormi acum şi-mi cer scuze fiindcă îţi tulbur odihna, însă mă sâcâie ceva şi trebuie să discutăm despre asta.

Neglijă să-i spună lui Thyssen că problema care**-l** sâcâia se dezvăluise pe deplin doar când se trezise el însuşi din somn.

— Este ceva urgent, prefectule?

— Foarte.

— Atunci ne-ntâlnim în compartimentul de lucru în cinci minute.

Operatorul punţii de andocare părea surprinzător de alert când sosi Dreyfus, care nu se simţea el însuşi cu mintea perfect limpede. Thyssen pălăvrăgea cu Tezuka, operatorul curent al punţii, şi se uita pe o fereastră la tehnicienii care sudau în vid pe carcasa avariată a unui cuter. Amândoi bărbaţii sorbeau ceva din bulbi.

— Salut, prefect Dreyfus, rosti Thyssen şi se desprinse de colegul său. Pari ca şi cum ţi-ar fi util aşa ceva.

Îi întinse bulbul, însă Dreyfus refuză.

— Este vorba despre nava pe care a luat-o Saavedra, zise el.

— Vrei să zici Saavedra şi Chen.

Dreyfus aprobă din cap; uitase că Thyssen nu fusese informat de asasinarea lui Chen.

— Mă întreb de ce au luat-o tocmai pe aceea, dintre toate opţiunile de care dispuneau. Cuterul acela era cumva Tipul B?

— Exact, spuse Thyssen. Majoritatea navelor noi sunt de Tipul C sau D, care n-au…

— Capacitate transatmosferică, îi încheie Dreyfus fraza. Aşa bănuiam.

— După segregarea responsabilităţilor de securitate între Oraşul Abisului şi Inelul Sclipitor…

— Prefecţii nu mai trebuie aproape niciodată să coboare în atmosfera lui Yellowstone, iar liniile aerodinamice constituie masă consumatoare de combustibil, inutilă în misiuni normale. Ştiu. Cu toate acestea, noi menţinem în standby câteva nave transat, pentru eventualitatea în care am avea nevoie de ele.

Ceva se declanşă înapoia ochilor lui Thyssen.

— Crezi că s-au dus pe Yellowstone?

— Este o posibilitate. Vreau să te uiţi în jurnalele lor. O să-ţi dau numele unor prefecţi şi vreau să corelezi numele acelea cu navele pe care le-au luat în misiuni de rutină. Poţi face asta pentru mine?

— Da. Imediat.

— Poftim numele.

Dreyfus îi întinse lui Thyssen compadul, permiţându-i acces la zona în care introdusese identităţile celor opt agenţi din Torţă. Operatorul se retrase într-un spaţiu-birou şi transferă numele în propriul său compad printr-o atingere de deget.

Îşi abandonă apoi bulbul în perete şi materializă o consolă.

— Verific jurnalele chiar acum. Cât de mult vrei să mă-ntorc în timp?

Dreyfus se gândi la activitatea probabilă care ar fi precedat distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious. Mutarea Ceasornicarului şi a vestigiilor asociate lui – inclusiv a echipamentelor necesare studierii acestora – ar fi necesitat cu siguranţă mai mult de un singur drum.

— Cred că două luni ar fi suficient.

— Materializează-ţi o cafea, prefectule. O să dureze vreo două minute.

***

Thalia se trezi cu cea mai groaznică durere de cap pe care şi-o putea reaminti; simţea că parcă cineva îi bătuse un piron de fier într-o tâmplă. Tocmai începuse să speculeze asupra originii precise a durerii, când deveni conştientă de disconfortul mai puţin intens care-i afecta aproape tot corpul. Îi venea greu să respire şi braţele îi erau aduse atât de mult la spate, încât simţea că i se dislocaseră umerii. Ceva îi strângea pieptul. Ceva dur o apăsa în spinare. Deschise ochii şi privi în jur, întrebându-se unde era şi ce i se întâmplase.

— Uşurel, rosti Meriel Redon, care părea să fie fixată într-o poziţie similară imediat lângă ea; stătea pe podea, cu spatele la balustrada care înconjura nucleul de scrutin, cu braţele încrucişate şi legate înapoia unui stâlp vertical. E-n regulă, prefectule Ng. Ai încasat o lovitură zdravănă în cap, dar nu sângerezi. Te vom examina cu atenţie imediat ce ieşim de-aici.

— Nu-mi amintesc…, spuse Thalia printr-o perdea de durere. Ce s-a-ntâmplat?

— Erai în subsol şi te pregăteai să setezi regulatorul de timp al şficbiciului.

— Da, încuviinţă ea ca prin ceaţă.

Îşi reamintea neclar că existase un fel de problemă cu şficbiciul, însă detaliile refuzau să se limpezească.

— Te-ai lovit cu capul de o traversă şi ţi-ai pierdut cunoştinţa.

— M-am lovit cu capul…?

— Ai leşinat. Cetăţeanul Parnasse te-a adus înapoi, aici.

Evenimentele începură să-i revină în memorie. Îşi aminti blocarea celei de-a doua rotiţe şi cum ajunsese la decizia de a detona manual şficbiciul. Îşi reaminti calmul incredibil care o cuprinsese, ca şi cum fiecare amănunt lipsit de importanţă din viaţa ei fusese măturat, lăsând o claritate neverosimilă a minţii, simultan golită şi plină de posibilităţi precum cerul senin al zorilor. După care nu-şi mai amintea absolut nimic, decât că se deşteptase aici.

— Unde-i Parnasse?

— A coborât să seteze regulatorul, răspunse Redon. A spus că tu i-ai arătat ce trebuie să facă.

— Nu…, începu Thalia.

— Îl aşteptăm dintr-o clipă în alta. A zis că se va putea lega singur când va reveni.

— Nu va mai reveni. Şficbiciul avea o problemă cu setarea detonării la cinci minute. Eu nu m-am lovit singură la cap. Parnasse trebuie s-o fi făcut.

Redon o privi uimită.

— De ce?

— Pentru că voiam să detonez eu însămi şficbiciul. Era unica modalitate de funcţionare. Parnasse a decis s-o facă el.

Înţelegerea sosi sub forma unei spaime gradate pe chipul lui Redon.

— Vrei să zici că va muri acolo, jos?

— Nu se va mai întoarce. I-am arătat cum să seteze şficbiciul şi ştie exact ce să facă.

— Cineva trebuie să coboare acolo, să-i spună să se oprească, zise Redon. Nu se poate sinucide pentru a ne salva pe noi. Nu-i decât un cetăţean, unul dintre noi.

— Când a coborât?

— A trecut ceva timp…

— Nu poate seta detonarea la mai mult de o sută de secunde. Nu are niciun motiv să aştepte atât de mult dacă a ajuns în locul cuvenit.

— Vrei să zici că am putea porni în orice clipă?

— Dacă şficbiciul funcţionează. Dacă maşinile n-au pătruns deja acolo şi l-au oprit pe Parnasse. Ştia că ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare, dar de fapt se simţea trădată. Lua-l-ar naiba! N-ar fi trebuit să mă fi adus aici. A irosit prea mult timp!

— Poate că n-ar fi o idee rea dacă unul dintre noi…

Redon nu-şi mai sfârşi fraza. Judecând după forţa exploziei, pe care Thalia o simţi în şira spinării ca şi cum s-ar fi transmis prin materialul sferei nucleului de scrutin,

şficbiciul detonase la puterea maximă teoretică. Fusese o armă nouă, îşi aminti femeia cu întârziere: o primise din arsenal cu numai două săptămâni în urmă. În acumulatorul ei trebuie să mai fi rămas multă energie, care îşi căuta cu nerăbdare eliberarea.

Sfera se legănă considerabil şi Thalia văzu cum peisajul din exterior se înclină, apoi revine la poziţia anterioară. Explozia fusese foarte scurtă: un sunet intens, urmat de câteva secunde de ecouri. Acum totul redevenise tăcut.

Sfera redevenise nemişcată. Peisajul din exterior era nemişcat.

— N-a mers, rosti ea. Nu ne clintim. N-a mers, în pizda mă-sii!

— Aşteaptă, zise Caillebot încet.

— N-a mers, cetăţene. Nu pornim. Explozia n-a fost suficientă. V-am înşelat aşteptările, am ratat unica noastră şansă.

— Aşteaptă, repetă el.

— Se-ntâmplă ceva, spuse Cuthbertson. Pot s-aud. Sună ca un metal tensionat. Voi n-auziţi?

— Ne-nclinăm, zise Redon. Priveşte!

Thalia întinse gâtul la timp pentru a vedea cum bila albă din macheta nucleului de scrutin se rostogolea peste podea, spre fereastra orientată către ei.

De dedesubt răsună un fel de zbârnâit, ca şi cum energia stocată într-o traversă supusă la întindere tocmai fusese eliberată în mod catastrofal. Zbârnâitul fu urmat în succesiune rapidă de altul, apoi de al treilea, după care de o rafală de zbârnâituri prea apropiate între ele pentru a putea fi numărate.

Înclinarea podelei spori. Thalia simţi cum propria ei greutate începea să tragă de stâlpul vertical de care fusese legată. Probabil că sfera se afla deja la zece-cincisprezece grade faţă de orizontală. Auzi alte sunete metalice: zgomote de sfâşiere şi îndoire, care nu aduceau cu ruperea unor componente din structura de rezistenţă, cât mai degrabă cu strigăte de animale speriate.

Unghiul înclinării atinse douăzeci de grade şi continua să crească.

— Ne răsturnăm, spuse ea. Se-ntâmplă!

Haine şi sfărâmături derapară pe podea, oprindu-se la baza curbată a peretelui. Macheta arhitecturală lunecă zgomotos, apoi se sparse în bucăţi. Se înclinaseră cu minimum treizeci de grade. Thalia simţi un fior neplăcut în măruntaie. Peisajul se apleca alarmant. Prin ferestre putea să vadă părţi din campusul înconjurător care până atunci le fuseseră invizibile. Brusc, distanţa până jos păru mult mai mare decât îşi imaginase. Cinci sute de metri însemna o cădere lungă. Îşi reaminti reacţia lui Caillebot când le schiţase planul: *Nu pare că am putea supravieţui.*

Poate că avusese dreptate din capul locului.

Înclinarea creştea şi mai rapid. Patruzeci de grade, după aceea patruzeci şi cinci. Thalia îşi simţea braţele de parcă i-ar fi fost smulse din încheieturi, însă deocamdată era doar efectul greutăţii propriului ei corp. Situaţia avea să se înrăutăţească după ce sfera începea să se rostogolească. Cincizeci de grade. Extremitatea inferioară a pilonului începea să se zărească prin ferestre. Pentru o clipită fulgerătoare, îşi dădu seama că avusese dreptate în privinţa maşinilor de război. Acopereau extremitatea aceea ca un mucegai negru, care suia pe pilon atât de sus cât se putea vedea. Probabil că ajunseseră foarte aproape de sferă.

Ceva cedă. Thalia simţi cum sfera cade câţiva metri, ca şi când partea superioară a pilonului se rupsese ori se deformase sub schimbarea sarcinii. După care, în mod brusc, se rostogoliră şi coborâră pe flancul pilonului, cu unghiul înclinării depăşind nouăzeci de grade şi continuând să crească. Sfera se cutremură şi urui. Nu avea timp să analizeze situaţia sau măcar să aprecieze cât de mult coborâseră pe pilon. În mintea Thaliei nu exista loc decât pentru un gând: *merge... deocamdată.*

Simţi o creştere efemeră a forţelor care-i trăgeau corpul şi estimă că sfera ajunsese la baza pilonului şi-şi schimbase

direcţia rostogolirii de la verticală la orizontală, încercă să cronometreze durata fiecărei rotaţii, sperând să evalueze distanţa pe care o parcurseseră şi să detecteze vreun indiciu al încetinirii. Era însă lipsit de speranţe să se concentreze asupra unor asemenea probleme.

— Cred că am depăşit perimetrul! îl auzi pe Caillebot strigând printre icnete de disconfort.

— Serios? răspunse Thalia în acelaşi fel pentru a se face auzită peste uruiturile monstruoase ale înaintării lor.

— Ne rostogolim încă destul de rapid. Sper să nu depăşim banda de ferestre.

Era o posibilitate pe care nici Thalia, nici Parnasse n-o luaseră în considerare. Ei bănuiseră că sfera va avea suficient moment de inerţie pentru a ajunge la marginea benzii, dar nu se gândiseră niciodată că s-ar putea deplasa atât de rapid, încât s-o poată traversa, mişcându-se prea repede pentru a tensiona fereastra îndeajuns de mult încât să cedeze. Acum Thalia îşi dădu seama că exista într-adevăr posibilitatea înfiorătoare ca sfera să treacă peste lăţimea benzii de ferestre şi să-şi oprească rostogolirea pe următoarea porţiune de pământ solid.

— Puteţi vedea banda? întrebă ea.

— Da, îi răspunse Meriel Redon. Aşa mi se pare. Dar ceva nu-i în regulă.

— Ne apropiem prea rapid?

— Nu asta. N-ar trebui să ne rostogolim în linie dreaptă?

— Ba da, încuviinţă Thalia. Şi nu-i aşa?

— Se pare că descriem o curbă. Văd banda de ferestre, însă ne apropiem oblic de ea.

Thalia era derutată şi îngrijorată. Presupuseseră mereu că sfera va urma o traiectorie rectilinie după ce ajungea la baza pilonului, cu devieri numai minore cauzate de obstacole şi frecare. Însă acum, când se concentră asupra peisajului rostogolitor şi încercă să distingă linia gri ce marca marginea benzii de ferestre, îşi dădu seama că Redon avea dreptate. În mod limpede, se abăteau de la cursul anticipat sub un unghi prea pieziş pentru a fi explicat

de devierile cauzate de resturile campusului peste care trecuse sfera.

— Nu-nţeleg, rosti ea. Am examinat asta. Rostogolirea trebuia să fie complet rectilinie până la banda de ferestre.

— Vom ajunge oricum la bandă, rosti Cuthbertson cu glasul redus la o aproximaţie strangulată a propriei sale voci, atât doar că aţi uitat să ţineţi seama de forţa Coriolis.

— Ar fi trebuit să ne deplasăm după o traiectorie rectilinie, insistă Thalia.

— Aşa şi facem, dar habitatul se roteşte şi încearcă să ne împingă pe o traiectorie elicoidală. Este vorba despre cadrul de referinţă, prefectule.

— Forţa Coriolis, repetă Thalia. Rahat! După toate câte m-au învăţat în Panoplie, am uitat de forţa Coriolis. Nu suntem pe o planetă, ci-n interiorul unui blestemat de cilindru care se roteşte!

Devenise conştientă că viteza înaintării se diminua, deoarece peisajul se rostogolea de două ori mai încet decât la începutul călătoriei. Putea începe să distingă detalii, puncte de referinţă pe care cetăţenii din Aubusson le sesizaseră deja.

— Vom reuşi, spuse Cuthbertson, atât doar că vom ajunge pe altă porţiune a benzii de ferestre decât ne aşteptam.

— Va conta în vreun fel? întrebă Thalia.

— Nu cred. Ar trebui să putem trece prin ferestre acolo la fel de uşor ca-n oricare altă parte a benzii.

— Dintr-o secundă în alta, anunţă Meriel Redon. Ne apropiem de bandă. Pregătiţi-vă, toată lumea! Ne vom zgudui puternic când vom lovi malul de pământ.

Thalia se încordă, în măsura în care încordarea mai era posibilă când era deja legată ca o jertfă pe altar. Simţi o clipă de ameţeală când sfera se rostogoli peste malul de pământ amenajat peisagistic şi căzu pe vasta întindere sticloasă a benzii de ferestre. Înaintară ireal de lin peste suprafaţa perfect geometrică. Deoarece frecarea era mult redusă, practic nu exista decât rezistenţa aerului, viteza de

rostogolire se menţinea mai mult sau mai puţin constantă.

— Sparge-te, şopti Thalia. Te rog, sparge-te. Şi te rog, să fim etanşi la aer când se va-ntâmpla.

***

Dreyfus ciocăni la uşa sălii tactice înainte de a intra. Era recomandabilă o oarecare deferenţă. Ştia că autorizaţia Furnicar îl punea pe picior de egalitate cu prefecţii-seniori din unele puncte de vedere, dar nu vedea niciun rost să răsucească cuţitul în rana aceea.

— Mă tem c-ai întârziat, Dreyfus, spuse Baudry, întrerupându-se din discuţia pe care o purta cu ceilalţi prefecţi-seniori. Tocmai ai ratat distrugerea Statului Vegetativ Persistent.

Dreyfus se apropie de Planetariul Solid, dar nu se aşeză. Numărul de lumini roşii nu se modificase de când îl văzuse ultima dată, însă asta nu-l putea consola cu nimic, ştiind care fuseseră costurile doar pentru încetinirea înaintării Aurorei.

— Câţi am evacuat?

— O sută şaptesprezece mii, dintr-o populaţie totală de o sută treizeci de mii. Nu tocmai rău, ţinând seama de toate circumstanţele, mai ales pentru că în esenţă am avut de-a face cu cadavre.

— Ne-am concentrat acum eforturile de evacuare asupra ţintelor pe care credem că Aurora le va ataca în continuare, rosti Clearmountain. Monitoarele arată că fluxurile de coleoptere îşi schimbă deja direcţiile, ştiind că Fusul şi SVP au fost scoase din tablou.

— Vrei să zici „distruse nuclear”, rosti Dreyfus.

— Poţi folosi orice formulare doreşti. Deocamdată însă nu putem spune care sunt ţintele cele mai probabile ale fluxurilor. Există mai mulţi candidaţi. Din păcate, niciunul dintre ei nu-i un habitat a cărui evacuare s-o fi început deja. Reluăm totul de la zero.

— Unde sunt duşi evacuaţii?

Din reacţia celorlalţi, Dreyfus îşi dădu seama că nu era o întrebare populară.

— Într-o lume ideală, răspunse Clearmountain, i-am fi transportat de cealaltă parte a Inelului Sclipitor, mult în afara frontului de expansiune al Aurorei. Chiar însă dacă am fi utilizat pacheboturile de acceleraţie mare, ar fi implicat o întârziere inacceptabilă cauzată de drumul dus-întors. Unica noastră strategie practică a fost de a-i transporta pe cetăţeni în habitate relativ apropiate, pentru a minimiza timpul de deplasare dus-întors.

— Continuă.

Clearmountain aruncă o privire spre ceilalţi prefecţi-seniori.

— Din păcate, frontul expansiunii Aurorei începe să vină în contact cu unele dintre habitatele în care i-am adus pe evacuaţi.

— Înţeleg.

— Ceea ce-nseamnă că atunci când vom începe să evacuăm habitatele respective, va trebui să-i mutăm şi pe refugiaţii recenţi. Ţinând seama de resursele noastre curente, situaţia este soluţionabilă la limită, dar odată cu extinderea frontului şi cu creşterea geometrică a numărului de habitate ameninţate, povara refugiaţilor va deveni rapid factorul limitator predominant. Clearmountain ridică palmele într-un gest de predare bine intenţionată. Prefect Dreyfus, când se va-ntâmpla aşa, va trebui luate nişte decizii foarte neplăcute.

— Azi am bombardat nuclear două habitate ocupate. Am luat deja decizii foarte neplăcute.

— Vreau să spun, rosti Clearmountain cu un surâs forţat, că putem fi siliţi să ne focalizăm activităţile acolo unde pot face binele cel mai mare.

— Nu exact asta s-a întâmplat şi până acum?

— Nu în gradul în care ar putea deveni necesar în scurt timp. În interesul maximizării numărului de cetăţeni pe care-i putem evacua din faţa frontului de ocupaţie al Aurorei, poate fi necesar să acordăm asistenţă prioritară

acelora care prezintă probabilitate minimă de a ne stânjeni eforturile.

— Înţeleg încotro te îndrepţi. Crezi că ar trebui să-i lăsăm pe comatoşi să moară.

— Oricum ei nu vor şti ce i-a lovit.

— Cetăţenii aceia au intrat în comă voluntară bazându-se pe faptul că SVP-ul va avea grijă de ei şi că Panoplia va interveni dacă SVP-ul nu-şi va respecta angajamentul. A fost o promisiune pe care le-am făcut-o oamenilor acelora.

Clearmountain păru exasperat.

— Te-ngrijorează încălcarea unei promisiuni făcute unor cetăţeni care au funcţiile cerebrale ale unor legume?

— Mă întreb pur şi simplu unde se vor sfârşi toate exceptările acestea. Aşadar, cazurile de comă ne incomodează. Perfect, le abandonăm. Cine urmează? Cetăţenii care nu pot merge la fel de repede precum ceilalţi? Cetăţenii a căror înfăţişare pur şi simplu ne displace? Cetăţenii care poate că n-au votat aşa cum ne-ar fi plăcut la ultimul scrutin privind dreptul Panopliei de folosire a armelor?

— Cred că eşti melodramatic în mod inutil, spuse Clearmountain. Vizita aceasta are cumva un *motiv,* altul decât de a-ţi exprima îndoielile asupra unui program de evacuare deja complicat?

— Clearmountain are dreptate, rosti imaginea lui Jane Aumonier din poziţia ei obişnuită la masă. Cazurile de comatoşi sunt un cui în talpă şi ne va fi mult mai uşor dacă le-am retrage pur şi simplu susţinerea biotică. Ne vor întârzia programul de evacuare şi vor spori astfel pericolul pentru restul cetăţenilor. Însă şi Tom are dreptate. Dacă trecem pragul acesta o singură dată – dacă spunem că unii cetăţeni contează mai puţin decât alţii –, am putea la fel de bine să-i înmânăm Aurorei cheile regatului. Dar noi nu vom face asta. Noi suntem Panoplia. Tot ceea ce simbolizăm spune că suntem mai buni decât atât.

— Mulţumesc, rosti Dreyfus într-o şoaptă abia auzită.

— În acelaşi timp nu le putem îngădui comatoşilor să

impună o povară prea mare asupra programului de evacuare, continuă Aumonier. De aceea doresc să ne ocupăm de ei *acum,* pentru a nu mai avea grija lor pe viitor. Vreau să fie mutaţi mult în faţa frontului – ba chiar să fie scoşi din Inelul Sclipitor dacă putem identifica un punct potrivit.

— Asta va bloca nave şi resurse umane, observă Baudry.

— Ştiu. Dar trebuie făcut. Ai vreo sugestie, Lillian?

— Am putea încerca să abordăm Ospiciul Idlewild. Sunt obişnuiţi cu afluxuri bruşte de adormiţi neajutoraţi, astfel că ar trebui să poată face faţă cazurilor comatoase.

— O propunere excelentă. Te poţi ocupa de ea?

— Imediat.

După o pauză prelungă, Baudry rosti:

— Prefect-suprem Aumonier…

— Da?

— Au trecut aproape şase ore. De la transmisia Aurorei, vreau să spun.

— Sunt perfect conştientă de asta, mulţumesc foarte mult.

— Spun doar că… ţinând seama de cele ce ştim acum despre capabilităţile ei… şi de dificultăţile pe care le avem cu efortul de evacuare, ca şi de numărul finit de arme nucleare din arsenalul nostru…

— Da, Lillian?

— Cred că ar fi prudent să ţinem măcar seama de propunerea Aurorei. Cuvintele ieşeau stângace din gura femeii şi încordarea i se citea pe chip. Dacă succesul ei este garantat, atunci avem obligaţia de a face tot ce putem pentru a-i proteja pe cetăţeni în etapa de tranziţie. Aurora a ameninţat că va începe eutanasia cetăţenilor în habitatele pe care le controlează deja. Cred că îşi va pune ameninţarea în aplicare dacă nu difuzăm codul de preluare către cele zece mii de habitate. Dacă dorim să salvăm cât mai multe vieţi cu putinţă, este posibil să nu avem alternativă decât să-i satisfacem cererea.

— Nu cred că suntem tocmai pregătiţi să-i înmânăm

cheile castelului, spuse Dreyfus înainte ca altcineva să fi avut timp să răspundă.

— Cu tot respectul, prefect de teren Dreyfus…, începu ea exasperată.

— Cu tot respectul, prefect-senior Baudry, taci din gură! Dreyfus îşi îndepărtă în mod deliberat privirea de la Baudry la Clearmountain. Am venit aici cu un scop şi acela n-a fost de a ştampila predarea noastră. Aveţi vreo obiecţie dacă rulez Planetariul pentru un moment?

— Dacă trebuie să rulezi Planetariul, ai autorizaţia de a materializa un duplicat în apartamentul tău, spuse Clearmountain.

— Lasă-l să-l ruleze, rosti Aumonier pe un ton de avertizare. Ce ai pentru noi, Tom?

— S-ar putea să nu fie nimic. Pe de altă parte, s-ar putea să fie un indiciu asupra locului unde se află actualmente Ceasornicarul.

Aumonier înălţă o sprânceană. Dreyfus n-o informase anterior, aşa că era în aceeaşi necunoştinţă de cauză ca toţi din sală.

— Atunci cred că ar trebui să continui cât poţi de repede.

— Va trebui să derulez înapoi câteva ore. Are cineva ceva împotrivă?

— Fă ceea ce trebuie să faci, zise Aumonier.

Dreyfus începu să deruleze Planetariul spre punctul în care începuse să urmărească cuterul lui Saavedra.

— Să ne reamintim ce vedem aici, zise el pe când cifrele marcajelor temporale se inversau. Planetariul este mai mult decât o simplă înregistrare în timp real a poziţiilor Inelului Sclipitor şi a habitatelor sale. El arată de asemenea şi Yellowstone. Nu este doar o reprezentare statică a planetei văzută din spaţiu, ci un compozit tridimensional care se modifică constant, compus din nenumărate imagini de pe orbite.

— Suntem perfect conştienţi de toate astea, încuviinţă Clearmountain.

— Să-l ascultăm, rosti Aumonier.

— Planetariul înregistrează de asemenea tot ce se petrece pe Yellowstone. Modificările climaterice, culorile norilor... totul intră în memoria sa. Până şi acele rare ocazii când norii se îndepărtează pentru a dezvălui suprafaţa planetei. Dar nu este numai atât.

Cifrele încremeniră. Planetariul revenise la momentul plecării lui Saavedra. Dreyfus împunse cu un deget discul sclipitor al Inelului.

— Aici este Panoplia. Deplasă degetul cu câţiva centimetri la dreapta. Aici este ultima poziţie cunoscută a navei lui Saavedra înainte să fi ieşit din raza senzorilor noştri. În spaţiul cosmic pustiu, am fi putut s-o urmărim pe o distanţă de câteva secunde-lumină, chiar şi dacă ar fi recurs la tehnologia stealth. Este însă zadarnic în aglomeraţia Inelului, ba chiar într-o măsură mai mare din cauza crizei actuale, iar Saavedra ştia toate astea.

— Vrei să spui că am pierdut-o, rosti Aumonier. S-a modificat ceva?

— Saavedra mi-a spus că nu aveam nicio şansă de a o urmări, deoarece nu existau alte nave pregătite de plecare. Era de fapt o cacealma – poate că nu existau alte nave îndeajuns de rapide ca s-o ajungă din urmă, dar cu certitudine existau altele care aveau mai mult combustibil şi armament mai greu. Dreyfus ridică ochii de la Planetariu.

Aşa că am făcut nişte investigaţii. S-a dovedit că agenţii Torţei – bănuiesc că toţi aţi fost informaţi despre Torţă, da? — utilizaseră în ultima vreme multe nave transat, luându-le chiar în misiuni care n-ar fi necesitat caracteristicile respective. Întrebarea este de ce ar fi procedat în felul acesta?

— Crezi că au dus Ceasornicarul pe Yellowstone, spuse Aumonier.

Dreyfus încuviinţă din cap.

— Aşa se pare. Bineînţeles, aceasta nu este o informaţie foarte folositoare în sine. Este o planetă mare, cu multe locuri unde te poţi ascunde.

— Atunci de ce n-au dus Ceasornicarul de la început

acolo, în loc să utilizeze Bula Ruskin-Sartorious? întrebă Baudry.

— Pentru că ar fi fost mult mai riscant, zise Dreyfus. Vizitarea Ceasornicarului în Bulă era atât de simplă, încât ei au făcut-o timp de nouă ani fără ca niciunul dintre noi să suspecteze ceva. Însă este mult mai dificil să camuflezi zboruri spre Yellowstone. Probabil că au considerat Bula drept o ascunzătoare temporară până ce puteau pregăti altceva din Inel. Apoi însă a acţionat Aurora.

— Deducţia este bună, Tom, spuse Aumonier, dar obiecţia rămâne valabilă: nici Panoplia, nici agenţiile locale de aplicare a legii nu dispun de resursele pentru a cerne întreaga planetă în căutarea unei ascunzători secrete, mai ales acum.

— Nu trebuie să cernem nimic. Cred că ştiu exact unde sunt ei.

Dreyfus indică faţa întunecată a lui Yellowstone în Planetariul Solid. Era aproape complet neagră, cu excepţia unui pâlpâit albastru de fulger încremenit la polul sud.

— Nava lui Saavedra era dotată cu tehnologie stealth, dar nimic nu este realmente invizibil, nici chiar un nonveliş. Pentru a evita detecţia, Saavedra trebuia să acţioneze rapid şi să exploateze pete oarbe din urmărirea CCT, ca orice alt prefect aflat în misiuni delicate.

— Şi cum ne ajută asta?

— Prin urmare, opţiunile ei erau limitate când a atins atmosfera. Sunt sigur că ar fi preferat să se apropie lent, totuşi asta ar fi însemnat să petreacă prea mult timp în spaţiul din apropierea lui Yellowstone. De aceea a venit cu viteză mare, utilizând atmosfera ca pe o frână.

— Şi am găsit ceva, spuse Aumonier.

Dreyfus zâmbi. Jane era cu un pas înaintea lui, dar îi plăcea aşa. Simţea ca şi cum ei doi ar fi jucat o scenetă, servindu-şi replici reciproc, astfel încât amândoi să arate mai bine în faţa celorlalţi prefecţi. Probabil că aceştia îşi închipuiau că tot dialogul lor fusese repetat.

— Videocamerele au detectat asta, zise Dreyfus lăsând

Planetariul să deruleze până la punctul pe care-l marcase.

Un punctuleţ roz de lumină crescu şi descrescu în apropierea ecuatorului lui Yellowstone.

— Corespunde cu semnătura de intrare aşteptată din partea unei nave de mărimea unui cuter care se deplasează cu aceeaşi viteză pe care o avea Saavedra înainte de a fi dispărut din raza de observaţie. Prefecţi-seniori, ea este!

— Navele pleacă şi vin întruna la Yellowstone, comentă Clearmountain.

— Dar nu aşa rapid. Majoritatea navelor se apropie lent, pătrunzând în atmosferă cu propulsie controlată. Iar după scrutinul prefectului-suprem pentru acordarea puterilor de urgenţă, cu greu se poate vorbi despre un trafic de rutină. Oamenii ţin capetele plecate, sperând ca totul va trece peste ei.

— Totuşi un punct de intrare în atmosferă rămâne un simplu punct de intrare şi nimic mai mult, zise Baudry.

— De acord. Nu pot anula posibilitatea ca Saavedra să fi parcurs o distanţă mult mai mare prin atmosferă. Însă dacă a făcut-o, controlul traficului planetar n-a sesizat-o. Cred că a venit cu viteză mare, fără să frâneze, cât mai aproape de destinaţia finală.

— Dar acolo nu există nimic, îşi întinse gâtul Baudry. Pot vedea configuraţia meteo deasupra Oraşului Abisului, pe faţa însorită. Dacă nu cumva cunoştinţele mele despre geografia lui Yellowstone au lacune grave, Saavedra a pătruns în atmosferă la mii de kilometri de orice aşezare.

Dreyfus expedie altă comandă Planetariului.

— Ai dreptate, Lillian. Cea mai apropiată comunitate de pe suprafaţă ar fi fost Loreanville, la opt mii de kilometri spre vest. Însă Torţa n-ar fi fost interesată de Loreanville sau de oricare altă aşezare acoperită de dom, fiindcă acolo ar fi existat prea multă securitate locală pentru a-şi continua activităţile.

— Atunci încotro s-a îndreptat?

— Direct spre suprafaţă, rosti Dreyfus către Planetariu.

Învelişul din materiapidă al atmosferei planetare se disipă într-un norişor, dezvăluind terenul cutat al crustei lui Yellowstone. Era un peisaj îngheţat, brăzdat de crevase şi creste, presărat ici-colo de lacuri reci bolborositoare, lipsite de forme de viaţă cu excepţia celor mai rezistente organisme capabile să îndure toxicitatea atmosferei din metan şi amoniac.

— Nici acolo nu-i nimic, zise Baudry.

— Acum nu este, dar a fost cândva.

Dreyfus rosti o comandă şi suprafaţa se acoperi cu o duzină de simboluri vermillon însoţite de adnotări mici de tip text.

— La ce ne uităm, Tom? întrebă Aumonier.

— La fostele colonii sau baze amerikano, care au existat înaintea epocii demarhiste. Majoritatea acestor structuri şi excavaţii sunt vechi de trei sute de ani. Au fost transformate în ruine de peste două sute de ani.

Nu mai era nevoie să insiste: traiectoria de intrare atmosferică a lui Saavedra o adusese direct deasupra unei colonii abandonate.

— Desigur, continuă Dreyfus, poate fi o coincidenţă, dar înclin să cred altceva.

— Ce este locul acela? întrebă Aumonier.

— Amerikano o numeau Baza de Operaţiuni de Suprafaţă numărul 9 sau Baza 9. Dacă aveau şi altă denumire pentru ea, nu s-a păstrat în arhivele noastre. Dreyfus strânse din umeri. A trecut mult timp.

— Dar nu atât de mult, încât să nu mai existe nimic acolo.

— Torţa n-ar fi avut nevoie de o bază complet operaţională, ci doar de un loc unde să-l ascundă pe Ceasornicar şi să poată sta cu ochii pe el. O bază abandonată le-ar fi slujit perfect.

— După atâta timp mai există totuşi ceva acolo?

— Potrivit hărţilor, la suprafaţă n-ar mai fi mare lucru, însă arhivele afirmă că Baza 9 avea un subsol dispus pe câteva niveluri. Din punct de vedere geologic, zona este

destul de stabilă. Construcţiile subterane pot fi încă relativ intacte, ba chiar pot să fie şi acum etanşe la aer.

Clearmountain fluieră încetişor.

— Atunci ar fi bine să trimitem imediat o forţă de intervenţie. Poate că de fapt nu există nimic, dar nu ne putem asuma riscul. Prioritatea noastră este capturarea şi izolarea Ceasornicarului.

— Cu tot respectul, prefectule-senior, zise Dreyfus, dar n-aş recomanda niciun fel de acţiune vizibilă. Deoarece până acum nu s-a întâmplat nimic, putem fi rezonabil de siguri că Aurora nu a făcut aceleaşi deducţii ca noi. Însă dacă vom începe să schimbăm misiunile navelor – să trimitem vehicule interplanetare în atmosferă –, ne va vedea acţiunile şi se va întreba ce anume ne-a trezit un asemenea interes faţă de o bază amerikano abandonată.

— Şi nu m-aş aştepta să dureze mult până să pună lucrurile cap la cap, încuviinţă Aumonier. Da, Tom are dreptate. Trebuie să acţionăm, dar în mod discret. Ceasornicarul trebuie capturat şi izolat înainte ca Aurora să aibă măcar un *indiciu* despre intenţia noastră. Asta exclude orice concentrare masivă de nave sau personal. Făcu o pauză prelungă, cu subînţeles. Totuşi va trebui să coboare cineva. M-aş oferi voluntară – am supravieţuit deja unui contact direct cu Ceasornicarul –, însă, din motive evidente, participarea mea nu este o opţiune.

— Oricum nu te-am risca pe tine, zise Dreyfus. Când l-ai întâlnit pe Ceasornicar nu erai decât un prefect de teren. Tot unui prefect de teren îi va reveni şi acum misiunea respectivă.

— Nu este însă necesar ca tu să fii acela.

— Cazul acesta a fost al meu din clipa când am vorbit cu căpitanul Ultranaut. Vreau să discut cu Ceasornicarul.

— El nu discută, ci ucide.

— Atunci va trebui să găsesc un teren comun. O poziţie de negociere.

Clearmountain păru îngrozit.

— Chiar dacă asta va însemna să-i oferim ceva la

schimb?

— Da.

— Eu nu voi permite aşa ceva.

— Atunci îţi sugerez să începi să explorezi alte opţiuni pentru cariera ta viitoare. Nu cred că Aurora va avea ce face cu prefecţii-seniori după preluarea controlului general.

Cineva ciocăni la uşă. Dreyfus recunoscu fata – era agenta care informase sala tactică asupra acţiunilor ostile întreprinse de primele patru habitate ce fuseseră preluate de Aurora.

— Alte ştiri proaste? o întrebă.

— Nu sunt sigură, sir, răspunse ea privind intimidată spre chipurile încordate ale prefecţilor-seniori. Mi s-a cerut să vă aduc imediat la cunoştinţă că situaţia în Casa Aubusson a cunoscut o nouă etapă.

— Ce fel de „etapă”? întrebă Dreyfus, temându-se în secret de răspunsul ei.

— Sir, avem imagini de la crucişătorul interplanetar pe care l-am păstrat în standby pentru monitorizare lângă Aubusson. Cu mâini tremurătoare, fata aşează un compad pe masă. A avut loc o scăpare masivă de presiune – aerul iese printr-o gaură largă de o sută de metri dintr-o bandă de ferestre.

Dreyfus întinse mâna şi întoarse compadul, pentru a-l orienta către el. Se uită la habitatul în formă de cârnat, din latura căruia răbufnea un jet de aer rece, cenuşiu.

— Cauza acestei găuri?

Fata îl privea acum pe Dreyfus, răspunzându-i numai lui şi excluzându-i pe toţi ceilalţi care erau de faţă, inclusiv pe prefectul-suprem.

— Sir, se pare că ceva a spart banda de ferestre. Crucişătorul urmăreşte un obiect metalic, o sferă, care se deplasează lent după o traiectorie de cădere liberă, îndepărtându-se de habitat.

Dreyfus îşi simţi gâtul foarte uscat.

— Natura acestui obiect?

— Necunoscută, sir, totuşi nu seamănă cu nicio navă

spaţială sau sistem de armament ortodox. Crucişătorul solicită permisiunea, sir.

— Permisiunea, pentru ce?

Fata clipi repede.

— Să deschidă focul, sir. Să distrugă obiectul necunoscut.

— Asta doar peste nenorocitul meu de cadavru! exclamă Dreyfus.

— Trebuie să fim foarte prudenţi, interveni Clearmountain. Ar putea fi altă parte din strategia de preluare a Aurorei.

— Este Thalia.

— Cum poţi să fii atât de sigur? Nu ştim ce poate să fi plănuit Aurora.

— Aurora utilizează coleoptere pentru a-şi răspândi influenţa de la un habitat la altul, răspunse Dreyfus. Dacă strategia deja existentă funcţionează perfect, de ce ar modifica-o, de ce şi-ar pune toate ouăle într-un singur coş?

— Nu putem ghici ce gândeşte.

— Eu pot ghici. Va continua să folosească forţa sau superioritatea numerică, aşa cum a procedat deja. Indiferent despre ce ar fi vorba acum, nu face parte din planul ei.

— Ceea ce nu înseamnă în mod automat că ar avea de-a face cu Thalia Ng, spuse Baudry. Îmi pare rău să ţi-o reamintesc, dar nu deţinem nicio dovadă că ea ar fi supravieţuit etapei iniţiale de preluare a habitatului.

— Dacă am fi considerat că toţi cei dinăuntru erau morţi, de ce n-am bombardat deja Casa Aubusson?

— Pentru că există o probabilitate, chiar dacă redusă, de a mai exista supravieţuitori. Asta nu implică însă în mod necesar ca Thalia să se numere printre ei. Baudry îl privi cu înţelegere pe Dreyfus. Ştiu că nu ţi-e deloc uşor, totuşi trebuie să privim situaţia în mod raţional. Cât de probabil este ca Thalia Ng să se afle înapoia acestei „etape”, indiferent ce ar însemna ea? Nu ştim nici măcar ce este obiectul acela, cu atât mai puţin cum a reuşit să iasă prin habitat, străpungându-l. Tom, Thalia nu era decât un

prefect-adjunct de teren. Ştia foarte multe despre nucleele de scrutin şi nu mă-ndoiesc c-ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a-i proteja pe cetăţeni, dar trebuie să fim realişti în privinţa şanselor ei de reuşită. Nu avea aproape deloc experienţă în situaţii de teren de risc ridicat. Corijează-mă dacă greşesc, însă nu-i adevărat că ea a participat la o singură restricţionare înainte de declanşarea actualului curs de evenimente?

— O cunosc pe Thalia, spuse Dreyfus. Ar fi făcut orice ar fi fost necesar.

— Tom, ştiu că n-ai decât intenţii bune, dar nu putem accepta ca acest obiect străin…

— Stabileşte-mi legătura cu crucişătorul interplanetar, o întrerupse Aumonier pe Baudry.

Agenta atinse setări de pe brăţara ei.

— Conexiunea este deschisă, prefect-suprem.

— Sunt Jane Aumonier, zise imaginea proiectată. Cu cine vorbesc?

Glasul unei femeie pârâi prin sală.

— Căpitan Sarasota, prefect-suprem. Vă pot ajuta cu ceva?

— Căpitane, am înţeles că urmăreşti ceva care tocmai a ieşit din Casa Aubusson.

— Avem armele fixate pe obiect, prefect-suprem. Putem trage oricând daţi ordinul respectiv.

— Aş prefera să nu faci asta, căpitane. Păstrează postura defensivă maximă, dar apropie-te suficient de obiectul neidentificat pentru a efectua o baleiere în infraroşu. Vreau să ştiu dacă în interiorul lui se află supravieţuitori.

— Şi dacă se află?

— Îi recuperezi şi-i aduci aici. Cât poţi de repede.

CAPITOLUL 28

Dreyfus ataşă cordonul de distanţă sigură cu convingerea de nezdruncinat că aceea avea să fie ultima dată când făcea gestul respectiv. Fie că el nu avea să mai revină de pe Yellowstone, fie că Jane Aumonier nu avea să-l mai aştepte aici, în încăperea aflată în imponderabilitate, dacă s-ar fi întors. Semnificaţia ambelor variante făcu să-i tremure mâinile când fixă clama.

— Când pleci? zise Aumonier după ce Dreyfus se opri la capătul cordonului.

— Thyssen spune că o navă va fi alimentată şi pregătită în treizeci de minute.

— Să-nţeleg că va fi un crucişător interplanetar?

— Nu, am optat pentru un cuter. Dotările cu armament sunt lipsite de importanţă. Tot ce contează este să ne strecurăm neobservaţi.

— Ai folosit pluralul, Tom?

— Pell mă va însoţi până la punctul de coborâre. Voi merge pe jos restul drumului.

— Să mergi pe jos? se încruntă ea. Până acum nimeni n-a spus nimic despre mersul pe jos.

— Nu există altă cale. Torţa va păzi Baza 9 împotriva apropierii oricărei nave neautorizate, dar dacă Pell mă va coborî dincolo de orizontul senzorilor, ar trebui să pot intra mergând pe jos fără să declanşez defensivele din perimetru.

— Cum vei şti unde se sfârşeşte orizontul senzorilor?

— Torţa vrea să rămână ascunsă, aşa încât acoperirea îi va fi limitată în mod necesar. Nu vor exista drone plutitoare pentru a vedea dacă cineva se apropie pe sol.

— Asta speri tu.

— Îmi asum riscul respectiv. Mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai

putea asigura autorizaţia pentru o carabină Breitenbach.

— Ia ce vrei din arsenal, flutură Aumonier din mână. Dacă aş avea o torpilă nucleară în plus, ţi-aş da-o şi pe aceea.

— Nu figurează pe lista mea de elemente esenţiale, însă chiar mi-ai fi dat una dacă aş fi cerut?

— Probabil, deşi cu rezerve. Necazul este că nu avem o rezervă inepuizabilă şi trebuie să ne asigurăm că stopăm toată producţia de coleoptere când atacăm un habitat.

— Câte nucleare ţi-au mai rămas?

Aumonier îşi feri privirea şi bărbatul înţelese că ar fi preferat să nu-i fi pus întrebarea aceea.

— Am ajuns la ultimele cincizeci de focoase de război. La unele habitate mai mari de pe frontul de evacuare va trebui să utilizăm trei sau patru, pentru a garanta distrugerea completă a tuturor centrelor de manufacturare. Şi aşa este rău că suntem siliţi să recurgem la aşa ceva, Tom, dar nimeni nu şi-a imaginat vreodată că Panoplia va necesita mai mult de câteva zeci de nucleare, chiar şi în cele mai negre scenarii de criză pe care le-am proiectat vreodată.

Dreyfus surâse subţire.

— Putem produce mai multe nucleare?

— Nu în timp util. Am introdus atât de multe măsuri de securitate pentru a-i opri pe oameni să producă ororile astea, încât ar dura zile întregi de eforturi frenetice de anulare a măsurilor înainte de a putea măcar să începem să utilizăm manufacturi civile. Mă tem că n-ar fi produse la timp pentru a ne fi de folos.

— Dacă am dispune de altă armă pe care s-o utilizăm împotriva habitatelor evacuate, ai fi de acord s-o foloseşti?

— Te referi la ceva cu potenţialul de distrugere al nuclearelor? Aumonier clătină trist din cap. Din păcate în arsenalul nostru nu există aşa ceva. Dacă am folosi toate focoasele în fază de spumă pe care le avem, n-am reuşi să distrugem decât un singur habitat. Ar dura însă ore şi ne-am confrunta permanent cu riscul de a rata o porţiune dintr-o manufactură funcţională, ceva care să deţină

capacitatea producerii de coleoptere.

— Nu mă gândeam la arsenalul nostru, spuse Dreyfus, ci la al celor pe care i-am învinovăţit iniţial pentru că au declanşat situaţia aceasta.

— Nu te-nţeleg.

— Ultranauţii, zise Dreyfus. Am beneficiat deja de demonstraţia clară că o navă de-a lor poate distruge fără probleme un habitat de-al nostru. Sigur că da, Ruskin-Sartorious a fost unul dintre statele cele mai mici, totuşi cred că principiul rămâne valabil. Ei ne pot ajuta, Jane.

— Ar fi de acord cu aşa ceva?

— Nu vom şti până nu-i întrebăm.

Ea îşi coborî privirea, examinându-şi propria formă lipsită de greutate şi vârfurile picioarelor. Dreyfus se întrebă dacă observase linia roşie şi subţire a laserului care-i traversa corpul imediat sub baza gâtului. Dacă ar fi avut motiv să ridice un braţ, ar fi zărit-o strălucindu-i peste încheietura mâinii. Ghilotina lui Demikhov fusese instalată şi Dreyfus fusese informat că acurateţea submilimetrică a laserului era îndeajuns de bună pentru scopuri chirurgicale. Dacă s-ar fi întâmplat ca laserul să-i marcheze gâtul deasupra extremităţii superioare a scarabeului şi dacă toţi ceilalţi parametri fiziologici erau satisfăcători, Demikhov avea să iniţieze procesul de decapitare. Demikhov chiar se împotrivise vizitei în persoană a lui Dreyfus, fiindcă nu avea să declanşeze lamele cât timp un alt prefect se afla în aceeaşi încăpere cu Aumonier. Dreyfus înţelegea asta şi de aceea prezenţa lui nu slujea cel mai bine interesele lui Aumonier. Simţise totuşi nevoia copleşitoare de a o vedea înainte de plecare.

— Nu vreau să te reţin, Tom, rosti ea şovăitor înainte de a pleca…

Bărbatul o întrerupse, mai mult dintr-un reflex cauzat de nervi decât din intenţie.

— Nicio veste de la căpitanul Sarasota?

— Încă aştept. Ultimul ei raport anunţa că părea să existe semnături termice corespunzătoare unor supravieţuitori,

însă nu puteau şti decât după ce andocau la sferă şi decupau o apertură de intrare. Habar n-am ce dracu' este chestia aia, dar bănuiesc că vom afla destul de repede.

— N-a întreprins nimic ostil, nu-i aşa?

— Nu. În privinţa asta, intuiţia ta a fost corectă.

Se lăsă tăcere. Dreyfus ştia că nava îl aştepta gata de plecare în compartimentul de lansare. Deşi nu dorea să suie la bordul ei, ştia că nu putea tărăgăna acţiunea respectivă. Drumul până la Baza 9 putea dura multe ore şi fiecare minut era vital.

— Voiai să spui ceva, zise el, dar te-am întrerupt.

Aumonier nu-l putu privi în ochi.

— Îmi vine greu.

— Atunci las-o pentru mai târziu. Nu intenţionez să rămân pe Yellowstone.

— Din păcate, nu poate nici să aştepte pentru mai târziu. Toată chestia asta cu Ceasornicarul a precipitat ceva ce sperasem să evit mult timp. Poate chiar mereu. Tom, trebuie să iau o decizie foarte dificilă. Chiar şi în clipa asta, nu ştiu dacă ceea ce sunt pe cale să fac, ceea ce sunt pe cale să-ţi spun, este lucrul cel mai bun.

— Poate c-ar trebui să-l spui pur şi simplu şi să judecăm după aceea.

— Înainte de îmbarcare, îţi voi trimite un document. Ţi-l voi transfera pe compad.

— Vrei să citesc un document?

— Nu-i chiar atât de simplu. Tu deţii acum autorizaţia Furnicar, însă documentul acesta este mai presus de Furnicar. Vei avea nevoie de Manticora.

— Eu nu am Manticora.

— Dar ţi-o pot acorda. Opţiunea va fi a ta dacă s-o foloseşti sau nu.

— De ce ar trebui să ezit?

— Din cauza conţinutului documentului respectiv. Probabil că nu va constitui o mare surpriză dacă îţi voi spune că se referă la ultima criză Ceasornicar şi la ceea ce s-a petrecut cu Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială.

Prin implicare, este vorba şi despre Valery.

— Înţeleg.

— Nu, răspunse ea cu foarte multă blândeţe, nu înţelegi. Nu încă. Nu vei înţelege până nu vei citi documentul. Tom, atunci s-a întâmplat ceva foarte grav pentru tine din punct de vedere personal.

— Mi-am pierdut soţia. Mai dificil de atât nu poate fi nimic.

Aumonier închise ochii. Bărbatul simţea tulburarea pe care i-o cauza discuţia aceea.

— Nu tot ce s-a întâmplat în ISGA a fost făcut public. Au existat motive perfect întemeiate pentru asta. Tu ai ales totuşi să nu trăieşti cu faptele aşa cum au fost.

— Nu înţeleg.

— Ai fost mai îndeaproape implicat în cazul Ceasornicarul decât te-ai lăsat să crezi în ultimii unsprezece ani. După criză ai fost... foarte tulburat. N-ai mai putut funcţiona ca un prefect eficient. Ai înţeles-o tu însuţi şi ai solicitat acţiunea cuvenită de remediere.

Deşi plutea în imponderabilitate, Dreyfus avu impresia că se prăbuşea printr-un puţ întunecat şi lung, spre adâncimi invizibile.

— Ce vrei să spui?

— În urma cererii tale, ţi s-a aplicat amnezie selectivă. Amintirile despre criza Ceasornicarul ţi-au fost suprimate.

— Dar toate datele din arhive afirmă că n-am fost nici măcar în apropierea ISGA, protestă Dreyfus.

— Datele sunt incorecte. Pentru că atât de multe din cele ce s-au petrecut în ziua aceea urmau să rămână oricum secrete, a fost uşor să-ţi atribuim alte coordonate. Totul s-a întreprins cu autorizarea mea.

Dreyfus ştiu că femeia nu minţea. Nu avea niciun motiv s-o facă, în niciun caz acum. Stresul cauzat de rostirea adevărului aproape c-o sfâşia în două.

— Şi cele şase ore lipsă? Ce s-a întâmplat cu *Atalanta?*

— Totul este consemnat în document. Ia Manticora şi vei înţelege de ce am fost nevoiţi să minţim. În acelaşi timp,

trebuie să-nţelegi că adevărul a fost cel care te-a distrus. Am petrecut unsprezece ani protejându-te de amintirile pe care le-ai dorit suprimate. În schimb, m-am ales cu cel mai bun prefect de teren pe care mi l-aş fi putut dori vreodată. Acum însă trebuie să-ţi dau cheia, ca să le poţi descuia din nou.

— Va ajuta cu adevărat excavarea trecutului? întrebă Dreyfus şi-şi auzi propriul glas sunând stins, ca al unui copil.

— Nu ştiu. Însă nu te pot lăsa să cobori pe Yellowstone fără să ştii tot ce-i de ştiut despre Ceasornicar. Pe de altă parte, alegerea finală îţi va aparţine.

— Înţeleg.

— Îmi pare rău c-a trebuit să-ţi fac asta, Tom. Dacă ar fi existat orice altă cale posibilă…

El se uită la linia roşie şi subţire care-i însemna gâtul ca o cicatrice premonitorie.

— Nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze.

***

Căpitanul Pell vorbea cu Thyssen când Dreyfus ajunse pe platforma de observaţie presurizată de deasupra compartimentului de lansare din prova. Pell fusese deja informat asupra naturii generale a misiunii, dar nu şi asupra obiectivului ei precis.

— Ne vom apropia de atmosferă ca orice navă care se îndreaptă către Oraşul Abisului, spuse Dreyfus, însă odată ce vom coborî sub nori, mă vei duce pe emisfera opusă. Poţi face asta fără ca Aurora să ne sesizeze acţiunea.

— Nimic nu poate fi garantat, răspunse Pell. Dacă vom merge supersonic şi ea se întâmplă să aibă senzori orientaţi spre partea cuvenită din cer, ar putea să vadă distorsiunile atmosferice cauzate de conul nostru Mach.

Dreyfus nu salută vestea aceea, dar se aşteptase la ea.

— Atunci va trebui să mergem subsonic. Cât va dura?

— Opt-nouă ore, în funcţie de traiectorie. E prea mult

pentru tine?

— Este oricum mai rapid decât transportul pe sol, chiar dacă aş putea ajunge undeva mai aproape decât Loreanville.

Pell ciocăni cu stilusul în compadul pe care-l ţinea sprijinit în încheietura braţului.

— Există unele sisteme de canioane adânci, pe care le-am putea folosi drept camuflare. Am putea merge supersonic pentru perioade scurte, utilizând pereţii canioanelor ca să ne absoarbă majoritatea undei de şoc.

— Asigură-mi pur şi simplu apropierea cea mai rapidă cu putinţă, rămânând simultan ascunşi de orice observări de pe orbită.

— Vrei să te las chiar în locul respectiv?

Dreyfus clătină din cap.

— Nu mă aştept la o primire călduroasă când voi ajunge acolo. Va trebui să evaluezi terenul şi să mă debarci cât mai aproape, dar fără să rişti detectarea unor sisteme antinavă. Dacă asta va însemna să merg pe jos douăzeci-treizeci de kilometri, n-am încotro.

— Cum doreşti, prefectule. O să-ncerc să aleg un loc de unde să ai un traseu cât mai accesibil.

— Ştiu că vei face ce poţi mai bine, căpitane, totuşi nu mă aştept la miracole. Dreyfus privi prin fereastra cea mai apropiată la cuterul care aştepta, o prismă triunghiulară de culoare neagră amplasată la extremitatea rackului de lansare. Suntem gata de plecare?

Pell aprobă din cap.

— O putem face imediat după ce am intrat şi ne-am fixat centurile de siguranţă.

— La bord există vreun costum planetar?

— Am încărcat tot ce ai cerut pe lista de control, plus tot armamentul pe care oamenii lui Thyssen l-au putut îndesa în spaţiul rămas gol.

— Sper că nu se va ajunge la un schimb de focuri, zise Dreyfus, dar pe de altă parte voi lua tot ce pot.

Era pe punctul de a sui la bord când un prefect-intern

apăru în grabă în zona de observare, frânând brusc prin apucarea unui mâner de prindere.

— Prefect Dreyfus, rosti el agitat, mă bucur că v-am mai prins, sir! Ni s-a spus că plecaţi şi că veţi fi în afara razei de comunicare. Înainte de a pleca trebuie să vă aduc la cunoştinţă neapărat o ştire.

— Despre Thalia?

Bărbatul surâse.

— Este vie, sir. Este vie şi sănătoasă şi a izbutit să scoată un grup de cetăţeni din Aubusson.

— Slavă Domnului! În ciuda propriei sale agitaţii, Dreyfus nu putu să nu zâmbească şi el. Vreau să vorbesc cu ea. A revenit?

— Îmi pare rău, sir, dar pentru moment trebuie să menţinem crucişătorul interplanetar în zona aceea.

— Thalia este bine?

— Avem rapoarte despre răni minore, sir, însă nimic mai grav. Pe de altă parte Thalia are şi nişte veşti proaste pentru dumneavoastră. Se pare că în Aubusson nu mai există alţi supravieţuitori.

— Niciunul?

— Nu în urma decomprimării, sir. Potrivit spuselor Thaliei, servitorii din habitat i-au adunat pe oameni şi i-au omorât. Ea nu crede că altcineva ar mai fi reuşit să supravieţuiască.

— Mulţumesc, zise Dreyfus. Ai grijă ca şi prefectul-suprem să fie informat, da? Dacă Aubusson este depopulat, ea trebuie să afle neapărat. Ar putea fi ceva foarte important.

— A fost deja informată, sir. Mai este altceva?

— Vreau să-i transmiţi Thaliei Ng un mesaj, când revine în Panoplie. Spune-i că am fost încântat să aud că a scăpat teafără. Spune-i că sunt mândru de acţiunile ei. Spune-i că a făcut cinste organizaţiei şi că abia aştept să-i spun toate astea personal.

— Voi avea grijă ca mesajul să-i parvină, sir.

Dreyfus încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

***

Pell sui primul la bordul cuterului şi etanşă peretele-parolă al punţii de zbor, în timp ce Dreyfus îşi pregăti costumul, armele şi echipamentul, verificând că exista tot ce ceruse. Ansamblul era mai complicat decât ceea ce putea fi creat de un perete-costumier standard. Fu mulţumit să vadă că nu fusese nimic omis, ba chiar tehnicienii aduseseră mai multe arme şi blindaje decât ar fi putut spera să poarte vreodată asupra lui. Totul era legat sau fixat prin restrângeri materializate. Dreyfus se împotrivi imboldului de a-şi îmbrăca imediat costumul; pentru asta avea timp suficient în lungul zbor subsonic spre punctul de debarcare după ce ajungeau cu bine în atmosfera lui Yellowstone.

Dreyfus simţi un ghem în măruntaie. Era teama, care revenea la locul ei ca un chiriaş vechi.

Cuterul se mişcă pe rack şi bărbatul îşi fixă centurile pentru lansare, regretând că nu-şi amintise să se bărbierească. Ţepii de păr de pe gât hârşâiră sub guler şi-şi simţi mirosul propriei transpiraţii scurgându-i-se din pori.

Brăţara îi piui. Era Jane Aumonier, aşa cum anticipase.

— Au spus că va trebui să încetăm orice contact după ce vei părăsi Panoplia, spuse ea, pentru eventualitatea în care Aurora poate trage cu urechea la comunicaţiile noastre pe rază lungă.

— O măsură de precauţie perfect raţională.

— În privinţa chestiunii despre care am discutat, Tom – documentul este acum disponibil pe compadul tău. De asemenea, sub fotoliul tău se găseşte un pachet care a fost încărcat din ordinul meu. Când îl vei deschide, vei şti exact ce anume este.

— Am luat decizia, spuse Dreyfus.

Fu pe punctul de a adăuga ceva, simţind că ar fi trebuit să-i ureze lui Aumonier mult noroc şi sănătate, dar nu dorea să rişte ca ea să ghicească intenţiile lui Demikhov.

— Ne revedem în Panoplie, încheie bărbatul.

Cuterul ţâşni înainte. Dreyfus aşteptă până ce nava ajunse la acceleraţie maximă, apoi slăbi cu grijă plasa de siguranţă. Bâjbâi sub fotoliu şi găsi pachetul amintit de Aumonier. Îl smuci uşor şi se desprinse din ceea ce-l fixase. Dreyfus îşi aşeză cutia neagră în poale, unde îl ţinea locului apăsarea acceleraţiei. Cutia nu era familiară, totuşi degetele lui găsiră o clamă şi capacul se deschise pe arc.

Dreyfus examină conţinutul.

La interior se aflau şase amplificatoare similare celui care-i menţinea autorizaţia Furnicar. Scoase unul dintre ele. Pe eticheta laterală scria: *Autorizare Manticora. Pentru autoadministrare numai de către prefectul-senior Tom Dreyfus. Folosirea neautorizată poate duce la deces permanent ireversibil.*

Simţi ca şi cum ar fi ţinut o bombă în mâini, iar bomba tocmai se oprise din ticăit.

— Prefectul-senior Dreyfus, repetă el cuvintele, pronunţându-le cu grijă, de parcă ar fi fost vreo eroare.

Ştia însă că nu era nicio eroare.

***

Secvenţa de accelerare luă sfârşit. În cuter era acum imponderabilitate şi aşa avea să rămână până îşi începea etapa de frânare, înainte de inserţia în atmosferă. Prin fereastra pe care o trasase în perete imediat după sosire, Dreyfus văzu că trecuseră deja de principalele orbite ale Inelului Sclipitor. Habitate de toate formele şi mărimile se înghesuiau între ele, lunecând silenţios prin spaţiu precum bărcile şi arcele ornamentate şi pline de comori ale unei flotile minunate. Spaţiile goale dintre ele, despre care Dreyfus ştia că erau de minimum cincizeci-şaizeci de kilometri, păreau prea înguste pentru a îngădui trecerea unui singur cuter. Bărbatul putea vedea acum, cu o tărie care nu-l convinsese niciodată când se uitase în Planetariul Solid, că pentru Aurora ar fi fost foarte uşor să-şi

răspândească infecţia de la un stat la altul. Coleopterele ei trebuiau să traverseze distanţe mici. Habitatele erau simple trepte către dominarea totală.

Cu toate acestea nicăieri în raza lui vizuală nu exista nici cea mai măruntă dovadă a crizei în sine. Chiar dacă afecta treizeci sau poate cincizeci de habitate, inclusiv cele aflate în imediata apropiere a efortului de evacuare, asta continua să însemne mult mai puţin decât o sutime din numărul total de state aflate sub protecţia Panopliei. Panorama senină de dinaintea lui Dreyfus părea surprinzător de normală, ca un instantaneu al Inelului Sclipitor în majoritatea zilelor de rutină. În acelaşi timp însă, îşi reamintea viteza cu care simularea lui Lillian Baudry demonstrase că se putea răspândi preluarea controlului. Niciun fel de alinare nu putea fi extrasă din această normalitate aparentă.

Mulţumit că nava nu va mai face alte manevre de acceleraţie mare, Dreyfus puse cutia Manticora sub fotoliu şi se împinse prin cabină. Ciocăni uşor în peretele-parolă înainte de a trece pe puntea de zbor.

— Mulţumesc pentru decolarea perfectă, căpitane, spuse el înainte ca ochii să-l anunţe că Pell nu era singur pe puntea de zbor.

Înapoia şi în stânga sa, în alt fotoliu de zbor, se afla Sparver.

— Salut, şefule.

Dreyfus era prea stupefiat ca să simtă mânie sau măcar iritare faţă de neascultarea ordinelor sale.

— Ce faci aici? îl întrebă.

Sparver se uită la Pell.

— Spune şi tu – aşa vorbeşti cu adjunctul tău?

***

Aumonier plutea singură, străduindu-se să-şi menţină gândurile asupra chestiunilor curente, nu asupra misiunii lui Dreyfus pe Yellowstone. Îşi golise toate display-urile din sferă, cu excepţia a patru, pe care le lărgise până

acoperiseră aproape toată emisfera orientată spre ea. Îi arătau cele patru habitate în care Thalia Ng efectuase actualizarea inițială a software-ului din nucleul de scrutin: Caruselul New Seattle-Tacoma, Clepsidra Chevelure-Sambuke, Szlumper Oneill şi Casa Aubusson. Cu statele acelea nu mai existase niciun contact după instalarea peticului de software, cu mai bine de douăzeci şi şase de ore în urmă. În tot acel timp Aumonier presupusese că locuitorii lor erau vii şi sănătoşi, este drept în cadrul unui sistem de guvernare nou şi posibil represiv. Ea presupusese că dacă Aurora ar fi dorit să-i omoare, ar fi făcut-o în modul cel mai simplu, depresurizând habitatul sau afectând într-o manieră la fel de radicală sistemul de susţinere biotică. Abia acum înţelegea eroarea fatală din gândirea ei. Aurora dorise într-adevăr moartea oamenilor acelora: nu pentru că i-ar fi urât, nici pentru că ar fi fost în stare să-i dejoace planurile, ci pur şi simplu pentru că nu-i erau de niciun folos. Şi cu toate acestea, aşa cum precizase clar raportul Thaliei, se străduise să ascundă genocidul de lumea exterioară. O făcuse în stilul vechi, în felul validat de istorie; nu printr-o unică şi catastrofală eliberare de aer sau căldură, ceva care să fie detectabil de la mare depărtare, ci cu aparatul de stat: forţa armată, aplicată prin intermediul noii ei armate de servitori. Cetăţenii fuseseră adunaţi laolaltă, liniştiţi prin minciuni, apoi executaţi de maşini. După care resturile lor fuseseră încărcate în maşini şi mai mari şi transportate la furnalele consumatoare de materii prime ale manufacturilor, unde fuseseră topite şi transformate în componente pentru şi mai multe maşini.

Aumonier blestemă felul cum Aurora îi manipulase reţinerea de a ataca habitatele despre care crezuse că mai conţineau cetăţeni în viaţă. Dar fără evadarea Thaliei şi a micului ei grup de supravieţuitori, ea tot n-ar fi ştiut adevărul. Probabil că în cele patru habitate nu mai rămăsese niciun om viu. Chiar dacă unii izbutiseră să se ascundă ori să reziste în faţa maşinilor, Panoplia nu putea face nimic pentru ei acum.

Deşi, mai rămăsese ceva, reflectă Aumonier. Le-ar fi putut sfârşi chinurile înainte ca maşinile să ajungă la ei. Nu constituia cine ştie ce act de bunătate, însă era singurul care-i mai rămăsese accesibil.

— Căpitanii Sarasota, Yokosuka, Ribeauville şi Gilden. Sunt Jane Aumonier. Aveţi permisiunea mea de a deschide focul asupra ţintelor desemnate.

De data aceasta nimeni nu-i puse ordinul sub semnul întrebării; nu mai exista nicio îndoială că vorbea cât se poate de serios.

— Nuclearele poziţionate şi lansate, zise Gilden.

— Poziţionate şi lansate, raportă Yokosuka.

— Poziţionate şi lansate, anunţară aproape simultan Sarasota şi Beauville.

Aumonier închise ochii înainte ca primul fulger să ajungă la ea. Deşi nu vedea decât un flux pe un monitor, strălucirea exploziilor nucleare – douăsprezece cu totul, câte trei de habitat – tot îi sfredeli pleoapele. Numără douăsprezece licăriri trandafirii.

Când redeschise ochii, nimic nu mai rămăsese din ţinte, decât patru nebuloase care se dilatau lent: resturile atomizate, ionizate ale fostelor cămine pentru mai bine de două milioane din cetăţenii aflaţi sub protecţia ei. În habitatele acelea existaseră frumuseţe şi mizerie, toate faţetele experienţei umane, o istorie care se întindea pe două sute de ani în trecut. Într-o clipită totul fusese şters, anulat, ca un vis delirant care nu se petrecuse, de fapt, niciodată.

— Iertaţi-ne, şopti femeia.

***

Puţin mai târziu primi confirmarea că fluxurile de coleoptere de la Aubusson şi Szlumper Oneill se opriseră. Roboţii care fuseseră manufacturaţi imediat înainte de atac continuau să traverseze spaţiul, dar destinaţiile lor prognozate începuseră deja să fie evacuate. Aumonier ştia

că nu-i puteau scoate pe toţi cetăţenii la timp, că aveau să fie mulţumiţi dacă reuşeau să îmbarce şaptezeci la sută din ei înainte ca alt habitat să fie infectat de contaminarea coleopterelor, dar nu se putea face nimic mai mult ţinând seama de limitările impuse de ecluze, nave şi timpii de călătorie dus-întors. Cei mai buni oameni ai ei lucrau non-stop la optimizarea aceea şi nu avea nicio îndoială că storseseră deja şi ultima fracţiune de procent din cifra respectivă. Acum încercau să mobilizeze suficiente nave pentru a modifica orbitele habitatelor aflate dincolo de actualul front de expansiune al Aurorei, totuşi problemele tehnice ale deplasării unui stat-oraş de un miliard de tone erau colosale şi Aumonier ştia că nu era o soluţie pe care să se poată baza pe termen lung. În cazul cel mai fericit, coleopterele ar fi avut nevoie de ceva mai mult timp pentru a-şi atinge ţintele.

Brăţara îi piui. O privi şi văzu că era apelul la care sperase.

— Sunt Baudry, prefect-suprem.

— Spune, Lillian.

— Primim rapoarte de la CCT. Aumonier percepu o şovăială în vocea lui Baudry. În Roiul de Parcare se observă mişcări masive de nave. Zeci de nave Ultranaute. Luminăluci care părăsesc orbitele ce le-au fost atribuite în Roi.

— Părăsesc sistemul, Lillian?

— Nu. Baudry părea agitată. Unele dintre ele, da, totuşi majoritatea… nu. Cele mai multe par să fie pe vectori care le vor aduce în Inelul Sclipitor.

— În cât timp vor sosi?

— Şase până la şapte ore până ce primele vor intra în spaţiul aerian al Inelului Sclipitor. Dacă ne gândim la un răspuns tactic, ar trebui să începem aranjamentele imediat. Navele interplanetare vor trebui realocate, alimentate şi armate pentru a fi pregătite…

— Consideri că ar fi un gest ostil?

— Ce altceva poate fi? Ei îşi doresc de zeci de ani

controlul Inelului Sclipitor. Acum, când noi ne confruntăm cu o criză, au întrezărit momentul prielnic. Vor utiliza urgenţa Aurora pentru a încerca propria lor preluare.

— Nu cred asta, Lillian. De fapt eu am cerut ajutorul Ultranauţilor. M-am adresat comandantului-portului Seraphim. După plecarea lui Dreyfus n-am mai primit nicio veste de la el, aşa că am presupus… dar se pare că am presupus eronat.

Aumonier făcu o pauză, înţelegând că greşise neinformându-i pe ceilalţi prefecţi-seniori asupra contactului ei cu Seraphim, apoi întrebă:

— S-au întreprins încercări de a vorbi cu navele care se apropie?

— Au fost transmise interogări standard de apropiere. Nu s-a primit niciun răspuns valid.

— Asta nu-nseamnă nimic. Avem de-a face cu Ultranauţi. Ei au propriile lor moduri de a acţiona.

— Totuşi, prefect-suprem… ar trebui să ţinem seama de scenariul cel mai nefavorabil.

— O să ţin seama de el când voi avea dovezi de intenţii ostile. Până atunci nimeni nu trage nici măcar cu un laser de testare asupra vreunei nave. Este clar?

— Clar, încuviinţă Baudry posomorâtă.

— Lillian, în arsenal nu ne-au mai rămas nici patruzeci de focoase nucleare. Chiar poţi să crezi că am reuşi mare lucru dacă s-ar ajunge la război deschis cu Ultranauţii?

— Eu spun doar că… nu ne putem încrede în ei. N-am fost niciodată în stare să ne-ncredem în ei. Asta a fost dintotdeauna o piatră unghiulară a politicii noastre operaţionale.

— Atunci poate că-i momentul să ne găsim altă piatră unghiulară. Ei sunt oameni, Lillian. Poate că într-adevăr sunt nişte oameni care ne fac să ne simţim inconfortabil, oameni cu valori foarte diferite de ale noastre, dar când ne confruntăm cu extincţia locală cauzată de o inteligenţă artificială orientată spre genocid, cred că diferenţele dintre noi nu mai par enorm de importante, nu-i aşa?

— Te voi ţine la curent, zise Baudry.

— Te rog s-o faci. Lillian, nu am parte de zilele cele mai bune aici, iar unicul lucru de care sunt sigură este că, realmente, nu vrem să ne adăugăm duşmani noi pe listă.

Închise legătura cu Baudry şi-şi lăsă mâna să plutească în jos de la gură. Când o făcu, zări linia roşie a laserului însemnându-i manşeta. Era conştientă de câteva ore de linia aceea subţire, dar nu-şi îngăduise să fie distrasă de analizarea scopului ei. Acum însă avea o fereastră în programul de activităţi. Navele Ultranaute aveau să sosească abia peste şase-şapte ore. Dreyfus urma să aibă nevoie de şi mai mult timp să ajungă la Baza 9.

Avea timp să reflecteze.

Ridică din nou brăţara şi rosti încet:

— Fă-mi legătura cu doctorul Demikhov.

El răspunse aproape imediat, de parcă ar fi urmărit-o cum îl apelează.

— Prefectul-suprem… Ce surpriză!

Aumonier surâse; în ciuda capacităţilor sale profesionale, Demikhov era incompetent ca mincinos.

— Nu mă aşteptam să te aud, urmă bărbatul.

— Doctore, rosti ea, poate că mă-nşel, dar îmi este imposibil să nu simt că plănuieşti ceva pentru mine. Aşteptă cinci-şase secunde, ascultându-i respiraţia, apoi continuă: Am dreptate, nu-i aşa? Laserul ăsta… care nu exista ieri… Zgomotele pe care Dreyfus s-a străduit cât a putut să le explice… Ce se va-ntâmpla, doctore?

După o tăcere care o făcu să se întrebe dacă nu cumva legătura fusese întreruptă, Demikhov spuse:

— Este mai bine să nu ştii.

— Ai probabil dreptate. La urma urmelor, n-am avut niciodată motive să-ţi pun sub semnul întrebării abilitatea medicală. Doream să-ţi spun însă un lucru.

— Te ascult.

— Am făcut tot ce se putea face pentru următoarele ore. Dacă intenţionezi să-nlături scarabeul, acum poate fi momentul cel mai bun să-ncerci.

— Vor exista riscuri.

— Tot aşa cum există riscuri în a-l lăsa fixat de ceafa mea. Doctore, cunosc riscurile.

— După procedura la care ne gândim, rosti Demikhov şovăitor, există posibilitatea de a fi privată de unele capacităţi.

— Caz în care prefectul-senior Clearmountain îşi va asuma autoritatea interimară. Dar numai până voi fi aptă să reiau comanda. Să nu mă ţii prea mult departe de treabă, doctore. Nu-mi trebuie decât o pereche de ochi şi o gură cu care să dau ordine. Ai înţeles?

— Da, răspunse el.

— Atunci insist să execuţi planul pe care l-aţi pregătit. Sunteţi gata să acţionaţi, nu-i aşa?

— Suntem gata să acţionăm.

— Atunci fă tot ce poţi mai bine, doctore. Mă las în grija ta.

— Dacă dau greş…, începu el.

— Te vei bucura oricum de recunoştinţa mea nepieritoare. Şi-acum, scoate-mi porcăria asta de pe gât.

— Eşti pe poziţie, spuse Demikhov. Prefect-suprem, te rog să nu clinteşti niciun muşchi. Nici măcar pentru a-mi răspunde.

Jane Aumonier îşi ţinu răsuflarea. Auzi un clic.

CAPITOLUL 29

Doctorul Demikhov urmări desfăşurarea evenimentelor cu un sentiment straniu de detaşare, de parcă ar fi rederulat una dintre simulările sale la o viteză de două ori mai lentă decât cea normală. Lamele trecură prin partea slăbită a peretelui şi goniră una spre cealaltă, cu muchiile tăietoare formând un cerc tot mai mic, care o avea exact în centru pe prefectul-suprem. Aumonier plutea nemişcată, cu expresia neschimbată; nu avu timp să reacţioneze faţă de intruziunea lamelor în spaţiul ei privat. Ajungând la gâtul ei, lamele se închiseră şi-l retezară perfect, îmbucându-se cu precizie de microni. Demikhov era silit acum să privească două imagini, capturate de videocamere din cele două jumătăţi izolate ale fostei sfere. În emisfera superioară, capul prefectului-suprem începu să se îndepărteze de lame, plutind cu încetineală aproape imperceptibilă. În emisfera inferioară, corpul femeii şi scarabeul plutiră în direcţia opusă, în acelaşi cadru temporal decelerat, Demikhov văzu cum reacţionă scarabeul faţă de intruziunea violentă a unui obiect străin mare în volumul în care nu accepta intruşi. Partea inferioară a gâtului lui Aumonier, sub tăietură, se pulverizã într-un norişor trandafiriu şi cenuşiu. Sângele ţâşnea masiv din beregată; inima nu-şi încetase pulsaţiile. Resturile plutitoare ale corpului decapitat şi ale parazitului său avariat dispărură rapid înapoia sa.

Atenţia lui Demikhov trecu asupra emisferei superioare. Timpul se accelerã. Plutirea lentă a capului deveni o rostogolire dizgraţioasă. Capul pierdea, de asemenea, sânge, deşi mult mai puţin abundent decât corpul.

Servitori năvăliră în ambele spaţii, mişcându-se mai rapid decât puteau fi urmăriţi de ochiul omenesc. Maşinile ajunseră la scarabeu, îl detaşară de gât şi-l plasară într-un

cocon de materiapidă antiexplozie. În emisfera superioară, maşinile ajunseră la cap şi-i opriră îndepărtarea de podeaua strălucitoare formată din lame.

— Scarabeul este neutralizat, anunţă unul dintre analiştii lui Demikhov. Repet, scarabeul este neutralizat. Incinta superioară este sigură pentru echipa de intervenţie rapidă.

— Porniţi! spuse Demikhov cu toată urgenţa pe care o putea transmite.

După care el însuşi se puse în mişcare de parcă propria sa viaţă ar fi depins de asta.

Ajunse la cap cu puţin în urma echipei de intervenţie rapidă. Servitorii îl opriseră şi-l menţineau locului cu delicateţe între manipulatoare telescopice. Existase varianta de a imersa, pur şi simplu, capul într-o cuvă de materiapidă curativă, dar Demikhov se împotrivise. Fără îndoială, materiapida ar fi stabilizat creierul, inundându-l pentru a păstra structura neurală, şi ar fi început necesarele reparaţii ale ţesuturilor. Inconvenientul era că ar fi şters aproape cu certitudine memoria pe termen scurt şi ar fi întârziat cu multe zile revenirea la conştiinţa deplină. Demikhov analizase toate implicaţiile şi ştia că acesta era un moment în care interpretarea medicală câştigată cu greutate, cunoştinţele cumulate de propriii săi ochi şi experienţele cântăreau mai mult decât alegerea variantei mai simple.

Dorise doar să privească gâtul, să evalueze acurateţea tăieturii şi să estimeze leziunile cauzate structurilor majore. Văzu imediat că lamele secţionaseră printre vertebrele cervicale C3 şi C4, aşa cum sperase de la început. Tăietura fusese atât de precisă, încât fusese distrus numai discul cartilaginos dintre oase. Artera carotidă, venele jugulare internă şi externă şi nervul vag fuseseră retezate la mai puţin de un milimetru de punctele optime de tăiere. Dacă s-ar fi uitat la o simulare, Demikhov ar fi respins-o ca fiind nerealist de optimistă. Însă aceasta era realitatea. Zulu – cel puţin în această etapă – funcţionase pe cât de aproape de perfecţiune ar fi putut visa.

După aceea privi faţa. Nu voise s-o facă. Din punct de vedere clinic era irelevant şi-şi impusese să ignore orice semn de aparentă conştiinţă pe care l-ar fi desluşit înapoia ochilor lui Jane Aumonier. Dar nu se putu abţine. Iar acolo exista ceva: o ascuţime în privirea ei, senzaţia că dintre toţi oamenii din incintă se focaliza doar asupra lui, că era complet şi şocant de conştientă de starea ei.

De la momentul declanşării lamelor nu trecuseră nici zece secunde.

— Începeţi stabilizarea, zise Demikhov. Planul trei-delta. Avem o treabă de făcut, oameni buni!

Riscă să arunce altă privire spre ochii femeii. De data aceasta, o absenţă înceţoşată luase locul minţii.

***

Drumul până la Yellowstone dură trei ore. Cuterul l-ar fi putut parcurge într-un timp de trei ori mai scurt, dar atunci ar fi părut că se mişcă suspect de rapid, riscând să atragă atenţia Aurorei. Dreyfus nu putea fi sigur în privinţa razei de monitorizare, însă era foarte probabil ca ea să fie alertată la orice trafic care părea să iasă dintre limitele normalului, fie civil, fie de aplicare a legii. Oricât l-ar fi durut să privească ceasul ticăind, ştia că apropierea lentă şi discretă era necesară.

— Căpitanul zice să ne fixăm centurile, rosti Sparver, atrăgându-i atenţia să lase compadul pe care-l studia. Peste aproximativ cinci minute, vom încetini pentru atmosferă.

Dreyfus încuviinţă scurt din cap.

— Poţi să-i spui că am recepţionat mesajul.

Sparver se ancorase locului cu un braţ şi un picior.

— Tot mai eşti supărat pe mine fiindcă m-am strecurat la bord?

— Tu ce crezi?

— Am avut binecuvântarea lui Jane. Cine crezi că ţi-a pus chestia aia sub fotoliu?

— Am solicitat în mod special să merg singur, zise

Dreyfus.

Sparver strânse din umeri de parcă n-ar fi fost vina lui, ci doar rezultatul unor circumstanţe aflate mai presus de controlul său.

— Asta-i situaţia şi gata. Sunt la bord, aşa că profită cât poţi de mine.

— O să profit. Poţi fi alături de Pell când revine cu cuterul la Panoplie.

— De fapt, intenţionam să fiu alături de tine în decursul acelei mici plimbări pe care ai plănuit-o.

— Atunci este regretabil că n-au fost prevăzute două costume planetare, nu? Mă tem că n-am cerut decât unu. Şi oricum nu ţi s-ar fi potrivit.

— De aceea am şi stat de vorbă cu Thyssen şi i-am cerut să pună şi unul de rezervă, zise Sparver. Armele suplimentare au fost tot ideea mea. Credeai cumva că le poţi duce singur pe toate?

Dreyfus oftă. Ştia că Sparver îi voia binele şi nu exista vreun alt prefect pe care ar fi preferat să-l aibă alături în locul adjunctului său. Se resemnase însă că avea să fie o misiune pe care s-o îndeplinească singur. Acum, după ce traversase Rubiconul acela mental, nu putea accepta cu uşurinţă ideea de a pune în pericol viaţa altcuiva.

— Sparv, îţi apreciez gestul, dar aşa cum ţi-am spus mai devreme, tu eşti unul dintre puţinii care au participat la investigaţia aceasta din capul locului. Nu pot accepta în mod conştient să te supun unui risc. Mai ales…

— Las-o pentru mai târziu, şefule, îl întrerupse Sparver. Nu mai este un secret acum. Jane şi ceilalţi prefecţi-seniori ştiu tot ce ştim şi noi. Am redevenit înlocuibili. Şi nu-i aşa că-i un sentiment minunat, eliberator?

— Ai dreptate, replică Dreyfus apăsat. Suntem înlocuibili. Şi ştii ceva? Probabil că nu ne vom mai întoarce din misiunea asta. Dacă nu ne va veni de hac Ceasornicarul, o vor face Torţa sau Aurora.

Sparver coborî glasul şi pentru prima dată vorbi cu seriozitate:

— Atunci de ce faci asta dacă eşecul este garantat?

— Pentru că există o şansă de reuşită. Nu cine ştie ce, totuşi mai bună decât orice altă opţiune existentă.

— Ce-i acolo, indică Sparver din cap spre compad, are vreo legătură cu toate astea?

— Nu ştiu. Dreyfus întoarse compadul astfel încât celălalt să poată vedea display-ul cu afişajul încriptat în dislexia de securitate. Deocamdată este la fel de neînţeles şi pentru mine, iar tu n-ai nici măcar Furnicarul, cu atât mai puţin Manticora.

— Jane ţi-a dat Manticora?

Dreyfus aprobă cu modestie din cap.

— Ceea ce nu înseamnă că până acum ar fi vreo diferenţă pentru mine.

Era însă o minciună, deşi măruntă. Dreyfus trebuia să privească concentrat textul amestecat, totuşi la răstimpuri încerca un sentiment premonitoriu că i se va releva ceva, ca un sughiţ mental care întârzia. Textul continua să fie ilizibil, dar el recunoştea senzaţia din experienţa cu Furnicarul. Arhitectura neurală necesară etapei de decodificare începea să se asambleze. Putea dura alte şase sau chiar nouă ore până să fie complet funcţională, însă procesul începea deja să-i afecteze înţelegerea.

— Dar va fi în cele din urmă, nu? întrebă Sparver.

— Asta-i şi ideea.

— Şefule, ce vrea ea să ştii tu?

— De unde să am habar dacă deocamdată nu pot citi nimic? se răsti Dreyfus.

— Trebuie să-ţi fi dat vreun indiciu.

— Mi-a dat.

— Presupun că-i despre Ceasornicar.

— Da, încuviinţă Dreyfus încordat. Este despre Ceasornicar. Şi acum, vrei să mă laşi singur cu documentul, ca să am măcar o şansă de a descifra câte ceva înainte de asolizare?

— E-n regulă, zise Sparver cu mai multă simpatie decât simţea Dreyfus că ar fi meritat. Înţeleg, şefule. Dacă-i

despre Ceasornicar, atunci e şi despre Valery, nu?

— Valery a murit, răspunse Dreyfus. M-am obişnuit cu ideea morţii ei. Nimic din ce scrie aici nu va schimba ceva.

Sparver avu discreţia de a-l lăsa singur.

Etapa de frânare începu la scurt timp după aceea şi constă din câteva minute de decelerare la valoare foarte mare. Când se încheie, Dreyfus simţi forţă gravitaţională aproape integrală şi cuterul începuse deja să pătrundă în atmosfera superioară a lui Yellowstone. Nu era o inserţie arzătoare, nu aducea deloc cu intrarea în mare viteză a Paulei Saavedra în atmosferă, ci mai degrabă cu o afundare progresivă în aerul tot mai dens, cu nava utilizându-şi motoarele pentru a evita frecarea aerodinamică excesivă. Pentru un observator obişnuit, ar fi părut un cuter de pasageri obişnuit care revenea în Oraşul Abisului din spectaculozitatea şi scânteierea comunităţilor orbitale.

Dreyfus se pomeni moţăind. Era probabil ceva asociat cu Manticora, care-i dădea o stare de somnolenţă în timp ce-i acţiona asupra minţii. Nu se simţi diferit în vreun fel când se trezi, dar la reluarea examinării compadului ştiu că mai făcuse un pas spre înţelegere. Fraze întregi apăreau şi dispăreau din claritate, aidoma unor animale care dădeau târcoale înapoia ierburilor înalte. Văzu:

Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială...

Măsuri de urgenţă instituite în timpul crizei Ceasornicarul...

Nava statoreactoare prototip, activată de la naftalină, dar altfel, intactă...

Echipa Tehnică Grea a suit la bord şi a preluat controlul...

Pachebotul statoreactor Atalanta a fost considerat funcţional...

Efectul restrictiv al câmpului magnetic...

Riscul pierderilor în rândul civililor redus, dar nu eliminat...

Pierderi inevitabile...

Atribuirea de puteri de urgenţă prefectului de teren Tom Dreyfus, autorizată de prefectul-suprem Albert Dusollier...

Şi apoi simţi cum ceva i se deschise în minte, ca o trapă grea care fusese închisă şi uitată de unsprezece ani. Zări chipul lui Valery, luminat de o încântare copilărească, îngenuncheată pe sol, întorcându-se spre el de la răzorul în care aranjase flori.

Şi ştiu că-i făcuse ceva foarte rău soţiei sale.

***

Mercier urmărea procedurile din încăperea de observaţii aflată deasupra sălii chirurgicale a lui Demikhov. Deşi aceasta fusese complet echipată încă de la înfiinţare, în tot timpul scurs de atunci avusese parte de puţini ocupanţi. Echipa lui Demikhov o utilizase ocazional pentru a repeta diverse proceduri chirurgicale, dar o făcuse de obicei pornind de la premisa că scarabeul va fi îndepărtat prin mijloace mai convenţionale, cauzându-i lui Aumonier doar răni superficiale. Abia ulterior sala fusese deservită non-stop, cu echipa de intervenţie rapidă pregătită pentru eventualitatea tot mai probabilă a implementării soluţiei Zulu.

Când nu era ocupat cu propriii pacienţi, Mercier privise uneori echipa de intervenţie rapidă lucrând pe manechine medicale incredibil de precise, utilizând tehnici microchirurgicale pentru a reataşa capul de corp. Uneori corpul fusese intact de la gât în jos, dar echipa lucrase şi potrivit unor scenarii de lezare în diverse grade, ocazionate de înlăturarea scarabeului. Acum se ocupau cu un caz real, situat undeva la mijlocul scenariilor simulate. Capul fusese retezat cu precizie supraumană, însă scarabeul distrusese trei vertebre cervicale de sub linia de secţionare. Nimic ireparabil – nu avea să fie necesară creşterea unui corp nou pentru prefectul-suprem –, totuşi trebuiau efectuate foarte

multe activităţi de refacere.

Doar o mică parte din operaţiunile chirurgicale era vizibilă pentru Mercier. Servitori medicali verde-pal se înghesuiau în jurul şi peste corpul şi capul care erau situate pe două mese, la un metru depărtare una de cealaltă. Maşinile masive păreau stângace, până ce sesizai viteza cu care manipulatoarele lor coseau ţesuturile. Secretele cărnii erau ascunse îndărătul unei pâcle pâlpâitoare de metal antiseptic. La răstimpuri, vreun servitor cu gât de lebădă se rotea fulgerător pentru a schimba o extremitate-manipulator cu alta, conferind scenei aspectul uşor comic al unei înregistrări derulate pe repede-înainte. Membrii umani ai echipei lui Demikhov se găseau la câţiva metri depărtare, îmbrăcaţi cu halate şi măşti, dar fără să aibă contact direct cu pacientul. Stăteau în picioare înaintea piedestalurilor, studiind display-uri acoperite cu imagini anatomice, nu atât pentru a controla maşinile, cât mai degrabă pentru a oferi sfaturi şi îndrumări când erau necesare. Nu trebuiau să se afle în aceeaşi încăpere, însă toţi erau pregătiţi să intervină în eventualitatea improbabilă a unui eşec catastrofal al maşinilor.

Mercier ştia destul de bine ce se petrecea acolo. Maşinile identificau fibre nervoase retezate şi le potriveau între cele două părţi separate ale lui Aumonier. Sonde de câmp-inversat stimulau zone ale creierului lui Jane Aumonier, cu focalizare specială pe cortexul motor şi senzorial. Când identificau funcţia unui nerv specific, îl încapsulau cu un cilindru microscopic umplut cu materiapidă regeneratoare. Stimularea mioelectrică era utilizată pentru maparea mănunchiurilor de nervi ce ieşeau din corpul lui Aumonier. Când corpul şi capul urmau să fie ataşate, perechile de cilindri aveau să se identifice reciproc şi să asigure reconectarea perfectă a ţesuturilor. Multe rămâneau de făcut şi în continuare – după procedură, Aumonier se putea aştepta pentru o vreme la paralizie parţială sau completă –, totuşi Demikhov fusese încrezător că procesele esenţiale de susţinere biotică puteau fi restaurate în prima etapă

chirurgicală.

Mercier privi până fu mulţumit că totul se afla sub control. Echipa lui Demikhov lucra de zor, însă nimic din mişcările membrilor ei nu sugera ceva anormal. Se pregătiseră pentru operaţia aceasta şi nu părea să întâmpine nimic neanticipat.

Fără chef, Mercier întoarse spatele spectacolului. Ar fi dorit să asiste la momentul reconectării, dar avea propriile probleme de care să se ocupe. Aflase că Thalia Ng izbutise să scape din Casa Aubusson, însoţită de un grup de cetăţeni locali. Printre membrii grupului respectiv nu se raportaseră cazuri de răniri serioase, însă toţi aveau să fie examinaţi medical când nava interplanetară andoca la Panoplie, chiar dacă Mercier nu avea să descopere decât nişte tăieturi şi vânătăi.

Reveni la secţiunea lui din infirmerie. Prin paravanul cu ferestre vedea forma întinsă a unicului său pacient curent, dormind pe un pat. Mercier deschise paravanul. Intră şi se apropie de patul lui Gaffney, ţinând un compad sprijinit în articulaţia cotului. Apăsă cu vârful unui stilus şi apelă rezumatul evoluţiei pacientului după extragerea şficbiciului şi interogarea prin sondare ce urmase.

Mercier nu aproba felul în care Dreyfus insistase ca pacientul să-i fie scanat atât de curând după procedura plină de riscuri a înlăturării obiectului care i se înţepenise în gât. Gaffney fusese traumatizat, dar neafectat altfel de răniri serioase, totuşi principiul în sine continua să-l nemulţumească pe Mercier. Acum însă era silit să admită că Gaffney nu mai avea nevoie de monitorizare medicală. Putea fi transferat într-o unitate de reţinere uzuală, altundeva în Panoplie, eliberând spaţiu ce putea fi utilizat la sosirea grupului Thaliei.

— Sheridan, rosti el încet, mă poţi auzi? Este timpul să te trezeşti.

La început Gaffney nu se clinti. Mercier îşi repetă cuvintele. Gaffney mormăi ceva şi deschise ochii cu încetineală nemulţumită.

— Dormeam buştean, doctore, spuse el cu glasul încă răguşit.

— Îmi cer scuze. Mai ai încă nevoie de repaus. Mercier apăsă din nou stilusul, apelând alte rezumate de diagnostic. Din păcate, soseşte o navă care are la bord un număr nespecificat de cetăţeni răniţi. Nu-mi pot permite să mai ţin ocupat acest pat.

— Mă externezi? croncăni Gaffney.

— Nu tocmai. Am primit ordinul să te ţin în continuare închis, dar nu există niciun motiv pentru care să nu poţi fi transferat într-o celulă normală de detenţie.

— Mă surprinde că Dreyfus nu-i aici, ca să dea o mână de ajutor.

— Dreyfus nu se află în Panoplie.

— Păcat, deşi nu pot spune că-i duc lipsa manierelor la căpătâiul unui om bolnav. Apropo, ştii cumva unde a plecat?

— Nu, zise Mercier după o ezitare abia perceptibilă.

— Să sperăm că nu va da de necazuri, indiferent unde ar fi. Până la urmă cred că tot va trebui să clarificăm situaţia dintre noi. Eşti sigur că nu el te-a pus să faci asta, doctore?

— Nu are absolut nicio legătură cu Dreyfus. Nu-ţi aprob acţiunile, Sheridan, dar asta nu înseamnă că aş aproba felul în care ai fost tratat.

— Aumonier, atunci? Ea a dat ordinul?

— Jane nu se află într-o stare potrivită pentru a da vreun ordin, zise Mercier apoi îşi regretă imediat cuvintele, deoarece Gaffney nu trebuia să ştie despre operaţia care se desfăşura.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Că… am spus deja destule.

— Unde-i ea? Gaffney înclină capul pe un umăr. S-a întâmplat ceva, doctore? Îi *fac* ceva ei? Gândindu-mă bine, locul ăsta a fost destul de tăcut în ultima vreme.

— S-o lăsăm deocamdată pe Jane. Te asigur că într-o celulă de reţinere nu te vei simţi mai puţin confortabil decât ai fost aici şi vei fi permanent sub monitorizarea maşinilor.

Dacă apare vreo complicaţie, cineva îţi poate veni prompt în ajutor.

— Când prezinţi lucrurile sub forma asta, zise Gaffney sarcastic, cum aş putea să te refuz?

— Sheridan, aş fi dorit să fi existat şi altă modalitate.

— Da. Şi eu aş fi dorit, fiule. Chipul lui Gaffney luă o expresie de hotărâre resemnată. Dar nevoia te duce şi pe unde nu ţi-e voia. Mă poţi ajuta să mă ridic? Parcă mi s-ar fi anchilozat şira spinării.

Mercier lăsă compadul şi stilusul din mâini şi se aplecă să-l ajute. Într-o fracţiune de secundă, Gaffney era în picioare lângă el, răsucindu-i braţul drept la spate şi apăsându-i stilusul în gât. Instrumentul era bont, însă Gaffney aplica atâta presiune, încât durerea era neplăcut de acută.

— Trebuie să recunosc că mă simţeam ceva mai în putere decât arătam, spuse Gaffney. Regret, doctore, dar în niciun caz nu mă poţi duce într-o celulă de reţinere.

Apăsarea pe gât îngreuna posibilitatea lui Mercier de a răspunde.

— Nu poţi să evadezi de aici.

— Haide să facem o plimbare până-n biroul tău.

Gaffney continuă să-i apese stilusul în gât, iar Mercier se deplasă stângaci, cu paşi adăugaţi, mergând în lateral, cu inima bubuind şi răsuflarea înteţită.

— Mă doare braţul, protestă el.

— Mă fut în braţul tău. Deschide uşa.

Cei doi intrară în anexa administrativă a doctorului. Mercier speră cu disperare ca acolo să fie cineva care să-l poată dezarma pe Gaffney sau care să dea alarma, dar centrul medical era pustiu. Personalul fie că participa la operaţia lui Demikhov, fie că se afla în compartimentul de andocare, aşteptând sosirea crucişătorului interplanetar.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să dai alarma, îl avertiză Gaffney. Du-te la biroul tău, trage scaunul şi aşază-te!

Întreg biroul lui Mercier era construit din materinertă.

Mobilierul era în mod deliberat de modă veche, aşa cum îi plăcea lui, însă chiar dacă ar fi dispus de modalităţile de a materializa o armă sau un dispozitiv de restricţionare, el n-ar fi avut stăpânirea sau prezenţa de spirit necesară pentru a acţiona.

— Ce vrei de la mine? întrebă când se aşeză, fără ca Gaffney să-i fi desprins stilusul de la gât. O să-mi disloci umărul!

— Asta-i ceea ce se întâmplă cu umerii. Deschide sertarul din dreapta ta.

— Sertarul meu?

Gaffney spori presiunea atât asupra stilusului, cât şi asupra braţului.

— Fiule, realmente n-am cheful necesar de a-mi repeta instrucţiunile.

Mercier trase sertarul cu braţul stâng.

— Nu-i nimic înăuntru, doar hârtii, anunţă el deschizându-l suficient pentru a-şi demonstra spusele.

— Îţi cam place hârţogăria, comentă Gaffney. Acum bagă mâna adânc, pân-ajungi în fundul sertarului.

— Nu există nimic în fundul…

— Fă-o!

Mercier tresări când degetele lui atinseră ceva nefamiliar fixat pe peretele din spate al sertarului, acolo unde nu-i afecta documentele.

— Scoate-l, ordonă Gaffney.

Mercier trase şi obiectul se eliberă brusc. Îl simţea greu în mână, ca pe o bară de fier rece. Forma sa parcă îi era familiară, deşi nu mânuise vreodată ceva măcar pe departe asemănător.

— Nu-i posibil, rosti el. Aici n-ar trebui să…

— De câte ori ţi-a fost biroul scanat de Securitatea Internă? întrebă Gaffney.

Mâna lui Mercier ieşi din sertar. Ţinea mânerul negru al unui şficbici.

— Cum a…?

— Eu l-am pus acolo. Le pun în multe locuri, acolo unde

simt că s-ar putea să am nevoie de ele. Nu puteam ignora posibilitatea de a fi demascat şi arestat. De fapt, există unul chiar şi-n celula de reţinere în care intenţionai probabil să mă duci. Zici că-i imposibil, da? Securitatea n-ar fi trebuit să lase să se-ntâmple aşa ceva! Ai înţeles acum? Gaffney croncăni un râs gutural. Pune-l pe masă.

Mercier dădu drumul şficbiciului, care bufni sonor, deformând suprafaţa din lemn lustruit a tăbliei de sub lampa de lucru. Dintr-o singură mişcare neîntreruptă, Gaffney îi eliberă braţul, slăbi apăsarea stilusului şi luă şficbiciul.

Extinse filamentul.

— Ştii bine ce poate face o armă ca asta în nişte mâini rele, rosti el, aşa că haide să nu pierdem vremea, da?

***

Pell opri cuterul pe o terasă de stâncă, imediat sub muchia canionului prin care zburaseră ultimii douăzeci de kilometri. Dezactivă motoarele atmosferice şi lăsă greutatea navei să fie preluată de trepiedul trenului de asolizare.

— Mai aproape nu te pot aduce.

Dreyfus percepu o legănare însoţită de un scrâşnet, când trepiedul pătrunse prin crusta de gheaţă de pe terasă.

— Eşti sigur?

Pell îşi ridică ochelarii şi încuviinţă din cap.

— Te-aş sfătui să nu te mai apropii pe calea aerului decât dacă arzi de nerăbdare să afli cu ce fel de defensive de perimetru a izbutit să se-narmeze Torţa.

— Corect, aprobă Dreyfus, ştiind că nu avea rost să aibă dispute cu Pell, despre care era sigur că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Ce distanţă de mers pe jos ne aşteaptă?

Pilotul indică o hartă în relief materializată pe consola punţii de zbor.

— Voi sunteţi aici, împunse el cu degetul în capătul canionului. Baza 9 este *aici.* Deplasă degetul câţiva

centimetri la dreapta. Zece-unsprezece kilometri în linie dreaptă. Vestea bună este că terenu-i destul de neted până acolo, doar cu o singură crevasă pe care ar fi recomandabil s-o evitaţi, aşa că ar trebui să fie mai puţin de cincisprezece kilometri. Costumele voastre planetare au amplificare, nu? Sper, pentru binele vostru, ţinând seama de mărimea carabinelor ălora. Cu amplificare, cred că puteţi menţine viteza de trei-patru kilometri pe oră, aşadar, să zic patru-cinci ore până la cel mai apropiat punct de acces.

— Dacă asta a fost vestea bună, rosti Sparver, care-i cea proastă?

— Camuflarea vă va fi limitată – ăsta-i şi motivul pentru care nu putem zbura mai aproape. Va trebui să vă menţineţi cât mai jos şi să evitaţi terenul deschis. Dacă vă fixează vreun laser de ochire, ghemuiţi-vă şi rămâneţi nemişcaţi minimum treizeci de minute. Sistemul defensiv al perimetrului poate presupune c-a reperat pur şi simplu o dronă-gunoier, care rătăceşte pe suprafaţă căutând flecuşteţe amerikano.

— Şi intrarea? întrebă Dreyfus.

— Imaginile de pe orbită indică mai multe puncte posibile de acces. Nu recomand să intraţi pe uşa din faţă. Pell deplasă uşor degetul. Dacă utilizaţi ruta pe care am sugerat-o, ar trebui să ajungeţi cam pe-aici la o rampă secundară de acces. Traseul este introdus în costumele voastre, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta.

— N-o să ne facem.

— Cam atât am avut de spus. Suişul de pe terasă este destul de uşor: o albie secată urcă pe platou. Odată ce ajungeţi acolo, menţineţi-vă cât mai jos şi folosiţi pentru acoperire orice forme naturale de relief. Aveţi şanse mari s-ajungeţi la Baza 9 până la apus. Vă sugerez să atingeţi obiectivul ăsta.

— Şi dacă nu reuşim? întrebă Sparver.

— Temperatura scade destul de rapid aici. În infraroşu, costumele voastre vor lumina peisajul ca două faruri.

— Atunci ar trebui să-i dăm drumul imediat, spuse

Dreyfus pregătindu-şi costumul pentru expunere la atmosfera de pe Yellowstone. Ridică masiva carabină Breitenbach şi o puse pe umăr. Mulţumesc pentru transport, căpitane. Apreciez riscul pe care ţi l-ai asumat pentru a ne aduce atât de aproape.

— Nu eu îmi asum riscuri aici. Pell atinse o comandă de pe consolă, apoi studie un afişaj pentru o clipă. Suntem stabili. Puteţi ieşi în orice clipă.

Dreyfus încuviinţă din cap către Sparver şi cei doi se îndreptară spre peretele-costumier al cuterului.

— Am uitat să menţionez ceva, zise Pell. Pe când vă îmbrăcaţi costumele, am primit o veste din Panoplie.

— N-ar fi trebuit să ne contacteze.

— Nici n-a făcut-o, cel puţin nu în mod specific. A fost o transmisiune generală, către toate navele. A sunat ca un cod. Pentru mine n-a însemnat nimic, dar m-am gândit că tu s-ar putea să ştii mai bine.

— Spune, rosti Dreyfus şi înghiţi nodul uriaş care îl sufocă brusc.

— Mesajul a fost: „Zulu a avut loc. Repet, Zulu a avut loc”. Pell strânse din umeri. Atât şi nimic mai mult.

Dreyfus îşi coborî vizorul.

— Ai dreptate. Într-adevăr înseamnă ceva.

— Bun sau rău?

— Deocamdată este prea devreme să ştim.

CAPITOLUL 30

Gaffney lipise de beregata lui Mercier filamentul rigidizat al şficbiciului cam în acelaşi fel în care Dreyfus îl lipise de propria lui beregată. Se aflau în exteriorul sălii chirurgicale în care echipa Zulu continua să opereze.

— Nu te pot lăsa să intri acolo, Sheridan.

Gaffney îngădui muchiei ascuţite a filamentului să cresteze o linie de sânge.

— Mă tem că nu se pune problema de a „nu putea”. O vei face, altfel vor avea alt cap de reataşat când vor termina cu Jane.

— Nu-ţi pot îngădui să-i faci vreun rău prefectului-suprem.

Degetul mare al lui Gaffney mângâie mânerul şficbiciului.

— Deschide uşa. N-o să ţi-o mai cer încă o dată.

Mercier lipi palma pe uşă, ignorând semnele ce avertizau împotriva intrării. Uşa glisă, deschizându-se, şi dezvălui spinările în halate ale membrilor echipei de intervenţie rapidă a lui Demikhov, aşezaţi înaintea piedestalurilor, cu servitorii medicali înapoia lor. Pentru o clipă totul fu amăgitor de normal. Mercier auzi vocile încordate, dar calme ale chirurgilor care discutau desfăşurarea operaţiei şi văzu degete înmănuşate care se întindeau către display-uri de date, comutând între opţiuni de afişare. Apoi una dintre siluetele în halat îşi dădu seama că uşa se deschisese. Privi peste umăr şi ochii i se dilatară când îl văzu pe Gaffney ţinându-l pe Mercier ostatic.

— Este vreo problemă? întrebă Demikhov.

— Ţie cum ţi se pare, cap-de-miel?

— Ne aflăm în mijlocul unei proceduri delicate, răspunse Demikhov cu o admirabilă stăpânire de sine. Dacă ai vreo problemă, dacă doreşti ceva, îţi sugerez să discuţi cu

prefectul-senior Clearmountain.

— Anunţă-ţi personalul să oprească maşinile şi să se îndepărteze de piedestaluri.

— Mă tem că aşa ceva nu este posibil.

— Dacă n-o faci, o să-l ucid pe Mercier.

— Încercăm să salvăm viaţa prefectului-suprem. În cazul în care n-ai fost informat, capul şi corpul i-au fost separate când am înlăturat scarabeul.

— Nu-mi place să repet. Anunţă-ţi oamenii să facă exact ce am spus.

— Indiferent ce doreşti, indiferent ce revendicări ai avea, nu ţi le putem satisface.

— În privinţa asta, eu voi fi cel care va decide. Gaffney lăsă şficbiciul să muşte mai adânc, până când sângele începu să şiroiască continuu pe gâtul lui Mercier. N-o să te mai rog încă o dată. Fă ce-ţi spun şi-ţi promit că nici Mercier, nici prefectul-suprem nu vor păţi nimic rău. Încearcă să mă *fraiereşti* şi nici până săptămâna viitoare n-o să terminaţi de şters sângele de-aici.

— Te rog, spuse Mercier.

Demikhov inspiră adânc şi încuviinţă din cap spre echipa sa. Degete înmănuşate atinseră display-uri. Roboţii chirurgicali se opriră.

— Acum îndepărtaţi-vă de piedestaluri, zise Gaffney. La distanţa maximă.

Toţi membrii echipei se îndepărtară cu cel puţin zece paşi. Gaffney îl împinse pe Mercier înainte, fără să-şi desprindă şficbiciul de beregata lui. Trecură printre piedestaluri, apoi pe lângă servitorii medicali încremeniţi lângă pacientă. De când Mercier văzuse ultima dată scena, cele două mese fuseseră apropiate, astfel încât interstiţiul dintre cap şi corp era de numai zece centimetri. Din apropiere, complexitatea operaţiei era cu adevărat copleşitoare. Capul lui Aumonier se afla pe un suport capitonat, iar în jurul scalpului ras exista un nimb ghimpat de electrozi de sondare care pivotau întruna. Oxigenarea capului era asigurată de un desiş de şunturi arteriale

inserate în pielea gâtului sau chiar prin ciotul lui. Cinci-şase nervi fuseseră deja conectaţi peste interstiţiu, folosind cabluri cu elemente de legătură între cilindrii de materiapidă ce încununau vârfurile tuturor nervilor.

— Eşti medic, îi spuse Gaffney lui Mercier. Cât timp crezi că poate să reziste fără legăturile alea care-i intră în cap?

— Fără sânge? Nu foarte mult.

— Zi-mi nişte cifre. Despre câte minute vorbim aici? Trei? Cinci? Şase?

— Cel mult patru. De ce?

— Patru vor fi atunci. Scoate-ţi brăţara şi apropi-o de gura mea.

Mercier se conformă, cu gesturi bâjbâite.

— Fă-mi legătura cu Clearmountain, continuă Gaffney.

Prefectul-suprem interimar răspunse aproape imediat.

— Sunt Clearmountain. S-a întâmplat ceva, doctore…

— Nu-i Mercier, ci Gaffney.

Clearmountain înţelese destul de rapid implicaţiile.

— Nu mă aşteptam, Sheridan.

— Nu-ţi fie teamă, nu voi întârzia mult pe-aici.

— Unde eşti?

— Cu Demikhov, în sala de operaţii. Stau chiar lângă Jane. Până acum a făcut o treabă excelentă.

— Să nu te-atingi de Aumonier, spuse Clearmountain.

— Jane nu va păţi nimic. Asta cu condiţia ca voi să nu faceţi nimic care să mă enerveze.

— Sunt convins că vom putea cădea la o înţelegere.

— Eu sunt convins că nu vom putea. Am terminat aici. Mi-am ars punţile de retragere. Poate că te va surprinde, dar sunt un individ raţional. Am făcut ceea ce am făcut pentru că am crezut că era cel mai bine pentru cetăţeni. Continui s-o cred. Ţin la organizaţia asta, sau cel puţin la ce a reprezentat ea cândva. Ştiu însă că nu mai am niciun viitor decât dacă Aurora învinge Panoplia.

— Ea este o maşină, Sheridan. Tu ai lucrat pentru o inteligenţă de nivel-alfa, fantoma unei fete care ar fi trebuit să fi murit acum cincizeci şi cinci de ani.

— Natura Aurorei este irelevantă. Contează doar intenţiile ei.

— Este o ucigaşă în masă. Am primit confirmarea directă că toţi cetăţenii din Casa Aubusson au fost ucişi la scurt timp după preluarea controlului de către Aurora.

— Îţi apreciez încercarea, rânji Gaffney.

— Este purul adevăr.

Lui Mercier i se păru că percepe o şovăială înainte ca Gaffney să răspundă.

— Ea vrea să-i protejeze pe oameni. E greu de crezut că ar fi început să-i ucidă, dacă acesta îi este obiectivul.

— Ascultă-mă, te implor! Aurora nu-i ceea ce crezi tu. Unicul ei ţel îl reprezintă propria-i supravieţuire.

— Ştii, spuse Gaffney, cred c-ai fi putut să te străduieşti niţel mai mult. Vorbesc *serios.* Chiar crezi c-o să abandonez totul şi-o să mă-ntorc cu burta-n sus ca un căţeluş, numai pentru că mi-ai spus c-au fost omorâţi nişte oameni?

— O să-ţi arăt, zise Clearmountain. O să te las să vorbeşti cu prefectul Ng imediat cum revine în Panoplie.

— Îmi pare rău, dar nu intenţionez să rămân atât de mult.

Fără niciun avertisment îl eliberă pe Mercier, împingându-l cu atâta putere, încât doctorul se împiedică şi căzu pe spate, lovindu-se de un servitor pe care-l răsturnă cu zgomot.

— Alătură-te celorlalţi, îi spuse.

— Sheridan? rosti Clearmountain.

— N-am plecat încă.

Când îl împinsese pe Mercier, Gaffney îi înhăţase brăţara, pe care şi-o trecu iute în jurul încheieturii şi continuă să vorbească:

— Plec, dar nu înainte ca tu să faci două chestii pentru mine. Poţi începe prin a-mi spune unde-i Dreyfus.

— Nu pot face asta.

— Mă aflu la mai puţin de un metru de prefectul-suprem, cu un şficbici. Vrei să-ţi revizuieşti răspunsul?

Clearmountain vorbi după o pauză:

— Dreyfus se află undeva în Inelul Sclipitor. Îţi pot da coordonatele într-un minut…

Mercier se ridică în picioare fără să fi păţit ceva. Atinse cu mâna sângele care i se închega pe gât şi aprecie că rana îi era superficială.

— Frumoasă şi încercarea asta, comentă Gaffney. Ce-ar fi să ne uităm niţel prin jur, da? Se întinse şi trase un tub care intra în gâtul lui Aumonier, până îl desprinse. Hopa, tocmai am desprins ceva! Nu ştiu dacă era sau nu important.

— Sheridan…

— Mai întreb o singură dată: unde-i Dreyfus? Şi nu-ncerca să mă minţi, Clearmountain. Mi-am petrecut întreaga viaţă profesională identificându-i pe mincinoşi.

— La o bază de maximă securitate de pe Ochiul lui Marco…

— Haide, *te rogi* Mă-ntreb la ce slujeşte asta? Ia uite, ţâşneşte nişte sânge! Perfect, mai ai dreptul la o încercare, în locul tău m-aş gândi *foarte* bine ce să răspund.

— A mers pe Yellowstone.

Gaffney înclină uşor din cap şi aprobă.

— Îmi place până aici, prefectule. Unde pe Yellowstone? Să nu-mi spui că l-au dus în Oraşul Abisului?

— Este în Baza 9.

— Hmmm… Cred că va trebui să-mi împrospătezi memoria în privinţa asta.

Glasul lui Clearmountain suna sec înaintea înfrângerii.

— O staţie de cercetare amerikano dezafectată.

— Bun, în sfârşit ajungem undeva. Asta sună plauzibil. Crezi că poţi renunţa la o navă, Gaston? Mă gândesc la ceva de felul unei corvete, cu capacitate transat. Vreau alimentare completă cu combustibil şi armament şi coordonatele Bazei 9 programate în autopilot.

— Nu-ţi pot da aşa ceva, spuse Clearmountain.

— Vai de mine, s-a desprins alt tub! De data asta a ieşit un lichid apos. Apropo, ştie cineva cum arată fluidul cerebrospinal?

— Nu avem nicio corvetă pe rack. Toate sunt plecate.

— Atunci mă voi mulţumi cu un cuter, dar nu cedez niciun pas în privinţa combustibilului şi a armelor. Şi dacă tot vă apucaţi de treabă, băgaţi şi un costum planetar.

— O să… vorbesc cu Thyssen.

— Ar fi bine să te grăbeşti. Pornesc spre compartimentul cuterului. Şi iau cu mine şi o poliţă de asigurare. Gaffney începu să smulgă restul firelor şi şunturilor nervoase. Aş zice că dispuneţi de vreo patru minute.

Smulse apoi capul retezat al Janei Aumonier de pe suportul capitonat.

***

Dreyfus şi Sparver mergeau pe un teren neregulat de gheaţă din metan şi amoniac. Umbrele li se alungeau înainte, pe măsură ce pata portocalie a lui Epsilon Eridani cobora către orizontul de dinapoia lor, arzând prin nori ocru-maronii ce fuseseră modelaţi în forme anatomice stranii de vânturile de la altitudine înaltă. În faţă, cerul era purpuriu ameninţător, pulsând cu furtuni electrice îndepărtate. Deasupra capetelor era gălbui, cu noduri ca lemnul vechi şi coagulări ca laptele covăsit.

— Vrei să vorbeşti despre conţinutul documentului aceluia? întrebă Sparver.

— Nu acum.

Dreyfus îşi schimbă direcţia de înaintare pentru a exploata efectul de umbrire al unei formaţiuni naturale de bolovani. Parcurseseră şapte kilometri din punctul unde-i lăsase Pell şi mai aveau de străbătut o distanţă aproximativ egală. Cu costumele amplificate energetic, eforturile fizice erau minime, însă îi obosea dificultatea continuă de a alege o rută sigură, care să evite terenul instabil şi, în acelaşi timp, să-i menţină suficient de discreţi pentru a evita detectarea Torţei.

— Şefule, aproape că n-ai scos un cuvânt de când am plecat. Nu eşti fericit că Thalia s-a-ntors cu bine?

— Bineînţeles că sunt fericit. N-am însă chef de

pălăvrăgeală. Nu uita că n-am cerut tovărăşie.

— Dar acum te-ai ales cu ea. Documentul ăla avea legătură cu Ceasornicarul?

— Ia ghici!

— Bun, totuşi ce era atât de copleşitor în el? Ce ai citit încât să te afecteze în asemenea măsură?

— Asta-i treaba mea şi a documentului.

— Iar eu îţi sunt adjunct. Noi împărtăşim informaţiile.

— Ai autorizaţie Manticora?

— Nu. Dar n-am avut nici Furnicar, iar asta nu te-a împiedicat să mă hrăneşti ocazional cu câte o firimitură de informaţii strict secrete.

— Asta este altceva.

— Pentru că are legătură cu Ceasornicarul? Sau pentru că are legătură cu Tom Dreyfus?

— Ar trebui să vorbim mai puţin.

— N-au cum să ne audă conversaţia.

— Vreau să spun că ar trebui să ne concentrăm asupra mersului. Dacă vei cădea prin gheaţă, n-o să mă opresc ca să te trag afară.

— Mă bucur să ştiu că ţii la mine.

Continuară, mergând în zigzag printr-un labirint de crevase şi gropi acoperite doar cu o pojghiţă subţire de gheaţă. După mai mult de un kilometru, Dreyfus spuse:

— Am aflat despre mine ceva ce nu ştiusem. Dintotdeauna crezusem că eu n-am jucat niciun rol în evenimentele din ziua aceea, dar acum ştiu că am fost acolo. Am fost în ISGA, implicat direct în desfăşurarea crizei Ceasornicarul. Probabil că fusesem în apropiere când a evadat el. Probabil că o vizitam pe Valery sau mă duceam s-o vizitez.

— Nu-ţi aminteşti?

— Am avut amintirile blocate, însă după ce am văzut documentul, ele devin mai clare, dar tot am senzaţia că le privesc printr-o sticlă groasă.

— De ce ai avut amintirile blocate? Din motive de securitate?

— Nu tocmai. Din cauza cunoştinţelor pe care le dobândisem în ziua aceea nu mai puteam activa ca prefect de teren, totuşi asta n-ar fi fost o problemă dacă m-ar fi promovat ca prefect-senior, ceea ce au vrut să facă. Nu acela a fost însă motivul blocării amintirilor. În ziua respectivă eu am luat o decizie, Sparver. A trebuit s-o iau, fiindcă n-aş mai fi putut trăi după aceea ştiind ce am făcut.

— Ce decizie?

— Am găsit o soluţie pentru a-i salva pe oamenii din ISGA, aceia la care Ceasornicarul încă nu ajunsese. De aceea a existat un interval neexplicat. Dintotdeauna mă nedumeriseră cele şase ore scurse între eliberarea lui Jane şi atacul nostru nuclear. Acum ştiu ce s-a întâmplat.

— Ai reuşit? întrebă Sparver.

Dreyfus merse mai departe. După câţiva paşi, se întoarse şi spuse:

— Da, am reuşit. I-am salvat pe toţi. Inclusiv pe Valery.

***

Un frig mai presus de orice frig, după aceea o lumină. Aumonier se simţi ca în imponderabilitate şi în minte i se formă gândul că doctorii eşuaseră complet şi ea revenise în încăperea cu scarabeul. Pentru o clipă posibilitatea fu intolerabilă şi femeia căută să se târască înapoi în inconştienţa din care tocmai ieşise. Apoi însă îşi dădu seama că nu mai putea percepe scarabeul. Absenţa lui era atât de profundă, încât se simţea aproape ca imaginea sa negativă.

— Deschide ochii, rosti încetişor doctorul Demikhov. Totul este-n regulă. O să fii bine.

— Dormeam, nu?

— Da. Ai dormit, după atâţia ani. Îmi pare rău că a fost nevoie să te trezesc.

Demikhov era aplecat peste ea, iar masca şi halatul verde i se conturau pe fundalul verzui şi steril al pereţilor. Aumonier încercă să vorbească, dar cuvintele nu se formau.

În locul lor auzi o imitaţie aspră a propriului ei glas, ca şi cum cineva din imediata apropiere i-ar fi anticipat cu exactitate cuvintele.

— Unde mă aflu?

— În postoperator. Îţi aminteşti ceva?

— Îmi amintesc că te-am apelat. Îmi amintesc că discutam despre planurile tale pentru mine.

— Şi după aceea?

— Nimic. Ce s-a întâmplat cu vocea mea?

— Îţi citim intenţiile cu o sondă. Nu te alarma, este doar o măsură temporară.

Treptat, Aumonier conştientiză lipsa senzaţiilor mai jos de gât. Îşi putea mişca ochii, dar atât. Capul îi era fixat şi nu se putea întoarce într-o parte şi-n alta.

— Arată-mi ce-ai făcut, doctore.

— Am făcut ceva destul de drastic, însă nu există motive de alarmă. O să-ţi revii foarte rapid.

— Arată-mi, repetă ea şi vocea simulată îi reproduse insistenţa.

Demikhov făcu o mişcare în lateral. O mână înmănuşată îi întinse o oglindă. O ţinu în faţa lui Aumonier, care-şi zări chipul strâns ferm într-o menghină capitonată.

— Nu mi-am mai văzut faţa de unsprezece ani. Nimeni nu putea să apropie o oglindă de mine, dar asta n-a fost important. Nu doream să văd scarabeul, nici măcar accidental. Acum văd cât de bătrână şi de slabă sunt.

— Nimic ce timpul n-ar putea repara.

— Apleacă oglinda.

Gâtul îi apăru în raza vizuală. Părea să fi fost prins cu capse de corp, de-a lungul unei răni încă deschise. Cabluri şi sârme îi erau înfipte în piele sau în interstiţiul dintre cele două margini ale rănii.

— Înţelegi ce a trebuit să facem? întrebă Demikhov.

— Cum aţi…? începu ea.

— A însemnat multă planificare, însă procesul în sine a fost fulgerător. Ai avut câteva secunde de conştiinţă înainte ca echipa de intervenţie rapidă să ajungă la tine, dar mă

îndoiesc că-ţi aminteşti prea mult din partea respectivă.

Într-un moment de înţelegere profundă, femeia îşi dădu seama că pentru ea era foarte important să nu-şi amintească. Dar îşi amintea. Îşi amintea lumini puternice şi un chip îngrijorat, scofâlcit, care o privea cu intensitate clinică, iar chipul îi aparţinea lui Demikhov. Îşi amintea un frig mai presus de orice frig, de parcă vidul interstelar însuşi se furişase în sus prin gâtul ei, vârând degete îngheţate în cavitatea goală a ţestei.

Demikhov nu avea nevoie de coşmaruri pentru tot restul vieţii.

— Ai dreptate, spuse Aumonier. Nu-mi amintesc.

— Leziunile produse corpului tău au fost severe, totuşi tratabile. Am neutralizat resturile scarabeului şi intenţia a fost să te păstrăm sedată până la reunirea completă a capului şi corpului. A apărut însă o complicaţie minoră.

— Cu mine?

— Nu tocmai. Îţi voi explica totul mai târziu, dar deocamdată trebuie să ştii doar că Gaffney a izbutit să evadeze din Panoplie. A luat un cuter şi a plecat după Dreyfus.

Aumonier avea o mie de întrebări de pus, însă cele mai multe trebuia să aştepte.

— De unde a ştiut unde să se ducă? Sper că nimeni nu i-a spus despre Baza 9.

— Gaffney a fost foarte… convingător, zise Demikhov. Clearmountain n-a avut alternativă decât să dezvăluie poziţia bănuită a Ceasornicarului. În locul lui aş fi procedat exact la fel.

— Avem vreo veste de la Dreyfus?

— Nu. Ţinând însă seama de graficul temporal anticipat, putem presupune că a pornit pe jos spre obiectiv, din locul unde a fost lăsat de cuter. Demikhov îi înmânã oglinda asistentului. Totuşi nu acesta este motivul pentru care te-am readus la conştiinţă. Aşa cum poţi vedea, procesul de reunire a capului şi corpului tău este încheiat doar parţial, dar înregistrăm progrese bune. După ce te vei ocupa cu

problema curentă, sunt perfect sigur că îţi vei putea recăpăta controlul complet.

— Problema curentă, doctore?

— Poate că ar fi mai bine dacă ţi-ar explica prefectul-suprem interimar Clearmountain.

Demikhov făcu un gest spre perete, transformându-l parţial într-un display. Din poziţia ei înclinată, Aumonier îl vedea cu dificultate. Clearmountain se afla în sala tactică şi îndărătul său se zărea marginea Planetariului Solid.

— Pot vorbi cu ea? întrebă bărbatul.

— Este perfect lucidă, răspunse Demikhov.

— Prefect-suprem Aumonier, rosti Clearmountain cu nervozitate în glas, regret că a fost necesar aşa ceva. I-am asigurat că mi-ai delegat toate prerogativele, dar n-au vrut să asculte.

— Cine n-a vrut să asculte? întrebă Aumonier.

— Ei încă aşteaptă să discute cu tine. Nu vor să accepte ordine de la nimeni altcineva.

— Despre cine vorbeşti?

— Dacă doreşti, îţi pot stabili legătura.

— Ar fi o idee foarte bună dacă acela este motivul pentru care m-aţi trezit.

Clearmountain dispăru, înlocuit de imaginea unui monstru, un bărbat care fusese cândva om, dar care vedea acum lumea de dinapoia unei măşti din piele tăbăcită, durificată de radiaţii, şi plăci metalice articulate, ştanţate cu configuraţii arămii înflorite. Ochii îi erau două videocamere telescopice, care ieşeau din orbitele ţestei ca o pereche de tunuri. Codiţe împletite, rigidizate cu adezivi, se ridicau ca nişte spini de pe partea dorsală a scalpului.

— Sunt căpitanul Tengiz al luminălucii *Urgia crescătoare.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Mulţumesc, zise Aumonier.

Imaginea comută la capul mult amplificat al unei insecte călugăriţă, sau a ceva foarte asemănător, care ieşea prin gâtul inelar al unui costum spaţial vechi. Componentele orificiului bucal al călugăriţei se depărtară, dezvăluind dinţi

şi limbă ce aduceau cu cele omeneşti.

— Sunt căpitanul Rethimnon al luminălucii *Vântul îngheţat.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Mulţumesc.

Imaginea se schimbă din nou. Altă faţă, mai recognoscibil umană de data aceasta, în ciuda absenţei nasului.

— Sunt căpitanul Grong al luminălucii *Stază în beznă.* Suntem gata să v-ajutăm.

Ea dădu să răspundă, dar imaginea se schimbase deja.

— Sunt căpitanul Katsuura al luminălucii *Fiica faraonului.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Sunt căpitanul Nkhata al luminălucii *Narcis negru.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Sunt căpitanul Vanderlin al luminălucii *Briciul-zorilor.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Sunt căpitanul Teague…

— Căpitanul Voightlander…

Prezentările continuară; o duzină de nave, apoi altă duzină, până ce Aumonier le pierdu numărul.

— Vă mulţumesc, căpitanilor, rosti ea după ce vorbise ultimul Ultranaut. Vă sunt recunoscătoare că aţi răspuns solicitării mele de ajutor. Puteţi, cred, juca un rol decisiv. Trebuie să vă avertizez – deşi sunt convinsă că o ştiţi deja – că vă veţi pune în pericol real navele şi echipajele.

Chipul lui Tengiz, primul Ultranaut care vorbise, reapăru pe display.

— Prefect-suprem Aumonier, am fost însărcinat să vorbesc în numele tuturor navelor. Fii sigură că suntem pe deplin conştienţi de riscuri. Continuăm să avem intenţia de a ajuta.

— Vă sunt recunoscătoare.

— Spune-ne ce vrei să facem.

— Îmi puteţi fi de folos în două moduri, zise Aumonier. Capacitatea navelor voastre depăşeşte orice există în Inelul Sclipitor, până şi pe cele mai mari pacheboturi intrasistem. Dacă puteţi începe prin a îmbarca evacuaţi, ne-ar fi de un ajutor incalculabil.

— Vom face tot ce putem. Care este al doilea mod?

— Cu siguranţă aţi văzut eforturile noastre de a limita expansiunea Aurorei, prin distrugerea habitatelor care au fost contaminate de maşinile ei de război. Din păcate, focoasele nucleare ne sunt pe sfârşite. Dacă ar exista altă modalitate…

— Doreşti să intervenim.

— Da.

— Într-un sens militar.

— Căpitane, nu mă îndoiesc că dispuneţi de mijloacele necesare. Cu riscul de a redeschide o rană veche, am văzut toţi ce a putut face nava căpitanului Dravidian, fără să fie măcar înarmată.

— Spune-ne unde şi când, zise Tengiz.

— Mi-aş dori din tot sufletul s-o pot face, dar, din păcate – aşa cum, probabil, ştiţi –, nu sunt tocmai întreagă în clipa de faţă şi necesit alte intervenţii chirurgicale. Apreciez insistenţa voastră de a vorbi exclusiv cu mine, însă am simplifica enorm lucrurile dacă mi-aţi îngădui să-l desemnez pe prefectul Clearmountain să vorbească în numele meu.

Tengiz o privi cu ochii lui telescopici, inexpresivi. Femeia nu putea distinge nici măcar o emoţie omenească pe faţa sa corcită între maşină şi carne.

— Ai încredere în Clearmountain?

— Da, răspunse ea. Am încredere absolută. Îmi dau cuvântul, căpitane. Acceptaţi-l pe Clearmountain să vorbească în numele meu.

Tengiz făcu o pauză, apoi încuviinţă din cap.

— Aşa să fie.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, acum mă voi duce să mă culc. Noroc, căpitane! Ţie şi tuturor celorlalţi.

— Vom face tot ce putem. Cât despre tine… Tengiz se opri şi femeia simţi pentru prima dată indecizie. Îţi cunoaştem de mult timp situaţia dificilă, prefect-suprem Aumonier.

— Nu-mi imaginasem nicio clipă că i-aş interesa câtuşi de puţin pe Ultranauţi.

— Te-ai înşelat. Ştim despre tine. Ştim despre tine şi… te bucuri de mult timp de respectul nostru. Ai fi fost un căpitan excelent.

***

Dreyfus şi Sparver suiră ultima ridicătură şi se treziră privind peste o depresiune puţin adâncă a terenului, ca un crater vechi pe care procesele lente şi indiferente ale vremii şi geochimiei îl erodaseră şi umpluseră treptat. Pe fundul depresiunii exista totuşi ceva anormal, deşi Dreyfus aproape că nu observă nimic la prima examinare fugară. O rampă dispărea dedesubtul solului, cu pereţii şi laturile dintr-un material recristalizat, care avea luciul de abanos al zahărului ars. Pe alocuri se crăpase şi se deformase, probabil în urma mişcărilor tectonice ale scoarţei, dar continua să fie remarcabil de intactă pentru vechimea ei de peste două sute de ani. Rampa pătrundea într-un tunel cu plafon plat, a cărui buză superioară formase o barieră-ghilotină de stalactite sau ţurţuri ca nişte pumnale din gheaţă de amoniac. Dreyfus indică partea din mijloc a deschiderii, unde mai multe ţepuşe fuseseră retezate la înălţimea capului.

— Cineva a trecut recent pe aici, zise el.

Neştiind însă cât timp dura formarea stalactitelor, era conştient că se putea referi la o vizită care se petrecuse cu zile, ani sau chiar decenii în urmă.

— S-aruncăm o privire înăuntru, rosti Sparver. Nimic nu-mi place mai mult decât tunelurile neprimitoare care coboară în subteran.

Dacă vreun sistem de supraveghere le detectase sosirea, nu se manifestă în niciun fel. Tălpile celor doi trosniră pe ultimii metri de gheaţă de la suprafaţă, până ajunseră în partea de sus a rampei, după care începură o coborâre precaută spre bariera-ghilotină. Solul era lunecos. Dreyfus se gârbovi, pentru a evita să rupă mai multe stalactite; pentru Sparver fu suficient să-şi plece capul. Dincolo de

deschidere, rampa continua în adâncimi nevăzute. Audiocaptatorul costumului trimitea în urechile lui Dreyfus sunete de lichide ce picurau şi şiroiau. Pe măsură ce penumbra spori, el îşi aţinti în jos proiectorul căştii, atent la fisurile periculoase din podea. Bănuia că acesta fusese cândva un punct de intrare pentru vehicule, deşi era clar că de multă vreme pe aici nu mai coborâse nimic de dimensiuni mari.

După cincizeci-şaizeci de metri, rampa se termina în faţa unui perete negru în care exista o singură uşă lată. Uşa era formată din mai multe panouri articulate, care coborau ca un rulou, acţionate de un mecanism din plafon. Se oprise însă la o jumătate de metru de podea, deasupra unei fante de etanşeizare în care se fixa probabil partea ei inferioară.

— Cineva a fost neatent, comentă Sparver.

— Sau grăbit. Crezi că ne putem strecura pe dedesubt?

Sparver se lăsase deja în genunchi. Îşi desfăcu de pe costum o parte din echipamente şi arme şi le împinse înaintea lui, apoi se lăsă în patru labe şi trecu pe sub uşă.

— Drumu-i liber, îl anunţă pe Dreyfus şi icni când se ridică în picioare. Trimite-mi ce poţi.

Dreyfus desfăcu echipamentele sale cele mai voluminoase şi le strecură prin interstiţiu. După aceea se întinse pe podeaua neagră şi crăpată şi se împinse pe sub uşă, de care se atinse cu unitatea dorsală a costumului. Aceasta se înţepeni şi, pentru o clipă oribilă, bărbatul crezu că era prins, ţintuit cu o presiune de menghină. Apoi însă ceva cedă şi el trecu dincolo şi se ridică lângă Sparver. Costumul nu raportă nicio stricăciune, dar dacă uşa ar fi fost cu doi centimetri mai jos, n-ar fi putut trece îmbrăcat.

Dreyfus îşi reataşă echipamentele şi speră în tăcere că nu va trebui să se mai strecoare pe sub uşi. Ajunseseră într-o incintă care era în mod vădit o ecluză de transport, destinată vehiculelor şi maşinilor grele. Pe peretele opus se afla a uşă similară celei pe sub care se târâseră, însă aceasta era coborâtă până jos şi etanşată.

— Putem tăia prin ea, rosti Sparver şi lovi uşor cu o

mănuşă în arzătorul de la centură. Sau putem încerca s-o deschidem. Indiferent însă cum am proceda, dacă înăuntru există măcar o fiinţă vie, va lua cunoştinţă de prezenţa noastră. Tu alegi, şefule.

— Vezi dacă poţi s-o deschizi. Eu o să-ncerc s-o închid pe cealaltă. Pe cât posibil, aş prefera să nu inund locul ăsta cu aer de pe Yellowstone.

— Pentru că te simţi mărinimos faţă de Saavedra şi prietenii ei? pufni Sparver.

— Ei au comis crime împotriva Panopliei şi vreau să trăiască pentru a răspunde pentru faptele lor.

Dreyfus şterse pojghiţa subţire de gheaţă gălbuie de pe un panou de lângă uşa pe sub care se târâseră. Panoul conţinea o serie de comenzi manuale etichetate în scrierea amerikano. Apăsă butonul cu o săgeată orientată în jos şi auzi zumzet chinuit de maşinării îngropate. Uşa porni lent spre podea, scuipând bucăţi de gheaţă galbenă de pe ghidajele ei în timp ce cobora.

— Se pare că cineva le-a achitat facturile la electricitate, comentă Sparver.

Dreyfus aprobă din cap. Dacă ar mai fi avut îndoieli că Baza 9 ar fi fost realmente locul unde se ascunsese Torţa, ele tocmai fuseseră definitiv alungate. Baza era funcţională şi alimentată cu energie, cel puţin la un nivel fundamental. Tehnologia amerikano era robustă, totuşi nu îndeajuns de robustă pentru a mai deschide uşi după două sute de ani.

Dreyfus tresări când voleturi rabatabile zăngăniră, deschizându-se fără avertisment în pereţi. Luminiţe roşii pâlpâiră înapoia grilelor din plafon şi auzi vuietul unor ventilatoare puternice. Senzorul ambiental al costumului începu să înregistreze schimbarea amestecului de gaze şi a presiunii când aerul din incintă fu înlocuit cu atmosferă respirabilă. Procesul nu dură nici trei minute. Ventilatoarele se opriră şi voleturile se închiseră la loc.

— Cred că acum putem deschide uşa, zise Sparver.

Dreyfus ştia prea bine că n-ar fi câştigat nimic dacă ar fi aşteptat.

— Dă-i drumul, spuse el şi se pregăti mental pentru ce se afla de cealaltă parte.

Sparver apăsă comanda respectivă, după care i se alătură, ţinându-şi cu două mâini carabina Breitenbach. Dar când uşa se ridică, nimeni nu-i aştepta îndărătul ei. Dreyfus plecă uşor vârful ţevii propriei sale arme, însă rămase alert. Cei doi prefecţi trecură peste prag.

Într-o parte şi-n alta se întindea un coridor cu secţiune triunghiulară, ai cărui pereţi şi podea erau din grătar metalic. Pe toată lungimea coridorului, o bandă roşie iluminată trecea prin apexul celor doi pereţi înclinaţi, înapoia grătarelor şerpuiau conducte şi maşini corodate şi îmbâcsite de mucegai; multe dintre ele păreau roase, probabil de şobolani. Abur răbufnea din ţevi sparte, îndeajuns de fierbinte pentru a-i opări dacă n-ar fi purtat costume. Dreyfus observă însă că unele ţevi erau noi şi strălucitoare. Probabil că Torţa reparase şi schimbase doar atât cât fusese necesar pentru ca baza să redevină locuibilă. Nu intenţionase s-o facă nici confortabilă, nici echivalentul unui cămin.

— Vrei să dau cu banul? întrebă Sparver.

— În sens antitrigonometric, răspunse Dreyfus şi porni înainte.

Podeaua din grătar zăngănea sonor sub bocancii lor, iar zgomotele reverberau după curba coridorului. Dreyfus nu avea o idee precisă despre dimensiunile bazei, însă nu era greu să-ţi imaginezi că sunetele acelea ajungeau suficient de departe ca să alerteze pe cineva asupra sosirii lor, în cazul în care nu fusese deja anunţat de activitatea ecluzei pneumatice. Deoarece costumul îl asigura că aerul ambient era respirabil, Dreyfus ridică braţul şi riscă să-şi scoată casca. O fixă de centură, la fel cum făcuse, şi regretase gestul respectiv, în asteroidul Nerval-Lermontov când Clepsidra îşi lipise cuţitul de gâtul lui. Nu credea totuşi că acum cuţitele aveau să fie o problemă.

— Mda, devine cam sufocant aici, zise Sparver şi-şi desfăcu la rândul său casca, inspirând adânc acelaşi aer

rece şi cu iz metalic pe care abia îl gustase Dreyfus. Deja mă simt mai bine.

— Ai grijă la jeturile de aburi. Şi fii pregătit să pui capacul la loc în orice clipă.

Merseră mai departe, urmând curba lină a coridorului, până ajunseră la o intersecţie. Se opriră pentru a decide în ce parte să meargă, în vreme ce aburi rozalii ţâşneau ca nişte răsuflări de dragoni dintr-o conductă retezată. Dreyfus îşi aţinti lumina pe un panou din metal lustruit, ştanţat cu text în amerikano.

— Centrul operaţional este într-acolo, arătă el, ridicând glasul deasupra pufnetelor mânioase ale jeturilor de abur. Mi se pare locul potrivit din care să începem, nu crezi?

— Sau locul potrivit de care să ne ferim.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar am venit aici să facem o treabă, prefectule de teren.

După un moment, Sparver întrebă:

— N-ai vrut să spui „adjunct”, şefule?

— Am vrut să spun „prefect de teren”. Jane tocmai m-a promovat prefect-senior, aşa că nu văd de ce n-ar trebui să-mi promovez adjunctul. Cum te simţi, prefect de teren Bancal?

— Minunat. Deşi îmi imaginasem că asta s-ar putea întâmpla în alte circumstanţe.

Dreyfus surâse în barbă.

— Adică ceva mai puţin sinucigaşe?

— Dacă tot ai spus-o…

— La fel am simţit şi eu când am fost promovat, aşa că acum facem pereche.

— Rămâne totuşi o promovare. Vreau să spun că rangul mi se va trece în ferpar, nu?

— Aşa-i, aprobă Dreyfus. Singura problemă este că sunt unicul care ştie despre ea. Desigur, cu excepţia ta.

— Vrei să spui, aşadar, că ar fi realmente util ca unul dintre noi să supravieţuiască.

— Exact. Preferabil eu.

— De ce tu, şefule, şi nu eu?

— Pentru că dacă vei supravieţui tu, n-ai mai avea nevoie de un ferpar, de acord?

— Logic, încuviinţă Sparver, glasul lui sunând doar foarte puţin derutat.

Dreyfus strânse energic în mâini carabina Breitenbach.

— Este ceva în faţă, anunţă el cu glas mai scăzut.

Lumină albăstruie-palidă răzbătea de după curba coridorului, evidenţiind păienjenişul hexagonal al grătarelor. Dreyfus estimă că se apropiau de secţiunea centrului operaţional. Deşi era perfect conştient că nu-şi puteau reduce zgomotele înaintării, încetini totuşi mersul şi se apropie mult de peretele înclinat de la interiorul curbei, sperând să-l folosească drept acoperire până în ultima clipă. Coridorul se termina într-o cavernă care se ridica pe câteva niveluri deasupra celui pe care se aflau ei. Lumina albăstruie îşi avea originea într-o grilă de lămpi suspendate de plafonul din rocă goală care se arcuia la zece-doisprezece metri mai sus. Coridorul îi adusese pe un balcon cu balustradă, care ocolea toată caverna. La intervale regulate, în peretele din panouri netede se aflau uşi, marcate cu numere vopsite cu spray şi simboluri criptice, care făcuseră cândva referire la departamentele administrative şi funcţionale ale bazei. Dreyfus privi peste balustradă spre podeaua sălii şi văzu că era un fel de atrium. Alei din dale înconjurau foste ronduri şi bazine mici. Rondurile conţineau acum doar cenuşă negricioasă, iar în bazine nu exista decât praf. Zări şi două banchete, tăiate în roca solidă. În mijlocul podelei atriumului se ridica o sculptură din metal cu aspect complicat, al cărei înţeles nu-l putea desluşi cu uşurinţă din unghiul acesta, dar care semăna destul de mult cu un cactus din fier.

Dreyfus îşi dădu seama că avusese prejudecăţi despre foştii locuitori ai bazei. Poate că această cultură amerikano fusese foarte îndepărtată de a sa, poate că valorile ei îi erau străine, însă cei de aici avuseseră de asemenea nevoie de un loc unde să se relaxeze şi să interacţioneze reciproc, departe de presiunile îndatoririlor cotidiene. În

felul său, locul acesta n-ar fi trebuit să difere cu mult de propriul său serviciu. Se întrebă ce fel de fantome aveau să bântuie Panoplia la două sute de ani după dispariţia lui.

Se îndepărtă de balustradă cu un fior de tulburare. Sparver parcursese deja un sfert din circumferinţa balconului, testând uşile pe lângă care trecea. Deocamdată toate fuseseră încuiate, dar chiar sub ochii lui Dreyfus, Sparver ajunse la o uşă întredeschisă. O împinse cu ţeava carabinei, apoi îşi chemă partenerul printr-un gest. Privind ocazional în jos, spre atrium, Dreyfus se apropie de nou-promovatul prefect de teren şi examină ce descoperise.

— Cred c-ai avut dreptate în privinţa Torţei, şefule.

Cândva încăperea fusese probabil locuinţa personală a unui amerikano, dar acum fusese convertită în dormitorul improvizat al unuia dintre membrii Torţei. Un hamac fusese întins între doi pereţi. Pe o ladă cu echipamente, Dreyfus zări componente dintr-o uniformă a Panopliei, o centură şi tocul şficbiciului, dar fără arma în sine. Găsi un bulb de cafea, care mai avea încă lichid pe fund, însă rece. Pe niciunul dintre obiecte nu se depusese praful.

Îşi continuară cercetarea nivelului superior, oprindu-se pentru a investiga camerele neîncuiate. Găsiră şi alte efecte personale şi echipamente, ba chiar şi două compaduri. Acestea erau operaţionale, dar când Dreyfus îl activă pe unul dintre ele, nu-i putu descifra conţinutul, nici chiar cu Manticora. Probabil că Torţa avea propriul ei protocol de securitate.

Sparver şi Dreyfus coborâră cu grijă la nivelul următor, deoarece costumele şi blindajele abia încăpeau pe scară. Găsiră alt inel de încăperi, în majoritate mai mari, care păreau să fi slujit funcţii administrative sau de laborator. Exista până şi un complex medical, format din incinte cu pereţi din sticlă, încă iluminate verzui-palid de surse indirecte. Echipamente de modă veche sugerau forme abstracte, vag ameninţătoare, sub huse de plastic antipraf. Husele deveniseră fragile şi îngălbenite în timp, totuşi maşinile de sub ele nu păreau afectate.

— Ce s-o fi întâmplat cu oamenii care au locuit aici? întrebă Sparver în şoaptă.

— Pe voi nu vă mai învaţă nimic la şcoală?

— la-mă-ncet. Până şi cincizeci de ani înseamnă istorie antică din punctul de vedere al unui porc.

— Au înnebunit, zise Dreyfus. Au fost aduşi aici în pântecele roboţilor, sub formă de ovule fertilizate. Roboţii le-au dat naştere şi i-au crescut să fie nişte oameni fericiţi şi echilibraţi. S-au ales însă cu nişte psihopaţi fericiţi şi echilibraţi.

— Chiar aşa?

— Am simplificat niţel situaţia. Copiii nu cresc însă chiar bine fără adulţi normali în jur, care să le poată imprima un comportament social rezonabil. Până la apariţia celei de-a doua generaţii, nişte patologii foarte neplăcute clocoteau spre suprafaţă. A fost urât.

— Cât de urât?

— Pe cât de urât pot suna uşile sparte cu topoare.

— Nu se poate însă ca toţi să fi fost nebuni.

— Aşa este, totuşi numărul cazurilor stabile n-a fost nici pe departe suficient pentru a menţine societatea laolaltă.

Altă scară îi aduse la nivelul cel mai de jos al atriumului, unde alei rătăceau printre bazine secate şi ronduri de flori preschimbate în cenuşă. Dreyfus îşi spuse că odinioară fusese probabil un loc agreabil în care să-ţi petreci timpul, cel puţin prin comparaţie cu delimitarea claustrofobică a restului bazei. Acum se simţea însă ca un intrus care viola încremenirea unei cripte. Se gândi că agenţii Torţei fuseseră cei care încălcaseră sanctitatea locului înainte de sosirea sa şi a lui Sparver, totuşi persista o senzaţie de respingere.

Toate încăperile erau mai mari decât cele pe care le văzuseră la nivelurile superioare şi înconjurau atriumul, tăiate în rocă pe adâncime de multe zeci de metri. Coridoare se afundau încă şi mai mult, curbându-se către alte părţi din Baza 9. În capătul unuia, Dreyfus văzu o iluminare ca de zi, despre care presupuse că era alt atrium,

poate cel puţin la fel de mare precum cel în care se aflau ei. Câteva coridoare coborau lent în sol, sugerând că dedesubt existau şi alte niveluri locuibile. Bărbatul se opri, neştiind în ce direcţie să continue. Se aşteptase să întâlnească pe *cineva* în zona centrului operaţional sau cel puţin să descopere un indiciu privind locul unde se aflau oamenii. Dar, cu excepţia obiectelor din Panoplie pe care le văzuse deja, nu exista nicio dovadă a prezenţei umane imediate.

Era pe punctul de a cere o părere despre următoarea lor mişcare, când Sparver emise un clicăit straniu, de parcă ceva îi rămăsese înţepenit în gât. Dreyfus se întoarse rapid şi-şi privi adjunctul.

— Sparv?

— Uită-te la sculptură, şefule.

De când ajunsese pe nivelul inferior, Dreyfus acordase prea puţină atenţie obiectului din metal. Îl privise doar atât cât să vadă că era într-adevăr ceea ce păruse de la înălţime: o structură neagră şi ghimpată realizată din fier forjat, care sugera un cactus, o anemonă sau un palmier unghiular, dar care putea la fel de bine să fie o formă abstractă. Se ridica la trei-patru metri deasupra sa, proiectând umbre ascuţite pe podea, şi consta din zeci de frunze ascuţite ca nişte lame ce radiau dintr-un nucleu central, majoritatea fiind orientate spre plafon. Ceea ce nu observase – dar care nu scăpase atenţiei lui Sparver – fusese scheletul uman de la baza sculpturii.

În ciuda anilor în care activase ca prefect, Dreyfus tot se înfioră. Văzuse cadavre, însă nu multe, şi văzuse încă şi mai puţine schelete. Şocul se diminuă totuşi când înţelese că scheletul acesta nu putuse să aparţină cuiva care murise recent. Carnea dispăruse aproape în totalitate, lăsând numai câteva bucăţele negru-cenuşii prinse ici-colo. Oasele, cele care nu se fărâmaseră, erau întunecate şi acoperite de pete. Din îmbrăcăminte, şi ce altceva mai purtase cadavrul, nu rămăsese nicio urmă vizibilă.

Nefericita victimă fusese azvârlită probabil de pe balconul înalt, sau poate împinsă de pe o punte improvizată

întinsă peste atrium, şi căzuse peste unul dintre ţepii cei mai mari. Scheletul zăcea chiar la baza sa; ţepuşa îi distrusese cutia toracică. Craniul atârna pe un umăr, privindu-l pe Dreyfus cu găvanele goale, iar înclinarea piezişă a maxilarului transmitea un amuzament absurd, ca şi cum ar fi simţit o sinistră încântare post-mortem faţă de oroarea pe care o cauzase.

Însă adevărata oroare, decise Dreyfus, nu era faptul că un om fusese omorât aici. El nu era de partea instanţei sumare, totuşi în locul acesta îndepărtat de lume nu se putea preciza ce făcuse victima pentru a merita sfârşitul acela brutal. Oroarea consta în faptul că agenţii Torţei nu se sinchisiseră să facă nimic în privinţa osemintelor, îşi văzuseră de treabă, echipând baza pentru a fi din nou locuibilă, de parcă scheletul ar fi fost o parte inevitabilă a decorului.

Dreyfus ştiu atunci că avea de-a face cu mai multe soiuri de monştri.

— Lăsaţi armele jos, rosti un glas.

Dreyfus şi Sparver se întoarseră imediat, dar era deja prea târziu. Ţeava altei carabine Breitenbach îi aţintea de pe balconul intermediar. Dreyfus ştia că dacă era setată pe dispersare maximă a razei, arma îi putea ucide pe amândoi din aceeaşi pulsaţie.

— Salut, Paula, rosti el.

— Lăsaţi armele jos, repetă Saavedra. Imediat, altfel vă ucid.

Dreyfus trecu cureaua carabinei peste umăr şi lăsă arma pe podea. Sparver îi urmă exemplul, cu o nemulţumire evidentă.

— Îndepărtaţi-vă de arme, continuă femeia.

Începu să meargă pe balcon fără a-i scăpa vreo clipă din ameninţarea carabinei. Când ajunse la scară, începu să coboare. Purta pantaloni din uniforma Panopliei şi o tunică neagră fără mâneci. O făcea să pară mai zveltă, mai asemănătoare unei păpuşi, decât atunci când Dreyfus o văzuse prima dată în refectoriu. În acelaşi timp însă mânuia

carabina ca şi când n-ar fi cântărit nimic. Muşchii ce-i jucau pe sub piele păreau la fel de duri şi netezi ca oţelul călit.

— Nu am venit să te ucidem, vorbi Dreyfus pe când bocancii ei tropăiau pe trepte. Va trebui să răspunzi pentru omorârea lui Chen, iar Torţa va trebui să-şi explice rolul jucat în distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious. Mie însă nu-mi vine greu să cred că ai acţionat impulsionată de simţul datoriei; că ai crezut că procedai corect ascunzându-l pe Ceasornicar. Un tribunal va judeca ambele aspecte, Paula. Nu ai motive să te temi de justiţie.

Ea ajunse pe podea şi veni spre ei.

— Ai terminat?

— Am spus ce am avut de spus. Lasă-mă să plec de aici cu Ceasornicarul şi voi face tot ce pot ca să-ţi uşurez situaţia.

Saavedra lovi armele cu piciorul, îndepărtându-le.

— Dreyfus, de ce eşti tu atât de interesat de Ceasornicar? Ce-nseamnă el pentru tine?

— Nu voi şti până nu voi ajunge la el.

— Dar te interesează.

— Nu sunt singurul, nu?

— Ai pomenit de Ruskin-Sartorious. Ştii de ce a trebuit să-l mutăm pe Ceasornicar?

— Bănuiesc că iscodea cineva prin preajmă.

— Şi cine ar fi fost acel „cineva”, mă-ntreb? Cine era atât de preocupat să-l localizeze după toţi anii în care fusese ascuns? Cine continuă să fie preocupat?

— Gaffney a lucrat pentru Aurora. Ea dorea să-l localizeze şi să-l distrugă pe Ceasornicar, pentru că-l percepuse ca pe o ameninţare.

— Iar tu nu-l vezi astfel pe Ceasornicar?

— Aurora se temea de el şi asta îmi este suficient.

— Problema ta este că n-am nicio dovadă că nu mă minţi.

— Fii atentă, atunci! Dacă aş fi dorit să-l distrug pe Ceasornicar, aş fi putut trimite o torpilă spre baza aceasta acum treisprezece ore. Eu însă am venit pe jos, cu

partenerul meu, cu intenţia de a negocia.

— Este adevărat, zise Sparver. Nu vrem decât accesul la Ceasornicar. Voi l-aţi ascuns în tot acest timp, pentru că aţi crezut că va putea fi util într-o bună zi. Şi uite că s-a-ntâmplat! Ziua aceea a sosit.

— Nu ştiu multe despre Aurora, răspunse Saavedra, dar sunt conştientă de criza orbitală, de pierderea habitatelor şi de eforturile de evacuare. Nu mi-este însă clar cine se află în spatele tuturor acestor evenimente. Mă puteţi lumina?

— Iar cele ce-ţi vom spune te-ar putea determina să îndrepţi arma aceea în altă direcţie? întrebă Dreyfus.

— Dă-i drumul, şi voi vedea.

Dreyfus inspiră profund, atât pentru a-şi calma nervii, cât şi pentru a se pregăti să vorbească.

— Noi credem că ştim ce este Aurora. Este un nivel-alfa periculos, unul dintre Cei Optzeci originali. Spre deosebire de ceilalţi, nici nu s-a şters şi nici n-a intrat în buclă. A simulat că aşa s-ar fi întâmplat, dar în realitate a progresat şi a devenit mai puternică şi mai rapidă.

Buza lui Saavedra zvâcni neîncrezător.

— Şi unde a stat în ultimii cincizeci de ani… sau câţi au trecut de-atunci?

— Cincizeci şi cinci. Nu ştim unde a fost în toţi aceşti ani, atâta doar că în mare parte a lor a plănuit ceva. Preluarea habitatelor acestora nu este decât începutul. Ea doreşte control complet asupra Inelului Sclipitor. Oamenilor nu li se va mai permite să locuiască acolo, ci va fi numai o vastă infrastructură de susţinere pentru o minte nemuritoare.

— De ce i-ar fi apărut în mod subit intenţiile megalomane dacă în tot acest timp a trăit destul de mulţumită fără să ştim de existenţa ei?

— Deoarece crede că oamenii sunt pe punctul de a-i face ceva rău Inelului Sclipitor, ceva în urma căruia nici chiar o inteligenţă de nivel-alfa evoluată nu va putea fi în siguranţă.

Buza lui Saavedra zvâcni iarăşi.

— Ceva rău?

— Mai exact, s-a autoconvins că oamenii nu vor putea păstra infrastructura de care ea are nevoie pentru a rămâne vie şi de aceea trebuie eliminaţi. Nu este o preluare a controlului habitatelor, fiindcă sub regimul ei nimeni nu va mai rămâne în viaţă… Dacă nu ţinem seama de mâna de sclavi umani de care va avea nevoie pentru a-i repara servitorii când se vor defecta. Este vorba despre genocid, Paula.

— De ce se teme Aurora de Ceasornicar?

— Probabil din cauză că Ceasornicarul este unica entitate din sistem cu o inteligenţă apropiată de a ei. Poate chiar mai mare. Asta înseamnă că reprezintă o ameninţare pentru suveranitatea ei. Asta înseamnă că trebuie să-l înlăture.

— Asta încerca să facă atunci când a distrus Ruskin-Sartorious, explică Sparver. Gaffney a acţionat pe teren, însă păpuşarul era Aurora. Atâta doar că a intervenit prea târziu. Voi i-aţi simţit interesul şi l-aţi mutat pe Ceasornicar aici.

— Ceea ce este regretabil, ţinând seama de faptul că nouă sute şaizeci de oameni au murit din cauza unei informaţii false, completă Dreyfus.

— Oamenii aceia – locuitorii din Bula Ruskin-Sartorious – n-ar fi trebuit să moară, spuse Saavedra.

— Aşadar, le regreţi moartea? întrebă Dreyfus.

— Bineînţeles, pufni ea. Nu crezi că nici noi n-am fi preferat să se-ntâmple aşa? Am presupus că indivizii care se arătaseră curioşi se retrăseseră. Mutarea Ceasornicarului din Bulă a fost o măsură de precauţie. Nu credeam că vor fi *consecinţe.*

— Sunt pregătit să cred asta, încuviinţă Dreyfus.

— N-ai decât să crezi ce vrei.

— Mai cred, de asemenea, că o parte din vină trebuie atribuită lui Anthony Theobald. El trebuie să fi ştiut că punea în pericol vieţile celor din familia sa, chiar dacă nu ştia exact în ce se implica.

— El n-ar fi trebuit să ştie. Niciunul dintre ei n-ar fi

trebuit. De fapt, niciunul dintre ei n-a ştiut până în ultima clipă.

— Cu toate acestea, unul dintre ei s-a apropiat mult de înţelegerea adevărului.

Ea îl privi scrutător.

— Ce vrei să spui?

— Delphine Ruskin-Sartorious. Fiica. Artista familiei. Sau n-ai ştiut?

— Ce să ştiu?

— Ea a intrat în contact cu Ceasornicarul. A fost mai degrabă un dialog unisens, totuşi a existat un contact.

Saavedra îl mai privi un moment, după care clătină din cap în semn de refuz sec.

— Nu, aşa ceva n-ar fi fost posibil. Delphinei nu i s-a permis niciodată accesul în preajma lui. Şi nici altui membru al familiei, inclusiv lui Anthony Theobald. Ceasornicarul a fost ţinut într-o celulă blindată, izolat, cu excepţia cazurilor când doream să comunicăm cu el. Nu numai că nu putea evada din celulă, dar nici nu putea trimite vreun semnal în exterior.

— A găsit totuşi o cale prin care s-o contacteze pe Delphine.

— Imposibil!

— Aşa s-a întâmplat, indiferent dacă îţi place sau nu. Bănuiala mea este că celula nu era chiar atât de protejată pentru transferul de date pe cât credeaţi voi. Sau poate că Ceasornicarul a reuşit să trimită un semnal când vorbeaţi cu el, sau ce altceva făceaţi când îl vizitaţi.

— Orice semnal are nevoie de un receptor, rosti Saavedra apăsat.

— Delphine avea aşa ceva. Îl avea chiar în propriul ei cap. Ca orice bun cetăţean demarhist, avea craniul ticsit de implanturi, pe care le utiliza pentru a-şi direcţiona maşinile. Ceasornicarul a descoperit cum să manipuleze unu sau mai multe din implanturile acelea pentru a plasa imagini în mintea Delphinei şi a-i modela creaţiile artistice.

Saavedra înclină sceptic capul pe un umăr. Dreyfus ştia

că mai avea încă mult până s-o convingă, însă reuşise în mod clar să-i trezească curiozitatea.

— „Imagini”?

— Ceasornicarul a folosit-o ca pe un medium şi s-a exprimat prin intermediul operelor ei. Delphine credea că-şi descoperise un filon de inspiraţie miraculoasă, dar devenise, pur şi simplu, un canal de transmisie pentru Ceasornicar.

— Ridicol! pufni femeia, totuşi fără destulă convingere.

— Poate că asta a şi atras atenţia Aurorei, rosti Dreyfus, fulgerat abia atunci de ideea respectivă. Sigur că da, pentru ca ameninţarea Ceasornicarului să aibă efect asupra ei, Aurora trebuia să ştie foarte bine ce *este* el de fapt.

— Şi ce este? Te-ntreb fiindcă se pare că ai deţine toate răspunsurile.

Dreyfus nu se putu abţine să nu surâdă.

— Vrei să spui că nu ştii realmente? După atâta timp?

— În vreme ce tu ştii, nu-i aşa?

— Am o bănuială.

— Dreyfus, îţi apreciez încercarea, dar dacă ai impresia că o să poţi scăpa printr-o cacealma…

— S-a comis o crimă, rosti bărbatul. Totul a pornit de la un singur fapt: uciderea unui om nevinovat. Ceasornicarul este o consecinţă directă a crimei aceleia.

— Cine a fost ucis?

— Îndreaptă arma în altă direcţie şi s-ar putea să-ţi spun. Ba încă şi mai bine, de ce nu mi-l arăţi pe Ceasornicar?

— Scoateţi-vă costumele, spuse femeia. Vreau să mă asigur că n-aveţi alte arme. Să ştiţi însă că vă omor pe loc la cea mai mică impresie că vreţi să faceţi o şmecherie.

Dreyfus îi aruncă o privire lui Sparver:

— Să facem cum vrea ea.

Îşi scoaseră blindajele şi costumele şi le aşezară ordonat în faţa lor. Amândoi purtau uniforme Panoplie standard pe sub costume.

— Întoarceţi-vă, ordonă Saavedra.

Se întoarseră cu spatele la ea.

— Întoarceţi-vă din nou. Scoateţi-vă şficbicele. Nu le activaţi.

Dreyfus şi Sparver desprinseră şficbicele de la centuri şi le aruncară pe podea.

— Împingeţi-le cu piciorul spre mine.

Cei doi se conformară. Fără a-i slăbi de sub ameninţarea carabinei, ea îngenunche şi prinse şficbicele la propria ei centură. Apoi, cu o singură mână, îşi desprinse propriul şficbici, un model C, şi-i derulă filamentul. Spirala de argint strălucitor a muchiei ascuţite şuieră pe podea. Saavedra răsuci cu un gest expert mânerul în palmă pentru a întoarce ochiul laser către Dreyfus şi Sparver, îi marcă pe amândoi, după care îl eliberă.

— Confirmare fixare ţinte, spuse şi şficbiciul încuviinţă din mâner. Menţine supravegherea ţintelor. Dacă ţintele se apropie la mai puţin de cinci metri de mine sau dacă se îndepărtează la mai mult de zece metri de mine, le interceptezi şi le reţii pe ambele cu forţă letală maximă. Confirmă!

Şficbiciul încuviinţă.

— Cred că suntem clari în privinţa regulilor de comportare, zise Dreyfus.

Saavedra se apropie de carabinele lăsate de ei, îşi puse jos arma şi scoase celulele de muniţie din celelalte două. Îşi prinse celulele la centură, lângă şficbicele confiscate, apoi îşi ridică propria carabină şi o puse pe umăr, cu ţeava în sus.

— Acesta-i un gest de încredere. Nu abuzaţi de el.

— Nu vom abuza, spuse Sparver.

— Urmaţi-mă şi nu uitaţi ce i-am ordonat şficbiciului. Vă voi arăta Ceasornicarul dacă vreţi cu adevărat să-l vedeţi.

CAPITOLUL 31

Saavedra îi conduse mai adânc în Baza 9, coborând pe una dintre rampele descendente pe care Dreyfus le văzuse deja că porneau din atrium. Şficbiciul ei luneca în urma grupului, triangulând constant distanţa dintre femeie şi cei doi prefecţi, aşteptând ca unul dintre ei să încalce parametrii ce-i fuseseră programaţi. Dreyfus se simţea uşurat să nu aibă o armă aţintită asupra lui, dar şficbiciul reprezenta doar o îmbunătăţire marginală. Dacă fusese îngrijorat de posibilitatea de a muri din cauza unei zvâcniri a degetului Saavedrei, acum trebuia să-şi facă griji despre procesele de gândire inflexibile ale unei maşini cu puţin mai inteligentă decât un câine de pază. Nu însemna că ar fi avut intenţia de a încălca în mod deliberat regulile, însă... dacă se împiedica sau trecea în mod accidental peste limita celor cinci metri?

— O să vi-l arăt, rosti femeia, dar puteţi da uitării orice idee de a negocia cu el. Nu-i un intelect raţional.

— Nu trebuie să fie raţional ca să înţeleagă că Aurora îi vrea moartea, replică Dreyfus.

— Crezi că asta îţi va asigura înţelegere din partea lui?

— Este tot ce am. Ar fi bine să profit la maximum.

— Cum aţi reuşit să instalaţi aşa rapid o unitate de restricţionare aici? întrebă Sparver.

— N-am făcut-o noi. Abia am avut timp să ne îndepărtăm de Bula Ruskin-Sartorious înainte de a fi distrusă. Din fericire aici exista deja un fel de cuşcă. A necesitat unele modificări, totuşi n-a fost ceva care să ne depăşească resursele.

— Te referi la tokamak, spuse Dreyfus nesigur.

— La ce? se încruntă Sparver.

— Reactorul de fuziune care alimenta baza asta în epoca

amerikano, explică Saavedra superior. Prefectul are dreptate. Este exact ce am folosit: o incintă uriaşă de restricţionare magnetică. Înfiorător de ineficient prin comparaţie cu generatoarele portabile pe care le aduseserăm, dar util în esenţă. A trebuit verificat şi geometria câmpului a trebuit ajustată, însă n-au fost acţiuni foarte dificile. A fost mai simplu decât să instalăm propriul nostru echipament de restricţionare, pentru care ar fi trebuit să săpăm altă cavernă.

— Înseamnă că aveţi încredere în ingineria amerikano, zise Dreyfus. Nu cred că în specificaţiile lor de proiectare a figurat restricţionarea unei maşini psihopate.

— Am încredere că tokamakul nu se va defecta. Crezi că altfel aş mai fi venit aici?

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Dreyfus.

— Cei din Torţă? Aici nu suntem decât eu şi Simon Veitch.

Dreyfus îşi reaminti numele acela de pe lista primită de la Jane. Îi rămăsese în memorie dintr-un motiv anume.

— Şi restul?

— Acolo unde îi trimit misiunile lor. De când ne-a desfiinţat Jane, toţi a trebuit să ducem vieţi duble. Cum îţi închipui că am izbutit să menţinem Torţa, având în acelaşi timp şi sarcini regulate din partea Panopliei?

— Chiar m-am întrebat în privinţa asta…

— Regimul medicamentos conceput s-o menţină pe Aumonier trează şi-a dovedit utilitatea şi pentru agenţii Torţei. Cei mai mulţi dintre noi au trăit cu numai câteva ore de somn pe săptămână. Saavedra ridică mâna şi vorbi în brăţara strânsă în jurul încheieturii palide şi subţiri ca un vreasc: Simon? Am găsit intruşii.

Făcu o pauză, ascultând răspunsul lui Veitch.

— Da, numai cei doi. Îi aduc la reactor.

Făcu altă pauză.

— Da, sunt sub control. Altfel de ce le-aş fi îngăduit să mai trăiască?

Tunelul deveni treptat orizontal. Intrară pe un coridor

mărginit de magazii pentru echipamente, apoi ieşiră pe un balcon ce dădea deasupra unei săli doar cu puţin mai mică decât atriumul pe care-l lăsaseră în urmă. Pe balcon era loc destul pentru toţi trei, fără să declanşeze acţionarea şficbiciului. Cea mai mare parte a sălii era ocupată de reactorul aşezat pe suporturi antişoc, aidoma unui enorm cazan de vrăjitoare. Era vopsit în verde-deschis şi în lungul îmbinărilor panourilor se zăreau linii vagi de rugină. Câteva panouri şi componente străluceau de parcă ar fi fost cromate, iar restul păreau superficial intacte. Dreyfus bănuia că fuseseră necesare unele reparaţii înainte ca generatoarele magnetice să fie convinse să revină la puterea nominală.

O pasarelă înconjura reactorul pe circumferinţă. În faţa unui monitor de lângă o fereastră de observare întunecată stătea o siluetă îmbrăcată în negru. La auzul sosirii lor, se întoarse şi privi în sus cu o grimasă pe chip. Veitch era la fel de slab ca Saavedra şi avea acelaşi aspect cadaveric, dublat totodată de putere vânoasă.

— Ar fi trebuit să-i omori, spuse el ridicându-şi glasul peste zumzetul slab al reactorului.

— Au informaţii despre Ceasornicar, zise femeia. Dreyfus zice că ştie de unde-a apărut. Aş vrea s-aud ce are să ne spună.

Veitch păru iritat.

— Ştim de unde a apărut. L-au creat în ISGA. Acolo a luat-o razna.

— Dar nu a început acolo, interveni Dreyfus. În ISGA s-a maturizat, şi-a atins potenţialul real, însă originea lui este cu totul alta.

— Coborâţi scara! se răsti Saavedra.

— Acum îţi poţi opri şficbiciul, spuse Dreyfus. N-o să te atac.

— Coboară scara şi lasă-mă pe mine să mă ocup de şficbici.

Dreyfus şi Sparver trecură pe lângă Saavedra, având grijă să nu se apropie la mai puţin de cinci metri de ea.

Bocăniră în jos pe trepte şi traversară podeaua ticsită de echipamente a sălii, până ajunseră sub reactorul înalt.

— Suiţi pe puntea de observaţie, spuse Saavedra, şi explicaţi-i lui Veitch de ce-l vreţi pe Ceasornicar.

Ridicând ochii la Veitch, Dreyfus reiteră argumentul pe care i-l prezentase deja Saavedrei – că Ceasornicarul reprezenta unica armă eficientă împotriva Aurorei.

— Şi ce propui? Să-l eliberăm, pur şi simplu, şi să sperăm că se va-ntoarce în genunchi la noi după ce va termina?

Dreyfus puse o mână pe balustradă şi începu să urce scara către puntea de observaţie, urmat de Sparver.

— Sper că nu va fi necesar să-l eliberăm. Este o chestiune de autosupravieţuire. Dacă îl pot convinge cât de mult doreşte Aurora să-l distrugă, ar putea înţelege raţiunea de a o înfrânge. Ne va ajuta ajutându-se pe sine.

— Din interiorul cuştii?

— Este o formă de inteligenţă artificială, zise Dreyfus. La fel ca Aurora, indiferent de felul în care şi-a început ea existenţa.

— Şi la ce ne serveşte asta?

— Aurora nu este o inteligenţă imaterială, ci o colecţie de rutine software, care emulează structura unui creier uman individual. În acelaşi timp însă, ea nu este nimic până nu are o arhitectură fizică pe care să ruleze.

Deasupra lui, Veitch încuviinţă nerăbdător din cap.

— Şi ce vrei să spui prin asta?

— Undeva trebuie să existe o maşină care s-o simuleze. În mod sigur ea îşi desfăşoară preluarea Inelului Sclipitor din interiorul unui singur habitat. Probabil că nu este unul dintre cele pe care le-a ocupat deja, deoarece nu ar dori să rişte să fie distrusă de o nucleară de-a noastră. Din păcate, asta înseamnă aproape zece mii de habitate potenţiale. Dacă am dispune de tot timpul de pe lume, am putea să cernem prin înregistrările reţelelor şi s-o depistăm. Dar nu dispunem de tot timpul de pe lume, ci de numai câteva zile.

— Crezi că Aurora cutreieră liberă prin reţele?

— Cu certitudine. A rămas nedetectată vreme de

cincizeci şi cinci de ani, ceea ce înseamnă că se poate deplasa fără dificultate dintr-un punct în altul. Dar nu se poate duplica. Cal Sylveste a înglobat personal o limitare în structura profundă a simulărilor de nivel-alfa. Ele nu pot fi copiate, nici chiar sub forma copiilor de siguranţă.

— Poate că de acum a depăşit limitarea respectivă.

— Nu cred. Dacă s-ar putea autocopia, n-ar mai fi atât de preocupată de protejarea propriei supravieţuiri. Este speriată tocmai pentru că este unicat.

— Totuşi noţiunea de „maşină” este nebuloasă, prefectule. Poate că Aurora nu se poate autocopia, dar nu cred că poate fi împiedicată să se distribuie în mii de habitate, nu în unul singur.

— Asta este problema, zise Dreyfus gâfâind când ajunse la puntea de observaţie. Se numeşte viteză de execuţie. Cu cât Aurora este mai distribuită, cu atât este mai afectată de decalajul temporal dintre centrele de procesare cauzat de viteza finită a luminii. Dacă o parte din ea ar rula într-un habitat din Inelul Sclipitor, iar altă parte într-un habitat diametral opus, ar suferi întârzieri inacceptabile, care să ajungă la nivelul unor fracţiuni de secundă. Ar continua să fie la fel de inteligentă ca acum, însă frecvenţa ceasului conştiinţei ei ar fi încetinită cu un factor intolerabil. Asta este problema ei. Inteligenţa nu-i suficientă în sine, mai ales când încearcă să câştige un război pe zece mii de fronturi. Trebuie să fie în acelaşi timp şi rapidă.

— Toate astea sunt supoziţii, rosti Veitch când Dreyfus se apropie de el precaut, urmat îndeaproape de Sparver, Saavedra şi şficbiciul ei.

— De acord, dar eu cred că sunt perfect valide. Aurora nu-şi poate permite să se distribuie în mai multe habitate, prin urmare trebuie să ruleze pe o singură maşină, în interiorul unui singur habitat. Iar asta înseamnă că este vulnerabilă înaintea unei lovituri dacă habitatul respectiv poate fi identificat.

— Şi tu speri că va putea fi identificat de Ceasornicar.

— Cam aşa ceva.

Veitch păru derutat, ca şi cum ar fi ştiut că nu înţelegea ceva evident.

— Ar avea totuşi nevoie de acces la reţele.

— Ştiu.

— Eşti nebun! Şi dacă evadează, dacă se ascunde prin reţele la fel ca Aurora?

— În privinţa aceasta există un risc, dar sunt pregătit să mi-l asum, dacă ţin seama de alternativă. Aş prefera să am un monstru evadat dacă pot opta între el şi moartea inevitabilă din partea Aurorei.

— Ştii ce le-a făcut Ceasornicarul victimelor sale?

Dreyfus se gândi la tot ce aflase de când căpătase Manticora. Examinarea amintirilor acelora noi, proaspete, semăna cu redeschiderea unei răni care abia începuse să prindă crustă.

— Ştiu că a făcut lucruri rele. Dar n-a acţionat orbeşte. A cruţat mai mulţi decât a ucis. Aurora n-ar cruţa pe nimeni.

— Arată-i ce este, interveni Saavedra. Ar fi cazul să ştie despre ce vorbeşte când spune despre evadări.

— L-ai percheziţionat de arme?

— Da, este curat. Arată-i fereastra.

Veitch se retrase de la display-ul de monitorizare.

— Priveşte şi singur, prefectule.

— Este de cealaltă parte a sticlei?

— Aproape. De obicei îl ţinem departe de fereastră. Voi roti magneţii ca să-l aduc pentru câteva momente în raza vizuală.

Dreyfus întoarse capul către Saavedra, aşteptându-i permisiunea de a se mişca. Femeia încuviinţă din cap, iar el i se alătură lui Veitch şi păşi pe piedestalul mic de sub fereastra de observaţie. Două mânere verticale ofereau sprijin de ambele părţi ale hubloului blindat. Dreyfus atinse carcasa verzui-pală a reactorului şi o simţi vibrându-i sub degete. Tremurul era neregulat, cu pulsaţii puternice.

— Cum l-aţi băgat aici?

— În partea opusă există o uşă pe unde se schimbă magneţii. Pe durata deplasării de la Ruskin-Sartorious, l-am

ţinut pe Ceasornicar într-o unitate de restricţionare portabilă. A trebuit să ne mişcăm rapid, deoarece unitatea are autonomie de numai şase ore. Ceasornicarul a testat-o întruna, flexându-şi muşchii, încercând să evadeze, deşi făcuserăm tot ce putuserăm pentru a-l ameţi înainte de mutare.

— Cum l-aţi „ameţit”? întrebă Dreyfus.

— Cu impulsuri electromagnetice intense. Nu-l paralizează complet, totuşi îl subjugă. Până am ajuns aici, îşi recăpătase puterile integral. L-am băgat înăuntru şi l-am închis la timp cu magneţii cei mari. Ştii cum funcţionează un tokamak?

— Mai mult sau mai puţin.

— În mod normal magneţii ţin suspendată o plasmă toroidală, pe care o împiedică să atingă pereţii. Încălzeşti plasma la câteva sute de milioane de grade şi o comprimi, până obţii fuziune. În clipa asta înăuntru nu există fuziune, ci doar vid aproape absolut şi Ceasornicarul. A trebuit să ajustăm magneţii pentru a crea o butelie localizată, dar n-a fost foarte dificil.

— Încearcă în continuare să iasă, nu-i aşa?

Dreyfus atinse din nou carcasa pulsatorie a reactorului. Simţea eforturile Ceasornicarului, care îşi testa rezilienţa cătuşelor magnetice.

— Nu se opreşte nicio clipă.

Bărbatul se uită prin fereastră. La început nu văzu nimic, doar întuneric albastru-închis. Apoi sesiză o strălucire trandafirie slabă, care sporea din întuneric în dreapta sa. Strălucirea pâlpâi şi se înteţi. În stânga lui, Veitch ajustă fin configuraţia magneţilor de reţinere. Trandafiriul deveni un halo argintiu pulsatoriu. Argintiul crescu spre alb incandescent.

— De ce străluceşte?

— Câmpul desprinde ioni din propriul său strat exterior, ca un fel de cocon din plasmă. Când colapsăm câmpul, Ceasornicarul pare să absoarbă plasma înapoi în sine. Din câte ne dăm seama, n-a suferit deocamdată nicio pierdere

netă de masă.

— Îl pot vedea acum, spuse Dreyfus foarte încet.

— Este frumos, nu-i aşa?

Dreyfus nu răspunse. Nu era complet sigur în privinţa celor ce simţea. După ce o pierduse pe Valery se gândise de multe ori la Ceasornicar, dar nu reflectase niciodată la aspectul lui. Fusese preocupat numai de efectele, nu şi de natura sa. Din declaraţiile victimelor ştia că Ceasornicarul era amorf, capabil să-şi schime forma cu uşurinţă fluidă, sau cel puţin să transmită impresia respectivă. Mai ştia, de asemenea, că unii supravieţuitori vorbiseră despre o formă umanoidă care rămânea constantă în timpul transformărilor ca de mercur, aidoma unui atractor stabil în nucleul unui proces haotic. Totuşi relatările acelea nu-l interesaseră. Abia acum înţelegea cu adevărat că aceasta nu era o maşină obişnuită, ci mai degrabă ceva asemănător unui înger, reprezentat în metal strălucitor de alb.

Atârna în tokamak, fixat locului prin câmpuri magnetice îndeajuns de intense pentru a smulge electronii din hidrogen. Orice maşină normală, orice ar fi fost construit din materie obişnuită – fie ea inertă sau rapidă – ar fi fost simultan dezintegrat şi vaporizat de tensiunile acelea interne uriaşe, totuşi Ceasornicarul le rezista şi doar haloul argintiu-trandafiriu indica stările fizice extreme în care plutea. Avea forma vagă a unui bărbat: trunchi, braţe şi picioare, sugestia unui cap... însă forma umanoidă era alungită şi spectrală. Detaliile pâlpâiau şi se înceţoşau, contururile se limpezeau şi se tulburau succesiv. Pentru o clipă, Ceasornicarul era un ansamblu de mecanisme blindate, articulate, recognoscibile, după care devenea o formă schimbătoare, cu suprafaţă netedă.

— A văzut destul, spuse Saavedra. Îndepărtează-l de fereastră înainte să sfarme restricţionarea.

Veitch acţionă comenzi şi Dreyfus văzu cum Ceasornicarul se îndepărtează. Când nu-l mai zări, se simţi mai liniştit. Deşi chipul îi fusese lipsit de trăsături, avusese impresia copleşitoare că-l fixa direct, marcându-l ca pe un

subiect pentru viitoare examinări.

— Asta a fost partea mea din înţelegere, continuă Saavedra. Acum spune-mi ce ştii tu despre el.

— Dacă o voi face, o să mă lăsaţi să discut cu el?

— Tu spune-ne ce ştii. Apoi o să mai vedem.

— Am venit aici pentru un singur motiv. Cu cât vom întârzia mai mult, cu atât va fi mai greu s-o împiedicăm pe Aurora. Oameni mor pe orbită în timp ce noi şovăim.

— Spune-ne de unde a apărut Ceasornicarul, aşa cum ai promis. După aceea vom discuta.

— Nu a venit din ISGA, spuse Dreyfus, ci a fost creat altundeva, cu mai bine de zece ani în urmă.

— Poţi să-ncerci să fii mai puţin enigmatic? rosti Veitch.

— Numele Philip Lascaille vă spune ceva? întrebă Dreyfus retoric. Bineînţeles! Sunteţi prefecţi educaţi. Vă cunoaşteţi istoria.

— Ce legătură are Lascaille cu toate astea? zise Saavedra.

— Una foarte importantă. El a devenit Ceasornicarul.

— Nu fi absurd! pufni Veitch cu un surâs superior pe buze. Lascaille a înnebunit după ce s-a întors din Linţoliu. A murit cu ani în urmă.

Dreyfus încuviinţă răbdător.

— Aşa cum neîndoios vă reamintiţi, a fost găsit înecat în Institutul Sylveste pentru Studiul Linţolierilor. S-a presupus mereu că s-ar fi sinucis, că nebunia cu care se întorsese l-ar fi copleşit până la urmă. Însă aceea n-a fost unica explicaţie pentru moartea lui. Tăcuse ani în şir, dar imediat înainte de a muri se deschisese faţă de Dan, descendentul familiei. Îi împărtăşise indicii care-i îngăduiseră lui Dan să pornească în propria sa expediţie către Linţolieri, sigur de succes acolo unde alţii eşuaseră. Mulţi au concluzionat că după ce se eliberase de această enormă povară de cunoaştere, Lascaille considerase că-şi încheiase misiunea vieţii. Indiferent cum ar fi privit lucrurile, rămânea o sinucidere.

— Tu însă nu crezi asta, rosti Saavedra şi în glasul ei curiozitatea se împletea cu suspiciunea.

— Aşa cum am spus, a fost ucis un om şi cred că de acolo a început totul.

— Dar de ce? insistă ea. Lascaille era deja nebun. Dacă alţii ar fi fost neliniştiţi de ceea ce i-ar fi putut spune lui Dan, ar fi trebuit să-l omoare înainte, nu după ce vorbise cu el.

— Nu acela este motivul pentru care a murit. N-a fost omorât pentru că un individ ar fi fost îngrijorat de cunoştinţele din mintea lui, ci pentru că acela dorea să obţină cunoştinţele respective mai mult decât orice pe lume. Iar uciderea lui Lascaille era unicul mod prin care ştia cum să ajungă la ele.

— Nu-i foarte raţional tot ce spui, zise Veitch.

— Se referă la scanarea pentru nivel-alfa, înţelese brusc Saavedra. Lascaille trebuia să moară pentru că procesul era fatal. Aşa-i, Dreyfus?

— Ucigaşii doreau configuraţiile din mintea lui, structurile ce-i rămăseseră acolo după revenirea din Linţoliu. Credeau că dacă vor putea înţelege structurile acelea, vor beneficia de altă posibilitate de a-i înţelege pe Linţolieri. Dar o scanare la rezoluţia necesară pentru aşa ceva ar fi însemnat arderea minţii lui.

— Totuşi lucrurile se îmbunătăţiseră după Cei Optzeci, spuse Veitch.

— Nu până la moartea lui Lascaille. Întâmplările acestea s-au petrecut la treizeci de ani după Cei Optzeci, dar în majoritatea timpului respectiv a existat un moratoriu pentru genul acela de tehnologie. Ucigaşii l-au luat pe Lascaille şi i-au aplicat-o oricum. I-au ars creierii, însă au obţinut scanarea pentru nivel-alfa dorită. După aceea i-au aruncat corpul în bazinul pentru peştişori. Se ştia că era nebun, aşa că aparenta sinucidere nu a ridicat niciun fel de întrebări.

— Cine ar fi putut s-o facă?

Dreyfus strânse din umeri înaintea întrebării Saavedrei. Nu ajunsese deocamdată atât de departe şi mintea îi era învolburată de posibilităţi.

— Nu ştiu. Trebuie să fi fost cineva cu o poziţie importantă în organizaţia Sylveste. Mă îndoiesc că ar fi fost chiar Dan – ar fi fost împotriva propriilor lui interese, deoarece el deţinea deja informaţii despre cum să-i contacteze pe Linţolieri. Dar cine poate şti dacă n-a avut un rival, un spion în clan, care dorea să ajungă înaintea lui la trofeu?

— Însă tu vei investiga, nu-i aşa? zise femeia.

— Nu pot îngădui să las o crimă neinvestigată. Mai întâi însă va trebui să ne ocupăm de alte câteva probleme. Supravieţuirea în următoarele cincizeci şi două de ore va fi un început bun. Dreyfus se întoarse către Veitch. De aceea avem nevoie de Ceasornicar. Eu mi-am expus cazul cât am putut de bine. Acum vreau să-mi arătaţi cum să comunic cu el.

— Ai o teorie interesantă despre originea lui, spuse Veitch. S-ar putea chiar să fie adevărată. Dar asta nu înseamnă că ar fi raţional să-l lăsăm în libertate.

— Nu spun să-l lăsăm în libertate, replică Dreyfus răbdător. Spun să…

— Crezi că pentru Ceasornicar contează câtuşi de puţin dacă-i deschizi cuşca sau îi oferi acces la reţele?

Dreyfus simţi cum un talaz copleşitor de epuizare se sparge peste el. Făcuse tot ce putuse. Le explicase Saavedrei şi lui Veitch pe cât de limpede era în stare, sperând că îi vor simţi sinceritatea şi vor înţelege că Ceasornicarul era într-adevăr unica armă eficientă împotriva Aurorei, chiar dacă posibilitatea aceea era nedigerabilă. Dar nu avusese succes. Poate că Saavedra începuse să fie convinsă… sau cel puţin să creadă că el nu venise să distrugă Ceasornicarul. În timp ar fi putut s-o facă să înţeleagă. Însă Veitch nu dovedea absolut nicio înclinaţie să vadă situaţia ca Dreyfus.

— Am venit aici să negociez, deschise el larg braţele în semn de predare. V-aş fi putut ucide pe toţi, pe voi şi pe Ceasornicar. O singură nucleară ar fi fost de ajuns. Crezi că aş fi venit aici dacă aş fi considerat că există alternativă?

— Ascultă-mă, prefectule, rosti Veitch. Indiferent cât de teribilă ar fi situaţia de pe orbită, indiferent cât de disperată ar părea, nimic nu poate fi atât de groaznic încât să justifice acordarea fie şi a unui angstrom de libertate Ceasornicarului. El este, pur şi simplu, încarnarea răului, înţelegi? Este diavolul cromat.

— Ştiu.

— *Nu poţi* să ştii. Nimeni n-o ştie cu adevărat decât dacă a avut contact direct cu el, zi după zi, an după an, aşa cum am avut noi.

— Eu am fost acolo, rosti Dreyfus calm.

— Ce vrei să spui?

— Eu am fost unul dintre prefecţii care au intrat în ISGA înainte de a fi distrus nuclear.

Veitch azvârli o privire nervoasă către Saavedra şi Dreyfus recunoscu căutătura aceea. Credeau că-şi pierduse minţile. Se uită la Sparver şi zări aceeaşi expresie pe chipul fostului său adjunct, deşi numai el ar fi putut-o identifica.

— Prefectule, noi avem autorizaţii care depăşesc Furnicarul, care depăşesc până şi Manticora, vorbi Veitch pe un ton încet, cumpătat. Noi ştim tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, până la ultimul minut. Ştim cine a fost implicat, unde se afla şi ce făcea.

— Atâta doar că datele au fost modificate, zise Dreyfus. Implicarea mea a fost ştearsă din înregistrări, din toate documentele cu excepţia celor la care nu avea acces decât Jane Aumonier. Eu însă am fost acolo. Atâta doar că până acum nu mi-am reamintit prea multe.

— O ia razna, spuse Veitch.

— Dusollier s-a sinucis la scurt timp după criza Ceasornicarul, continuă Dreyfus, dar nu din cauza deciziilor pe care le luase el însuşi. A preferat să se sinucidă decât să aibă de-a face cu consecinţele acţiunilor pe care le-am iniţiat eu, acţionând cu autorizarea lui.

— Ce vrei să spui prin „acţiuni pe care le-ai iniţiat”?

— În imediata apropiere a ISGA nu exista niciun prefect de rang mai mare. Ceasornicarul ajunsese deja la Jane. Ea

fusese scoasă din luptă. Dusollier m-a autorizat să intru şi să utilizez orice măsuri ar fi fost necesare pentru a-i salva pe oamenii aflaţi încă înăuntru.

— Atunci înseamnă că ai eşuat, zise Veitch.

— Dimpotrivă, am avut succes. I-am salvat pe cei mai mulţi.

Dreyfus făcu o pauză. Îi venea greu să rostească cuvintele cu glas tare. Nu avusese greutăţi să citească relatarea faptelor sale din ziua aceea, dar abia acum, când vorbea despre ele, simţea că înţelegea ce se întâmplase.

— Oamenii au supravieţuit, adăugă el. Sunt încă vii.

— N-a supravieţuit nimeni, îl contrazise Saavedra. Noi am distrus ISGA cu nuclearele.

— Aşa este, dar abia la şase ore după ce Jane a fost scoasă, cu scarabeul fixat pe ceafă. Ce s-a întâmplat în intervalul acela? De ce a fost şters din înregistrările publice? M-am întrebat mereu, surâse slab Dreyfus. Acum ştiu.

— Ţi-ai amintit, uite-aşa, dintr-odată! pufni Saavedra.

— Jane a considerat că mi-ar fi util din punct de vedere tactic dacă aş recupera amintirile întâlnirii mele anterioare cu Ceasornicarul. Ştia că va fi dureros pentru mine, ţinând seama şi de alte detalii ce însoţeau întâlnirea aceea. A avut însă dreptate.

— Sunt de acord cu Veitch, replică Saavedra, o iei razna.

— În apropierea ISGA-ului aştepta o navă, vorbi încet Dreyfus. O navă stelară produsă de demarhişti în tentativa de a-şi reduce dependenţa de Agregaţi. Era un prototip construit pe orbita lui Fand şi utiliza un sistem de propulsie diferit, care nu avea nicio legătură cu ştiinţa Agregaţilor. Făcuse un singur zbor până la sistemul nostru, după care fusese pusă la naftalină, deoarece era prea scumpă, prea lentă şi prea stângace. Fusese pusă la păstrare pentru ziua când ar fi devenit economică.

— Cum se numea? întrebă Saavedra.

— *Atalanta,* răspunse Dreyfus.

— Da, se încruntă Veitch, a existat o navă cu numele

ăsta. Ţin minte că voiau s-o demonteze pentru fier vechi.

— Au şi făcut-o. Ea nu mai există.

— Spune-ne ce s-a-ntâmplat, îi ceru Saavedra.

— Da, întări Sparver.

Dreyfus deschise gura şi în aceeaşi clipă două brăţări începură să piuie la unison. Saavedra şi Veitch le priviră mai întâi iritaţi, apoi alarmaţi.

— Tunurile de suprafaţă sunt on-line? îl întrebă Saavedra pe bărbat.

El încuviinţă din cap.

— Au fixat ţinta, dar nu vor deschide focul până nu se apropie mai mult.

— Cine să se apropie? întrebă Dreyfus.

Saavedra întoarse ochii spre el.

— O navă soseşte din spaţiu. Face inserţie directă de pe orbită, la acceleraţie mare. Nici măcar nu-ncearcă să se ascundă. Ştii ceva despre ea, Dreyfus?

— Eu m-am străduit din răsputeri să nu atrag atenţia asupra locaţiei voastre. N-am vrut ca Aurora să mă urmărească până la voi.

— Însă numai Panoplia ştie că suntem aici.

— Atunci trebuie să se fi întâmplat ceva, zise Dreyfus. Mi se pare logic să presupun că persoana care pilotează nava aceea vrea să-l scoată pe Ceasornicar din acţiune.

— Să trecem la operaţiuni, spuse Saavedra şi-l fixă pe Dreyfus cu o privire de avertizare. O să-mi rechem şficbiciul, dar ştii cât de rapide sunt armele astea. Îl pot trimite la voi înainte să fi clipit măcar. Reveni la Veitch. Restricţionarea este stabilă?

— Tare ca piatra.

Bărbatul coborî un oblon blindat peste fereastra de observare, îl fixă cu un zăvor greu, după care îi urmă pe ceilalţi trei pe pasarelă, apoi pe podeaua reactorului. Şficbiciul lui Saavedra îi era fixat din nou la centură, totuşi Dreyfus nu-şi făcea iluzii că ar fi câştigat încrederea neechivocă a femeii. Îi acceptase povestea cu titlu de provizorat, până ce el făcea vreo eroare sau până se

schimbau circumstanţele.

— Ar putea fi Gaffney, reflectă el pe când suiau prin tunel înapoi către nivelul principal de rezidenţă şi operaţiuni. Ultima dată când l-am văzut, îşi revenea după o operaţie chirurgicală. Dar nu era mort. Poate că aceea a fost marea mea greşeală.

— Presupun că era păzit, nu? privi Saavedra peste umăr în timp ce suiau grăbiţi panta.

— Era, însă se poate să nu fi fost suficient. Gaffney sabotase deja Turbinele de Căutare şi le omorâse pe Clepsidra şi pe Trajanova. Este inteligent şi are la vârfurile degetelor tot aparatul de securitate, dar nu este un supraom. Cred că este posibil ca Aurora să-l fi ajutat, chiar şi în interiorul Panopliei.

— Iar acum ea l-a ajutat să evadeze?

— Posibil, însă indiferent cum ar sta lucrurile, îmi pare a fi acţiunea lui. Te-am auzit pomenind de tunuri?

— Baterii portabile antinave, cu autoîngropare, spuse Veitch. Le-am instalat pentru eventualitatea în care cineva şi-ar fi băgat nasul fără să fi fost invitat. Aţi fi dat peste ele dacă n-aţi fi venit pe sol.

— Mă bucur c-am făcut-o. Plimbarea pe jos mi-a prins bine.

Centrul operaţional al Torţei fusese instalat într-o fostă sală de conferinţe de pe vremea când baza era condusă de amerikano. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii monocrom ale unor panorame spectaculoase, cu tridimensionalitate superficială. Un perete prezenta un canion adânc, posibil de pe Marte. Altul arăta o cascadă în formă de potcoavă. Pe un al treilea era afişat un versant stâncos în care fuseseră sculptate opt capete enorme: al cincilea şi al şaptelea aparţineau unor femei.

Pe masă se găsea un grup de display-uri dispuse hexagonal, astfel încât formau o cuvă holografică improvizată. Veitch îi adresă o comandă guturală şi cuva se umplu cu grafică în linii subţiri, verde-fluorescent. Dreyfus recunoscu conturul Bazei 9 şi al terenului înconjurător.

Etichete indicau amplasamentul armelor şi dispozitivelor de urmărire. Deasupra lor, simbolul unei săgeţi indica nava care se apropia.

— Semnătura îi corespunde unei nave uşoare de constrângere, rosti Veitch privind cifrele ce însoţeau simbolul. Gaffney ar putea pilota aşa ceva?

— Are experienţa necesară, încuviinţă Dreyfus.

— Asta nu-i o veste bună. Poate fi un cuter, însă ar putea foarte uşor să transporte nucleare.

— Doar dacă i-a mai rămas vreuna lui Jane, comentă Dreyfus. Iar dacă i-ar fi rămas, probabil că ar fi deja în exteriorul Panopliei, la bordul crucişătoarelor interplanetare, pentru a fi utilizate când şi cum ar fi fost necesar. Nu cred că Gaffney ar fi putut pune mâna pe nucleare. Mai mult ca probabil, a reuşit numai să evadeze din Panoplie.

— Sper să ai dreptate, zise Veitch.

— Iar eu sper ca tunurile voastre să fie bune. Când vor deschide focul?

— După ce nava va coborî sub altitudinea de treizeci de kilometri, răspunse Saavedra. Tunurile cunosc rutinele şi contramăsurile de eschivă ale cuterelor. Dacă nava nu va deschide focul, ele nu vor irosi lovituri decât când vor şti că au posibilitatea ca acestea să-şi atingă ţinta.

Cuterul se afla deocamdată la o sută douăzeci de kilometri altitudine, totuşi cobora destul de rapid pentru a ajunge sub plafonul tunurilor în numai două minute.

— Gaffney n-ar veni, rosti Dreyfus, decât dacă ar crede că poate face rău. El se va aştepta să fie întâmpinat cu focuri antinavă.

— Aş putea lua cuterul nostru, propuse Saavedra şovăielnic. Mai are încă destul combustibil ca să decolez.

— Împotriva lui Gaffney n-ai rezista nici cinci secunde, zise Dreyfus. Chiar dacă ai putea decola la timp.

Femeia privea display-ul, parcă hipnotizată de săgeata care cobora.

— Poate să avarieze complexul dacă are arme cu focoase

în fază de spumă, dar nu-l va putea atinge pe Ceasornicar în interiorul tokamakului. Probabil că ştie şi el asta. Apoi un alt gând îi scurse toată culoarea din faţă. În numele lui Voy, poate că are totuşi o nucleară!

— Dacă are, va fi rapid şi curat pentru noi toţi, îi spuse Dreyfus. Nu cred însă că intenţionează să-l nimicească pe Ceasornicar printr-o unică lovitură. Probabil că doreşte să-l localizeze şi după aceea să-l distrugă la sol. Ceasornicarul nu poate *zbura,* nu-i aşa?

— Dacă i-ai acorda timp suficient, zise Veitch, nu cred c-ar rămâne multe pe care să nu le poată face. Examină din nou cuva holografică. La viteza actuală de coborâre, tunurile vor angaja în… patruzeci şi cinci de secunde. Privi îngrijorat către ceilalţi. Aici nu mai putem face mare lucru. Poate c-ar trebui să coborâm înapoi…

— Lansare torpilă, anunţă Saavedra cu un calm parcă desprins din vis.

Display-ul arătă torpila care fulgeră din cuter, ţâşnind prin atmosferă cu acceleraţie feroce. O viteză doar infim mai mare ar fi incinerat focosul înainte să fi ajuns la ţintă.

— Tunurile reţintesc, zise Saavedra. Foc!

Sala vibră şi Dreyfus auzi un vuiet înăbuşit şi rostogolitor, ca un tunet îndepărtat. Se înfioră, gândindu-se la energia care fusese disipată la numai câteva sute de metri deasupra capului său. Tunurile trăseseră din buncăre camuflate, aidoma celor îngropate în asteroidul Nerval-Lermontov. Însă atunci fusese în vidul cosmic, nu sub o atmosferă sufocantă de metan-amoniac. Pe suprafaţa lui Yellowstone salvele acelea ar fi părut ca o serie de erupţii vulcanice, ca şi când pumni de foc topit ar fi străpuns crusta planetară.

— Torpilă interceptată, anunţă Saavedra, deşi toţi puteau vedea cuva holografică. Lansare torpila a doua. Lansare torpila a treia. Tunurile trag.

Sala se cutremură încă o dată, iar uruitul ca de seism dură mai mult. Urmă apoi un moment de linişte, când tunurile reţintiră, pentru a intercepta a treia torpilă, după

care zgomotul reîncepu.

— Torpila a doua distrusă. Torpila a treia parţial interceptată, anunţă Saavedra.

Sala vibră iarăşi, însă Dreyfus ştia că tunurile se vor strădui să distrugă a treia torpilă din a doua tentativă. Fusese avariată, dar continua să gonească spre bază.

— Ţineţi-vă bine, rosti Veitch.

Impactul torpilei sosi după o fracţiune de secundă şi Dreyfus simţi cum unda de şoc îi reverberează prin oase. Mugetul însoţitor era mai puternic decât al tunurilor, atât de sonor, încât îl resimţi ca şi cum ar fi fost el însuşi acolo, afară, sub cerul toxic al lui Yellowstone, cu timpanele expuse direct vibraţiilor aerului. Fu atins de un impuls violent, de parcă sala cu tot ce conţinea s-ar fi mişcat brusc cu câţiva centimetri într-o parte.

— O baterie a fost distrusă, spuse Saavedra, iar pictograma respectivă pâlpâi roşu, apoi se stinse în negru. Lansare torpila a patra. Tunurile trag.

Vuietul armelor antinavă păru mai îndepărtat. Dreyfus bănui că bateria scoasă din funcţiune fusese cea mai apropiată şi primise o lovitură directă din partea torpilei avariate.

— Sper să o intercepteze, rosti el.

— Parţial, anunţă Saavedra. Se încearcă reţintirea.

Tunurile vuiră. Sala se zgâlţâi. Senzaţia de neajutorare ce-l cuprinse pe Dreyfus era sufocantă. Maşinile îi conduceau viaţa acum: maşini şi software. Sistemul care dirija bateriile antinavă schimba lovituri cu sistemul care controla armele de la bordul cuterului. Aidoma unor adversari familiarizaţi unul cu celălalt, sistemele îşi cunoşteau amănunţit capacităţile reciproce. Mai mult ca sigur, supravieţuirea lui putea fi deja asociată unei probabilităţi matematice fixe. Un participant ştia că va pierde în cele din urmă, dar continua să-şi efectueze toate mutările de dragul conformismului.

A patra torpilă îşi pierduse mare parte din eficacitate când lovi ţinta, totuşi păstrase suficientă putere ca să

cauzeze avarii serioase. Zgomotul era o avalanşă sonoră continuă şi asurzitoare. Sala se cutremură şi bucăţi din placarea plafonului se desprinseră şi căzură. O crăpătură adâncă înflori în jos pe un perete, separând cele opt capete sculptate. Iluminatul interior păli, lăsând doar strălucirea verde-pal a display-ului holografic, care ea însăşi pâlpâia.

— Complexul generatorului a căzut, rosti Veitch cu resemnare sumbră. Ar fi trebuit să-l fi îngropat mai adânc. Eu *am spus* că ar fi trebuit să-l fi îngropat mai adânc, începu să tasteze instrucţiuni pe brăţară. Generatorul de rezervă ar fi trebuit să se cupleze automat. De ce nu funcţionează?

— Lansare torpila a cincea, zise Saavedra şi display-ul holografic clipi scurt. Tunurile încearcă ţintirea. Două baterii nefuncţionale. Ce-i cu generatorul ăla de rezervă, Veitch?

— Fac tot ce pot, scrâşni bărbatul.

Mugetul tunurilor antinavă sună ca o avalanşă îndepărtată.

— Interceptare? întrebă Veitch.

— Parţială, răspunse Saavedra.

Dreyfus era pe punctul de a întreba ceva, când lovi a cincea torpilă. De data aceasta nu se auzi niciun sunet; impactul fusese prea sonor ca să se înregistreze ca zgomot. Se *simţi* ca o lovitură de bâtă în ţeastă. Asurzit, dar nemaiavând timp să înregistreze amănuntul respectiv, bărbatul observă cum evenimentele se comprimă într-o singură şi fulgerătoare clipă. Sala se întunecă, umplută de un praf negru, înecăcios, care eroda ochii şi pielea şi ardea gâtul şi plămânii. În ultima imagine pe care o văzu, plafonul părea că se curbează în jos, brăzdat de crăpături. Văzu o fisură similară sfâşiind peretele deja afectat. După care nu mai există nici lumină, nici sunet, nici conştiinţă.

CAPITOLUL 32

Dreyfus îşi recăpătă cunoştinţa într-o lume colorată în grade de durere. Deveni conştient de harta durerilor corpului său, trasată în ochiul minţii într-o reţea verde pâlpâitoare. Undeva în jurul părţii inferioare a piciorului drept exista un nod ale cărui contururi se comprimaseră, formând un vârf ascuţit. Un alt nod se formase în piept, în stânga sternului. Un al treilea în partea de sus a braţului drept. Restul corpului îi clocotea doar de disconfort. Gâtlejul părea ars cu acid. Când respira, avea impresia că pleura îi fusese înlocuită cu sticlă pisată.

Continua totuşi să respire. Asta era mai mult decât se aşteptase.

Îşi amintea atacul, însă nu avea niciun fel de percepţie asupra timpului scurs de la impactul primei torpile. Totul era foarte nemişcat acum. Nu tocmai silenţios, deoarece urechile îi răsunau, dar când se mişca puţin îşi putea auzi propriile gemete de durere, aşa încât nu asurzise complet. Rămase nemişcat, răsuflând greoi, ignorând junghiul de durere care-i însoţea fiecare respiraţie, până îşi recăpătă din limpezimea gândirii.

Se sili să deschidă ochii. La început nu putu să vadă nimic, dar apoi sesiză o strălucire slabă. Un display holografic continua să pâlpâie, proiectând lumină verzuie prin sala presărată de sfărâmături. Praful şi fragmentele de construcţie păreau să se fi depus deja pe podea, sugerând că de la asalt nu trecuseră mai mult de câteva minute. Ochii îl înţepau şi-i lăcrimau, însă, treptat, Dreyfus se obişnui cu strălucirea şi distinse detalii din jur. Zăcea pe spate pe podea, cu picioarele şi şoldurile prinse sub masa care se prăbuşise când tavanul căzuse peste ea. Grupul de display-uri holografice se răsturnase pe podea în dreapta

lui, inclusiv unitatea care mai lumina. Era prins, aşadar, şi nu putea decât să speculeze în privinţa rănilor suferite, totuşi ştia că fusese foarte norocos să rămână în viaţă. Dacă masa nu l-ar fi protejat, ar fi fost ucis de sfărâmăturile ce se revărsaseră din tavan. Încercă din nou să-şi clintească braţul drept. Nodul de durere se mai redusese şi, când braţul i se clinti, se simţi uşurat că nu-i fusese probabil fracturat. Îşi flexionă degetele şi le urmări mişcându-se ca nişte viermi alburii, parcă deconectate de corp. Braţul stâng părea intact, dar din locul unde era ţintuit nu putea să ajungă la muchia mesei. Gemând iarăşi, cu durerea învăpăindu-se în piept, se strădui să mişte braţul drept atât încât să poată împinge masa, sperând s-o ridice de pe jumătatea inferioară a trunchiului său. De îndată ce împinse, ştiu însă că era zadarnic. Durerea din braţ se intensifică, dar masa nu se clinti deloc. Dreyfus înţelese că nu putea scăpa de acolo decât ajutat.

Privi în lateral, străduindu-se să diferenţieze sfărâmăturile de trupuri. Se temuse că ceilalţi fuseseră ucişi în atac, dar, treptat, îşi dădu seama că singurul corp din sală era al lui Simon Veitch. Sparver şi Saavedra nu se zăreau nicăieri.

— Veitch? strigă Dreyfus, abia auzindu-şi propriul glas din cauza ţiuitului din ţeastă.

Celălalt îi răspunse aproape imediat.

— Da, prefectule, spuse el înfundat ca şi cum între cei doi bărbaţi ar fi fost un strat gros de sticlă izolantă. Eşti viu, aşadar.

Dreyfus făcu o pauză, pentru a-şi recăpăta puterea înainte de a vorbi din nou. Fiecare cuvânt îl costa mai multă energie decât simţea că ar fi putut irosi.

— Sunt prins sub masa asta. Cred că s-ar putea să-mi fi rupt o coastă, poate şi un picior. Tu?

— Mult mai rău. Nu poţi vedea?

Dreyfus putu vedea, acum când ochii i se adaptau în sfârşit la lumina redusă. O ţeavă argintie, probabil dintre cele instalate de Torţă când reactivase baza, se îndoise din

plafon şi-i străpunsese coapsa lui Veitch.

— Pierzi sânge?

— Aşa sper.

Dreyfus tuşi şi simţi gustul propriului său sânge.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că cred că am o şansă de a muri înainte să ne găsească el.

— Aşadar, a scăpat?

— Generatorul de rezervă ar fi trebuit să fi intrat în funcţiune imediat, ca să asigure continuitatea. N-a făcut-o. Restricţionarea a-ncetat.

— Dar nu ştii cu certitudine dacă el a evadat. N-o vom şti până când nu va coborî cineva acolo…

Veitch râse. Era sunetul cel mai oribil, cel mai inuman pe care-l auzise Dreyfus vreodată din partea altui om.

— A evadat, prefectule, nu-ţi face griji în privinţa asta. A mai rămas doar întrebarea în cât timp ne va găsi. Pentru că poţi să faci pariu pe propria-ţi viaţă că ne caută.

— Sau poate că fuge deja, încercând să se ascundă el însuşi.

— Tu nu-l cunoşti pe Ceasornicar. Eu îl cunosc.

— Şi speri că vei muri înainte să ajungă aici.

Veitch îşi atinse coapsa cu o mână. În lumina verzuie, degetele i se ridicară acoperite de ceva umed şi întunecat, asemenea ciocolatei topite.

— Cred că am şansa asta. Dar tu? Ai putea încerca de pildă să-ncerci să-ţi ţii răsuflarea, să vezi ce poţi obţine prin asta.

— Spune-mi ceva, Veitch, rosti Dreyfus pe tonul cuiva care schimbă subiectul unei conversaţii ce a început să-l obosească.

— Ce anume?

— Când Jane mi-a dat lista de agenţi din Torţă, numele tău mi-a fost familiar dintr-un motiv necunoscut.

— Am umblat mult şi e posibil să ne mai fi-ntâlnit.

— A fost mai mult decât atât. A atins o coardă veche. Am avut nevoie de ceva timp să-mi amintesc restul.

— Şi ce-nseamnă asta?

— Ai fost implicat în cazul împotriva lui Jason Ng, nu-i aşa?

Tăcerea care urmă fu un răspuns mai mult decât elocvent pentru Dreyfus.

— Simon? întrebă el.

— N-am plecat.

— Vei muri în curând. Mai mult ca probabil, voi muri şi eu. Dar haide să clarificăm asta, de acord? Tatăl Thaliei a fost nevinovat. Unica lui eroare a fost că s-a apropiat nepermis de operaţiunile voastre. A investigat Torţa la mult timp după ce ea n-ar fi trebuit să mai existe şi a trebuit să acţionaţi în privinţa lui.

— Se pare că ţi-ai clădit deja acuzaţia.

— Nu fac decât să pun piesele laolaltă. Aţi inventat un caz împotriva lui Jason Ng pentru a proteja integritatea operativă a Torţei, aşa-i? Aţi măsluit dovezi şi aţi privit cum un om bun a luat-o la vale. După care l-aţi omorât, înscenându-i sinuciderea, pentru că nu puteaţi să riscaţi ca mărturia lui să fie auzită într-un tribunal al Panopliei. Ceea ce nu vă face cu nimic mai buni decât cei care l-au ucis pe Philip Lascaille, nu crezi? Ba chiar v-aş pune cam pe aceeaşi treaptă morală.

— Du-te-n mă-ta, Dreyfus! Du-te-n mă-ta, tu şi toată Panoplia!

— O să mă gândesc şi la sugestiile tale. Până nu mori înaintea mea, mai răspunde-mi la o ultimă întrebare. Unde-s ceilalţi?

Răspunsul lui Veitch sosi mai lent de data aceasta, cu cuvintele bolborosite. Suna precum cel al unui om aflat pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— M-am trezit o dată şi porcul tău era înc-aici. Saavedra plecase deja. Când m-am trezit a doua oară, dispăruse şi porcul. Înainte să leşin prima dată, el a spus c-o să se-ocupe de Gaffney.

Oricât de fericit ar fi fost să audă că Sparver supravieţuise, Dreyfus era îngrijorat de intenţiile

partenerului său.

— Saavedra unde a plecat?

— Nu ştiu. De ce nu te duci s-o-ntrebi?

— Veitch? întrebă Dreyfus puţin mai târziu.

De data aceea nu mai primi însă niciun răspuns.

— Norocul tău, şopti prefectul.

***

Era întuneric când Sparver ajunse la suprafaţă; îşi îmbrăcase costumul în grabă, sacrificând blindajul pentru fixarea căruia ar fi avut nevoie de ajutor. Mare parte din Baza 9 se prăbuşise în urma atacului, dar tunelul în pantă prin care intrase cu Dreyfus rămăsese intact şi, cu precauţie, izbutise să suie prin bază şi să se strecoare pe lângă obstacole, utilizând forţa costumului pentru a deschide uşile de la suprafaţă. Statura măruntă de hiperporc se dovedise utilă de data aceasta; se îndoia că un uman standard în costum şi blindaj complet ar fi putut trece prin unele interstiţii pe care le străbătuse el, în niciun caz târând şi o carabină Breitenbach.

Când îşi recăpătase cunoştinţa, Saavedra era pe punctul de a părăsi sala prăbuşită, intenţionând să găsească o modalitate de a restabili restricţionarea Ceasornicarului. Sparver ştiuse atunci că trebuia să plece de acolo, chiar dacă însemna să-l abandoneze pentru moment pe Dreyfus. O convinsese pe Saavedra să-i restituie celulele de muniţie pe care i le confiscase, spunându-i că va încerca să-l doboare singur pe Gaffney – sau oricare altul ar fi fost intrusul. În mod evident lui Saavedra nu-i plăcuse ideea de a-i oferi acces la arme, dar se părea că-i plăcea încă şi mai puţin ideea de a-l lăsa pe atacator să scape nepedepsit. Până la urmă cedase şi Sparver luase celulele, o privise pe Saavedra plecând şi după aceea rămăsese nemişcat în timp ce sala se zgâlţâise brusc, umplându-se cu praf albicios şi blocându-l din nou temporar, înainte ca el să se elibereze şi să iasă. Îşi găsise costumul şi arma în apropierea sculpturii

de la nivelul atriumului, exact unde fusese prins împreună cu Dreyfus în ambuscadă acum o sută de ani, parcă.

Ieşi de pe panta înclinată, ghemuindu-se mult când trecu prin formaţiunea de ţurţuri ca nişte dinţi. Cerul pulsa de energia neîncătuşată a unei furtuni: norii se dilatau şi fulgerau de descărcări electrice şi mutaţii stranii, clocotitoare în reacţiile chimice din atmosfera locală. Peste vuietele vânturilor şi tunetelor, costumul îi transmitea însă alt sunet în urechi. Era ascuţit şi constant, un ţiuit pătrunzător de motoare. Adăpostindu-se înapoia părţii superioare a rampei, Sparver îngenunche cu carabina între genunchi şi scană cerul negru şi mugitor. În scurt timp distinse forma cuterului care plutea staţionar, îndreptat cu prova în jos ca un pumnal care înjunghie, cu armele de pe fuzelaj pregătite. Sparver bănui că Gaffney aştepta deasupra ruinei Bazei 9 cu intenţia de a-l prinde pe Ceasornicar când avea să iasă. Puterea de foc de care mai dispunea urma să fie direcţionată într-o unică şi ucigaşă rafală frenetică de distrugere focalizată. Poate că Gaffney nu se aştepta cu adevărat să-l ucidă pe Ceasornicar, dar cu siguranţă spera să-l schilodească.

Sparver deschise carcasa de protecţie a carabinei Breitenbach, dezvelind ţeava cu bateria delicată de emiţătoare de plasmă şi aparate de ochire cu laser confinat. Activă arma grijuliu, ştiind că cuterul putea investiga mediul electromagnetic local. Carabina îşi rulă ciclul de pornire, apoi îşi anunţă disponibilitatea. Sparver propti ţeava lungă pe umăr, ca pe o bazooka. O porţiune a vizorului său fu acoperită de un reticul suprapus peste imaginea ţintei curente. Sparver se lăsă înapoi pe pulpe, până ce cuterul plutitor ajunse în mijlocul reticulului şi apăsă un buton de pe latura patului primar, anunţând arma să se fixeze pe ţintă. Două paranteze drepte roşii pulsară în jurul cuterului, anunţând ochirea. Sparver simţi instantaneu cum costumul i se rigidizează şi-i ajustează poziţia. Carabina preluase comanda costumului amplificat energetic, utilizându-l ca pe afet pentru ţintire, cu Sparver

în calitate de simplu spectator.

Ţiuitul motoarelor cuterului se modifică. Sparver privi cum nava se roti şi după aceea începu să se apropie de el. Armele se orientară lent în direcţia lui, aidoma unui cuib de şerpi care se mişcau la unison. Probabil că-l detectase. Gaffney se apropia precaut, nedorind să-şi declanşeze armamentul împotriva unei ţinte false. Carabina urmări nava, silind costumul lui Sparver să-şi modifice poziţia. O rafală de lumină răbufni dintr-un flanc al fuzelajului şi o ploaie de proiectile muşcă din buza superioară a rampei, dislocând ţurţurii imediat înainte ca buza să se prăbuşească în totalitate. Un glonţ, probabil ricoşat din sol, îl lovi pe Sparver deasupra unui genunchi. Impactul aproape că-l răsturnă, dar costumul nu fu perforat.

Sparver lansă trei pulsaţii rapide din carabină înainte de a recâştiga controlul costumului şi a se retrage la adăpost. *Confirmare lovire ţintă,* îl informă costumul.

Privi în urmă peste marginea rampei. Cuterul continua să zboare, însă nu mai trăgea. Ţiuitul motoarelor devenise aleatoriu. Armele zvâcneau de jur împrejur la întâmplare, aţintindu-se pe zeci de ţinte false. Sparver puse din nou carabina pe umăr şi trase alte trei pulsaţii, bizuindu-se de data aceasta pe propria sa abilitate de ţintire. Lumină stacojie se revărsă din deschiderea pe care o căscă în flancul navei lui Gaffney. Ţiuitul motoarelor amuţi.

Cuterul căzu.

Peste o secundă, Sparver simţi şocul impactului transmis prin sol. Se încordă, dar nu urmă nicio explozie. Aşteptă un timp, după care ieşi de la adăpostul rampei distruse şi merse peste terenul accidentat, aţintind carabina nervos în faţă. Cuterul se prăbuşise la un kilometru depărtare, aproape de intrarea principală în Baza 9, unde Saavedra şi-ar fi andocat şi ascuns propria ei navă. Când ajunse acolo, Sparver văzu că aparatul de zbor îşi îngropase primii trei metri ai provei în pârâiaşele de culoarea urinei de zăpadă topită din metan-amoniac, care şiroiau din locul impactului. Ecluza era deschisă, iar uşa exterioară ejectată şi

proiectată la câţiva metri depărtare. Uşa interioară era, de asemenea, deschisă şi dezvăluia interiorul vag strălucitor al navei. Costumul lui Sparver începu să-l avertizeze că nivelurile de radiaţie depăşeau normele tolerabile. Îl ignoră şi se cocoţă pe un bolovan ca să poată intra în cuter. Întinse carabina înăuntru, folosind dispozitivul de ochire pentru a vedea după colţ. Fu suficientă doar o ocheadă ca să confirme că nava era goală.

Gaffney dispăruse.

— Chiar şi pentru un gândac, mormăi Sparver, eşti al naibii de rezistent.

***

Dreyfus îşi recăpătă iarăşi cunoştinţa. Nu-şi amintea când leşinase, deşi ţinea minte că fusese pe punctul de a încerca din nou să se elibereze de sub masă. Poate că durerea sau pur şi simplu efortul fuseseră îndeajuns pentru a-şi pierde cunoştinţa. Indiferent care ar fi fost motivul, o dată în plus nu mai avea o idee clară despre timpul care se scursese... dacă fuseseră secunde, minute sau ore.

— Stai nemişcat, rosti un glas de femeie. Acum eşti în siguranţă.

Îşi dădu seama că nu mai era ţintuit sub masă şi că durerea generală se diminuase la nivelul unei amorţeli vagi. Urechile continuau să-i ţiuie, ochii continuau să-i lăcrimeze, dar nu se simţea mai rău decât atunci când vorbise cu Veitch.

— Paula? întrebă el recunoscând vocea lui Saavedra, care stătea lângă patul sau cuşeta pe care fusese întins. Ce s-a întâmplat? Unde sunt?

— Te-am salvat din sala prăbuşită. Eşti în altă parte a bazei, aflată destul de adânc în subteran ca să scape neatinsă.

Saavedra era aproape pierdută în umbre şi doar lumini roşietice îi conturau silueta. Stătea parcă sfioasă, cu mâinile împreunate în faţă, pe fundalul incandescent al

unui panou mural.

— Te-ai uitat să vezi ce face?

Ea încuviinţă rigid.

— Când m-am întors, era deja mort.

Dreyfus îşi clinti capul doar atât cât să-şi examineze corpul. Era greu s-o facă, fiindcă în cameră nu era aproape deloc lumină. Partea inferioară a piciorului drept era acoperită de sânge uscat, dar nu se zăreau oase ieşite prin ţesătură. Durerea se domolise; imediat ce-i detectase rana, uniforma începuse să secrete antiseptice şi sedative locale care îşi făcuseră deja efectul. Braţul drept continua să-l doară – uniforma îi îngăduia să simtă numai atâta durere cât să-i reamintească să nu-şi provoace şi mai mult rău –, însă rana putea să fi fost mult mai rea.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Gaffney, dar probabil că ar trebui să ne gândim cum să ieşim de aici, zise Dreyfus. Înainte să-şi piardă cunoştinţa, Veitch mi-a spus că restricţionarea se întrerupsese. Era convins că Ceasornicarul evadase.

— Crezi c-ar avea vreun rost să fugim de el?

— Aş prefera să fug decât să stau aici, aşteptând o audienţă.

— Atunci nu trebuie să-ţi faci griji deocamdată. Restricţionarea s-a întrerupt, dar nu timp destul încât Ceasornicarul să poată evada. Este tot în tokamak. Generatoarele de rezervă nu-l vor ţine acolo pentru vecie, totuşi suntem în siguranţă pentru încă vreo oră.

— Mă bucur. Cred însă că acum ar trebui să te gândeşti la o cale de ieşire de aici.

Ea înclină capul pe un umăr, derutată de răspunsul lui.

— Eu, Dreyfus? După tot ce s-a-ntâmplat?

— Paula, tu ai venit aici cu nava. Găseşte-l pe Sparver, apoi ia-ţi cuterul. Dacă ai combustibil să ajungi pe orbită, fă-o. Dacă nu, mergi în Oraşul Abisului şi contactează autorităţile. Dacă a mai rămas ceva din Panoplie, puteţi stabili probabil contactul.

— Şi după aceea?

— Spune-le ce ţi-am zis despre Ceasornicar. Cineva trebuie să afle totul. Dacă Jane Aumonier mai este în viaţă, spune-i ei.

— În ce fel va fi utilă informaţia respectivă?

— Poate că va fi utilă când va trebui să-l bage pe Ceasornicar înapoi în butelia magnetică.

— Dreyfus, tu nu eşti rănit serios. Nu trebuie să mori aici, în bază.

— Cineva trebuie să coboare la tokamak. Cineva trebuie să vorbească cu Ceasornicarul şi să-l convingă să facă tot ce poate pentru a o opri pe Aurora.

— Crezi că tu-l poţi convinge?

— Voi încerca.

— Cum? Nici măcar nu ştii în ce fel să comunici cu el.

— O să găsesc o cale. Chiar dacă va fi nevoie să deschid tokamakul şi să-l las afară.

— Te va ucide aproape cu siguranţă.

— Dar s-ar putea să vrea să discutăm mai întâi. Trebuie să mă bizui pe asta. Dacă-l pot face să înţeleagă ce ameninţare reprezintă Aurora… Bineînţeles, dacă n-a dedus-o de unul singur.

Saavedra îşi descleştă mâinile şi-şi atinse buzele cu un deget arătător, într-un gest care transmitea în mod deliberat reflecţia.

— Am greşit, nu-i aşa, rosti ea, să n-am încredere în tine când ai sosit? Ar fi trebuit să te fi ascultat atentă; să fi aflat tot ce puteam despre Aurora.

— Poţi repara situaţia stabilind legătura cu Panoplia.

— O să fac ceea ce trebuie făcut. Mai întâi însă trebuie să aflu mai multe despre Aurora, nu doar despre Ceasornicar. Ai spus că-i una dintre Cei Optzeci iniţiali, da?

Dreyfus încuviinţă obosit. Părea inutil să mai reia totul, ţinând seama de cele spuse deja lui Saavedra.

— Partenerul meu ştie la fel de multe ca mine.

— Te întreb însă pe tine, nu pe adjunctul tău. Care era numele ei întreg?

— Aurora Nerval-Lermontov. Era doar o copilă când au

scanat-o. Nu cred că pe atunci era un monstru. Poate că a devenit ce este acum din cauza urii şi a fricii societăţii, care a aflat ce crease Calvin Sylveste. Sau poate că răutatea a existat dintotdeauna în ea, aidoma unei seminţe care aşteaptă să încolţească. Poate că a avut-o din clipa naşterii. Indiferent însă ce a fost, ea trebuie oprită, trebuie ştearsă din existenţă, până nu preia controlul întregului Inel Sclipitor. Pentru că, să ştii, nu se va opri acolo.

— Unde este acum?

— Am mai vorbit despre astea, Paula. Nu ştim. Pe orbită sunt zece mii de habitate şi oricare dintre ele o poate găzdui fără să aibă habar.

— Nu este posibil să se distribuie ca un program care rulează pe o arhitectură paralelă masivă? Să ruleze pe mii de habitate, astfel încât pierderea oricărui centru de procesare să nu fie o catastrofă?

— Cum am spus, n-o va face, deoarece decalajul temporal i-ar încetini procesele de gândire la nivelul unui târâş.

— Ce contează? Dacă va trebui să coordoneze preluarea controlului, va trebui să utilizeze infrastructura reţelelor pentru a trimite comenzi şi a primi informaţii.

— Aşa este, dar a devenit în mod evident expertă în camuflare. Noi nu dispunem pur şi simplu de tabloul general pentru a distinge semnalul de zgomot.

— Crezi însă că Ceasornicarul ar putea s-o facă.

— Exact. Dreyfus se simţea tot mai iritat să fie nevoit să repete argumentele pe care le prezentase deja Saavedrei şi lui Veitch. Paula, de ce mai repetăm toate astea? Nu avem timp. Fie eşti de acord, fie nu.

— Sunt de acord, spuse ea atât de încet, încât bărbatul aproape că n-o auzi. Este unica ta speranţă de supravieţuire. Să asmuţi între ele două minţi de nivel-alfa. Ce poate fi mai logic?

În clipa aceea Dreyfus încercă primul fior de bănuială că era ceva în neregulă.

— Paula? rosti el.

Femeia îşi întoarse faţa de la el, astfel încât o vedea din profil. Conturat pe peretele iluminat, corpul Saavedrei avea poziţia încordată a unei balerine care se pregătea să înceapă un dans dificil. Dreyfus văzu ceva ataşat de partea din spate a capului, gâtului şi şirei spinării ei. Semăna cu o omidă metalică groasă, un miriapod segmentat. Tunica neagră fără mâneci fusese spintecată de la gât până la coccis. Când ea se întoarse şi mai mult, bărbatul văzu că acelaşi lucru era valabil şi în privinţa pielii. Îi zărea coloana vertebrală, rânjind alb prin carne şi muşchi. Omida îşi înfipsese picioarele terminate prin ace în măduva spinării.

Aproape fără avertisment, Saavedra căzu pe podea.

Dreyfus rămase nemişcat, paralizat de oroarea spectacolului la care tocmai asistase. Probabil că o găsise, o torturase sau o păcălise suficient pentru a extrage detaliile de bază ale misiunii lui. După aceea o spintecase şi o transformase într-o marionetă din carne şi oase.

Acum terminase cu marioneta. Pe podea, Saavedra se zbătea şi se contorsiona ca un peşte scos pe uscat.

— Eşti aici, rosti el găsind puterea să vorbească. Eşti cu mine, nu-i aşa? În camera asta. Ai evadat totuşi.

Un zumzet existase de la bun început, dar abia acum urechile lui care ţiuiau i se acordaseră pe deplin. Răsucindu-şi gâtul treptat, privi spre latura patului opusă celei lângă care stătuse Saavedra. Partea aceea a încăperii era întunecată, totuşi desluşi forma care aştepta acolo. Era mai mare decât un om şi se înălţa către tavan, gârbovită pentru a încăpea în spaţiul limitat. Lumina roşie scânteia pe cuşca toracică cromată umedă, pe degetele în formă de seceri ale unei mâini metalice uriaşe, pe craniul lăţit ca al unui rechin-ciocan, fără ochi. Zumzetul se înteţi. Lui Dreyfus i se părea sunetul cel mai răuvoitor din univers.

— Ce vrei cu mine? întrebă fără să aştepte un răspuns.

Însă Ceasornicarul vorbi. Glasul îi era surprinzător de blând, surprinzător de sfătos.

— A fost foarte curajos din partea ta să vii aici, să mă cauţi. Te aşteptai să se sfârşească aşa?

— N-am ştiut la ce să mă aştept. Nu aveam alternativă.

— Te aşteptai să mă convingi să te ajut?

Dreyfus îşi umezi buzele. Le simţi uscate ca iasca. Inima încerca să-i sfredelească pieptul şi să răzbată afară.

— Doream să-ţi arăt doar lucrurile aşa cum sunt.

— Cu Aurora?

— Da. Ea nu se va opri. Tu eşti singurul care poate ajunge la ea. De aceea trebuie să te distrugă. Şi o va face, mai devreme sau mai târziu. Asta doar dacă n-o distrugi tu primul.

— Aurora vă va ucide pe toţi.

— Ştiu.

— Ce te face să crezi că eu sunt mai bun?

— Faptul că nu i-ai ucis pe toţi din ISGA.

Ceasornicarul păru amuzat.

— Şi asta îţi dă speranţe? Asta te face să crezi că sunt mai puţin ticălos?

— Nu cred că eşti ticălos. Nu tocmai. Cred că eşti furios şi motivat, ca un înger al răzbunării. Ai fost rănit şi vrei să răspunzi cu aceeaşi monedă. Cred că asta te face să fii rău. Dar nu cred că te face ticălos.

Ceasornicarul se contorsionă şi mai mult, îndoindu-se din mijloc pentru a-şi coborî capul şi partea superioară a pieptului până la un metru deasupra lui Dreyfus. Cu toate acestea, bărbatul putea zări doar evidenţieri acolo unde lumina roşie se răsfrângea dintr-o muchie metalică. Capul, care cu numai o clipă mai devreme păruse ca al unui rechin-ciocan, avea acum forma unei nicovale.

— Presupui că ştii ce sunt?

— Ştiu *cine* eşti, rosti Dreyfus simţind că fiecare cuvânt putea să-i fie ultimul. Ştiu ce ţi-au făcut, Philip.

Ceasornicarul nu răspunse, dar ceva spintecă aerul. Unul dintre braţele lui se mişcă atât de rapid, încât mişcarea deveni o pâclă de întuneric şi umbre în formă de semilună. Braţul şfichiuitor atinse fruntea lui Dreyfus. Bărbatul îşi simţi deodată pielea foarte rece. Ceva îi curse în ochi, cald şi înţepător.

— Ştiu ce ţi-au făcut, repetă el. Te-au luat şi ţi-au ars mintea, încercând să extragă o simulare de nivel-alfa. După aceea ţi-au aruncat corpul într-un bazin pentru peştişori şi au făcut ca totul să pară o sinucidere. Doreau configuraţiile acelea de nivel-alfa într-un singur scop, Philip. Nu ca să-ţi ofere ţie nemurire, ci ca să-i ajute pe ei să programeze o maşină care să poată călători în Linţoliu fără să fie distrusă. Tu supravieţuiseşi acolo unde alţii nu izbutiseră. Au creat un robot şi au încărcat în el simularea ta de nivel-alfa, cu speranţa că o parte din configuraţiile acelea cerebrale vor conta.

Ceasornicarul asculta. Încă nu-l omorâse. Poate că plănuia ceva mai rău decât moartea, o nouă şi ingenioasă cruzime pe lângă care şi cei unsprezece ani de nesomn ai lui Jane Aumonier ar fi fost de invidiat.

— Probabil că te-au trimis într-un Linţoliu, continuă Dreyfus. Unul aflat la numai câţiva ani-lumină de Yellowstone, aşa încât ai avut timp să ajungi acolo şi să te întorci înainte de a apărea în ISGA. Aşa s-a întâmplat, nu? Ai fost trimis în Linţoliu ca o maşină care rula simularea de nivel-alfa a lui Philip Lascaille şi te-ai întors… *schimbat,* la fel cum se întorsese Philip cu atâţia ani în urmă. Ceva din interiorul Linţoliului te-a reconstruit. Erai tot o maşină, dar acum erai o maşină cu componente extraterestre. Şi erai furios. Mai mult decât furios. Erai o maşină care ştia că sufletul îi fusese furat de la un om nevinovat, de la un om care fusese deja pe jumătate înnebunit de ceea ce văzuse în Linţoliu.

Ceasornicarul continua să stea aplecat peste el, iar ritmul ca o mantra a zumzetului său începea să umple creierul bărbatului, alungându-i gândirea raţională. Dreyfus jura că-i putea simţi răsuflarea, o exhalare rece, metalică, ca o briză din oţel. Maşinile nu respiră însă, îşi spuse el.

— Nu ştiu cum ai sfârşit în ISGA, urmă Dreyfus, dar aş bănui că erai în stare latentă când ai revenit din Linţoliu. Cei care te-au trimis acolo n-au ştiut ce să înţeleagă din tine. Se aleseseră cu ceva straniu, totuşi nu puteau să-ţi

înţeleagă nici pe departe adevărata origine, capacităţile, ce anume te punea în mişcare. De aceea te-au predat celor din organizaţia lui Sylveste, care erau cei mai potriviţi pentru a testa natura unei inteligenţe artificiale. Mai mult ca sigur, savanţii din ISGA nu aveau habar de unde apăruseşi. Li s-a spus o poveste, au fost lăsaţi să creadă că erai produsul altui departament de cercetare din chiar institutul lor. Şi la început ai fost foarte ascultător, nu-i aşa? Erai ca un prunc nou-născut. I-ai făcut fericiţi cu creaţiile tale iscusite. Dar în tot acel timp regăseai amintiri ale adevăratei tale naturi. Furia creştea în tine, căutând o supapă de evacuare. Fuseseşi născut în durere şi teroare şi în mod firesc ai presupus că trebuia să înapoiezi lumii durere şi teroare. Aşa că ai făcut-o. Ţi-ai început crimele.

După o tăcere care se prelungi pe secole, Ceasornicarul vorbi din nou:

— Philip Lascaille este mort.

— Dar tu îţi aminteşti, nu-i aşa? Îţi aminteşti ce simţeai când ai fost el. Îţi aminteşti ce ai văzut în Linţoliu, prima dată.

— De unde ştii?

— Pentru că ţi-am recunoscut faţa în sculptura Delphinei. Comunicai prin intermediul artei ei, căutând un canal spre lumea exterioară, deşi erai prizonier.

— Ai cunoscut-o pe Delphine?

— După ce a fost ucisă, prin intermediul simulării ei de nivel-beta.

— De ce a fost ucisă?

— Aurora a făcut-o. Încerca să te distrugă pe tine. Delphine şi familia ei i-au stat în cale.

Zumzetul deveni mai lent, meditativ.

— Şi simularea de nivel-beta?

— Aurora a găsit o cale să ajungă şi la ea.

— Atunci a ucis-o pe Delphine de două ori.

— Da, zise Dreyfus surprins că adevărul acela nu-i sărise în ochi până atunci.

— Atunci s-a comis altă crimă. De aceea ai venit aici, ca

să rezolvi o crimă?

Dreyfus se gândi la toate câte i se întâmplaseră din clipa când aflase despre distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious. Cu fiecare pas, cazul se lărgise tot mai mult, până ce el fusese prins într-o criză vastă, de rezultatul căreia depindea existenţa viitoare a Inelului Sclipitor. Era greu să-şi reamintească cât de banal se aşteptase să fie rezultatul anchetei. Un caz simplu de răzbunare sau ranchiună. Cât de ridicol se înşelase!

Însă Ceasornicarul avea dreptate. Drumul care-l adusese aici începuse cu simpla investigare a unei crime, e drept una care avusese nouă sute şaizeci de victime.

— Cumva pot spune şi asta.

— Aurora ar fi avut nevoie de un complice. Cine a ajutat-o fizic?

— Un bărbat pe nume Gaffney. Un prefect, ca mine. El atacă baza aceasta, încercând să ajungă la tine.

— Un om rău?

— Un om care crede în lucruri rele.

— Mi-ar plăcea tare mult să-l întâlnesc pe acest Gaffney. Pentru o clipă, tonul Ceasornicarului fu meditativ, ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi. Ce se va întâmpla acum cu tine, prefectule?

Dreyfus aproape că izbucni în râs.

— Nu cred că asta depinde tocmai de mine, nu-i aşa?

— Ai dreptate, nu depinde. Te-aş putea ucide sau ţi-aş putea face ceva infinit mai rău decât moartea. În acelaşi timp însă te-aş putea lăsa să pleci.

Dreyfus se gândi la pisicile care se jucau cu păsările înainte de a le omorî.

— De ce ai face asta?

— Au fost comise crime, prefectule. Nu este datoria ta să le investighezi, să-i aduci pe făptaşi în faţa justiţiei?

— Este o parte din datoria mea, da.

— Cât de departe ai merge ca să vezi justiţia aplicată?

— Atât cât ar fi necesar.

— Crezi asta, în adâncul sufletului tău? Fii foarte atent

cum îmi răspunzi. Craniul tău este un vitraliu, o carte deschisă care dezvăluie procesele minţii tale. Eu pot deosebi o minciună de adevăr.

— O cred, zise Dreyfus. Voi face orice ar fi necesar.

Văzu pumnul cel uriaş ridicându-se, apoi coborând, căzând spre ţeasta lui ca un berbec hidraulic cromat.

***

Gaffney se opri la vederea siluetei din faţa lui. Forma subţire se contura pe peretele strălucitor din spate. Ţinea o mână în şold şi capul înclinat pe un umăr. Poziţia era aproape cochetă, de parcă îl aşteptase, aidoma unei iubite venite la întâlnire.

— După cum poţi vedea, nu sunt înarmat, spuse el şi glasul îi bubui în exteriorul costumului amplificat la proporţii monstruoase.

— După cum poţi vedea, şi eu sunt neînarmată, zise femeia. Poţi lăsa arma aceea, prefectule Gaffney. N-ai de ce să te temi din partea mea.

— Mai degrabă tu ai de ce să te temi din partea mea. Tu eşti Saavedra, nu-i aşa?

— Ai nimerit-o din prima. Ar trebui să fiu măgulită că mă cunoşti?

— Poţi, dacă vrei.

Gaffney se apropie de femeie. Şchiopăta. Fusese rănit în prăbuşirea cuterului şi amplificarea costumului începuse să dea rateuri.

— Vreau un singur lucru de la tine, urmă el. Îl aveţi pe Ceasornicar aici, în subteran.

— A evadat deja, spuse Saavedra. Ai sosit prea târziu. Pleacă acasă.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că nu te cred?

— Atunci ar trebui să ţi-o dovedesc, nu-i aşa?

— Şi cum ai face asta?

Păstrându-şi postura cochetă, dar rămânând mereu în penumbră, femeia spuse:

— Ţi-aş putea arăta reactorul, tokamakul pe care l-am utilizat pentru a-l restricţiona. Ştii despre câmpurile magnetice şi Ceasornicar, nu?

— Bineînţeles.

— Îl ţinuserăm confinat până ai sosit. Dacă nu ne-ai fi atacat, te-ai fi putut infiltra în baza noastră şi după aceea ai fi putut găsi o cale prin care să-l distrugi.

— Sună ca şi cum regreţi că n-am făcut-o. Unde-i Dreyfus?

— L-ai ucis în atacul tău.

— Ziua n-a fost, aşadar, chiar complet risipită.

— L-ai urât chiar atât de mult, prefect Gaffney? L-ai urât îndeajuns de mult ca să-i doreşti moartea?

Abia acum îşi schimbă unghiul capului, deplasându-l cu rigiditatea unei marionete care trebuie lubrifiată. Ceva din mişcarea aceea îl tulbură profund pe Gaffney, dar îşi controlă neliniştea.

— L-ai urât la fel cum ai urât-o pe Delphine?

— Delphine a fost un obstacol care a apărut în cale. Trebuia să dispară. Flutură ţeava carabinei. Vrei să devii şi tu un obstacol?

— Nu tocmai.

— Atunci arată-mi tokamakul. Vreau dovezi concrete ale evadării Ceasornicarului. După aceea mă vei ajuta să-l găsesc înainte să părăsească planeta.

— O să-l omori şi pe el?

— Aşa mă gândeam.

— Eşti un om foarte hotărât, zise ea cu o notă de admiraţie la care bărbatul nu se aşteptase.

— Eu tac şi fac.

— Ştii ceva? Aşa sunt şi eu. Poate că noi doi avem în comun mai multe lucruri decât ne-am fi putut imagina.

Mâna ei se mişcă pe şold. Braţele îi erau subţiri ca nişte vreascuri, nu atât membre, cât mai degrabă teci de săbii articulate. Pivotă pe călcâie, rotindu-se cu uşurinţa stranie a turelei unei nave de luptă. Gaffney clipi repede, gândindu-se că văzuse pe spinarea ei ceva care-i urmărea

linia coloanei vertebrale.

— Aş dori să văd unde l-ai ascuns.

— O să-ţi arăt atât asta, cât şi mai multe. Îţi pot dovedi că a evadat. Îi făcu semn să se apropie. Ai vrea asta?

— Foarte mult, răspunse el.

CAPITOLUL 33

Cunoştinţa îi reveni lui Dreyfus pentru a treia oară în ziua aceea. Zăcea tot unde îl lăsase Ceasornicarul, iar capul continua să-i răsune cu acel ultim moment îngrozitor când pumnul maşinii coborâse zdrobitor. Se aşteptase să moară atunci, fusese mai sigur de asta decât de orice altceva din univers. Era însă viu şi-l privea pe Sparver.

— Am..., începu el.

— Uşor, şefule. Lasă întrebările pentru mai târziu. Trebuie să te-mbrăcăm în costum şi să te scoatem de-aici. Toată baza a-nceput să se surpe.

Sparver ţinea casca în încheietura cotului, dar era îmbrăcat în costumul planetar, cu carabina Breitenbach atârnată pe umăr.

— Am o problemă cu piciorul, rosti Dreyfus simţindu-şi gâtul la fel de dureros. O să am dificultăţi la mers.

— Ai ajuns până aici. Cum ai scăpat din sala prăbuşită?

— Am fost scos pe când eram leşinat.

— Cine te-a scos? Când am plecat eu, Saavedra dispăruse deja şi Veitch era inconştient. Am încercat să mişc masa, însă n-am izbutit de unul singur. Veitch era într-o stare gravă. Nu cred c-ar fi fost capabil să te-ajute.

— N-a fost Veitch. Dreyfus tăcu şi se concentră asupra durerii, când Sparver îl ajută să se ridice de pe cuşetă. M-am deşteptat aici şi am discutat cu Paula Saavedra. Dar nu era ea, ci Ceasornicarul, Sparv. Eram în aceeaşi încăpere cu el. Vorbea cu mine prin intermediul corpului ei.

— Eşti sigur că n-ai avut halucinaţii?

— Abia mai târziu mi-am dat seama ce era de fapt. Când am ghicit ce se întâmpla, şi-a arătat adevărata faţă. Am crezut că mă va omorî, dar n-a făcut-o. Acum m-am trezit şi te văd pe tine în locul lui.

Când durerea îi mai slăbi, prin mintea lui Dreyfus fulgeră o posibilitate neplăcută.

— A avut timp destul să-mi facă orice, Sparv. Vezi ceva pe mine? Sau îmi lipseşte ceva?

Sparver îl cercetă.

— Pari să fii exact aşa cum erai când te-am părăsit, şefule. Singura diferenţă e chestia aia de pe piciorul tău.

Dreyfus îşi coborî ochii, neliniştit.

— Ce chestie?

— E doar o atelă, şefule. Nimic să te-alarmeze.

Gamba dreaptă îi era înconjurată de o colivie subţire din metal, formată din tije cromate subţiri, care-i strângeau piciorul în câteva puncte de contact. Tijele lăsau impresia de metal încă topit, ca şi cum ar fi fost alcătuite din picături de mercur alungite gata în orice clipă să vibreze şi să revină la starea lichidă. Cu cât Dreyfus studie mai mult atela, cu atât i se păru mai clar opera Ceasornicarului, nu a unui om.

— Crezusem că mă va omorî sau va face ceva şi mai rău, rosti el pe un ton şocat şi în acelaşi timp uluit. El însă a făcut asta.

— Ceea ce nu-nseamnă că l-am fi judecat greşit, zise Sparver, ci doar că uneori are şi zile bune.

— Nu cred că de-asta a făcut-o. Vrea, pur şi simplu, să mă ţină în viaţă, ca să pot sluji un scop.

Sparver îl ajută să înceapă să şchiopăteze spre uşă.

— Şi care ar fi scopul respectiv?

— Cel obişnuit, răspunse Dreyfus. După care alt gând neliniştitor i se cristaliză în minte. Gaffney, rosti el. Veitch spunea că…

— M-am ocupat eu de Gaffney. Nu mai reprezintă o problemă de acum.

— L-ai omorât?

— I-am doborât nava. A supravieţuit prăbuşirii şi a fugit în Baza 9 înainte să fi avut posibilitatea să-l termin. Dar nu mai reprezintă o problemă de acum.

— De unde ştii?

— Pentru că am trecut pe lângă el când am coborât după tine, răspunse Sparver susţinând greutatea lui Dreyfus când începură să urce scara. Mai precis, pe lângă mare parte din el.

După ce Dreyfus îşi puse costumul, ceea ce izbuti până la urmă în ciuda volumului mare al atelei, se îndreptară către suprafaţă pe altă rută decât cea utilizată de Sparver mai devreme. Deşi pe drum întâlniră şi câteva locuri mai înguste, niciunul dintre ei nu purta blindaj tactic, iar Sparver renunţase la carabină după o vreme, apreciind că s-ar fi dovedit complet inadecvată în faţa unicului duşman pe care l-ar fi putut întâlni.

— A plecat, zise Dreyfus încercând să-şi liniştească adjunctul. Tu n-o să-l mai revezi.

— Nu l-am văzut nici prima dată.

— A fost o figură de stil.

— Şi oricum de ce ai spus că eu n-o să-l mai revăd?

— Oricare i-ar fi destinaţia, cred că va fi cu ochii pe mine, spuse Dreyfus. De aceea mi-a cruţat viaţa. Vrea să fac dreptate.

— Dreptate… pentru cine?

— Dreptate în cazul uciderii lui Philip Lascaille. A avut loc cu mult timp în urmă, dar este posibil ca unii dintre cei implicaţi să mai fie în sistemul nostru, ba poate chiar să lucreze pentru Casa Sylveste.

— Ai de gând să-l răzbuni pe Ceasornicar?

— El are dreptul la justiţie, chiar dacă este o distorsionare a ceea ce a fost cândva Philip Lascaille. Ei au luat mintea unui om care fusese adus în pragul nebuniei de către Linţolieri şi au introdus-o – iar omul acela fusese încă şi mai îngrozit, deoarece ştia că va muri – într-o maşină, pentru a realiza contact. Au căpătat însă un înger al răzbunării, modelat într-un loc straniu şi extraterestru. Nu spun defel că aş avea simpatie pentru el, dar uciderea lui Lascaille rămâne o crimă.

— Iar tu o vei investiga?

— Sparv, nu-mi pasă *cine* doreşte dreptate. Dreptatea

există în sine, mai presus de valoarea morală a celui nedreptăţit. Poate că Ceasornicarul a comis atrocităţi, dar a suferit o nedreptate. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să îndrept situaţia.

— Şi după aceea?

Dreyfus făcu o grimasă când un junghi de durere îi fulgeră în sus prin picior.

— După aceea voi pleca după Ceasornicar, bineînţeles. Simplul fapt că a suferit o nedreptate nu-l situează mai presus de lege.

— Asta presupunând, desigur, că problema aceasta măruntă cu Aurora va dispărea. Sau ai uitat cumva de ea?

— De acum nu-mi mai fac griji în privinţa Aurorei.

— Poate că ar trebui. Ultima dată când am verificat, o-ncasam rău pe orbită.

— Ceasornicarul m-a interogat, spuse Dreyfus. M-a descusut despre capacităţile şi despre natura ei. A vrut să ştie ce anume, exact, este ea. După aceea a plecat din bază. Asta nu-ţi spune nimic?

— Se duce după Aurora.

— Sparv, Ceasornicarul este cel puţin la fel de inteligent ca ea. Poate chiar mai inteligent. Şi are un motiv foarte întemeiat ca s-o scoată de pe scenă.

— Iar din momentul acela noi vom rămâne pe cap cu el, nu cu Aurora. Ţi se pare realmente o situaţie mai bună?

— Ceasornicarul vrea răzbunare, nu genocid. Nu afirm că vreunul dintre noi va dormi neîntors ştiind că el există undeva prin sistem, dar cel puţin vom dormi. Asta nu s-ar fi întâmplat cu Aurora.

Dreyfus şi Sparver terminară ultima etapă a suişului. Trecură prin resturile colapsate ale unei zone de asolizare subterană, unde continua să aştepte cuterul lui Saavedra. O traversă din acoperişul glisant care camufla platforma de andocare străpunsese nava, ţintuind-o de sol. Sparver sui la bord şi încercă să ia legătura cu Panoplia, însă cuterul era mort.

— Nu-ţi face griji, zise Dreyfus. Vor veni după noi.

Până ajunseră la suprafaţă, furtuna se domolise.

Cerul fără stele era o boltă mişcătoare de negru otrăvitor, dar, potrivit lui Sparver, nu mai avea nimic din ferocitatea urlătoare de mai devreme. Deoarece nu se mai temea acum să ocupe poziţii înalte şi expuse, Dreyfus îşi activă proiectorul căştii şi examină terenul întunecat şi neregulat. Zări detalii care-l făcură să se înfioare, până ce-şi dădu seama că erau simple combinaţii de gheaţă şi rocă, lumini şi umbre, nu prezenţa furişă a Ceasornicarului. Simţea că acesta plecase de aici, îndepărtându-se cât putea de mult de închisoarea magnetică a tokamakului.

— Tot pe-acolo pe-undeva trebuie să fie, comentă Sparver.

— Nu ştiu.

— Nu se poate să fi părăsit planeta. Este o maşină, nu o navă.

— Poate să adopte orice formă doreşte, replică Dreyfus. De unde ştim că nu se poate transforma în orice îi este necesar? L-am privit modelându-şi forma sub ochii mei. Mă întreb dacă există ceva ce să nu poată face după ce a scăpat din cuşcă.

— Continuă să fie o maşină. Poate fi urmărită, localizată, recapturată.

— Poate că da.

— La ce te gândeşti? întrebă Sparver.

— Poate că a învăţat ceva din comportamentul Aurorei. O inteligenţă de nivel-alfa este uşor de restricţionat dacă se autolimitează la o singură maşină, la o singură platformă. Dar situaţia nu trebuie să fie neapărat aşa. Aurora a învăţat cum să se deplaseze, cum să se întrupeze oriunde avea nevoie. Cine poate spune că Ceasornicarul nu va proceda la fel?

— Vrei să spui c-o va confrunta pe propriul ei teren?

— Eu aşa aş face dacă aş fi în locul lui şi aş crede că ea vrea să mă omoare.

— Dar în acelaşi timp ne-ar fi mult mai greu să**-l** omorâm, nu-i aşa?

— Şi asta este adevărat, recunoscu Dreyfus.

Rămaseră tăcuţi, aşteptând o navă să coboare din cer şi să-i recupereze. Câte o strălucire stroboscopică străbătea ocazional bezna: dovada unor fulgere sau poate a ceva care suia pe orbita lui Yellowstone, ceva care nu avea nicio legătură cu vremea.

După mult timp, Dreyfus începu să vorbească:

— Am avut de făcut o alegere simplă, Sparv. Nuclearele erau disponibile şi gata oricând de lansare. Aş fi distrus ISGA-ul şi în acelaşi timp pe Ceasornicar. O scosesem deja pe Jane, aşa că ştiam de ce era capabil. Ştiam ce le putea face oamenilor, chiar dacă nu i-ar fi ucis. Şi mai ştiam că în structura aceea erau încă în viaţă oameni la care el încă nu ajunsese. Oameni printre care se număra Valery.

— Nu trebuie să-mi povesteşti acum, şefule. Poate să mai aştepte.

— A aşteptat unsprezece ani, zise Dreyfus. Cred că este destul de mult, nu?

— Vreau să spun doar că… mai devreme am cam insistat, dar n-aveam habar ce făceam.

— A mai existat ceva, bineînţeles. Noi tot trebuia să ştim cu ce ne confruntaserăm. Dacă am fi distrus ISGA-ul fără să fi obţinut vreo informaţie suplimentară despre Ceasornicar, nu am fi ştiut niciodată ce să facem pentru a opri repetarea unei situaţii de felul acela. Asta era vital, Sparv. Ca prefect, nu-mi puteam ignora responsabilitatea faţă de securitatea viitoare a Inelului Sclipitor.

— Şi atunci ce s-a-ntâmplat?

— Din datele tehnice pe care le recuperasem deja şi din mărturia lui Jane, ştiam că Ceasornicarul era sensibil la câmpuri magnetice intense. Nimic altceva – nicio barieră fizică sau armă convenţională – nu părea în stare să-l oprească sau încetinească. Am înţeles că dacă l-am putea ţintui pe Ceasornicar, dacă l-am putea încremeni locului, i-am fi putut scoate pe supravieţuitori. În clipa aceea am ştiut că trebuia să activăm *Atalanta.*

— *Atalanta,* repetă Sparver.

— Era o navă concepută să-i concureze pe Agregaţi în domeniul construirii navelor stelare. Necazul era că deşi funcţiona, nu funcţionase niciodată suficient de bine pentru a fi economică. Aşa că fusese pusă la naftalină pe orbită în jurul lui Yellowstone, până se decidea care-i va fi soarta. Plutise acolo de decenii, dar continua să fie perfect intactă, exact ca în momentul dezactivării.

— Şi ce era atât de special la nava aceea?

— Era un statoreactor, zise Dreyfus. O navă stelară construită în jurul unui singur motor masiv, care absoarbe hidrogenul interstelar şi-l utilizează ca masă de reacţie. Deoarece nu trebuie să-şi transporte propriul combustibil, poate să accelereze oricât, până aproape de viteza luminii. Cel puţin aşa sună teoria. Sistemul propulsiei era însă greoi, iar câmpul de absorbţie genera o frecare atât de mare, încât nava n-a atins niciodată aşteptările. Pentru mine era un detaliu lipsit de importanţă. Nu voiam să merg cu ea, ci voiam doar sistemul de absorbţie. Căuşul-generator avea diametrul de cincisprezece kilometri, Sparv: era ca o gură suficient de mare pentru a înghiţi ISGA-ul în totalitate.

— Un câmp magnetic, înţelese Sparver.

— Am trimis la bordul *Atalantei* o Echipă Tehnică Grea. I-am ataşat remorchere de acceleraţie mare, care să-i schimbe orbita, s-o apropie de ISGA. Nu i-am putut activa reactoarele îndeajuns de rapid, aşa că am pornit statoreactorul forţat, utilizând motoarele corvetelor noastre. Într-o oră, câmpul magnetic începuse să crească. În două ore îl poziţionasem în jurul ISGA-ului.

Dreyfus făcu o pauză, simţindu-şi gura uscată.

— Ştiam că exista un risc, urmă el. Supravieţuitorii din ISGA aveau să fie expuşi la acelaşi câmp magnetic şi nu se putea spune cum le va afecta sistemele nervoase, cu atât mai puţin implanturile pe care le aveau majoritatea. Tot ce puteam face era să încercăm să focalizăm câmpul pe zona unde-l detectaserăm ultima dată pe Ceasornicar şi să încercăm să-i reducem în rest intensitatea.

— A fost mai bine decât folosirea nuclearelor. Cel puţin

le-ai dat o şansă oamenilor.

— Da, încuviinţă Dreyfus.

— Când ai început să-mi povesteşti, mai devreme, ai spus c-au supravieţuit…

— Da, au supravieţuit, dar efectele câmpului au fost… mai rele decât ne temuserăm. L-am restricţionat pe Ceasornicar, i-am recuperat vestigiile, l-am studiat cât am putut de bine, apoi ne-am retras cu supravieţuitorii. Asta s-a întâmplat în pata albă a celor şase ore. După aceea am lansat nuclearele. Desigur, am crezut că-l distrusesem pe Ceasornicar. În realitate, el se autoîmpachetase în unul dintre vestigii şi aştepta să fie redeschis, ca un omuleţ pe arcuri îndesat într-o cutie.

— Şi supravieţuitorii? întrebă Sparver în cele din urmă.

Dreyfus avu nevoie de un timp la fel de lung pentru a-i răspunde:

— Au primit toţi îngrijiri. Inclusiv Valery.

— Mai trăiesc?

— Toţi. În Ospiciul Idlewild. Mendicanţii au fost rugaţi să îngrijească un grup de adormiţi cu afecţiuni cerebrale. Nu li s-a spus niciodată de unde proveneau, de fapt, oamenii aceia.

— Valery este cu ei, nu-i aşa?

Pe Dreyfus începuseră să-l usture ochii.

— Am vizitat-o o singură dată, Sparv. Imediat după criză, când se aflase totul. Mă gândisem că voi putea accepta ce devenise ea. Dar când am văzut-o, când am văzut cât de puţin mai rămăsese din soţia mea, am ştiut că-mi va fi imposibil. Ea îngrijea grădinile, îngenuncheată pe sol. Avea nişte flori în mână. Când s-a uitat la mine, a zâmbit. De fapt nu ştia cine sunt.

— Îmi pare rău.

— Atunci m-am dus la Jane. I-am spus că nu puteam continua, ştiind ce le făcusem oamenilor acelora. Ea mi-a autorizat blocarea amintirilor.

— Şi Valery?

— Nu m-am mai întors s-o văd. N-am mai fost acolo de

unsprezece ani.

***

Brusc, Dreyfus deveni conştient de un zgomot care sporea, mai puternic decât vântul. Ridică ochii la timp pentru a vedea o navă mare ce cobora în forţă prin nori, cu fuzelajul încă strălucitor în urma intrării de mare viteză în atmosferă. Era un crucişător interplanetar, dar nu putu identifica nava în sine. Descria cercuri deasupra lor, cu trenul de aterizare deschizându-se ca o gheară din pântecul neted de reptilă, cu armele erupând prin carcasă ca spinii retractili ai unui peşte otrăvitor. Pilotul alese un petic de sol suficient de mare pentru nava lungă de nouăzeci de metri şi coborî lent, utilizând rafale scurte de jeturi direcţionale pentru a controla descinderea.

Dreyfus şi Sparver ridicară braţele în semn de salut şi porniră spre nava oprită; Dreyfus îşi târa prin gheaţă piciorul drept, rigid. O rampă se extinse din partea ventrală a crucişătorului. Aproape imediat coborî o siluetă în costum, care păşi cu grijă pe suprafaţa neregulată a solului. Statura măruntă şi felul în care umbla îi dezvăluiră lui Dreyfus cine era.

— Thalia! strigă el încântat. Tu eşti, nu-i aşa?

— Sunteţi bine, sir? răspunse femeia pe canalul intercostume.

— O să mă însănătoşesc, mulţumită lui Sparver. Ce cauţi aici?

— Imediat ce prefectul Gaffney a ajuns la voi, am ştiut că nu mai avea niciun rost să ţinem secretă locaţia aceasta faţă de Aurora. Ar fi trebuit să fi venit mai devreme, însă am fost ocupaţi cu evacuaţii.

— Înţeleg perfect. Şi aşa aţi venit foarte repede.

Thalia continuă să înainteze peste terenul accidentat, până ajunse la numai câţiva metri de ei.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, sir.

— La ce te referi?

— De la mine a pornit totul, sir. Actualizările… am fost nepregătită.

— N-a fost vina ta.

— Poate că dacă nu m-aş fi dus singură… dacă aş fi avut cu mine o echipă de susţinere… poate că lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

— Mă îndoiesc foarte mult. Aurora ţinuse deja seama de toate eventualităţile posibile. Ar fi găsit o modalitate să răzbată, indiferent de precauţiile pe care le-ai fi luat. Poate că ar fi durat mai mult, dar rezultatul ar fi fost acelaşi. Nu te autoînvinui în privinţa asta, adjunct.

Dreyfus întinse o mână, invitând-o să se apropie. Thalia îşi atinse costumul de al lui. Dreyfus o prinse de un braţ, iar Sparver de celălalt.

— Mă bucur că te-ai întors întreagă, rosti el.

— Îmi pare rău că n-am putut face ceva pentru toţi oamenii aceia.

— Pe unii i-ai salvat. Şi ne-ai adus informaţia că Aurora nu intenţiona să menţină oamenii în viaţă după ce prelua controlul. Te-ai descurcat bine, Thalia. Nu sunt nemulţumit.

— Asta-i o laudă, comentă Sparver. În locul tău, aş înhăţa-o.

— Ce s-a-ntâmplat cu Gaffney, sir?

— Gaffney nu mai este, răspunse Dreyfus.

— Şi restul Torţei? Ceasornicarul?

— Văd că ai fost bine informată. Crezusem că ai fi dorit să te odihneşti.

— Aşadar, sir?

— Veitch şi Saavedra au murit. Ceasornicarul a evadat.

Thalia încuviinţă din cap îndărătul vizorului.

— Avusesem unele bănuieli, sir.

— De ce?

— Se-ntâmplă ceva. Am putut presupune doar că are vreo legătură cu Ceasornicarul, că aţi izbutit să-l convingeţi să acţioneze împotriva Aurorei.

— N-aş zice chiar că l-am „convins”. Dreyfus se simţi totuşi încurajat de informaţia aceea. Ce se-ntâmplă, Thalia?

— Nu suntem tocmai siguri. Vestea bună este că Ultranauţii au contribuit la efortul de evacuare şi au ajutat la distrugerea habitatelor contaminate. Practic, peste noapte, am curăţat şi evacuat alte şase habitate de pe frontul de expansiune al Aurorei.

— Evacuări totale? întrebă Dreyfus cercetător.

— Nu, sir, răspunse femeia şovăind. Unii cetăţeni au preferat să rămână în habitate până la sfârşit. Dar mult mai puţini decât înainte.

— Cred că nu ne putem aştepta la miracole.

— Mai este ceva, sir. Acum două ore, fluxul de coleoptere a ajuns la două habitate înaintea nuclearelor sau luminălucilor noastre. Când au pătruns, evacuaserăm majoritatea cetăţenilor, însă jandarmii locali continuau să ajute la golirea habitatelor.

— Spune mai departe.

— Jandarmii s-au confruntat cu obişnuita forţă a coleopterelor. Se străduiau din răsputeri să oprească roboţii din înaintarea către nucleul de scrutin, dar sufereau pierderi masive. După care coleopterele au început să se comporte straniu. Au devenit necoordonate, aleatorii. Şi-au oprit înaintarea. Jandarmii supravieţuitori au izbutit să desfăşoare armament greu şi au pornit să le distrugă.

— În flux trebuie să fi fost însă multe milioane, chiar dacă în avangarda asaltului se petrecea o nefuncţionalitate locală.

Thalia clătină apăsat din cap.

— N-a fost o nefuncţionalitate locală, sir, ci s-a manifestat peste tot, oriunde existau coleoptere. Ele au un grad de programare autonomă, ca toţi servitorii, dar se pare că influenţa necunoscută care-i controla şi dirija a dispărut, sau cel puţin se ocupă cu altceva.

— Ca şi cum Aurora ar avea alte probleme pe cap.

— Exact. De aceea am presupus că trebuie să fi înregistrat succes cu Ceasornicarul.

— A şi atacat-o deja, se minună Dreyfus de parcă tocmai asistase la un copleşitor fenomen natural. Ştia că nu-şi

poate îngădui să aştepte foarte mult. Chiar dacă Gaffney n-ar fi izbândit, Aurora ar fi găsit altă modalitate de a distruge baza asta. Trebuia *neapărat* să plece.

— Probabil că ar trebui să plecăm şi noi, zise Thalia. Bineînţeles, dacă nu cumva doriţi să admiraţi panorama.

— Cred că m-am săturat de panoramă, replică Dreyfus. Nu mă dau în vânt după planete.

— Nici eu, sir.

— Thalia, vorbi el cu blândeţe, mai trebuie să afli ceva. Este vorba despre tatăl tău.

— Sir? întrebă ea reţinut.

— Este o veste bună, adăugă Dreyfus.

***

Când reveni în Panoplie, Dreyfus merse direct la sala tactică chiar înainte ca Mercier să se fi ocupat de rănile lui. Îi găsi acolo pe Clearmountain şi Baudry adânciţi în studierea Planetariului Solid, pe care-l derulau înainte şi înapoi prin timp, în funcţie de diverse ipoteze. Odată cu schimbările rezultatelor simulărilor, se schimbau şi numărul şi distribuţia de puncte roşii de lumină din volbura de smarald a Inelului Sclipitor. Uneori erau zeci de scântei roşii, dar niciodată sutele sau miile din prognozele anterioare, când expansiunea Aurorei păruse de neoprit.

— Dreyfus, toarse Clearmountain. Bine ai revenit în Panoplie. Am înţeles că acum ai statut de prefect-senior?

— Aşa am citit cu amplificatorul Manticora. Va trebui să vorbeşti cu Jane ca să vezi dacă este o schimbare permanentă de statut.

— Înţeleg, aşadar, că ai primit mesajul? întrebă Baudry. Demikhov a rulat Zulu.

— Am auzit.

— Au existat… complicaţii, însă la ultima discuţie Demikhov părea optimist că Jane îşi va reveni complet. Femeia aruncă o privire stânjenită spre Clearmountain. Nu va exista niciun motiv pentru a nu-şi relua îndatoririle.

— După ce se va odihni pe îndelete, rosti Dreyfus apăsat. Merită asta, indiferent ce ar spune *ea.*

— Da. Nimeni n-ar invidia-o pentru asta, replică Baudry.

— Eu l-am pierdut pe Ceasornicar.

Clearmountain încuviinţă din cap.

— Din câte am auzit, a fost inevitabil din punct de vedere tactic. Am fi putut bombarda nuclear Baza 9, dar atunci ne-am fi luptat şi acum cu Aurora pe cont propriu. Te-ai descurcat bine, prefect-senior Dreyfus.

— Mulţumesc. Dreyfus îşi masă un punct dureros de pe braţ. În legătură cu Aurora… am auzit de la Thalia că s-au petrecut nişte schimbări. Este corect?

— Tabloul nu-i complet clar deocamdată, îi răspunse Baudry. Ştim doar că activitatea coleopterelor a devenit mai puţin organizată, mai puţin sistematică. Încă nu putem ataca decisiv fluxurile înainte de a ajunge la habitatele-ţinte, nici chiar ajutaţi de Ultranauţi. Totuşi, jandarmii şi prefecţii de teren fac progrese reale în oprirea coleopterelor de a ajunge la nuclee după ce au izbutit să pătrundă în habitate.

— Îndeajuns pentru a nu mai fi nevoie să le bombardaţi nuclear?

— Este o posibilitate. Deocamdată ar trebui să ne ofere măcar timp pentru a termina evacuările înainte de sterilizare. Pe termen lung, odată ce fluxurile curente vor fi epuizate, ar trebui să asistăm la o încetare totală a oricăror activităţi ale coleopterelor. Altfel spus, o oprim pe Aurora.

— Este posibil ca ea numai să se fi împotmolit, nu să fi dispărut pentru totdeauna.

— Suntem conştienţi de asta, aprobă Baudry. Vom continua să evacuăm mult dincolo de frontul ei curent de expansiune, chiar dacă asta va însemna golirea a cincizeci sau o sută de habitate. Vom avea pregătite nucleare şi luminăluci, care să incinereze habitatele respective dacă se constată reînnoirea activităţii coleopterelor. Îşi încrucişă degetele. Ar trebui să fie suficient, prefect-senior. Starea de urgenţă s-ar putea încheia în două-trei zile.

— Câte habitate am fi sacrificat până atunci?

— Patruzeci şi cinci, cel mai probabil, răspunse Baudry în mod automat. Douăzeci şi cinci în scenariul cel mai optimist, o sută douăzeci în cel mai pesimist.

— Pierderi în rândul civililor?

— Presupunând că putem acţiona în douăzeci şi şase de ore pentru evacuarea completă a habitatelor care au rămas ocupate, ar fi vorba despre pierderea a două până la trei milioane de cetăţeni.

— Ceva mai mult de trei la sută din numărul total al cetăţenilor, completă Clearmountain. Este o catastrofă, fără doar şi poate, dar trebuie să mulţumim stelelor noastre norocoase că vorbim de milioane, nu de zeci de milioane. Iar dacă ieşim din criză şi am pierdut patruzeci şi cinci de habitate… asta nu înseamnă practic nimic faţă de zece mii, Dreyfus.

— Nu aş spune că nu înseamnă chiar nimic, însă înţeleg raţionamentul.

— Cetăţenii vor depăşi momentul, spuse Baudry. Îşi vor continua vieţile şi vor uita cât de mult ne-am apropiat de dezastru. Pentru unii, uitarea va fi realmente literală. Actualmente suntem în toiul unei urgenţe. În câteva zile, dacă totul va merge bine, va fi redusă la statutul unei crize. Anul viitor, pe vremea asta, o vom privi ca pe un incident. Peste zece ani, nimeni din exteriorul Panopliei nu-şi va mai aminti de ea. Va fi un episod despre care noii noştri recruţi vor învăţa cu indiferenţă plictisită.

— Dacă îmi voi impune eu punctul de vedere, nu se va întâmpla aşa, spuse Dreyfus. Ce se aude cu prognoza Aurorei? Cu epoca flagelurilor?

— Vom fi cu ochii în patru după orice mutaţii, zise Clearmountain.

Baudry îl privi cu interes pe Dreyfus.

— Ai planuri, prefect-senior?

— Încă n-am învins, replică el. Nu am făcut decât să amânăm ziua socotelilor. Dacă nu va fi Aurora, va fi Ceasornicarul.

— Se poate vorbi şi despre cel mai mic dintre două rele, observă Clearmountain.

— O să-ţi reamintesc cuvintele acestea când Ceasornicarul va reapărea pe neaşteptate.

— Unde crezi că sunt ei? întrebă Baudry.

— S-au dispersat, răspunse Dreyfus. S-au disipat prin reţea, două inteligenţe de nivel-alfa, distribuite atât de rarefiat pe cât o pot face fără a înceta să mai fie entităţi conştiente.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Este unicul mod în care pot supravieţui ei. Dacă Aurora se concentrează într-un singur habitat, Ceasornicarul va găsi o cale s-o atace şi s-o distrugă printr-un singur atac. Acelaşi lucru este valabil şi pentru el. Însă distribuiţi, rarefiaţi prin tot Inelul Sclipitor, ei sunt aproape invulnerabili.

— Şi de ce Aurora nu adoptase deja strategia asta?

— Pentru că are un preţ. Viteza proceselor ei de gândire depinde de distanţa dintre nodurile de procesare. Ceasornicarul a silit-o să se rarefieze doar pentru a supravieţui. Dezavantajul pentru ea este că în felul acesta nu poate gândi îndeajuns de rapid ca să ne învingă *pe noi.*

— Dar nici noi n-o putem ucide, spuse Clearmountain.

— Nu. Găsirea ei ar fi aproape imposibilă acum. Poate că dacă am asculta traficul din reţele suficient de mult timp, am vedea încetinirea infimă cauzată de prezenţa Aurorei. Dar nici asta nu ne-ar ajuta s-o distrugem. Ar trebui să decuplăm mii de noduri, mii de habitate înainte de a începe s-o afectăm.

— Iar până atunci ne-am afecta major pe noi înşine, încuviinţă Baudry când înţelese ce sugera Dreyfus. Dacă te-am înţeles corect, eşti de părere că nu putem face nimic. Va trebui să stăm pur şi simplu în expectativă în vreme ce aceşti doi monştri schimbă lovituri în ralanti, parazitându-ne infrastructura reţelelor.

— Exact, spuse Dreyfus. Nu mi-aş face totuşi griji nejustificat. Dacă ei au fost încetiniţi la nivelul la care

bănuiesc, va dura mult până ce unul să iasă învingător. Vorbim despre o partidă de şah dintre doi adversari cu inteligenţe şi viclenii aproape nelimitate. Unica problemă este că ei izbutesc să facă doar o mutare pe an.

— Sper să ai dreptate, zise Clearmountain.

Dreyfus surâse.

— Asta sper şi eu. Între timp, noi avem misiuni de făcut. Nu ne putem bizui pe zeii care se luptă deasupra capetelor noastre.

— Zeii vor rămâne zei, comentă Baudry.

— Ceea ce nu înseamnă însă că am terminat cazul curent, continuă Dreyfus. Cu permisiunea actualului prefect-suprem interimar, aş dori autorizaţia de a mă ocupa de cazul uciderii lui Philip Lascaille. Dacă mai există un corp, doresc să fie exhumat pentru analize. Vreau să aflu dacă creierul i-a fost supus unei scanări pentru nivel-alfa.

— Ai, bineînţeles, permisiunea mea, spuse Clearmountain. Nu mă-ndoiesc că Jane ţi-ar fi acordat-o. Ar trebui totuşi să-ţi dai seama de lucrurile în care te vei băga răscolind asemenea istorii vechi. Te vei confrunta cu aparatul legal al Casei Sylveste, o organizaţie care-şi protejează secretele chiar mai zelos decât noi. Cu ea nu te joci.

— Cu tot respectul, rosti Dreyfus ridicându-se, nici cu Panoplia nu te joci.

***

Ceva mai târziu îl vizită pe Demikhov. Doctorul aducea cu o umbră spectrală a bărbatului pe care-l cunoscuse, de-a dreptul vlăguit de epuizare.

— Am auzit că au existat complicaţii, zise Dreyfus.

— Poţi să fii mulţumit că n-a fost nimic de natură medicală. Tăietura a fost perfectă, ca de ghilotină. Reconectarea nervilor n-a ridicat niciun fel de probleme. Unica dificultate a fost ocazionată de intervenţia fostului tău coleg. Demikhov strânse filosofic din umerii osoşi, care i

se mişcară pe sub ţesătura verde a halatului chirurgical. Ceea ce i-a făcut a fost cu totul nedemn. Cel puţin ea a fost lipsită de cunoştinţă pe întreaga durată a escapadei jenante.

Dreyfus nu avea habar la ce se referea. Bănui că va afla totul mai târziu.

— Şi acum?

— Am terminat reataşarea parţială, apoi am readus-o la conştiinţă pentru a vorbi cu Ultranauţii. A fost lucidă şi s-a simţit bine. După aceea am anesteziat-o din nou pentru a încheia procedura.

— Cum a mers?

— Este iarăşi întreagă. Va fi nevoie de un doctor mai bun decât mine ca să-şi dea seama că a existat Zulu.

— Aşadar, va fi bine?

— Da, însă nu se va întâmpla peste noapte. Pentru moment poate să respire singură şi poate să execute mişcări limitate, dar va mai dura până să meargă. Refacerea tuturor traiectelor nervoase nu înseamnă că şi creierul ei este pregătit să le utilizeze din nou.

— Aş dori s-o văd, spuse Dreyfus.

— Doarme. Vreau să-o menţin în starea aceasta, dacă nu apare altă urgenţă.

— Aş dori totuşi s-o văd.

— Atunci urmează-mă, oftă Demikhov adânc şi se ridică pentru a-l conduce.

Îl duse pe Dreyfus într-o încăpere verzui-pal. Jane Aumonier dormea sub pătura învelită în cearşaf. Cu excepţia stării de slăbiciune, a ţestei rase şi a palorii cenuşii a pielii, nimic nu sugera cele îndurate, nici în ultima zi, nici în ultimii unsprezece ani. Arăta senină, odihnindu-se în linişte.

Dreyfus se apropie de pat.

— N-o s-o trezesc, şopti el.

— Nici n-ai putea. Am sedat-o pentru propriul ei bine. Poţi să vorbeşti normal, fără nicio grijă.

Dreyfus atinse obrazul Janei Aumonier cu dosul palmei.

Deşi se cunoşteau de atâta timp, acesta era primul moment de contact fizic între ei.

— Acum plec, i se adresă el. Trebuie să mă ocup de ceva, până nu-l voi amâna şi mai mult. Trebuie să merg la Ospiciul Idlewild, să văd pe cineva de acolo, pe cineva pe care nu l-am văzut de foarte mult timp. Probabil că nu voi fi în Panoplie când te vei trezi, dar vreau să ştii că voi fi alături de tine la fiecare pas pe care-l vei face. Dacă vei avea nevoie de un braţ de care să te sprijini, te poţi bizui pe mine.

— O să-i comunic cuvintele tale, rosti Demikhov.

— Am vorbit foarte serios şi nu-mi încalc promisiunile. Demikhov era gata să-l conducă pe Dreyfus afară din încăpere, când se opri brusc.

— Prefectule… trebuie să-ţi arăt ceva. Cred că-i cu adevărat minunat.

Dreyfus indică din cap spre silueta adormită.

— Pentru mine asta este suficient.

— Îţi voi arăta oricum. Priveşte peretele. Demikhov materializă un display, acoperit de linii tremurătoare albastru-neon, al căror înţeles Dreyfus nu-l putu ghici.

— La ce mă uit? întrebă el.

— Vise, zise Demikhov. Vise omeneşti minunate.